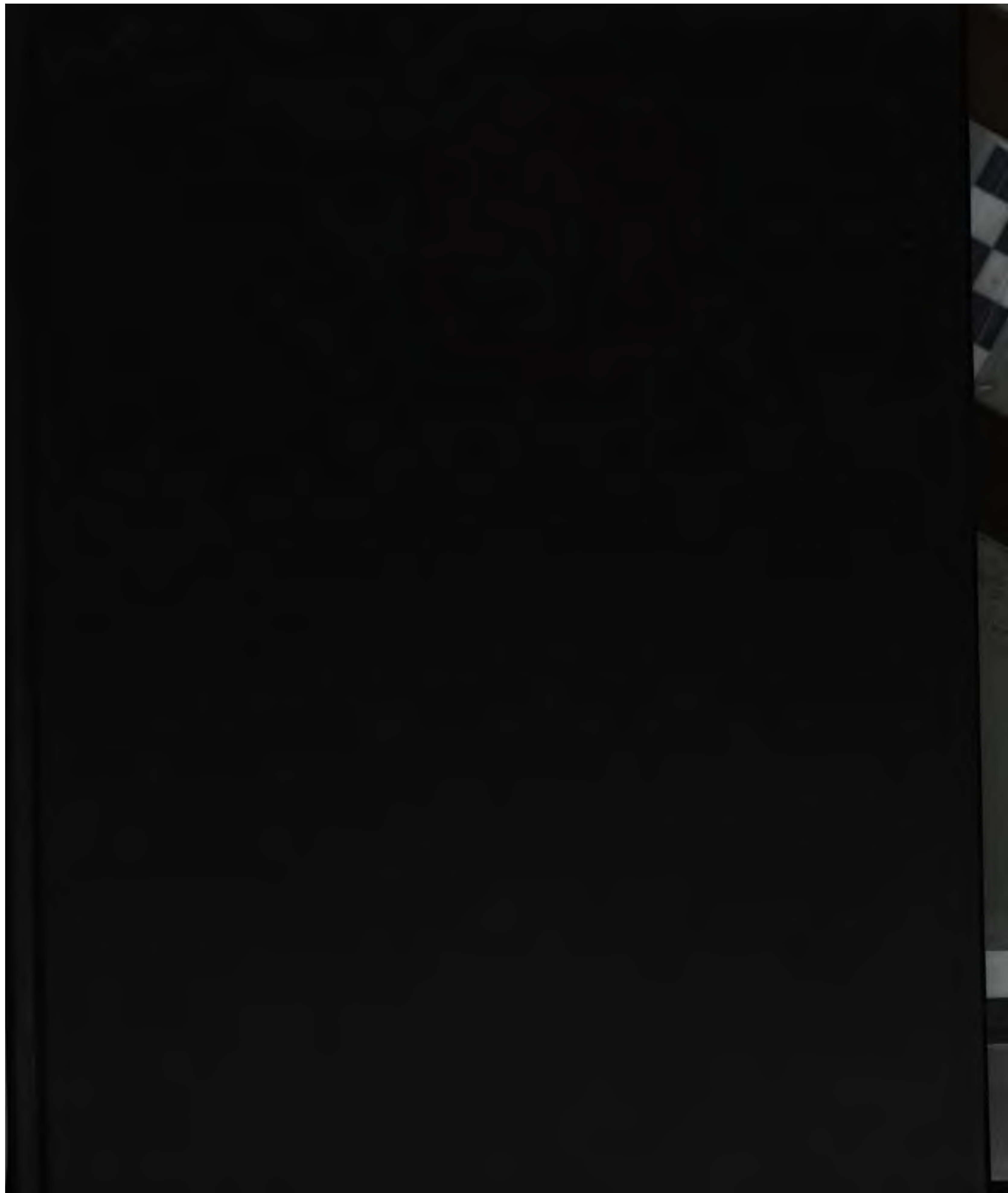
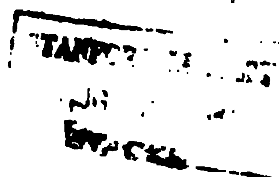

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL X.

V PRAZE 1890.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

(Čísla 1—372 z let 1450—1470 viz v díle VII. str. 201—400, čísla 373—714 z let 1470 až 1475 v díle VIII. str. 1—160, čísla 715—936 z let 1475—1478 v díle IX. str. 121—240.)

937.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o vybavení vězňů od Dachsnera z Rakous.

Ve Třeboni 1478, 6. Aug. Orig. č. 3147.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Jako ste dali tomu pacholíkovi list pod páně Hynkovú pečetí, aby jemu a thovařiši jeho Dechsner rok dal: i vězte, žeť jest jej Deksner vsadil a vězí je velmi tvrdě. I psal sem vám prvé a ještě prosím, pište knězi arcibiskupovi*) a pánu z Wolse, ať o ně píšie, aťby jim rok dal, vážě se toho poselství, aťby je tak nezhubil u vězenie. A úterý [11. Aug.] se teď blíží, jakož mají koni vráceni býti: rozkažte, mám-li Buškovi jeho vrátiti? Mněť se zdá, žeť již neklečie. A Ruchvaluov kuoň, neviem, tam-li jemu kážete přijeti, čili kuoň chcete sem poslati; Vyšemíra i toho druhého od tisovatého koně zde nenie, ani Roba. Datum Třeboň, feria V. post vincula ap. Petri anno ɔc. LXXVIII.

Řehoř Klaric.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli [.....]

938.

Petr ze Šternberka purkrabí Krumlovskému: o nemoci a léčení na mysli pomateného Jindřicha z Rosenberka, syna páně Janova.

Ve Třebíči [1478], 16. Aug. Orig. Fam. Rosenberg 26.

Služba má, Kunrathe milý! Jakož mi píšeš o výpravě páně Jindřichově na Švihov ɔc, že by pan Švamberk, otec mój, nic o tom neporučil: i věz, milý purg-

*) Janu Bekensloerovi, arcibisk. Ostřehomskému, kterýž u císaře Fridricha se zdržoval. Cf. Pal. V. 1. 143.

rabie, že sem s panem otcem na tom zuostal, když by tě koli obeslal, aby jej ihned tam poslal. I jestliže obeslán budeš, nemeškaj pana Jindřicha tam poslati a vedle něho někoho, ješto by se jeho bál, a to lékařstvie aby přijímal, byť mu metlú mělo přinuceno býti. Pakli by toho učiniti nechtěl, daj mi věděti bez meškánie, nebť já tam pojedu. Neb, což tomu rozumím, na lékaři, že jej bohdá s božie pomocí uzdravie. Ex Trzebicz, dominico post festum s. Laurentii. Petr z Šternberka.

Urozenému panoši Kunrathovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mně milému.

939.

Vok z Rosenberka kníženi Hynkovi Minsterberskému: aby poddané jeho na závazek na Konopiště vzaté z toho propustiti kázal.

Na Krumlově 1478, 28. Sept.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 175 č. 60.

940.

Jindřich z Hradce Voka z Rosenberka zve ke sjezdu do Třeboně.

V Jindřichově Hradci [1478], 30. Sept. Orig. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Napřed bych rád viděl, aby sě velmi dobře měl. A měl bych s tebú o některé tvé věci rozmluviti, ješto mi sě zdá, že jsú velmi pilné. Protož, zdáliť sě, přijediž hned bez meškání na Třeboň. A kerýž kolivěk den, nemeškaje, přijedeš, daj mi to sem věděti; hned já také bez meškánie k tobě na Třeboň přijedu. A zdáliť sě, vezmi sebú, komuž najlépe věříš, a já také abych před těmi mluviti směl. Ex Novadomo, ipso die Jeronimi feria IV. Jindřich z Hradce ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

941.

Petr Kaplíř hejtmanu Prachatickému: že nedá utiskovati poddaného svého Hanzle.

Na Wintrberce [1478], 15. Oct. Orig. č. 3155.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožť píše Kunrát o Hanzle, člověka pána tvého JMti, žádaje toho, aby jej k tomu měl vedle zprávy Raušera mlynáře z Netolic: i milý přieteli, věřímť já tobě, že ty Hanzle k tomu tisknúti nebudeš, neb ty koně jsú na mé silnici zlodějsky pobráni, a od pana Lva všecko jest navráceno lidem mým i kněze biskupovým*) ɔc. Milý přieteli, tomu rozuměje, nenieť tu Hanzl nic povinovat, a přes to máť mě v té věci zástupci, jakožť o tom

*) Nepochybně biskupa Passovského Oldřicha z Nussdorfa.

Kunrátovi šíře píši, dávaje jemu to znáti, aby toho mlynáře k tomu držal, aby jeho Hanzle u pokoji nechal. Datum ex Winterberg, f. V. ante Galli.

Petr Kapléř z Sulevic a na Wintrberce.

Urozenému panoši Burianovi z Martic, hétmanu na Prachaticích, přieteli milému.

942.

Stanislav z Přerova Vokovi z Rosenberka: noviny válečné od Tábora i od Bechyně.

V Soběslavi 1478, 22. Oct.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 176 č. 61.

943.

Purkrabí Hlubocký Krumlovskému: o šacování zajatých.

Na Hluboké 1478, 24. Oct. Orig. č. 3156.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožs psal Janovi Polákovi o vězně, lidi pána z Wolse, tomu jsem porozuměl. Milý přieteli! jest těžká věc nynie tiem hýbati; než več jsú se šacovali, aby dali. A jeden z nich jest umřel. A také těch nahoře nenie, kto jsú je přinesli; i musím je obeslati, aby tu věc srovnali a s nimi na miestě zuostali, neb jsú spolu šacováni. Ex Hluboká, sabbato ante s. Simonis et Judae, apost. Anno ɔc LXXVIII°. Jan mlazší z Kněžic, purkrabie na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému.

944.

Jindřich Cinišpan Matějovi z Holkova: vytýká mu neupřímné chování.

Ve Vidově) 1478, 6. Nov. Orig. č. 3157.*

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli! Psaní tvému, kteréž si mi tento úterý minulý [3. Nov.] učinil, porozuměl jsem. A jakož dotýčeš, že sě Petr z Prentu ke mně zná, a kdyby sě byl ponajprv znal, jako sú jej jímali, že by byl propuštěn: pro čehož ho pak vězíš, věda, že je muoj? Netoliko muoj, ale i páně Lvuov jest; JMt mi za škody stojí. Jakož pak toho prve jsi zpraven od pana Racka, ač si psal i řekls nepřekážeti, a proto vždy překážieš a škodíš. A také jakož dotýčeš o Mikuláše, že sě zná ku panu z Rozmberka: věziž, žetě páně Lvuov JMti i muoj, a kúpilť jest teď nedávno mlýn za námi. I muož býti, že sě je znal ku pánu z Rozmberka, neb jest dlúho slúžil na panství, ale již nenie a jest náš. I jakú ty výmluvu máš, však se panem z Rožmberka nic nemáš činiti! A jakož toho Mikuláše mlynáře dotýčeš, že by tobě kuoň zabil: však viem a zpraven jsem toho, že je tobě kuoň prve přede

*) Tvrz na Třeboňsku, ne Bejdov rakouský, kterémuž u nás také říkalo se *Vajdov* a *Výdov*.

[illegible] jako mi svoj [illegible] spálili. A [illegible] nemá [illegible] tak [illegible] jako jiný [illegible] člověk [illegible] Fuk? jako jiný člověk [illegible] jsem [illegible] Vidov. [illegible] anno etc. LXXVIII.

Jindřich [illegible] z Heršlagu a na Vidově.

Urozenému panoši Matějovi z [illegible] přieteli [illegible].

945.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o [illegible] v Jindř. Hradci.

Ve Třeboni 1478. VI. post Elisabeth (20. Nov.).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 14.

946.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o vypůjčkách a mimořádných úrocích na poddané uložených.

Ve Třeboni 1478, 23. Nov. Orig. IA. VI. Gβ. 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož mi VMt psala, aby bylo položeno na lidi po úroku: toť se tak stane, a již jesti některým rychtářuom rozkázáno. Ale já neviem, to Buoh vie, kterak se vyběře, ano první ještě nevybrán. Psali ste mi, abych na měšťany Třeboňské položil, což mi se zdá: račte sami položiti, však máte napsány první pokladky; za pana Švamberka dali XIV kop, račte-li méně položiti, to rozkažte.

Do Soběslavě jel bych; i nenie Stanislava doma, jel kams na svadbu, musím jeho čekati. — Jakož mi píšete o těch VII^C zlatých r., bojím se, že toho po listech nezjednám, a prodlí-li se, že je jinam obrátie. Než jakož mi Václav kancléř psal, že byste ráčili ke mně vypraviti někoho, abych ku panu Švanberkovi jel, a odtud ku panu Popelovi s listy, a list i rejstra abych od pana Švanberka vzal: pravila mi panna Anežka, že jí posel pravil, že nejel na svadbu a že na Zviekově. I račte-li koho v tuto sobotu příští neb v neděli [28. neb 29. Nov.] ke mně vypraviti, jel

bych nejprv do Soběslavě, potom na Zviekov, potom ku panu Popelovi, potom tu do Sedlčan neb na Kosovú Horu, i pojednal bych těch všech věcí jednú prací. Než že byšte mi ráčili odpustiti zavinúti snad $1^{1}/_{2}$ míle k Miličínu, že mi tu kuoň doházejí a pravie, že jest velmi dobrý. Než milý pane, nebudú-li chtieti těch zlatých rejnských jináč pójčiti než na kopy, aby na kopy list byl udělán: o tom račte rozkázati, co mám činiti. Také bych na té cestě chtěl pomluviti s některými dobrými lidmi i s panem Popelem, zdaby ty vsi, kteréž Dubec drží, od VMti dokúpili, neb se na ně potrhají, některý na jednu, některý na dvě. Brzy bych tomu srozuměl, co by mohlo býti. — O těch sto zlatých zeti mému: nedodal mi Slepička X zlatých, kteréž mi měl dáti; i řekl mi dnes týden, že mi je chce dodati i viece, chci-li. Prosím VMti račte jemu kázati přidati XXX, aby bylo XL. Již já ostatek opatřím, že těch sto zlatých dám, abyšte k sv. Jiří bez péče byli; vždyť jesti lépe nynie dáti C zlatých nežli k sv. Jiří V^C^, a viem, že všech nemuož čekati.

Písař zdejší nedal mi toho polovici, což mi měl dáti na úroky, nemuož na lidech dobýti, ješto lidé pro záhuby zdlužili se, a musejí lidem právi býti. O Veselských: tiť mají malé dědiny, slechky jen XVIII lán[ův]; však máte Stanislavova rejstra, kažte je ohledati, a také to, co sú za pana Švanberka dali, račtež na ně položiti, kteréž ráčíte. Datum Trzebon f. II ipso die s. Climenti[s], anno d. ɔc LXXVIII.

Řehoř ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému bd.*)

947.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o těžkostech poddaných Rosenberských v sousedství Hluboké.

Ve Třeboni 1478, 26. Nov. Orig. IA. VI. Gβ. 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že nějaký Prokop [?] Chrt z Dobřeovic po Hlubockém zboží již viec než dvě letě prodal kuši vašemu člověku Zietkovi do Donína, a ten Zietek jinému vašemu Kubíkovi, a ten Kubík Trefnému do Bukovska také vašemu, a ten Trefný někomu Závišovi dědiníku, a tomu Závišovi stavil Tejnského člověk v Tejně tu kuši a pravě, že jemu při té kuši viece vzato. Psal sem o to mnohokrát nebožci panu Rackovi i prvé jiným úředníkuom psáno, aby toho Chrta k tomu držali, aby on tu věc o tu kuši [k] konci přivedl, aby vaši lidé nesnází neměli. Neb váš člověk Trefný veliké nesnáze o to má a hrdlem i statkem bezpečen nenie; a již na XXX krát o to chodil, nemoha se toho dopsati, aby úředníci Hlubočtí toho Chrta k spravedlivému přidržali, než vždy sobě odklady činie. Prosím VMti, račte sami o to psáti a dotknúti, že ráčíte o to stavovati dopustiti.

---

*) Za sdělení tohoto i následujícího čísla děkuji p. prof. dru *Kalouskovi.*

Také pane milostivý, jakož VMt položila na lidi po úroku: máte vsi někte kteréž v tu stranu Hluboczie a Tejnu přiležie: Vitín, Ševětín, Radonice, Kostel Leštnici a Drahotěšice, kteréžto velmi zahubené, a tyto časy vždycky je Hlubo i jiní drábi ustavičně hubie, nedadie se dobytčeti u nich shřieti, vše jim pobien že já nerozumiem, by mohli po úroku dáti. Račte o nich rozkázati. Také jest ná Jilovice již dvakrát spálena, že jsú velmi chudí. — A prosili mne měšťané Třeboň za přímluvu, abyšte ráčili této dani XXX kop od nich přijieti, a připomínají, že I dávno VMti dobrovolně XX zlatých poety dali. Datum Trzebon f. V post s. Kath rine anno 2c LXXXVIII.*)

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému bd.

948.

Vok z Rosenberka purkrabí Krumlovskému: o nešťastném manželství sestry své Barbo o peníze na potřeby dvorské.**)

V Landshutě [1478], 12. Dec. Orig. Fam. Rosenberg 3.

Službu svú vzkazuji purkrabie milý! Věděti dávám, že mi jest sestra má pa Barbora***) vzkázala, kterak jejie manžel s ní dvorně nakládá, a jestliže se nad nesmiluji a toho některak neopatřím, že chce to učiniti, že nám toho všem h bude. I věda to, opatřiž to s panem Hynkem,†) jakž umíte najlépe, aby nám k han nebyla. Také věděti dávám, jakož ste mi ty penieze poslali, že sem to byl pr dlužen za šaty a za zbroji, že mi jich něco velmi málo zuostalo. Jestli že by k tobě poslal pro penieze, i věřímť že mne opatříš; jestliže byste mi peněz neposl tehdy bych já sobě nechtěl rád k hanbě zde býti. Také vědí to ti, kteříž se m jsú i jiní mnozí dobří lidé, kteříž na kniežecí JMti dvoře jsú, že nic marně neutrácie než bez čehož nemohu býti, chcili na kniežecí JMti dvoře býti. Datum ex Lanshu sabbato ante festum Jodocii. Vok z Rozmberga

Urozenému panoši Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, věrnému milému.

949.

Petr z Petrovic purkrabí Krumlovskému: o nemoci jeho.

V Budíně 1478, 19. Dec. Orig. Fam. Petrovic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý! A rád bych slyšel, abyšte dobřc měli a zdrávi byli; neb se já, děkujíc Bohu, dobře mám. A milý pane str bude-li jaké poselstvie doluov, dajte mi věděti, kterak se máte a kterak se v

*) S listem tímto a předcházejícím cf. A. Č. VI. str. 177 č. 62.

**) Sedláček III. 14. Co do *datum se nesrovnávám.*

***) provdaná za Jana z Bibršteina.

†) ze Švamberka.

vede. Neb sem před časem slyšel, že ste velmi nemocni byli. I nerad sem toho slyšel s pravú věrú. Ale již slyším, že jste, děkujíc pánu Bohu, zdrávi. To já rád slyším s pravú věrú. A jestliže nám král JMt zaplatí a budu-li se moci k tomu uprázniti pro JKMti potřeby, chtěl bych se sám rád k vám vypraviti a ohledati, kterak se máte. Ex Buda, sabbato ante Thomae apostoli, annorum ɔc. LXXVIII°.

Petr z Petrovic.

Urozenému panoši Kundrathovi z Petrovic, purgkrabí na Krumlově, panu strýci mému milému.

950.

(Řehoř Klaric) Vokovi z Rosenberka: o důsledcích, které proň plynou ze smlouvy Olomoucké.

B. m. [1478 konec roku.] Orig. č. 3259.*

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Teď VMti posielám vějpis smlúvy mezi králi JJMtmi, ač . . .**) smlúva dlúze a latině napsána, ale toto jsú kusové té všie smlúvy. A jakož jest tu položen ten kus, že zboží ne mečem dobytá mají bez úplatku zase stúpena býti,***) tehdy by Netolice VMti bez úplatku měly stúpeny býti. A také jakož napřed před tiem kusem stojí, což se hraduov ztracenie a škod pro věrné služby dotýče, že o to má berně složena býti, aby ti zámci vyplaceni aneb škody zaplaceny byly, tehdy král bude povinen z takové berně VMti těch III^{M} zlatých za Netolice dáti, ač doujde-li VMti ten zápis. Račte rozkázati o té čeledi, kterú ste na Třeboň poslali, poněvadž pan Pochoméř tak ještě přátelsky píše, aby nebylo daremní útraty; to pak buď při VMti rozumu a rozkázání. Prosím VMti račte k té věci něků cestu dáti, jakož VMti lidem z Bukovska XIII koní vzeli. . . . . . .**) člověk že ty koně na Hlubokú . . . . . . [sic].**)

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

951.

Purkrabí Rožmberský Krumlovskému: o koně.

Na Rožmberce [1478]. Orig. Fam. Vlksic.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosím tebe, učiň to pro mě a odbuď mi svého koně plavého nebo plesnivého, neb sem řek' Petrovi svého odbyti vraného. A pak tě ústně zpraví toho ukazatel listu tohoto. Dán na Rozberce.

Jan z Vlkcich [sic], purkrabie na Rozberce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému d.

---

*) Cf. k tomu A. Č. VI. str. 61 č. 24. **) Vytrženo. ***) A. Č. V. 385.

952.

Týž témuž: o střelivo a zbraň.

Na Rožmberce [1478]. Orig. č. 3165.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! Teď posielám k tobě Štěcha, ukazatele listu tohoto: prosím tebe, pošliž mi čtři [sic] pavezy, pak-li móžeš býti, viec, a šípy. A prosím tebe pošli mi něco volova, neb mi jest jeho pilná potřeba. Dán na Rozberce. Jan z Vlksic, purkrabě na Rozberce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švakru mému milému ɔc.

953.

Týž témuž: o vyručení Štěchova syna.

B. m. [1478]. Orig. č. 3166.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý. A milý pane švakře! Žádal jest mne Štěchóv syn, abych jej dal na rukojmě, aby se zpoviedal a pána Boha přijímal; a jest velmi nemocen. A já sem toho učiniti nesměl, leč tvá vóle k tomu bude. I milý pane švagře, což sě v tom učiniti zdá, to mi daj věděti listem svým. Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švakru mému milému ɔc.

954.

Týž témuž: o peníze a vězně.

B. m. [1478]. Orig. č. 2970.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! Jakož mi píšeš, abych ty penieze opatřil, jakož [s] ženú mú zóstal: milý pane švakře, věřím já tobě, jako svému milému přieteli a švakru, že ty to opatříš, jako mój milý přietel, vedle toho, jakož si zóstal s mú ženú, a já toho tobě chci zaslúžiti jako svému milému přieteli a švakru a tobě zasě navrátiti, jakož si ženú mú zóstal. A také jakož mi píšeš, žeť sem ty vězně pustil bez Leksovy vuole: vězte, žeť jest Halama ke mně přišel s jinými pěšiemi, že chtie s vězněmi jíti. A já jemu řek: Di k Leksovi, kterak se zdá Leksovi, tak já to činím. A Lek [sic] mi zkázal, že to jest dobře, poněvadž chtie s nimi jíti, abych je pustil. A jestližeť by se Lek [sic] v tom nepamatoval, chtěl bych naň to provésti, že jest to tak, že jest mi zkázal, abych je pustil, poněvadž chtie s vězni jíti. Jan z Vlksic, purkrabie na Rožberce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švakru mému milému.

955.

Týž témuž: o vzetí Heršláku.

B. m. [1478]. Orig. č. 2966.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! Jakož sem dal věděti, což se tkne Heršláku, bude-li válka s Němci, že by bohdá v boží naději jeden chtěl se vo to pokusiti, že tu bohdá naději má, že bychom jeho dosáhli. Milý přieteli, zprav páně Mt toho. A těm sem jistým pověděl, bude-li páně Mt váleti, že jim dá službu, jako jiným dobrým lidem. Jan z Vlksic, purkrabie na Rožberce.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švakru milému d.

956.

Týž témuž: o vzatcích na Heršlák.

B. m. [1478]. Orig. č. 3167.

Pane švakře, přieteli milý: Věděti dávám, že sú na Heršlák pobrali dobytek tomuto člověku, a ta věc móž na ně provedena býti; jakož pak porozumieš na tomto člověku. I poslal sem na Heršlák služebníka, a voni zapřeli, že Vojtěcha doma nenie a já to viem, že jest byl doma, než služebník mój mluvil o to tam vedle potřeby; a voni řekli, když bude Vojtěch doma, dát na to odpověď.

Jan z Vlksic, purkrabie na Rozber[ce].

Račte věděti, že člověku VMti jest vzato dobytka VIIII [sic] a tohoto, jako sem odjal krav VII a dvé klisátek [sic]. A ten jistý, jakož jest jat, pravil, že jest od Lomských ten dobytek kúpil, ale toho nenie; a to sú proto učinili, že sú mimo zámek hnali, aby řekli, že sme my to udělali.

957.

Týž témuž: o zajetí Haška a Mikuláška.

B. m. [1478]. Orig. č. 3168.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! Jakož mi píšeš o Haška a o Mikuláška, že sem je jal: to jest tak, že sem to udělal z té příčiny, že sú tázáni, když sú šli mimo zámek, odkud sú? A voni řekli, že z Rušchlova [sic]. I pravili, že žádných lidí nemajie na Cahlově ani na Heršláce. I věz, že sem to z té příčiny udělal: pak zdá-li se, zavaž je slibem, ať by služebníkóm ani lidem páně Mti toho nezpomienali. Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, švakru mému milému.

958.

Týž Přibíkovi Hadovi z Paběnic: o vzatky do Rakous.

B. m. [1478]. Orig. č. 3169.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A věděti dávám, že lidem páně Mti vzeli dva vozy lidem pod mým úřadem na Wayperk:*) i psal sem o ně; i teď posielám, kterak mi odpisujie: Věřímť, milý přieteli, věřímť, což móžeš, že jim k tomu poradíš. A také věz, žeť sem všem zapověděl, aby žádný nejel bez kletu, a voni sú to učinili proti přikázánie. Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Urozenému panoši Přibíkovi Hádkovi z Paběnic, přieteli milému.

K tomu náleží cedule uložená pod č. 3174: „Hodaňovi III koně a III krávy, I vola. Item, témuž II telecky v roce, I jalovičku. Šíchovi dva býky, dva voly, dva koně, jalovici jednu. Item, vdově III koně, dva býky, jedna kráva. Item, Machovi kuoň jeden, jalovici jednu. Drškovi kancléřinému pobrali všecken dobytek i koně, VI koní, III voly, II beky, III krávy, II jalovici."

In tergo: „Toto jest vzato na Weinperg páně lidem a jeden dvuor spálen, když jest pán na toho Němce Czeltingéře,**) blázna, žádné péče neměl.

959.

Týž hejtmanu Krumlovskému: aby se přimluvil za Menhartova syna.

B. m. [1478]. Orig. č. 3170.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý! A věděti dávám, že Šedík žádné odpovědi na tvé psaní nedal, jakož si o Menartova syna psal, a jeho ulál; a tak řek: musíš mně dáti štuk kmentu a tři zlaté. Milý přieteli, věřímť, že se páně Mtí o Menhrartova [sic] syna s pilností mluviti budeš, ať by JMt neráčil svého člověka opustiti a Šedíkovi ráčil psáti vedle potřeby, aby se po tomto poslu poslati [sic]: pomni se páně Mtí mluviti, jakož sem tebe prosil.

Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Uroz. panoši Petrovi Stúpenskému z Húzné, hajtm. na Krumlovi, švakru mému milému.

960.

[Jan z Vlksic Bohuslavovi ze Švamberka]: o nespravedlivé míře při nápojích.

B. m. [1478]. Cedule II. 249, 1 r.

A račte VMt věděti, jakož ste VMt rozkázali, abychom sě k tomu měli, aby sě lidem spravedlivé dálo: i rozkázal sem volati, aby vína i piva spravedlivú mieru dávali. A měšťané se v tom všichni majie vedle spravedlnosti; než jedna žena Ci-

*) *Weinberg* v Dol. Rak. **) Krištofa z Celkinku?

hlářka, ta jest toho zachovati nechtěla, než dělala vdy křivdu lidem. Když měla dáti pintu, tehdá dala jedva tři žedlíky, a když dala tři žedlíky, tehdy jedva bylo s pól pinty. A tak ta žena mluvila: nechť mi purkrabie nerozkazuje. A já včera sedě s dobrými lidmi na rynku a s končely, když od nie pivo lidé nesli, kázal sem purkmistru a končelóm, aby to pivo od nie měřili. A tak se nalezlo, kde měli býti třie žedlíci, tu bylo pól pinty, kde pinta, tu třie žetlíci. Račte věděti, žeť jest to tak, což VMti píši. I mám tu ženu na zámku VMti v kázni. A Lek [sic] se proto na mě hněvá. Račtež mi o tom o všem rozkázati, kterak já se mám mieti k té ženě i k rychtáři. A měl bych o tom VMti viece psáti, co se Leksa dotýče, než bohdá před VMtí bohdá když budem s Leksem, tuť jemu v oči praviti budu, což mi se zdáti bude s jinými úředník[y], kterýmž jest od VMti poručeno, ježto se nám ty věci do Leksa neliebie.*)

961.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: o pustnutí Choustníka a zámku Soběslavského.

B. m. [1478]. Opis č. 3172.

Pane purkrabie milý! Příliš Chúsník zámek hyne a již příliš teď před siem větrové jsú jej otrhali i pobořili, a nebude-li něco totoť léto přiopraven, na druhé léto strach, že málo kromě zdie zuostane, aby nepadlo, i puody mnohé. Také hrad zdejšie Soběslavský prostě vešken krov pryč a skrze to i vazba i puody hnije, ježto by to několika kopami opraveno bylo. A rozumiem, poněvadž sě stala konečná smlúva mezi pány JMtí, že jeho tito páni, kteřiež jej nynie držie, nebudú opravovati; také ten duom Zmlýnků anebo Kojilů prostě vešken ruozno leže, a krovu na věži, ježto k tomu domu příslušie, po jedné straně vítr pryč utrhl všecko; a již bych jej dal rád za XX ß i laciněji, žádný nepočne tržiti. I mám-li ty věci přikryti čili kterak rozkážete? A neopraví-liť jse, puodyť sě obořie. Za odpověd prosím.

962.

Závazek nemsty Ondřeje Žáka z Dobřeměřic a Jilka Fischera, od Voka z Rosenberka z vězení propuštěných.

V Krumlově 1479, 3. Jan. Orig. č. 3177.

My Ondřej Žák z Dobřemířic a Gilg Fischer vyznáváme tiemto listem, jakož jsme zjímáni byli a přišli do vězení urozeného pána, pana Voka z Roznberka JMti vedle Fuxa, kterýž jest pro své zaviněnie v JMti kázeň přišel; ale když jest svrchupsaný pan Vok z Roznberka JMt seznal, že jsme my proti JMti nic neprovinili,

*) Mám jisté pochybnosti, zdaž všecky tuto po řadě vytištěné dopisy Jana z Vlksic nepřísluší spíše do roku *1477?*

než toliko že jsme vedle svrchupsaného Fuxa JMti u vězenie přišli: k prozbě a přímluvě dobrých lidí z toho vězenie nás propustiti ráčil. A my svrchupsaní Ondřej a Gilek slíbili jsme a mocí listu tohoto slibujem svú čest a vieru, že toho pánu svrchupsanému JMti ani JMti služebníkóm a lidem poddaným ničímž zlým věčně zpomínati nemáme. A tomu na svědomie prosili sme urozeného pana Václava z Švanberka a urozeného panoši Kunrátha z Petrovic, že jsú své vlastnie pečeti přitiskli k tomuto listu sobě a svým erbóm bez škody. Dat. Krumlov, dominico post Circumcisionis domini anno ɔc LXXVIIII°.

963.

Přibík z Chlumu Bohuslavovi ze Švamberka: nářky na Petra Stúpenského ve příčině postoupení Netolic pánům z Rosenberka.

V Chlumu 1479, 4. Jan. Orig. č. 3178.

Službu svú vzkazuji urozený pane, pane moyj, milostivý! A rád bych slyšel, by se VMt dobře měli, nebť bych VMti rád přál s pravú věrú. A jakož VMti tajno nenie, kterak sem za Stúpenského z viery slíbil za dojietie listu toho, co se dotýče Netolic, aby byl ten list položen v moc těm, kterýmž sme slibovali: a toho jest Stúpenský neučinil; a skrz to, že jest ten list nepoložen, ti všichni, kteří právo k tomu mají, odpověděli jsú mi, že mi k hrdlu i statku hleděti chtie. I milostivý pane! Túžil sem to, že mi skrze Stúpenského odpověděli, pánu z Rozmberka JMti. A JMt mi řekl, že penězi nemešká, jedině aby dobrá vuole JMti u diela byla, že bez té dobré vuole peněz vydati nechce. I vie VMt to dobře, že je Stúpenský to hlásil před VMtí, že rukojmě za to jmá, že jemu ta dobrá vuole učiněna býti má. I pane milý, prosím VMti, abyste mi ráčili raditi i pomocen býti, aby mne Stúpenský vyvadil, neb sem zaň z viery slíbil, ať bych já k škodě nepřišel. Neb za ty dobré vuole sem neslíbil, jakžto VMt dobře vie; jestliže jemu kto za ně slíbil, nechať on k těm hledí, jen ať mě bez mé škody vypraví. Před páně Mtí z Roznberka o to jsme stáli, a tu sem Stúpenského napomínal pilně, ať by mě vypravil, že pro jeho nevyvazenie mě odpověděli; a von, nemoha mi horšieho učiniti, proto, že sem jeho napomínal, pobiedl mně k bitvě; a já sem jemu na to odpověď dal, když mne vyvadí z toho, jakož sem zaň z viery slíbil, že poradě se s svými přátely, chci jemu hodnú odpověď dáti hned na to. A také jest mi na mú čest vysoce sáhl, pravíce, že se nemám psáti z Chlumu, než se mám psáti ze Kře. Doufámť já pánu Bohu, že právě se píši, jakož slušie na dobrého člověka, ale o němť bohdá shledají dobří lidé, odkud se psáti. A tuť jest VMti také na čest sáhl, že jste jemu nepravě a zrádně udělali a že jste jej podvedli, jakož jest VMti prodával Netolice; jakož jest byl přijel na Zviekov k VMti tehdy, když vám sám list udělal na se. A VMt jste naň to vyznali,

že jste po něho neposlali, než sám dobrovolně k vám přijel; ale já, když o tom co slyším, vždy odpierám, neb sem při tom byl i mnoho dobrých lidí, kterak jemu VMt mluvil u rychtáře v Netolicích, jakož jest před vás přistúpil Záhorka a pravě, že jest dobrým lidem slíbil nazejtřie Netolic postúpiti, a VMt jest odpověděl: Milý Záhorko, slíbil-li je co těm dobrým lidem, nechť jeho z toho napomínají, ani jej mají před sebú. A tu VMt jest k Stúpenskému mluvil, tak mi Buoh pomáhaj, nebudeš-li mi chtieti to držeti a budeš chtíti v tom mě těžiti, žeť chci k hrdlu i k statku hleděti. I milý pane, protož to ohlašuji, neb sem při tom byl, kterak jste jemu mluvili. A také VMti tajno nenie, kterak i prvé jest o vás mluvil.

I milý pane! Přijeli jsú ke mně přietelé, mluvíce k tomu, což mi je přečinil, aby mi to opravil. I jel sem i s přátely k páně Mti z Rozmberka, aby mi před JMtí opraveno bylo. A JMt jest mi odpověděl: poněvadž mi tak vysoce na mú čest sáhl, že JMt k tomu mlád, aby takové věci hodně rozsúdil, i podal jest nás před VMt o to. I milý pane, chtěl sem, aby se mnú o to před VMt na Bor jel, abychme miesto o to spieše vzeli, ale Stúpenský odepřed [sic], že tam nechce jeti, než když budete na Zviekově; i srozuměl sem, že VMt v skuoře moci nebudete na Zviekově. I milý pane, aby se to nedlilo, muože-li to býti, an pan Lev JMt ředitel jest toho kraje, a mají před ním ty penieze v Strakoniciech za Netolice položeny býti, muože-li to býti, aby kdež o jedno konec bude, aby se i druhé konalo? I prosím VMti, bude-li se vám zdáti, račte psáti pánu z Rozmberka, aby JMt jemu rozkázal státi tu před panem Strakonickým i před panem Lvem i mně; neb tu moji i jeho přietelé budú. Neb mi se v tom nároku nehodí státi; neuchoval-li by jeho Buoh, abych já v tom neostal. I milý pane, budete ráčiti o to psáti pánu z Rozmberka, abychme stáli o to v Strakonicích, prosím VMti, račte mi dáti svědomí listem svým, kterak se je dálo o ty Netolice před VMtí proti Stúpenskému, neb pán z Rozmberka o to píše k VMti, aby nás o to vyslyšeli. Bude-li se vám zdáti, račte po jeho poslu o to psáti. Datum in Chlum, feria II. post Circumcisionem domini annorum dni ͻc. LXXIX°

Přibík z Chlumu.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, pánu mému milostivému buď d.

964.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o půjčkách peněžitých.

Ve Třeboni 1479, 5. Jan. Orig. č. 3179.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že sem byl v Soběslavi, ptaje peněz; řekl mi Markvarth Kraselovský, nebude-li moci viece, ale LXXX ſß groší pójčiti do sv. Jiří. I račtež list na papíře jemu ke mně poslati, aby svědčil pod pokutú práva listovního a pod VMti pečetí a k tomu třmi

[illegible] za mě vymě- [illegible] vyměnit [illegible] zlatých [illegible] Vlčka starý [illegible] k tém všem. [illegible] VMti lépe roz- [illegible] pan Tejnský.**) [illegible] též podoby [illegible] Nechce jeho [illegible] Chtěl k VMti na [illegible] který list VMti [illegible] svými lidmi [illegible] mně mluvil, že před [illegible] a [illegible] svými že je [illegible] se se mnú, odjel [illegible] i jiní dobří [illegible] manny: račte své [illegible] dni, anno [illegible] LXXIX.

Řehoř etc.

[illegible]

[illegible]

[illegible] z Lichtenšteina a Janem ze [illegible]

[illegible]

[illegible] VMti [illegible]! Jakož VMt piešete [illegible] Lichtmštajnary a [illegible] dotýčíce, že by pán [illegible] VMt [illegible] že by v příměřie s nimi vstúpiti chtěl tu neděli před svatými Třmi [illegible] že by v té mieře pánu Lichtmštainarovi, prvé než sú listové přie- [illegible] že by služebníci pána mého [illegible] lidi pánům Lichtmštajnarům zjímali a [illegible] etc. I pane milý! Rač VMt věděti, žeť sú ti lidé zjímáni v sobotu [illegible] 2. Jan.), kteráž jest minula před svatými Třmi králi. A jakož VMt [illegible] že by [illegible] byli jati, rač VMt věděti, žeť sú čtyři jati v té jiezdě. Také piešе [illegible] Šustara z Lomuov, jeho za posla pokládajíc, po správě jich etc. I [illegible] Rač VMt věděti, že jest on po poselstvie nešel, než na špeh, a na to

[illegible] ** Jan Čabelický ze Soutic. *** Snad Knovský?
[illegible] z Čenova. Viz k tomu a k následujícímu listu č. 969 1479, 10. Febr.) A. Č. VI. [illegible]

jest vyslán byl od Vilhoma a rychtáře z Lomuov, a to jest sám seznal dobrovolně před dobrými lidmi, aby přezvěděl, kde lidé páně leží aneb co počínati chtie. A také jest též jat tu středu [30. Dez. 1478] před tuož sobotú. Také jest nikdy toho obyčeje pán můj neměl, by posly jímati dal; takéť by na tom počátku neučinil. Ex Helfenburg, feria V. post octavam Epiphaniae dni anno ɔc. LXXIX.

Jindřich z Všechlap, purkrabí na Helfenburce.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

966.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o vězně a odpovědníky.

V Třeboni 1479, 27. Jan. Orig. č. 3185.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Teď přijieždí k VMti Ocelka s thovařišem o to, jakož VMt pan Lev prosí za vězně, aby oni zaň prázni mohli býti, a že Barthuonka škuodci vašeho chce dodržeti a nepropúštěti. I račtež o to státi, ať vám pan Lev přiřkne, aby jeho z vězenie takové vašeho zhúbci nepúštěl, ale u vězenie držal. Toho Fausa a Kubu, kterýmž Olbramovský vinu dává, zavázal sem před konšely Třeboňskými pode ctí a věrú, aby té věci před VMtí dostáli, neb rukojmí zde měti nemohú. Datum Třeboň, feria IV. post Conversionem s. Pauli anno dni ɔc. LXXIX. Řehoř ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

967.

Třeboňští Vokovi z Rosenberka: aby zhoubce jich Bartuňka nepouštěl z vězení.

Ve Třeboni 1479, 27. Jan. Orig. č. 3186.

Urozený pane, pane náš milostivý! Službu naši poddanú napřed vzkazujem VMti. Slyšíme, že by se někto za Bartuoňka k VMti přimlúval, abyšte jemu milost dali. Prosíme VMti, milostivý pane, neračte toho VMt učiniti, neboť jest náš i všech VMti chudých lidí veliký zhúbce a škuodce, ježto jest nám i vašim chudým lidem škody veliké činil. A také račte VMt věděti, které sú nesnáze od Rakúské země VMti znikly, on jest toho s Křišťánkem veliká příčina, což se VMti děje. Datum Třeboň, feria IV. post Conversionem s. Pauli anno ɔc. LXXIX°.

Purgmistr a konšelé města Třeboně.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu našemu milostivému ɔc.

968.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o věci pobrané lidem z Bukovska a prodané na Hlubokou.

Ve Třeboni 1479, 7. Febr. Orig. č. 3189.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož sem

VMt. psal, [illegible] když [illegible] a kliky [illegible] žádaje, [illegible] kúpil od ně-[illegible] přicházejí. [illegible] člověk [illegible] a že ty koně [illegible] žádaje zprávu, aby se tiem krčmářem [illegible] a že [illegible] kuši kúpil, kteráž [illegible] koňmi vzata: a jakož [illegible] že sem tomu rád a prosím, aby to učinil; a také že [illegible] srozuměl, bude-li chtieti, že se jich doptá. A aby se na to [illegible] vaši lidé své zase měli. Pravili mi ti lidé, [illegible] chodili, že se pro to mé psanie velmi hněvil a horšil a řekl, že se [illegible] a kúpiti (sic) na tu při; než mně dosti pěkné píše, avšak [illegible] se. Než to mi psal, že se tiem krčmářem nenie potřebie co ujišťovati, že sám [illegible], že do krčmy zlí i dobří přicházejí. I zdá mi se, abyšte ráčili [illegible] psáti a dotiskati toho, aby ten krčmář vzat a otázán byl, neb kdyby to mělo býti za právo, aby ktožby přijímal zlodějské věci i měl tiem odbyti, že kúpil neveda od koho, tožby každý mohl řéci. Ale pane, vědomá věc jest, že se mnoho zlodějských věcí u toho krčmáře stavuje a shledalo by se mnoho na něj. Datum Třeboň, dominico post s. Dorotheae, anno dni oc. LXXIX. Řehoř oc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému oc.

969.

Purkrabí Helfenburský Vokovi z Rosenberka: o vězně a válku s pány Lichtenšteinskými. *Na Helfenburce 1479, 10. Febr. Orig. č. 3190.*

Službú svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! A jakož VMt piešete o toho šenkýře z Lomuov a pokládajíc jeho vedle spravedlivosti jich, že by byl chudý posel. I rač VMt věděti, že jest po žádném poselstvie nešel než na špehy. A piešc VMt, kdyby propuštěn byl, že by služebníci pána mého *) také rok jměli. I rač věděti, pane milý, že mi se ta věc nezdá učiniti, bych jej jměl propustiti, poněvadž jest na špehy šel z rozkázánie Vilhelmova a rychtářova z Lomuov; i jestli že mi Stekar oň psáti bude, abych mu rok dal, že mi se jmá zase stavěti, já to chci učiniti a rok jemu dáti. Také VMti prosím, abyšte ráčili Stekarovi psáti, aby služebníkuom pána mého rok dal do toho času, jakož přieměřie mezi panem Lichštaj-

*) Václava Vlčka z Čenova. Viz předcházející číslo 965 (1479, 14. Jan.).

narem a pánem mým jest. A jestliže oni roku jmieti nebudú, já nevím, by pán můj to přieměří držel, aby jeho jim zase nevypověděl. Neb což rozumím, že ta válka pro jiné mezi nimi nenie než pro ty vězně. Ex Helfenburg, feria IV in die Scolasticae, anno ɔc. LXXVIIII. Jindřich z Všechlap, purkrabí na Helfenburce.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

970.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o škůdci Vackovi.

Ve Třeboni 1479, 10. Febr. Orig. č. 3191.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má napřed VMti. Račte věděti, že Oldřich,*) purkrabie Velešínský, měl u vazbě někoho Vacka, kteréhož vydal na rukojmě, ježto sem já tomu velmi nerad, neb jest lotr zlý a škuodce veliký. A teď nedávno v Němcích po Ličovských spálil ves a učinil škodu velikú, a ty vzatky nesl na vaše panstvie k svému, a tu se o to dělili i šacuňky brali. A mně z Ličova o to velmi tuze psali několikrát, oznamujíce své škody a že o to chtie k VMti hleděti. A já sem byl naň velmi pilně osadil, jakož sem to VMti pravil, a nemohl sem jeho dojíti; i psal sem nynie Oldřichovi po tomto poslu, aby jeho napomenul. A VMti prosím, abyšte jemu psali a připílili, aby jeho vždy došel, nebť jest lotr hoden kázně, aby sobě na vašem panství stavuo nedělal a VMti nesnází nepřičiněl. Má pak jiné navrubí na sobě, že sa váš i bývá u jiných nepřátel vašich proti vám. A posielám teď VMti listy od Kozského a od Stanislava, jimž porozumiete, co mi píší. A což tu Stanislav píše o Mladějovských služebniciech, rovně v tomto úřadu též činie; lehají na panství a řédko kdy bez škody. Dat. Třeboň, f. IV. die s. Scolasticae anno ɔc. LXXIX°. Řehoř Klaric.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rožmberka, pánu mému milostivému dd.

971.

Týž témuž: o věcech hospodářských, o možnosti výplaty zastavených statků, zvláště Soběslavě.

Ve Třeboni 1479, 16. Febr. Orig. č. 3193.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. A jakož sem VMti psal, že sem páně Lvóv list poslal purkrabí na Hlubokú, račte věděti, že ještě od něho nemám žádné odpovědi; domnievám se, že sobě tu věc zbierá, zdaby tu věc mohl na koho jiného obrátiti. A dotýče se to zlodějstvie netoliko toho krčmáře, ale i někého lotra Crhana, na kteréhož chce jeden váš služebník vésti i dovésti, že jest vaše lidi kradl. Co sem o to úředníkuom Hlubockým psal i mluvil, nemohu toho přivésti, aby ty věci k konci přišly; a stanuly ty věci vašich lidí na psaní a ne

*) ze Dvorce.

na přiznání. [illegible] za VMti [illegible] s VMti [illegible] [illegible] zájmem p[illegible] a [illegible] zájem [illegible] se prodaje [illegible] ježto sú [illegible] jest s [illegible] vám m[illegible] [illegible] z Rozmberka [illegible] A také [illegible] třiech nem[illegible] [illegible] po půlletí. některá [illegible] vyplatiti a napřed [illegible] pana Zbyňata [illegible] jest [illegible] potřeba, aby bylo [illegible] Víta a Kozský od [illegible] by snad tudy mohla [illegible] [illegible] kdež se [illegible] jedná [illegible] ale kdež se nic neje[illegible] [illegible] Však by se proto bez vašeho [illegible] nic nezavázalo. Jest [illegible] [illegible] s nimi shledati první neděli v postě [28. Febr.] v Soběsl[illegible] [illegible] račte mi to dáti věděti, abych Víta a Kozského k tomu za [illegible] [illegible] aby tu do Soběslavě přijeli. A račte psáti Rouzinovi ze Bzie a žádati je[illegible] [illegible] já jeho obeslal, aby tu také ke mně do Soběslavě přijel a pomohl mi t[illegible] [illegible] O ty i jiné potřebné věci rád bych s VMtí rozmluvil: rozkážete-li, c[illegible] [illegible] k VMti přijeti. Než proto mi o tom sjezdu do Soběslavě račte vždy po to[illegible] [illegible] dáti věděti a Rouzinovi list poslati. Datum Třeboň. f. III. post s. Valent[illegible] [illegible] LXXIX°.

Řehoř Klaric.

[illegible] pánu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému dd.

972.

[illegible] Vokovi z Rosenberka posílá přepisy listův daných 1) od knížete Hyn[illegible] [illegible] králi Vladislavovi (Na Poděbradech 1479. 5. Febr.) a 2) od krále jem[illegible] [illegible] o příměří u Horaždějovic umluveném a o stížnostech na rušení jeho. (V Pra[illegible] 1479, 9. Febr.)

B. m. 1479, 16. Febr.

[illegible] v Archivu Českém VI., str. 179—180. č. 65 a—c.

973.

Závazek [illegible] Zebolta z Lokte, vězně od pánů z Rosenberka propuštěného.

Na Krumlově 1479, 9. Mart. Orig. č. 3197.

Já Zebolt z Lokte vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzř[illegible] [illegible] slyšeti budú, jakož jsem byl přišel u vězenie urozených pánuov, pan[illegible] Vokovi z Rozmberka a bratřím jeho, pro své proviněnie, ježto jsem skrze takové s[illegible] proviněnie na svém hrdle měl kázán býti; ale z přímluvy některých dobrých l[illegible] učinili sú se mnú JMt zvláštní milost a mne při hrdle mým zuostaviti sú ráči[illegible]

Protož já svrchupsaný Zebolt tiemto listem se zavazuji a svú česť i vieru slibuji, že proti pánuom svrchupsaným z Rozmberka JMti i také proti panu Adamovi z Drahonic, skrze kteréhožto příčinu, ačkolivěk hodně, u vězenie jsem přišel, a služebníkuom i lidem jich poddaným, nemám býti duokud sem živ obyčejem nižádným. Pakli bych co proti JMti a proti lidem a poddaným JMti učinil kterýmkolivěk obyčejem, tehdy mně žádné právo světské ani duchovnie nemá spomocno býti, ani kteří frejunci ani glejtové. A kdež by mne zastihli páni svrchupsaní anebo JMti poddaní, mohú a mají mne vzieti a se mnú naložiti vedle zaslúženie mého tak, jakož se jim koli zdáti bude. Na svědomie toho prosil jsem urozených panoší Přibíka Hada z Paběnic, Lexa z Engen, že sú své pečeti vlastnie dali a kázali přitisknúti k tomuto listu jim a jich erbuom bez škody. Jenž jest psán na Krumlově, v úterý před sv. Řehořem leta božieho ɔc sedmdesátého devátého.

974.

Třeboňští Vokovi z Rosenberka: o cestě na zvědy do Rakous.

Ve Třeboni 1479, 12. Mart. Orig. č. 3198.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jest VMt nám psala, abychme některé z našich měšťan na Cmund tajně poslali, zda by mohli přezvěděti, co by pan Cmunský *) s těmi lidmi činiti chtěl a kam by se zbieral a strojil: to sme učinili vedle rozkázánie VMti, a že sme z měšťan našich některé poslali, a ti sú dnes zase domuov přišli a tak zpravují, že by pan Cmundský již lid od sebe rozpúštěl a že by lidé sjiežděli se na Ličov, jezdní i pěší, a že by je ten pán na Ličov přijímal, ale že se rozuměti nemuož, co by s těmi lidmi mienil a proti komu by se zbieral. To račte věděti a té věci porozuměti.**) Také věděti VMti dáváme, že tíž súsedé a měšťané pravie, že sú slyšeli tu od měšťan v Cmundu i také od některých starších služebných jezdných, že sú na škodě VMti byli, když sú okolo Svinóv Cmundského brali, s nimi ciesařovi JMti služebníci a lidé z Vitoraze, jezdní i pěší, z Světlé na XL koní a něco pěších, z Vajdova jezdní i pěší, Štrajnovi, též Kyrperkéřovi,***) Ilmavského,†) Doxnarovi, i také někteří z Viedně, a že se tudy ta věc pronášie a vyhlašuje; nebo sú někteří zodzabali [sic] a ležie tu na Cmundu a léčie se. To vědúce VMt, račte již tú věcí hýbati, jakž se VMti zdáti bude. A co se zámku opatřenie dotýče, vedle rozkázánie VMti všichni pilnost máme a mieti chcme na zdech, u bran i púštěním, až do dalšieho VMti opatřenie a rozkázánie. Datum Třeboň, f. VI. die s. Gregorii anno ɔc. LXXIX°. Víza a rychtář z Třeboně.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu našemu milostivému dd.

*) Viz této sbírky číslo 394 (A. Č. VIII. str. 11) a 844 (A. Č. IX. str. 187). A ještě roku 1482 (*Chmel* č. 7569) držel Cmunt Vilém z Puchheimu. **) Cf. A. Č. VI. 181 a 182 č. 67 a 68.
***) Kirchperger. †) Zinzendorfa.

975.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: že hrozí nebezpečí Velešínu nebo Maidšteinu.

V Třebíči 1479, 21. Mart. Orig. č. 3201.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Věděti vám dávám, že sem zpraven v jistotě od dobrých lidí, že by vás chtěli připraviti o některý zámek, neb o Velešín aneb o Manštajn. I to vědúce, rozkažte jich pilni býti, abyšte škody nevzali; nebť mne tak za jisté zpravují, že vás o některý chtí připraviti, buďto zlezením aneb stečením, a že ty přípravy všecky pohotově mají. A jakožte mi psali o Markvarta, jednám-li jej vám: i vězte, že některý den jej k vám pošli a s vámi se o službu smluvú [sic]. A vězte, milý pane švagře, byšte měli vybírati ve vší zemi, že byšte na takového neuhodili, nebť jest muožík dobrý a rozumný ke všem věcem. I také, jestliže byšte měli s kým kdy co počínati, že se vám hoditi bude.*) Ex Třebíč, dominico Laetare anno ꝛc LXXVIIII°. Petr z Šternberka ꝛc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberku, švagru mému milému.

976.

Matěj z Holkova Vokovi z Rosenberka: že nikoho u sebe nepřechovává k jízdám do Rakous.

V Holkově 1479, 30. Mart. Orig. č. 3203.

Urozený pane, pane milý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakž mi VMt píše vzdy, že by u mne někteří byli a do Rakús ode mne jezdili: i milý pane, neračte tomu věřiti, žeť já nynie nemám s Němci co činiti, dokudž stánie pán muoj JMt**) má s nimi. A také mi VMt píšete, abych u sebe žádného nechoval: i pane milý, jestliže mi pán muoj JMt rozkáže, abych u sebe žádného nechoval, to chci učiniti rozkázánie; a jestliže mi kto z čeho vinu jakú dá, chci před pánem svým jemu práv býti. A listy VMti, kterýž mi píšete, chci pánu svému JMti poslati; a což mi v tom pán muoj JMt rozkáže, tak učiním. Datum Holkov, feria III. post dominicam Judica anno ꝛc. LXXIX. Matěj z Holkova.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu milému.

977.

Vok z Rosenberka Lvovi z Rožmitála: stížnost na Holkovce.

Na Krumlově 1479, 1. April. Orig. č. 3204.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem vám psal prvé, žaluje, kteraké mi se škody od Holkovce z Holkova dějí, žádaje toho na vás, abyšte se k tomu přičinili, aby mi opraveno bylo a takových škod aby mi se nedálo: věděti

*) Cf. A. Č. VI. 183 č. 69. **) Lev z Rožmitála.

vám dávám, že mi se těch škod od něho nepřestává, že jsú nynie někteří ssedše s Holkova i šli na rybníček jednoho člověka mého, kteréž jest byl sobě k své potřebě spustil, a tu připadše na ty, kteříž jsú u toho rybníka byli, zkladli jsú je, že jsú musili na tvářiech k zemi ležeti, a sami jsú stáli nad nimi s kušemi napatými, aby z nich žádný nemohl na ně hleděti, aby jich nepoznali. A tak jsú slovili ten rybníček a ryby pobrali, a při tom lidem mým něco peněz, šatuov i jiných věcí pobrali. A vezli jsú ty ryby odtud do lesa, aby šlakováni nebyli, a potom jsú se teprv k Holkovu obrátili a na Holkov ty ryby dovezli. A moji lidé jsú po nich vzdy zdaleka šli po šlaku až k Holkovu, tak že jest šlak šel na Holkov. Také vězte, že tu na Holkově někteří rajtaři a drábi ležie a odtud jezdie i chodie do Němec a pálením i braním škody činie. Mnohokrát sem mu o to psal a připomínal mu to stánie, kteréž vy máte a Holkovec vedle vás také, že mně to ke škodě jest, že oni přes mé panstvie škody do Němec činie; nic platno nenie, vzdy se takové věci na zapřenie dějí. I pane a příteli milý, žádám na vás jakožto na hajtmanu, a prosím vedle našeho spolu zuostanie a zápisu, abyšte mi v tom proti němu radni a pomocni byli, nebť já již dále nižádným během Holkovci toho trpěti nemieniem a z boží pomocí jej s sebe ssaditi chci. Ex Crumlov, feria V. ante dominicam Palmarum anno ɔc LXXVIIII°.

Vok z Roznberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Lvovi z Rožmitála a z Blatné, hajtmanu kraje Prachenského ɔc, přieteli mému milému.

978.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o věcech hospodářských a jízdách Němců až k Táboru.

*V Třeboni 1479, 13. April.**) *Orig. č. 3209.*

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož VMt psali ste Vítovi starému a Markvartovi Kozskému, aby v tento příští pátek [16. April] přijeli do Soběslavě a že někoho ráčíte od sebe také tu poslati o jednání trhu těch vsí, kteréž Dubec drží, a psali ste Vilémovi Dúdlebskému, aby tu do Soběslavě ten den přijel a pomohl té věci jednati; a odtud měli sme spolu jeti k Pacovu o Cetoraz, Vintieřov a Zahrádku; také Diviše Vojkovského s Habartem jednati, i kteréž by jiné potřeby byly, a na to ste poslali Jakúbka ke mně: i vzkázal mi Kunrát purkrabě, že Vilém nepřijede, abych jeho nečekal. I nepřijede-li Vilém, tehdy Víta i Kozský nadarmo přijedú, neb já nebudu mieti žádného při sobě, kto by mi pomohl toho i jiného jednati, a tak by vaše psaní i má jiezda nadarmo byla. I prosím račte mi v tom rozkázati, co mám činiti. A jakož mi Slepička vykázal dluh za ryby zde v Třeboni vybrati III^c kop, V kop X gr., a těch III^c kop měl sem poslati Ctiborovi

*) Tak dle náhledu prof. *Emlera* nejspíše sluší vykládati neúplné datum: feria III. festum Pascae.

z Řícan: i pravie několikeří, že sú již Slepičkovi zaplatili, že nevyjde III^{c} kop. že se tomu dosti nestane. A mají se těch III^{c} kop na sv. Jiří dáti. O tom račte také rozkázati. I jakés roty odpověděly Táborským z Rakús, berú i pálé jim a jezdiec na né, s kým se potkají, poberú, že jest velmi nebezpečno okolo Soběslavě a Táboru; opět vašemu člověku z Bukovska vyvedli dva koně nočně, a tak se uptávám, že je vedli do najbližší vsi v Hluboké k tomu krčmáři do Munic a tu je prodali jednomu péšiemu z Hluboké, Kubíkovi, a ten je zavedl do Suché. Nebude-li VMti příčiny pilné, zhúbieť vaše lidi tiem krádežem nepodobně. Datum Třeboň, feria III. festum Pasce anno domini 2c. LXXIX. Řehoř 2c.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

979.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o škůdci Očkovi, zbrojení na Cmundě a nepřátelství purkrabí Hlubockého.

V Třeboni 1479, 13. April. Orig. č. 3210.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Nepomněl sem VMti připomenúti o tom Očkovi, kterýž sedí na Velešíně, jestliže by se kto zaň přimlúval, račte věděti, žeť jesti psanec zde na Třeboni něký Částra, kterýž odpraven, vyznal, že spolu vaše lidi lúpili; a nynie jeden měštěnín Třeboňský praví naň, že jemu koně pobral; a jesti škuodce veliký; byl u pana Šarfnbergeře a vodil na vaše lidi. Také račte věděti, že Cmund město pilně opravují bojiece se VMti, že ste kázali provolati, aby se lidé na hotově měli; a jsúť tu Vacek a jiní, majíť na II^{c}. Také račte věděti, že Pompl jest na Kaučím*) a byl tu na Ilmově a, což rozumiem, že by VMti uškodil, což by mohl. A jakož VMti pan Lev řekl Bartuonka nepúštěti, ale u vězení chovati, račtež věděti, žeť jesti jej purkrabie Hlubocký bez vuole a vědomie pána svého pustil a učinil jeho klíčníkem tu na Hluboké; po témť jej do konce pustí. A jakož ste předsevzeli ku panu Lvovi jeti, pana Petra,**) švagra vašeho, s sebú vezmúc, a o své potřeby mluviti, jakož jest toho potřeba: mně se zdá, že by pan Hynek***) vám tak duobr byl, a jest na cestě na Zviekově; ale museli by se ty věci naznamenati, které se dějí z toho zámku. Datum Třeboň, feria III. festum Pasce anno domini 2c. LXXIX. Řehoř 2c.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

980.

Král Vladislav Vokovi z Rosenberka: odpověď na prosbu, aby u krále Matiáše jednati dal o propuštění Bohuslava ze Švamberka.

V Praze 1479, 16. April.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 94 č. 27.

---

*) *Kautzen* u Bejdova na Dyji. **) ze Šternberka. ***) ze Švamberka.

981.

Lovčí Třeboňský Vokovi z Rosenberka: o zvědách do Rakous.

V Třeboni 1479, 17. April. Orig. č. 3212 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý! O kteréž mi potřebné věci VMt píšete, chci jich rád pilen býti. A hned sem posly poslal, jakož ste rozkázali, těch věcí na přezvěděnie jistoty, jestliže se zbierají, kam chtie aneb co by počínati chtěli. A také slyšíme, zde i řeči jdú, že by Kamajčtí na pana Krajieře péči měli. To i jiné přezvěda VMti dám věděti. Datum Třeboň, sabbato ante Conductum Paschae anno ɔc LXXIX.

Jan Víza, lovčí z Třeboně.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

982.

Týž témuž: o přípravách, které se dějí na Kamejku ku vpádu do Čech.

V Třeboni 1479, 18. April. Orig. č. 3212b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, jakož mi VMt rozkázala vyptati se, co mienie na Kamajku počínati, a kto zbierají lidi: i račte věděti, že sám Kamajcký*) bratrstvie zbierá, tak že se k němu sjieždějí a jdú, a má na III^c jezdných již a na Ij^c pěších, a vzdy jich přibývá, a že ti, kteréž sem poslal a jim tu věc poručil vedle vše potřeby, a že nemohú rozuměti jinému, když lidi budú mieti a sjedú se a že by VMti chtěli škodu na panství učiniti. To vědúce VMt račte na to pomysliti, jakž se VMti zdáti bude. A Kamajský jim na to postúpil městečka, kostela a mlejna, jakož sem prve VMti psal, že se tu opravují a osazují. Datum Třeboň, dominico in octava Paschae anno ɔc LXXIX.

Jan Víza, lovčí z Třeboně.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

983.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o ohledání a prodeji gruntů a lidí osedlých na Pacovsku, v Cetorazi, Zahrádce, Vintířově, Malšicích a Lomu.

Ve Třeboni 1479, 20. April. Orig. II. 103, 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti. Račte věděti, že sú se se mnú Vítha a Kozský sjeli o ten trh Dubcova drženie. Procenil sem jim každú kopu plathu po XXVIII kopách. I otázali se po čem pustý plath, a kladli těch pustotin za polovici, ano nenie viece pustého než XX lánuov. A já pověděl, aby to v témž trhu vzeli; zdála se jim cena velmi vysoká. A Vítha mluvil, že by svuoj

*) Viz této sbírky č. 617.

veškeu plath chtěl dáti po XX kopách. A já pověděl na konec, že jináč neráčíte dáti než po XXV kopách. A oni řekli na pána svého vznésti a odpověď na to dáti. Což se dotýče pustotin, ovsa, lesuov, to na stranu odložili, jestliže by ten trh šel o ovsy, lesy a pustotiny, že by se pán jich sám s VMtí smluvil. Což se Pacova dotýče, ohledával sem, bylo-li by které miesto rybničné. Na Crtorazským [sic] nenie nic, než jedna podoba v lese nákladná a neužitečná, jakož vám Jakúbek povie. Než v té vsi jest lánuov XXXV; dva sta fáraraská [sic], a V nápravníkuov po dvú lánú. To by bylo platných XXIII kop [sic]*); z každého lánu do roka 1 kopa a IIII groše a IIII dčbery ovsa. I nenie viece osedlých než IX lánuov a 1 čtvrth; jiných XIIII lánuov nechce než dvě kopě plathu za jednu**); a jest tak obyčej. A což se nápravníkuov dotýče, kterýž osedlý, jako jediný jest, toho chce přijieti miesto platného; jiné tak: dva za jednoho. O lesy chtěl by se smluviti, což by dobří lidé řekli. Voptal sem les jeden, ješto jej jeden služebník jeho Malovcuov sobě osvojuje, a podává za kopu plathu XV kop. Rozumiem, že by dal po XXti kopách. Kdyby to zboží bylo tak, jako prve, mně se zdá, že by stálo za M kop, ale tiemto trhem bohdaj je zvedli na V^C neb VI^C kop; a také nenie podoby, by se tu lidé osadili tak, jako prve za našeho věku. A toto pokládám, opravy nečekati; užitka bohdaj za XX kop do roka požili, a šesti sty splatili byšte s sebú LX kop komorního úroka, v desieti letech zachovali byšte IIII^C kop; podací to také chci zaplatiti [sic]. Vojslavský ten takového trhu žádá o Zahrádku a Vintieřov. Ten by mohl u Vintieřova dva rybníčky skrovná udělati, jakož v tom kraji bývají. Tu u Vintieřově jest XXII lánuov se dvěma nápravníky, a dva mlýnce a lesík malý, ale pěkný; ale nesedie lidé, než snad na VIII lánech a na jednom mlýně, a ti ještě lhótu mají. Jiných XIIII lánuov jest pustých. Těch XIIII lánuov také chtie za VII osedlých; a jest tak obyčej. Ale nerozumiem, by chtěli hotové penieze dáti, než teprv k sv. Havlu; a Vojslavský by chtěl svuoj dluh sraziti. I račtež mi psáti, co jim za odpověď mám dáti; neb žádají odpovědi. A zvlášť dotkněte, že neráčíte jináč, než po XXV kopách dáti. O Malšice a Lom, ty dvě vsi chtěli by pateří kúpiti: Vítha mladý, Vítha starý, Markvarth Kraselovský, Dobrohostský a Otický. Tu by dali, tak za to mám, po XXV kopách, ráčíte-li je prodati. V Lomu jsú lidé velmie chudí, ještě nikdiež VMti úrok nevyšel, ani snad puol; než Malšice jest ves dosti dobrá. I račtež o tom rozkázati, ráčíte-li prodati i s podacím kostelním. Markvart Kraselovský nechce od VMti viece úrokuov bráti, než tak peněz svých počekati do své vuole. Jest dvuor Solopisky na jednotě a pustý, velmi zarostá. Chtie jej kúpiti, ráčíte-li prodati. Datum Trzebon, feria III. ante s. Georgii, anno domini ɔc. LXXIX.***) Řehoř ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

*) Má státi: *lánů.*
**) To jest: kopu. Za pusté grunty nabízí jen polovici té ceny, která by za ně připadla, kdyby byly osazené.
***) Z téhož dne jiný list A. Č. VI. 184 č. 70.

984.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o nebezpečí z Rakous.

V Třeboni 1479, 21. April. Orig. č. 3214.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že jeden člověk jesti zde v Třeboni, kterýž měl přietele u vězení u pana Storhnbergéře*) a chodil o něho, že jej propustil pánu Hradeckému. A praví, že při tom dnes a vzajtra týden byl, kteréž jesti vězně pan Storhnbergéř propustil Rybaldových, že jesti je zavazoval, aby VMti pálili městečka, i mohú-li i Krumlov vypáliti, a že sú se věčí diel těch věznuov zavázali a slíbili, než jich několik že slíbiti nechtěli. To vědúce, račte o tom pomysliti, jakž se VMti zdá. Datum Třeboň, feria IIII. ante s. Georgii anno ɔc. LXXIX. Zvláště že jim pan Šterhnbergéř jmenoval Chvalšimy a Hořice. Řehoř ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

985.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o propuštění služebníka jeho.

V Soběslavi 1479, 25. April. Orig. č. 3215.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře milý! Jakož před časem Hanuš, služebník muoj, zavázán jest vězením panu Švamberkovi na zámek váš: i milý pane švagře, prosím vás, propusťte jej; neb jakož slyším od služebníkuov svých i od jiných dobrých lidí, že v ničemž vinen nenie. Protož věřím vám, že jej propustíte v túž libost okázanie. Ex Soběslav, dominica ipso die s. Marci anno domini ɔc. LXXIX.

Petr z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, švagru mému milému.

986.

Třeboňští úředníku Krumlovskému: o zajetí dvou drábů páně Trčkových.

V Třeboni 1479, 7. Mai. Orig. č. 3219.

Službu svú vzkazujem, urozený pane Přibíku milý! Věděti dáváme, že sú dva drábi sem přivedli Jilovičtí, zjímavše je v lese, když pokřik na ně pacholata učinili, ježto se za nimi honili, chtiec jim uzdy bráti, i vzali jim sekerku. Byli třie, jeden utekl a tato dva přivedli; jednomu řékají Martin Polák a druhému Duchoň Holý z Křenového. Znají se ku panu Trčkovi. Co se zdá vám o nich rozkázati, to dajte nám věděti, kterak s nimi činiti máme. Datum Třeboň, feria VI. ante s. Stanislai anno ɔc. LXXIX. Jan Víza lovčí a Jan rychtář z Třeboně.

Urozenému panoši Přibíkovi Hadovi z Pabénic buď dán.

*) Ze Stahrembergu Gothard nebo Oldřich.

987.

Lovčí z Třeboně Vokovi z Rosenberka: o nebezpečí ze Cmundu, Vitoraze a Bejdova.

V Třeboni 1479, 11. Mai. Orig. č. 3221.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že sú někteří naši súsedé v Cmundu byli, i dnes domuov přijeli a zpravují, že na Cmund dvě stě koní přijelo a kují koně včera i dnes; a tak jim pověděno, že ještě viece jich čekají; i na Vitoraz také že sú sě sjeli z Vajdova i z jiných zámkuov a sjieždějí se. I nemuož se rozuměti, co s tiem miení, aneb co počínati chtie. Co sě zdá VMti rozkázati, to rozkažte VMt, jestliže na ně péči lidé mají mieti, aby se v tom opatřili; proto sme lidi zobsielali v úřadě, aby se nebezpečili před Němci. Datum Třeboň, feria III. post s. Stanislai anno ɔc LXXIX°. Jan Víza lovčí z Třeboně.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

988.

Úředníci Třeboňští Vokovi z Rosenberka: o nesnázích při stylisaci postupní listiny na Soběslav.

V Třeboni 1479, 17. Mai. Orig. č. 3222.

Urozený pane, pane náš milostivý! Služba naše VMti napřed. Jakož nám VMt psala, jestliže by se ta věc v Soběslavi jináč nemohla zjednati, tehdy abychme jako sami od sebe svolili „k dědicóm", než aby to v list postaveno bylo, kterýž páni z Šternberka mají na se dáti. I nepsali sme my VMti, by toliko mluvili „k dědicóm", ale mluvili „budúciem". A tak toho pan Petr mezi jinú řečí k nám domlúval, že jesti tu smlúvu zavázal ku panu Hradeckému, jestliže by jeho pan Buoh neuchoval, že ten dobře vie, co s tiem ku pánóm strýcuom jeho má učiniti. A jakož VMt píše, aby to v listu stálo: i nepostavie oni toho v list, neb sme tomu tuze odepřeli. A máme-li my ten kus znovu v list kázati vepsati, to se opět prodlí za týden neb déle, a také nevieme, uhodili-li bychme my v to tak, aby se VMti líbilo. I posieláme VMti přípis listu i cedule, kterak ste se svolili, i račtež to sami kázati vepsati buď v list nebo-li v ceduli, jakž se VMti líbí, a nám po tomto poslu poslati. Neb nenie malá věc; jedniem slovem mohl by zmatek přijíti. A znáti muožte, co se děje, ano každý kus vejklad má. A já Řehoř VMti prosím, račte mi rozkázati o těch vězních, kteříž zde v Třeboni sedie, neb sú se byli dobyli a chtěli rychtáře zabiti a praviet, že ten jeden, Holý, veliký zloděj, a mají naň domněnie, že koně prve jednomu z Třeboně pobral. A žádný o ně nestojí. Také račte mi dáti odpověď o Dinínské, že úroku nechtie dáti a pravie, že by jich pan Zdeslav snad tiem chtěl odbyti jako luoni, a že jim letos to déle vytrpěl. A pokládají sobě té škody za LX kop. Datum Třeboň, feria II. ante Ascensionem domini a. d. ɔc LXXIX.

Vilém z Michnic a Řehoř *Klaric.*

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu našemu milostivému *buď.*

989.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o věcech hospodářských a pustnutí statků.

V Třeboni 1479, 19. Mai. Orig. č. 3223.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Přicházejí teď k VMti dva člověky vaše i od jiných súsed z Chlumu, kterýmž sú koni pobráni na Kamejk, a zdá se jim, když s VMtí sami mluviti budú, že se VMt spieše přičiní, aby jim vráceni byli. Nebožátka jsú přieliš utrápeni záhubami. A byli sú tak hodní lidé k brani a dobří střelci, jako na všem panství. A bojím se, že těžko již osedí ve vsi. Jakož VMti píše pan Pochoméř, nechtie se z pana Viléma, strýce svého, strhnúti; zdá-li se VMti na něm přestati pod dobrú vólí? Neučiní-li spravedlivě, budete k němu jináč hleděti nařízeti [sic], kterak pro tu lotrovinu tam projeti. Jakož mi VMt psala, abych jel na Tejn, i nepsali ste mi, který den. U pátek [21. Maji] bývá trh, jest velmi zle; by mohlo býti u pondělí [24. Maji]; a také nemám s kým; račte mě opatřiti, abych měl s kým projeti. Nebť jest od nás do Tejna jeti, jako očistec proskočiti, a těžko, by se ta věc nepronesla, brzyť by se koní X neb XV odmiesilo, udělajíc škodu, třebaliťby z země vyjeli, ta lotrovina. A jako ste zastavili ves Drahotěšice: jestiť té snad puol vsi faráře Kosteleckého, ježto VMt úroku u nich nebéře. O ta dva, jako u nás sedie, jiného sú nynie neučinili, než že sekyrku vzeli, ale mám za to, že by sto zlatých raději byli vzeli. A praví jeden u nás na jednoho, že shledán v zlodějství, když u Horaždějovic leželi, že musel vracovati; i mněť se jeho chce pokusiti. Datum Třeboň, feria IIII. ante Ascensionem domini, anno domini ↄc. LXXIX. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

990.

Šternberští úředníci v Soběslavi pánům z Rosenberka: o postoupení Soběslavě Petrovi ze Šternberka.

V Soběslavi 1479, 25. Mai. Orig. č. 3224 a.

Urození páni, páni nám přiezniví! VMti službu svú vzkazujem. Jakož jsú smlúvy učiněny mezi pány našimi JMtí a VMtí, panem Švamberkem JMtí, na Zviekově, o postúpenie Soběslavi panu Petrovi [z Šternberka]*), jakož jste VMt byl na to vyslal služebníky své, i nemohla se ta věc pro některú příčinu dokonati, ježto ú to poznali služebníci VMti, kteříž jsú byli na to vysláni od VMti, že jest to beze ti přišlo. I račtež VMt k tomu poslati, kohož ráčíte, nebť jsú ty potřeby na hotově dle těch smluv od pánuov našich. A za to VMti prosíme, neračte tiem prodlévati, by byli ve čtvrtek příští [27. Mai] tiem raněje služebníci VMti v Soběslavi, neb

*) Prohnilé místo.

pan Petr toho také tu čeká. I prosíme VMti, že tiem neráčíte prodlévati, neb p Petr má úmysl pryč odjeti, jedné že toho očekává. Datum Soběslav, feria III. ar Pentecosten ɔc LXXVIIII° anno. Markvart z Kraselova a Markvart z Kozieho.

Urozeným pánóm, panu Vokovi a panu Petrovi bratřím z Rozmberka ɔc, pánóm n přieznivým.

991.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o najímání žoldnéřů.

V Třeboni 1479, 14. Jun. Orig. č. 3228.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož VI poslali ste po Pekcha pěšího na Hlubokú, aby přišel na Třeboň: i poslal Pekch mně, že tovařiši jeho s ním jíti nechtie, než aby věděli na jakú službu. A ptal s se na nich, jakú službu na Hluboce mají? Tak mi pravili, že jiné nemají, než jie a píti, a za škody že jim stojie, a třetinu že oni dávají z věznuov, kteréž přines a z vzatkuov. I račtež o nich rozkázati. Také pravie, že by Pekch chtěl přijíti čtyřadcáti neb Lti pacholky. Také snad dnes přijdú k VMti něký Velek sám dru pěší, a chtěli by přivésti na sto pacholkuov; s těmi račte mluviti, jakž se VMti zd a zuostanete-li s nimi na čem, to račte dáti věděti. Také mě lidi zpravují, že b z Lávy měli přijeti na Cmund a jiné zámky; z Lávy na několik set koní. Budete-l mieti od pana z Wolse dobré noviny, račte je dáti dnem i nocí věděti, za to VMt prosím. Datum Třeboň, feria II. ante s. Viti anno domini ɔc. LXXIX. Řehoř ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

992.

Václav Lhotský Vokovi z Rosenberka: že vezme i s jinými odpuštění od krále a vstoupí k němu do služeb.

V Budějovicích [1479], 16. Jun. Orig. č. 3140.*

Urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Službu svú VMti vzkazu A jakož pan Pešík jezdil k VMti i nenalezl jest tu VMti, než bratra VMti pa Petra JMt a s JMtí jest mluvil, poněvadž jest VMti doma nebylo, úmysl mój věd i jiných dobrých lidí, jakož i list ukázal mi jest od pana Petra JMti, kderýž jen jest potom psal, jemuž sem já porozuměl. I VMti věděti dávám, že sme k kr JMti poslali dobré lidi odsud i z Plzně jednostajné vuole, poněvadž nám JMt nyn neráčí platiti, aby nám odpuštěnie vzeli od JKMti; a když se nám poselstvie za vrátí, jakž najspieš moci budem, tu hned k VMti s některými dobrými lidmi přijed a v čemž VMti budu moci poslúžiti i s těmi dobrými lidmi, to rád učiním ved

*) Vřaděno do roku 1479 pro souvislost s č. předcházejícím i následujícím a s listy v A. C. VI. 1 č. 71, 185 č. 72.

zprávy páně Pešíkovy. A byl bych k VMti sám přijel aneb pana Pešíka poslal, ale pro potřebu svú i přátel svých musím také hned pryč jeti i pana Pešíka odeslati pro naše potřeby, abychme dobrým lidem v našich dluziech mohli právi býti. Ex Budweyz, feria IIII. post Viti. Václav Lhotský z Zásmuk.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně milostivě přieznivému.

993.

Řehoř Klaric témuž: o vpádech z Rakous, a o nebezpečí strany Mladějovského.

V Třeboni 1479, 20. Jun. Orig. č. 3230.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že včera noci Křištánek, kterýž u Deksnara jest, vybral ves Panenskú Radúnku blíž u Hradce. I psal sem v nuoci panu Pochoméřovi na Cmund, předkládaje jemu to přímíří, a že jest svú pečeť i za Dachsnara přiložil, a žádaje toho vzatku navrácenie: i neviem, co mi odpíše. Také sme nocí viděli oheň k Novému Hradu; vedle toho bojíme se, že Němci nenechají. I jestliže pan Pechoméř nepodá svým psaním opravy, tehdy se Vyšemírovi i mně nezdá, by se mohlo nač bezpečiti. A lidi sme rozpustili. I protož račte rozkázati, máme-li zase lidi obeslati? Neb když Němci zvědie, že sme lidi rozpustili, mohli by se o něco viece pokusiti. Také račte věděti, že sme srozuměli, že Mladějovský konečně váleti chce a lidi na hotově má. By pak i žádné jiné věci nebylo, tehdy jeho válka VMti válku přivede. Pak muožte-li tu věc k Mladějovskému kterak opatřiti, to jest při VMti. Rozkázali ste v Soběslavi oves rozpoujčiti a bude jeho VMti samému třeba; a chtěl by Stanislav pro VMt lidi v Soběslavi zuostaviti, a mně se zdá, že toho nenie potřebie. Pěších takových služebných, jakož ste rozkázali, nemóžem u nás mieti, aby byli toliko ze stravy. Datum Třeboň, dominico post s. Viti anno ɔc LXXIX. Řehoř ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

994.

Týž témuž: o sporu s Petrem Šternberským ve příčině loupeží Dachsnerových v Radounce.

V Třeboni 1479, 24. Jun. Orig. č. 3231.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. O ty dobytky z Radúnky psal mi pan Petr, dávaje mně vinu, že se nevrátie, a to tiem, že se[m] pánu Cmundskému o to psal: Pane milostivý, jáť sem dobrým úmyslem o to psal, věda to, že tyto časy Krištánek u Dochsnara vzdy byl a že pan Pochoméř Dochsnara k sobě u přímíří přijal, aby pán Cmundský ty dobytky zastavil a nedal roztrhnúti, jakož ste pak z jeho psaní srozuměli, že se k tomu měl. A toho sem já nevěděl,

by panna abatyše*) ty lidi panu Petrovi poručila, ano VMt o ně psala. Proto-li by neměli vráceni býti? Však to jesti vše na pánu Hradeckém, neráčí-li vrátiti naprosto. Ale poněvadž se VMt právem k tomu táhne, nech by to bylo rozeznáno, pravě-li sú je vzeli, poněvadž s nimi činiti nemáte? Ano za nebožtíka pana děda vašeho nebožtík Bechyňka byl pobral na panství Vratislavském za několik tisíc, a lidé Bechyňku odtiskli, a pan děd váš kázal vrátiti Vratislavském**); a co toho bylo, že služebníci neb lidé vašich předkuov takové škuodce odchovali? A vaši předci vždy vracovali, číž bylo; ale nynější páni vše ty věci jináč předse berú než první páni; a nynější panský rozum přicházie zlým ku polehčení a dobrým k naktiežienie.

Přišla-li by žaloba VMti na Konopie, aby ráčili o tom věděti: uprosil se Konopie v pondělí [21. Jun.] u mne domuov, a ten večer Lhotka sám třetí pojal zlodějsky sedmero koní ve vsi farářově z Budějovic, a ti lidé přišli Konopovi prosiece, aby jim pomohl honiti; a Konopie jel s nimi po těch zlodějiech, i nalezl je blíž u Hluboké ve vsi Hosíně v krčmě; a když Lhotka z krčmy šel, chtěje ty koně dále odvésti, a Konopie naň vyskočil, a oni prchli a jeden z nich padl, tomu hlavu stěli, a Lhotka s tím druhý utekl, ty koníky ti lidé zase pojali. VMt vždy v tom prodlévá, že Konopie neví, na čem s tiem Lhotkú stojí. Datum Třeboň, feria V. ipso die s. Johannis bapt. anno domini ɔc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

995.

Týž témuž: o vzatcích z Rakous a věcech hospodářských.

V Třeboni 1479, 7. Jul. Orig. č. 3232.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že pan Cincndorfer z Ilmavy v tento pondělí ráno na úsvitě sebral panu Tejnskému ves dobrú Klečaty, a pobral za některé sto v ní. A měli na L pěších a na L koní. Ale VMti lidem neučinili nikdež škody žádné. Také týž Ilmavský a Dochsnar psali mi, žalujíce na Veselské, že jich služebníkóm koně odjeli, kteréž nepřátelóm pobrali, a Veselští odpierají, že jich nehonili, než že ty koně v svém obilí na poli nalezli, ano žádný při nich nebyl, a že sú byli lidi VMti ze vsi, kterúž Ondrášková do [sic] Hory***) drží, na kterýchž vojny [sic] a s lechky pomoci máte. I odepsal sem jim vedle toho. I jestliže nebudú chtieti Veselských odpadnúti, račte rozkázati, mán-li je na koho podati. Jakož mi VMt psala o Květoně, aby byl právem rozeznán: prosí mne Květoň, abych vedle něho stál, jakožto vedle člověka VMti, a zvlášť vedle listu

*) *Krumlovská.*

**) Myslím, že vzpomínka tato táhne se k době, kdy (za života Oldřicha *děda* páně Vokova) syn jeho Jindřich byl hejtmanem slezským. Cf. Archiv Český VII. str. 209 č. 9—11.

***) Viz této sbírky číslo 915.

četi VMti: i račtež mi v tom rozkázati; viece VMt povinna sviemu nežli cizímu, lášť pečeti vaší. Račte mi dáti věděti, mám-li napomínati z základu za vězně stavené Kamejckého pána, neb jich rukojmie praví, že ste rozkázali toho tak chati.

Byl u mne farář první Veselský, jakož na VMt list má na IIIj kop úroka, rž se jemu vydával z úřadu Soběslavského, tak vyznávaje, že ti úroci k faráři ijí jíti a nepříslušejí, ale příslušejí kaplanství, a prosil mne, abych VMti psal, e ráčili ten list kázati obnoviti pro potomní zmatek, podle přípisu, kterýž VMti lám, a že chce list starý vrátiti. O oves rozepsal sem i vzkázal, kto by chtěl i. Něký VMti člověk z Bukovska zašel v tyto války pro záhubu i vrátil se a chtě se osaditi, že jemu všecko spáleno, i žádá lhuoty za tři léta; račte m rozkázati. Máť rada jest, aby ráčili dáti, lépe, než by pusté ležalo. Račte i, že mi jeden člověk pravil, že se někde přihodil a slyšel, že někto na tomto Českém uprosil právo královo na Lomnici; protož račte té cedule pilně chovati, ž sem VMti pro zprávu sepsal. Toto posel nenie najemný, ale náhodní. Datum oň, feria IIII. post s. Procopii anno domini ɔc. LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberku, pánu mému milostivému buď.

996.

Týž témuž: o nedobývání základu z jistců.

V Třeboni 1479, 12. Jul. Orig. č. 3233.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož sú VMti páně Pachoměřova z Kamejku základ po Xti kopách gr. propadli, proto že sú se tavili, a VMti lidé za ně rukojmie; i kázal ste jim rok dáti do sv. Havla, avšak oto neplnili. Pak nynie pravie, že sú ti jistci na svých statciech zhynuli, že je lidi nemají čím vyvaditi, a jestliže oni budú mieti dáti za ně, že také na svých ech zhynú dokonce. I volají se k VMti, a z nich jeden teď k VMti přicházie; jest, že sú chudi. Pak což VMt o nich rozkáže, tak se stane. A Rybaldovi VMti hamerníka z Chlumu račte sem poslati. Datum Třeboň, feria II. ante rgaretae anno domini ɔc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

997.

Týž témuž: o jízdách Hlubockých do Rakous.

V Třeboni 1479, 18. Jul. Orig. č. 3235.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, i kněz probošt Borovanský psal, že Wolfgang Veliký z Hluboké u pátek i včera

jel tudy na Borovany do Němec i z Němec, a vedl vězně a vybíjel dvory, a nuocí tu byl. A když s ním kněz probošt mluvil, že to přikázanie od VMti má, aby tu nedal odpočinúti, tehdy mluvil Wolfgang hrdě a protivně, a že by chtěl u Krumlova ležeti, by s to mohl býti.*) To již VMt račte opatřiti, jakž ráčíte. Datum Třeboň, dominico ante s. Mariae Magdalenae anno domini ɔc. LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberku, pánu mému milostivému buď.

998.

Vyšemír z Újezdce Vokovi z Rosenberka: o nesnázi s nápravníky.

V Třeboni 1479, 18. Jul. Orig. č. 3236.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož VMt rozkázala, abychme nápravníkuom rozkázali na zámku býti, to sme učinili. I nechtěl Asmpán, kterýž v Lužnici dvór služebný od Bolochovce kúpil, na zámku býti, než postavil miesto sebe pacholka. Potom když Řehoř ujel, tehdy vzal kuši pacholku; potom i pacholka bez mé vuole pryč vzal. A když sem s ním o to mluvil, tehdy ještě fúkal a chtě se VMti služby odfúkati, i řekl k VMti dojeti. I jestliže s VMtí mluviti bude, račte s ním o to mluviti, jakož na to záleží, aťby on neřekl, bychme my jej k jinému drželi, než což VMt rozkáže. Datum Třeboň, dominico [post] s. Allexii anno ɔc. LXXIX°. Vyšemír z Újezdce.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

999.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: hájí se proti nařknutí z pomluv, a spravuje o nastávající vojně Jindřicha Hradeckého s Němci.

V Soběslavi 1479, 19. Jul. Orig. č. 3236 A.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře milý! Jakož mi píšete, že jest vás Vilém,**) purkrabie váš, zpravil, že by já k němu mluvil, že byšte vy něco udělali, ježto byšte udělati nejměli: ne takť sem já k Vilémovi mluvil! Mluvilť sem já, aby vám múdře radili a jedné věci nechali, že jste vy páni mladí, aby se to na nich nesvezlo a vás k hanbě aby nepřipravili, jakož jsú pak dobří lidé ke mně o to psali i se mnú mluvili, abych vám to znáti dal, jaká řeč o vás proskakuje; jakož jest pak Vilém mé řeči dobře mohl porozuměti, když jest ke mně mluvil, abych vám o to psal. I muožť vás dobře zpraviti, chceliť mu se, nebť vie, coť sem mienil. I také jakož píšete, že by vás také zpravil, že by paní matie a vy něco jměli mluviti: nepravilť sem já, byť kněžna JMt***) jměla mluviti, muožť se dobře pamatovati, kteraké sem já o paní mateři pravil, všakť sem jemu to několikrát opáčil. Než, což sem

*) Cf. A. Č. VI. 187. č. 75. **) z Kozieho. ***) Anna Hlohovská.

kolivěk mluvil, nezapřiemť nic, nepřičiniem-liť, bude-li se ta věc mne dotýkati. A bylť by vám ten člověk dávno psal, kteréhožť se dotýče, bychť já byl panu Hradeckému neslíbil, že to zastaviti chci až do jeho příjezdu; ale jakžť se pan Hradecký vrátí, nebudeť vás tajno, neb ten člověk čest svú miluje a nerad by v tom zuostal, což se o něm hlásí bez viny. O příjezdu mém k vám do Třeboně nemohuť tomu co učiniti nynie, neb čekám na každú hodinu brzo-li Němci panu Hradeckému odpovědie, neb mi jest svú věc poručil až do svého příjezdu. Ex Soběslav, feria II. post Arnolphi anno domini ɔc LXXIX°.*) Petr z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka ɔc, švagru mému milému.

1000.

Vok z Rosenberka králi Vladislavovi: o prostřednictví ve sporu s Janem z Bibršteina.

B. m. [1479, Jul.?] Přepis č. 3237 ½.

Najjasnější králi a pane, pane najmilostivější! Poslán sem k VKJti od pana Voka z Rozmberka, pána svého, kterýž mi poručil na věřicí list s VKMtí toto mluviti: Napřed prosí VKMti, abyšte mu neráčili za zlé mieti, že jest sám k VKMti nepřijel. Neb se jest to z této příčiny stalo, že jest jemu s Rakušany vyšlo přímiřie den svatého Víta [15. Jun.], i bojí se, aby v jeho odjezdu od nepřátel škody nevzal, kteříž jsú na něho svévolně sáhli beze všie jeho příčiny, poněvadž prve, dokudž ještě přímiřie trvalo, velikú od nich škodu vzal pálením, braním i mordováním; i prosí vzdy pán muoj VKMti pokorně, abyšte jemu v tom neráčili za zlé mieti.

Druhé, jakož pan Bibrštajn, poddaný VKMti, má pána mého sestru,**) i nemuož toho pán muoj na něm dosáhnúti, aby jí jejie věno ujistil vedle práva a obyčeje. Také vzav po ní penieze věnné, listu toho věnného, kterýž na pána mého má, vrátiti nechce. I prosí pán muoj VKMti pokorně, abyšte panu Bibrštajnovi psáti a vzkázati ráčili, aby sestře pána mého věno jejie ujistil vedle práva a obyčeje, tudiež list věnný, poněvadž pán muoj jemu penieze vyplnil, aby vrátil. Toho pán muoj VKMti bohdá zasluhovati míní.

1001.

Jan ze Švamberka Vokovi z Rosenberka: o narovnání mezi nimi a tovaryšstvem žoldnéřů, kteří mají půtku s Rakušany.

V Strakonicích 1479, 2. Aug. Orig. č. 3238.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Byli přede mnú Turek a Výborný, přijevše do Strakonic, při tom bylo drahně dobrých lidí, a vznesli na

*) Jiný list páně Petrův z téhož dne (prudce upomíná rukojmě za pány Rosenberské, aby dluh platili) v A. Č. VI. str. 185. č. 73.

**) Jan z Biberšteina ženatý s Barborou, mladší sestrou Vokovou. Bylo to manželství nešťastné. Viz č. 948.

mě, kterak byšte pane měli k nim zlú vuoli, že sú toho zpraveni, i úředníci vaši, a že by jim pohruožky činili, a praviec, kde by jich dostihli, aby je zjímali a právo jich jim učinili. A oni tak pravie, i od svého tovařišstva, že by radějše vám slúžili, nežli by vám a vašim škodili; a chtěli by se proti vám zachovati. A tak pravie, že by to bylo z té příčiny, že by přes panstvie vaše jezdili do Němec a svých nepřátel hleděli, a to bez škody vašie i vašich poddaných; neb mají činiti se panem Šaftmberkem. Protož, milý pane, dajte mi to znáti úmysl svuoj v tom; neb tak pravie, jestliže by se vám zdálo, že by tco učinili proti vám, ježto by učiniti neměli, neb že by chtěli o to státi před někým dobrým v kraji k rozeznání, aneb k vám přijeti, majíc glajt od vás, a o ty věci mluviti. A to mi dajte znáti listem vašim při tomto poslu. Datum Strakonic, feria II. die b. Stephani papae et mart. anno domini ɔc LXXVIIII°. Jan z Švamberka, mistr převorstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka ɔc, příteli mému milému.

1002.

Vodňanští Vokovi z Rosenberka: o při své s Hniličkou.

B. m. 1479, 7. Aug. Orig. č. 3239 a.

VMti urozený pane a pane nám přieznivý! Službu naši vzkazujem. MtV. jakož nám psáti ráčila, kterak se Hnilička*) osvědčoval proti nám a že se jemu od nás spravedlivé státi nemuož, a kterak to k vuoli VMti učinil, že chce stánie mieti, dokudž bychme my jemu nebolito on nám nedal týden napřed věděti ɔc: Z pečovánie takového VMti velmi děkujem a odslúžiti toho v slušných věcech rádi chcme. Ale nemáť se proč osvědčovati, nebť jsme jemu nic neučinili, ini sme jemu co vinni, avšak pro nalezenie našie neviny přicházieme, toho na MtV. prosiece jako pána příznivého, že to ráčíte na se vzieti, a když den od VMti nám jmenován bude, chcme vyslati. A to stánie MtíV. utvrzené my držíme, tiemto listem Hniličkovi dávajíce příměřie pravé a křesťanské, beze všie zlé lsti, do té pře skonánie, anebo týden napřed věděti. A máme za to, žeť to muož přijieti; však sme nikdy proti svému řečení neučinili ini ještě bohdá v tom nalezeni budem, ale jemu i každému co dieme, věrně a pravě to zdržíme, prosiece VMti, že týmž příměřím od něho opatřeni budem. Datum sabbato post Transfigurationem Christi Jesu in monte Tabor anno ɔc LXXIX°.

Purgmistr a radda města Vodňan.

Urozenému pánu a panu Vokovi z Rozmberka, nám přieznivému.

---

*) Cf. A. Č. VI. 187 č. 75.

1003.

Týž témuž: v téže věci.

B. m. 1479, 17. Aug. Orig. č. 3239 b.

Službu naši VMti, urozený pane a pane nám přieznivý, vzkazujem! Jakož jsme VMti při odpisu o Hniličku, kterýž jste psáti ráčili, úmysl náš oznámili, prosiece, aby VMt to na se ráčila přijieti a čas k tomu jmenovati, list náš k zachování přímieřie poslavše: a nám nenie od něho též učiněno. I prosíme VMti, jakožto pána přieznivého, že to na se přieznivě vezmúce, den nám o to složiti ráčíte s týmž Hniličkú a zachovánie toho příměřie, že jistotu budem mieti. A když od MtiV nám to psáno bude, že nám škoditi nemá, my to přijmem a dne jmenovaného neobmeškáme. Datum feria III. post Assumptionis glor. Christiferae anno ɔc LXXIX.

A na to prosíme od MtiV odpovědi přieznivé.

Purgmistr a radda města Vodňan.

Urozenému pánu a panu Vokovi z Rozmberka, nám přieznivému.

1004.

Jan ze Švamberka Vokovi z Rosenberka: obsílá ho, jakož i jiné pány, na sjezd do Písku o upokojení kraje.

B. m. 1479, 27. Aug.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 186 č. 74.

1005.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: drobné zprávy o loupežích a škůdcích.

Ve Třeboni 1479, 5. Sept. Orig. č. 3244.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož jesti byla naděje, že by se Křištánek měl panu Petrovi, švagru VMti,*) dostati, i nerozumiem tomu, by to bylo, než že ještě vězí na Jemnici a že jest tázen [sic, tázán?]. I zdá-li se VMti panu Jemnickému**) psáti a prositi, aby zvěděl, kto sú s ním z Ličova při tom byli, když jsú VMti hamerníka z Chlumu jednoho zabili a druhého javše šacovali na Mairshofu, neb jest VMti potřebie o tom zvěděti i pro jiné věci, že se to z Ličova stalo. Také jest někaký nápravník k Hlubocí Crhan, kterýž mnoho škod VMti chudým lidem činil a vzal XIII koní, jakož purkrabie Hlubocký XII jich vrátil na úplatku, také byl při tom, když těch XXX koní Kaplickým vzeli, i při jiných škodách býval. A žádávali sme naň na Hlubockých práva, nemohli sme toho mieti. Pak ten Crhan slúží nynie u Mejnuše z Březnice, a tak sem zpraven, že v rozprávkách

*) Holickému ze Šternberka. **) Půtovi z Lichtenburka.

praví, že jesti to činil z rozkázání purkrabova. A chodí nynie s krahujcem, že by jej mohli vzieti. I ráčíte-li rozkázati, že by Habartova [sic] dva byla přidána, aby jeho pohleděli, zda by jej vzeli, aneb že by někto od VMti dojel ku panu Zdeslavovi a žádal naň práva; ale bojím se zmrhání tiem. Pak, což se v tom VMti lépe zdá, tak buď. Než račte věděti, že byšte mnoho na něm zvěděli. A jesti jeden služebník váš Mazanec, ten chce naň vésti hrdlem nebo-li rukú. Bude-li VMti psáti pan Týnský a prositi za ohaře: dali sme jemu odtud z Třeboně jednoho; a doptali sme se tento týden u něho tří ohařuov vašich, a jeden jesti sledník, ježto je luoni nynie rok lovčiemu na lově ukradli. Datum Třeboň, dominico post s. Egidii anno domini ɔc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

1006.

Týž témuž: o škůdcích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1479, 13. Sept. Orig. č. 3245.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. A posielám VMti list od pana Jemnického, kterýž sem otevřel, vedle kteréhožto já se bojím, by se Křistánkovi neoblehčilo. I neviem, tak-li VMt psala a žádala naň práva? Jestliže ste nežádali, zdá-li se VMti ještě psáti a žádati práva otázanie, jako na takového lotra slušie, nebť jest jistě VMt v tyto nesnáze najviec on připravil. Také VMti posielám ceduli od Zdebora Kozského, jíž VMt porozumie. A jakož mi VMt psala o té pomoci, kteříž by tak chudí lidé byli, abych jich nechal: pane milostivý, ano se všickni pravie chudí, a včera měl sem několikery před sebú, nerozumiem, by tu pomoc chtěli dobře věčí strana dáti, leč budú k tomu některým během připraveni. A nedali ste onehdy žádné odpovědi, tak-li daleko pan Týnský má honiti, jakož honí? A o toho člověka z Ledenic, kterýž zavázán na Šprincnštajn, račte dáti odpověď. Datum Třeboň, feria II. ante Exaltationem s. Crucis anno dni ɔc LXXIX. Řehoř.

Urozenému panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

1007.

Petr ze Šternberka Klaricovi: o koně.

V Soběslavi 1479, 21. Sept. Orig. Fam. Claric.

Služba má, Řehoři milý! Psaní tvému, což se dotýče toho koně, srozuměl sem. Milý Řehoři! Nepospíchaj, pokudž muožeš, tú ouplatú od člověka toho za ten kuoň, až bych já se s tebú zatiem sjeda, sám lépe o to rozmluvil. Ex Soběslav, feria III. ipso die s. Mathaei apost. et evang. anno dni ɔc LXXVIII°. Petr z Šternbergka.

Urozenému panoši Řehořovi z Klaric mně milému buď d.

1008.

Smlouva mezi bratřími z Rosenberka a Kunášem z Machovic o zámek Maidštein, kterýž dává se Kunášovi k držení do života.

B. m. 1479, 16. Oct. Orig. č. 3249.

Léta božieho ɔc LXXVIIII°, v sobotu den svatého Havla stala se jest úmluva mezi urozenými pány, panem Vokem a panem Petrem, bratří z Roznberka s jedné, a urozeným panoší Kunášem z Machovic strany druhé, tak že již psaný Kunáš má zámek Maidštain držeti do života svého. Pakli by se Kunášovi nezdálo toho zámku držeti, tehdy má pánóm z Rozmberka puol leta napřed věděti dáti v tom roce. Ale ten zámek Kunáš svrchupsaný vždy dodržeti má od svatého Havla do roka; pakli by Kunáš pánóm z Roznberka nedal puol léta napřed věděti v tom roce, tehdá ta smlúva má již před se jíti, aby ten zámek držel do života svého. A páni z Rozmberka svrchupsanému Kunášovi mají na každý rok ku pomoci vydávati tyto věci: Item padesát čebruov žita, item padesát čebruov ovsa, item čtyři kopy dní roboty, item mlynáře, který sedí pod hradem s platem; item potok vešken, kterýž jest prvé držal; item rybáře na Pěníku přidáváme jemu; item řeku, kterúž jest prvé držal; item všecky dědiny a lúky, kteréž jsú prvé úředníci požívali; item lesy ku palivu a ku opravovánie zámku; item lovy, aby sobě mohl zabíti jeleny čtyři nebo pět; item také což vlci přiženú, to jemu přidáváme; item Kunášovi na dvě lúce senoseky přidáváme; item což se zámku a mostuov dotýče, to páni z Rozmberka sami na svuoj náklad spravovati mají. Také páni z Roznberka mají každý rok ku pomoci Kunášovi z Machovic přidávati penieze na čtyři pěší, aby mohl tiem lépe zámku chovati. Item hlásné z těch vsí, jakož jest prvé držal, přidáváme. A také zámek Maidštain nám bratřím z Roznberka má otevřen býti, kdyžby kolivěk jaká potřeba byla, od Kunáše svrchupsaného bez odporu všelikterakého.*) Na svědomí svrchupsané úmluvy my svrchupsaní Vok a Petr bratří z Roznberka ɔc a Kunáš z Machovic pečeti naše vlastnie k tomuto listu kázali sme přitisknúti.

1009.

Poddaní panství Choustnického Vokovi z Rosenberka: o slevení dávek pro velikou bídu.

V Černovicích 1479, 23. Oct. Orig. II. 41. 1.

Služba naše VMti, urozenaj náš pane, pane milostivý! My tvojí dědiční lidé, prošíme VMti, pane, pane náš milostivaj dědičnaj, i žádáme a prošíme VMti my všickni rychtáři i všickni lidé vaši toho zbožie věnnéh [sic] a dědictvie vašeho, prošíme

*) *V druhém exempláři ještě tento dodatek:* Také jestliže by mne Kunáše z Machovic svrchupsaného pán Buoh smrti neuchoval, tehdy moji dědici aneb ktož by statek muoj ode mne držel, pánóm z Rozmberka zámku Maidšteina k jich ruce zase postúpiti mají bez zmatku a odporu všelikterakého.

a žádáme VMt, jakožto pána, pána našeho milostivého, za pomoc a za radu, že ouředníci pána, pana Petra*) JMti rozkázáním, velie nám dáti groš bielaj v kroši miešenském ouroka. I milostivý pane, pane náš! Prošíme VMti, že toho VMt na nás neráčíte dopustiti na tu chudinku zahubenú. Pakli VMt toho na nás dopustíte VMt, aby bielaj groš byl dán v auroce**) v sedmi peněziech, tehdá vašeho panstvie v tom koutě toho věnného zbožie, neb jsou krunty tu neplatny, mušelo by mnoho puštého býti v tom kraji. A také, náš milostivý pane, pane: prošíme VMti, račte nám v tom VMt za zlé nemieti, že VMti píšeme, a to skrze naše velké nedoštatky. A také VMt sousedé naši, lištu tohoto ukazatelé, dále o tom zpravie. Datum in Cerniowicz, sabbato die ante Simossi [sic] Judae anno ɔc LXXVIIII.

My všickni lidé vaši toho zbožie věného vašeho panstvie.

Urozenému pánu, panu našemu JMti panu Okovi z Rozmberk, našemu pánu milostivému buď.

1010.

Rychtář i konšelé městečka Deštného Vokovi z Rosenberka: v téže věci.

B. m. [1479, 23. Oct.] Orig. II. 147 b, 1.

Já richtář a konšelé i všecka obec městečka Děštného, službu svú vzkazujeme VMti, urozený pane, pane náš milostivý dědičný! I žádáme i prošíme VMti za radu i za pomoc, neb pan Petr JMt chce, abychme jemu dali úrok bielý groš v sedmi peniezích, a toho máme velikú tesknost skrze naši záhubu: nebť jest pústek mnoho, a skrze to budeť jich mnohem viece, jestliže to na nás VMt to dopustíte. I milý pane, račte věděti, žeť za VMt vdy pána Boha prošíme i za vašě přejší.

[Pečeť rozbitá.]

1011.

Jan ze Švamberka Vokovi a Petrovi z Rosenberka: odporoučí jim žádost biskupa Vratislavského.

V Strakonicích 1479, 12. Nov. Orig. č. 3250.

Službu svú vzkazuji, urození páni a přietelé milí! Píše mi kněz biskup Vratislavský***) prose mne, abych vám listu jeho, kterýž vám svědčí, dodal, kterýž teď vám posielám při tomto poslu, jemuž porozumiete. Dále mi píše a prose mne za přímluvu k vám, že probošt Vratislavský†) má přijeti k vám, kterýž do Říma má jeti, abyšte mu ráčili dáti prúvod. I prosím vás, jako pánuov a přátel svých milých, aby to učinili, a když přijde, aby jemu prúvod dali. Takéť vás zvláště prosím s plným do-ufáním, že to učiníte pro mú službu, když ten probošt Vratislavský k vám přijde,

*) Holického ze Šternberka. **) psáno: va úroce. ***) Rudolf z Ruedesheimu.
†) Jan Deuster či Duster? Cf. *Heyne* Gesch. des Bistums Breslau III. 530 a 542.

že mi to bez meškánie dáte věděti, a že jeho u sebe pozdržíte do mého tam přijetie, neb až bych někoho k němu odsud vypravil. Věřímť i ufám jako pánóm a přáteluom svým milým, že to pro mě učiníte; nebť mi jest toho pilná potřeba a jest na tom mnoho mého dobrého. A odpovědi nemeškajte zase dáti knězi biskupovi Vratislavskému, neb jeho posel u mne toho čeká. Datum Strakonic, feria VI. die b. Quinque fratrum anno dni ɔc LXXVIIII.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie Českého.

Urozeným pánuom, panu Vokovi a panu Petrovi, bratřím z Rozmberka ɔc, přáteluom mým milým.

1012.

Zdeslav ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o společný sjezd.

V Bechyni 1479, 22. Nov. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš, že se se mnú shledati nemuožeš, příčinu toho klada: byl bych se rád s tebú shledal, ale poněvadž to nemuož býti, já také na Zelenú Horu jeti musím pro některé potřeby své. A byl bych již jel, bych tohoto neočekával. I poněvadž to naše sjetie spolu nynie býti nemuož, ale když by mohl a chtěl, daj mi dvě neděle napřed věděti před tiem, a já chci sem přijeti, abychom se shledati mohli. A o zvěře, jakožť jsem psal, nedals mi žádné odpovědi. Věřímť, že to na paměti mieti budeš; ačť jest nynie horšie nežli letním časem, však mi proto vděčno od tebe bude. Ex Bechin, feria II. die s. Ceciliae virg. anno ɔc LXXIX°. Zdeslav ze Šternberka.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

1013.

Řehoř Klaric Vokovi z Rosenberka: o při s panem Hanušem z Puchheima.

Ve Třeboni 1479, 3. Dec. Orig. č. 3254.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Teď přicházie k VMti s listem od pana Cmundského, kterýž VMti píše o ten základ a jináč tu věc vypisuje, než jest, že by se byli šacovali. Račtež jemu odepsati, že nenie šacunk, než že sú základ propadli, že sú se nepostavili. A jakož o VMti lidech píše, ti sú se postavili, a on je pustil po páně Šternberkovu psaní, tak že jich dále nazavázal. A pak, má-li to býti, když by se kto postavil, aby proto základ dal, tehdy VMt má jich ještě sedm na rukojmích, ježto sú se byli postavili, tehdy VMt také za ty z základu napomenete. A pak vyznává pan Cmundský, že vaše Svinské na rukojmiech má. On pan Hanuš prvé odpieral, že vaši nejsú, proč jest pak vaši [?] dopustil k sobě jímati, ano VMt naň péče neměla? Ale tito jeho jsú s jistinú zjímáni, že vaše lidi

byli pojali i s vozy, a s tiem vzatkem zjímáni, a byli také na silnici a lidem škodili. Vedle toho račte odpověď dáti, jakž se VMti líbí. Odevřel sem páně Cmundského list, naděje se, že VMti o to svědomí píše, o kteréž sem já jemu byl psal. Datum Třeboň, feria VI. post s. Andreae anno dni ꝯc LXXIX. Řehoř.*)

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

1014.

Závazek nemsty Martina Hrdka, vězně od pánův z Rosenberka propuštěného.

Na Krumlově 1479, 14. Dec. Orig. č. 3257.

Já Martin Hrdek vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú: jakož sem byl v kázni pro své hodné příčiny, tak že jsú mě kázali vsaditi urození páni pan Vok a pan Petr, bratří z Roznberka, ježto sem skrze takové hodné příčiny a zaslúženie i zaviněnie na svým hrdle kázán měl býti: i když jsú se dobří lidé k JMti za mne přimlúvali, tehdy páni z Roznberka JMt učinili jsú se mnú milost, tak že mne při mém hrdle JMt zuostaviti ráčili. Protož já Martin Hrdek svrchupsaný tiemto listem se zavazuji a svú čest a vieru slibuji, že proti pánóm z Roznberka JMti ani JMti lidem poddaným nemám býti, duokudž sem živ, obyčejem nižádným. Pakli bych co proti JMti aneb proti JMti lidem a poddaným učinil, kterým kolivěk obyčejem, tehdy mně žádné právo duchovnie ani světské nemá spomocno býti ani kteří frejunci ani glejtové. A kdež by mě zastihli páni z Roznberka svrchupsaní aneb JMti poddaní, mohú a mají mě vzieti jakožto svého a se mnú naložiti tak vedle zaslúženie mého, jakž se JMti koli zdáti bude. Také proti pánóm z Roznberka JMti a proti JMti poddaným nižádným vymyšleným obyčejem ani slovy kterými nemám býti ani o JMti mluviti zjevně ani tajně, ani čím zlým toho zpomínati. Pakli bych čím osvědčen byl, že bych proti JMti a proti JMti poddaným co učinil, učinil bych proti své cti a vieře, a skrze takové věci budú moci mi mé hrdlo odjíti, jakožto takovému, ježto sem se nezachoval proti JMti. A když bych kam chtěl na službu jíti, tehdy bez JMti vědomie nemám nikam jíti, leč mě JMt odpustí, a že by mě nepotřebovali. Na svědomie toho prosil sem urozeného pána, pana Václava z Švamberka a urozených panoší Přibíka Hada z Paběnic a Erazima z Michnic, že jsú své pečeti kázali k tomuto listu přitisknúti jim a jich erbuom bez škody. Jenž jest psán na Krumlově, léta od narozenie s. b. tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, ten úterý po sv. panně Lucii.

[Tři pečeti zachované.]

---

*) Podotknouti sluší, že toho času mezi Čechy a Rakušany bylo příměří. A. Č. VI. str. 96 č. 29.

1015.

Purkrabí Helfenburský Vokovi z Rosenberka: o příměří s Lichtenšteiny, o lotra Hniličku atp.

B. m. [1479]. Orig. č. 3260.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně příznivý! Jakož mi VMt posíláte list příměrný od pana z Lichtenštejna: VMti velice děkuji, že ste ráčili o to práci míti. Také VMti žaluji na toho lotra na Hniličku, žeť mi jest pravým krádežiem zlý, nešlechetný člověk; mému člověku z Bavorova koně pobral, a málo ho nezabil, i slyším, že jsú někteří ti zjímáni, keří jsú s ním v té jízdě byli na Třeboň, a on sám že jedva ujel. I prosím VMti velice za to, račte rozkázati, ať se jim právo stane takovým zlodějským lotróm. Také VMti prosím o Janka, kerý jest vpadl [v] vězení VMti, to proto, že jest kůň při něm nalezen, kerýž sú prve někto ukradli; i tak mě zpravují, že ho jest on Janek neukradl. A bych vědjal, že jest tím vinen, nechtěl bych ho jedním slovem, bych mohl, vypraviti. A tak sú mi prve pravili, i že jest někde koně pokradl a že jest při nich jat, i proto sem nechtěl prve VMti o to psáti. A když jest on toho koně nevzal, VMti za to prosím, račte s ním milostivě naložiti a račte jemu rok dáti na postavení aneb na rukojmie, za to VMti prosím. Dán. Václav Vlček z Čenova a na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka ꝛc, pánu mně příznivému buď dán.

1016.

Závazek nemsty Ambrože z Macelova, vězně od pánů z Rosenberka propuštěného.

V Krumlově 1480, ten pondělí po sv. Jiří [24. April]. Orig. č. 3264.

Obsah jako při čísle 1014. 1479, 14. Dec. Pečeti urozených panoší: Jošta z Pruku a Jana z Protivce.

1017.

Vok z Rosenberka Budějovským: domlouvá jim, že Jana Puklici mezi sebou trpěti nechtějí.

V Krumlově 1480, 11. Mai. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravil mne Jan Puklice, služebník muoj, kterak by někteří u vás mluvili, že byšte jeho u vás trpěti nechtěli, a tak mluviec, poněvadž pána má, aby byl tu, kdež jest pán jeho. A že by tu řeč někteří mluvili s vólí všie obce v městě vašem. I vědomé jest, že jest Puklice služebník muoj; já se k němu znám, jakožto k služebníku svému, a on ke mně, jakožto ku pánu svému. Ale poněvadž žádného z měst nevypoviedají, leč pro nějakú nešlechetnost, a ktož tak vypoviedán bývá, na ta miesta se utieká a k takovým osobám, kteříž by jemu v jeho nešlechetnostech rovni byli: pak vy jej vypoviedajíc, ukazujete mu ke mně, rovně jako bych já ten byl, ještoby se takoví lidé vypovědění ke mně, jakožto

k sobě rovnému, utiekati jměli. I zdá mi se, že by mi se toho dieti nemělo. A žádám abyšte mi dali znáti, byla-li jest ta řeč s vólí všie obce? Nebť já o tu věc mienim mluviti na těch miestech, kdežto příslušie, a té věci opustiti nemienim. Datum Krumlov, f. V. in Ascensione domini anno ɔc LXXX°. Vok z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovického, súsedóm milým.

Na rubu: že chtěli Puklici vyhnati.

1018.

Týž týmž: o statek Hojdarův.

V Krumlově 1480, 11. Jul. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete o Hoydara, aby mu statek jeho byl vydán ɔc: i věděti vám dávám, že jest pan Lev se mnú mluvil, abych toho statku nevydával, a že k vám má o něco mluviti; toho já nevím oč. Také sem Hoydarovi pověděl, aby sobě tu věc vyjednal u pana Lva, jakž muože, a mně od něho list přinesl. A když mi pan Lev psáti bude, abych ten statek propustil, že já propustiti chci. I řekl mi jest Hoydar ten list přinésti, ale nepřinesl jest. A jakož dotýčete, zdáli se panu Lvovi vinu k vám mieti, že ste osedlí, že mu chcete před králem, pánem naším JMtí, právi býti: i máteli vy co spolu činiti, o tomť já nevím. Ex Krumlow, f. III. a. s. Margarethe anno ɔc LXXX°. Vok z Rozenberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1019.

Jindřich z Hradce Vokovi z Rosenberka: očekává, že s ním státi bude ve válce s Němci.

V Jindřichově Hradci [1480?]) 11. Jul. Orig. č. 3269.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane přieteli a súsede muoj milý! Jakož mi píšete, že vám od ciesaře JMti poselstvie ještě nepřišlo, a že by Doksnar sám také byl s vámi v tom příměří: Milý pane, však jest vám to příměří již vyšlo! I věřím já vám, že vy vedle mne zhuoru budete, a že sobě mne viece než toho Doksnara vážiti budete, v túž vám zasě libosť okázánie, a dáte mi to rozumně věděti, kerak sě chcete v té věci mieti; neb bych já tiem, což před sebú mám, dlíti nechtěl; a také to buohdá shledáte, že tudy tiem spěšnější konec vezmeme. Odpovědi žádám. Datum Novae Domus, feria III ante festum Margaretae virginis.

Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka ɔc, přieteli a súsedu mému milému.

---

*) Cf. A. Č. VI. 192 č. 80 a list ze dne 1479, 19. Jul. v této sbírce.

1020.

Král Vladislav obsílá Přibíka Hádka z Paběnic.

V Praze [1480], 1. Oct. Orig. Fam. Had.

Vladislav z božie milosti král Český a markrabie Moravský ɔc. Slovutný, věrný milý! Obsielalit jsme tě prvé dvakrát, rok pokládajíce, aby před námi stál s slovutným Kuncem Thethaurem, dvořenínem naším věrným milým, a z čehožtby vinu dal, aby jemu práv byl: a ty nikdye jsi před námi nestál, ješto sě tomu divíme, že v tom vedle rozkázánie našěho si sě nezachoval. Protož ještěť pokládáme rok s týmž Thethaurem, přikazujíce, aby před námi stál na den sv. Ondřeje najprve příští [30. Nov.], a z čehožť vinu dá, aby jemu práv byl. Vuoli naši i rozkázanie věda, neobmeškávajž na den již psaný před námi státi, jinak toho nečině, a to pod ztracením té pře. Dán v Praze, v neděli den sv. Remigia, královstvie našeho léta desátého. Ad relationem dni Johannis de Sselnberk, cancellarii regni Bohemie.

Slovutnému Přibíkovi Hádkovi, věrnému našemu milému.

1021.

Kunrát z Petrovic Bohuslavovi ze Švamberka: o vína.

V Krumlově 1480, 23. Dec. Orig. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. Jakož jste mi VMt poručili o sladké pití: i račte VMt věděti, ž[e] rivolí ani vlaského v Pasově ani v Salcpurce nemají; než malvazí sedm lahvic jsem VMti již zjednal, a ty již v Krumlově jmám. A tak za to jmám, že po VI zlatých; mnoho nestrhnu, nebť jest letos to sladké pití velmi draho, neb ho jmieti nemohú. Ex Crumlow, sabbato in vigilia Nativitatis Cristi, anno dni ɔc LXXX°. Kunrát z Petrovic.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, pánu mně přieznivému d.

1022.

Závazek na postavení a nemstu Matěje Čápa, vězně od Oldřicha z Grafenecku a pánů z Rosenberka při životě zachovaného.

B. m. 1481, 4. Sept. Přepis č. 3270.

Já Matěj Čáp tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, vyznávám, že sem vězněm pravým urozenému pánu, panu Oldřichovi svobodnému pánu na Grofeneku, JMti dědicóm a budúcím, a že se stavěti mám; a slibuji pod svú ctí a věrú, když mi bude dán týden napřed věděti, mně k stavenie napomínajíc od pána svrchupsaného a JMti dědicuov a budúcích neb od úředníka JMtí od nich usazeného, kterýž by moc měl od JMti, tehdy se mám a slibuji postaviti na zámek Nový Hrad do veliké světnice. Pakli by pán Buoh toho zámku ztracenie neuchoval,

anebo že by tíž páni v tom času jeho v držení nebyli, tehdy se stavěti mám a slibuji na zámek Šerfenek, v moc pána svrchupsaného, JMti dědicóv a budúcích, aneb úředníkóv JMtí na těch zámciech, neb jednomu z nich, usazených. A tu postavě se nemám nikam vycházeti a neuježděti z toho miesta ani kterým vymyšleným obyčejem vyniknúti, až bych přijat byl v moc pána svrchupsaného JMti, dědicuov a budúcích, aneb v moc úředníka JMti, kterýž by moc měl od JMtí vězně přijímati a propustiti. A toho vězenie žádným vymyšleným obyčejem jinak prázden býti nemám, leč bych ústně propuštěn byl a rukú dáním od urozeného pána, pana Oldřicha svobodného pána na Grofneku JMti, dědicuov a budúcích, anebo úředníka JMtí, kterýž by moc jměl od JMtí mne propustiti. A ty všecky kusy svrchupsané a každý zvlášť slibuji pod svú ctí a věrú ztracenie zdržeti, v celosti zachovati a vskutku naplniti, jako dobrý člověk, sobě ku pomoci nic nebera. Také jsa u vězenie a u vazbě pána svrchupsaného pro hodné příčiny, ježto sem byl smrti hoden, kteréž se v tomto listu nevypisují, a JMt skrze prosby a přímluvu dobrých lidí se mnú milostivě ráčil naložiti a mně tu vinu, ač velikú, ráčil otpustiti a se mnú ráčil milostivě naložiti, jako pán milostivý, takovým obyčejem, abych já Matěj Čáp svrchupsaný ani moji bratřie, přietelé neb jiní, kteříž by koli příbuzni byli, svrchupsanému pánu JMti, dědicóm a budúcím, služebníkóm a lidem poddaným, duchovním i světským, také urozeným pánóm, panu Vokovi a panu Petrovi bratřiem z Rozmberka JMti, dědicóm a budúcím, služebníkóm a lidem poddaným, duchovním i světským, ničímž zlým nynie ani v časech budúcích věčně nezpomínali, ani se mstili, nižádným vymyšleným obyčejem. Protož já Matěj Čáp svrchupsaný slibuji pod svú ctí a věrú křesťanskú nadepsaným pánóm, služebníkóm a lidem poddaným, duchovním i světským, ničímž zlým věčně skrze své bratřie, přátely, pomocníky neb služebníky, ničímž zlým věčně nezpomínati, ani jiné na to vésti nižádným vymyšleným obyčejem, ani tajně ani zjevně. Pakli bych co proti tomuto mému psaní učinil, buď řečí neb skutkem, tajně nebo zjevně, a to na mě usvědčeno bylo, tehdy se sám tiemto listem cti své a věry odsuzuji; a kdež by koli tíž páni, služebníci, anebo lidé jich poddaní, duchovní i světští, mne nalezli neb optali, buďto v zemi nebo-li z země, na vodách, na zemi, na zámcích, v městech: mají na mě sáhnúti a vzieti mě k své ruce a tak se mnú nakládati, jakož se zdáti a líbiti bude, a v tom mi žádný freuňk, právo svobodné, duchovní ini světské, ani pán muoj, prospěšen a pomocen být nemá, mluviti ani o mě státi, jakožto člověka nad svú čtí a věrú zapomenulého. Tomu všemu na zdrženie svrchupsaných věcí já Matěj Čáp pečeti své nemaje, prosil sem urozených panoší Bohuslava z Bejšova, Václava z Kynšperka a na Bříze, Alše Kočky z Skal, ty časy purkrabie na Hluboké, aby své pečeti přitiskli pro dalšie svědomie k tomuto listu, těch věcí na zdrženie a jim i jich budúciem všechněm bez škody. Jenž jest dán a psán léta od nar. s. b. tisícieho čtrstého osmdesátého prvního, ten úterý po svatém Jiljí.

1023.

Vladislav Vokovi z Rosenberka: aby přiložil pečeť svou k listům, kteříž se píší papeži a kardinálům o zdvižení interdiktu a processův do země vydaných.

V Praze 1481, 13. Nov.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 100. č. 35.

1024.

zek nemsty Václava puškaře ze Svinů, vězně od Jana ze Švamberka a bratří Petra i Voka z Rosenberka propuštěného.

B. m. 1481, sabb. p. s. Luciae [15. Dec.] Orig. č. 3272.

Obsah jako při čísle 1014 1479, 14. Dec. Pečeti urozených panoší: Jana raselova, toho času purkrabí Strakonického, Heřmana z Elčovic a Oldřicha alé Turné.

1025.

Vok z Rosenberka Budějovským: o stavování zboží měšťanu Vítovi.

V Krumlově 1482, 11. Mai. Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní súsedé milí! Psaní vašemu, což se Víta e ɔc, porozuměl jsem. A jakož dotýčete, že jste tomu neodpierali, byšte člověku u spravedlivého neučinili: i mám za to, že to viete, kterak jest Vít zde v Krumlově en dluh seděl. A když jest Jiřil [sic], spolusúsed váš, zde byl s Šitéřem, přiali jsú se zaň k purkrabí mému, aby byl pustěn, a aby slíbil čest a věru tomu učiniti: a purkrabie muoj nechtěl na tom dosti mieti a jemu věřiti, až potom uhé Jiřík s ním mluvil před Šitéřem, aby k tomu svolil, aby Vít slíbil čest u tomu dosti učiniti, aby jej všichni třie zavázali; pakli by tomu dosti neučinil, oto člověk muoj nemá toho škoden býti. I potom jest Vít tomu dosti nechtěl i. A mnohokrát jest purkrabie muoj s Jiříkem mluvil, i psal, i vzkazoval, aby mu dosti stalo; ale vzdy se nestalo. A tak člověk muoj nemohl jest dále bez býti a musil staviti. A také jest to dluh jistý, ješto se Vít k němu sám zná. ěvadž jest staveno, ta věc buď tu právem rozeznána, kdež jest staveno. Ex low, sabbato post Stanislai anno dni ɔc LXXXII°. Vok z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1026.

Anežka z Rosenberka bratranům svým oznamuje, jaké poslední poručení učinila.

Ve Třeboni 1482, f. IV. post s. Wenceslai [2. Oct.]. Orig. Arch. Ros.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882. str. 118.

1027.

Král Vladislav bratřím Rosenberským zapisuje dluh 260½ kopy 15 gr. č.

V Praze 1483, 25. Febr. Orig. č. 3276.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že urozeným Vokovi a bratřím jeho z Rozmberka, věrným našim milým a dědicóm jich, dlužni jsme dluhu pravého a spravedlivého pět set kop grošuov a puoldvamescietma kop grošuov míšenských dobrých, anebo puoltřetieho sta a puoljedenáctý kopy a patnácte grošuov širokých, českých, dobrých, stříebrných, rázu Pražského, kterúžto sumu svrchupsanú máme a slovem naším královským slibujem dáti a zaplatiti již psaným Vokovi a bratřím jeho na den sv. Havla po dání listu toho najprve příštieho, beze všeho dalšieho prodlévánie. A jestliže by nás pan Buoh v té mieře smrti neuchoval, prve než bychom jim ten dluh zaplatili, tehdy budúcie naše krále české tiemto listem zavazujem, aby jim ten dluh na čas svrchupsaný splnili a zaplatili. A ktož by tento list měl s již psaného Voka neb bratří jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze, v úterý po sv. Matěji ap. bož., léta bož. tisícieho čtyřistého osmdesátého třetieho, královstvie našeho léta dvanáčtého.

Ad relationem domini Johannis de Šelnberk, cancellarii regni Bohemiae.*)

Pečeť zachovaná.

1028.

Dopisy Voka z Rosenberka s Bohuslavem ze Švamberka o při s knížetem Hynkem Minsterberským a o sněmu Kutnohorském.

Na Krumlově, Boru a Zvíkově 1484, 31. Mai, 5. Jun., 17. Jul.

Tištěny v Archivu Českém VI. str. 200—201, č. 87—89.

1029.

Purkrabí Velešínský Krumlovskému: o vyručení vězně.

B. m. [1484], 24. Nov. Orig. č. 3286.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A teď staviem pekaře, kteréhož sem vyručil s Hubkú od pána JMti. I prosím tebe, že se přimluvíš přede pánem JMtí, ať jemu ráčí dáti delší rok a v menší základ ve třidceti kop; pakli by JMt

*) Krátce před tím upomínal král Vladislav pana Voka, aby poslal pomoci z piva vaření svolené. — A. Č. VI. 106. č. 43.

tak neráčil, ale več JMt ráčí, tak já zaň slibuji s Hubkú, dokudž jemu JMt rok dá, že se bude stavěti. Dán v středu před svatú Kateřinú.

Oldřich ze Dvorce, purkrabie na Velešíně.

Urozenému panoši Vilémovi z Dúdleb, purkrabí v Krumlově, příteli dobrému.

1030.

Jindřich z Hradce Petra z Rosenberka zve na svou svadbu s Anežkou, dcerou Adama Tovačovského z Cimburka.

V Jindřichově Hradci 1485, 13. Jan. Orig. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! Věděti vám dávám, že buohdá muoj výjezd odsad jest v pondělí příští [17. Jan.]. I muožete-li v neděli příští [16. Jan.] sem přijeti, velmi bych tomu rád. Pakli byšte přijeti nemohli v neděli, ale přijeďte v úterý [18. Jan.] do Telče, tuť vás ten den dočekám. Neb středu [19. Jan.] buohdá z Telče vyjeti míním. A prosím vás, muoj milý pane bratře, že sě v ničimž nezaneprázdníte a že přijete [sic]; nebudeteli moci v neděli přijeti, ale přijeďte ke mně v úterý do Telče. A také vězte, že svadba bude v Olomúci. Dat. Novae Domus, f. V. ante Felicis in pincis LXXXV°.*)

Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberga, bratru mému milému.

1031.

Jindřich z Hradce Budějovským: o glejt pro Hanuše střelce.

V Jindřichově Hradci 1485, 22. Febr. Orig. v arch. musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Hanuš střelec, přikázaný muoj, žádal mne jest, abych vám psal, abyšte jemu gleit dali, a to, což by jeho bylo, aby mu to vydali. Milí súsedé! muožli to býti, věřím vám, že to uděláte. Datum Novae Domus, f. III. post Invocavit anno ꝛc LXXXV.

Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovského, súseduom mým milým.

1032.

Týž týmž: v téže věci.

V Jindřichově Hradci [1485], 1. Jun. Orig. v arch. musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravil mne Hanuš střelec, že by měl u sebe sirotka Ondrova Pukle, a on mateř jeho že by měl; pak že by rád chtěl

---

*) Cf. *Sedláček* Hrady IV. 43, a *Dvorský* Staré písemné památky žen a dcer českých, str. 57 a 58.

k vám, ale že bez glaitu nesmie, že by chtěl o ten statek mluviti. I dajte mi to znáti, jaká jest to věc, abych o to viec starán nebyl. Datum Novae Domus, f. IV. a. Bonifacii. Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovského, súseduom milým.

1033.

Purkrabí Krumlovský Janovi Hřebenářovi: výčitky činí, že zámek Tichou nedobře opatruje.

Na Krumlově 1486, 4. Jan. Orig. č. 3290.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Zpraven jsem, že by ty pěší, kteříž jsú tobě z městeček přidáni, na lov posielal, a zámek že by druhdy vedle potřeby osazen nebyl. I milý přieteli! Muožeš tomu dobře rozuměti, žeť jsú proto pěší tobě přidáni, aby bezpečněji mohl zámek chovati. I milý přieteli, věřímť já tobě, že ty zámku pilen budeš a těch pěších na lov posielati nebudeš, než při zámku jich necháš; neb jestližeby páně Mt o tom zvěděl, věz, že by skrze to od páně Mti nechuť mohl mieti pro takovú věc. Ex Krumlow, feria IIII. ante Epiphania domini, anno ɔc. LXXXVI. Petr z Dobrohoště, purkrabie na Krumlově.

Urozenému panoši Janovi Hřebenářovi z Hřebene.*)

1034.

Beneš z Weitmile Vokovi z Rosenberka: o sporu o Nové Hrady mezi rakouským pánem Oldřichem z Grafenecku a Vokem z Rosenberka.

Na Karlšteině [1486], 6. Mai. Přepis souč. II. 85, 1a.

Urozený pane, pane a kmotře mój milý a na mne laskavý! Služba má VMti napřed vždycky hotová. Pane milý! Král JMt, pán muoj milostivý, kázal mi VMti psáti, kterak jest o VMti věc o Nové Hrady zjednáno i také o Kolín, skrze nás posly, kteříž jsme dole byli. Najprvé o Nové Hrady takto: že král JMt ráčí jich prázden býti a pana Grofnekara k tomu držeti a zase k nim připustiti, poněvadž je od něho má. A Grofnekar aby VMti práv byl a to takto: aby VMt ráčil vydati dva přietele a pan Grofnekar dva, a ti čtyří aby se konečně sjeli tu neděli po Božím Těle najprv příštím [28. Mai] v Kormburce,**) a ti aby slyšeli vaší spravedlnost a páně Grofnekarovu také; a budúli tu věc moci srovnati ti přietelé, aby ta věc mohla mieti konec. Pakli by oni nemohli toho tu srovnati, chtěli sme my zvěděti, aby té věci vzdy konec byl. I dal jest nám král JMt za konečnú odpověď, že chce k tomu Grofnekara držeti, aby vzdy konec byl. A jmenoval jest král JMt ubrmany kniežata Bavorská, knieže Jiříka anebo knieže Albrechta Mnichovského, aby sobě volil z těch,

*) purkrabí na Tiché. **) Patrně míní se tu rakouský Korneuburg.

ərého chce král pán náš. A nesmluvíli v Kormburce, aby hned, nevracujíce se muov, jeli před ubrmana, aby vzdy konec byl. Pakliby knieže nemohlo osobně v té ci pracovati, ale kohož by vydali z své rady, ti aby vždy konec učinili. Král JMt, n muoj milostivý, bude voliti, kohož se VMti zdáti bude z těch dvú kniežat.*) Kolín takto: když penieze dány budú, že Kolín postúpen bude. A král uherský áli našemu velmi se přátelsky má i k této zemi. A nám poslóm veliké poctivosti ıil, ješto sem já toho prve nemnoho vídal, aby tak činil. A z zvěřiny VMti velmi kuji. A budeli VMti potřebí krále JMti, najdete JMt v neděli a ten celý týden na arlšteině. Ex Karlštein, sabbato ante Stanislai.

Beneš z Weytmille, purkrabie na Karlšteině, mincmajstr na Horách Kutnách.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka ɔc, panu kmotru mému milému a na mně ıskavému.

1035.

Písař Johannes Vokovi z Rosenberka: o zpustošení panství Novohradského.

B. m. 1486, 17. Mai. Orig. II. 85, 1, a.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú poddanú vzkazuji [Mti]. Prolehá [sic] se u nás od lidí, ješto pravie, že od Geharové slyšeli, kteráž Prahy přijela, že VMt rok složený máte s Grofnekarem ɔc. Račte věděti, že rve na ceduli vypsáno v kancelláři máte, což se VMti dálo proti zápisu lidem u panství Novohradskému příslušejícím, ješto z lidí bráno bielý groš v sedmi enězích za Johannesa, písaře Grofnekarova; také jest z lidí bráno zárožné; také sú lidé dáti mušeli slady, slaniny, ješto na ně bylo položeno; viny a ottúmrti k tomu. račte tu ceduli kázati hledati, jížto se zpraviti muožte. Pak nynie toto se děje: e Repotice ves dokonce již pusta, krom že ten thábor v ní; Stropnice puol městečka s kostelem vypáleno, a tak po jiných vsech na panství mnozí lidé spáleni a ššaco-áni od nepřátel, ješto toho lidé v mnoha letech nenabudú a VMti poplatkuov vy-ávati moci nebudú, jakožto znamenitě v Tiché i v jiných vsech okolních; a vedle ho že se i lidem, kterýchž v držení jste, škody dějí, znamenitě v Hradištie, ješto šecky dobytky vedle Novohradských lidí VMti lidem pobrali, lidi zjímali, i spálili, lnice na panství VMti skrze Nový Hrad staveny, lidé do lesuov pro nepřátely ne-ějí, tak že toho VMti škody pokládám na mýtách v mým úřadu a na lesích naj-ěně o sto kop. Potoci všickni vyloveni od žoldnéřuov Novohradských na město, ky až do nynějšieho času vypaseny koňmi Tureckými, ješto málo na nich sekú na: a VMt postúpili ste zámku s několiko stohy. Osenie velmie málo, ješto jedví semeno zase na nové pokládám, a ječmena pak nic vseto nenie, ini co jiného na , krom málo ovsa; i ten Uhři spasú. Bielý groš několiko leth bral v sedmi penězích.

*) Cf. A. Č. V. 544 č. 30.

Dali vinu VMti, že Cvitara v Tiché slibem zavázali. Račte jemu tiem odepřieti, že mne Sigmund také byl slibem zavázal, ať jedno proti druhému vejde. Což se opravy okolo zámku dotýče, bude-li chtieti vysoce postaviti: však jsú to vše lidé robothú udělali, ješto jest on na to peněz nemnoho naložil, ani ztrava jim dána. Ti plotové, což uděláno v druhém miestě, křivě se naspí; ti již také ssuli se v druhém miestě, ješto to podnes zhřetelně viděti a znáti u dolejšie brány; leč po dnešniem dni bude opraveno. To již nechajžť sobě váží opravú okolní okolo zámku vše, jediné ploty ɔc: Ale co jest na zámku opraveno, ať to povie! Krom světnice za Gehara udělána, pravá katovna. Střecha na parkánu všecka sešla i ta braň. Ponebie mušejí druhé štemflovati nynie, ješto by se byly ssuly. Všecky střechy na zámku sešly. A tak, milostivý pane, uviežte se v lidi i v zámek, kdy ráčíte, dá-li pán Buoh VMti k němu přijíti, uviežete se veň, jako když zrno vymlátie, i dajie VMti oklepie. To všecko znajíc, račte na to mysliti, aťby VMti nětco na summě sraženo bylo, anebo jinde diely neb jiným během nahrazeno, ješto nechajžť učiní co chce, těžko to VMti nahradí. Protož prosím VMti, neračte mi toto mé psanie za zlé jmieti; neb Buoh vie, že s pravú věrú lituji toho bezprávie, které se děje VMti, a přál bych rád všeho dobrého VMti: neb VMti dobré a štěstie naše i lidí VMti dobré, jehožto všemohúcí pán Buoh daj dojíti ve zdraví jsúce. Datum feria IIII quatuor temporum post festum Penthecosten, anno ɔc LXXXVI°. Johannes.

Vysoce urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka ɔc, pánu mému najmilostivějšiemu d.

1036.

Jindřich z Hradce Budějovským: o odňatý řetízek stříbrný.

V Jindřichově Hradci [1486?], 12. Jul. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní přietelé a súsedé milí! Michal zedník prosil mne jest k vám za přímluvu, a zpruje [sic] mne, že by té ženě, kterúž jest byl z města vašeho ulúdil, řetiezek střiebrný chovati dal; a muž jejie kovář, kterýž u Tuchšmida bydlí, že by jí ten řetiezek vzal a vrátiti mu nechtěl. Milí přietelé! Jestli možné, a proti vám že by nebylo, věřím vám, že mu ten řetiezek vrátiti rozkážete. Ex Nova Domo, feria IV. ante fest. Margarethae virg.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník k. Č. a oprávce kraje Bechyňského.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovského, přáteluom a súseduom milým.

1037.

Vyznání kněze Havla o požitcích fary Žumberské.

V Žumberce 1486, 22. Jul. Orig. II. 85, 1, g.

Já kněz Havel, starý farář v Žumberce, vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie, nebo čtúce slyšeti budú, že kněz Erazim, náměstek muoj dobré pa-

měti, vzdal mi faru v Žumberce před panem Janem z Rozmberka, pánem mým milostivým, se vším právem a příslušenstvím, jakož sem já držel třidceti a tři léta. A zvláště což se dotýče potoka, pravil mi jest nejednú, že žádný práva nemá loviti v tom potoce jiný než farář. V ten potok že jemu také žádný nesahal až do jeho smrti. Kteréhožto kněze Erazima choval sem pěth leth až do jeho smrti. I za těch pět leth nebylo na ten potok sacháno. To já pravím na mé kněžstvo i na mú kněžskú věru a duši, že jinak nenie. Než po smrti kněze Erazima za pana Buška,*) v ty časy purkrabí na Novém Hradě, tu jsú mi lidé kněze oppatha Vyšebrodského z Kamene kvaltem a mocí lovili v potoce, a já nemoha jinak staviti, jel sem ku panu Buškovi, proše jeho, aby to stavil jakožto úředník panský, vznášeje to naň. I stavil jest to hned páně Mti rozkázáním, že v tom potoce viec lověno nebylo. Potom pohnán sem byl od kněze oppatha a ode všeho konventu kláštera Vyšebrodského před kněze děkana na den jmenovitý. Tu sem stál jako poslušný. A když sem já přišel před kněze děkana, tu nebylo jiného, než kněz Mikuláš šafář, od kněze oppatha i konventu vyslán proti mně. Tu mi jest mluvil kněz děkan, řka: „Kněže faráři, ty jsi teď pohnán od kněze oppatha a ode všeho konventu o potok.“ A on prosil mne, abych jim dopustil loviti. A já odpověděl sem jim: „Nic nemáte práva žádného k němu. Játť sem jeho v držení po náměstku svém. Nedámť se z toho vyvésti. Než chcete-li potok na mne vysúditi, suďte se s pánem mým JMtí, nebť od JMti poddací mám; a což v tom JMt rozkáže, hotov sem JMti poslúchati.“ I řekl kněz děkan knězi Mikulášovi: Již slyšíte dobře od kněze Havla, kterak praví. Tehdy odpověděl kněz Mikuláš, že se s páně Mtí o to nechce súditi, ani jemu poručeno jest. A já kněz Havel prosil jsem kněze děkana, aby prosil kněze oppatha, aby přikázal svým lidem, aby mi v potok viece nesáhali. Pak od té chvíle viece nebylo mi v potoce překáženo až do nynějšího času kněze Wolfganga, faráře nového, kterémuž sem také faru vydal týmiž se všemi právy a příslušenstvím, jakož sem sám držel po náměstku svém. Tomu na svědomie, nemaje pečeti své, prosil sem ctihodného kněze Kristofora, faráře Novohradského, že jest svú pečeť přitiskl k tomu listu, sobě všakž bez škody. Jenž jest dán a psán v Žumberce, letha od nar. s. b. tisícieho čtrstého osmdesátého šestého, v sobothu na den sv. Mariji Magdalenu.

1038.

Vok z Rosenberka králi Vladislavovi: ve při Soběslavských s Oldřichem z Tábora.

V Krumlově 1487, 8. Jan. Přepis č. 3293.

Najjasnější králi a pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VKMti napřed vzkazuji. Milostivý králi, jakož VMt ráčili ste dáti list póhonný Oldřichovi z Tábora

*) z Kanic. — O době purkrabování jeho cf. *Sedláčka* Hrady III. 210.

k měšťanóm mým Soběslavským, aby stáli před VKMtí o hromnicích najprv příštích [2. Febr.]: rač VKMt věděti, o kterúž věc Soběslavští jsú v ruoznice s Oldřichem z Tábora, že jsú obapolně přestali mocně na dobrých lidech, a moji Soběslavští chtie po těch dobrých lidech všecko učiniti a jich jsú nikdy nezbiehali; i vedle toho nebylo jest potřebie Oldřichovi od VKMti na ně póhonného listu žádati. I protož milostivý králi! Prosím VKMti, abyšte Soběslavským neráčili za zlé mieti, že vedle toho pohnánie nestanú, poněvadž jsú obapolně na dobrých lidech mocně o ty věci přestali. Jakož já také Oldřichovi píši, aby mi dal znáti, na kerý by čas chtěl v Soběslavi státi, že Soběslavští také ty dobré lidi budú tu mieti, aby ty věci mezi nimi srovnali. Ex Krumlov, feria II. post Epiphaniam domini anno ꝛc LXXXVII.

Vok z Roznberka ꝛc.

1039.

Vok z Rosenberka Budějovským: aby dosti učinili služebníku jeho Ondřeji Prindlovi.

V Krumlově 1487, 25. Jan. Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož Ondřej Pryndl, služebník muoj, má o některé věci před vámi činiti, a tak mne zpravil, že ste jemu přiřkli před dobrými lidmi, že jemu bez prodlenie učiniti chcete, což učiniti máte vedle jeho spravedlnosti: i toto se vzdy nestalo. A on pro takové odtahy k škodám a nákladóm přicházie. Věřím vám, že jemu bez dalších odtahuov konec učiníte vedle jeho spravedlnosti, aby nebylo potřebie krále JMti, pána našeho, déle o to starati. Datum Krumlov, f. V. die Conversionis s. Pauli anno ꝛc LXXXVII°.

Vok z Rozmberka ꝛc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovice, súsedóm milým.

1040.

Beneš z Komářic Vokovi z Rosenberka: o při své se Svatomírem.

V Komářicích 1488, 22. Sept. Orig. č. 3297.

Služba má VMti, urozené pane, pane moij milostivé! Jakož mě VMt obeslal o Svatomíra: rád bych sám k VMti přijal, to Buoh ví, že nesmím; neb častokrát okolo sebe Horažďovické mievám a hledí mne, aby mě jali, i nikam nesmím jízditi. A zpravil bych VMt rád ústně, kterak se ta věc stala. Mohl je Svatomír té věci tak nejednati; neb nesnes [sic — nevznes] na mě, i sebral se s rotú i zbil toho Šíleného, až ho za mrtvého skůro nechal, i snad by je beli dobili, že Řebenář tu věc rozvedl jest. Pak, milostivé pane, i máť bezpečnosť před Charpú Řehořem i před Šíleným samiem; nežli před Šíleném přátely, i on ho bezpečeti nemůž Šílené, neb sú jeho přátelé služební, a sú leckdes po zámcích i učiní, cos budú kchtíti [sic], a on

jim toho nemůž brániti, neb sú jeho přáteli velicí zófalci. Datum z Komářic, feria III. [sic] in die s. Mauritii et sociorum ejus anno ɔc LXXXVIII. Beneš z Komářic.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozenberka, pánu panu mému milostivému.

1041.

Vok z Rosenberka Budějovským: o Řehoře Klarice.

V Krumlově 1488, 15. Oct. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož Řehoř Klaric, služebník muoj, má s vámi o některé potřeby své mluviti, jakož od něho porozumiete: i věřím vám, že jemu spravedlivě učiníte bez dalších odkladuov. Ex Crumlov, feria VI. a. s. Galli anno ɔc LXXXVIII°. Vok z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic Českých, súsedóm milým.

1042.

Závazek nemsty Václava z Běliny, Viktorina z Kostelce, Blažka řečeného Synka z Pištiny a Petra Hladkého z Netolic, věznů od Voka a Petra z Rosenberka propuštěných.

V Krumlově 1488, den sv. Šimoniše a Judy [28. Oct.] Orig. č. 3298.

Obsah jako při čísle 1014. 1479, 14. Dec. Pečeti urozených panoší: Kunráta z Petrovic, Jana Sokolíka z Dubé, Mikuláše z Chvalkova a Václava z Rovného, kancléře pánů z Rosenberka.

1043.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: že k němu přijeti nemůže, poněvadž s králem pojede na lov do Křivoklátu.

Na Leštně [1490], 22. Jan. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete, což sě Jana syna mého dotýče: i milý pane švagře, vězte, že jsem Přibylku svého po něho poslal, kterýžto dávno u vás býti měl jest. Protož prosím vás, že mi Jana sem s ním vypravíte, a já jej zasě k vám, když kážete, chci rád poslati anebo sám s nim přijeti; neb sem panu hrabí psal, že jej zasě poslati chci první anebo konečně druhý týden u postě. Abych nynie k vám jeti měl, nelze mi jest, neb král JMt již po dvakrát tento týden obeslal mne jest, i musím v tuto neděli [24. Jan.] příští do Prahy jeti a odtud v pondělí s JMtí na Hrádek na lov. Ex Lesstien, f. VI. Vincencii beati. Petr ze Šternberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově, švagru mému milému.

1044.

Zdeslav ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o zápasech s kohouty.

V Bechyni 1490, 29. Jan. Orig. Fam. Kořenský.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož teď svadbu a veselé pan Kořenský mieti bude . . . . *) tu budu, a pan Vítha starý, a mladého sme také k sobě a p . . . . . strejce svého ku pomoci vzali. — S deseti kohúty býti chce[m] . . . . ezeme [?] vás, abyšte tu k nám přijeli a rovné kohúty nám dali; neb do kraje vašeho naschvále přijedem. Však na to veselé také zváni budete. Pakli by se vám nezdálo tu na Vlhlavy přijeti, ale do Netolic že byšte přijeli, a my také přijeti chcem. Pakli se vám zdá koho ku pomoci vzéti, věru, kto na placu, ten nepřietel. Zda byšte potom řekli, že vám v čas nenie dáno věděti, máte ještě viec než tajden. Ex Bechyna, feria VI. ante Brigidae, annorum etc. XC ɔc.

Zdeslav z Šternbergka a na Bechyni.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka etc., přieteli mému milému.

1045.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o nemoci syna jeho.

Na Leštně 1490. 9. Febr. Orig. Fam. Rosenberg 26.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož jste mi vzkázali po mistru Petrovi o synu vašem, jestli jemu ten prach co lépe, abych vám to znáti dal: i milý pane švagře, vězte, že sem ho jemu nedával, a to z té příčiny, neb děkujíce pánu Bohu, nenie jemu toho potřebie, bohdáť já jeho v brzkém času bez toho zhojím. A vězte, že opět v tuto neděli minulú [7. Febr.], skrze zjednánie krále JMti, lékaře u sebe měl jsem, ješto syna vašeho ohledoval jest, a jistěť jemu to nenie. Ex Lesstien, f. III. ipso die Appoloniae s. anno ɔc LXXXX°. Petr z Šternberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově, švagru mému milému.

1046.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o krále Vladislavově tažení do Uher a průvodu jeho.

a)

V Leštně 1490, 10. Maji. Orig. č. 3302.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jeda od vás, teprva sem se rozmyslil, byl-li by král náš zvolen králem Uherským, a žeby bez vojska taženie do Uher byl, že bych rád viděl, aby syn muoj také tu při tom byl a lidi aby prohlédl.**) I milý pane švagře! Zdá-li se vám to dobře, tedy nechť tento slu-

*) Vytrženo. **) Cf. D. Č. V. 1 str. 203 pozn. 268.

žebník muoj poň předse jede. A prosím račte hrabí psáti, ať mi jej pustí. Pak-li by se vám nelíbilo, v tom i v jiném proti vuoli vaší nebude. Byšte se dobře měli, toho bych vám rád přál i se všemi svými. Ex Leštien, fer. II. post Stanislai annorum ɔc XC°. Petr z Šternberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově, švagru mému milému.

b)

Ibidem 1490, 18. Maji. Orig. č. 3303.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete, abych se zeptal a vám věděti dal, kterak se král JMt k té jiezdě připravuje, což se barev dotýče: i vězte, milý pane švagře, že sem se na to s pilností ptal, ale ne na králi, než na pániech. Jináč nerozumiem, než že každý pod svú barvú, kto kterak chce, tak sě připravuje; jakož i já také v brunátné barvě, kromě že štrichy svých barev mieti budu. A což rozumiem, že král JMt se vší svú čeledí červenú barvu mieti bude; a většie diel pánuov vše v červeném. Ex Lesstien, fer. III. Rogationum anno dni ɔc XC°. Petr z Šternberka ɔc.

1047.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o krále Vladislavově nastávající jízdě do Uher a jv.

V Leštně 1490, 4. Jun. Orig. velmi porušený č. 3305.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Velmie .... ati, což sě toho puohonu dotýče, o kterýžto králi JMti ihned psal sem a poslal, jakož .... k JMti vám posielám: a při tom psal jsem byl sekretářovi, aby mi znáti dal ... mohl v tom co dobrého učiniti, že jsem chtěl ihned nočně tam jeti, aby ...... Ale dána mi jest od JMti odpověd listovní, kterúž tehď také vám posielám. Prosím vás, kdyby potom kteraká naše pilná potřeba byla, dávajte mi zážeji .... co bylo obmeškáno, abyšte mi potom z toho viny nedávali. Také vám věděti dávám, že král JMt některý ďen před sv. Vítem tudyto potáhne a u mne ležeti bude. A zvěřiny žádné nemám; prosím vás, jakožto švagra mého milého, že mne k té potřebě zvěřinú opatříte a jelen nebo lani nějakú že mi pošlete. Také vám věděti dávám, že páni ani rytieřstvo již viece o tuto vojnu obsieláni nebudú; než v městech má býti provoláno, aby již na den sv. Víta tu u Oustí nad Táborem sě sjiežděli. I milý pane švagře, dajte mi znáti, kde bych k vám přijeti a s vámi sě sjeti měl; neb pan Zajimač*) se mnú bude. Také lidé .... ského zbožie při mně budú, než pan Zdeněk podle dvořan. Než já s panem Zajimačem a s lidmi,

*) Jindřich z Kunštatu.

kteréž s sebú mieti budem, při vás býti chceme. Ex Leštěn, fer. VI ante Bonifacii anno ɔc XC°.
Petr z Šternberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, švagru mému milému.

1048.

Jaroslav ze Šternberka Vokovi z Rozenberka: že chce mu půjčiti stan ku potřebě jeho.

Na Zelené Hoře 1490, 15. Jun. Orig. č. 3306.

Službú svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšete o stan puojčení k nynější potřebě vaší: i ačkoli jiným jsem odpověděl, ješto mě žádali, ale vám k vuoli chci jeho puojčiti. A jest stan dobrý, a ve čtvrtek příští do Strakonic poslán bude. Ex Zelená Hora fer. III. s. Viti ɔc nonagesimo.

Jaroslav z Šternberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Roznberka ɔc, přieteli mému milému.

1049.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: oznamuje návštěvu svou na Krumlov ve příčině zbroje, i s manželkou Kateřinou (rozenou z Rosenberka) a synem Janem.

Na Leštně 1490, 14. Sept. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Věděti vám dávám, že u vás na Krumlově budu bohdá v tuto středu příští s Kačkú svú i s synem svým, kteréhož jste vy dělali, a to na vozíku pojedem. Prosím vás, milý pane švagře, rozkažte platnéři svému, ať sě k tomu má, aby mi zbroji na mne dělal a ať ji něco poukuje, aby ji ihned na mne mohl pokusiti, nebť pro nic jiného nepojedu než na schvál pro tu zbroji, aby mi ji udělal, neb sě bojím, že já ji budu potřebovati prve, nežli kto z vás. Ex Lesstien, feria II. ipso die Inventionis s. Crucis anno ɔc XC°.

Petr z Šternberka.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově, švagru mému milému.

1050.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: ku potřebě jeho poroučí mu horlivě nejmenovaného.

V Leštně 1490, 6. Nov. Orig. č. 3312.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Muožte v paměti mieti, co sem k vám mluvil, co se sestry vašie dotýče: i nenadál sem [se] z řeči vašie tak kvapného jinému jednánie [sic]. Kdež již rozumiem, že lidé na pout darmo nejedú. I milý pane švagře! Ještě vždy mne rozum muoj k tomu vede, o koho sem já s vámi mluvil, že by k vaší potřebě tak hodný byl . . . . .*) muožte, by to pán

*) díra.

Buoh dáti ráčil, že tuto všecku krajinku okolo mne k své potřebě hotovu byšte mohli mieti. Úmysl muoj bohdá pravý celý přátelský k sobě znáte. On mi přisedí; lidmi i služebníky společně k potřebě vaší hnúti bychom mohli. Pan Zdeněk, strýc muoj, pro vás, pro mě i proň také by něco učinil, ježto všickni na jednu hodinu k vaší potřebě se hnúti muožem. Neodpierám, že se tam také přátelstvie najde; ale jedno, jest snad něco dále, a snad také v potřebu vaši spieše se výmluva najde, že se proti lamfridu hnúti nesmějí. Milý pane švagře, prosím vás, psanie mé neobracujte mi ve zlý úmysl; nebť to Buoh vie, že bych vám všeho dobrého z svého srdce přál rád. Dajž Buoh, abyšte se se všemi svými dobře měli, a jestli možné, mně po tomto služebníku mém nějaké dobré odtušenie dali. Ex Leštěn, sabbato die Leonhardi annorum domini ꝛc XC. Petr z Šternberka ꝛc.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka ꝛc, švagru mému milému.

1051.

Vok z Rosenberka Budějovským: že jim panství své zapověděl.

V Krumlově 1490, 2. Dec. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete, což se ládovánie dotýče, panstvie mého dotýčíc ꝛc, porozuměl sem. A viete, že sem já vám panstvie své zapověděl, abyšte jeho prázdni byli, a též ještě. Jestliže by pak o které potřeby bylo co potřebie na panství mým zřéditi, já to dobře vím, kterak patřiti [sic], jakožto pán panstvie a dědictvie svého. Pakli se vám zdá, co proti komu z mých počínati, viete, co dobrým příslušie. Ex Crumlow, f. V. post s. Andreae ap. anno ꝛc LXXXX°.
Vok z Roznberka ꝛc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1052.

Jindřich z Hradce Henrichovi ze Švamberka: že koupil pro něho víno.

V Jindřichově Hradci 1491, 20. Febr. Orig. Fam. Švamberk 20.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a thovařiši muoj milý! Napřed bych rád slyšel, byšte se šťastně dobře ve zdraví měli. A jakož mi píšete, abych vám vína zde koupil ꝛc: muoj milý pane thovařiši, netoliko to, ale mnohem větší bych pro vás učinil, jako pro svého zvláštnieho thovařiše a přítele milého. A vězte, že jsem vám koupil od Dobrovodského dva draylinky za XLVIII kop a od Vítka fudr a puol draylinka za XLVII kop. Avšakž takto: že v tom vuoli máte, vzieti v tom trhu do neděle najprv příštie [27. Febr.]. Pak, milý pane thovařiši, zdáli se vám, pošlete do toho času někoho svého s ústy, ať koštuje, a míru v sudech ať ohledá; neb mně se zdá, že vás to slušný trh potká, a že sem vás vedle potřebnosti v tom opatřil.

Anébrž lepšie vína zde nynie z těžka kto koupiti najde. Pak líbíliť se vám v tom trhu, pošletež někoho svého do neděle svrchupsané; pakliby se vám nezdálo vzieti, netřeba žádného poslati. Ex Novadomo, dominica Invocavit anno ɔc LXXXXI°.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého ɔc.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, thovařiši mému milému.

1053.

Vok z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: o při jeho s panem Risenberským.

V Krumlově 1491, 7. Mart. Orig. č. 3318.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý! Psaní vašemu, což se dotýče pana Rizmberského*) ɔc, porozuměl sem, a píši jemu teď o to vedle všie potřeby, aby to, což pobráno jest, všecko navrátil bez umenšenie; pakli by navrátiti nechtěl, ale na rukojmě dal. A já s panem Jencem**) že vám o to rok položiti chceme a vás o to vyslyšeti. Ten list jemu ať jest poslán. A jakož rady žádáte: já vám, pane bratře milý, jiného raditi neumiem, než abyšte nic nepočínali, ale čekali o to slyšenie, poněvadž pána našeho v zemi nenie; ježto v takových věcech, v JMti nebytí, máme viece hleděti na JMt, nežli by v zemi byl; však když slyšáni budete, vám se nic neukrátí. A jakož pomoci mé žádáte: však jste tiem jisti, což mi se ctí jest, že já vás v ničemž neopustím. I což dá odpovědi, list muoj odevrúc, tiem se zpravte. A jestli že nepropustí, ani na rukojmě nedá, dajte mi věděti, abychme na to něterak jináč pomyslili. Ex Krumlov, fer. II. post dominicam Oculi anno ɔc LXXXXI°.

Vok z Roznberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově ɔc, bratru mému milému.

1054.

Král Vladislav Vokovi z Rosenberka a ostatním zprávcům král. Českého: aby ku pomoci jeho vypravili do Uher na žold 4 neb 5 tisíc lidu branného bez meškání.

*Pod Vyšehradem 1491, 19. Maji. Orig. č. . . .****)*

Vladislav z božie milosti Uherský a Český král a markrabě Moravský ɔc — Urození, věrní naši milí! V pravdě sme seznali, že ste vy té pomoci, kteráž nám v Čechách svolena jest, veliký a první puovod a příčina byli: kterúžto věc my vám vší naší milostí nahrazovati míníme. Nynie pak abyšte věděli, že sme s lidmi žoldnéřskými uhodili a jim zaplatili; kteréž bez meškánie k obehnání Bělehradu poslali sme. Při kterémžto věci znamenajíce, že se nepřátelé naši proti nám silí, netoliko toho počtu lidí, ale mnohem většieho znamenitě potřebujem. A majíce v království Českém

*) Půty či Viléma? **) Janem z Janovic, nejv. purkrabí.

***) Na ten čas nenalezen. Palackým opsán ve Třeboni r. 1826 a dle toho opisu zde vydán. Zmínku viz v D. Č. V. 1. 316 pozn. 280.

a zvláště u vás zvláštní dóvěření, že vy nás v naši potřebu neopustíte: žádáme vás s velikú pilností i úplně vám věříme, že vy sami na tom budete, i také jiné z pánuov i z rytieřstva k tomu povedete a těch cest a prostředkuov pohledáte, skrze kteréž by některá summa peněz spěšně sebrána býti mohla; a na ty penieze aby bylo přijato, nemuož-li býti V M ale konečně IIII M lidí; a ti lidé aby nám což najspieše býti muože posláni byli. Kteréž bychom my ku potřebě naší obrátili tu, kdežby nám viece nynie užitku a dobrého zpuosobiti, než potom, bychom to dvé lidí od vás poslaných měli. Nebo abyšte věděli, že ty cesty před rukama máme, když nám ti lidé od vás posláni budú, že sobě skrzě ně mnoho dobrého přivedeme, ježto se ta věc království Českému zvláště hoditi muože; a zase zmeškáme-li ten čas, snad potom nebudeme moci tak snadno jako nynie k tomu přivésti. A protož vám věříme, že vy jakožto ti, kteréž sme z dávna poznali, že nás věrně milujete a dobrého našeho jednati nepřestáváte, tu věc tak před se vezmete, aby nám vždy, což najspieše býti muože, svrchudotčený počet lidí poslán byl. A jakú kto kolivěk z vás neb z jiných pánuov a z rytieřstva summu na tu věc dá a založí, takovú sobě zase z svrchudotčené berně vezme. Kdežto o vás nepochybujem, že vy povážíce toho, co nám dobrého skrze ty lidi přijíti muože, skutečnú pilnost k tomu přiložíte, aby nám vždy zjednáni a posláni byli. Nebo jistě vězte, že nám takovú libost v tom okážete, jako ste nám jakž ste živi kdy co k vuoli učinili a povolného okázali. A my také na to tak mysliti chcme, aby taková vaše povolnost v zapomenutie u nás nebyla, ale milostivě a skutečně nahrazována byla. Nebo takovým vaším příkladem jiní poddaní našich království k témuž hnuti budú; ježto skrze to nám se mnoho užitku a dobrého stane. Dat. pod Vyšehradem, ve čtvrtek před hodem Ducha svatého, království našich Uherského prvnieho a Českého dvadcátého léta. Commissio propria domini Regis.

Urozeným Vokovi z Rosenberka, hajtmanu královstvie Českého, Janovi z Janovic a z Petrspurka, najv. purkrabí Pražskému ꝺc, Jindřichovi z Hradce, najvyššímu komorníku královstvie Českého, věrným našim milým.

1055.

Jindřich z Hradce Henrichovi ze Švamberka: děkuje mu za lososa a zakazuje se vším přátelstvím i odplatou.

V Jindřichově Hradci 1491, sabbato in vigilia Penthecostes [21. Mai]. Orig. Fam. Neuhaus.

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích IV. str. 22. č. 5.*)

1056.

Purkrabí Hlubocký Vokovi z Rosenberka: o sporu s panem Týnským.

Na Hluboké 1491, 17. Oct. Orig. č. 3321.

Urozený pane, pane milý! Službu svú vzkazuji VMti. Oznamuji VMti, že

*) V orig. stojí „*z lososu* vám ... děkuji a za veliký vděk *jej* od vás přijímám“.

Týnský*) měl na rukojmiech člověka pána mého JMti**), Zejzara, pod úřadem mým, od několika let, a vdy mu se stavěl na sv. Havla i teď mu se stavěl opět; i poslal sem s ním služebníka pána mého JMti, Vaňka Čerta, žádaje, aby jeho propustil, a dá-li mu z čeho vinu, že mu práv bude; přes to jest jej vsadil a sedí. I milý pane! VMti věřím, že ráčíte psáti panu Týnskému, ať člověka pánu mému JMti propustí, a vdy, dá-li mu z čeho vinu, že mu práv bude: neb sem já člověku rozkázal, aby se nevyrukoval. Ex Hluboká, feria II. ante festum s. Lucae ev. anno ɔc XCI. Vojtěch z Jivovice, purkrabie na Hluboké.

Uroz. pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

1057.

Petr z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: zpráva o pokoji uzavřeném mezi císařem Fridrichem, králem Maximilianem a králem Vladislavem.

V Krumlově 1491, 17. Nov. Orig. č. 3323.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! Vědětiť vám dávám noviny dobré, kteréž sú nám dnes přišly, že mezi ciesařem a králem Římským JMtmi a králem pánem naším milostivým konečná smlúva. Datum Krumlov, fer. V. ante s. Elisabeth anno ɔc LXXXXI°. Petr z Rosenberka.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švanberka a na Zviekově, bratru mému milému.

1058.

Vok z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: doufá shledati se s ním na sněmu nejprve příštím.

V Krumlově 1492, 4. Mart. Orig. č. 3327.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý! Věděti vám dávám, že z daru pána Boha všemohúcieho domuov jsem se ve zdraví vrátil. A jakož má býti sněm obecní o suchých dnech najprv příštích, k kterémuž za to mám, že ste obesláni: zdáť mi se dobře, abyšte na něm byli a toho nižádným během neobmeškávali. A tu pak se spolu shledáme, a já vás o vašich věcech šíře zpravím a s vámi rozmluvím. Rád bych, abyšte se ve zdraví dobře jměli. Ex Krumlov, dominica Translationis s. Wenceslai anno ɔc LXXXXII°. Vok z Roznberka ɔc.

Uroz. pánu panu Henrychovi z Švanberka a na Zviekově, bratru mému milému d.

1059.

Vok z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: o osazení fary v Kaplici.

Na Krumlově 1492, 6. Mart. Orig. II. 85, 1, b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! Vězte, že jest farář Kaplický umřel; ale poněvadž poddacie té fary příslušie knězi opathovi Milevskému

*) Jan Čabelický ze Soutic. **) Viléma z Pernšteina.

a tak dále vám, poněvadž pánem toho zbožie jste: prosím vás, mluvte s knězem opathem o to a přičiňte se k tomu, ať by ta fara byla podána knězi světskému a zvláště zejmena knězi Mathějovi, bratru Jíry za rathouzem, měšťana mého v Krumlově, jenž kněz dobrý a hodný jest. Věřím vám, že to pro mě učiníte. Ex Crumlov, feria III, carnisprivii, anno ɔc LXXXXII°. Vok z Roznberka ɔc.

Uroz. pánu, panu Henrichovi z Švanberka a na Zviekově, bratru mému milému.

1060.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: má-li syna svého Jana vzíti ze služeb vévody bavorského Albrechta.

Na Leštně 1492, 22. Martii. Orig. Fam. Sternberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Prosím vás, dajte mi znáti, co se vám zdá, dokonce-li mám synu svému od kněze Albrechta odpuštěnie vzieti, či tak, aby mohl ještě někdy tam na čas přijeti; nebť sem chtěl služebníka svého vedle rad kněze Albrechta k synu svému poslati, aby sem přijel. A tušíte-li, budú-li tu raddy kněze Jiříkovy, prosím vás, dajte mi znáti, aby se pro ně k tomu připravil. Ex Lesstien, feria V. ante dominica Oculi annorum ɔc XCII°.

Petr z Šternberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka ɔc, švagru mému milému.

1061.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o poselství ke králi.

Na Leštně 1492, 3. April. Orig. Fam. Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Prosím vás, dajte mi to znáti, máte-li úmysl koho k králi JMti poslati, že bych já také k JMti poslati chtěl o své některé potřeby. Pakli byšte nejměli úmysla poslati, vězte, žeť já k JMti poslati musím. Bude-li vám také která potřeba, dajte mi to znáti, nebo já tiem poselstvím k JMti meškati nemohu. Odpovědi žádám. Dán na Leštně, v úterý po neděli družebné ɔc XCII°. Petr z Šternberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, hejtmanu královstvie Českého, švagru mému milému buď.

1062.

Wolf z Janovic Vokovi z Rosenberka: ohlašuje, že jízda jeho do Němec, kterouž má před sebou, v ničem nemá býti proti králi ani proti zemi.

Na Risenberce 1492, 15. Maji. Orig. č. 3331 a.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! VMti oznamuji jakožto pánu a hauptmanu na krále JMti miestě, že nyniečky s některým počtem lidmi ven

pojedu, ježto v tom nemá nic býti proti králi JMti, ini poddaným JMti, ini proti VMti. A jestliže by co bylo proti králi JMti, aneb proti VMti, aneb proti všem poddaným JMti, a od VMti obeslán byl, nechtěl bych tam přes vuoli VMti ostati. I VMti prosím, jakožto pána na se laskavého, že VMt račíte mi tu věc milostivě vážiti, abych potom VMti mohl toho tiem lépe zaslúžiti. Datum ex Ryzmberk, fer. III. Sophiae annorum ɔc LXXXXII°. Wolf z Janovic a na Ryzmberce.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka a na Krumlově, najvyššiemu hauptmanu královstvie Českého, pánu na mě laskavému.

1063.

Vok z Rosenberka Wolfovi z Janovic: odpovídá k předešlému listu.

V Krumlově 1492, 17. Maji. Koncept č. 3331 b.

Služba má, pane Wolfe milý! Jakož mi píšeš, že s některým počtem lidí ven pojedeš, ježto v tom nemá nic býti proti králi JMti pánu našemu ani poddaným JMti ɔc: tomu sem porozuměl. A poněvadž tu věc tak před sebú máš, jakož píšeš, velmie to rád slyším, že se v tom máš slušně proti králi pánu našemu JMti i také proti koruně. Dajžť pán Buoh štěstie, tohoť přeji s pravú věrú jako přieteli svému dobrému. Ex Krumlov, fer. V. post s. Sophiae anno ɔc LXXXXII°.

Vok z Roznberka ɔc.

Urozenému panu Wolfovi z Janovic a na Ryzmberce, přieteli dobrému.

1064.

Petr z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: žádá o směnu peněz na uhersko, protože s králem proti Turkům pojede.

Na Krumlově 1492, 27. Jun. Orig. č. 3333 a.

Pane bratře muoj milý! Prosím vás jakožto bratra svého milého, že mne neráčíš v této mé pilné potřebě opustiti: jestliže máte šest set zlatých uherských za osm set zlatých rýnských vyměniti, že ráčíš učiniti; a dajte mi znáti prosím po tomto poslu. Neb nemeškaje [k] králi JMti pojedu a tu s JKMtí proti Turkóm potáhnu. I znajíce takovú mú pilnú potřebu, prosím, nerač mne opúštěti, jestliže máte. A pomuože-li mi pán Buoh ve zdraví se vrátiti, vám se zase rád vším přátelstvím, což mi možného bude, oplacovati chci. A jestli vám co potřebie při králi JMti, dajte mi znáti po tomto poslu; nechciť práce pro vás své v tom litovati. Datum Krumlov, fer. IIII. ante s. Petri et Pauli ap. a. d. ɔc LXXXXII. Petr z Roznberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švanberka a na Zviekově ɔc, bratru mému milému.

1065.

stři černé roty uherské Jindřichovi z Hradce: děkují za jeho přímluvu ke králi i pánům uherským.

V Budíně [1492], 28. Oct. Souč. opis č. 3336.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane a pane nám příznivý! Slyšali sme lti, že VMt psaním svým přimluviti se ráčili k králi, pánu našemu milostivému, ení a příhodě, kteráž se jest nám stala. Z toho VMti všickni věrně děkujem to pánu na se laskavému; i ještě VMti prosíme, že VMt ráčíte se k tomu jako pán spravedlivý, což budete nám VMt v tom dobrého moci učiniti, že initi ráčíte; a my VMti buohdá míníme toho zasluhovati. A také račte VMt i, že páni Uherští na nás takové škody počítají, ješto bohdá tím vinni nejsme, ne slúžili věrně a právě pánu našemu, jakožto na dobré lidi slušie. Již nám v vinu dávají, když nás jim třeba nenie a majíce nás v svej moci: a prvé sú z ničehož viny nedávali, dokudž nás potřebovali. A ti páni, kteříž sú s námi ále JMti uhozovali a jednali, o to sú s námi přísně mluvili, abychom dolouv pro vobranu té země i všeho křesťanstva. My jsme to povolně rádi udělali: om se jest nám to stalo. I vždy VMti prosíme jako pána, že VMt ráčíte od iných pánuov českých JMti prositi, aby vedle VMti k králi JMti i k pánuom kým přimluviti se ráčili, abychom my svého závazku prázdni mohli býti. Neb toho nikdy neprovinili proti pánu svému ani proti pánóm uherským toho, což ad námi učinili za naši věrnú službu, kterúž sme jim činili. Dán v Budíně, lěli na den svatého Šimoniše Judy.*)

Rotmistři i z rot všickni dobří lidé jízdní vojsky Černé.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce ꝛc, pánu nám příznivému.

1066.

Vok z Rosenberka Budějovským: o měšťana jich Migale.

V Krumlově 1492, 2. Nov. Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní súsedé milí! Psaní vašemu, což se Migale měštěnína vašeho dotýče ꝛc, porozuměl jsem. A vězte, že v tento čtvrtek najprv [8. Nov.] v Třeboni budu; pošlete tu ke mně jednoho svého, a já vám tu dám iše psanie odpověď konečnú. Datum Krumlow, feria VI. post Omnium Sanctorum ꝛc LXXXXII. Vok z Roznberka ꝛc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

*) Částečně v D. Č. V. 1. 328.

1067.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: přeje mu, že jízdy do Prahy přestanou; o návštěvách na Krumlově.

Na Leštně 1492, 11. Nov. Orig. Fam. Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete, že nynie u mne nebudete a že vaše jiezda nynie do Prahy nebude ꝺc: tohoť já vám rád přeji, že té binayczky [sic] do Prahy prázdni budete, neb žádný zisk vám toho nenie. A píšete mi také, že bude u vás pan hrabě Šamberský, ale nepíšete mi který den; neb kdybyšte mi před časem znáti dali, rád bych se byl k vám vypravil a s ním se seznámil. A také teď nynie byl jest u vás pan Prišink*); také jste mi o tom nic znáti nedali, ježto to znáti muožte, žeť bych se s uoběma s pravú věrú rád seznámil. Dán na Leštně, v neděli na den sv. Martina ꝺc XCII°.

Petr ze Šternberka ꝺc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka ꝺc, hajtmanu království Českého, švagru svému milému buď dán.

1068.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: lituje odjezdu jeho ke králi, a touží ještě na cestě v Hradci s ním se shledati.

Na Leštně 1492, 7. Dec. Orig. Fam. Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete o vozníky: i teď je vám posielám, ale bojím se, že se vám ten jeden slepý na cestu hoditi nebude. O vašem nynie odjezdu přieliš velmi nerad nynie slyším, neb bych vás byl pilně potřeboval nynie v Praze. A o pana Petra, neviem, jestli možné prositi, poněvadž sami doma nebudete. Neb vězte, že ta naděje jest, že bych jměl tu s strýci svými smlúván býti. A druhé soud s tú arcibabú, tuším že na mě přijde. A ještě třetí kus najpilnější, kterýž se psáti nehodí; než bych věděl, který byšte den v Hradci býti jměli, mohl-li bych stačiti, přijel bych tu k vám; neb tam, kdež vy jeti máte, nětco byšte toho porovnati mohli. A na to teď k vám Přibylku posielám, abyšte mi zase znáti dali, mohli [sic] bych tam k vám přijeti. Pakli bych se s vámi shledati nemohl, ale napřed králi JMti službu mú poddanú poviete a naposledy zavřete, že mi ještě má suma dána nenie. Také, milý pane švagře, odpustíte-li pana Petra ke mně, nechžť mi Jindřiška**) s sebú přiveze. Také vězte, že již s maym panem švagrem Joštem***) všickni napořád utěšenie mámy a že se vel . . .†) bodné [sic] a za

---

*) Jindřich Pruešenk z Hardeka.

**) Druhorozený syn páně *Vokův*, narozený 1487 (zemřel již 1494).

***) Třetí syn páně Vokův nar. 1488. — Cf. *Březan* Č. Č. M. 1828 str. 76.

†) Vytrženo.

bílé pacholátko dělá. Zdařiž vám milý [Buoh] vašie cestě. Dán na Leštně, v pátek před Početím bl. p. Marie matky božie ͻc XCII. Petr z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka ͻc, hejtmanu královstvie Českého, švagru mému milému.

1069.

Vodňanští Vokovi z Rosenberka: prosí o zapůjčení kata.

B. m. 1493, 27, Jan. Orig. č. 3342.

Urozený pane, pane na nás laskavý! Službu naši VMti vzkazujem. Tajno MtiV. nebuď, že sme některé zločince, kteříž proti spravedlivosti ruce ztahovali, tu kdež ztahovati neměli, zjímali, úmysl majíce, to zlé přetrhnúti a je skrotiti. VMti jako pána, pána na nás laskavého prosíme, že nám popravce těch zlých lidí pójčiti ráčíte pro naše odsluženie. Za odpověď MtiV. prosíme po tomto poslu, aťbychom uměli se zpraviti. Datum dominico post Conversionem b. Pauli anno dni ͻc XCIII.

Purkmistr a rada města Vodňan.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na nás laskavému.

1070.

Neznámý pánům z Rosenberka: aby starali se o narovnání Čechů se stolicí apoštolskou.

B. m. [1493.] Přepis č. 3345.

Modlitbu svú vzkazuji, zdravie i šťastného bytu VMti pane, pane urozený přieznivě žádaje. Při těchto řečených postních [sic] sem nějakú nadějí byl potěšen o budúciem dobrým zpuosobu; a že z dopuštěnie božieho ta sladkosť obrátila se u veliké srdcí lidských zkyselenie, toho mi líto, znaje, že lid oboiem [sic — oborem] z lásky jest vypadl. Jiného neznám, než ránu boží pro hřiechy a pýchu vzniklú, a neznám by té zlobivosti ubývalo, ale přibývá, ač ne proti všem; neb znají lidé již přátely i nepřátely; panu bratru VMti i k vaší znám, že nenie nechuti ͻc. Pokojně račte se mieti, jakož sem prve mluvil, osobně viec zviete. Však puokudž muožte, JMt krále a pána našeho račte napomenúti, ať majestátem svým ráčí upokojiti, a což jest v rozdielu mezi Čechy a mezi stolicí apoštolskú, ať rači v jednotu uvede, to mi se zdá, že lid upokojí; dajž pán VMti zdravie, jakož přeji.*) M. M.

1071.

Pražané Petrovi z Rosenberka: o opatření koulí dělových.

B. m. [1493], 3. Mai. Orig. velmi porušený č. 3352.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane nám milostivě přieznivý, přieteli milý! Že VMt k našie žádosti ráčí tak pilnú, snažnú a skutečnú péči vésti

*) D. č. V. 1. 343.

o ty kule, nám potřebné .... velmi a vděčně děkujem, na tom jsúce, zase ve všem možném VMti abychom se služební a povolní ... přátelstvím se oplatili. Kdež pak věděti ráčíte ot nás o mieře a o počtu těch kulí, oznamujíce při tom ..... denská jest dělána, chtěli-li bychom my po tolikéž dáti, nás se optávajíce ɔc. I račtež VMt věděti ..... sto do větčieho a tolikéž do menšieho kvartunu, a mieru dieru jednoho každého z nich teď VMti ... ten mistr dostatečně bude moci spraviti. Však proto za to prosíme, nechť jich najprvé toliko deset udělá .... a nám k ohledání a k zkušení pošle, budú-li tak dobře a v tref, tehdy my hned psáti budem, aby předse ..... bylo, tehdy též oznámíme, aby nebo větší anebo menší dělal. Což se pak záplaty dotýče, pokudž VMt ..... všemu dosti učiníme rádi. Datum feria VI. die Invencionis s. Crucis. Purkmistr a rada Starého města Pražského.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu nám milostivě přieznivému a příteli našemu milému.

Pečeť poškozena.

1072.

Svědectví Mikuláše Plznéře o mostu u Lomnice, kdo jej stavíval a bořil od časův Žižkových.

Ve Třeboni 1493, 6. Maji. Orig. č. 3353.

Já Mikuláš Plznéř, obývající v Lomnici, vyznávám tiemto listem přede všemi, kdež čten aneb čtúcí slyšán bude, že v pravé pravdě pamatuji od let osmdesáti: v pátek Žižka do Lomnice vpadl a dobýval až do pondělka, a v pondělí tu smlúvu udělal, a ležel do třetího dne, a potom táhl přes ten most k Bystřici; a udělal Žižka hajtmana na hradě Lomnickém Roháče; i dobyl jest také i Bystřice, a odtud táhl k Svinóm a dobyl tu hradu. A potom pan Krajíř táhl na Budějovice a byl tu hajtmanem, a odtud táhl k Lomnici a vypálil městečko. A tu pán z Rosenberka, pan Oldřich, obehnal Lomnici. A potom po roce, aneb po dvú letú, pan Jindřich Strážský dělal ten most, i zbořen jest; a pán z Rosenberka s panem Strážským svolivše se, i dělali ten most zase, a potom opět zbořen jest; a Janda, kterýž ještě živ, ten z šacuňku most dělati musil zase, a tiem se z vězení vyplatil*). A to se tak v pravdě stalo. A kdež by toho koli potřebí bylo, chtěl bych zústně znáti i za to zpraviti, bych měl smrt trpěti. A tomu na svědomie a pro lepší upevněnie prosil sem urozeného panoší Ctibora Kočky z Miloňovic, hajtmana ty časy na Třeboni, a Jindřicha Čakovce z Bohušic, že sú k tomuto mému seznánie své pečeti přitiskli sobě a svým erbóm beze škody. Dán v Třeboni, v pondělí před sv. Stanislavem, leta božieho tisícého čtyřstého devadesátého třetího.

(L. S.) (L. S.)

*) Cf. A. Č. VI. 148 č. 29, 149 č. 31.

1073.

Jindřich z Hradce Budějovským: aby propustili lidi pana Vácslava z Vrchovišt.

V Jindřichově Hradci 1493, 20. Mai. Orig. v arch. musejním.

Služba má, múdří a opatrní páni přietelé milí! Psal jsem vám prve, což se lidí kmotra mého pana Václava z Vrchovišt dotýče, žádaje na vás, aby byli propuštěni. Tedť již opět vznesli na mne úředníci jeho, že ještě nejsú propuštěni; kdež sem já se jiného nedomnieval, než že jste je na žádost mú propustili. Milí přietelé! Ještě vás za to žádám a prosím, že je k žádosti mé propustíte bez dalšiech nákladuov a pracování, plné doufání k vám maje, že to pro mne učiníte. Ex Nova Domo, feria II. post Ascensionem Salutis anno ɔc 93.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvi Českého.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovského, přáteluom a súseduom milým.

1074.

Král Vladislav Vokovi z Rosenberka: o zrušení krčem nově povstalých v jeho kraji.

V Budíně 1493, 6. Nov. Orig. č. 3359.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a markrabě Moravský ɔc. Urozený věrný náš milý! Došlo jest nás, kterak v tom kraji vokolo tebe mnohé nové krčmy jsú zaraženy, ježto sú prvé na těch miestech nebývaly; z kterýchž zlodějstva i jiné neslušné věci vycházejí. I porúčieme my tobě, jakožto hajtmanu a oprávci toho kraje, aby takové nové krčmy zkazil a jich zarážeti nedopúštěl; než toliko starodávních obyčejných krčem aby užíváno bylo, a žádný nových krčem bez našeho povolení aby neusazoval. Nepochybujíce, že se v tom tak zachováš, jakožť píšem, znaje, že jest to vuole naše. Dán na Budíně, v středu před sv. Martinem, let království našich Uherského čtvrtého a Českého třímezcietmého léta. Ad mandatum d. regis.

(L. S.)

Uroz. Vokovi z Rozmberka, hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1075.

Vok z Rosenberka králi Vladislavovi: vzdávaje se hejtmanství královského i panství svých pro nedostatek zdraví, poroučí bratra svého Petra na místo své.

Na Krumlově 1493, 5. Dec. Koncept č. 3361.

Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VKMti napřed vzkazuji. — Milostivý králi! Jakož sem VKMti znáti dal po panu Petrovi, bratru svým, že hajtmanstvie VKMti vzdávám: VKMti dávám znáti, že pro nedostatek zdravie svého již sem panstvie svého i také miesta postúpil bratru svému panu Petrovi z Roznberka. Tu věc VKMt znajíc, račte opatřiti a pánóm do súdu

znáti dáti, aby pan Petr z Roznberka, bratr muoj, byl do súdu a na miesto mé přijat buohdá k suchým dnóm postním; neb k těmto nynějším vánočním ještě já sám pojedu. A milostivý králi! VKMti pana Petra, bratra svého, poručiem a prosím VKMti, abyšte ráčili pánem jeho milostivým býti. A poněvadž jest VKMti vždycky rád slúžil, nad to pak již VKMti se vší poddaností slúžiti bude jako pánu svému milostivému. A já ačkoli sem již bratru svému panstvie i miesta svého podstúpil, však proto vždycky VKMti chci rád slúžiti jako pánu svému milostivému, tak jakož sme všickni vždycky VKMti rádi slúžili a buohdá slúžiti budem. Datum Krumlov, fer. V. ante s. Nicolai anno ꝛc LXXXXIII. Vok z Roznberka ꝛc.

1076.

Smlouva Petra z Rosenberka s Karlem z Mladějovic o purkrabství Krumlovské.

B. m. 1493, 19. Dec. Orig č. 3362.

Léta od narozenie syna božieho tisícieho a čtyřstého devadesátého třetieho ve čtvrtek před svatým Tomášem apoštolem božím, stala se jest smlúva dobrovolná mezi urozeným pánem, panem Petrem z Roznberka s jedné a Karlem z Mladějovic strany druhé o chovánie zámku Krumlova, takže svrchu psaný Karel má chovati zámku Krumlova a býti sám druhý jiezdný; item má mieti jedenádct holomkuov branných, šest hlásných, dva vrátná; těm on má službu i stravu dávati. K tomu má na své stravě chovati osoby dále psané: pana Kunráta*) s pacholetem, kněze písaře,**) Slepičku, Kubu fišmajstra, Matěje fišmajstra, a těm fišmajstruom pacholka, Matěje starého lovčieho, a Havla karníka. A pan Petr svrchupsaný JMt má Karlovi svrchupsanému od takového chovánie dávati na každý rok hotových peněz puolčtvrta sta kop grošuov míšenských, polovici na sv. Jiří najprv příští, tehdáž když se v zámek uvieže, a druhú polovici na sv. Havel hned potom příští. A k tomu má JMt přidávati tyto věci dole psané: žita dvě stě čebruov, ovsa čtyři sta čebruov, pšenice dvadceti čebruov, máku devět čebruov bez puol čtvrtně, slepic deset kop, vajec šestmezcietma kop, sýry úročnie k Krumlovu všecky, ryb osm čebruov, tunu herynkuov, sena třidceti vozuov. K tomu má držeti dvuor Kvietkuov s jeho příslušenstvím, lúky všecky, kteréž páně Mti příslušejí od chobotu rybníka až do Dobrkova, k tomu pastviště; a k tomu dvoru roboty Latranské, Kladenské, Dobrkovské, Přelštické a Záhorkovské. Haltéře má všecky držeti, kromě toho kamenného; potok od jezu nad haltéři až do Českého Chřenového; item rybáky na Vltavě čtyři; item lesu ke dvoru a k zámku, což k palivu potřebie, v horách, tu kde jsú prve brali, a ke dvoru aby brali drva tu, kdež jsú prve brali. Také sobě bude moci dáti zastřeliti tré zvieřat na každý rok. A kteréž potřeby jemu od páně Mti jsú na zámku a ve dvoře po-

*) Snad z Petrovic. Cf. *Sedláček* III. 53. **) anebo: kněze, písaře.

stúpeny, ty jsú zvláště poznamenány na jiným listu, i také což se osenie dotýče. Ty všecky věci bude povinen zase páně Mti postúpiti a navrátiti bez umenšenie, když by zámku měl zase JMti postúpiti. Také toto zvláště vymluveno jest, jestliže by se paně JMti zdálo zámek svrchupsaný jináč opatřiti, aneb že by svrchupsaný Karel jeho déle chovati nechtěl, tehdy mohú a mají sobě obapolně rok napřed věděti dáti, a to při sv. Jiří toliko. A po vyjití toho roku svrchupsaný Karel má toho zámku paně Mti postúpiti se všemi potřebami i s tak mnoho osením, jako jemu postúpeno jest. Tomu na svědomie svrchupsaný pan Petr z Roznberka JMt a Karel z Mladějovic své vlastnie pečeti přitiskli jsú k tomuto listu. Stalo se léta a dne, jakož svrchupsáno stojí. Také má lovuov zaječích užívati v Křichovce [sic], v Hašlovicích a v Polném.

1077.

Pavel Malovec hejtmanu Soběslavskému: o Němce v Černovicích usedlého.

V Táboře [1493—1499, 14. Febr.] Orig. Fam. Malovec.

Službu svú vzkazuji, urozený pane hajtmane, přieteli můj milý! Jakož sem prve psal o toho Němce, kerýž se přikázal do Černiovic, žádaje, aby mi se od něho spravedlivě stalo: i prosím, milý pane hajtmane, daj mi znáti, k vám-li, čili ku pánu purkrabí Chúsnickému mám o to hleděti; a kde a kdy mi o to rok složen bude, dajte mi znáti, za to prosím. Dán na Táboře. Pavel Malovec z Pacova.

Urozenému panu Václavovi z Třebomyslic, hajtmanu na Soběslavi, přieteli mému milému.

1078.

Jindřich z Hradce Budějovským: o propuštění Václava Aude.

V Jindřichově Hradci 1494, 6. Jan. Orig. v archivu musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přátelé moji zvlášť milí! Zpraven sem, že byšte při tomto času měli v vazbě vaší některakého Václava řečeného Aude, jej z některých příčin a příhod treskcíce. Páni a moji zvláště milí přátelé! Jakžkolivěk ta věc jemu přihodila se jest, prosímť, jako mých zvláště milých přátel, že s ním na tuto mú přímluvu milostivě naložíte a že jemu hrdlu nic neučiníte, a jestli možné, že jej na rukojmie dáte. Ač nevím, jaká věc jest, ale však proto porozumievám, žeť malé proviněnie nenie. A protož za milost jemu prosím, úplně věře, jako pánóm a mým zvláště milým přátelóm, že to pro mne učiníte. Nova ex Arce, f. II. post [sic] Circumcisionem [přetrženo] Purificationem domini anno ɔc 94.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého.

Múdrým a opatrným pánóm, purgermistru a raddě města Budějovic Českých, přátelóm mým zvláště milým.

1079.

Jiřík z Násilé Petrovi z Rosenberka: o sledníka.

Na Hrádku [Křivoklátě] 1494, 24. Mart. Orig. Fam. Násilé.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane na mě laskavý. Napřed bych VMti rád přál, abyšte VMt zdrávi jsúce, dobře se měli. A milý pane! VMti prosím a věřím, že napřed pro krále JMt i pro mú službu učiníte a pošlete mi mladého psa sledníeka k strojení, a já VMti potom chci za toho jiné čtyři poslati. Plné doufánie mám, že to ráčíte učiniti a tomuto Linhartovi kuchaři, JKMti služebníku, ráčíte fedrovní list dáti, aby on mohl svých přátel bez překážky dojíti. A já VMti toho chci rád odsluhovati jakožto pánu na se laskavému. Ex Hrádek, feria II. ante Anunciacionis Mariae, annorum 1494. Jiřík z Násilé, purkrabie na Hrádku.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozumberka, najvyššiemu hajthmanu královstvie Českého, pánu na mě laskavému.

1080.

Purkrabí Choustnický Hrobskému: zapovídá lovy a myslivost.

Na Choustníce 1494, 8. April. Orig. II. 38, 1.

Pane Hrobský, věz, že pán JMt ráčil mi rozkázati, abych všechněm lovy a myslivosti zapověděl: i to věda, aby prázden byl a svým všechněm přikázal služebníkóm i lidem, aby prázdni byli pod úřadem mým. Pakli by přes to zapověděnie který usvědčen neb zastižen byl a kterému se co přihodilo, žeť bych nechtěl ničímž vinen býti. Datum Chúsník, feria III. post s. Ambrosi, anno ɔc XCIIII°.

Václav z Třebomyslic, purkrabie na Chúsníce.

1081.

Petr z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: aby neosazoval jisté hory proti knížeti Albrechtovi Bavorskému až do rozeznání sporu jeho.

Ve Veselí 1494, 1. Jul. Orig. č. 3366.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! Jakož mi píšete, kterak jest hajtman kněze Albrechta JMti mluvil s úředníkem vaším Domažlickým, aby ta hora osazována nebyla ɔc: Pane bratře muoj milý! Po poselstvie vašem, kteréž ste mi po panu Děpoltovi*) učinili, psal mi pan Jenec, což se té hory dotýče, že se jest kněz Albrecht k tomu poddal a ohlásil poselstvím svým, aby ta hora osazována nebyla až do rozeznánie a ohledánie, jestliže příslušie k koruně České čili do Bavor, při tom mně zdánie své oznamuje, že by dobré bylo, aby takové poddánie

*) z Lobkovic?

od JMti přijato bylo, a při tom mne žádaje, abych k vám sám přijel a s vámi o to rozmluvil, abyšte tomu poddání obvykli a v tom se v pokoji zachovali. I odepsal sem jemu na to, na prvnie mé psanie jemu ukázav; a dokudž sem nezvěděl, jakú jest kněz Albrecht JMt na to nám hajtmanóm dal [sic], nepsal sem vám nic o tom až do sie chvíle. Ale, milý pane bratře, poněvadž se kněz Albrecht JMt k tomu poddává, jakož svrchu dotčeno jest, a ředitelóm zemským se zdá, že takové poddánie nenie neslušné: mněť se zdá, i také vám radím, abyšte takového osazenie nechali a takového poddánie nezamietali. Neb poněvadž ta věc má ohledána a rozeznána býti, kam ta hora příslušie, tiem vám na vaší spravedlnosti nic zkráceno nebude, ani vám také ta věc od JMKské bude v čem připisována, že by vámi co bylo obmeškáno, když se zpravíte zdáním ředitelóv zemským [sic]. Pakli by přes to kněz Albrecht JMt na vás mocí sáhl: jináč já tomu nevěřím, že netoliko od přátel svých, ale také od všie země v tom opuštěni nebudete. Ex Vesele, fer. III. ante festum Visitationis S. Mariae anno ɔc LXXXXIIII. Petr z Roznberka ɔc.

Urozenému pánu, panu Henrichovi z Švamberka a na Zviekově, bratru mému milému.

1082.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka hejtmanu a ostatním zprávcům království Českého: omlouvá meškání své přijeti do Čech, jehož příčiny kancléř Jan z Šelnberka jim vyloží, i schvaluje působení jejich ve věcech českých.

Na Dolním Bělehradě 1494, 5. Nov. Orig. č. 3368.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urození a stateční, věrní naši milí! Jakož nám najprvé píšcte oznamujíc, kterak jest valní sněm držán byl, a pan kancléř že jest na něm od nás poselstvie dál a ve všech artykulích vyslyšán jest; a když ste na tom několiko dní seděli, že ste nic nezjednali, než na vás a na městech že jest v tom nic nescházelo, jediné na rytieřstvu, kteříž pověděli, že nic jednati nechtie až do příjezdu našeho ɔc: Kdež sme všemu dobře porozuměli a to potřebně vážili, a jiného nevieme, než že na příjezdu našem do království toho všecky věci užitečné, též zase nepřijeli-li bychme tam brzo, škodné zakládáte. I muožete nám toho v pravdě věřiti, což zde kolivěk jsúce příjezdem svým k vám meškáme, žeť sme toho z úmysla ani z které lehké a malé příčiny neučinili a nečiníme, než z přieliš pilných a znamenitých potřeb, kteréž bychme vám nynie vypisovati jměli, dlúhá by věc byla. Než píšeme vo tom poněkud urozenému Janovi z Šelnberka ɔc, a z velké strany jemu prvé o těch potřebách vědomo jest; kterýž vás toho zpraví, ješto skrze to poznáte, že vám smyšlené věci nepíšeme. A poznajíce ji, věříme vám jako věrným našim milým, že pro naše a královstvie toho dobré a užitečné tu pilnost a snažnost jmieti budete, aby bez ruoznic a nesnází státi a trvati mohlo, až dá-li Buoh do příjezdu našeho, kterýmž, jakž zde jediné těch potřeb našich, (na kterýchž nám přieliš

mnoho náleží), porovnáme, meškati ani prodlévati nebudeme, než tam se hned vypravíme a vám takové práce a pilnosti, kterúž pro naše a královstvie toho dobré máte, vší milostí a dobrým nahradíme.

Též také v soudu zemském a komorniem, pokudž moci budete, pilnost mějte, aby přetržen nebyl; znajíc to, že by skrze to všickni zpuosobové a počátkové ke zlému otevřieni byli.

Item, což se zámkuov pomezních kniežetstvie Slezského a královstvie Polského dotýče, píšem vo tom tak panu kancléřovi, aby s vámi vo to mluvil a vám otevřel, co v tom úmyslu našeho jest; ješto se tiem (za to máme) zpraviti moci budete.

Item, což se té bouřky Horské,*) kteráž byla vznikla, dotýče, že ste ji srovnali a v dobrý konec uvedli, velmi jsme tomu rádi a vám děkujeme, že ste v tom práce nelitujíc, tak spěšně se k tomu přičinili a ty neřády a ruoznice přetrhli a zdvihli. Také my toho již mimo zřiezenie vaše oblehčovati nebudeme, ani viny na starém hofmistru bez rady vašie komu dáme. Item že ste nynie na miestě hofmistrově Jaroše Slona a Bartoše krajčieho posadili, dobře nám se to líbí. Než jakož dále píšete přimlúvajíce vo Prokopa Kroupu, abychme jemu hofmistrstvie to dáti ráčili: i věztež, že sme porozuměli, kterak někteří z pánuov v brzkém času mají k nám v některých potřebách vysláni býti; protož, když zde budú a s nimi vo těch i vo jiných potřebách rozmluvíme a zprávu vezmeme, chcme na to po nich odpověď dáti.

Item, což se artikuluov, kteréž ste k našim prvnějším přidali, to nám se dobře líbí.

Item, což se zágrovánie mědi dotýče, jakož nám píšete, žádajíce a radiece, abychme ji, uherskú i českú, sami zagrovali: i věztež, že se o to rádi poraditi chcme, a poznáme-li, že na tom užitek jaký jmieti budeme, rádi se k tomu podle rady a žádosti vašie přičiniti chcme.

Item, kdež nám píšete vo kněze Albrechta Mnichovského, že žádá, aby pomezie a lesy, kteréž s korunú Českú má, ohledány byly, a na to vyslali: i dobře nám se to líbí, aby tam vysláno bylo a ty věci aby ohledány byly pro uvarovánie budúcích nesnází.

Item, což se dotýče vyslánie rad od nás a koruny České k králi Polskému JMti a k koruně Polské: vězte, že my to s radú vaší rádi učiniti a k tomu se přičiniti chcme, aby to k koruně České, čehož nynie v držienie jsú, navráceno bylo. Jakož pak když vo to s těmi pány, kteříž k nám vysláni budú, rozmluvíme, širší vám odpověď po nich dáme. Dán na Dolniem Bělehradě, v středu po Všech Svatých, let království našich Uherského pátého a Českého XXIIII°.**)

Commissio propria domini regis.

Urozeným Petrovi z Rozimberka, hajtmanu, Vilémovi z Pernštejna, najvyššímu hofmistru, Jindřichovi z Hradce, najv. komorníku, Puotovi z Risenberka, najv. sudiemu, Jiřiemu Berkovi z Dubé, najv. sudiemu desk dvorských, a statečnému Albrechtovi z Leskovce, podkomořiemu královstvie Českého, věrným našim milým.

*) *Dačický* I. 48. **) Částečně v D. č. V. 1. 373.

1083.

Závazek nemsty Václava Kocúrka z Přeštic, Jindřicha z Chrudimi, Jiříka z Bukovska, Tomáška z Písku a Jíry z Klatov, vězňů od Petra z Rosenberka propuštěných.

V Krumlově 1494, v úterý před sv. Tomášem ap. [16. Dec.]. Orig. č. 3370.

Obsah jako při čísle: 1014. 1479, 14. Dec. Pečeti urozeného panoše Kunráta z Petrovic a múdrých i opatrných Ondráčka Kustoše, Matěje Puklíka a Mikuláše Kychajple, měšťan Krumlovských.

1084.

Petr z Rosenberka Budějovským: o výklad nálezu, kterýž mezi nimi učiněn byl o silnice.

V Krumlově 1495, 27. Febr. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož píšete, že ste na silnice vyslali podle privilegií vašich, chtiec těch hájiti ꝯc, srozuměl sem. A muožte v paměti mieti, že jste některú chvíli některé z starších vašich o tu věc ke mně poslali; tu sem vám po nich odpověď dal, že v té věci najlépe jest, abychme obojí, já i vy, pánuov prosili, aby nám ten nález mezi námi učiněný vysvětlili, aby bylo gruntovně vědieno a známo, kde a puokud vám příslušie hájiti, aby skrze těch věcí nevědomost mezi námi ruoznice nepřicházely. Protož mně se zdá, abyšte tú věcí povzdrželi, a o Suchých dnech abyšte do Prahy o to vyslali; a tu nám obojím, k žádosti našie, aby nám ten nález vysvětlen byl, abychme nemněli, ale s dostatkem věděli, kterak se proti sobě v tom zachovati máme. Datum Krumlow, f. VI. post s. Mathiae ap. anno ꝯc LXXXXV°. Petr z Roznberka ꝯc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1085.

Kamenický purkrabí Jindřichovi z Hradce: o sporu svém s lidmi Rosenberskými z Černovic.

V Kamenici 1495, 22. Jun. Orig. č. 3373.

Urozený pane, pane mně milostivě příznivý! Službu svú VMti vzkazuji a na VMt vznáším, kterak lidé z Černovic, lidé pána JMti pána z Rozmberka, rychtář i s jinými, člověku pána mého JMti*) z Lidmaně vzali sú mocí, mně na něj nic nežalovavše. I psal sem panu Václavovi,**) úředníku na Chúsnice pána JMti pana z Rozmberka, aby mi člověka pána mého JMti vydal, a jestliže by člověku pána mého JMti z čeho vinu dal ktožkoli, že bych já chtěl dosti od něho spravedlivého učiniti, což by kolivěk naň žádali. Takovú mi jest na to odpověď dal, že což jest učinil, že jest učinil vedle zřízenie země. I milý pane! VMti prosím, račte mi VMt

*) Jan ze Šelnberka. **) z Třebomyslic? Cf. *Sedláček* IV. 85.

na to raddu a naučenie dáti; jestliže jest to zřízenie v zemi, i já toho rušitel nebudu. A teď VMti odpověď, kterúž mi jest na mé psanie dal, posílám, jakož pak VMt tomu šíře porozuměti ráčíte. Ex Kamenic, feria II. [ante] s. Johannis bapt. annorum ɔc 95. Kříž z Rojičan, purkrabie na Kamenici.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, najvyššímu komorníku královstvie Českého ɔc, pánu mně milostivě příznivému.

1086.

Purkrabí Třeboňský úředníkům Rosenberským na Krumlově: o záhubě, která se stala lidem páně, když jeli ku vzetí nevěsty.

Ve Třeboni 1496, 14. Jan. Orig. č. 3375.

Službu svú vzkazuji, urození páni a přietelé milí! Tajno vás nebuď, kterak nynie při těchto časích Ctibor Rúbík z Hlavatec s lidmi svými sebrav se, zamordovali sú pánu mému JMti člověka a druhého zsekali, ježto mám za to, že také ztěžka živ zuostane, podle zprávy těch lidí; a jiné zjímali a vězili, puokud se jim zdálo, i podnes je na rukojmích mají a to žádné jiné příčiny k nim nemajíce než tuto: že lidé pána mého JMti, majíce nějakú námluvu s kmetičnú jeho, přijeli sú k jejiemu přiřčení, a tu ji vzemše, jakož obyčej jest všudy, chtějiece s ní k oddávánie jeti: tu týž Rúbík i s lidmi svými honil je a bil je, puokud se jemu zdálo, a jímal; ježto mi se zdá, že se pánu mému JMti i lidem JMti takového mordu a zlehčenie státi nemělo, neb týž Ctibor Rúbík to dobře vie, jaké jest zřiezenie v zemi této. Ježto mi se tak zdá, by mu co lidé pána mého JMti co učinili, že by jemu to mohlo jinak napraveno býti, ne takovým mordem. I milí páni a přietelé! Prosím já vás, že vy to pro pána mého JMt učiníte a mně k té věci raditi budete, co a kterak bych já s tú věcí počínati měl, neb mi jest od JMti skrze Ondráška vzkázáno, byla-li by jaká potřeba JMti, abych se k vám o to utéci uměl. Protož znajíce takovú věc, věřím vám, že mi to psaním vaším rozumně dáte znáti. Ex Třeboň, feria V. ante s. Antonii anno ɔc LXXXXVI. Jiřík z Vokotok, purkrabie na Třeboni.

Urozeným panošiem Kunrátovi z Petrovic, Janovi Sudlicovi z Lazec hajthmanu, Petrovi z Dobrohostě purkrabí na Krumlově, a Václavovi z Rovného kancléři, úředníkóm páně z Rozenberka JMti, přátelóm mým milým.

1087.

Jan z Švamberka Petrovi z Rosenberka: výstrahu dává před rajtarem Prokůpkem.

V Strakonicích [1496?] 22. Sept. Orig. č. 3380.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli milý! Vězte, jest mne došla jistá zpráva, kterak nějaký Prokuopek rajtar v tomto kraji jest ve XIIII koniech, a pod hory jede, ptaje se k Krumlovu; to znajíce umějtež sě v tom opatřiti a lidem

pověděti, když by o jakých jézdných slyšeli, aby vám to znáti dali, neboť sem já také všem dobrým lidem, služebníkóm mým, to oznámil, aby se opatřiti uměli. Datum Strakonic, feria V. post Mathaei ap. et evang.

Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozenberka na Krumlově, přieteli mému milému.

1088.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rosenberka: o poručenství po Zmrzlících; o politických běžích v Uhrách.

B. m. [1496?] Orig. Fam. Zmrzlík.

Muoj milý pane synu! Což se toho nápadu dotýče po Zmrzlících*), vězte, než jest mne došlo vaše psanie, že sem já s králem JMtí vo to uhodil tak, že sě JMti vod té kůže také řemen dostati měl. Neb jest zde byl pan Hroznata,**) a k přímluvě pana bratra vašeho a pana Strakonického, dal jest JMt jemu poručenstvie těch sirotkův bez nápadu. A přijel jest von prve, než vaše psaní přišlo. Ale by ti sirotci již zemřeli, vo tom nebylo zde nic slyšeti; neb jich všech bylo IX živých. Pak, jakžkolivěk jest, račtě pilně sě ptáti, a zemřeli-li by, spěšně mi voznámiti. Protoť já sě k vám v tom vokázati chci jako votec k synu. Věci pána našeho, děkujíce pánu Bohu, dobře stojí; s Kynštartem má konec takový, ježto ten konec jest počátek všeho dobrého. Co a jaká summa jest, vo tom ješče nemnoho ví[m]. Než já vám píši in generali, že sem nikdy neslýchal ani čítal, aby pojednú za zdravého života jeden poddaný s spolkem více dal.***) Mějtež sě dobře, věrněť vám toho přeji. A panu Voldřichovi †) vode mne i vod mého Jiříka, prosím, službu račte pověděti. A pánu svému jako von [sic]. Jan z Schelnbergka, manu propria.

Pánu a synu mému milému panu Petrovi z Roznbergka.

1089.

Petr z Rosenberka Budějovským: o nápad jeho poddaných.

V Krumlově 1497, 27. April. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravili mne Anička a Káče sestry, poddané mé, že by jim nějaká spravedlnost dědičným nápadem v městě vašem po smrti syna Vávry, spoluobyvatele vašeho, jakožto po strýci, příslušela, jakož toho skrze ně nebo přátely jich zpraveni budete. I prosím vás, abyšte se v tom k nim laskavě okázali a jim spravedlivý konec o to učinili, jakož vám věřím, že to pro

*) Sirotcích po Jaroslavovi Zmrzlíkovi. Kdy Jaroslav zemřel, není v notatech Březanových. (Arch. Třeb.)
**) z Vrtby.
***) Táhne se nepochybně k postupu statků ve prospěch krále, který na sněmě uherském 1496 učinil *Ujlaki.*
†) z Rosenberka.

mne a dle spravedlnosti učiníte. Datum Krumlov, f. V. post Marcii evang. a. dni ɔc LXXXXVII. Petr z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1090.

Týž týmž: v téže věci.

V Krumlově 1497, 3. Jul. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož ženě Jiříka Škrechle, služebníka mého, a Kateřině, sestře jejie, nějaká spravedlnost příslušie vedle práva příbuzného: i teď přicházie k vám o to k roku položenému. Prosím vás, k čemuž spravedliví jsú, abyšte jím o to konec spravedlivý učinili. Kdež tu vieru k vám mám, že jim dáte mé přímluvy v tom užiti, prohlédajíce na to, že sú ženy chudé, a vedle práva božského že by měli své příbuznosti v tom nápadu užiti. Ex Krumlov, f. II. a. s. Procopii anno ɔc LXXXXVII. Petr z Roznberka.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1091.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby hájil Henricha z Plavna i zámku Schwarzenberku, jejž drží.

V Olomúci [1497], 2. Aug. Orig. č. 3382.

Vladislav z b. m. Uherský, Český ɔc král a markrabě Moravský ɔc. Urozený, věrný náš milý! Což se dotýče urozeného Henricha z Plavna, purkrabie Míšenského ɔc, věrného našeho milého, a těch zámkuov, totižto Švarcnperku i jiných, kteréž v Bavořiech s naší vólí drží, porúčiemeť, aby jeho neopúštěl, ač by naň a na ty zámky kdo kerú mocí sáhnúti chtěl. Jakož pak na obecném sněmu na tom jest zuostáno,*) aby nebyl opúštěn. A protož v tom věda vuoli naši, tiem se uměj zpraviti. Dán v Olomúci v středu po sv. Petru v okovách, let království našich Uherského sedmého a Českého XXVI°. Ad mandatum domini Regis.

Urozenému Petrovi z Rosmberka, hajtmanu království Českého, věrnému našemu milému.

1092.

Petr z Rosenberka Budějovským: aby člověku jeho navrátili sůl odňatou.

V Krumlově 1497, 7. Aug. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož jsú vaší vzali člověku mému, Hanzlovi z Benešova, čtrnáct prostic soli, kterúž jest vezl měšťanóm Třeboňským k jich potřebě: i vězte, žeť jest člověk muoj jel tudy do Třeboně na ten zpuosob,

*) Viz A. Č. V. str. 493. (č. 51 E.).

jakož jim má suol vezena býti; jakož sú mi o to psali. Kteréhožto listu vám teď přípis posielám. I věřím vám, že vy člověku mému tu suol bez škody navrátíte. Datum Krumlow, f. II. a. s. Tiburcii anno ɔc LXXXXVII°. Petr z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1093.

Týž týmž: aby dopustili svědčiti spoluměšťanům svým ve prospěch Gabriela Ráble.

V Krumlově 1497, 26. Aug. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Gabriel Rábl z Planéch, poddaný muoj, sedí na Hluboké pro dluh a volá se ku počtu, tak pravě, že někteří spoluměšťané vaší toho svědomi jsú, puokudž jest dlužen zuostal, táhna se na ně. Prosím vás, poněvadž teď rychtář muoj Planský o to tam jede, abyšte rozkázali vašim, na kteréž se táhne, aby s ním na Hlubokú dojeli, a což jim v paměti jest, aby tu seznali. Ex Krumlow, sabbato post s. Bartholomaei anno ɔc LXXXXVII°.

Petr z Roznberka, hajtman královstvie Českého ɔc.

1094.

Týž týmž: o zasednutí komorního soudu.

V Krumlově 1497, 18. Sept. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete, že jste zpraveni, že bych komorní soud tejden před svatém Václavem držeti měl, a poněvadž s panem Popelem v týmž soudu činiti máte, abych vám to oznámil ɔc. I vězte, že na den svatého Mauricia najprv příštieho [22. Sept.] ráno komorní soud zasésti a tak pořád ty dni, až do zemského soudu, jej držeti míním; jakož pak pro tu příčinu některé pány i také z vladyk obeslal [sem], aby k tomu času ke mně na hrad Pražský přijeli. A vzajtra bohdá [19. Sept.] odsud vyjedu, a pojedu skrze město vaše; kdež se tiem zpraviti a kohož se vám zdá k té potřebě vašie vyslati muožete. Datum Krumlow, f. II. ante s. Mathaei anno dni ɔc LXXXXVII.

Petr z Roznberka, hajtman královstvie Českého ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1095.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: stížnost vede, kterak pro neposlušenství pánův nelze mu jakožto hejtmanu zemskému zjednati řádu v zemi, vyjímaje jediného pana Viléma z Pernšteina.

V Praze 1497, 13. Oct. Přepis souč. č. 3386.

Nejjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! VKMti službu svú poddanú napřed vzkazuji. Najmilostivější králi! Kdež při odjezdu VKMti ráčili ste mi

poručiti a rozkázati, kdež by co takového bylo, abych s radú panskú a rytieřstva činil ꝛc: Rač VKMt věděti, že sem se tak zachoval a pánuov i rytieřstva sem prosil, kteříž v zemském súdu sedají, aby se ke mně sešli, že na ně vznésti mám a s nimi radu vzieti o některé pilné potřeby obecnie královstvie Českého. Při tom také sem prosil pana Albrechta*) hofmistra, aby býti ráčil. Jaké pak poslušenstvie a povolnost jsú mi v tom okázali, VMt bude moci, když k VMti přijede, vyrozumněti, i také jaká podstata raddú jich mně se děje. Mezi jiným, když sem na ně vznesl o panu Ryzmberským,**) kterak se ke mně neposlušně zachovává a Němce kterak u sebe přechovává a je fedruje proti okolním zemiem, psaní své, kteréž sem mu o to činil i také odpovědi jeho, kteréž mi na mé psaní dával, okázal sem, při tom proše, aby v tom nechtěli [sic] na mne, že miesto VKMti držím, ale aby na VKMt vzhlédnúc mne v tom litovati a opatřiti ráčili: nic platné nebylo, všeho tak zanechali. Také sem jim ku paměti přivedl, což se zuostánie u Hory tkne o zlodějstvie a mordy, kteříž se v tomto království dějí, aby předsevzieti ráčili, aby přetrženo býti mohlo, aby potom mně viny nedávali, že by mnú co obmeškáno bylo; pokudžkoli předsevzieti ráčie, že mnú vedle úřadu mého, což budu mieti učiniti, nic sjíti ani obmeškáno býti nemá: k ničemémuž jsú se mieti neráčili. V súdu zemským také žádného řádu nenie; bych VKMti mnoho vypisovati měl, prostě v ničemž řádu nenie. Neráčí-li VKMt mne jináč opatřiti, málo bych VMti takto platen byl. Než což se pana z Pernštejna***) tkne, tomuť nemám z čeho viny dáti: byť se jiní tak proti mně zachovali, viec bych nežádal. Ex Praga, feria VI. ante Calixti 1497.†)

[A tergo:] Králi JMti psáno, kterak a puokud se poslušenstvie zachovává.

1096.

Petr z Rosenberka Budějovským: aby dopomohli ku spravedlnosti bývalému spoluobyvateli svému.††)

V Krumlově 1497, 21. Oct. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravil mne Matiáš, někdy obyvatel města vašeho, že by jemu nějaká spravedlnost příslušela u jeho pastorka, a že by jemu spravedlivého od sebe učiniti nechtěl, proše mne v tom za opatřenie. I žádámť, abyšte vy v tu věc nahlédli vedle spravedlnosti, a puokudž k němu spravedliv jest, abyšte jej v tom opatřili, a jemu o to, znajíc jeho chudobu, konec učinili. Ex Krumlov sabbato in die s. Ursulae anno dni ꝛc LXXXXVII°.

Petr z Roznberka, haitman královstvie Českého ꝛc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

*) Libšteinského z Kolovrat. **) Půtovi. ***) Viléma.
†) Částečně v D. č. V. 1. 405. ††) Viz číslo 1098.

1097.

Týž týmž: aby Tomáškovi z Ostrova navrátili pobranou sůl.

V Krumlově 1497, 23. Oct. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož Tomáškovi z Ostrova, člověku mému, ukazateli listu tohoto, před některým časem vzato jest od vás čtrnácte prostic soli: vedle chudoby a záhuby své, v kterúž jest skrze to přišel, prosil jest mne k vám za přímluvu. I protož znajíc, že jest člověk chudý, věřím vám, že jemu vrátíte, hlediec v tom viece na mne, nežli na jeho nerozum, skrze kterýž se jest zavedl, ten statek projev. Ex Krumlow, f. II. s. Severini anno ɔc LXXXXVII°.

Petr z Roznberka, haitman královstvie Českého ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1098.

Týž týmž: aby dopomohli ku spravedlnosti bývalému spoluobyvateli svému.

V Krumlově 1497, 22. Nov. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Psal sem vám před časem o Mathiáše, listu tohoto ukazatele, žádaje vás, abyšte jemu spravedlivě učinili od pastorka jeho. I tak mne zpravuje, že ještě o to s ním miesta nemá. I žádámť, abyšte jemu rok o to položíc, v tu věc s pilností nahlédli a jemu o to spravedlivý konec a miesto učinili, hledíc na jeho chudobu, ať by o to dalších trmaček a nákladuov zbaven byl. Jakož vám věřím, že to učiníte, tiem již dále neprodlévajíc. Ex Krumlow, f. IV. a. s. Katharinae anno domini ɔc LXXXXVII.

Petr z Roznberka, haitman královstvie Českého ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1099.

Oldřich z Rosenberka týmž: děkuje za propuštění člověka svého.

V Krumlově 1497, 20. Dec. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Z té dobré vuole, že mi k žádosti mé a k vuoli pustiti chcete člověka našeho, Pečeňova syna z Malčic, toho vděčen jsa, vám velice děkuji. A věřím vám, že jeho těmto mým lidem vydati rozkážete, nebť jsem se, pokud na to záležie, jim ujistil. Ex Krumlow, feria IV. in vigilia s. Thomae ap. anno ɔc LXXXXVII. Oldřich z Rosenberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

---

*) Viz číslo 1096.

1100.

Rytíři někteří panu Petrovi z Rosenberka: osvědčují se o nevině své a žádají, aby králi také oznámena byla.

V Klatovech 1498, 21. Jan. Orig. č. 3387.

Urozený pane, pane na nás laskavý! Služby své vzkazujem VMti. A jakož jest VMti známo psanie krále pána našeho JMti, kdež jest nám do kraje JMt psáti ráčil podle něčie zprávy, že bychme v nějaký zápis anebo v nějakú neslušnost proti svolení zemskému něco měli vjíti anebo vešli,*) kdež ste VMt také o to v Plzni ráčili s námi mluviti, kdež sme my VMti pověděli: o takové věci nic nevieme, ani nám toho Buoh daj, bychme to měli mysliti, abychme takovú věc učiniti měli. Kdež sme také nevinu svú též oznámili na suché dni adventnie před pány JMtí i před VMtí na hradě u svatého Václava. Při tom sme VMti prosili skrze některé naše přátely, aby VMt ráčila psaním svým králi JMti, pánu našemu milostivému, oznámiti naši nevinu tak, pokudž ste VMt ráčili od nás slyšeti naši povolnost králi JMti i zachovánie, i tudiež pokudž sme VMti přiřkli jakožto panu hejtmanu na JKMti miestě poslušni býti. I prosíme VMti, že ráčíte o nás psáti, a při tom nám poslu též list ráčíte poslati, kterýž o nás psáti ráčíte, neb my úmysl máme již k JKMti vyslati. Kdež my toho VMti zasluhovati budem. A VMti prosíme za přiepis toho listu, kterýž o nás psáti ráčíte. A s tiem buďte pánu Bohu poručeni. Daj Buoh, abyšte se dobře jměli. Dat. ex Glathovia, dominico ante Vincencii annorum ↄc XCVIII°.

Jan z Klenového, Wolf z Janovic, Heřman z Janovic,
Votík Kamecský [sic] z Stropčic, Beneš Častolor z Hořovic a na Hradišti.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, najvyššiemu hejtmanu královstvie Českého, pánu na nás laskavému buď d.

1101.

Vyznání o násilném skutku purkrabí Choustnického.

V Soběslavi 1498, 16. Febr. Orig. č. 3388.

Já Václav z Olbramovic a Diviš z Dúdleb známo činíme tiemto listem všem vuobec, kdož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že předstúpili před nás Jan rychtář z Čerňovic, a Němček obyvatel tu v městečku, i vyznal jest takto rychtář, že jest jemu rozkázáno od purkrabie Chúsnického,**) aby kázal Němečkovi státi na Chúsnice před purkrabie, a on že jest to rozkázanie zachoval a Němečkovi kázal státi. A kdy jest stál, tedy že by purkrabie jemu řekl: Co na tobě pan Pavel Malovec chce, jáť o tě psáti budu a list tobě dám, jedné ty poslu zaplať. A když jemu písař list dal,

*) Cf. Sborník Historický 1886 str. 372.
**) Václav z Třebomyslic anebo již Olbram ze Štěkře? Cf. *Sedláček* IV. 85.

kázal sobě dáti III bielé gr. Ale já sem řekl, nemám jich, než 1 bielý gr. mám, ten sem jemu dal, a potom v Černovicích dal sem druhý, neb sem sobě tak byl rok vzal; a panu purkrabí Chúsnickému puol dne sem drva dělal, za to mi nic nedal. A v tom kázal mi, abych šel napřed do Soběslavi, purkrabie Chúsnický, a že za mnú hned pojede a se pánem o mě mluviti bude, „neb od pana Pavla odpověď mám"; a potom mne tak v tom zámku nechal i podnes. A bylo by toho potřebie, tak jest pravil, že by i to chtěl ústně seznati. A my k tomuto jeho vyznánie své vlastnie a přirozené pečeti přitiskli sme k tomuto listu. Jenž dán a psán v Soběslavi, v pátek po sv. Valentinu léta P. ɔc XCVIII.

Dvě pečeti zachované.

1102.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o puntování rytířstva i měst kraje Plzenského a Prachenského, i o pilnosti jeho v úřadě nejvyššího hejtmanství.

V Budíně [1498], 17. Febr. Orig. č. 3389.

Vladislav z b. m. Uherský, Český ɔc král a markrabě Moravský ɔc. Urozený, věrný náš milý! Z psanie tvého porozuměli sme napřed tomu puntování rytieřstva a měst krajóv Plzenského a Prachenského,*) a potom pilnosti tvé, kterúž máš při tom úřadě hajtmanstvie. I věziž, že sme my o takových zápisiech a puntování mezi prvním a předním poselstviem urozenému Janovi z Šellenberka ɔc s pilností na tomto příštiem sněmu mluviti a zednati poručili, a v takových věcech mezi pány a rytieřstvem za prostředky tebe a téhož Jana usadili tak, bylo-li by mezi nimi voč jaké ruoznice, abyšte vy sě v to vložili a vo to pokusili, aby to k srovnání přivedeno bylo. Jakož pak všemu tomu z listu našeho, kterýž sme vuobec všem stavóm na ten sněm psali, lépe a dostatečněji porozuměti moci budeš. Což sě pak tvé pilnosti, kterúž při tom úřadu máš, dotýče, toho od tebe velmi vděčni jsme a milostí naší i dobrým skutečně nahraditi mieníme, vždy na tobě žádajíc i věříc, že v tom pilnosti a práce své litovati nebudeš, což by obecnému dobrému království toho i našemu také slúžilo, a tomu překážeti a to rušiti budeš podle všie možnosti, což by se proti tomu od kohožkoli jednati a puosobiti jmělo. A my tebe v tom i s jinými opustiti nemieníme. Datum Budae, sabbato post Julianae virg. anno regnorum nostrorum Hungariae octavo, Boemiae vero vigesimo septimo. Ad mandatum domini regis.

Uroz. Petrovi z Rozmberka, hajtmanu království Českého, věrnému našemu milému.

*) Cf. č. 1100 a Sbor. Hist. 1886, 372. Také D. č. V. 1. 408, 409.

1103.

Král Vladislav Janovi ze Šelnberka: aby Petrovi z Rosenberka nařídil volati k vojně po celém království.

V Budíně [1498], 7. Mart. Orig. č. 3390.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Porúčiemeť, aby slovem naším s urozeným Petrem z Roznberka, hajtmanem královstvie Českého, mluvil a jemu poručil, aby hned ve všech městech královstvie Českého v trhové dni vojnu volati kázal, tak aby všickni vojensky pohotově byli; a druhé aby rozkázal všem pod ztracením hrdla i statku, aby žádný z země k žádnému na službu nejezdil ani chodil bez vědomie a povolenie hejtmanova; a von také ať toho bez vuole a vědomie našeho žádnému nedopúštie, protože my sami lidí potřebovati a je přijímati mieníme. Pakli by jeho tu v Praze nebylo, ale piš vo to za ním, kdež by zvěděl, že by byl, aby to hned tak, jakžť píšeme, opatřil. Ex Buda, fer. IV. post Translationem s. Venceslai anno regnorum nostrorum Hungariae octavo, Bohemiae vero vigesimo septimo. Ex commissione propria majestatis Regiae.

Urozenému Janovi z Šelnberka, najvyššímu kancléři královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1104.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: že nejv. kancléře Jana z Šelnberka vypraví, bude-li potřebí, k budoucímu sněmu o Suchých dnech letničných.

V Budíně 1498, 31. Mart.

Tištěno v Archivu Českém V. str. 485 č. 56.

1105.

Král Vladislav pokutu z lichvy židovské udílí Petrovi z Rosenberka.

V Budíně 1498, 5. April. Orig. č. 3391.

My Vladislav z b. m. U., Č. ɔc král, a m. Mor. ɔc. — Oznamujem tiemto listem všem, že když sme tohoto roku minulého na hradě Pražském byli, některé jisté zřiezenie mezi židy v královstvie našem Českém vo mnohé kusy s radami našimi učinili sme.*) Mezi kterýmižto také to položeno jest, kterak a pokud židé s křesťanuov lichvu bráti mají; a bral-li by který žid výše lichvu, než v tom zřízení položeno jest, na to jest pokuta uložena. Kterúžto pokutu dali sme a tiemto listem s plnú mocí dáváme urozenému Petrovi z Rozmberka, hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému, tak, jestliže by se který žid vedle toho zřiezenie nezachoval a výše lichvu bral, aby on z něho tu pokutu vzieti mohl a moc měl, tak jakož

*) A. Č. V. 478 č. 52.

bychom my to sami učiniti mohli. Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu přitisknúti sme kázali. Dán na Budíně, ve čtvrtek před květnú nedělí, léta božieho tisícého čtyrstého devadesátého osmého, království našich Uherského osmého a Českého XXVII° léta. Ex commissione propria Majestatis Regiae.

(L. S.)

1106.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o ves kláštera Strahovského, kterouž drží Kapoun.

V Budíně [1498], 12. Mai. Orig. Fam. Kapoun.

Vladislav z b. m. U. Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Vznesl jest na nás velebný kněz Matúš, opat kláštera Strahovského, nábožný náš milý, že Kapún drží od téhož kláštera ves řečenú Zemichy, v nějakých v zmatečných zapisiech, a že od téhož opata peněz bráti a vsi postúpiti nechce, jakož pak od něho té věci šíře zpraven budeš. Kterėžto věci vyrozuměje od něho, porúčiemeť, aby již psaného Kapúna před se obeslal a ty jeho zápisy, kteréž na tu ves má, vokázati kázal. A nemáli na tom žádných životuov zapsaných, jemu aby rozkázal, vedle znění zápisuov, penieze bráti a svrchupsané vsi s jejím příslušenstvím jmenovanému opatu beze všech dalších odtahuov i všelijakých výmluv konečně postúpiti. Jakož vo tobě nepochybujeme, že témuž opatu vo to konec tiem spěšnější učiníš, abychom vo to viece staráni nebyli. Dán na Budíně, v sobotu po sv. Stanislavu, let království našich Uherského VIII° a Českého XXVII°. Commissio dni Regis propria.

Uroz. Petrovi z Rozmberka, haiptmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1107.

Magdalena z Koldic Petrovi z Rosenberka: o pychu Slánských.

Ve Mšeně 1498, 20. Jul. Orig. č. 3394.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane pane milý! Na VMt. znáším, co mi se jest stalo od purkmistra, od Slanských pánuov, kteřie sú na radě, že sú dopustili mi lidi mých stavovati v městě svém a mně toho neopověděli. I posielala sem k nim, žádajíc toho na nich, aby mi lidi mé propustili; a jestližeby kto z čeho lidi mé vinil, že já je k tomu mieti chtci, aby právi byli. I to mi se státi od nich nemohlo, aby mi lidi mé propustili. I rozkázali sú lidem mým, aby se na hotový groš vyručili do dvú nedělí; a lidé moji sú rukojmie sobě zjednali, chtiece se vyručiti, a oni sú je vzdy přes to drželi u vazbě své a svú vuoli s nimi měli od pátku až do pondělého. A když sú penieze klásti mušili, tu sem svým lidem kázala zase ty penieze na jich právě staviti, žádajíc toho na nich, aby ty penieze propuštěny nebyly, až by o to miesto a konec byl; poslala sem k nim žádajíc toho na nich,

aby mezi lidmi mými a těmi, kteřie sú je stavovali, právo na to řekli, pravě-li lidi mé stavili či nic na jich právě? Oni sú práva na to řéci nechtěli, než hn sú penieze propustili, i stavné, a nebož [sic] to právo své vzeli od lidí mých na penieze. I nic mi se tu od nich státi nemohlo, co sem na nich žádala. Ktož k práva žádá, každému právo rčeno jest: i nevím, proč se jest mně od Slanských to nestalo, že sú mi práva řéci nechtěli? A skrze to sem já i lidé moji velikú škc vzali a ještě ji vzdy berú. I VMti prosím, jakožto pána, pana hýtmana najvyššie královstvie Českého, že ráčíte je obeslati, aby před VMtí stáli, a den nám to položiti VMt. ráčili, když by se VMti zdálo. Datum ex Mšeny, feria VI. a Magdalenae anno ͻc 98. Magdalena z Koldic, vdova na Mšeném.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, najvyššiemu hejtm královstvie Českého, pánu a příteli mému milému.

1108.

Závazek nemsty Štěpánka z Miličína, vězně od Petra z Rosenberka, hejtmana královstv Českého, propuštěného.

V Krumlově 1498, pondělí po sv. Jakubu [30. Jul.]. Orig. č. 3395.

Obsah jako při čísle 1014. 1479, 14. Dec. Pečeti urozených panoší: Volk ze Štěkře, hejtmana páně z Rosenberka, a Petra z Dobrohostě purkrabí na Krumlo

1109.

Král Vladislav Janovi z Sovojovic: že řízení soudu komorního — kterýž dvakrát do r zasedati bude — poručil Petrovi z Rosenberka.

V Budíně [1498], 10. Sept. Orig. č. 3358.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ͻc král a m. M. — Slovútný věrný milý! Taj tebe nebuď, že k žádosti a prosbě pánuov, rytieřstva i všie obce České, k tomu jsi svolili, aby soud komorní dvakrát do roka držán byl, totižto na sv. Martina a Svátosť; kterýžto soud poručili jsme na miestě našem urozenému Petrovi z Roz berka, hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému, přidavše k němu n které znamenité z pánuov i také z rytieřstva. A protož žádáme vod tebe, [aby] s p ností a pro vobecné dobré k tomu se měl, a na časy již jmenované k těm soudů aby přijiežděl, a podle napřed psaného Petra a jiných soudcí k spravedlivému s podle rozumu svého, přimlúval, a myť to tobě milostí našie, vším dobrým, nahraz vati mieníme. Dán na Budíně, v pondělí po Narození p. Marie, království naši Uherského osmého a Českého XXIII [sic] léta.

Slovutnému Janovi z Sovojevic a na Novém Stranově, věrnému našemu milému.

Pečeť porušená.

1110.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: stížnost na Krištofa z Gutšteina, jenž na Hrádku (Křivoklátu) netoliko loví, ale i lesy mýtí, práva k tomu nemaje.

V Budíně [1498], 1. Oct. Orig. č. 3399.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. — Urozený, věrný náš milý! Věz, že jest nás došlo od jistých a hodnověrných osob, kterak by urozený Krištof z Gutštejna na lesech našich Hrádeckých netoliko zvěř všelijakú bil a honil, ale i lesy mýtí a preč vozí, spravedlnosti na to žádné nevokázav. Kterážto věc nemálo jest nám proti mysli. Protož jemu píšeme, aby s spravedlností svú, kterúž na takové lovy, hory [sic] a lesuov mýcenie má, před tebú v přítomnosti hajtmana našeho Hrádeckého vokázal, a pokudž spravedlnost jeho v pravdě vokazovati bude, při tom aby zachován byl; pakli na to také žádné spravedlnosti a výsady nemá, aby se v to nedával, což jemu nepříslušie. Protož znaje to, vobešli je předse oba dva a konec spravedlivý mezi nimi učiň, tak aby vo to dalších ruoznic a nesnází nebylo. Dán na Budíně, v pondělí po sv. Hieronymu anno regnorum nostrorum Hungariae nono, Boemiae vero vigesimo octavo. Commissio propria domini Regis.

Uroz. Petrovi z Roznberka, hajtmanu království Českého, věrnému našemu milému.

1111.

Týž témuž: o škodách, kteréž Kropáč na zboží Strážnickém jemu činí.

V Budíně [1498], 26. Oct. Orig. č. 3401.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Jakož nám píšeš, že statečný Jindřich Kropáč z Nevědomie a na Branci lidem se zbožie Strážnického mocí svú seno na lukách spálil a velikú škodu těm lidem svévolně učinil ɔc: I věz, že sme potřebně vo to témuž Kropáčovi psáti poručili, přikazujíce jemu, aby on těm lidem tu škodu, kterúž jim učinil, hned napravil aneb se s nimi vo [sic] vedle vuole jich smluvil a za to jim dosti učinil, a dále aby viece na ně tiemž obyčejem nesahal, ale té vší věci v dobré míře státi zanechal, dokudž vo ty meze, vo kteréž ruoznici jsú, mezi královstvie Uherském a markrabstvie Moravském rozeznánie a konečné srovnánie se nestane. Nezachová-li se pak v tom tak, jakž mu píšeme, již my budeme věděti, kterak se k němu v tom vedle práva Uherského mieti máme, tak žeť on té svévuole přestati muosí. Dán na Budíně, v pátek před sv. Šimonem a Judú, let království našich Uherského VIIII°. a Českého XXVIII°. Commissio propria domini Regis.

Uroz. Petrovi z Rozmberka, hajptmanu království Českého, věrnému našemu milému.

1112.

Týž témuž: aby vyšetřil a potrestal pych proti knězi Blažkovi.

V Budíně [1498], 31. Oct. Orig. č. 3402.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Jakož tebe tajno nenie, což se té škody, která se jest některý čas v letě knězi Blažkovi od některých zločincuov na Hradčanech stala: i věz, že jest nás došlo, že by vo takové škodě věděti i příčina je býti jměl nějaký Viktorín, syn Votíků, kterýž tu na Hradčanech bydlí. Protož my tobě porúčieme, aby ty toho Viktorína do věže vsaditi rozkázal a jemu pohruožky činiti poručil, aby vie-li co vo tom, kto takovú škodu svrchupsanému knězi udělal, vo něm pověděl; pakli jest toho příčina byl, tehdy jeho prostě k tomu jmieti, aby tu škodu napravil, neb von jemu jakožto kněz na hrdlo nestojí. Datum Budae, feria quarta, in vigilia Omnium Sanctorum, anno regnorum nostrorum Hungariae nono, Boemiae vero XXVIII.

Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, najvyššiemu hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1113.

Týž témuž: o některé vesnice Budějovických.

V Budíně [1498], 2. Nov. Orig. II. 31, 1.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Poručili jsme i také rozkázali skrze psanie naše opatrným purgmistru a konšelóm města Budějovic, věrným našim milým, aby zápisy na některé vsi, kteréž oni držie, před tebú okázali o sv. Martině teď najprv příštiem. Jestliže jsú okázali, pošli nám toho přěpis; pakli sú neokázali, porúčiemeť, aby je k tomu ještě napomenul, aby právo své ukázali k těmto vsem, kteréž teď na ceduli posieláme; neb jest ten plat někdy Hync k Bechyni vybieral, kterýž jest do komory našie příslušel. Jakým pak oni to právem držie, tomu bychom chtěli rádi rozuměti. Dán na Budíně na den Všech svatých, království našich Uherského devátého a Českého dvadcátého osmého.

Ad mandatum domini Regis.

Uroz. Petrovi z Rozmberka, hajthmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Na přiložené cedulce jména vsí: Litvinovice, Mokrá, Dvory, Vrba Německá, Vrato, Vestce, Puhorka, Lince, Vrba Česká, Ladaš, Roznov; a k tomu jsú mlýnové a dvorové.

1114.

Týž témuž: aby proboštství Zderazské přišlo pod mistra Strakonického.

V Budíně [1498], 14. Nov. Orig. č. 3403.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý!

Poněvadž ten zákon kláštera Zderazského skrze někdy Innocencia papeže, otce svatého, k zákonu sv. Jana Jerosolimitánského připojen jest: porúčiemeť, aby s kapitulú Pražskú mluvil, a zvláště s těmi osobami, kteříž jsú poručníci někdy kněze Pavla, probošta Zderazského, aby urozený Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého, v to proboštstvie Zderazské s jeho příslušenstvím se uvázal a je zpravoval tak a potud, pokudž by k dobrému zákona toho slúžilo. Jakož pak vo to též kapitule Pražské píšeme. Dán na Budíně, v středu po sv. Martině, anno regnorum nostrorum Hungariae nono, Boemiae vero XXVIII°.

Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, najvyššiemu hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1115.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: že vzdá se úřadu svého, nebude-li opatřen v čas povinnou summou peněz.*)

V Praze 1498, 16. Nov. Koncept č. 3405 a.

Najjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! VKMti službu svú poddanú napřed vzkazuji. — Nejmilostivější králi! Jakož sem s VKMtí mluvil, což se dotýče úřadu mého, proše VKMti, abyšte mne v tomto milostivě opatřiti ráčili: tu VKMt ráčili ste mne na tom postaviti, že mi má dáno býti puol třetieho tisíce kop gr. při vánociech nynie příštích. Ale poněvadž já tomu nerozumiem, by ta věc na tom stála, aby mi odtud penieze mohly dány býti, odkudž VKMt řéci mi jest ráčila: VKMti prosím, jakožto pána svého najmilostivějšieho, abyšte mne v tom milostivě opatřiti ráčili, aby mi ta summa peněz na ten čas konečně dána byla. A pokudž mi dána bude, já také v tom úřadě trvati a tu práci na sobě nésti chci až do toho času, do kteréhož sem VKMti přiřekl. Pakli mi na ten čas vedle přiřčenie VKMti dáno nebude, kdež já té viery ani naděje k VKMti nemám, by moje věrná a pracná služba s mými velikými náklady od VKMti tak lehce měla vážena býti: tehdy VKMti oznamuji listem tiemto, že já dále v tom úřadě býti nemiením, nežli toliko do toho času, do kteréhož sem VKMti pověděl, a na tom sě s VKMtí najposléz rozšel. Abyšte mi pak VKMt o to co psáti nebo rozkazovati ráčili, na žádné milostivé psanie ani mluvenie, a na krátce na nižádné trošty se nikoli neobrátím, VKMti proše, že vzhlédnúc na spravedlivú slušnost, toho mi ve zle obráceti neráčíte, a ráčíte tu věc dále opatřiti a poručiti, komuž ráčíte. Neb pokudž mi se tomu dosti nestane a dáno mi nebude tak, jakž mi jest od VKMti řčeno, na to se VKMt dokonce ubezpečiti rač, žeť takové toho úřadu vzdánie při suchých dnech nynie příštích pánóm a ry-

*) D. č. V. 1. 414.

tieřstvu i městóm oznámě, dále po ten čas s tiem nic mieti činiti nechci. Nebo mnohé a veliké zavedenie předkuov mých skrze takové trošty před očima maje, sebe sám a bratří svých takovými příhodami zavésti nemiením. Ex Praga, feria VI. post s. Brictii anno ɔc LXXXXVIII°.

Petr z Roznberka, hajtman království Českého.

1116.

Petr z Rosenberka Budějovským: o některé vesnice, kteréž drželi v moci své.

Na Krumlově 1498, 25. Nov. Koncept II. 31, 1.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož jste některé z spoluměšťan vašich ke mně poslali, když sem teď nynie při sv. Martině v Praze byl, oznamujíc mi, kterak jest JKMt vám rozkázati ráčil, kterúž spravedlnost na některé vsi drženie vašeho máte, abyšte přede mnú okázali ɔc, a vy že ste toho na ten čas pro zaneprázdněnie jarmarku učiniti nemohli; kdež sem já týmž poslóm vašim pověděl, že o to mne jest o té věci od JKMti žádné rozkázánie nedošlo ɔc: i teď včera přinesen mi list od JKMti,*) kteréhož vám přípis posielám, kdež vedle takového JKMti rozkázánie na vás žádám, abyšte mi tu spravedlnost vaši, kterúž na ty vsi máte, okázali, abych já je opatře, v tom se dále zachoval tak, jakž jest JKMt rozkázati ráčil. Ex Krumlov, dominico s. Katharinae, annorum LXXXXVIII. Petr ɔc.

Budějovským.

1117.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: předkládaje příčiny neplacení dluhu svého, prosí jej o další vedení úřadu.**)

V Budíně [1498], 2. Dec. Orig. č. 3407.

Vladislav z b. m. U., Č. ɔc král a m. M. ɔc. — Urozený, věrný náš milý! Psaní tvému, kteréž jsi nám nynie vo svuoj dluh velmi přísné učinil, všemu jsme dobře a dostatečně porozuměli. A jiného k tomu nevieme co pověděti než to, když bychme dluhu toho, kterýžť jsme dlužni a konečně jej při vánocech najprv příštích dáti a zaplatiti přiřekli, zúmysla a majíc vodkud, zaplatiti netbali, žeť by voto hněv tvuoj proti nám nespravedlivý ani neslušný nebyl. Ale poněvadž nám pak páni a rytieřstvo té pomoci, kterúž jsú nám sami od sebe, bez našie prosby a žádosti, dáti přiřekli a dávno dávati měvše, nedali, musíme od nich tu lehkost i škodu trpěti. Za jinéť jsme my neměli, když jsi zde s námi vo svuoj dluh mluvil, než žeť nám ta pomoc hned vo sv. Havle dávána bude, jakožť jsme pak na to tvuoj dluh konečně vo vánociech dáti a zaplatiti přiřekli. A by se to bylo stalo, byli bychme jej hned

*) Číslo 1113 (1498, 2. Nov.).

**) Cf. D. č. V. 1. 414.

předkem dáti a zaplatiti rozkázali a tomu dosti učinili, cožť jsme přiřekli a na čem s tebú zuostali. A poněvadž jest to pak ne naší vólí ani naší vinú nepřišlo, než tú příčinú, kterúžť jsme již voznámili, věřímeť úplně, že toho tak těžce a horlivě k srdci bráti a připustiti nebudeš. Jistě nám toho věř: bychťme ty penieze tak snadně a lehce kde před sebú jmieti a zjednati mohli, žeť bychom je beze všeho zpieránie a obtěžovánie tak rádi dali, jako by ty je rád přijal. Než nynieť na tobě žádáme, aby ty podle pana Pernštejnského a pana kancléře tu pilnost jměl při pániech a rytieřstvu, aby nám tu pomoc bez dalších odtahuov dávali. A my s městy také s své strany tak jednati budeme, aby nám ji také též, jakožto páni a rytieřstvo, dávali; jakož jsú se již pak to učiniti mnohá podvolila. A jakž nám brzo dávána bude, tak my hned předkem a prvotně, mimo jiné, dluh tvuoj odtud dáti a zaplatiti rozkážeme. A potom s tebú vo tvú službu tak dále zuostaneme a uhodíme, žeť je podkomořie náš z jmenovitých měst vždycky na časy obyčejné vydávati bude, tak žeť nás vo to starati a napomínati potřebie nebude. Věřímeť nepochybně, že se v tom, jakž moci budeš, přemuožeš a zatvrzenie úmyslu svého změněnie [sic], strpenie v tom do nedlúhého času jmieti budeš a v tom úřadě před se zuostaneš a jej zpravovati budeš, znaje, žeť takového odtahu a prodlenie zúmysla ani které nedbalivosti nečiníme, než z těch příčin, kterýchž jsme dotkli. Neb známe, když by ten úřad v této mieře a v tom zpuosobu, jakýž jest nynie v tom královstvie, zdal, žeť by teprv dokonáno bylo; kdež do tebe té viery nikoli nemáme, aby ty, slúživ nám vždycky věrně, pilně a užitečně mezi těmi lidmi, kteříž jsú k zpravovánie těžcí a nesnadní, jměl teprv sám rovně jako cestu ke zlému otevřieti, ješto jest dosti činiti, hájiti z jiných stran, aby otevřena nebyla. A což nám kolivěk v této naší žádosti povolnosti vokážeš, potom to poznáš, žeť tak nevděčni nebudeme, ať bychme toho z jiné strany zvláštní milostí naší skutečně nenahradili. Dán na Budíně, v neděli po sv. Ondřeji apoštolu, anno regnorum nostrorum Hungariae nono, Boemiae vero vigesimo octavo. Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, najvyššiemu hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

1118.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: setrvává v úmyslu svém vzdáti se úřadu.*)

V Krumlově 1498, 9. Dec. Koncept č. 3405 b.

Nejjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! VKMti službu svú poddanú napřed vzkazuji. — Najmilostivější králi! Psaní VKMti, kteréž VKMti na mé psanie učiniti ste mi ráčili, oznamujíc příčinu, pro kterúž mi ta summa

*) D. č. V. 1. 414.

peněz vedle přiřčenie VKMti dána býti nemuože ɔc, v širokých sloviech, porozuměl sem. A poněvadž ta věc tak jest, že mi dáno nebude: já také té věci podle mého najposlednieho psanie VKMti o to učiněného na tom nechávám a při těchto suchých dnech nynie příštích úřadu svého vzdánie pánóm i pánóm rytieřstvu, pánóm Pražanóm a poslóm z jiných měst, kteříž na ten čas v Praze budú, konečně oznámím, a dále po ten den s ničímž nic nebudu mieti činiti. A VKMti tu věc proto oznamuji listem tiemto, abyšte to dále opatřiti ráčili, jakž se VKMti zdáti bude.

Také V. K. Mt ráčili ste mi psáti, jakož se někteří páni z rozkázánie VKMti o hromnicích najprv příštích v Kladště sjeti mají,*) abych také na ten čas tam byl; pakli bych tomu srozuměl, že by z té jiezdy nic býti nemělo, abych to VKMti časně psaním svým oznámil, abyšte to VKMt do Slezí i do Moravy oznámili, aby tam také nadarmo nejezdili: i VKMti já znáti dávám, že já osobú svú tam býti nemohu; pak pojedú-li jiní páni, Buoh vie, že já toho VKMti neviem oznámiti. Neb pan Pernštejnský na Moravě jest a pán z Plavna také na svých zámciech. Než VKMti to má lépe vědomo býti, když ste jim o to psáti ráčili, pokud sú o tom V. K. Mti připsali anebo se podvolili. Datum Krumlov, dominico post festum Conceptionis s. Mariae anno ɔc LXXXXVIII°. Petr ɔc.

1119.

Petr z Rosenberka Janovi ze Šelnberka: v téže záležitosti.

V Krumlově 1498, 9. Dec. Koncept č. 3405 c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a otče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, napřed bych vám toho rád přál. Když sem teď najposléz z Prahy k králi pánu našemu najmilostivějšímu posla poslati měl, žádali ste mne za to, aby váš list při tom donesen byl, a což vám odpovědi na to dáno bude, abych vám poslal. I dnes se jest posel muoj vrátil a tak praví, že jest list váš Johannesovi dal, ale zase že jemu k vám žádný list dán nenie. Tu věc vám proto oznamuji, ač by vám na tom co pilného záleželo, abyšte o tom vědúc, tu věc opatřili. Než kteráž mně od JMKské odpověď dána jest, rozumiem z nie dostatečně, že mi se tomu dosti nestane, pokudž jest se mnú zuostáno. A já sem tu věc také hned JMKské psaním svým oznámil, že toho při svém prvním psaní JKMti o to učiněném na tom nechávám a úřadu svého vzdánie že při těchto suchých dnech najprv příštích pánóm i pánóm rytieřstvu, pánóm Pražanóm i jiných měst poslóm, kteříž na ten čas v Praze budú, oznámím, a dále s ničímž po ten den nechci činiti mieti. A na tom sem, pane otče milý, svuoj úmysl konečně a gruntovně ustanovil, i s svými přátely tak na tom zuostal. Jestližeť pak pána Boha všemohúcieho vuole bude, někdyť mi snad má věrná

---

*) Viz A. Č. V. str. 491 č. 60.

služba, kterúž sem s velikými náklady pánu svému činil, zaplacena bude. Ex Krumlov, dominica post festum Conceptionis s. Mariae anno ɔc LXXXXVIII°.

Petr z Roznberka, hajtman království Českého.

Urozenému pánu, panu Janovi z Šelnberka, najvyššímu kancléři království Českého, otci mému milému.

1120.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: domluva o neústupném úmyslu jeho a žádost, aby ho změnil.*)

V Budíně [1498], 21. Dec. Orig. č. 3405 d.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a m. M. — Urozený, věrný náš milý! Cožť jsme onehdy vo tvém dluhu psali, příčinu pokládajíc, proč jeho při vánocech nynějších vedle toho, jakožť sme přiřekli, dáti a zaplatiti nemuožeme: poněvadž jsi všemu dobře porozoměl, zdá nám se věc zbytečnie býti, opět to připomínati. Ale toho nám jistě a dokonce věř, žeť by nás byl na to živý člověk nenavedl, abychme my vo tobě tu naději jmieti a tomu věřiti jměli, aby se proti nám tak tuze a tak neustupně v žádosti a potřebě naší postaviti a vokázati jměl, v kterémž jsme s prvními z pánuov a poddaných našich vždycky tu naději a tu vieru jměli a nepochybně drželi, přišla-li by kdy jaká taková naše potřeba, že by se v tom k nám předkem povolně a hotově najíti dal. Ježto sme tuto proti naději naší jináč poznali. Neb bychťme toho dluhu z úmysla, aneb netbalivosti, aneb chtiec nedali, nic bychme toho za zlé nejměli, že by se proti nám tak tuze zapřel; ale znaje, že jest nám to beze lsti a ne naší příčinú přišlo, žeť tiem poodtáhnúti musíme, a také že jsú námi v dávání té berně a pomoci mimo naději a přiřčenie pochybili, zdá nám se, žes toho u sebe tak velmi tuze proti nám vážiti nejměl, znaje podávánie naše v dalšiem a budúciem opatření, což k úřadu tomu vydávati máme, a druhé nespuosob a roztrženie, které jest nynie v tom královstvie. Ješto, učiníš-li vždy to a ten úřad zdáš, bojíme se, aby teprv jako dveří ke zlému počatému neotevřel. Poručiliť jsme vo to s tebú panu kancléři slovem naším mluviti, jakož za jiné nemáme, než že jest tak učinil. A ještě na tobě sami vždy žádáme, muožeš-li kterak tu tvrdost úmysla svého změniti a přelomiti a v tom úřadě trvati, že nám tak velmi vděk učiníš, jako jsi co kdy, jak jsi živ, učinil, ješto mi toho od tebe nevděčni nebudem. Pakli vždy jináč nemuože býti, musíme to Bohu poručiti. Než jest mezi lidmi ač obecné, ale pravé přísloví: že i přietel přietele, i pán poddaného aneb služebníka svého v vieře a povolnosti v potřebě poznává. Dat. Budae, fer. VI. die s. Thomae apostoli, anno regnorum nostrorum Hungariae nono, Boemiae vero XXVIII°. Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, najvyššiemu hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

*) D. č. V. 1. 414, 415.

1121.

Jan Boček z Kunštatu Petrovi z Rosenberka: o svého hamerníka.

V Polné 1499, 13. Jun. Orig. č. 3410.

Službu svú vzkazuji TMti urozený pane, pane a přieteli milý! Jakož mi tvá ....*) odvolal, že k navrácenie přijíti nemuože, než zda .... hamerníku mému podle práva. Pane milý! Jakož mi píšete, kde by tu věc k konci vésti chtěl: milý pane, mně sě jest zdálo, že jest dosti k konci, že jsú naň vyznali dobrovolně i na mukách, že jsú k němu přinesli, i sám na se jest toho potvrdil. TMt píšete, jako by muoj hamerník znova naň urukovati měl; nevím, tak-li já tomu pravě rozumím; račte mi TMt to oznámiti svém psaním. Zdálo by mi sě dobře obtížné, aby hamerník muoj, ztrativ statek, i měl ještě vo základ přijíti skrze jejich něaký kouzly. TMt píšete, že bychte rozkázali pustiti toho, kterýž statek při sobě má: TMti já prosím, že TMt toho neráčíte učiniti, ať by měl hamerník muoj o statek svuoj přijíti, nebo jest purkrabie paní Richmburský**) zaň slíbil do té pře skonánie. Pane milý! Nebude-li moci jináč býti, jemuť jesť bokóm třieštieť [sic]. Datum Polne, feria V. ante Viti anno domini ɔc 99. Jan Boček z Kunštatu a na Polné.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka, hajtmanu královstvie Českého, pánu a přieteli milému.

1122.

Petr z Rosenberka kraji Boleslavskému a Hradeckému: aby rotmistru Rackovi nedopouštěli přijímati lidí do služby markrabě Brandenburského.

V Krumlově 1499, 18. Jun. Koncept č. 3411.

Služba má, múdří a opatrní přietelé milí! Zpraven jsem, že by nějaký Racek rotmistr, přijev do kraje vašeho, lidi v kraji vašem přijímal k ruce markrabí Brandburského JMti***) a penieze jim zavdával. I poněvadž by ta věc byla upřiemo proti králi pánu našemu JMti a proti obyvateluom koruny České, JKMti i tudiež této koruně k velikému zlehčení: vám na místě JMKské porúčiem a přikazuji, abyšte témuž Rackovi ani komu jinému v městě vašem i také v kraji vašem lidí přijímati nedopúštěli, a lidem vašim přikázali, aby oni se v takové služby z země ven přijímati a smlúvati nedávali obyčejem nižádným; nébrž pokudž byšte nadepsaného Racka nebo kterého jiného rotmistra, kterýž by markrabí JMti lidi přijímal, dosáhnúti mohli, abyšte každého takového slibem zavázali k králi JMti až do rozkázánie dalšieho. Kdež pochybnosti nižádné o vás nemám, než že se v tom tak zachováte. Ex Krumlov, feria III. post s. Viti anno ɔc LXXXXIX°.

V kraji Boleslavském a v Hradeckém.

*) Vytrženo.

**) Anežka Slavatová z Chlumu, vdova po Vilémovi Pardusovi z Horky a na Richnburce. — Kdo byl u ní purkrabím, nevím.

***) Fridricha.

1123.

Petr z Rosenberka Budějovským: aby dopomohli poddanému jeho ke spravedlnosti.

V Krumlově 1499, 27. Jun. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož Šimek sladovník, ukazatel listu tohoto, poddaný muoj z Krumlova, má o některé věci před vámi činiti: i puokudž by jakú spravedlnost k čemu měl, prosím vás, abyšte jemu bez dalších odtahuov konec učinili, vedle spravedlnosti jeho. Ex Krumlow, fer. V. ante s. Petri et Pauli apost. anno ɔc LXXXXIX. Petr z Roznberka, hajtman královstvie Českého ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1124.

Vyznání Choustnického purkrabí o Václavovi Dvořeckém.

V Choustníce 1499, 3. Jul. Orig. Fam. Dvořecký.

Já Jindřich z Štěkře, pukrabie na Chúsníce, vyznávám tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že když sem přijel do Soběslavě ten pondělí po sv. Duše [20. Mai], i šel jsem k Hronkovi do domu jeho, an sedí pan Jindřich Vojslavský a pan Václav Dvořecký. A to jsem se k této řeči trefil. A pan Václav Dvořecký, jen sem málo u stolu poseděl, tak řekl: ktož by láti neuměl, jdi k faráři zdejšiemu, ten tě naučí dobře. A to jsem já od něho slyšel. A kdyby toho potřebie bylo, chtěl bych to též ústně seznati před každým. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečet svú vlastní při[ti]skl jsem k tomuto listu, však sobě bez škody. Jenž jest dán na Chúsníce, léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, tu středu před sv. Prokopem.

[Pečeť zachovaná.]

1125.

Petr z Rosenberka kraji Žateckému: aby sjedouce se zároveň jiným krajům volili osoby, ježto ku králi do Prešpurka jeti mají.

V Praze 1499, 10. Jul.

Tištěno v Archivu Českém V. str. 494 č. 62.

1126.

Král Vladislav pánům z Rosenberka: aby stáli v Prešpurce ve při o peníze se Sigmundem z Polheimu.

V *Budíně [1499], 10. Sept. Orig. Fam. Polheim.*

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a m. M. ɔc. — Urození, věrní naši milí! Jakož jsme vám prve psáti ráčili k žádosti urozeného Zigmunda Polhoméře, což se

nějakého dluhu dotýče, napomínajíce vás, byli-li byšte jemu ten dluh spravedlivě dlužni, abyšte jemu jej zaplatili: pak teď opět píše nám král Římský JMt a druhý list jmenovaný Zigmund vo túž věc, jakož pak z těch listuov, kteréž vám teď posieláme, tomu šíře porozomiete. A protož žádáme na vás, abyšte se s spravedlností svú, kterúž proti témuž Zigmundovi máte, k nám do Prešpurku na den Všech svatých nynie příštích [1. Nov.] vypravili, kdež jemu též píšeme a na ten den rok klademe; a my, když obapolně tu budete, chcme tu věc sami mezi vámi vyslyšeti a v to se vložiti, aby ta věc mezi vámi slušně srovnána byla a konec jměla bez dalších odtahuov. To vědúce, tiem se zpraviti umějte. Datum Budae, feria III. post festum Nativitatis b. Mariae virg. anno regnorum nostrorum Hungariae decimo, Boemiae vero vigesimo nono. Ex commissione propria Majestatis regiae.

Urozeným Petrovi z Rozmbergka, najvyššiemu hajtmanu královstvie Českého, Vokovi a Oldřichovi, bratřím též z Rozmbergka, věrným našim milým.

1127.

Král Vladislav zavazuje se ku placení Petrovi z Rosenberka dluhu 3000 kop gr. č. v určité doby.

V Prešpurce 1499, 14. Nov. Orig. č. 3416.

My Vladislav z b. m. Uh., Č., Dalmatský, Charvatský ɔc král, markrabě Mor., Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabě ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož urozený Petr z Rozmberka, věrný náš milý, držel jest k vuoli a žádosti naší úřad hejtmanstvie královstvie Českého vod toho času, jakž sme teď naposledy z královstvie Českého vyjeli, až do tohoto času, kdež sme jemu za službu jeho pravého a počteného dluhu dlužni zuostali tři tisíce kop grošuov českých: i chtiece, aby ten dluh jistý měl, takto sme s ním vo záplatu jeho uhodili a zuostali, přiřiekajíce jemu slovem naším královským a tiemto listem tu summu na tyto časy dolepsané dáti a dokonce zaplatiti. Najprvé vo suchých dnech postních najprv příštích máme jemu dáti tisíc kop grošuov českých; a hned potom vo středopostí toho postu má jemu podkomořie náš z té pivovární pomoci druhý tisíc kop grošuov dáti a zaplatiti; a třetí tisíc kop grošuov máme jemu dáti a zaplatiti vo druhém středopostí pořád zběhlém beze všeho dalšieho prodlenie a výmluvy všelijaké. Pakli by nás v tom času prvé, nežli by jemu ta všecka summa dluhu svrchupsaného dána a zaplacena byla, Buoh smrti neuchoval: tehdy budúcí naši králové čeští mají jemu a povinni budú ten dluh dáti a zúplna a dokonce zaplatiti bez zmatku a všelijaké odpornosti. A ktož by list tento jměl s svrchupsaného Petra dobrú a svobodnú vólí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti sme kázali. Dán v Prešpurce ve čtvrtek

po sv. Martině leta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.*)

Vladislaus rex manu propria subscripsit.

[Pečeť neporušená.]

1128.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby u desk položil komorní registra.

V Prešpurce [1499], 20. Dec. Orig. č. 3418.

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a markrabie Moravský. Urozený, věrný náš milý! Jakož při sobě máš komorní registra, kteráž jsú se před tvým i za tvého úřadu jednaly a psaly, porúčiemeť, aby ty ta registra všecky, což budeš motci najspieš, u desk zemských položil z té příčiny, aby se z nich také vyhledalo, což by pilného a potřebného bylo. Dán v Prešpurce v pátek před sv. Tomášem ap. bož. let královstvie našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relationem magnifici dni Joannis de Šelnberk, summi cancellarii regni Boemiae.

Urozenému Petrovi z Rozmberka ꝯc věrnému našemu milému.

1129.

Petr z Rosenberka Janovi ze Šelnberka: poroučí jeho i královĕ přízni Krištofa ze Švamberka.

V Krumlově 1499, 28. Dec. Koncept Fam. Švamberk 19.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a otče muoj milý! Jakož teď pan Krištof z Švamberka králi JMti jede, prosím vás, abyšte jeho k sobě přivinuli, aby vedle vás jel, a když tam přijede, abyšte jej ráčili poručiti králi JMti a prositi, aby JKMt ráčil jeho pán milostivý býti. A což byšte vy sami, milý pane otče, mohli jemu tam dobrého učiniti, věřím vám, že to učiníte a pro mne sobě jeho budete poručena mieti. Dat. Krumlov, sabbato post fest. Nativitatis Christi dni anno eiusdem ꝯc LXXXXVIIII°. Petr.

Panu kancléři.

1130.

Vok z Rosenberka Budějovským: aby propustili z vězení lidi jeho z Lomnice.

Ve Třeboni 1500, 17. Mart. Orig. v arch. musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Vznesli jsú na mne lidé muoji z Lomnice, kterak by spolusúsedé jich od rychtáře vašeho do vazby a do vězenie vzati byli, kteříž ještě i podnes sedie u vás. Kdež mně ani úředníkuom mým na

*) List tento souvisí se složením hejtmanství zemského se strany pana Petra z Rosenberka, o čemž vedle čísel 1115, 1117 a 1118—20 svrchu vytištěných viz také A. Č. V. str. 517. č. 66.

ně nic žalováno nenie. I věřím já vám, že vy mi je propustíte. A jestliže by vám co učinili, ješto by učiniti neměli, chci já vám dosti kázně udáti. A pakli by co v tom jiného bylo, že mi to znáti dáte, abych já sě tiem uměl zpraviti. Ex Třeboň, f. III. p. s. Longini annorum ꝛc XV^C.*) Vok z Roznberka ꝛc.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Budějovic, súsedóm milým.

1131.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby poddaní jeho kupci a formané neobjížděli ungeltu královského v Praze.

V Budíně [1500], 22. April. Orig. č. 3419.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ꝛc král a markrabě M. ꝛc. — Urozený, věrný náš milý! Věz, že sú na nás vznesli poctiví purkmistr a konšelé Starého Města Pražského a k tomu úředník náš z ungeltu, kterak by formané tvoji proti jejich starodávním výsadám a svobodám s kupectvím jinými silnicemi nežli k Praze jezdili, statky netoliko své, ale i cizie z Němec za své opoviedajíc, voziece proti jich spravedlnosti a našie škodě, ježto toho prvé nikdá nebývalo, prosiec nás v tom za milostivé opatřenie. Kdež my jedno k jich spravedlivé žádosti, a druhé znajíce, že ten ungelt náš vždy dále a viece skrze tu příčinu hyne a umenšuje se, prostě jim toho déle dopúštěti nemieníme, aby nám oni jměli ujmu a záhubu takovú na tom ungeltě svévolně činiti, ježto jest toho prvé nebývalo. Pakli ty máš na to jaké výsady a svobody, aby formané tvoji poddaní bez placenie ungeltu a jezděnie na Prahu s kupectvím svým i cizím, kamž by se jim zdálo, jezdili: nechtiece, aťby se tobě i jim v tom co ukrátiti jmělo, porúčiemeť, aby takové své výsady a svobody vo suchých dnech letničních před pány zemskými vokázal; což se pak na tom najde, že za spravedlnost jmieti budeš, takéť v to sahati nebudeme. Neb, bychme toho tak zprosta zanechati a zanetbati chtěli, nalezloť by se hned jiných dosti, kteříž by se v to též dávati a toho užívati chtěli; a tak by ten užitek a plat náš za našeho kralovánie zahynul, ježto již mimo něj málo jiných v tom království máme. Dán na Budíně v středu před sv. Jiřím, anno regnorum nostrorum Hungariae decimo, Boemiae vero vigesimo nono. Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, věrnému našemu milému.

1132.

Vok z Rosenberka Budějovským: aby přidrželi pacholky Pavlovi z Neplachova k povinnosti ku pánu svému.

Ve Třeboni 1500, 1. Jun. Orig. v archivu musejním.

Službu mú, múdří a opatrní sousedé milí! Zpravil jest mne Pavel, člověk

*) Datum psáno jest tak, že za C viděti ještě několik čar, tak že mohlo by se čísti i XV^CIIII (t. j. 1504). Pokládám však čáry ty za pouhou okrasu.

a poddaný muoj z Neplachova, ukazatel listu tohoto, kterak sú mu odešli dva pacholci k vám, jakož vás toho prve tajno nenie. I věřím já vám, že vy týž pacholky k tomu jmieti budete, což sú s ním smluvili a na čemž sú u něho přistali, aby tomu dosti učinili. Pakli by se to nestalo, vězte, že bych já člověka mého v tom opustiti nemienil. A také, jestliže tíž pacholci jemu z čeho vinu dávají, člověku mému, chci já od něho dosti spravedlnosti udati. Ex Trzebon, f. II. post Ascensionem domini annorum ɔc XV^C^. Vok z Roznberka ɔc.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, souseduom milým.

1133.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rosenberka: že jeho psaní o hejtmanství králi ještě nepředložil a proč.*)

Ve Přerově 1500, 26. Jun. Orig. č. 3420 b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý! Jakož ste mi ráčili psáti, oznamujíc úmysl svuoj, což se hejtmanstvie dotýče, vo kteréž sem já s vámi mluvil slovem krále JMti, kterak a jakým spuosobem chtěli byšte je na sě vzieti: tomu všemu porozuměl sem. I račtež věděti, že po vašem odjezdu z Prahy porozuměl sem, že někteří v tom s pilností usilovati chtie, aby žádného hejtmana v zemi nebylo, praviec, že toho není potřebie, poněvadž pan Pernštejnský soudy komorní držeti má; pokládajíc, jako by již zbytečnie věc byla, kdyžby hejtman byl. Ježto nepochybuji, že sú již tu věc na krále JMt vznesli anebo vznesú bez meškánie. A protož mi se zdá, aby se túto vaší odpovědí povztáhlo, až bychom porozuměli, k čemu se král JMt má. Tak, stál-li by JMt na prvním úmysle, tehdy by se toto psanie JMti vokázalo; pakli by snad podle jejich rady úmysl JMt proměnil a JMti se zdálo, že by snad mohlo bez hejtmana býti: tehdá bych já chtěl, aby od vás jiná odpověď dána byla nežli tato. Neb sem já již králi JMti psal, že sem s vámi o tu věc mluvil a že ste mi řekli, že mi chcete dáti odpověď, poradiece se s přátely svými: i muož ta věc tak postáti, až lépe všemu srozumieme. Pakli se vám přes to zdá, abych toto vaše psaní tam předce poslal, prosím, oznamtež mi to hned, a já je pošli. A teď vám posielám list věřicí, na kterýž sem měl s vámi o tu věc mluviti. Daj pán Buoh, abyšte se dobře měli a zdrávi byli, tohoť bych vám s pravú věrú přál. Datum Przerov, fer. VI post Johannis baptistae anno XV^C^.

Jan z Šellnberka, najvyšší kancléř královstvī Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu a synu mému milému.

*) Cf. A. Č. VI. 220.

1134.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rosenberka: opět o hejtmanství a o žádosti své prodati panství Fürstensteinské v Slezích.

Ve Praze 1500, 9. Aug. Orig. č. 3420 d.

Urozený pane, pane a synu muoj milý! Službu svú napřed TMti vzkazuji, a přál bych vám s pravú věrú zdraví i všeho dobrého. — Což se hejtmanství dotýče, tomu sem již dokonce srozuměl, že sú se někteří páni, i také z rytieřstva, shledavše, na tom zůstali, aby žádného hejtmana nepodnikali, a chtí vo to naschvále k králi JMti poslati, a předkládajíce, že v této zemi žádného hejtmana není potřebí a že by byl škodnější než užitečnější. Pak, ač takové řeči jsou proti rozumu, ale když se jim tak zdá, nechati jich při tom. A protož dobře se jest stalo, že sem váš list u sebe zachoval. Než zdálo by mi se, abyšte mi jiný list psali k tomu rozumu, jakož sem já s vámi vod krále JMti mluvil vo to hejtmanství, že ste se na to rozmyslili i uradili, že toho na se vzíti nemáte úmyslu; a již bych já ten váš list králi poslal. Což se vám pak v tom zdá učiniti, to mi voznamte po tomto poslu.

Také vězte, muoj milý pane synu, že pan Adam Tovačovský prodává Rohozec, kterýžby mně k mému zboží velmi užitečný byl a přiseditý, ale nemohu s to býti bez uprodání statku svého; a zvláště bych mohl prodati slušně Firštein. I přišlo mi na mysl, rozuměli-li byšte, že by to chtěl kúpiti pan Prišenk,*) že byšte tím hnuli. Zámek jest jistě dobrý; kterýžť von najlepší má, můžť tento za druhý počten býti; a není proto než tři míle od mezí českých a sedí velmi v čistém kraji, v Svídnickém, ježtoby k němu bylo co přikupovati, kdož by měl zač. A sic také jest k němu slušná živnost, ježto by se to i registry i skutkem vokázalo. A protož porozumíte-li co v tom, prosím dajte mi to znáti po svém poslu. A což v tom můžete pomoci, pomozte jako přítel.

Což se novin dotýče, ty jsú z Polsky příliš zlé vo Tateřích, a pohříchu pravé. Vo papeži praví, že jej hrom zabil, a druzí jináče. Pak víte-li vo tom co jistšího, prosím, pište mi. A s tím se vám poručím. Dán v Praze tu neděli po [sic]**) s. Vavřinci.
Jan z Šelnberka manu propria.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝛc, pánu a synu mému milému buď.

1135.

Petr z Rosenberka Janovi z Šelnberka: odpověď na předešlé psaní a noviny o papeži ꝛc.

Na Krumlově 1500, 13. Aug. Koncept č. 3420 c.

Panu kancléři o hajtmanstvie odpověď najposlední.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a otče muoj milý! Napřed zdravie i všeho

*) Prušenk (Jindřich ze Štetenberka, později z Hardeka).

**) Nepochybně *před* (9. Aug.). *Po* sv. Vavřinci bylo by 16. Aug. a to by neshodlo se s násled. odpovědí.

jiného vám věrně přeji, jako panu otci svému milému. — A jakož mi píšete, což se hajtmanstvie dotýče, kteraká by odpověď králi JMti měla dána býti ɔc, tomu sem dobře srozuměl. I té věci při mé první odpovědi nechávám a k zdání vašemu tu věc připúštiem, zdá-li se vám ji králi JMti poslati anebo nechati, to stuoj při rozumu a vuoli vaší.

Což se pak Forstenštejnu dotýče, ač bych já vám v tom k vašemu dobrému rád tiem spuosobem poslúžil, ale v této mieře švagra mého*) pana Priešinka doma nenie; a také mi se zdá, že on v ten kup nepuojde, a to pro nepříležitost zámku toho; neb jeho jinde takových kupuov na tento čas dosti příležitých a užitečných potýká, ač by v který jíti chtěl. Všakž proto, jestliže se s ním budu moci kde shledati, chci s ním o to pilně mluviti.

Novin o papeži, jakož žádáte věděti, vězte, že jest tyto dni farář muoj Hazelský z Říma přijel; ten o tom takto praví, že na den sv. Petra povětřie se zbúřilo, a papež**) tehdáž na paláci svém jsa, slyšel jest Senesské, a rozkázal jednomu kardinálovi okno zavřieti, a v tom jest hrom udeřil na ponebie svrchnie, kteréž spadlo na dolejšie, pod kterýmž papež byl, a obořilo je, tak že jest jich několik zabilo. Než na papeže připadlo kolik dřev, že jest pro ty nemohlo naň upadnúti, než že jest něco neškodně v hlavu obražen a v prsty také uražen; ale kardinálovi, kterýž okno zavieral, žádný se úraz nestal. Ten den jest farář muoj Hazelský v Římě byl a praví, že se jest v pravdě tak stalo; a potom že sú pravili, že by z toho uleknutie papež v nemoc zimnice upadl.

Také vám posielám české noviny, jakož z přípisu listu pana Voka, bratra mého, srozumíte. I tak mně se zdá, že pod těmi nápravníky tato země nikoli dobře státi nemuože. Datum Krumlov fer. V^a ante Assumptionis Mariae anno ɔc XV°.

1136.

Jindřich z Hradce panně abatyši kláštera ve Starém Brně: aby syna Jakuba Radmírovského z Hradce za písaře přijala.

Bez dat. [kolem 1500].

Tištěno u Dvorského: „Staré písemné památky žen a dcer českých“ str. 63. č. 54.

1137.

Petr z Rosenberka Budějovským: aby dopomohli poddanému jeho ke spravedlnosti.

V Krumlově 1501, 24. Mai. Orig. v archivu musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravil jest mne člověk můj Jílek

*) Měl za manželku *Alžbětu* (Elišku), sestru páně Petrovu (od r. 1483). **) Alexandr VI.

z Štufta,*) listu tohoto dodavatel, kterak by po ženě své, někdy Vítkové dceři od vás, spravedlnost měl k nějakému statku a k penězóm, kde sobě toho pokládá XXVIII kop, jakož on již vás toho dále zpravie. Kdež vám, páni súsedé milí, věřím, pokud by týž člověk muoj k čemuž spravedlnost měl, že jemu to rozkážete zaplatiti a vypraviti, jakož nepochybuji, že prve o té věci viete a toho šíře zpraveni jste. A kde by se taková věc na panstvie mým přiházela a vaši k čemuž spravedlnost měli, chtěl bych se v tom též pro vás okázati ꝺc. Crumlow, f. II. ante s. Urbani, anno ꝺc XV^C^I°. Petr z Rozmberka ꝺc.

1138.

Jindřich z Hradce Budějovským: zve je do Hradce, aby přítomni byli útrpnému právu.

V Jindřichově Hradci 1501, 26. Mai. Orig. v arch. musejním.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni a přítelé moji milí! Jakož vás tajno není, že Netvořický některú chvíli přijel jest k vám, hledaje ztráty své, kdež pak týž [sic] ztráta nalezena jest u židuov vašich. I vězte, milí přítelé, že já již mistra popravního v Hradci mám. Znajíce to, přijeďtež zítra buohdá na noc k tomu tázání, pro budúcí pamět, a také abyšte vy se tím i druhá strana zpravili. Novae Domus, f. IV. p. Urbani annorum ꝺc 1501.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník království Českého.

Múdrým a opatrným pánóm purgmistru a raddě města Budějovic, přátelóm mým milým.

1139.

Smlouva Petra z Rosenberka s Janem Varlejchem z Bubna o purkrabství na Meidšteině.

B. m. 1501, 10. Oct. Orig. č. 3425.

Léta od narození syna Božieho tisícieho pětistého prvního, v neděli před sv. Havlem, stala se smlúva mezi urozeným pánem panem Petrem z Roznberka, a mezi urozeným panoší Janem Varlejchem z Bubna o chování zámku Majdštajna, že svrchupsaný Varlejch má chovati toho zámku Majdštajna a purkrabie na něm býti, a na sv. Havel najprv přieští má se v zámek uvázati. A má býti sám druhý jiezdný hotov ku páně rozkázání; také má mieti dva pěšie branná a vrátného. A od toho chovánie pán JMt má jemu dávati na každý rok, počnúc hned od tohoto sv. Havla při času uvázanie, na každý rok tyto věci dole psané: Nejprv peněz hotových šestnáct kop grošuov čes. rázu a čísla Pražského, neb za tolikéž peněz drobných v zemi České obecně berných; k tomu sto čebruov žita, sto čebruov ovsa, šest sladuov a robotieřóv dvě kopě; k tomu úrok na mlynářiech Pěnickém a Panknarovi platu ročnieho čtyřidceti a osm grošuov a dva penieze též rázu a čísla Pražského. Item, k tomu

*) Palackého Popis 316 nebo spíše 322: Stift, po česku Štifta.

má držeti všecky lúky a dědiny k zámku příslušejície s pustým dvorem v Holubově. Item, má držeti hlásné ze tří vsí: z Třiesova, z Holubova a z Krasletína. Item, řeku všecku puokudž jsú prve purkrabie drželi. Item, lovy zaječí jsú jemu přidány tyto: s oné strany potoka od Smržecie, kdež cesta jde k Slavči a sem k Majdštajnu; item, okolo Lípie, okolo Vrabče a Vrabečka a okolo Chmelné. Také má lesu užívati ku palivu, což jemu potřebie, než dávati ani prodávati žádnému nemá. Item, tyto věci dole psané postúpeny jsú Varlejchovi při zámku, kteréž, když by zámku postupoval, povinen jest všecky zúplna pánu JMti zase postúpiti. Item, hákovnic větších a menších XXI; item, ječmene na sladovně dvadceti čebruov, item, suduov dobrých i zlých devět, item, piva řiedkého sud jeden ve dva varníky, korbele dva, jeden čber, ubrusuov hrubých čeledních dva, na komorách dva zámky plechové, rumpál a provaz dobrý. Item, šest kádí dobrých v pivováře, pánev měděná. Item, u mostu dva zámky a třetí zámek u vrat dolejších, zámek u fortny. Item, dva řetězy náklaničníky a zavěračka, radlice, píla, sochor železný, rožeň malý. Item, kalich stříebrný malý, mšál pargamenový, ampulky dvě, tři ubrusy na oltář, zvonec a ornát starý sešlý. Item, postel, zlých i dobrých, po komorách šest. Item, stoluov, zlých a lepších, obecních pět. Item, v stodole sena a slámy s potřebu, puokudž jest prvnímu purkrabí postúpeno; item, ovsa XX str. Také jest toto znamenitě vymluveno: jestliže by pán JMt svrchupsaný zámek kdy potom jiným úředníkem opatřiti ráčil, aneb svrchu psanému Varlejchovi že by se toho zámku dále chovati nezdálo, tehdy pán JMt jemu aneb on pánu JMti mají sobě obapolně puol léta napřed dáti věděti, a to toliko při sv. Jiří a na jiný čas nic. Tomu na svědomie nadepsaný pán JMt a Varlejch pečeti své vlastnie dali jsú přitisknúti k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta a dne jakož svrchu psáno jest.

1140.

Petr z Rosenberka Budějovským: aby poddanému jeho dopomohli ke spravedlnosti.

V Krumlově 1502, 4. Jan. Orig. v archivů musejním.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Zpravil mne Šimek, poddaný muoj, ukazatel listu tohoto, že nějaký dluh příslušie ženě jeho podle gšaftu u vás učiněného, také že by jemu samému někteří dluhové u vás příslušeli; jakož vás toho všeho sám ústně zpraví. I protož prosím vás, abyšte v ty věci nahlédli, a puokudž jemu neb ženě jeho co spravedlivě příslušie, abyšte jim spravedlivě učinili. Jakož vám věřím dle spravedlnosti, i také k chudobě téhož Šimka prohlédajíc, že to učiníte. Ex Krumlow, f. III. [post] festum Circumcisionis domini anno ↄc XV^{C} secundo.

Petr z Roznberka.

Múdrým a opatrným purgmistru a raddě města Budějovic, súsedóm milým.

1141.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: přijev do Čech, volá jej k sobě jakožto radu svého na hrad Pražský.

V Kutné Hoře [1502], 25. Jan. Orig. č. 3430.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ɔc král a markrabě M. ɔc. Urozený věrný náš milý! Jakož tebe tajno není, kterak páni, rytieřstvo i města královstvie tohoto Českého, věrní naši milí, častokrát skrze posly i také psaním nás sú prosili, abychom sem do tohoto království přijeti ráčili pro mnohé a znamenité potřeby téhož královstvie; pak ačkolivěk dosti nesnadné nám jest to bylo učiniti, abychom se v této míře z královstvie Uherského hnúti jměli: ale všakž nechtíce tohoto královstvie, pokadž nám možné jest, v ničemž opustiti, vypravili sme se sem, všecko jiné opustivše. A protož toho na tobě žádáme i přikazujem, aby ty jako rada naše k nám se vypravil, a konečně v nejprvnější neděli v postě [13. Febr.] v Praze aby byl; a tu my s radú tvú i jiných rad našich všecko, což jest potřebného tomuto království, chcme předsevzieti neprodlévajíce. A také věz, že sněm obecní pokládáme v druhý pondělí v postě [21. Febr.], tak aby se to, což v radě zavřem obecného dobrého, hned na tom sněmě konati mohlo. A protož věda v tom vuoli a rozkázání naše, zachovajž se tak, jakž píšem, jináč nečině. Datum Montibus Cutnis, fer. III. ipso die Conversionis Pauli, anno regnorum nostrorum Ungariae XII, Boemiae vero XXXI°.

Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, věrnému našemu milému.*)

1142.

Jindřich z Hradce Petrovi z Rosenberka: žádá společného se shledání před jich odjezdem do Prahy.

V Hradci Jindřichově 1502, 5. Febr. Orig. č. 3431 b.

Muoj najmilejší pane bratře! Rád bych vám věrně přál, abyšte se dobře jměli a zdrávi byli i s naším milým panem Oldřichem. A teď vám list posielám, kterýž mi král JMt píše. A viem, že vám též JMt píše. A v paměti máte, že JMt na tom s námi zuostal v Olomúci, abychme první pondělí v puostě u JMti na hradě Pražském byli; a teď JMt píše, abych konečně v neděli první v puostě v Praze byl, ježto tomu nerozumím, kterak se jest to změnilo. I protož, muoj milý pane bratře, prosím vás, dajte mi znáti, kde bychme se měli spolu a který den shledati. Neb jakž vy mi psáti budete, tak se stane. Ex Nova Domo, sabbato die s. Agathae virginis 1502.

Jindřich z Hradce.

Panu bratru mému najmilejšiemu, panu Petrovi z Rosenberka ɔc.

---

*) V táž slova dáno také psaní „urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššímu komorníku království Českého, věrnému našemu milému“ pod týmž datum. (Ibid. č. 3431 *a*.)

1143.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka 1000 kop gr. č. upisuje na komorním platu města Českých Budějovic.

Na hradě Pražském 1502, 23. Mart. Orig. č. 3436.

My Vladislav z b. m. Uh., Č., Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc oznamujem listem tiemto všem, jakož jsme dlužni dluhu pravého a spravedlivého tisíc kop grošuov českých urozenému Petrovi z Rozmberka, věrnému našemu milému, kteréž jsme jemu za službu, kterúž jest nám, byv v úřadu hajtmanstvie královstvie Českého, činil, dlužni zuostali, i chtěje aby ta věc mezi námi a jím na některém jistém konci postavena byla, takto jsme s ním vo ten dluh uhodili a tiemto listem, jakožto král Český, uházieme, přiřiekajíc jemu slovem naším královským a listem tiemto, že jemu ten tisíc kop grošuov Českých dán a zaplacen býti má od opatrných purkmistra a konšeluov i všie obce města našeho Budějovic, nynějších i budúcích, z summy, kterúž nám do komory našie platiti mají, a to rozdielně, každý rok po puol druhém stu kopách groší českých až do vyplněnie té summy; porúčejíc opatrným purkmistru a konšelóm města Budějovic, nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte znajíce v tom konečný úmysl a vuoli naši, těch puol druhého sta kop grošuov, počnúc vo hromnicech najprv příštích, každý rok z té summy, kterúž do komory našie dáváte a platíte, nadepsanému Petrovi platili a vydávali beze všeho zadržovánie, a to až do vyplněnie té summy; na kteréž od něho při každém vydání kvitancí vezmete, a při posledniem placenie list tento, kterýž jsme jemu na ten dluh udělali, od něho vezmete a zkazíte a potom podkomořiemu našemu vokážete a dáte, aby znal a věděl, kdy se jemu summa ta vyplní. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na hradě Pražském v středu po květné neděli, léta božieho tisícieho pětistého druhého, královstvie našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého prvnieho.

Ad relationem domini Alberti de Kolovrat et Libštein, magistri curiae Majestatis regiae.

1144.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby přičinil se o sebrání berně povolené proti Turkům.

Na hradě Pražském [1502], 23. Mart. Orig. č. 3437.

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a markrabie Moravský ɔc. Urozený věrný náš milý! Jakož tebe tajno nenie, což se té pomoci proti Turkóm, kteráž jest nám ode všie země České svolená, dotýče, i chtiece, aby podle toho zuostanie tiem spieš sebrána byla, posílámeť teď ceduli o tom sepsanú, jak se má ode všech a jakým zpuosobem vybierati, aby to všem vohlásil a voznámil, aby ji tak a podle toho dávali

a kladli, žádajíce na tobě, aby v tom zvláštní pilnost jměl a k tomu se přičinil, aby což bude motci najspieš vybrána a pospolu položena byla, tak jakož to v sobě lépe a šíře ta cedule drží a zavírá. Dán na hradě Pražském v středu po květné neděli let království našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého prvnieho.

Comissio propria Majestatis regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, hajtmanu kraje Prachenského, věrnému našemu milému.

1145.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: aby přijel k němu na svatbu, kterouž v Uhřích s kněžnou Franskou v měsíci srpnu míti bude.

Na Budíně 1502, 6. Jun. Orig. č. 3439.

Vladislav z b. m. Uh., Č. ↄc král a markrabě Moravský ↄc. — Urozený, věrný náš milý! Za to máme, že tebe tajno nenie, kterak my pro stvrzenie bližšího a dokonalejšieho přátelstvie s najjasnějším a najkřesťanštějším kniežetem panem Ludvíkem, králem Franským, k stavu manželskému kněžnu, manželku a králový z rodu jeho zvolili a vzali sme sobě, kteráž má od JMti do Benátek vypravena a poslána býti k času sv. Petra a Pavla, apoštoluov božích. Po kterúž sme my již také, poněvadž tomu tak krátký a brzký čas položen jest, posly znamenité duchovnie i světské z královstvie tohoto vypravili, byvše na tom, abychme i z toho královstvie některé znamenité pány i z rytieřstva, též z Moravy a z Slezí proti JMti poslali a vypravili, ale krátkost času překážku nám v tom učinila, tak že by k tomu času nikoli ti, kteréž sme odtud vypraviti proti JMti úmysl měli, hotovi býti a stačiti nemohli. A poněvadž toho býti nemohlo, žádáme na tobě, aby se k nám sem na svatbu nám i sobě ku cti vypravil; kterúž dá-li Buoh jmieti budeme při času sv. Bartoloměje najprv příštieho [24. Aug.]. Než ty se sem k nám vyprav, aby zde byl před sv. Vavřincem [před 10. Aug.]; a to proto, že táž kněžna a manželka naše korunována zde prve bude na den sv. Vavřince. Nepochybujíce, že to k žádosti naší nám i sobě ke cti učiníš a k tomu se času sem vypravíš podle těch pánuov, kteréž sme sem k tomu veselí z téhož královstvie také zvali. Dán na Budíně v pondělí po sv. Bonifacii leta Božieho tisícieho pětistého druhého a království našich Uherského XII a Českého XXXI°.

Ex commissione propria Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, věrnému našemu milému.

1146.

Petr z Rosenberka králi Vladislavovi: přeje mu štěstí ke sňatku s kněžnou Franskou, vykládá příčiny, proč ke svatbě přijíti nemůže.

B. m. [1502, polovice Jun.] Koncept č. 3440.

Najjasnější králi a pane, pane muoj milostivý! VKMti službu svú poddanú napřed vzkazuji. Milostivý králi! Jakož VKMt ráčil ste mi psáti, což se spřiezněnie

dotýče, kteréž jest VKMt s králem Franským JMtí učiniti a manželku a královú z rodu JMti sobě zvoliti ráčil, při tom žádajíc na mně, abych se k VMti na svatbu vypravil, mně toho čas jmenujíc před sv. Vavřincem najprv příštím ɔc, tomu sem srozuměl. A napřed VKMti k takovému spřiezněnie a k stavu manželskému od pána Boha vinšuji veliké štěstie a všecko dobré jako pánu svému milostivému. A znáti dávám, že podle krátkosti času položeného já se nemohu vypraviti tak, jakož by k takové potřebě příslušelo, abych napřed VKMti i tudiež sám sobě mohl ke cti býti, jakož VKMt sami tomu rozuměti ráčíte. Také, milostivý králi, za to mám, že již VKMti tajno nenie, kterak sú někteří z Prahy odpověděli králi Římskému JMti a JMti zemiem i poddaným; kteříž, jakož zpraven sem prvé, než sú list opovědný do Cáhlova, města krále Římského JMti, poslali, pobrali sú voly u Soběslavě poddaným kněze Jiřího Bavorského, švagra VMti, a poddaným kněze biskupa Pasovského JMti.*) Také sú Cáhlovským pobrali vozy, a jinde v Čechách berú kupcuom komuž mohú; a na panství mém okolo pomezie Rakúského a Bavorského jiezdní i pěší při silniciech stávají. Ježto já podle takové odpovědi, kteráž se z Čech stala, kdež tak pravie, že ste jim VKMt k tomu povoliti ráčili, neviem, co by z toho přijíti mohlo; kdež já také od svých znamenitých přátel z Němec výstrahy mám, abych zámkuov svých podle té odpovědi pilně opatroval. I z takové příčiny, ač bych já VKMti rozkázánie netoliko v té věci, ale ve všem jiném podle možnosti své rád naplnil, Buoh vie, že v této mieře z domu odjeti nemohu. A VKMti prosím, jako pána svého milostivého, že mi VMt nemožnost mú podle svrchu dotčených překážek milostivě vážiti ráčíte.

[Cedule.] Také milostivý králi! VKMt račte věděti, že sú Rakušané sobě lidi zřiedili jiezdné i pěšie, i některé kostely při pomezí osadili, a jsú na hotově pro takovú odpověď, kteráž se jest z Čech stala.

1147.

Henrich ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: žádá o radu, kterak chovati se má v pûtce Henricha z Gutšteina s knížaty Bavorskými.

Na Zvíkově 1502, 12. Jul. Orig. č. 3441.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Račte věděti, že když sem nynie z Boru od strýce svého zase sem přijel, že jest pan Krištof, strýc muoj, hned za mnú poslal a dal mi znáti, kterak pan Henrich Gutštajn poslal k němu Hajnca Grieze, služebníka svého, žádaje toho na strejci mém, aby mu s lidmi našemi pomocen byl, že jest mu vejstraha přišla, že falckrabě**) a kněz Jiří sem do země naň vtrhnúti chtí. I tu jest mu odpověď na to dána tak na vodtažek.

*) Heřmana Hessenského.

**) Filip nebo syn jeho Ruprecht, zeť Jiříka Bavorského.

I protož vám tu věc oznamuji, co v tom vám se zdá. Neb za to mám, že v paměti máte, když některú chvíli sem u vás byl, a o takové věci některá mezi námi rozmlúvánie byla, že jsme na tom spolu zuostali, kdyby taková jaká věc na kterého z nás přišla, že jeden bez druhého vědomie nemá nic začínati. I prosím, račte mi hned po tomto poslu dáti znáti, co v tom úmysla vašeho jesti. Neb sem já strýci svému psal, aby nic vedle něho nezačínal až do mého dalšieho jemu oznámenie. Než bude-li to tak vedle rozkázánie páně Henrichova, a oni budú chtieti do země vtrhnúti, aby lidem našim kázal všem pohotově býti, jestliže by nám chtěli jaké škody činiti, aby sebe hájili a bránili. Než úmysl muoj jesti, jestliže by ta potřeba na pana Henricha přišla a pan Henrich se přátelsky k nám jmieti chtěl, jakož slyším, že k strejci mému velmi přátelsky mluví, abychme ho neopúštěli. Než toto račte věděti, že jest strejc muoj na falckrabí JMti, dokud jest u něho byl, milostivého pána jest měl a podnes má. Nébrž všem úředníkuom svým na pomezí přísedícím rozkázal jest, aby se k nám i k našim poddaným měli, jako by samých poddaných JMti se dotýkalo. I to mi také poněkud v úmyslu jest, abychom takové milosti od takového pána sobě lehčeji také nevážili, zvlášť poněvadž mu tu při pomezí tak blízko přiležíme. I to všecko znajíc, račte mi zdání své oznámiti. Prosím panu Voldřichovi, bratru svému, račte ode mne službu pověděti. Ex Zviekov, fer. III. ante s. Margarethae virginis anno ͻc V^C^II°. Heinrich z Švamberka ͻc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ͻc, panu bratru mému milému.

1148.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o úředníku na Kladště, jenž úředníka ungeltu královského svévolně vězil.

V Budíně 1502, 17. Sept. Orig. č. 3444.

Urozený, věrný náš milý! Věz, že jest na nás vznešeno a nám žalováno na nějakého Sokolíka, úředníka na Kladště, kterak, když jest tu pacholek úředníka našeho z ungeltu, listy naše maje, vozy a statky kupecké, kteříž ungelt dávati mají, popisovati chtěl, kázal jest jej svévolně i s těmi listy našimi vzieti a do vězenie vsaditi, na tom konečně byv, by se k tomu byli někteří z poddaných našich netrefili, že jej chtěl dáti voběsiti nám na zduoru a na protivenstvie ͻc. I poněvadž ty zámek a hrabstvie to k ruce ujce svého*) zpravuješ, přikazujem tobě, aby ty téhož úředníka slibem pode ctí a pod věrú zavázal, by před námi zde na Budíně, aneb kdež bychme jinde byli, na den sv. Ondřeje najprv příštieho [30. Nov.] stál a toho se zpravil: a nebude-li tiem vinen, což jest naň žalováno, ať své neviny požive. Pakli se nevyvede, ať tak kvapný a všetečný nenie, by měl úředníky aneb služebníky naše své-

*) Oldřicha Prušenka ze Štettenberka a z Hardeka, syna páně Jindřichova.

volně a bez příčiny nám na zdoru věziti a je rozkazovati věsiti. Datum Budae, sabbato die s. Lamperti anno regnorum nostrorum Hungariae XIII°, Boemie vero XXXII°.

Ex mandato proprio Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Roznberka, věrnému našemu milému.

1149.

Jindřich ze Hradce Petrovi z Rosenberka: o cestě své do Brna, o půtkách Pražanův s Němci, o nastávající jim oběma jízdě do Prahy.

V Jindřichově Hradci 1502, 20. Sept. Orig. č. 3433.

Muoj najmilejší pane bratře! Rač věděti, že sem do Brna na ten sněm nedojel, neb mne posel na cestě potkal, kdež mi pan hajtman*) píše, že toho soudu odložili až tu neděli po sv. Havle. A teď vám posílám přípis listu páně kancléřova,**) kterýž mi z Trnavy píše, a přiepis listu Skuhrovského, jimž porozumíte. Račte věděti, že jsem tak zpraven, že toho přinášení vždy přibývá a že Pražané se všech stran raitary osadili, aby vždy někoho přinesli; kdež se mně zdá, že Němci také o to mysliti budú, aby někoho z naší země vzali. Pak považtež tohoto všeho, muoj milý pane bratře, co se děje, a tiem se račte zpraviti. Což se našeho spolu shledání dotýče, muoj milý pane bratře, jestliže se vám zdá, abychme se prvé před túto Pražskú jízdú spolu shledali, prosím vás, dajte mi to znáti; neb kdež vy kážete, tu já k vám přijedu. Pakli by se vám v tom co jiného zdálo, i to mi oznamte. A což se jízdy naší do Prahy dotýče, prosím vás, dajte mi to znáti, kterak chcme jeti a který den vy chcete vyjeti. Neb já na sv. Václava bohdá z domu vyjedu; a mně se zdá, že tak v pravý čas do Prahy přijedem. Dajž se nám pán Buoh spolu ve zdraví shledati. A panu Oldřichovi bratru našemu, prosím vás, sto tisíc služeb ode mne povědieti račte. Ex Nova Domo, fer. III. in vigilia s. Mathaei ap. et. ev. anno 1502.

Jindřich z Hradce ɔc.

Mému nejmilejšiemu panu bratru, panu Petrovi z Roznberka ɔc.

1150.

Jindřich z Hradce Petrovi z Rosenberka: zamlouvá si jeho přátelství a prosí, aby zaň v Kájově na pouti dal almužnu.

V Jindřichově Hradci 1502, 3. Dec. Orig. č. 3447.

Muoj najmilejší pane bratře! Rád bych vám i panu Oldřichovi bratru našemu přál věrně, abyšte ve zdraví jsúc dobře se a šťastně jměli. A muoj milý pane bratře! Teď vám posielám přiepis listu, kterýž mi pan kancléř píše, jemuž porozumíte; ač to viem, že mi toho neradi přějete, toho při tom nechávám, neb znám

*) Jan z Lomnice a na Meziříčí. **) Jan z Šelnberka a na Kosti.

vaše srdce k sobě; ale jižť já ve jméno boží předse jedu. Pán Buoh rač zdařiti.*) A jakž se buohdá skuoro domů vrátím, hned se s vámi shledám, nebudu-li moci k vám na Krumlov přijeti beze lsti, ježto byšte sami znali, že jest věc nemožná, ale shledám se s vámi v Třeboni. Však proto, muoj milý pane bratře, kažte kola mazati, přišlo-li by co na nás náhlého, abychme byli pohotově. Také prosím vás, muoj najmilejší pane bratře, i pana Oldřicha, jestliže pojedete do Kajového na pouť, že tam za mne nějakú almužnu dáte, nebť bych já též pro vás chtěl učiniti; byšte pak i úmyslu neměli do Kajového jeti, prosím vás, jeďte pro mne. Moji milí páni bratří, nezapomínajte mne pro mú vieru. Ex Nova Domo, sabbato ante festum s. Barbarae anno 1502. Jindřich z Hradce ɔc.

Mému najmilejšiemu panu bratru, panu Petrovi z Roznberka ɔc.

1151.

Jindřich z Hradce Petrovi z Rosenberka: aby mu půjčil 300 zlatých na jízdu ku králi.

V Praze 1502, 7. Dec. Orig. Fam. Neuhaus.

Muoj najmilejší pane bratře! Rač věděti, že z božieho daru tyto mé věci zde dobře se jednají. Než ta jízda k králi nás minúti nebude moci. I prosím vás, muoj najmilejší pane bratře, že již se mnú se ráčieš vypraviti, což muožete v najskrovnějším počtu, a již k této mé potřebě, že mi ráčíte puojčiti tří set zlatých, nebť se k vám v svých potřebách utíkám, jako k svému panu bratru najmilejšímu. Také vás prosím, muoj milý pane bratře, rač tento pondělí najprv přieští [12. Dec.] býti na Třeboni tiem raněji, a já také tu budu. A tu spolu rozmluvíme, který bychme den měli vyjeti. Neb se panu kancléřovi tak zdá, abychme vždy do hod vyjeli; pro kterú příčinu, když se tu s vámi shledám, oustně vám poviem, i také kdo více má tam s námi jeti. Ex urbe Pragensi, feria IV. in vigilia Conceptionis immaculatae virginis anno 1502.**) Jindřich z Hradce ɔc.

Mému najmilejšiemu panu bratru, panu Petrovi z Roznbergka.

1152.

Jan z Kunovic, písař královský***), Petrovi z Rosenberka: noviny z Uher o Turcích.

V Budíně 1503, 9. Jul. Cedule č. 3450.

Noviny zde nynie VMt tyto máte: že poslal král JMt Tarčaj Januše s dvořany Uherskými a s některými jinými žoldnéři, tak že jich bylo vokolo puol páta tisíce i s pěšími, aby na Jajci špíže dodali. Vo kteréž věci zvěděv jeden baše Turecký, čekal nedaleko tu na ně vod Jejce s desieti tisíci Turkuov; a když již téměř u města

*) Viz k tomuto i následujícímu listu D. č. V. 2 str. 54 a násl.
**) Srovnej s tím A. Č. VI. str. 278 č. 29.
***) Dle Palackého D. č. V. 2 str. 53 pozn. 36. Tam také veliký kus této cedule otištěn.

byli s tou špíží, přitahli na ně Turci. Kteříž byvše také šikováni a pohotově, a vidúce, že jináč býti nemuož, svedli s nimi bitvu a porazili je na hlavu, tak že jich málo ujelo, aby zbiti a zjímáni nebyli. A co jich zjímáno, ješto velmi znamenití nebyli, dal je Tarčaj všecky stínati, krom vybral jich několiko a padesáte, kteří sú znamenití a na dvoře ciesařském vždycky byli. Ty jest sem poslal králi JMti, kteříž tuším ve třech dnech zde budú. A ta bitva se stala dnes týden [2. Jul.]. Jiného takového nemám co VMti psáti. Datum Budae, dominico ante Margaretae anno ꝛc 1503.

Joannes.

1153.

Král Vladislav Petrovi z Rosenberka: o puštění práva na žida Uhra v Budějovicích.

V Tatě 1503, 11. Oct. Orig. č. 3451.

Vladislav z b. m. Uh., Č. král a markrabě Moravský ꝛc. — Urozený, věrný náš milý! Psanie tvému nám nynie učiněnému, což se žida Uhra dotýče, kterýž svatokrádeže kupoval, žádaje, poněvadž ta věc soudu komornieho nepotřebuje, abychme Budějovským psáti a poručiti ráčili, aby na téhož žida právo puštěno bylo: všemu jsme dobře srozoměli. I poněvadž ta věc ne tvú příčinú, než skrze podkomořieho*) a Budějovské k konci přijíti nemohla, píšem vo tom podkomořiemu přísně, aby tobě o to ještě rok na den jmenovitý složil, a ten rok a čas tobě a Budějovským časně oznámil, a sám na ten čas a rok do Budějovic přijel aneb hofrychtéře,**) ač by sám nemohl, poslal, a tu aby soud osadil a bez všelijakých odtahuov podle spravedlivého rozeznánie na toho žida právo pustil. Jakož pak vo tom Budějovským píšem, poroučejíce jim, aby se s podkomořiem aneb hofrychtéřem k tomu jměli a přičinili, aby se vo nadepsaného žida bez dalších odtahuov spravedlivý konec stal a naň právo puštěno bylo. A žida aby žádným obyčejem nepropúštěli, než jej v vazbě až do konečného rozeznánie chovali. Protož znaje to, budeš se věděti čím zpraviti. Datum in Tata, feria IIII. post Dionysii anno domini XV^c tertio, regnorum autem nostrorum Hungariae XIIII, Boemiae vero 33. Ex mandato proprio Majestatis Regiae.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, věrnému našemu milému.

1154.

Kancléř Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: noviny z Uher a ode dvora královského.

V Budíně 1503, 27. Dec. Orig. č. 3449.

Urozený pane, pane a přieteli muoj zvláště milý! Zdraví napřed, potom ščestí i všeho dobrého přál bych VMti věrně s pravú věrú. Jiného TMti za novinu psáti neumiem, než že věci VMti při králi JMti pánu našem dobře stojí. Také račte věděti,

*) Albrechta z Leskovce. **) Sigmunda z Chmelic. Viz následující číslo.

že král JMt dokonalé s Turky příměřie má a stánie za VII let. Co se pak poselstvie od VMti na mne poručené dotýče k králi JMti: odpověď, kterú mi JMt dáti ráčil, tiem se psaním krále JMti v tom zpraviti ráčíte. Jinéhoť já na JMti neznám, než žeť se k vám má jako váš milostivý pán. Neb když se, dá-li pán Buoh, s vámi shledám, tu já s vámi o mnohé věci šíře rozmluvím. Než nynie z krále JMti poručení mám jeti do Vratislavě, a na sv. Pavla na vieru obracenie [25. Jan. 1504] tam býti mám, neb na ten čas Sigmund JMt*) i jiná všecka kniežata býti mají.**) A s čím JMt k Pražanóm pana Trčku, pana podkomořího a hofrychtéře poslati ráčil,***) vás tajno to nebude, a tuším, žeť se jim ne všecko zlíbí. A co se městóm píše, psaním Budějovských se zpravíte. A s tiem dajž nám pán Buoh ve zdraví shledánie spolu. Datum Budae in die s. Joannis, anno domini ɔc XV^C^III°.

Albrecht z Kolovrat a na Libštejně, najvyššie kancléř královstvie Českého.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu a přieteli mému milému.

1155.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o pánu Jindřichovi z Hradce, o jednání Petra z Rosenberka s kancléřem Kolovratem, o Brněnském sněmu a j. v.

Na Meziříčí [1504]†), 24. Febr. Orig. č. 3465.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! By sě VMt ve zdraví dobře a ščastně jměli, pán Buoh zná, že bych toho VMti věrně přál. Po panu Hrobském sem vám vzkázal, co sě našeho pána z Hradce dotýče: probů! račte jej některak stvrditi, ať jest stálejší; nebude-liť váš, postoupíť nám někdy jako lipový klín. Prosím VMti, račte mi dáti znáti, jak své věci dokonáte, neb vím, žeť budou v tom rozličných cest hledati, kudy by tomu mohli překaziti. A dá-li pán Buoh, že to dokonáte, prosím, že ráčíte sě se panem kancléřem králi vypraviti, neb ráčíte znáti, že sou toho mnohé pilné a znamenité potřeby. A kdyby vaše jízda dolů byla, prosím, račte mi oznámiti, na které místo budu jmíti k vám přijeti. Také račte věděti, že jest jměl pan komorník††) Briknara†††) svého u krále dole, kterýž nyní zasě spěšně jede nahoru; ale ještě nevím, co jest tam jednal, než za to jmám, že vždy něčemu srozumím. Jakož ste ráčili se mnú mluviti, což sě pana kancléře dotýče, na tom já chci státi s ním; na čem to kolivěk ráčíte postaviti, tím já nehnu. Také prosím, že mi ráčíte oznámiti, co pan Perštajnský*) bude ním tam působiti; něcoť opět nového

---

*) Kralevic polský.
**) Cf. *Grünhagen*, Gesch. Schlesiens I. 368, a zmínku u Palackého D. č. V. 2 str. 81.
***) V D. č. V. 2 str. 67. připomínají se toliko *Mikuláš* Trčka mladší a Sigmund ze Chmelic. Tento byl dle všeho *hofrychtéřem* již r. 1503; kdežto v Palackého Přehledu připomíná se teprv k r. 1504.
†) Tak dle vročení *Palackého*. V arch. Třeb. jest při roku 1506.
††) Nepochybně: nejvyšší, t. j. Jan ze Šelnberka a na Kosti.
†††) Nepochybně Mikuláše Briknara z Brukšteina, později (po r. 1515) místokomorníka.
*) Vilém.

vymýšlí. A na čem my své věci postavíme na tomto sněmu Brněnském, jakž se z něho vrátím, hned vám to oznámím. Než bylo by sě dobře stalo k našemu jednání v Brně, by byl pan z Hradce takové psaní mezi nás učinil podle toho přípisu, kterajž sem mu přinesl. A Buoh vie, že jest mu to bylo beze vší škody. A s tím dajž sě VMti pán Buoh dobře jmieti. Dán na Mezříčí první neděli v půstě.

Jan z Lomnice a na Mezříčí, manu propria.

Mému milému pánu, panu a bratru Petrovi z Rozimberka.

1156.

Petr z Rosenberka, Jindřich ze Hradce, Půta z Risenberka i Albrecht z Kolovrat zapisují se sobě vespolek ku přátelství na deset let.

B. m. 1504, 9. Mart. Opis souč. č. 3454.

Na tomto sme my čtyři zuostali: Petr z Roznberka, Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, Puota z Ryznberka a na Švihově, najvyššie sudie království Českého, Albrecht z Kolovrat a na Libštejně, najvyšší kanclíř téhož království, že celé a dokonalé přátelství mezi sebou držeti a zachovati máme, tak že jedni druhých v ničemž opustiti nemáme, a zvláště proti těm všem, ktož by na naši zkázu býti chtěli i přátel našich. A v tom cti a pověsti své a přátel našich, kteříž se nás přidrží anebo přidržeti budou, na všech místech, buď při pánu našem králi JMti i kdežkoli jinde, hleděti máme. A jestliže by se co mezi námi a přátely našimi přihodilo k ruoznici, to my sami mezi sebou i jiní [sic] přátely našimi, přijmúc přátely naše jiné k tomu, rovnati máme. Ale my čtyři jedni bez druhých rady, vuole a vědomí na žádného nic počínati ani začínati, ani přátelóm našim dopustiti nemáme. A toto naše přátelství mezi námi má státi až do deseti let od dnešního dne pořád zběhlých upřímně, věrně a pravě, beze všeho fortele, jako na ctné pány přisluší. A toto naše přátelství králi JMti, pánu našemu milostivému, v naší povinné poddanosti a k tomu řádu a právu na překážku v ničemž býti nemá. Stalo se leta božího tisícého pětistého čtvrtého, v sobotu po Přenesení sv. Václava ɔc.

1157.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: o Janovi ze Šelnberka obránci pikhartském a o sněmu českém, kdež prý se jednalo o nástupnictví v koruně české.

Na Mezířičí [1505], 13. April. Orig. č. 3484.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Dnes mi jest psanie od VMti přišlo, jemuž sem srozuměl, že ste mezi sebú málo zednali. Muoj milý pane bratře! Za to sem já VMti zvláště prosil a ještě prosím, což sě toho prostředku dotýče mezi námi v Moravě od krále JMti, kdež to VMti sem pověděl i také psal, že nám pan Šelberk

[sic] trpělivý není za prostředek; neb VMt znáte, že jest on jako prvnie obránce pikhartský!*) Při tom sem VMti prosil, abyste králi ráčili psáti, aby toho sněmu obecního ráčil odložiti až do JMti příjezdu do země, neb mi sě zdá, že při JMti všecky věci sě budou moci lépe zednati. Na to ste mi žádné odpovědi nedali. Kdež prosím, že mi ráčíte o tom dáti znáti; neb mi jest i přátelóm našim potřebie o tom srozuměti. Také rozumím, že v tom velkú pilnost mají, aby ten zápis mezi VMtmi zrušen byl; pro pána Boha! neračte toho činiti, leč prvé VMtem něco lepšího ukáží, a zvláště co sě pikhartů dotýče, aby to na něčem konečném prve postaveno bylo. Také, prosím, račte mi oznámiti, jestli ten artikul dokonán, aby žádný nebyl volen za krále ani z královstvie Českého ani z markrabstvie Moravského, ani z knížetstvie Slezského, neb bych to rád slyšel.**) Muoj milý pane bratře! Prosím VMti, již mi račte o těch věcech dáti znáti. Pakli by bylo co takového, ježto by bylo potřebie s tím mlčeti, pokad rozkážete, tak sě v tom zachovám. Račte věděti, že jest u mne byl pan Linhart Frauenburgar, kterajž hned ode mne s těží jede nahoru k králi Římskému. Mnoho se mnou řečí jměl, ježto mi sě zdá, že sou bohdá k dobrému; toho sě VMt potom dovíte i poznáte. A bych mohl VMt vyzdvihnouti najvajš, rád bych to, Buoh vie, věrně učinil. A tu víru mám v pánu Bohu, že VMti vždy v něčem posloužím. A s tím dajž sě VMti pán Buoh ve zdravie dobře a sčastně jmíti, jakžbych já toho VMti věrně přál. Panu Oldřichovi, mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Meziříčie v neděli před sv. Tiburciem ꝯc.

Jan z Lomnice a na Meziříčie, manu propria.

Mému milému pánu a bratru panu Petrovi z Rozimberka.

1158.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rosenberka: těší se z jeho uzdravení a zpravuje ho o dvoře královském a o sporu s Roupovským.

*V Budíně [1505, 13. Jul.***] Orig. č. 3615.*

Urozený pane, pane a synu muoj zvlášče milý! Napřed s pravú věrú vám toho, Buoh ví, jako sám sobě přeji, že jste se ve zdraví vrátili, a za tu novinu, když sě dá-li Buoh s vámi shledám, chci vám vzdy koláč některaký dáti. A ukázal sem králi JMti vaše psaní, a jiného sem znáti nemohl, než že JMt s velikú chutí to slyšeti ráčil, že jste se tak na svém zdraví zasě napravili; dajž milý pán Buoh, aby to za dlúhé časy trvalo. A jakož jste mi psali, což se těch lovuov dotýče, ve kteréž se panem Rúpovským†) činiti máte, a při tom ráčíte žádati rady mé, máte-li ješče mimo první poddání v té věci k čemu více se podati, že i v tom chcete mé

*) Cf. D. č. V. 2. str. 83.

**) Tento kousek otištěn v D. č. V. 2. str. 105 pozn. 83. Zde také list vročen do r. 1505.

***) Zdatoval jsem dle totožného částečně obsahu s listem číslo 1164 (1505, 21. Nov.). Ovšem bylo by možno mysliti také na rok 1506, a pak by bylo 12. Jul.

†) Janem.

rady poslechnúti. Muoj milý pane příteli! Pokadž já z vašeho psaní rozumím i také z jeho vodpovědi, mněť se v pravdě nezdá, byšte tu v čem scestni byli podle toho, k čemuž vy sě podáváte. Novin vám žádných vodsad psáti nevím, než tak jako prve, jednak lépe jednak hůře. Turci ti tak vodpolú příměří drží. A naprosto tak praví, že papež a Benátčané to s Turkem jednají, aby příměří pánu našemu držáno nebylo, a z té příčiny aby pán náš v žádný závazek s králem franským vjíti nemohl, jsa Turky zaneprázdněn. Dajž pán Buoh, abyste se dobře měli a zdrávi byli. A panu Voldřichovi prosím račte mou službu pověděti. Datum Budae, dominico post Kiliani.

Jan z Šelnberka, manu propria.

Pánu a synu mému zvlášče milému, panu Petrovi z Roznberka ɔc.

1159.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: noviny z Uher ode dvora královského, též o panu Šleinicovi ɔc.

V Libšteině 1505, 15. Jul. Orig. č. 3458.

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Byšte VMt zdrávi jsúce dobře sě měli, toho bych vám přál. Což se dotýče věcí pána našeho v Uhřích, kterak stojie krále JMti, nechtěl sem vám nic psáti nekonečného. Než na to sem čekal, aťbych vám to psal, maje od JMti psanie, co jest v jistotě. I račte věděti, žeť mi psanie od JMti přišlo včera, že JMt ty všecky nesnáze slušně srovnal, kteréž byly, a sněm obecný v Budíně býti má valný na sv. Michala [29. Sept.], a že JMti i té koruny dobré věrně jednati chtějí, a kohož bude ráčiti JMt z jiných zemí sobě věrně k radě přijeti, že to JMt bude moci učiniti a jich rady užívati. A tento sjezd měli Horsák nynie v Hatváni, a preláti a někteří páni byli při králi JMti v Budíně byli [sic]. A jinému nerozumiem, než že to provolánie a hotovosť, kteráž byla zde v zemi k JMti potřebě vzata předsě, JMti jest do VMtí všech vděčná; a tak mi JMt ráčil poručiti psáti, že dá-li Buoh toho nebude potřebovati. I protož to, což mi jest psáno, to vám oznamuji. A také skrze kněze Zygmunda*) JMt pan vajvoda**) s královú JMtí smieřen a v milost uveden jest. Také račte věděti, žeť sem s panem Šlajnicem sě nesjezděl; odepsal mi, poněvadž pan Jiřík vzal odpuštěnie od země, že tomu rozumie, že toho sě vyžaduje, jakož vám teď jeho psaní přepis posielám, jemuž porozumiete. I zdá mi se konečně potřebné, abychom hotovi veřejně byli pro ty lidi, kteréž tam vypravíme; přišlo-li by co na ty lidi, ať bychom jim na retuňk táhli a jich ke škodě i k posměchu pána našeho i všie země poraziti nedali. Datum ex Libštein, fer. III. in die Apostolorum divisionis annorum dni 1505.***)

Albrecht z Kolovrat, manu propria.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu a přieteli mému milému.

*) patrně: kralevice polského. **) Jan Zápolský.

***) Částečně tištěno v D. č. V. 2. str. 103 pozn. 80.

1160.

Albrecht z Kolovrat Petrovi z Rosenberka: těší se z jeho uzdravení a zpravuje ho o věcech uherských i dědičném nároku kněžny Anny na trůn český.

V Praze [1505, 21. Nov.] Orig. č. 3628.*

Urozený pane, pane a přieteli muoj milý! Zdravie i všeho dobrého přál bych VMti s pravú věrú, a nezdravie toho VMti věrně nepřeji, ale bohdá po té nemoci budete zdrávi. Neb mně jest rovně též, jako VMti bylo vedle zprávy, jakž sem o vaší nemoci zpraven; než mně jest zelený zázvor jésti ráno, o poledni a na noc velmi zpomohl, a teď tyto pilule tři pozřieti na noc, ráno též tři a jednu v ústech držeti vždycky. Dajž pán Buoh, abyšte brzo zdrávi byli, toho bych vám věrně přál, jako mému milému pánu a příteli.

Což sě věcí uherských dotýče, viem, že již jste jich zpraveni konečně, jak jsú zavřeny, že krále žádného jiného mieti nemají po smrti pána našeho nežli Uhra, a to listy a pečeťmi i přísahami mezi sebú utvrdili.**) Než tak mi se píše jedno po druhém, že JMt zde k Suchým dnóm v Čechách býti ráčí.

S panem Všerubským jest zjednáno, aťby kniežata i on na zemi přestali a o Suchých dnech aťby se stranám konec stal, a kniežatóm o to má býti vysláno. Také proti těm rajtaróm i všem lidem, ktož by odpověděli, ctí a věrú jsme se zavázali všickni veřejně a osobně honiti, pomocníkuov dobyti; co a pokud sě jedná, toho vás dále pán z Hradce zpraví. Než toto račte věděti, že naše privilegia ukazují, že žádného jiného pána mieti nemuožem, než dceru pána našeho, a že jest pravá dědička, jakož vám to vypsáno pošli, a dokudž ona živa jest, žádného krále sobě voliti nemuožem.***) Dajž milý pán Buoh nám ve zdraví shledánie spolu. Datum ex Praga, feria VI. in die b. virg. Mariae.

Albrecht z Kolovrat, manu propria.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozumberka ɔc, pánu a příteli mému milému.

1161.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: aby pro zhojení nemoci své do Vídně se odebral; o jednání s císařem Maximiliánem.

V Linci [1505], 6. Dec. Orig. Fam. Rosenberg 26.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Napřed bych VMti věrně přál, abyste sě na svém zdravie dobře jměli. Ale srozuměl sem, že zle své zdravie ráčíte opatrovati. Pro pána Boha, neračte toho činiti a račte se hojiti! A má by rada byla,

*) Událost uherská, o které se v tomto listě vypravuje, spadá do roku 1505, dle některých na 12., dle jiných na 13. Oct. — *Po tomto dni* neúplné datum našeho listu: feria VI. in die b. virginis Mariae, hodí se nejlépe na den Obětování p. Marie, kteréž bylo r. 1505 vskutku v pátek = feria VI.

) Cf. D. č. V. 2. str. 104. *) Cf. č. 1157.

a za to prosím, že tak ráčíte učiniti a ráčíte sě do Vídně dopraviti k Staubarovi; jistéť vám bohdá pomuož'. Však máte blízko k Dunaji, budeť moci ve třech dnech Vídně bajti. Neb račte věděti, že z takového kašle souchotiny přicházejí. Prosím, račte mne v tom poslechnouti pro vaše zdravie ɔc.

Kdež mi ráčíte psáti, abych k vám zavinul, když z Lince pojedu: rád bych to učinil, ale nemuož to bajti. Neb račte věděti, že já upřímo muším králi pánu svému jeti, neb sou toho znamenité potřeby. Kdež ráčíte mi psáti, že sou u vás dosti netrefné noviny ɔc: muoj milý pane bratře! Játť nic takového zlého nevím, než to vím, ale račte to při sobě zachovati, že sě mezi těmi pány všecko dobré a upřímé jedná ɔc, ale nehodí sè o tom psáti. Než račte pro vaše zdravie do Vídně sjeti, tu sě bohdá s vámi shledám a o všecky věci rozmluvím, jako svajm milým panem bratrem, kerémuž já všěho věřím a věřiti budu bohdá, dokud sem živ ɔc. Kde mi ráčíte psáti, abych vás JMti poručil: muoj milý pane bratře! Račte věřiti, že sem hned doma VMt zvláště sobě na ceduli znamenal, a včera sem s JMtí o vás mnoho řečie jměl; jiného na JMti neznám, než že k vám zvláštnie JMt milost a lásku jmá. Takéť sem já nezkazil, račte věřiti, a ještě míním s JMtí mnoho o vás mluviti. A daj mi to Buoh, abych mohl VMti mnohé sloužiti, věrně rád to učiním. Než račte přijeti do Vídně, k mnohým věcem sě dobře trefí. Játť z Lince vypraven mám bajti ve dvou dnech, tak ráčil král včera povědíti. A jmá se JMt ke mně velmi pěkně a poctivě. A konečně mi sě zdá, že JMt se mnou velmi úpřímě a dóvěrně mluvil. Toho jsem nechtěl před VMtí zatajiti, ale prosím račte všecko zachovati, neb toho VMti nepíši žádné chloubě než upřímo z víry.

Což se dotýče Cinspánů, služebníků vašich, což jim v jejich věcích budu moci najvajš platen bajti, pro VMt rád učiním. A s tím dajž sě vám pán Buoh na vašem zdravie dobře jmíti, tak jakž bych toho VMti věrně přál. Panu Oldřichovi, mému milému pánu a bratru, služba má. Dán v Linci v sobotu na svatého Mikuláše ɔc

Jan z Lomnice a na Mezříčie, manu propria.

Mému milému panu bratru, panu Petrovi z Rozmberka.

1162.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: umlouvá s ním schůzi v Telči.

Na Meziříčí [1506], 20. April. Orig. Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! VMti bych zdravie, sčěstí i všěho jiného věrně přál. Rač VMt věděti, že sem včěra v samý večer domů přijel a rád bych s pravú věrú k vám jel. Ale račte věděti, že sem sě velmi stloukl z kočího vozu, a jak sem živ, sem sě víc nestloukl. Ale již sě, děkujíc pánu Bohu, lépe jmám. Muoj milý pane bratře, by to mohlo bajti, abyste se ráčili někde přiblížiti a zvláště

do Telčě, přijel bych k vám tu, jakž bych mohl, a tu bych s vámi rozmluvi a mnohých rozličných věcí spravil. Však byste mohli pána z Hradcě sebou vzíti a já bych také mu psal, že bych sě s ním rád shledal. Však proto bychom k tomu místo našli, co by pilného belo, že bychom dobřě rozmluviti mohli. Pakli byste ne mohli toho učiniti, ale račte ke mně kancléře vašeho*) poslati, potom já VMt oznámím všecko; neb račte věděti, že já nyní nemohu nikam daleko odjeti, neb muším čekati velmi pilného poselstvie od krále pána svého, jakož to také VMt oznámím, co jest. A s tím dajž sě vám pán Buoh dobřě jmíti. A panu Oldřichovie, mému milému pánu a bratru, služba věrná. Dán na Mezřiečie, v pondělí po provodnie neděli ꝯc. Jan z Lomnic a na Mezříčie, manu propria.

Mému milému pánu a bratru panu Petrovie z Rozimberka.

1163.

Petr z Rosenberka Janovi z Lomnice: umlouvá s ním schůzi na Hradci.

V Krumlově 1506, 22. April. Koncept Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane bratře muoj milý! Úrazu vašeho, kterýž mi oznamujete, napřed vám věrně nepřeji tak jako sám sobě. Jakož žádost vaše jest našeho spolu shledánie, račte věděti, že jest při mně nynie veliké zaneprázdněnie, že daleko nikam otjeti nemohu. Než vás prosím, račte již ty čtyři míle z Telče do Hradce některak na se vzieti a v Hradci se se mnú sjeti, a když mi kolik oznámíte, abych v Hradci byl, toho já nikoli neobmeškám; neb jedniem dnem býti mohu. Kdež při tom račte také pánu z Hradce psáti, že s ním i se mnú tu v Hradci shledánie žádáte: pak, jsúce tu spolu, dobře toho cestu najdem, že spolu volně rozmluvíme; neb já také pilně s vámi mám rozmluviti. A s tiem dajž pán Buoh, aby naše shledánie bylo šťastné. Ex Krumlov, feria IIII. ante festum s. Georgii, anno ꝯc XV^{C}VI^{to}.

Petr z Roznberka.

Mému milému pánu a bratru, panu Janovi z Lomnice, hajtmanu markrabstvie Moravského.

1164.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: raději sjel by se s pánem ve Třeboni než na Hradci.

Na Meziříčí [1506], 25. April. Orig. Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Psanie vašě mne v sobotu v Brně došlo, keréž sem rád viděl, a také sě trefilo k našěmu nyní jednání. Muoj milý pane bratřě! Játť VMti muším všecko psáti, co mi jest těžkého u srdcě podle mé víry k VMti. Již sem z Brna domů přijel a rozličným věcím sem srozuměl, o kterajchž sě psáti nehodí, než když mne ráčíte jmíti, rád k VMti přijedu do Hradcě aneb do

*) Mikuláše z Milíkova.

Třeboně, kerémuž dni kolvěk ráčíte oznámiti. To již buď na vůli VMti a ne na mé. Neb mám s vámi pilné a znamenité věci mluviti. Než na to račte pomysliti, sjedu-li sě s vámi u pána Hradeckého, nebu [sic] moci s vámi volně mluviti, jakož jej znáte. A před ním já toho nebudu mluviti, co s VMtí mám mluviti. Než zdá-li sě vám, račte proti mně do Hradce poslati, a račte na mně toho žádati, abych k VMti přijel do Třeboně, že ste nemohli beze lsti do Hradce ke mně přijeti, abych vám v tom za zlé neměl. Již to račte lépe svým rozumem opatřiti. A s tím dajž pán Buoh, abych sě s VMtí ve zdravie shledal. Dán na Mezříčie v sobotu po [sic]*) sv. Marku.

Jan z Lomnice a na Mezříčie, manu propria.

Mému milému pánu a bratru Petrově z Rozimberka.

1165.

Jan z Lomnice Petrovi z Rosenberka: sděluje, že jest ke králi povolán a nemůže se s pánem sjeti, leč v Telči.

Na Meziříčí [1506], 27. April. Orig. Fam. Lomnic.

Urozený pane, pane a bratře muoj milý! Rač VMt věděti, že sem konečně na tom byl, abych podle psanie vašěho do Hradcě jel: i včera mi poselstvie přišlo od krále pána mého, abych sě pryč strojil. Podle rozkazu JMti tak muším učiniti a nemám, Buoh ví, nic hotového. Proším, že mi neráčíte za zlé jmíti, že nebudu moci do Hradcě přijeti beze lsti. Než račte ke mně kancléře VMti poslati, oznámím všecko, kde jmám jeti, i jiné věci. Pakli by možné bylo, aby VMt mohli do Telče přijeti, již bych sě vzdy tu dorazil k VMti na rozmluvení. A muoj milý pane bratře! VMti proším, račte mi k té potřebě jednoho švába plesnivého puojčiti; vrátím jej VMti hned zasě, jedné sě z té cesty vrátím. A prosím, že jej ráčíte po svém poslu poslati ke mně. Zasě jest všecko hotovo, co já jmám k potřebě VMti. A prosím, že mi jej hned ráčíte poslati. A s tím dajž sě pán Buoh VMti dobře jmíti, jakž bych já toho VMti věrně přál. A panu Oldřichovi, mému milému pánu a bratru, služba má. Dán na Mezříčie, v pondělí po sv. Marku ɔc. Jan z Lomnice a na Mezříčie, manu propria.

Mému milému pánu a bratru panu Petrově z Rozimberka.

1166.

Petr z Rosenberka Henrichovi z Švamberka: o Henrichově z Gutšteina nepřátelství zvláště proti pánům ze Švamberka a j. v.

V Krumlově 1506, 9. Jul. Orig. č. 3469.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře muoj milý! Byšte se dobře jměli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál jako bratru svému. Ráčíte mi psáti, ozna-

*) Má státi *na* sv. Marka. Do jiného roku než 1506 se list tento, podle dopisů předcházejících, naprosto vřaditi nemůže.

mujíc mi úmysl páně Hendrichuov, jaký by měl jmieti, i také přepis vyznánie těch zločincuov, kteří jsú pro svuoj zlý účinek hodnú odplatu vzali. Rač věděti, že jsem o tom obém věděl a na tom jsem byl vám to oznámiti, než žě jsem čekal jistých novin z Uher, abych vám spolkem byl dal znáti. Pak teď vám posielám přípisy dva novin uherských, kteréž jsú mi jistí lidé oznámili, jimžto muožte konečně věřiti. Bude-li smlúva konečná nebo nebude, jakž mi oznámeno bude, hned vám nemeškaje oznámím, ale já se vše naději, že bohdá bude. Což se pana Hendricha tkne, rač věděti, že jest toho úmyslu byl, že by rád houfy jměl veliké za lesem, i když do Plzně pojede, chtě sobě tudy rád nějaké slušné smlúvy dovésti, znaje, že jest zle učinil. Nebo vězte, že jest kněz Albrecht Mnichovský v Mnichově znamenitý sjezd měl; tu jest pan Hendrich psal některým hrabětóm i rytieřským lidem, proše, aby mu to k vuoli a ke cti udělali, a s ním do Plzně na ten sjezd jeli. Ale žádný žádné chuti k tomu jsú neměli, aby jeti chtěli, než vymlúvali se rozličným zaneprázdněním, že jeti nemohú. Také jest knieže přikázal, aby žádný nejezdil. Druhé mi oznámeno od znamenitého člověka, že starý pfalckrabě*) znamenité rady své k panu Hendrichovi jest vyslati ráčil ve třidceti koniech, a ti jsú na něm otázku učiniti jměli, proč jest strýce vaše zjímal.**) Dal jim odpověď, že je zjímal jako nepřátely své. Při tom pak žádali, aby je dal v moc JMti a že JMt jemu spravedlivé od nich učiniti chce. Toho že jest pan Hendrich učiniti nechtěl; a když jest toho učiniti nechtěl, tehdy jsú raddy jemu oznámili, že JMt tak ráčil rozkázati povědieti: jestliže by JMt neb kdo najmenší z JMti poddaných proto jakú škodu vzal, že toho k jeho statku a hrdlu hleděti ráčí. Třetie mi oznámeno, že v Ensi na tři sta koní markrabí Fridrichovi JMti hospody zastány, že by jměl k králi Římskému jeti. A s tiem dajž milý Buoh, abychme se ve zdravie skuoro sjeli. Vězte, že moji všichni v pancířiech pojedú a že pojedú k Horaždějovicóm a tu od této neděle bohdá v týden najprv příští lehnú. Kdež se vám pak zdáti bude, abychom se na cestě sjeli a do Plzně spolu jeli, to mu oznámiti račte; než za to vás prosím, co se počtu lidí krále Římského tkne, neračte toho žádnému oznamovati, nebo by tomu mnoho zlého z toho přijíti mohlo skrze to, kto mi to oznámil. Ex Krumlov, fer. V. ante s. Margarethae virg. anno domini ɔc sexto. Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu Hendrichovi z Švamberka a na Zviekově, bratru mému milému.

1167.

Petr z Rosenberka Henrichovi ze Švamberka: kterak by v jednání o vysvobození pánů Bohuslava a Jana Švamberkův chovati se měl.

V Krumlově 1506, 19. Aug. Cedule č. 3473.

Urozený pane a bratře muoj milý! Píšete mi, znáti dávajíce, co jest vám pan

*) Filip. **) Viz následující čísla 1167 a 1168.

Krištof, strejc váš a bratr muoj milý, oznámil, co jest k němu pan Jiřík Dobrohost od pana Jetřicha mluvil, v tom prosiec, abych vám úmysl svuoj a zdánie své oznámil. I pane bratře milý! Mně se konečně zdá, aby sě pan Krištof v žádné jednánie nedával až do tohoto sněmu najprv příštieho, než toliko to, muož-li to býti, aby jim rok zjednán byl, aby tu na svých zámciech byli, však tak, aby proto pan Krištof zámków mocen byl až do sněmu. Neb račtež věděti, že ten sněm již předse puojde, neb nynie této chvíle se posel od krále JMti vrátil i odpověď přinesl, kteruož jsem já odevřel, kteruož vám teď posielám, i při tom list páně kancléřuov, kterýž mi píše. Dajž sě vám pán Buoh s tiem dobře jmíti. Byl bych vám hned po jiezném poslu listy poslal, ale poněvadž jest posel prvé u pana kancléře byl, zdálo mi se, že toho potřeba nenie, a že tento kumpán vám ty listy dobře dodá. Ex Krumlov, fer. III. post Assumpcionis b. Mariae virg. anno dni ɔc sexto. Petr z Rozmberka.

Mému milému panu bratru, panu Henrichovi z Švamberka ɔc.

1168.

Bohuslav a Jan ze Švamberka Petrovi z Rosenberka: aby se přičinil o jich vysvobození z vazby v Němcích.

Na Schwarzenberce [1506], 2. Sept. Kopie Březanova Fam. Švamberk 24.

Březanův úvod: Bohuslav a Jan bratří Švamberkové, vnukové pana Bohuslava z Švamberka, zjímáni byvše od N. N. (o tom grunt na Zvíkově), šacováni ve 22000 kop gr. Z toho vězení velmi plačtivé a žalostivé psaní učinili panu Petrovi z Rožmberka takto:

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožnberka a na Krumlově ɔc, pánu a bratru našemu milýmu. — Službu svú vzkazujem VMti urozený pane, pane náš milý! Byšte VMt zdrávi jsouc dobře se měli, toho bychom VMti přáli s pravou věrou. Pane bratře milý! Račte věděti, že jsme šacováni a šacovati se musili ve dvamezcítma tisíc kop. I psali jsme o tom panu Krištoforovi, bratru našemu, žádajíce jeho, aby se o to staral, abychom my nebozí vysvobozeni mohli býti. A on ne aby se o nás staral, ale nám se v náš statek uvázal a slyšeti se dal, by nám malou summou mohl pomoci, že by toho učiniti nechtěl. I milý pane a bratře! My VMt prosíme pro pána Boha a pro nejvyšší milosrdenství boží, že toho s jinými pány a přátely na nás neráčíte dopustiti, abychom pro statek měli schromeni aneb zmařeni býti. I račte věděti, že již Kunšta s námi není. I znajíce to, náš milý pane a bratře, VMti prosíme s velikou důvěrností pro pána Boha, pro matku boží, pro nejvyšší milosrdenství boží, že se ráčíte s jinými pány a přátely našimi přičiniti k panu Krištoforovi, bratru našemu, aby on statek náš úředníku našemu k držení zase postoupil, a my jmajíce statek, s pomocí VMti i jiných pánů a přátel našich, statkem svým se mohli vyplatiti z tohoto vězení. I račte věděti, že teskností a žalostí VMti potřeb našich, pokud by na

to záležilo, nemožné [sic] psáti; než prosili jsme pana Petra Mlýneckého, aby o VMti toho, čehož jsme my psáti nemohli, oustně zpravil. I protož my VMt prosíme cožkolivěk s VMtí od nás mluviti bude, že tomu tak račte věřiti, jako bychom my sami s VMtí oustně mluvili. Nebo, jakož bratr náš drží statek náš, tím nám nic dobrého neučiní, než že nás o naše zdraví a o naše hrdla připraví. Nebo pan Hendrich*) nechce za to jmíti, aniž tomu věřiti chce, by se pan Krištofor, bratr náš, v statek náš uvázal, než že nám to činí k nějaké obraně. Ale pan Hendrich pro žádný strach nás pustiti nechce, než šacunk předse jmíti chce, jakož páni Dobrohostové, švagrové naší milí, o tom dobře vědí, nebo jsou v tom jednali. A s tím dejž milý pán Bůh, abyšte se VMt dobře jměli. A již se VMti mocně a důvěrně poroučíme, a VMti věříme, že nad námi račte učiniti v této naší potřebě jako náš milý pán a bratr. Datum na Švorcenburce, v středu po sv. Jiljí.

Bohuslav a Jan bratří z Švamberka.

---

*) z Gutenšteina.

(Další část této sbírky viz v díle XI. Archivu Českého.)

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.

Vydává **František Dvorský.**

(Čísla 1 až 210 z let 1508—1520 tištěna jsou v díle VII. str. 1—200, čísla 211 až 431 z let 1520—1526 v díle VIII. str. 161—320, čísla 432 až 600 z roku 1526 od 3. března do 11. září v díle IX. str. 1—120.)

601.

Hanušovi Pflugovi z Rabšteina o smutných novinách z Uher, o sjezdu úředníkův a soudcův zemských na hrad Pražský ɔc.

Na Blatné 1526, 11. a 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane a přieteli muoj milý ɔc! Ačkolivěk rád bych vám nějaké dobré noviny oznámil, ale poněvadž jich není, tehdy to se musí oznámiti, což jest; kteréžto noviny jsú jistě žalostivé a tesklivé, ač snad o tom již nějakú vědomost máte skrze některého služebníka pánuov Šlikuov; však což jest mi také z Prešpurka psáno a včera mi sem na Blatnú přineseno, teď vám toho přiepis posielám. I rač pán Bůh všemohúcí to všecko v dobré obrátiti, než strach jest toho, že větší díl, což jest mi tu psáno, jest to samo v sobě tak. Pane a přieteli muoj milý, jakž kolivěk jest, tehdy proto potřebí jest toto královstvie opatřiti, aby někto nějakého spletku, buďto obyvatel zemský, aneb někto soused tohoto královstvie, nechtěl učiniti. Pak ač sem v pátek minulý na Blatnú přijel, však, dá-li pán Buoh, mám úmysl zase na hrad Pražský brzo jeti, neb také kníže Karel*) JMt ráčil mi o to pilně psáti. A za to mám, že také kníže ráčí vás i jiné úředníky a soudce zemské, abyšte se na hrad Pražský sjeli, obsélati, ale že druhdy ta věc posly schází,

*) Kníže Karel Minsterberský.

a jakž kolivěk jest, rád bych, abyšte v Praze při této středě suchých dní [19. září] najprvé příštích byli, neb proto naději se, že nás tam také něco pospolu dobrých přátel bude, a také bude potřebí brzo sněmu obecnieho. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, pane a příteli muoj milý, podle jeho vuole svaté nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Pflugovi z Rabštejna a na Betčově, krále JMti a koruny České německých lén hajtmanu a JMti dvoru maršálku, panu příteli mému milému.

Jakož jsem vám, pane a příteli muoj milý, prvé psal, což se těch peněz, kteréž by mi se na tento čas z Jochmtálu dáti měly, dotýče: i ještě vás za to prosím, že se k tomu přičiníte, neb v pravdě jest toho má potřeba, abych je brzo mieti mohl, jakož i sami znáti muožete, že na tento čas více mi příčin k útratám přibývá, nežli se ještě umenšuje. A tomuto poslu jest rozkázáno, aby s tím, což mi za odpověď dáte, ke mně do Prahy šel.

Panu Hanušovi Flugovi cedule. Urozený pane, pane a příteli muoj milý! Když již tento list byl jsem dal včera napsati, kterýž do této cedule vložen, chtěje vám jej dnes ráno poslati, tehdy u večer dodáno mi od vás psaní, kteréž mi služebník váš přinesl; pak kdybych měl k vám posla pěšího poslati, nemohl by u vás tak brzo býti jako tento váš služebník, protož posílám vám po něm toto oboje psaní. A kteréž vám noviny oznamuji, bojím se, že jsú pravé; ač od jednoho jsem slyšel, že by jeden z pánuov Šlikuov také někde byl raněný, to jest již pak na boží milosti, kterak jest samo v sobě.

Než toto vám také oznamuji, že pan Kryštofor z Švamberka, švakr muoj, i někteří jiní páni a přátelé moji byli jsú zde u mne na Blatné včera a ještě někteří zde jsú; i přinesen jest list také včera u večer sem od knížete JMti ku panu Švamberkovi, kteréhož vám teď přiepis posielám. A protož zdá mi se, abyšte, pane a přieteli muoj milý, prvé nežli v středu na suché dni v Praze byli;. než muož-li býti, za to prosím, že tam v Praze budete tuto neděli aneb v pondělí najprvé příští, ač naději se, že jest vám kníže také o to psáti ráčil, ale druhdy posly schází, že dlúho nedocházejí. Jáť, dá-li pán Buoh, s panem Švamberkem tuto sobotu v Praze budu i více někteří naši přátelé. A rád bych, abyšte také tam byli, což najspíše býti muože, nebo znáte dobře, žeť již toho jsú zvláštní pilné a znamenité potřeby z mnohých příčin. Než dlúho tam v Praze na ten čas nebudem moci býti; nebo jestliže krále nemáme, třeba se o to tak starati, aby toto královstvie mohlo tak opatřeno býti, co by jemu i nám v něm obyvatelóm i našim potomkóm k dobrému bylo, abychme s boží pomocí v lásce a pokoji státi a býti mohli. Jakož ste mi také, pane a příteli muoj milý, psali, což se peněz z Jochmtálu dotýče: i ač ještě muoj posel od vás mne nedošel, neb snad ku Praze šel, než děkuji vám z té péče, kterúž ste v tom

měli, a je, jakž ste mi psali, vyjednali. Dán na Blatné v středu po hodu slavném matky boží narození léta ꝯc XXVI°.*)

602.

Jiříkovi Žabkovi z Limberku o žalostivých novinách z Uher, aby k sjezdu na hrad Pražský sekret království Českého přinesl ꝯc.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Pane sekretáři, příteli milý ꝯc. Psaní, kteréž ste mi učinili a žalostivé noviny i velmi lítostivé oznámili, nezdá se mi toho mnoho tuto připomínati pro obtížnosť v mysli mé; neb když se často flastr od rány odjímá a věc žalostivá připomíná, není podobné, aby to mohlo snadně bez zvláštnieho obtíženie býti; pak již nyní k tomu jiného nepraviem, nežli pán Buoh všemohoucí náš rač nás skrze své svaté milosrdenstvie pro svú zvláštní dobrotu utěšiti a nás od nepřátel našich vysvoboditi, aby ti, kteříž jeho právě neznají, mocí jeho svatú rozptýleni a pohubeni byli i zahubeni, a aby dokonale poznati mohli, že pán Buoh náš lidu svého křesťanského ráčí obrance a pomocník býti.

Kdež ste mi také napsali, což byste měli činiti s sekretem království Českého: i mně se zdá, abyšte do Prahy o svatém Jeronymu, totižto ten týden po svatém Václavu přijeli, neb na ten čas bude znamenitý sjezd, a naději se i obecnie sněm tohoto královstvie, ač i prvé brzo po něktérém dni něco se nás, dáli pán Buoh, spolu sjede na hrad Pražský. A jáť jsem těchto časuov předešlých byl na hradě Pražském, hned potom, když zde na Blatné od vás služebník u mne byl, než tepruva v pátek minulý přijel sem zase sem na Blatnú, a opět zase na hrad Pražský brzo některý den jeti musím, zvláště pro příčinu těch novin žalostivých, kteréž ste mi oznámili. Ač před tiem den bylo mi také něco o těch věcech psáno, ale tepruva tomu jsem uvěřil, když mi od vás psaní přineseno, neb prvé měl jsem to na nějakém omylu. A žádám vás, zvieteli co jiného a lepšieho o králi JMti, že mi to oznámíte, i také kterak se Budínu vede, a jestli ještě kto v královstvie Uherském, žeby pán Buoh všemohoucí ráčil skrze něho z toho královstvie Turky vyhnati, aneb jak se tam vede; a té jsem naděje, že sobě toho poselstvie neobtiežete pro mne do Prahy učiniti. A rač pán Buoh všemohoucí dáti podle vuole své svaté nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v outerý po hodu slavném Matky boží narození léta XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Jiřiekovi Žabkovi z Limberku a na Tisicích, krále JMti sekretáři ꝯc, příteli mému milému.

---

*) Čísla této sbírky 601—2, 3, 6, 7, 12, 14, 15, 21, [illegible] 7 vytištěna jsou neúplně v I. díle Sněmů českých.

603.

Vojtěchovi z Pernšteina, aby na hrad Pražský s jinými pány také přijel ꝺc.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý. Nepochybuji, nežli že ste již ráčili slyšeti z Uher žalostivé noviny a jako řkúce všemu křesťanstvu škodné; ježto tuto nezdá mi se o tom mnoho vypisovati, než pán Buoh všemohoucí rač nás skrze své svaté milosrdenstvie utěšiti. Já, ač jsem tepruva v pátek minulý na Blatnú přijel, však znaje toho pilné a znamenité potřeby, chci zase, dáli pán Buoh, brzo některý den na hrad Pražský jeti, a prosím vás, račte tam také brzo přijeti, neb jsú toho jistě veliké potřeby a téměř jako najpilnější tohoto královstvie. Pakli jest kníže ráčil vám den jmenovati, žádaje, který byšte přijeti měli, tehdy na ten den vzdy vás prosím, že přijedete. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Pardubicích ꝺc, panu švagru mému milému.

Cedule panu Vojtěchovi z Pernštejna. Muoj milý pane švagře! Když jsem vám tento list napsal, tehdy potom s některými přátely na tom jsem zuostal, abychme, dáli pán Buoh, tuto sobotu [15. září] v Praze byli. I prosím, račte také pospiešiti, abyšte tam brzo byli, neb z některých příčin rád bych zase z Prahy brzo na Blatnú jel, abych opět, dáli pán Buoh, zase o svatém Jeronymu na hradě Pražském byl.

604.

Zve Opla z Fictum, aby také k sjezdu do Prahy přijel.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Teď vám posielám žalostivé noviny, a bojím se, že tomu větší diel pravda, a nemám vám nyní prázdnosti mnoho psáti, než snad prvé nětco o těch novinách zvíte. A buohdá tuto sobotu budu na hradě Pražském i někteří naši přátelé, a rád bych, abyšte tam také bez meškání přijeli, a za to prosiem, že tak učiníte; než rád bych zase z některých příčin brzo na Blatnú jel. Dán na Blatné v středu po hodu slavném Matky božie narození léta ꝺc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce ꝺc, příteli mému milému.

605.

Posílá Vácslavovi Trčkovi přípisy rozdílné, aby je na svá místa odevzdal ꝺc.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Trčko milý! Teďť posielám jedno zavření, coť píši,

neb chtělť jsem byl po poslu poslati, i dlúho se nevrátil, ač potom přišel, jakož kázal jsem jemu i na stravu dáti, jakožť snad poví co, než teď to všecko jedno s druhým posielám. A jestli žeť jest kníže neráčil toho listu viděti, co mi pan sekretář psal, daj jej Bachtlovi, ať jej knížeti ukáže a potom schová jej anebo ty až do mého buohdá příjezdu; a co panu sekretáři píši, pošli jemu to po jeho služebníku bez meškání; pakli jest již odjel, tehdy toho psaní u sebe nech. Také co píši panu Vojtěchovi z Pernštejna a panu mincmajstru i panu Oplovi, pošli jim to po jistých poslích bez meškání. Než od pana Mikuláše Trčky ještě posla nemám, neviem, kde jest se děl, a protož chci odsud na Vlašim poslati, jakžť jsem prvé napsal. Tyto cedule aneb přiepisy zase posielám, a zdá mi se, aby toho tak bylo ponecháno až buohdá v Praze budu. Co se pak některých jiných věcí dotýče, poněvadž, dá-li pán Buoh, brzo v Praze budu, zanechávám o tom širšieho psaní; než psal mi pan Hanuš Flúg, že mi mají peníze položeny býti z Jochmtálu, i poptej se na to v Praze, u kterého by kupce položeny byly. Datum ut sup.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

606.

Posílá Vilémovi z Risenberka noviny z Uher, oznamuje, že k sjezdu do Prahy pojede.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! ɔc Jakož měl jsem vám oznámiti, i také Janovi Škorňovi z Malonic, abyšte ke mně přijeli: i byl bych tak učinil, než jakž jsem v pátek minulý přijel sem na Blatnú, tehdy hned potom v neděli a v pondělí a tyto dni i dnes oznamovány mi noviny žalostivé, ježto mi také mezi tím z Prešpurku oznámeno a psáno; teď vám toho přiepis posielám a bojím se, že jest větší díl toho pravda. Než což se Budína dotýče, toho ještě neviem dokonale, kterak jest, než naději se, že ještě brzo nějaké noviny zviem, ježto pán Buoh všemohoucí rač dáti, aby byly lepší nežli první. A při tom toto vám oznamuji, že pro takové nenadálé věci pojedu buohdá odsud na hrad Pražský tento pátek najprvé příští, než rád bych se zase odtud brzo vrátil okolo téhodne; a když buohdá zde zase na Blatné budu, chci vám rád oznámiti, kdy byšte měli s ním s Škorním ke mně přijeti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v středu po hodu slavném Matky boží narození léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

607.

Píše Jiříkovi Opitovi z Maličína, purkrabí na Velharticích, že hotovost k dopomáhání práva jest odložena, o věcech domácích, zlých novinách o králi, a o odjezdu svém do Prahy.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se stavení dotýče: i což se letos nemuože dělati, musí se toho do jara nechati; však na ty menšie opravy a diela posielámť teď 5ſſ gr. č. a za plechy zvláště 2ſſ gr. českých, jakžs mi psal, kterézs plechy na Blatnú poslal, i kaž je těmi penězi zaplatiti. Což se pak dotýče té hotovosti k dopomáhání práva: i k tomu ať se lidé předse mají, než toliko že jest toho odloženo do středy po svatém Františku [10. října]. Také což se těch lidí, jako Fišar drží, dotýče, nepamatuji, by mi tu ceduli poslal, kteréž jest Fišar psaní Klobásovi učinil, ani také pamatuji, co jest na ty lidi uloženo; však zdá mi se, aby k němu k Fišarovi poslal, že jeho žádám, aby tak učinil, jakž na ně prvé uloženo jest, neb i pro něho to činiem; nebo chtěl-li by on méně podle povahy toho statku učiniti nežli jiní, mohl by skrze to nesnáz mieti, poněvadž ku právu obhajování nemalými jsme závazky zavázáni. Totoť také oznamuji, že jest něco spáleno v kraji Litoměřickém, a při tom taková cedule nalezena, kteréžť teď přípis posielám. Protožť mějte se před ohni opatrně. Však věz, že z těch paličuov již jsú dva lapeni, a jezdie na koniech, neb ještě ti dva vyznávají o jiných takových třech, že by jezdili na koniech; i jestližeby jací takoví tu kde přijeli neznámí, slušie vyzvěděti, kto jsú, a jestližeby neuměli slušné zprávy dáti, slušie je bráti, abychme mohli se s boží pomocí škody uvarovati. Při tom toto také věz, že znám toho potřebu, protož měj pilnost a opatrnost při zámku. A o králi JMti slyšeti zlé noviny, což se Turkuov dotýče. I z takové příčiny a potřeby pojedu buohdá na hrad Pražský tento pátek, než rád bych zase, dá-li pán Buoh, zde na Blatné byl okolo téhodne od téhož pátku. Datum ut sup.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Opithovi, jinak Peřinovi, z Maličína, purkrabí na Velharticích, mému milému.

608.

Janovi Pokštorfarovi, že musí do Prahy jeti, odkudž zase na Blatnou se navrátí a penězi ho opatří.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Pokštorfar milý! Jakož jsi mi psal, což se hor dotýče: i věz, že pro některé pilné a znamenité potřeby mám zase na hrad Pražský, dá-li pán Buoh, tento pátek jeti, a zase, naději se, že buohdá na Blatné budu okolo téhodne od toho pátku; pak chci tebe k sobě obeslati, i také což se peněz dotýče, pokudž slušně možné bude tebe opatřiti, i již dotud, jak muožeš, měj strpení. Datum ut sup.

Urozenému vladyce Janovi Pokštorfarovi, mému milému.

609.

Jiříkovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, o paličích a jiných domácích záležitostech.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Teď posielám přípis cedule, kteréž porozumieš. Pak ač již ti dva paliči, ježto škodu v kraji Litoměřickém učinili, jsú, jakž mi oznámeno, polapeni, než praví, že by ještě tři takoví na koniech jezdili: i opatrujte se před ohněm, a jestliže by takoví kde okolo vás jezdili, muožeš-li takového kterého dosáhnúti, byl bych tomu rád. Věz, že peněz potřebuji, i muožeš-li mi co na tento čas dáti, oznam mi. A tohoto posla vyprav, aby mohl zase na Blatnú tento čtvrtek přijíti, neb, dá-li pán Buoh, mám tento pátek pro pilné potřeby do Prahy jeti; a jestliže by sám mohl ke mně tento čtvrtek přijeti na Blatnú aneb v pátek na noc do Příbramě, chtěl bych s tebú rozmluviti o stavení, aby se to nové dílo mohlo dokonati na Rožmitále ještě do zimy. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

Co máš másla ve dvoře, toho neprodávaj, neb mám za to, že budu sám jeho potřebovati; než sýry muožeš prodati, krom nechaje sobě k domácí potřebě.

610.

Janovi Bechyňovi z Lažan o truchlivých novinách z Uher, o jízdě své do Prahy.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Psaní, kteréž jsi mi učinil i také list kniežetcí, což jest JMt psáti ráčil, poslal, tomu jsem všemu vyrozuměl, a zaseť ten list posílám. I jistě, příteli milý, jsú věci to žalostivé, co jest se JMti králi i mnohým našim dobrým přátelóm stalo k obtížení křesťanskému; i znáti jest, že jsme zhřešili, protož velmi jest potřebí, abychme se brzo napravili a milosti boží skutečně hledali; neb jest JMt svatá velmi milosrdný, a ráčil nám i připověděti, kto hledá, že nalezne, a kto tluče, že jemu bývá odevřeno, a kto prosí, že bývá uslyšán; a protož muožeme duověrně prositi i vyprositi, jedné abychme času neobmeškávali, k kterémuž těmito příhodami jsme jako napomenuti. Játʼ také na tom jsem, abych, dá-li pán Buoh, na hrad Pražský tuto sobotu přijel, a buohdá v pátek budu mieti nocleh v Příbrami, i také pan Kryštofor z Švamberka, švagr muoj, neb což by bylo k obecniemu dobrému tohoto královstvie, rádi bychme slúžili. A o tobě, příteli milý, též nepochybuji, a rád bych tebe tu v Příbrami viděl. Datum ut sup.

Uroz. a statečnému rytíři panu Janovi Bechyňovi z Lažan a na Pčině, příteli milému.

611.

Oznamuje Janovi z Vítence o válečných novinách z Uher, o zahynutí krále Ludvíka ɔc.

Na Blatné 1526, 12. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Poněvadž buohdá budu tento

pátek v Příbrami, nezdát mi se mnoho psáti, než tuť chci, dáli pán Buoh, oznámiti, oč jsi mi psal. Než ještě buohdá Budín není ztracen, neb jakž mi psáno, že pan vajvoda Sedmihradský přitáhl do Peštu, maje na XL^M lidí, a jakž rozuměti, že jich k němu více táhne. A císař Turecký ten oblehl Bělehrad, kdež se králové Uherští korunují, ale neslyšel jsem, aby jeho dobyl. Než toto mi také oznámeno, že v té bitvě netoliko XXX^M ale na LX^M že jest našich zbito, a Turkuov více nežli sto a XX^M, totižto najméně to dvé, než proto oni Turci že plac obdrželi. Než již pan vajvoda že snad muože jim býti lidem roveň. A přičítá se arcibiskupu Kovočenskému bosáku, že by on bitvou prohrániem byl vinen, že již Turci počínali běžeti, než že by on něco spletl; ač jestli tak, nepřeji jemu toho pro křesťanstvo i pro jeho osobu. A jakž mi oznámeno, jestli jich tolik s obú stran zbito, neb tak jeden hrabě píše, tehdy bylo by více nežli sto tisíc a LXXX^M, kdežto v několika stech letech na jednom placu, aby tolik zbitých zuostalo, málo se trefovalo. I rač pán Buoh všemohúcí jejich dušem křesťanským milostiv býti.

O králi JMti ta mi novina přišla, že jest v bitvě nezahynul, než ujížděje, že by do nějaké Dunajské zátoky trefil, a tu že by s JMtí kuoň se převrhl, a tak že by tu utonul. Ač rád bych s pravú vierú, aby pravda nebyla, než takť píši, jakž mne došlo. A pán Buoh všemohúcí náš rač nás utěšiti a stádo své křesťanské, kteréž ráčil svú svatú krví vykúpiti, obraňovati a od nepřátel nyní i potomně vysvoboditi. Dat. ut sup.

Urozenému vladyce Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu ꝛc, mému milému.

612.

Vojtěchovi z Pernšteina, aby brzy do Prahy se vypravil, kamž již někteří pánové se sjeli; oznamuje, že Kadaňským nic pro víru se nestalo a že by snad někdo chtěl býti v Čechách dříve králem nežli by byl volen; o zahynutí krále Ludvíka ꝛc.

Na Blatné 1526, 13. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Noviny, kteréž ste mi ráčili oznámiti, jsú jistě žalostivé, ale z toho jiného neviem co jiného lepšieho učiniti, nežli pánu Bohu všemohouciemu to poručiti, kterýž, když ráčí, z svého svatého milosrdenstvie muože nás utěšiti. A o takových novinách také mi prvé oznámeno, ale ne tak gruntovně jako od vás, jakož také jsem vám něco o tom v outerý minulý psal. A jest toho veliká potřeba, abyšte bez meškánie ráčili do Prahy jeti, jakož také buohdá zítra tam pojedu; a již jsú tam v Praze, jak mi oznámeno, pan komorník, pan sudí, pan písař*) i někteří více, a že sobě obtěžují čekati; než ját jsem proto

*) Jaroslav z Šellenberka, Zdislav Berka z Dubé a Radslav Beřkovský z Šebířova.

tam nepospiechal, až by nás se více sjeti mohlo, jakož také někteří z těchto krajuov mají tam v Praze tuto sobotu býti.

Což se dotýče Kadaňských, prosím vás, neračte tomu věřiti, byť se jim co pro víru stalo, než pro jejich svúvuoli, a snad mohl bych ještě jináče jmenovati, nebo nečiní se jim žádný útisk, jedné ať oni nás neutiskají. Než nyní jest při některých ten obyčej, když pro jich neřádné skutky jaká na ně těžkost přijde, i chtí se vierou zastierati; pak má-li tak býti, již jsú dva vzati Herkulišovi,*) ježto oheň v zemi pustili, i chtí-li spraviti, že jsou pro víru vzati a ne pro jich lotrovstvie, tehdy chtie-li tomu někteří místo dáti, stěžkem proto ti k tomu snadně svolí, komuž jsú ohněm škodu, ježto se nic víry nedotýče, učinili. A z té příčiny vám o tom tak vypisuji, abyšte ráčili věděti, žeť již někteří takoví jsú, že pod jménem zástěry viery snad by, kdyby mohli, i k Turkóm náchylnost obrátili, kdyby jedné svú vuoli provésti mohli.

Také, což se bratrstvie dotýče, jaká jest prvé o tom mezi námi řeč byla, nepochybuji, než že to ráčíte mieti v paměti; nežli aby se v to zvláštně lid sedlský potahoval, toho nevím, a zvíte to potom; ač jestliže tomu dobře rozumiem, byť pak i o to bratrstvie bylo, stane-li v tom pořadu, kterak jsme o tom rozmlúvali, že na tento čas muože se to tomuto královstvie hoditi, neb jakž se počíná slyšeti, snad by někdo v tomto královstvie chtěl býti prvé králem, nežli by byl volen.

Což se dotýče sněmu, toho bude jistě potřebí, abychme se oň snesli, aby brzo položen a držán byl: a protož bych rád, abyšte ráčili spěšně do Prahy přijeti, neb kníže ráčil jest také některé jiné, aby také do Prahy brzo přijeli, obeslati, a snad předkem o tu potřebu, jakož nepochybuji, že jest vám také o to psal.

Muoj milý pane švagře! Poněvadž naději mám, že se buohdá brzo spolu shledáme, protož vám nyní mnoho nepíši, než všemohúcí pán Buoh rač dáti, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné ve čtvrtek před povýšeniem sv. Kříže léta XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane svagře! Toto také račte věděti, že jest mi psáno a to dnes přineseno: což se krále JMti dotýče, že Cetrys ušel z bitvy pěšky a poviedal, že jsú na hlavu poraženi, a král JMt když ráčil ujížděti, že uhodil na zátoku Dunajskú, a že by on Cetrys před JMtí v Dunaj, maje zase nějaký kuoň, vskočil, totiž do té zátoky, a JMKská za ním, a že ráčil mieti kuoň těžký a velmi ustálý, a jakž do té zátoky vskočil, že jest se hned s JMtí kuoň převrhl, a tak že by JMt i s koněm utonul. I toho já proto nejistiem, než strach jest, že jest u samé té příhody, poněvadž

*) Herkules Trčka.

se JMti doptati nemuožeme; než jistěť jest na nás přišla veliká boží rána, a z toho znáti, že jsme zhřešili a že jest potřebí, brzo abychme se napravili a k milosti a k milosrdenství božiemu hned bez prodlévání utekli.

613.

Vypisuje Jindřichovi z Ryzmberka bitvu u Moháče a oznamuje, že do Prahy pojede.

Na Blatné 1526, 13. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Ačkolivěk měli jsme několikery noviny o nynějších uherských a tureckých věcech i od sekretáře, ač jest on dosti gruntovně o těch věcech psal, jakž spraven byl snad i od Cetice [sic], ale snad ti nemohli se všeho gruntovně, při čem nebyli, vyptati. Nežli přineseno mi dnes psaní a při tom mi poslán přípis listu a cedule, co jest jednomu mému příteli pan Franc hrabě od sv. Jiří a z Pezinku psal, jakož vám teď toho také přípis posielám, ješto tomu všemu porozumíte a snad dostatečněji nežli prvé. Nebo z toho psaní a z těch novin zřetedlně jest znáti, že jest zřetedlná, znamenitá a veliká bitva byla, ješto v několika stech letech, jest-li to tak samo v sobě, jakž jest psáno, málo té bitvě rovných bylo. Neb císař Turecký ve čtyřech houfích měl sto tisíc a XL^{M} a k tomu svuoj zvláštní houf šenčiáří, v kterémž byl, ješto jest podobné, že jest také tu bylo drahně tisíc lidí. Také král JMt našich křesťanuov bez pochybení že jest drahně měl, poněvadž, jakž tu psáno, že císař Turecký pustil v honce XL^{M} lidí, a král náš že poslal proti němu také v honcích s arcibiskupem Koločenským bosákem XL^{M} lidí, a že po dvakrát Turci utíkali, než že jest něco ten arcibiskup spletl. Tomu jsem nerad pro nás všecky a také jemu toho nepřeji.

A našich že jest zbito na LX^{M} a Turkuov více než to dvé; i jestli tak, tu muože býti rčeno, že jsú se opravdu bili, nebo by jich na placu zbitých více zuostalo s obú stran nežli sto tisíc a LXXX^{M}. A v tom počtu že jest zabito VI biskupuov, a bojím se, že našich soudcuov zemských pět a jeden z úředníkuov zemských, purkrabie kraje Hradeckého, i jiných více dobrých přátel. Co pak pánuov Uherských také zbito i také pan Ambrož Šarkán, najvyšší sudí královstvie Uherského kterýž byl, a Thomas Sečí a František Botyan, toho neviem, ten-li jako při dvoře býval čili jeho strýc, jakož pak tomu všemu šíře vyrozumiete z těch přípisuov, i páni Orsákové že zbiti a pan Jan Drafy, kterýž držel korúhev královskú, že pod ní zabit, i ten Valentin Turek, za to mám, kterýž od císaře tureckého byl ujel, ješto byl člověk znamenitý. A hajtmanem nejvyššiem byl nad vojskem pan Jiřiek Trenčinský, kterýž také raněn, jakž tu psáno; a bojím se toho, že ty všecky věci samy v sobě, což se našich dotýče, v pravdě jsú. Jest-li pak tolik Turkuov zbito, jakž jest psáno, tehdy

podobné, že jsú také mnozí z nich znamenití na placu zuostali zbiti; a poněvadž císař turecký od Bělehradu tohoto přednieho dále, jakž z toho psaní rozuměti jest, netáhl, tehdy znamení zřetedlné, žeť jest jemu mnoho lidu ubylo, a snad také ostejchá se pana vejvody Sedmihradského, jesti ve XL^{M} lidech u Pešti, a jest naděje, že jemu panu vajvodovi bude vždy lidu přibývati a buohdá Turka zaženou. A utečeme-li se ku pánu Bohu, jakož slušné a potřebné jest, tehdy s pomocí jeho svatú muože Turek poražen býti a bit, aby potom tak hluboce do Uher nepospiechal. Muoj milý pane švagře, ač poněkud tuto vám něco zbytečně vypisuji, poněvadž v tom přípisu z listu i z cedule vypsaného šíře o těch věcech psáno jest, ale proto zdálo mi se v tomto psaní také toho něco dotknúti pro tak velikú a znamenitú bitvu.

A toto co vám píši, neměl jsem kdy zvláštně o to psáti panu Vilémovi a panu Břetislavovi, bratřím vašim a švagróm mým, též ani těch přípisuov poslati, poněvadž také jinými věcmi jsem zaneprázdněn, stroje se zítra buohdá do Prahy jeti; neb již tam jsú pan komorník, pan sudí, pan písař, a za to mám i někteří více, a kníže ráčil mi psáti žádaje, abych pospiešil svým příjezdem. I žádám vás, že to panu Břetislavovi všecko oznámíte, co vám posielám a píši, i také panu Vilémovi, kdybyšte k němu poselstvie měli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné ve čtvrtek před povýšeniem sv. Kříže léta XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí.

Muoj milý pane švagře, když již toto jiné bylo napsáno, tehdy pan Břetislav ke mně přijel, i dal jsem jemu toho takovýž přípis, jakýž vám posielám, a ostatek jsem žádal, co jsem ještě chtěl připsati, aby vám to oznámil. A což se Vodičky dotýče, ač se v něčem jedny noviny s druhými nesrovnávají, a v něčem jsú k sobě také podobné, než tomu jsem rád, ze zlého vybierajíce, že jsú někteří z našich přátel živi, ješto jsme se nadáli, že jsú v té bitvě zhynuli.

614.

Oplovi z Fictum o počtu padlých v bitvě u Moháče, o smrti krále Ludvíka i některých pánův Českých; přimlouvá se, aby řád byl zachován a řádné aby bylo volení, chtěl-li by kdo bezděky králem býti; o sjezdech krajských, o budoucím sněmu ɔc.

Na Blatné 1526, 14. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Byl bych vám noviny nynější uherské prvé oznámil, než že byly rozličné, nevěděl jsem se gruntovně čím zpraviti; však psal jsem vám v středu minulú, i také nějaké noviny poslal tudy ku Praze, toho pak neviem, totoli psanie čili ono bude vám prvé dodáno. A včera váš posel ke mně s večerem přišel, ježto byl jsem hostmi zaneprázdněn, a dnes maje do Prahy

jeti, nemohu mnoho psáti; než teď vám opět noviny posielám, co mému jednomu příteli pan Franc hrabě od svatého Jiří a z Pezinku psal, ježto včera v obědy jest mi to přineseno. Však včera také k večerou přijel nějaký Vodička, kterýž jest bytem v Horažďovicích, a pravil mi, že z Prešpurka vyjel tuto sobotu minulú [8. září], a že tam také rozličné noviny slyšel, ale v něčem proměnné od těchto psaných, i také v tom, že by našich nebylo více zbito než okolo 12.000, a Turkuov okolo 30.000. Pak jakžkoli jest, mnoho jest lidí v té bitvě zhynulo, než dokonale se ještě věděti nemuože, kterak samo v sobě jest. Co ste mi pak psali, což se dopomáhání práva dotýče, k tomu se sluší předse strojiti, i také k tomu, abychme řád v tomto královstvie měli, a chtěl-li by kdo bezděky králem býti, abychme se v tom ani v jiném z našich svobod nedali vyvésti, než aby bylo řádné volení, když by toho ten čas byl.

O sjezdiech neviem, aby bylo dobře v krajiech je držeti, než abychme sněm obecní brzo, dáli pán Buoh, měli a buohdá na něm něco dobrého zjednali.

Než máme někteří býti na hradě Pražském, jakož jest mi oznámeno, že již pan komorník, pan sudí a pan písař tam jsú, a kníže také ráčí některé obsélati, a já tam také buohdá budu s panem Švamberkem a s některými přáteli tuto sobotu, totižto zítra buohdá, než nerad bych tam déle několika dní na ten čas byl; a prosím vás, přijeďte tam také tento pondělí neb v uoterý, jakož jsem vám také něco prvé o to psal.

Což se pak vašeho přátelstvie a přátel vašich ke mně dotýče: i znal jsem to a znám a o tom nepochybuji, i jistě zase také jsem váš a vašich přátel dobrý přítel. A již zvláštnieho psaní dalšieho zanechávám až buohdá do našeho shledání, kteréž rač dáti pán Buoh všemohoucí šťastně a ve zdraví. Panu Mikulášovi Trčkovi dlúho jsem neoznámil, co mi za odpověď dal pan Zdeněk bratr jeho, neb muoj posel tepruva v puol druhé neděli vrátil se; než jakž mi jako dnes psaní od pana Zdeňka přineseno, poslal jsem je panu Mikulášovi na zajtří. Dán na Blatné v pátek den sv. Kříže povýšení léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce ɔc, přieteli mému milému.

Co se dotýče cihláře, poněvadž prodlieval na Blatnú přijíti, i poručil jsem již jiného zjednati.

O králi JMti zlé noviny slyšeti, a bojím se, že jsú pravé, než za to žádám, že tím nebudete hlásiti, aby ty noviny ode mne šly: že JMt jel přes zátoku Dunajskú a že utonul, nežli Cetrys přejel. Také slyšeti o panu Jakubovi Valeckém z Vřesovic, že utonul, a o některých přáteliech nemuožeme ještě věděti kde jsú, než o panu Kutnaurovi praví, že jest konečně v boji zabit. A o pániích Šlicích praví, že toliko jeden zabit, neviem který, však ještě kde jiní jsú, kteříž v bitvě byli, doptati

se nemohu. Než Vodička z Horaždějovic pravil mi, že v Prešpurce mluvil s panem Jindřichem Berkú, a o panu Hložkovi že bylo slyšeti, že také někudy ujel, než proto jeho ten Vodička neviděl. A o pánu Buštěhradském ještě neviem kde jest, než pan kancléř měl by z Prešpurka brzo doma v Hradci býti.

615.

Mikulášovi Trčkovi z Lípy o počtu zabitých v bitvě u Moháče, o zprávách, že by král Ludvík živ byl; žádá ho, aby do Prahy přijel, je-li od knížete obeslán.

Na Blatné 1526, 14. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Teď k vám posielám některé služebníky své po těch 500 kop gr. č., kterýchž k mé potřebě a žádosti chcete mi puojčiti, a prosím vás, že je jim vydati poručíte; a také po nich posielám vám list na ty penieze na papíře, tak jakž obyčej takové listy dělati, ježto se na takové i přísudkové při úřadu purkrabském činí, když jest kto prodléval zaplatiti. Kterýžto list má vám dáti Jan Šváb z Chvatliny, služebník muoj; pakli se vám bude zdáti, potom abych vám jiný list udělal aneb s rukojměmi list hlavní na tu sumu, chci rád také učiniti při času svatého Jeronyma aneb prvé, jestliže mi oznámíte. Což se pak novin dotýče, ačkolivěk rozličné jsú, jakož jsem vám něco prvé o tom psal, však co mi včera přineseno, co jest pan Franc hrabě od svatého Jiří a z Pezinku jednomu mému příteli psal, teď vám toho také přípis posielám. Však také včera jeden mi pravil, kterýž v sobotu minulú z Prešpurku vyjel, něco proměnně od toho přípisu, kterýž vám posielám, a že jest v Prešpurce s panem Jindřichem Berkú mluvil, a pan Jindřich Hložek že by se také někde optati měl, a pánuov Šlikuov že by tolik zbito nebylo, což mi psáno, ani lidu z obú stran, než krále JMti lidí že by bylo zbito okolo 12.000 a Turkuov blízko ke 30.000, ježto na tento čas dokonale ještě nevieme se čím zpraviti.

Nežli, pane a přieteli muoj milý, což se krále JMti dotýče, že by se JMti nemohli doptati, byl jest ten hlas jakož i psáno mi, že by v nějaké zátoce Dunajské utonul, kterak snad Voldřich Cetrys zpravoval: než dnes mi ráno psaní přineseno a list od pana Jana Trčky strýce vašeho, v kterémž jest datum v tento úterý minulý [11. září], že jemu přišlo poselstvie ten den v 17 hodin, že JMKské pán Buoh z té bitvy pomoci ráčil a že jest živ, a že se JMt dobře má; i rač to pán Buoh všemohoucí dáti, aby tak bylo. A jakž kolivěk jest, rád bych tomu zvláštně byl, a již dnes odsud z Blatné, dáli pán Buoh, vyjedu a buohdá zítra na hradě Pražském budu; a jestliže ste od knížete JMti obesláni, také bych rád tomu byl, abyšte tento pondělí do Prahy přijeli. Což se pak dotýče pana Zdeňka bratra vašeho a práva dopomáhání, i muoželi ta věc ještě mieti prodlení do svatého Jeronyma, při tom stuoj; pakli byšte

v tom obtížnosť měli, tehdy nebudete-li sami v Praze, že byšte tam ke mně tento pondělí aneb v uoterý o to poslali. A dajž vám pán Buoh všemohúcí, pane a příteli muoj milý, dobře a šťastně se mieti. Dán na Blatné v pátek den sv. Kříže povýšení léta ꝯc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi, příteli mému milému.

Což se pomoci na Turky dotýče, již po této příhodě a bitvě, kteráž s Turky byla, neviem, bude-li jaká viece pomoc učiněna, než naději se, že se těm věcem všem brzo vyrozumie.

616.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova, aby vyzvěděl od Jindřicha Berky noviny z Uher, žádá ho za opatření, aby komorník od desk s půhony k pánu Strakonickému vyslán býti mohl.

Na Příbrami 1526, 15. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Bachtl milý! Pravil mi ve čtvrtek nějaký Vodička z Horaždějovic, že byl u Ostřehomu, a že se shledal s panem Jindřichem Berkú, a že týž Vodička vyjel dnes týden z Prešpurku, a že se naděje, že pan Jindřich Berka měl by býti v Praze včera nebo dnes: i jestliže jest již do Prahy přijel, přivítej jeho ode mně a zeptej se na krále JMt, poněvadž o JMti rozličné noviny slyšeti jest, neb bych JMKské rád přál zdraví a všeho dobrého; a žádaj jeho ode mne, aby mi oznámil, co ví, kterak se mají pan Jan Buštěhradský, páni Šlikové a pan Hložek i jiní naši dobří přátelé. Také zde jsem v Příbrami slyšel, že by jeden z pánuov Šlikuov do Prahy přijel, i co dobrého praví, zvěz to, poněvadž z Uher jede; a když dnes proti mně vyjedeš, aby mi jedno s druhým oznámiti mohl, jaké noviny zvíš anebo již víš. Oznamujiť také, že jest mi pán Strakonický k tomu příčinu dal, abych jeho pohnal: i žádaj ode mne pana Hynka landfojta starosty komorničieho, jestliže jest doma, pakli není, ale komuž jest na svém místě poručil, aneb poruč Trčkovi, ať ode mne žádá, aby měl komorníka na hotově, aby ku pánu Strakonickému na Strakonice jel s puohony, kteréž jemu oznámiem, dá-li pán Buoh dnes, když na hrad Pražský přijedu, nebo bude s tím potřebí pospiešiti, aby mohl ten komorník tento pondělí dopoledne tam býti. Dán na Příbrami v sobotu po sv. Kříže povýšení léta ꝯc XXVI°.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Bachtlovi z Pantenova, mému milému.

617.

Přeje Václavovi Haugvicovi z Biskupic štěstí k sňatku s dcerou Jana z Kunštatu, a omlouvá se, že mu kůň poslati nemůže, poněvadž k dopomáhání práva v království Českém jich také potřebuje.

Na hradě Pražském 1526, 16. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, oznamujiece,

kterak s panem Janem Kúnú z Kunštatu máte v přátelstvie vjieti a jeho dceru k stavu manželskému pojímati: i dajž vám pán Buoh všemohoucí šťastně a k vašemu potěšení. Při tom jste mi také napsali, žádajiece, abych vám kuoň poslal: i pane švakře milý, povolně bych se v tom rád vám k vuoli měl, než v pravdě mám v tom sám na tento čas nedostatky, jakož posielal jsem do Dolní Lužické země, ježto mi odtud dobré koně a z Marek jednali a kupovali, neb v té straně časem bývá dosti dobrých fryzuov; ale nyní málo mi toho zjednali, neb i jinde v Němcích poručil jsem sobě za své peníze koně jednati; toho pak ještě neviem, co mi se zjedná, a drahně toho nyní potřebuju pro dopomáhání práva v tomto královstvie Českém, poněvadž podle úřadu mého mám toho puovod býti. Také skrze tuto příhodu, kteráž jest se, jakž slyšeti, králi JMti stala, musím jako na každý den pro všelikterakú věc na hotově býti, ježto také k tomu koní potřebuji. I to všecko vědúce, že z takových příčin na tento čas v tom vaší žádosti naplniti nemohu, žádám vás, pane švagře muoj milý, že mi za zlé míti nebudete; a rač vám pán Buoh dáti dobře a šťastně se míti. Dán na hradě Pražském, v neděli den sv. Ludmily léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Bouzově, panu švagru mému milému.

A byl bych vám prvé odpověď dal, než že tepruva včera, když jsem na hrad Pražský jel, dal mi od vás list služebník váš.

618.

Oznamuje synu svému, Adamovi, že posílá Janovi Rožmberkovi Strakonickému půhony a vystříhá ho, aby se za tou příčinou měl před ním na pozoru ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 16. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl i se všemi svými. Věz, že jsem pana Jana z Rožmberka Strakonického třmi puohony pohnal, ježto nyní nemám času o tom vypisovati; než tento komorník od desk s těmi puohony jede, a potomť buohdá to šíře oznámím. A má tento komorník býti na Strakonicích zítra, totižto tento pondělí konečně dopoledne; a psal jsem hejtmanu do Příebramě, aby tomuto komorníku puojčil koně, aby tím spěšněji mohl jeti; a budeli toho potřebovati, také jemu hned koně dobrého k té potřebě hodného puojč, nebo jest pilná naše potřeba, aby se ta věc neobmeškala; a když zase tento komorník pojede, budešli chtieti, co mi po něm psáti, budeš to motci učiniti. A pán Buoh všemohúcí rač se nám dáti spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut supra.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

Nemám nyní prázdnosti k mnohému psaní, než tak jsem srozuměl, ž král JMt konečně z tohoto světa sešel. I budešli míti jaké poselstvie ku

Švihovským, muožeš to panu Jindřichovi i panu Břetislavovi oznámiti. A rozumiem tomu, že páni z Rožmberka, a zvláště snad pan Jan, málo sobě na tento čas řád a právo váží: protož měj se opatrně i na zámku Blatné, a zvláště když jemu ti půhonové, co se mne dotýče, dodáni budou, snad ještě bude proti mně těžší mysli nežli prvé, ač ne já jemu, nežli on mně jest vinen. Toto také věz, že se již něco sem pánuov a rytířstva sjelo, a měli by také dnes pan Kundrath Krajieř a pan Jan z Wartmberka sem do Prahy přijeti; a naději se, že také přijede sem zítra pan Vojtěch z Pernštejna, jakž mi praveno, i někteří více; a jest zde také již pan Jindřich Hložek z té bitvy Uherské.

619.

Janovi z Vítence, aby komorníku, jejž s půhony do Strakonic posílá, koně vhodného zapůjčil.

Na hradě Pražském 1526, 16. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Tento komorník jede s puohony o mú potřebu se třmi ku pánu Strakonickému, a jest toho pilná potřeba a muší býti tento pondělí dopoledne na Strakonicích: i puojč jemu nějakého koně k tomu hodného, aby ještě tento komorník dnes mohl býti v Březnici a na zajtří v Strakonicích před polednem. I věřímť, že to vzdy opatříš, aby ta potřeba nebyla obmeškána, neb mi na tom mnoho záleží; však proto také synu svému na Blatnú píši, aby jeho jiným koněm, budeli toho potřebí, opatřil. Dán na hradě Pražském v neděli den svaté Lidmily léta ɔc XXVI°.

Uroz. vladyce Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu, mému milému.

Což se dotýče novin o králi JMti, ač jsú rozličné, ale jakžkolivěk jest, bojím se toho, že jest konečně z tohoto světa sešel.

620.

Píše dceři své paní Anně z Rožmitála a na Hradci, že jest ochoten s manželem jejím na Vlašimi se sjeti; oznamuje, proč do Prahy jeti musel, kteří pánové do Prahy přijeli ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 16. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly i s dětmi vašimi, toho bych vám věrně přál. Srozuměl jsem z psaní vašeho, že by se vám z některých příčin za dobré zdálo, abych se s panem synem svým, manželem vaším, brzo shledal: i poněvadž tomu jsem také srozuměl, že by pan syn chtěl se mnú v dobrém přátelstvie býti, i jistě také jsem toho úmyslu též učiniti a k němu se v dobrém přátelstvie zachovati, neb to znám, že z obú stran slušné jest nám to učiniti. Což se pak našeho spolu shledání dotýče, jestliže pan syn jest již doma a muože-li se k tomu uprázdniti, chci se s ním, dá-li pán Buoh, sjeti tuto sobotu

najprvé příští [22. září] na Vlašimi, a za to mám, že muožeme býti bez podezření, jako bychme pány Trčky bratří rovnati chtěli, neb jest věc vědomá, že jsme s nimi v dobrém přátelstvie; a na tento čas neviem k tomu přístupnějšího místa nežli tu, a také jest Vlašim jako v prostředku mezi Prahú a Hradcem, že by každý z nás měl sedm miel jiezdy. I jestliže se zdá za potřebné panu synu to naše shledánie, žádám vás, oznamte mi to hned bez meškánie, anebo pan syn po tomto mém služebníku, nebo bych na ten den buohdá konečně tuto sobotu do Vlašimě přijel, jestliže pan syn také ten den chce tam přijeti. A psal jsem jemu list prvé po Rosndorfovi při jednom svém příteli, než neviem, zastihl-li jest on pana syna v Prešpurce. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli den svaté Lidmily léta ɔc XXVI.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci ɔc, dceři mé milé.

Jakož jsem vám, paní dcero má milá, prvé psal, že jsem chtěl na Blatné až do svatého Václava pobýti: i tak jest, že ten muoj úmysl byl, ale pro ty noviny, kteréž se JMKské přihodily, přijel jsem na hrad Pražský tuto sobotu minulú [15. září], a jistě zlé jsú to noviny, a rač pán Buoh všemohúcí v lepší obrátiti.

Také jest zde něco pánuov a z rytířstva, i několiko úředníkuov zemských; též také přijel jest sem pan Kundrát Krajieř, a naději se, že také zítra buohdá zde budou pan Vojtěch z Pernšteina a pan Jan z Wartmberka. A kdyby mohl také tento týden pan syn sem do Prahy přijeti, rád bych tomu byl, a nebylo by třeba našeho zvláštnieho sjezdu. A pravil mi kníže, že jest ráčil panu synu psáti, žádaje, aby sem do Prahy přijel, jakož jistě jest toho potřebí pro dobré tohoto královstvie. A páni Pražané kniežeti jsú připsali, kohož pro takovú potřebu ráčí obsélati, že zde v Praze mají bezpečni býti, i také zase svobodně pryč odsud, když by chtěli, jeti.

621.

Jakubovi, biskupu Vratislavskému, že sněm obecní v brzce na hradě Pražském držán bude ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 17. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Duostojný v Bohu otče, pane, pane mně příznivý a přieteli muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce, dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Račte věděti, že jsem VMti jeden list psal a po tomto poslu poslal, což mi se ty časy za potřebné k oznámení zdálo, a v tom jsem jel na Blatnú; potom pak, když jsem zvěděl o té příhodě, kteráž se v Uhřiech od Turkuov stala, i což se krále JMti dotýče noviny žalostivé, tehdy přijel jsem zase na hrad Pražský a tu jsem VMti posla ještě našel, neb jsem tomu porozuměl, že jiní jeho zdrželi, k komuž jest více chodil. A již nyní VMt neznal jsem nic zvláštnieho, ježto bych VMti psáti měl, o čemž byšte VMt prvé od jiných věděti neráčili, oznámiti; neb také

porozuměl jsem, že knieže Karel ráčil jest VMti to všecko psáti a oznámiti, jaké sú sem z Uher noviny do Čech oznámeny. A dajž pán Buoh VMti dobře a šťastně se míti. Dán na hradě Pražském v pondělí na den sv. Lamperta léta ɔc XXVI°.

Duostojnému v Bohu otci pánu, panu Jakubovi, biskupu Vratislavskému, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

Toto VMti také oznamuji, že jest se nás sem do Prahy něco sjelo z pánuov a z rytieřstva, a rozvažujem to sobě, že bychme rádi, aby toto královstvie České a tyto země mohly s boží pomocí dobře opatřeny býti, abychme, užievajíce svých práv a svobod, mohli v dobrém pokoji obývati; ježto se naději, že pro takové potřeby budeme brzo v tomto královstvie, zde na hradě Pražském, sněm obecní mieti.

622.

Zikmundovi z Kopidlna, že při dopomáhání práva vždy vedle řádu se zachová.

Na hradě Pražském 1526, 17. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se práva dopomáhání dotýče: i jistěť bych tobě škody ani žádnému nepřál, než pokudž mi se náleží podle řádu a práva zachovati, muším v tom povinnost svého úřadu vyplniti, na nic se v tom jiného neohliedaje než na spravedlivost náležitú; a z úmysla nerad bych v tom žádného obmeškal, než jestliže někdy některá věc pruotah mievá, bez příčiny to nebývá. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Zigmundovi z Kopidlna ɔc, příteli milému.

623.

Mikulášovi Trčkovi z Lípy, aby při svou s bratrem Zdeňkem odložil a k zachování řádu v království Českém nápomocen byl.

Na hradě Pražském 1526, 17. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili a po služebníku vašem poslali, tomu jsem všemu vyrozuměl. I což se vaší spravedlivosti proti panu Zdeňkovi, bratru vašemu, a práva dopomožení dotýče: i pane a přieteli muoj milý, jistěť bych vám zvláštně rád přál, abyšte své spravedlivosti bez dalších odtahuov dosáhli, než v této příhodě nenadálé, kteráž jest se zběhla a stala, což se dotýče krále JMti, a bojím se, že konečně tak jest, jaké jsú nás o tom noviny více nežli od jedněch došly: protož v pravdě zdá mi se za lepší, abyšte v tom strpení až do svatého Jeronyma měli, jakož také též jsem v tom své zdání služebníku vašemu oznámil; a naději se, že pan Opl dnes aneb zítra zde v Praze bude, i chci

s ním také o to rozmluviti, a poznámli co v tom ještě jiného potřebného, chci vám to rád, pane a přieteli muoj milý, brzo oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi, příteli mému milému.

Což se pak dotýče řádu tohoto aneb v tomto královstvie, i když s Boží pomocí k tomu pilnost přiložíme, buohdá řád dobrý zachováme a rozmnožíme; a o vás, pane a přieteli muoj milý, nepochybuji, než že se pány přáteli vašimi v tom ve všem budete radni a pomocni. A za to mám, že brzo sněm obecní tohoto královstvie položen bude.

624.

Jiříkovi Žabkovi z Limberku, královskému sekretáři, že někteří z pánův a rytířstva na hrad Pražský se sjeli a o to rozmlouvají, co by k dobrému království Českého bylo; oznamuje, že brzy sněm položen bude.

Na hradě Pražském 1526, 17. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Pane sekretáři, přieteli milý. Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psal jsem vám z Blatné, ježto jest toho dodáno tomuto vašemu služebníku, a v tom pro tu příhodu, kteráž se JMKské stala, přijel jsem na hrad Pražský, a vašeho služebníka jsem zastihl ještě zde v Praze. I neviem vám nyní co tak zvláštnieho oznámiti, než že se nás něco sem na hrad Pražský sjelo a o to rozmlúváno, což by mohlo k dobrému býti tohoto královstvie Českého a těchto zemí; a za to mám, že brzo sněm obecní zde na hradě Pražském mieti budeme. A žádám vás, jestliže byšte jaké zvláštní noviny zvěděli, že mi je oznámíte. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Jiřiekovi Žabkovi z Limberku a na Tisicích, krále JMti sekretáři ꝯc, příteli mému milému.

625.

Jindřichovi z Ryzmberka a z Švihova o smrti krále Ludvíka i některých událostech po bitvě Mohačské; oznamuje, kdy bude sněm obecní držán a kteří pánové na hrad Pražský se sjeli ꝯc.

Na hradě Pražském 1526, 17. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Byl bych k vám prvé poslal, než čekal jsem, abych vám nějaké noviny oznámiti jisté mohl, ale ještě vždy jsú noviny rozličné, ježto se ne ve všem jedny s druhými srovnávají. Pak ač v Praze „Te Deum laudamus“ zvonili a z děl stříleti dali, nežli jsem na hrad Pražský přijel, nadějíce se, že jest král JMt nalezen, ale potom jiné noviny přišly, že se ještě JMKské doptati nemuožem, a bojiem se, že se stěžkem již doptáme, leč v nebeském

královstvie. Přijel jest také sem do Prahy pan Jindřich Hložek a před tím jeden z mladších z pánuov Šlikuov, ježto také v té bitvě turecké byli, i někteří jiní, a žádný z nich o králi JMti, kde jest, nic nevie; než pan Jindřich Berka ten ještě nepřijel, nežli o pánu Hradeckém slyšeti, že jest již doma.

Toto mi také praveno, že pan markrabie Jiří jest v Prešpurce při králové JíMti, a že jest králová tu v městě, a že JíMt na zámek Prešpurský pustiti nechtěli, a on pan markrabě že některým dává zrádce, kteříž při JMti králi byli, že JMt neopatřili, jakž jim bylo poručeno, než že kteří koně pro JMt osobu byli zachováni, že ti někteří, majíce JMKskou opatrovati, i sami se opatřili, na ty koně vsedavše, že by na nich ujeli aneb utekli. Také ta rozprávka, že by Bornamisa umřel a Trepka že by zabit byl, a pan vajvoda Sedmihradský že by byl na Budíně a při sobě má na 40.000 lidí aneb více, a že k němu Uhři táhnou, snad aby jemu pomocni byli proti Turkóm; neb ten hlas jest, že císař Turecký dobývá Bělehradu, a někteří praví, že když císař Turecký aneb jeho některý baše zvěděl, že tolik lidí v Budíně aneb tu okolo jest, zase se od Bělehradu obrátil k svému pomezí, než že by ještě dokonce z Uher vytáhl, toho neviem. Toto také rozprávějí, a jako by věc jistá měla býti, že králová JíMt dala Cetryse Voldřicha zmučiti a potom stieti, jakoby on také jeden z těch byl, kteříž JMKskou zavedli, než proto toho nejistiem; než jestliže jest tak, tehdy i v těch věcech pán Buoh ráčí své divy ukazovati, ježto nyní o tom širšieho psaní zanechávám.

Myť zde na hradě Pražském o rozličné věci rozmlúváme, hledajíce těch cest, kteréžby k dobrému tohoto královstvie býti mohly; a za to mám, že bude obecní sněm položen sem na hrad Pražský, aby se sjeli naň v středu po svatém Jeronymu [3. října] najprvé příští. Také zde jest nás dosti slušný počet z pánuov a z rytieřstva, i také pan Vojtěch z Pernštejna dnes sem přijel, a včera pan Kundrát Krajieř, a také měl by zde býti pan Jan z Wartmberka bez meškání, a tuto neděli příští mělo by se jich sem více sjeti do Prahy i také poslové ze všech měst tohoto královstvie; protož neviem vám nyní času jistého jmenovati, kdy budu moci z takových příčin na Blatné býti. Vězte také, že nežli jsem do Prahy přijel, že kníže s jinými pány a z rytířstva, kteříž zde prvé byli před mým příjezdem, ráčil poslati z některé příčiny k králové JíMti pana Jana Dobřanského, a ku pánu Hradeckému do Hradce pana Wolfarta Planknara; i ještě se žádný z nich nevrátil, ani Rosendorf, který před tím k králi JMti poslán byl, ale mám za to, že jest dále Prešpurka nejezdil. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí u večer den sv. Lamperta léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Též psáno panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Cedule panu Břetislavovi. Muoj milý pane švagře! Což se dotýče vaší jiezdy, o kterúž jsme spolu mluvili, hledal jsem k tomu cest, čemu bych v takové věci mohl vyrozuměti i také k tomu přivésti, aby se ta jiezda slušně a užitečně i také k dobrému trefiti a hoditi mohla. Ale ještě ničemuž tomu vyrozuměti a toho poznati jsem nemohl, ješto nyní o tom širšieho vypisování zanechávám; protož zdálo by mi se, abyšte ještě té jiezdy ponechali, až by se těm věcem lépe vyrozumělo. Však již to dále pozuostavuji k vašemu širšiemu rozvážení.

Cedule panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí. Pakli by se vám, muoj milý pane švakře, zdálo nyní sem do Prahy přijeti na rozmluvení a těm věcem, když se jich více sjede, na vyrozumění, tehdy ještě, dáli pán Buoh, mne zde najdete v pondělí po těch nynějších suchých dnech.

626.

Píše synu svému Adamovi, že mu po komorníkovi, kterýž jel s půhony ku pánu Strakonickému, poslal list a že ještě neví, kdy na Blatnou odjede.

Na hradě Pražském 1526, 18. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl i se všemi svými. Psalť jsem něco po komorníkovi, kterýž jest jel s puohony ku pánu Strakonickému, a nyní nemámť prázdnosti mnoho psáti; než teďt posielám přípis toho, co jsem psal panu Jindřichovi a panu Břetislavovi Švihovským, nebo tento posel má ode mne k nim jíti, a když zase puojde, budeliť co potřebí, muožeš mi po něm psáti a poslati. A ještě neviemť kterak oznámiti, kdy budu motci na Blatné býti, ač rád bych byl do svatého Václava, nežli má se jich drahně tuto neděli příští na hrad Pražský a do Prahy sjeti, i bojím se, že toho musím zde dočekati. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Lampertu léta ɔc XXVI°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

627.

Janovi z Vítence, že se ještě krále doptati nemohou.

Na hradě Pražském 1526, 18. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Hajtmane milý! Nemám nyní prázdnosti, ať bych mnoho psal; než což se krále JMti dotýče, vzdy se JMti doptati nemuožeme, a pan kancléř ten jest již do Hradce přijel, a také se JMKské doptati nemohl. Což se pak rozličných novin dotýče, naději se, že pan Jan Bechyně brzo doma bude, a za to mám, což takových věcí jest, žeť to oznámí. Dat. ut supra.

Uroz. vladyce Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu, mému milému.

628.

Prosí Ladislava, arcibiskupa Ostřehomského, aby dal se ptáti, zdali páni Šlikové, Jan z Kolovrat a jiní, kteříž v bitvě Mohačské byli, od Turkův jsou zjímáni a zdali by vyplaceni býti mohli.

Na hradě Pražském 1526, 18. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Najduostojnější v Bohu otče, pane, pane mně příznivý a příteli muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Kteráž jest se příhoda králi JMti i také v té bitvě s Turky, kteříž při JMKské byli, stala, tak jakž v tomto královstvie Českém slyšeti jest a hlas puštěn, toho jsem s pravú věrú nerad slyšel, nežli tím velmi zamúcen jsem. I byli jsú také někteří při JMKské v té bitvě z královstvie Českého, kterýchž se doptati nemuožem, jakožto některých pánuv Šlikuov a pana Jana Buštěhradského z Kolovrat i některých více, ješto pan Hendrych jeden z pánuov Šlikuov o to pracuje a jede, zda-li by se jich doptati mohl. I VMti s pilností prosím, že VMt ráčíte poručiti na to se ptáti, jsú-li zjímáni a od Turkuov pobráni, zdali by přátelé jejich mohli je vyplatiti a za ně šacuňk dáti; nebo poněvadž jsú v té službě pro JMKskou a pro to královstvie Uherské a v té bitvě s Turky byli, té jsem naděje, že VMt i také pro mú žádost to učiniti ráčíte a k tomu se přičiniti, zdali bychme se jich a jejich přátelé doptati s boží pomocí mohli. A co v tom pro mne učiniti ráčíte, toho se VMti rád chci přátelskú službú odplatiti. A dajž pán Buoh všemohúcí VMti dobře a šťastně se mieti. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Lampertu léta ɔc XXVI°.

Nejduostojnějšiemu v Bohu otci, pánu, panu Ladislavovi, arcibiskupu Ostřehomskému, najvyššiemu kancléři královstvie Uherského ɔc, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

Též jako panu arcibiskupu dále psáti panu Janovi Zápolí, věčnému hrabí země Spiské, vajvodovi Sedmihradskému ɔc, panu příteli mému milému.

629.

Oznamuje stavům kraje Prachenského, že král v boji proti Turkům zahynul, a že k opatření potřeb království sněm na pátek po sv. Jeronymu (5. října) do Prahy pokládá, uváděje na pamět tři artikule ze zřízení zemského o volení krále a zachování bezpečnosti země, i vybízí k veřejné hotovosti. Dodatkem sděluje noviny o postupování Turků v Uhřích a napomíná k hotovosti polní.

Na hradě Pražském 1526, 19. září. Opis souč. v král. tajném státn. arch. v Mnichově 50/3 f. 15.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným panóm rytieřóm, urozeným vladykám, múdrým a opatrným městóm kraje Prachenského, pánóm a přátelóm mým milým. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražské. Službu svú vzkazuji, a VMtem a vám oznamuji, že slyše o králi JMti, pánu našem milostivém, žalostivé a lítostivé noviny, že by JMKská skrze ten boj, kterýž ráčil s císařem Tu-

reckým a s Turky míti, z tohoto světa sešel: i sa zde na hradě Pražském a takovú věc slyšíce, a jsúce pospolu páni úředníci a soudce zemští i jiné rady, kteříž se na tento čas sem na hrad Pražský sjeti ráčili, to sme společně rozvažovali, že jest potřebí brzo sněmu obecného tohoto království Českého, aby opatřeno bylo, i jiné všecky potřeby tomuto království náležité aby na místě svém mohly býti ke cti a k chvále pána Boha všemohúcieho postaveny, tak aby nějaká těžkost na toto království nepřišla, a pokudž úřadu mému náleží, abych toho neobmeškal, nežli své povinnosti v tom dosti učinil. I z takových příčin a potřeb pokládám sněm obecní tomuto všemu královstvie na hradě Pražském v pátek po svatém Jeronymu [5. října] najprv příští, tak aby nahoře psaný potřeby povinné a náležité tomuto královstvie na místě konečném postaveny býti mohly podle práva a svobod tohoto královstvie; kteréžto, jaké jsou ve dskách a zřízenie zemských zapsány, níže dotýkám i VMtí a vás všech i každého zvláště žádám i napomienám, že se v jmenovaný pátek na hrad Pražský a do Prahy sjeti ráčíte a potom na zajtří v sobotu na hrad Pražský ve XIIIIte hodin sjíti a toho neobmeškávati; neb bezpečenství od pánuov Pražan jest dáno celé a dokonalé všem vuobec i každému, ktož k sněmovnímu jednání přísluší, aby mohli bezpečně přijeti i odjeti, jedné zase též se k nim v pokoji zachovajíc. A jestliže byšte se VMti kteří nesjeli a na tom sněmu býti neráčili, tehdy ti, kteříž se sjedou, budou to moci všecko jednati i konati podle starodávnieho řádu a obyčeje, na ty nejsúce povinni čekati, kteří by se nesjeli a na tom sněmu nebyli.

Také VMtem a vám oznamuji, jestliže by kto toho v vědomosti anebo v paměti neměl, kterak jste se VMti povinni vedle zřízení zemského zachovati, a zvláště tohoto času, ješto nepochybuji, než že z toho žádný z vás vystúpiti neráčíte, a to sou tito artikulové tři pořád psaní: Jeden v právích v zřízení zemském B. 1*: „Nalezli vuobec za právo, aby soud zemský před se beze všech překážek šel a trval; a v tom neuchovalliby pán Buoh krále JMti bez dědicuov, by pak dědicové byli, proto vdy soud zemský před se jdi a trvaj; a mocí aby žádný jeden na druhého nesahal, než právem aby živ byl, pod pokutami nálezuov starodávních.“

Druhý v témž zřízení D. XIX: „Nalezli vuobec za právo, aby král Český volen byl, tak jakž od starodávna bylo. A když by volen byl a přijel, že najvyšší purkrabě Pražský, nynější i budúcí, má slíbiti pánuom, rytieřstvu i vší obci koruny České, o kteréhož bychom se koli svolili, aby králem byl a do země přijel, aby mu zámek hrad Pražský bez odporu v moc jeho hned po volení krále postúpil. Pakli by výtržek v tom kto v zemi učinil a jakú búřku, aneb na zámky z té příčiny pustil, chtě někomu královstvie dopomoci, prvé nežli by král z obecné vuole volen byl, tak jakž se nahoře píše, aby takový čest, hrdlo, statek stratil a z země vyhnán byl. A ktož by takového zastávati chtěl a jej fedroval, ten aby v túž pokutu svrchupsanú upadl. A hajtman hradu Pražského, nynější i budúcí, má slíbiti purkrabí Praž-

skému, nynějšímu i budúcímu, po smrti krále JMti, že k žádnému jinému s zámkem zření mieti nemá, dokudž by král Český volen nebyl, tak jakž se nahoře píše, než k najvyššiemu purkrabí Pražskému."

Třetí, vše v témž zřízenie D. XX: „Nalezli vuobec za právo, chtělli-by kdo mocí vtrhnouti, anebo že by vtrhl do koruny České, chtě tudy královstvie obdržeti, proti tomu abychom sobě všickni pomocni byli pod pokutú nahoře psanú, totiž cti, hrdla i statku stracení, jak ty pokuty šíře v právích a v zřízení zemském tohoto království sú zapsané."

A protož VMti všecky a každého zvláště k té a takové VMtem a vám všem hotovosti i s lidmi vašimi vám zachovati povinně napomínám, tak abyšte ráčili všickni veřejně s lidmi svými pohotově býti, a který koli den aneb čas neb hodinu vám by oznámeno bylo, jestližeby mimo řád a právo a svobody naše kdo do tohoto královstvie chtěl vtrhnúti, je opanovati, aneb co proti právu a svobodám našim činiti, abyšte ráčili, podle práv a svobod našich se zachovajíc, tak se dáti najíti, jak přísluší k zachovánie povinností VMtí, kteréž jsou svrchu oznámené, pod jakými pokutami jeden každý jest se zachovati povinen.

Co se pak dopomáhání práva, pro kteréž obeslání byl sem učinil, dotýče, i s vuolí těch, kohož se dotýká, kteříž sou to učinili pro potřebu nyní připadlú tomuto královstvie, ta se věc odkládá do pondělího po svatým Havle [22. října] najprv příštím, a na ten den abyšte se dali najíti tu a na tom místě, jakž jest vám prvé oznámeno psaním mým, pod pokutami na to uloženými. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Lamperthu léta ɔc XXVI.

Také VMtem a vám toto oznamuji, že sou noviny jisté přišly, když již tento list byl napsán, kterak císaři Tureckému s Bělohradem Horním se poddali a naprosto tam tak jiní všeckni se veřejně poddávají, a císař Turecký i s lidem že jest již mimo Ráb k Vídni se pustil: protož, takovú věc znajíce, VMtí a vás napomínám, abyšte pro potřebu tuto, též i pro potřebu v listu položenú, veřejně pohotově byli, zbroje, koně sobě jednali, lidi své k témuž napomenuli a k tomu přidrželi, aby s vozy a s děly i se všemi potřebami náležitejmi k běhu válečnému pohotově byli; kdež jiné naděje nejsem, než že VMti a vy, znajíce toho svú povinnost i taky potřebu všeho křesťanstva, též tohoto královstvie a nás všech, že se tak zachovati ráčíte, i také znajíce to, ktož by v potřebách v tomto listu VMtem a vám oznamených nedal se skutečně najíti, jakých znamenitých a největších pokut by se dopustil, kterýchž pán Buoh každého rač zachovati. Neb příklad jistý muožeme vzíti na Uhřích, co se jest jim stalo a co sě děje od Turkuov, a to skrze jich neopatrnost a váhání; ješto skrze takovú věc pána svého i našeho sou stratili hanebně a posměšně, a jestliže bychme jich příkladem živi býti chtěli, strach jest, abychme brzce vo královstvie a vo svá hrdla nepřišli.

A když také toto bylo napsáno, tehdy ten hlas sem do Prahy přišel, že by ıř Turecký Budín měl a Peštu že vypáliti dal.

630.

ovi z Kolovrat, aby na sněm obecní, jenž položen jest na den 5. října, na hrad Pražský přijel.

Na hradě Pražském 1526, 19. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane bratře muoj milý! Byšte se dobře měli drávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, což se těch novin roz-ıých a žalostivých dotýče o králi JMti i o našich některých přáteliech: i bojím že jsú pravé, a JMKské že se již těžkem doptáme, než buohdá v nebeském krá-stvie. A jakž slyšeti, že ta porážka od Turkuov skrze Uhry zavedena jest, ač také :teří z nich dobře se zachovali i na placu zuostali. Toto vám také, pane bratře oj milý, oznamuji, že sněm obecní tohoto královstvie pokládám v pátek po sv. onymu [5. října], jakož již o to do krajuov píši, i prosím vás, že naň do Prahy ıa hrad Pražský přijedete, i jiné pány a přátely k tomu povedete, neb jsú toho ě pilné a znamenité potřeby. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Lampertu ı ɔc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě ɔc, panu bratru mému milému.

631.

ıu svému Adamovi, že jest mu hrad Pražský postoupen, páni a rytířstvo že chtí pro dobro království všecky nelibosti v stranu odložiti.

Na hradě Pražském 1526, 19. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú dětmi svými. Věz, že netuším, abych do svatého Jeronyma mohl na Blatnú přijeti, to z těchto příčin, že rozličná zde jednání máme a také ještě rozličná jsú před ɩama. A poněvadž, jakž rozuměti, krále na tento čas nemáme, a rozličné no-ıy ač jsme o tom měli, nežli jistšiech se v tom nemuožeme doptati, než že jest ıKská z tohoto světa sjíti ráčil: pak dnes postúpen jest mně zase v moc hrad ıžský; neb kníže ráčil to z sebe složiti, a pan hejtman hradu Pražského mně slib iemto zámkem učinil, a to při přítomnosti knížete JMti, a při tom také byli ánuov tito: pan komorník zemský, pan sudí zemský, pan sudí dvorský, pan Jan ternberka, pan Kryštofor z Švamberka, pan Kundrát Krajieř, pan Vojtěch z Pern-ına, pan Jan z Wartmberka, pan Jan Březenský z Wartmberka, pan Hanuš Fluk, ı Voldřich hrabě Gladský, pan Šebestian z Weitmile, jakž se pamatuji, a z rytieřstva ı písař zemský, pan Jindřich Hložek, pan Opl, pan Vilím z Vřesovic a na Dúbravské ře, pan Jan Bechyně, pan Václav z Kraselova, pan Václav Húgvic a pan Wolfart

Planknar, tak jakž paměť má, a to jsú vše jedni úředníci a soudci zemští a druzí rady královské. I poněvadž již taková věc na místě postavena, tehdy zdá se některým přátelóm, abych již do sněmu zde pobyl, leč bych kde odjel, ježto bych zase druhý den přijeti mohl. A sněm má býti již konečně v pátek po svatém Jeronymu [5. října], jakož již o to do krajuov píši; a toho jsem úmyslu, abych po této neděli některé naše služebníky odsud k tobě na Blatnú poslal aneb prvé, krom toliko, že ještě nějakého poselstvie očekávám. A králová JíMt jest v Prešpurce, a pan kanclíř konečně na Hradec odtud přijel. A kteréž tuto napřed jmenuju a píši, na tom jsme zuostali, abychme z lásky dobré tohoto královstvie jednali, nelibosti v stranu odložíce; a napořád k tomu mluví, jako by jedni k druhým žádných nelibostí z úmysla mieti nechtěli, nežli dobrú svornost, při řádu a právu stojíce. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut sup.

Adamovi Lvovi z Rožmitála 2c, synu mému milému.

632.

Píše sestře své, paní Kateřině z Kolovrat, že může kšaft s mocným listem královským u sudího zemského položiti; oznamuje o zprávách z Uher a že k ní přijede.

Na hradě Pražském 1526, 19. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozená paní, paní sestro má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že jest mi pravil Václav Zima, služebník muoj, jestliže by mi se zdálo, že byšte ráčily zřízení aneb kšaft svuoj s mocným listem královským položiti u pana sudieho zemského: i mně se to také dobře zdá, neb o tom nepochybuji, což se jemu svěří, že tomu dosti učiní. Což se dotýče novin, ač rozličné jsú, než za to mám konečně, že JMKská ráčil jest z tohoto světa sjíti i někteří naši dobří přátelé, neb ač někteří se našli, než kterýchž se nemuožeme doptati, tehdy obávám se, že se jich s těžkem živých doptáme; i kteříž jsú z tohoto světa sešli, rač pán Buoh všemohúcí jejich dušem milostiv býti. Také račte věděti, že jsem od Václava Zimy srozuměl, že byšte rády, abych k vám přijel: i jistě, paní sestro má milá, rád bych to učinil, než račte věděti, že mám nyní veliká zaneprázdnění i zde při hradu Pražském, ježto mám za to, že on Václav Zima o tom vám šíře píše; než jestli toho zvláštní potřeba, račte mi oznámiti, tehdy některak, dáli pán Buoh, chtěl bych to obmysliti, abych některý den po této neděli k vám přijeti mohl, než mohloli by se tím prodlieti až po svatém Václavu, radši bych. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, paní sestro milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

633.

Napomíná Jana a Jaroslava, bratří z Šelnberka a na Kosti, aby sestře své, abatyši kláštera svatého Jiří na hradě Pražském, povinných tisíc zlatých odvedli, i žádá je, aby k času sv. Františka, kdy při sněmu obecním shromáždění přátel strany jich držáno bude, do Prahy přijeli.

Na hradě Pražském 1526, 19. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urození páni, páni strýci moji milí! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznamuji vám, že jest mne žádala panna abatyše kláštera svatého Jiří na hradě Pražském, sestra vaše, k vám za přímluvu o ten tisíc zlatých uherských, kterýž byšte jí, kterak jest mi ta věc oznámena, povinni dáti a zaplatiti byli, podle znění listu jejieho hlavnieho; při tom mi také oznamujiec a to sobě velmi do vás ztěžujíci, znáti mohúce potřebu její, že jí takovú záplatú prodléváte, a že jest toho do vás, jako do bratří svých, se nenadála. I za to vás, páni strýci moji milí, žádám, že pro potřebu jmenované panny sestry vaší, i také to, že byšte někomu ciziemu, který by na vás takovú jistotu měl, byli povinni to, což spravedlivé jest, učiniti, a nad to vajše i slušněji svému, totižto panně sestře vaší, bez škod a nesnází že jí také to učiníte, což spravedlivě učiniti máte, nedopouštějíce škod, kterýchž bych vám nepřál. A píši vám toto jistě dobrým úmyslem, to což při mně jest na žádost panny sestry vaší, a také proto, abyšte pro menší věc snad k něčemu škodnějšímu příčiny nedali, ježto by vám s větším obtíženiem a škodou to přijíti mohlo. A poněvadž při času svatého Františka a hned potom ty dni příští shromáždění pánův a přátel našich na hradě Pražském při sněmu obecním bude, zdá mi se za potřebné pro snadší té věci na něčem slušném postavenie, i z některé jiné příčiny, abyšte, páni strýci moji milí, k tomu času z příčin slušných také tu dali se najíti, nedadúce sobě v tom jinými věcmi překaziti; kdež té naděje jsem, že tak učiníte. Datum ut sup.

Urozeným pánóm, pánóm, panu Janovi a panu Jaroslavovi, bratřím z Šelnberka a z Kosti a na Rožnově ꝛc, pánóm strýcóm mým milým.

634.

Žádá purkmistra a radu města Žatce, aby židy nevyháněli a je tam až do budoucího krále ponechali.

Na hradě Pražském 1526, 20. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Zprávu mám, že byšte židy, kteříž mezi vámi jsú, vypověděli, aby déle mezi vámi nebývali. I žádám vás, přátelé milí, že jich tam necháte též jako prvé, až do budúcieho krále, jestliže jest pán Buoh všemohoucí pána našeho z tohoto světa pojíti ráčil, jakož se toho konečně obávám, že jest konečně tak. I věřím vám, že to učiníte i pro vaše lepšie, neb po-

něvadž židé jsú komora krále JMti, kteříž JMti náležejí, pak byšte vy měli, když krále nemáme, na ně sahati, mohla by snad ta věc obtížná budúcímu králi aneb stavóm tohoto královstvie býti; než což sobě na králi budúcím v tom obdržíete aneb od stavuov tohoto královstvie v tom povolení dosáhnete, proti tomu nejsem. Než vzdy vám věřím, že tuto mú žádost, jakž píši, naplníte. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek u vigilji sv. Mathúše, apoštola a euvangelisty božieho, léta ꝯc XXVI°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Žatce, přátelóm mým dobrým.

635.

Posílá posla s listem sněmovním k panu Kundrátovi z Krajku a prosí, aby poslu oznámil, ke komu v kraji Boleslavském má jíti.

Na hradě Pražském 1526, 20. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Tento posel jest poslán do kraje Boleslavského ode mne s listem sněmovniem, i také něco potom jsem připsal do téhož listu, jaké mne noviny dnes došly; i prosím vás, pane švagře muoj milý, že tomu poslu poručíte oznámiti, k komu vše v tom kraji Boleslavském má jíti s tiem listem, kteříž jsú obyvatelé téhož kraje. Dat. ut sup.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Krajku a na Mladém Boleslavi ꝯc, panu švagru a příteli mému milému.

636.

Oznamuje Kryštoforovi z Švamberka, že jest Budín vzat a Horní Bělehrad že se vzdal.

Na hradě Pražském 1526, 21. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Ač jsme se zde nedávno viděli, však za to mám, že jsú po vašem odsud odjezdu tyto noviny přišly, co jest pan biskup Olomúcký panu Janovi z Pernštejna psal, jakož vám teď toho přiepis posielám. Také včera přijel Motl knížecí z Prešpurku a přinesl psaní od pana Jiřieho markrabie knieželi JMti, kdež oznamuje, že jest císař Turecký Budín vzal a že toliko 5000 lidí tam poslal; pak jest božie dopuštění, že se z Uhruov snad žádný nebrání, a vajvoda také snad někde v Sedmihradech ještě že jest. Nemám prázdnosti ku mnohému psaní, než teď vám posielám přiepis listu sněmovnieho, kterak do krajuov píši, i což jsem pro Turky připsal. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek den sv. Mathúše, apoštola a euvangelisty božieho, léta ꝯc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

Jakož byly o tom rozličné noviny, kto jsú vše v té bitvě s Turky zahynuli [.....]

637.

Janovi Muchkovi z Bukova, hejtmanu kraje Plzeňského, že Hanuš Pflug chce také býti přítomen sjezdu Plzeňskému a že obecní sněm v Praze držán bude.

Na hradě Pražském 1526, 21. září Opis. souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený příteli milý! Což se sjezdu, kterýž by v Plzni měl býti, dotýče, pravil mi pan Hanuš Fluk, že by také na tom sjezdu měl úmysl býti; i protoť nyní nic tak zvláštnieho nepíši, neb za to mám, že od něho i od pana Humprechta vyrozumíš, co jest se zde nyní jednalo, i také že má sněm býti obecnie. A pro rozličné nynější potřeby, tuším, že nebudu moci do svatého Jeronyma na Blatnú jeti, neb více rozličných věcí přibylo od toho času, jak jsem na hrad Pražský přijel. Datum ut sup.

Urozenému vladyce pánu, panu Janovi Muchkovi z Bukova a na Osece, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli milému.

638.

Píše Jindřichovi a Břetislavovi z Ryzmberka, že Bělehrad Horní císaři Tureckému se poddal a Budín že dobyt od Turků.

Na hradě Pražském 1526, 21. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904.

Urození páni, páni švagrové moji milí! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Páni švagři moji milí! Toliko novin nyní mám a rozličného zaneprázdnění, že nemám času o tom vám široce vypisovati; než poslal jsem synu svému přípis listu sněmovnieho, i což jsem potom do něho po datum listu připsal, a psal jsem jemu, aby vám toho přípis poslal, ježto některým věcem z toho přípisu šíře vyrozumíte. A co rozumiem, že konečně tak jest, že císař Turecký na tento čas Budín i Horní Bělehrad drží; a tak jest psáno knížeti, že Budín vzat, že toliko císař Turecký 5000 lidí tam poslal. A pán Buoh všemohoucí rač ty všecky věci nám křesťanóm zase k lepšiemu obrátiti, a nám se dáti spolu, páni švagrové moji milí, šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut sup.

Urozeným pánóm, panu Jindřichovi a panu Břetislavovi, bratřím z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ꝛc, pánóm švagróm mým milým.

Kteříž jsú pak v boji zahynuli, teď vám toho ceduli posielám, ježto snad tak jistě jest.

639.

Nejmenovanému hejtmanu o sněmu, o novinách z Uher ꝛc.

[1526, 21. září]. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3903 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Hajtmane milý! Za to mám, že již některé noviny víš od pana Jana Bechyně, i také že má býti zde sněm na hradě Pražském od dneška

ve dvú nedělí. Potom pak noviny sem přišly, že se Horní Bělehrad císaři Tureckému poddal a Budín že také císař Turecký má, ježto bylo by o těch věcech mnoho psáti; než potřebí jest pána Boha všemohúcieho prositi, aby ráčil s námi býti a nás od nepřátel našich vysvoboditi a obranu svú svatú víře křesťanské a nám křesťanóm dáti. Také slyšeti, že by kníže Ferdinand JMt ráčil pro Turky k Vídni táhnúti, maje na XXX^{M} lidí, a bylo by o těch věcech mnoho ještě vypisovati [. . . . .]

640.

Nejmenovanému o zprávách z Uher, o smlouvání jeho s pány z Rožmberka, kníže Ferdinand že s vojsky k Vídni táhne.

[Na hradě Pražském 1526, 21. září.] Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3903 nepag.

. . . .

i mám za to, že jest již toto o tom pravá novina, kterak tuto vám na ceduli napsáno posielám, ježto jest to od pana markrabie po Motlovi knížeti JMti posláno. A kterúž jste mi ceduli psali ɔc, chci o to rád, muoj milý pane švagře, s knížetem JMtí mluviti, a také chci vám, dá-li pán Buoh, brzo poslati svého zdání spis, co byšte měli panu Janovi z Rozmberka psáti. A mluveno jest se mnú o smlúvu s ním i s jeho bratřími, že by nás někteří smlúvati chtěli: i dal jsem odpověď, že do vás té naděje jsem, že slušného odporni nebudete a že téhož úmyslu jsem, bude-li nás co moci slušného při času sv. Jeronyma potkati. Toto vám také oznamuji, že za to mám konečně, že Mezenský brzo u mne bude od pana kancléře; než proto žádám, neračte nyní toho jiným oznamovati, než poznám-li co v tom potřebného, nebude vás tajno. A z té příčiny netuším, abych se s ním s panem kancléřem na tento čas sjiežděl, nežli naději se, že o sv. Jeronymě anebo konečně k tomuto sněmu také bude zde v Praze, ježto již dotud daleko není, a já, dá-li pán Buoh, také zde pobudu. Toto mi také oznámeno, že by kníže Ferdinand JMt táhl k Vídni snad pro Turky, jakož jistě jest potřebí tam i zde pilně se opatrovati, a že by měl s sebú lidi i s pomocí z říše na XXX^{M}. A toto jsem také slyšel, že z Ostřehoma počeli lidé pro Turky utiekati, než že by králová JíMt poslala tam tisíc lancknechtuov a těmi že by Ostřehom osazen byl, a že JíMt předse v Prešpurce jest.

641.

Janovi Holickému z Šternberka o smrti krále Ludvíka, arcibiskupa Ostřehomského a o jiných zprávách válečných, sněm že jest položen na 5. října ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 21. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904. nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, že jste ku pánóm z Rožmberka poslali, i potřebné jest jistě věděti, kterak se v našich spravedlnostech

chtí k vám zachovati, což se vaší věci dotýče; než se mnúť jest mluveno po vašem odsud odjezdu, aby mezi námi nějaké jednání s nimi bylo o sv. Jeronymě, i pověděl jsem, že proti tomu nejsem a že túž naději mám o vás pániech přáteliech mých.

Což se dotýče krále JMti: tenť jest jistě, kterak i včera knížeti JMti od pana markrabie psaní přineseno, na onom světě, jehožto duši pán Buoh všemohúcí rač býti milostiv, i jiným křesťanóm, kteříž v tom boji tureckém sešli, i pan arcibiskup Ostřehomský, jakž tu psáno. Také jsú jiné rozličné noviny, ješto nemám nyní prázdnosti o tom vám mnoho psáti, a mezi tím i toto, tak jakž, pane příteli muoj milý, také nám včera oznámeno, že Bělehrad Horní poddal se nějakú smlúvú císaři Tureckému, a Budín že také vzal, toliko poslav tam V^{M} lidí. I tu jest zvláštní boží dopuštění, že jako žádný nebrání, čehož pán Buoh všemohúcí rač nás též uchovati.

Listy k sněmu obselací již jsem psal do krajuov, že sněm pokládám v pátek po sv. Jeronymu [5. října] sem na hrad Pražský, a také jsem něco naposledy dostavil o Turcích. Toto také slyšeti, že by kníže Ferdinand JMt táhl k Vídni, za to mám najvéce pro Turky, a že má lidí s sebú okolo XXX^{M}. I rač pán Buoh všemohúcí nám křesťanóm pomocník býti. Dán na hradě Pražském v pátek den sv. Mathúše, apoštola a evangelisty božieho, léta ɔc XXVI.°

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ɔc, panu příteli mému milému.

642.

Břetislavovi z Ryzmberka, že král se drží spravedlnosti své ku království Uherskému dle zápisův císaře Maximiliana; že tělo krále Ludvíka nalezeno a v Bělehradě Horním pochováno.

Na hradě Pražském 1526, 9. listopadu. Orig. v král. taj. st. arch. v Mnichově 50/3 fol. 156.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Co vám píši, což se královstvie Uherského dotýče, toho jest všeho ten grunt, že JMKská ráčí se držeti své spravedlnosti, kterúž k tomu královstvie má, ješto nepochybuji, že o tom vědomost máte, jaké na to královstvie císař Maximilian, slavné paměti, zápisy mieti ráčil. I neviem, budete-li moci zde v Praze býti pro vaši jiezdu do Vídně. I jestliže byšte nemohli, ale, dá-li pán Buoh, oznámil bych vám do Hradce, na čem zde zuostanem. Za to mám, že již o tom víte, že krále Ludvíka JMti tělo nalezeno jest a potom v Bělehradě Horním pochováno; pakli jste ještě nevěděli, tehdy vás žádám, že to také panu Vilémovi a panu Jindřichovi, bratřím vašim a švagruom mým, oznámíte. Teď vám posielám list, co jest mi paní Elška z Svojšína psala. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek před svatým Martinem léta ɔc XXVI°.

Zdeněk Lev z Rožmitála.

Břetislavovi z Ryznberka.

643.

Břetislavovi z Ryzmberka a z Švihova, že nelze se bezpečiti, bude-li poslům ku králi volenému vyslaným náhrada za výlohy cestovní dána; tělo krále Ludvíka že nalezeno a pochováno, vévoda Sedmihradský i králová že vypsali v Uhřích sněmy ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 10. listopadu. Orig. v král. tajn. st. arch. v Mnichově 50/3.

Urozený pane, pane švagře muoj milý ꝛc. Jakož jste mi psali, připomínajíce, že jste mi psali, dotazujíce se, bude-li co dáno vám na stravu, kteří jeti máte v poselstvie k králi JMti volenému: i nepamatuji, jestli mi toho psaní od vás dodáno, než kterak jest o tom svoleno, teď vám toho přípis posílám; než na to se nesluší bezpečiti, nežli bude-li vám z toho co, když zase buohdá přijedete, dáno, tehdy bude vzdy na pomoc toho nákladu, kterajž na to poselstvie učiníte. Také, muoj milý pane švagře, jakož jste mi psali, což se psaní mého učinění panu kancléři*) dotýče, i tak jsem učinil a tak napsati dal podle zpuosobu té cedule, kterúž jste mi poslali, a teď vám ten list posílám.

Novin zvláštních nevím, než což jsem vám nedávno psal, že král Ludvík JMt nalezen a na Hořejšiem Bělehradě pochován. Také mi potom oznámeno, že rákoš pan vajvoda Sedmihradský obeslal do Bělehradu, jakož jsem vám prvé také něco o tom psal, a králová že ráčila obeslati se panem nadišpánem do Komárna, a ten že by měl býti na den svaté panny Kateřiny [25. listopadu]. A král náš JMt na tom jest, že by neráčil od své spravedlnosti, kterúž ke královstvie Uherskému ráčí mieti, pustiti, nežli jí se držeti, a že ráčí mieti na pomezí Uherském na 15 tisíc lidí jiezdných a pěších. A které jste mi noviny z Němec oznámili: rád to slyším, v čem by se zase řádové křesťanští napravovali, jakož pán Buoh všemohoucí rač to dáti, abychme, při pravé víře křesťanské stojíce, byli od těch vysvobozeni, kteříž se pravé víře protiví a při ní nestojí. Již jiného neviem, co mám nyní oznámiti, než že jest mne došlo, že někteří v Moravě obtěžují sobě, že jsme bez nich krále volili: ale mně se zdá, což jsme učinili, že jsme to slušně učiniti mohli podle svobod tohoto královstvie. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. A teď vám také posélám přípis té přísahy, o kterúž jste mi psali. Dán na hradě Pražském v sobotu před svatým Martinem léta 26 ꝛc. Zdeněk Lev z Rožmitála.

644.

Činí omluvu knížatům Bavorským, Vilémovi a Ludvíkovi, že nikdo z nich, nýbrž arcikníže Ferdinand za krále Českého zvolen byl.

Na hradě Pražském 1526, 23 listopadu. Orig. v král. taj. st. arch. v Mnichově 50/3 fol. 172.

Osvícená a vysoce urozená knížata, páni, páni mně milostiví! Službu svú povolnú VMkcí vzkazuji ꝛc. Jakož VMkcí ráčili jste mi psaní učiniti, připomínajíce to

*) Adam z Hradce.

VMkcí, které jste poselstvie času nedávno minulého v tomto královstvie Českém, což se volení krále dotýče, mieti ráčili: i milostivá knížata, ačkolivěk jako ten, kterýžto VMkcím jsa nakloněn, rád bych se službami svými povolný VMkcím najíti dal, však ještě málo jsem VMkcím služby učinil, než toho od VMkcí zvláštně vděčen jsem, kteréž jste mi psaní milostivé učiniti ráčili. A jistě spolu s jinými stavy královstvie Českého, mimo všecky krále a knížata křesťanská, náchylnost jsme k knížeti Ferdinandovi JMti, arciknížeti Rakúskému, a k VMtem měli: ale poněvadž z vuole pána Boha všemohúcího JMt arcikníže za krále Českého jest volen, VMkcí dobře znáti ráčí, když jest několik osob, o takovú věc stojíce, že toliko proto jeden býti muože a má. A protož ta věc, kterak sama v sobě jest, při tom se zuostavuje. Než v čem bych VMkcím mohl slúžiti, rád bych to, pokudž by najvýš má možnost byla, což by mi slušně náleželo, učiniti chtěl. Dán na hradě Pražském v pátek den svatého Klementa papeže léta 1526. Zdeněk Lev pán z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský.

Na lístku přiloženém: A jakož VMkcí ráčili jste také stavóm tohoto království Českého psaní učiniti, kteréžto psaní přijal jsem, poněvadž těch stavuov pospolu není, nežli když budou pospolu, chci jim to psaní rád od VMkcí dáti.

645.

Oznamuje Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, Mistru převorství Českého, že jest od stavu panského zvolen, aby s jinými osobami na pomezí království Českého novému králi naproti vyjel.

Na hradě Pražském 1527, 8. ledna. Orig. v arch. Třeboňském.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli muoj zvláště milý! Byšte se dobře jměli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznamuji vám, že na tomto nynějším sněmu, kterýž zde na hradě Pražském držán byl, svoleno jest, kteří mají proti králi JMti, pánu našemu milostivému, na pomezí jeti, když JMKská na témž pomezí královstvie Českého bude mieti podle starodávnieho řádu stavuom tohoto království přísahu učiniti; a též také na tom sněmu jest svoleno, kteříž jsú k tomu z stavu panského zvoleni, abych je obeslal. I pane a přieteli muoj milý, abych v tom své povinnosti dosti podle svolení sněmu obecního učinil, toto vám oznamuji: že ste vy také k tomu voleni, a za to vás žádám i podle téhož sněmu svolení napomínám, že proti JMKské na to pomezí vyjedete od tohoto královstvie a od stavu panského, a v Polné že na noc v pondělí po hromnicích [4. února] najprvé příští budete. A té sem naděje, že toho neobmeškáte, neb znáti muožete, ktožby toho tak vyplniti zúmyslna nechtěl podle na sněmu obecním svolení, že by mohlo snad od některých za to držáno býti, že není milovník obecního dobrého tohoto královstvie a stavu svého, ješto do vás jistě té naděje nejsem, aby taková věc vámi sjíti měla. A tu na ten den v Polné, jakž vám oznamuji, mají také jiní páni a z jiných stavuov býti,

kteříž také k témuž v tom jako i vy voleni ste. I té sem vždy naděje, že tak pilné a znamenité věci nikterak neobmeškáte. Dán na hradě Pražském v úterý po hodu božieho křtění léta ɔc XXVII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabí Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

646.

Oznamuje radě Chebské, že král přibude brzo do Prahy, kdež při dni sv. Valentina má býti držán sněm obecní, a po sv. Valentinu v neděli neb některý den mají král a královna býti korunováni, i zve ji, aby k tomu času též někoho do Prahy vyslala.

Na hradě Pražském 1527, 28. ledna. Orig v arch. města Chebu.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Oznamuji vám, že král JMt, pán náš milostivý, má brzo na hradě Pražském býti, a sněm obecní tohoto královstvie Českého má býti držán na hradě Pražském při dni sv. Valentina najprvé příštieho, a potom v neděli [17. února] aneb brzo některý den po již jmenovaném svatém Valentinu naději se, že JMt král i také JíMt králová budou korunováni zde na hradě Pražském. I zdá mi se za slušné, abyšte také některé z sebe k tomu času do Prahy poslali; a z té příčiny toto oznámení úmyslem dobrého přátelstvie vám činiem. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. Pavla na víru obrácení léta ɔc XXVII.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský.

647.

Kryštoforovi z Švamberka, že nový král na hranicích Českých přísahu složil a přes Kutné Hory do Prahy jede; oznamuje, že páni z Rožmberka, majíce některé Němce za přátely, chtí držeti místo v úřadě, které někdy jejich předci mívali, za příčinou tou zve ho k sněmu do Prahy, aby se mohlo rozvážiti, jsou-li toho místa hodni ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 2. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Tuto jednu ceduli byl jsem vám prvé napsal v středu, než očekával jsem ještě na nějaké více noviny, a v tom mi dnes psaní z Hory přinešeno, kdež mi se toto oznamuje: že král JMt tuto středu minulú ráčil na pomezie tohoto královstvie přísahu učiniti blízko od Jihlavy, a že se byl den čistý zdařil beze mhly, ač zde těch dní mhly byly, ale tam že ty časy nebylo. A jakož jest nějaký rozdíl mezi námi stavem panským a stavem rytieřským, což se cerimonií dotýče: i na pomezí království Českého, srozuměl jsem z toho ke mně učiněného psaní, že jest nebylo žádné o to ruoznice, kdyby již jedné také nějaké slušné urovnání bylo bez ujmy každého stavu při korunování JMKské. Také mi psáno,

že král JMt ráčí s sebú mieti jiezdných koní okolo 12 set, a naši, kteříž proti JMti králi na pomezí vytáhli, Čechové, že měli na tisíc koní anebo více, ač jich ještě mnoho nemohlo postačiti pro krátkost času, ješto byli k tomu voleni, aby také tu na tom pomezí byli. Psáno mi také, že páni z Rožmberka, za to mám, pan Jan a pan Petr, vyjeli proti králi JMti na nocleh do Jihlavy, aneb snad někde dále, a o to jednali, aby jeden z nich místo držel, kteréž někdy držel pan Petr starší z Rožmberka dobré paměti: ale učinili tomu odpor páni úředníci zemští a osoby z našeho stavu, kteříž tu byli, tak že jest toho odloženo na hrad Pražský, a král JMt že ráčil v tom prostředek učiniti, že naši přátelé jeli tu, kdež jeti měli, a páni z Rožmberka, poněvadž s JMKskú z noclehu vyjeli, že jeli předce v houfiech krále JMti. Naději se, že král JMt dnes a zítra ráčí v Hoře zuostati, tak jakž mi psáno, a tento úterý [5. února] že ráčí na hrad Pražský přijeti. A zvláště bych rád tomu byl, abyšte také na sněm přijeti mohli, byšte se měli dáti mezi peřinami vézti, neb rozuměti jest, že na některých Němcích mají přátely páni z Rožmberka. Pak což se dotýče našich věcí a zpráv, za potřebné mi se zdá, abychme tím neprodlévali, nebo se naději, že před korunováním krále JMti bude o to nějaké jednání, což se jejich místa dotýče, a z toho hned muože také naše pře jíti, neb ač jest rozdílna, ale proto když bude zmínka o poctivostech, za to mám, že se tu také bude něco našie pře a zprávy dotýkati; neb kterak jest se zachoval nebožtík pan Jindřich i tento pan Petr z Rožmberka proti nám a proti panu Janovi bratru jejich, bude potřebí to rozvážiti, jsú-li hodni toho místa, čeho jejich někteří předci někdy užívali, ješto se takových věcí jako tito nedopustili. Také i pan Jan, kterak jest svému zápisu učinil nám prvé dosti, nežli jemu Krumlov vzat a jiní zámci, i také potom, když to zase drží, ješto bylo by o tom mnoho psáti, poněvadž tomu dosti nečiní, co to na sobě nese, a kterak zase s bratřiemi v přátelstvie všel, řád-li se tím tvrdí čili neřád, k tomu se bude moci, dá-li pán Buoh, ke všemu promluviti, podle potřeby náležité a naší zprávy.

Jakož ste mi, muoj milý pane švagře, psali, což se panny abatyše kláštera svatého Jiří dotýče, i ta jest obyčejně na hradě Pražském, ta muože k jednání snadně hotova býti; než pan Václav Robmhap, ten jest s panem písařem zemským také proti králi JMti jel, a kněz opat Břevnovský, jakož vám v druhé ceduli píši, jest nyní na Břevnově. A zdá-li se vám, abych jemu toho odložil do suchých dní postních, chci jemu to oznámiti. Pakli byšte mohli k sněmu přijeti, tehdy on, za to mám, že dotud, bude-li potřebí, bude moci počekati. I budete-li mi co ještě chtieti o těch věcech oznámiti, napsati muožete mi to po tomto poslu, neb jsem poručil, budete-li mi co psáti, aby mi to z Blatné bylo posláno. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu den Matky boží hromnic léta ꝯc XXVII.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

648.

Kryštoforovi z Švamberka, že stavové markrabství Moravského králi slib učinili; o úmrtí císaře Tureckého.

Na hradě Pražském 1527, 12. dubna. Orig. v arch. Třeboň. č. 3915.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Neviem vám ještě co tak zvláštnieho nového oznámiti, nežli to jsem slyšel, že by již v Brně králi JMti, pánu našemu, stavové markrabstvie Moravského povinnost aneb slib učinili, než aby co ještě zvláštnieho tam zjednáno bylo, o tom nic takového neviem. Nežli toto jsem slyšel, že jsú noviny z Uher i z Benátek přišly, že by konečně císař Turecký v Konstantinopoli umřel, kterýž léto minulé do Uher byl vtrhl, a že po sobě nechal syna ve čtyřech neb v pěti letech, a nad tiem že udělal poručníka svého najznamenitějšieho baši, ježto s ním také v Uhřiech byl a najvíce vládl; ale jenčiáři aneb Turci že nezvykli děti za pány mievati, a snad se jim dlúho zdálo na to, až by to dítě dorostlo, čekati, a také ta novina jest oznámena, že jsú toho baši zabili; než kterak jsú to dítě opatřili, toho neviem. A jakéž to kolivěk noviny jsú, tehdy z toho jest rozuměti, že Turci ještě při svém zvyklém obyčeji stojí a trvají, a budouli mezi sebú v ruoznicech, snad to buohdá muože býti k lepšiemu křesťanóm. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek před květnú nedělí léta ɔc XXVII. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

649.

Píše Adamovi z Hradce o novinách z Uher, že se o to jedná, aby obecní sněm svolán byl ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 3. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Léta božieho 1527. Toto jsú registra léta téhož 15tá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteréž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od středy po slavném Matky boží navštívení.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane synu muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane synu! S pravú věrú rád jsem to uslyšel, že pán Buoh všemohúcí ráčil paní manželce vaší a dceři mé milé pomoci, a vám a jí syna dáti, kterémuž jeho milost svatá rač dáti šťastný zrost, vám i nám, přátelóm vašim ku potěšení. Což se novin dotýče, sem jsú do Prahy také některé z Vídně oznámeny, k tomu podobné což jste mi psali, i také to, že by drahně pánuov Uherských k JMti, pánu našemu milostivému, přistúpilo, a Bornamisa že by živ byl a že by králi JMti, pánu našemu, 50.000 zlatých uherských dal a 5000 hřiven stříebra litého: i jestliže jest tak, poctivá jest věc i užitečná. Jakož jste mi také psáti ráčili,

že jste od krále JMti, abyšte k JMKské přijeli, obesláni: i kdyby bylo možné, rád bych z některých příčin, abyšte prvé v Praze byli, tak jakž jsem vám po panu Oldřichovi Mezenském oznámil a psal. A pán Buoh všemohoucí rač dati, muoj milý pane synu, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po hodu slavném Matky boží navštívení léta ɔc XXVII.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ɔc, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, panu synu mému milému.

Muoj milý pane synu! Za to mám, že jsem vám po panu Mezenském oznámil, že se o to jedná z přiečin slušných a potřebných, aby JMt král ráčil brzo sněm obecní tohoto královstvie po svatém Jakubu apoštolu božiem položiti; i zdá mi se, že by bylo lépe, abyšte prvé na tom sněmu býti ráčili, a to, což by bylo potřebného pro dobré JMKské, jednati pomáhali, a což se na tom sněmu zjedná, abyšte potom osobně snáze mohli a dostatečněji JMKské oznámiti, nežli by snad psaniem mohlo se to státi.

650.

Žádá a napomíná stavy, kteří daň králi sněmem svolenou neodvedli, aby ji na Karlšteině položili.

Na hradě Pražském 1527, 4. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Jakož jest od stavu panského tohoto královstvie Českého svoleno, že ta pomoc, kteráž se králi JMti, pánu našemu milostivému, jakž jest svoleno, dáti má, měla položiti se na Karlštejně v moc pana Jana z Šternberka a na Bechyni, purkrabie Karlštejnského, a pana Mikuláše z Říčan a na Hořovicích, a to jest se mělo vykonati do hodu ducha svatého již minulého; ale poněvadž, jakž jest mi oznámeno, toho jest se ještě od vás nestalo, ježto takový odtah mohl by JMKské ke škodě býti více nežli z jedné příčiny: protož vás žádám i napomínám, v čemž jste statek svuoj položili, anebo což jest na vás uloženo, že z toho, což se dostati má, tu pomoc na Karlštejně položíte bez odtahuov, anebo konečně prvé dvú nedělí od datum tohoto listu pořád zběhlých, anebo v tom času že se přiznáte k tomu, jmenovitě summu oznámíce, co dáti máte, že chcete u věřitele aneb u věřiteluov dluhuov krále JMti, kteréž na sebe v tomto královstvie vzíti ráčil, až do té summy zastúpiti a na sebe vzíti a dáti, kdež VMti oznámeno bude, a takové přiznání že byšte učinili listem vaším a ku pánóm radám zřízeným JMKské komory na hrad Pražský zaslali. Pakli byšte v těch dvú nedělích toho přiznání neučinili, anebo té summy na Karlštejně nepoložili, tehdy již by musilo k vám a ku statku vašemu tak hleděno a saženo býti, kterak jest dskami zemskými zapsáno, a pod těmi pokutami; ježto jsem té naděje, aby nebylo potřebí k tomu přijíti, že to opatříte a to, jakž vám náleží, vyplníte a dáte. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den sv. Prokopa léta MV^cXXVII°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Pardubicích, krále JMti najvyššiemu hajtmanu a hofmistru královstvie Českého, panu švagru mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, mistru převorstvie Českého, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé, z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudiemu královstvie Českého a lantfogtu Hornieho markrabstvie Lužického, panu ujci mému milému.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, panu synu mému milému

Urozenému pánu, panu Vácslavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Šternberka a na Bechyni, purkrabí Karlštejnskému, panu švagru mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka, z Švihova a na Klenovém, hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Březenskému z Wartemberka, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí, panu švagru mému milému.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi purkrabí z Donína a na Grafštejně, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Flugovi z Rabštejna a na Bečově, královstvie a koruny České německých lén hajtmanu a JMti dvoru maršálku, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče a na Lokti, najvyššiemu komormaistru království Českého, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jeronymovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče a na Jochmtale, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče a na Šempachu, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Asmanovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu a z Holajče, panu příteli mému milému.

Urozeným pánóm, pánóm Vilémovi, Hynkovi, Janovi, Bernartovi a Smilovi bratřím Krušinóm z Lichtnburka a na Trutnově, pánóm přátelóm mým milým.

Urozeným pánóm, panu Janovi, panu Jiřiekovi a panu Wolfovi bratřiem Bořitóm z Martinic a na Smečně, pánóm přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Bořitovi z Martinic, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Puotovi z Ryzmberka a na Švihově, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Ilburkovi z Ilburka a na Ronově, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi z Lobkovic a na Bílině, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi Roupovskému z Roupova, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Burianovi Špetlovi z Janovic, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Dobrohostovi z Ronšperka a na Tajně, panu příteli u milému.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi Planskému z Ziberka, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Zigmundovi Smiřickému z Smiřic a na Skalách, panu příteli u milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Gutnštejna a na Čečovicích, panu příteli mému milému.

Urozeným pánóm, panu Janovi a panu Ladslavovi bratřiem z Lobkovic a na Zbiroze, m přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi Planskému z Ziberka, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí, panu švagru u milému.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi, jinák Albrechtovi, z Kolovrat a na Krakovci, panu 'u mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu ıvstvie Českého, panu strejci mému milému.

Urozenému pánu, panu Hanušovi hrabí z Hardeku, z Kladska a z Mochlantu, panu li mému milému.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi hrabí z Hardeku, z Kladska a z Machlandu, panu li mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, najvyššiemu minc-tru království Českého a fogtu markrabství Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Fridrichovi z Bibrštejna, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Burianovi z Říčan a na Ledči, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi Sezemovi z Austí a na Auštku, najvyššiemu kraječi ıvstvie Českého, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Litomyšli, panu švagru u milému.

Urozenému pánu, panu Purkhartovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému nu.

Uroz. pánu, panu Václavovi Berkovi z Dubé, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vácslavovi z Lobkovic a na Chlumci, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi Planskému z Ziberka, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Planskému z Ziberka, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Březenskému z Wartemberka, panu příteli mému [illegible]

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Šťastnému z Walštejna a na Rychmbur[illegible] li mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězi, panu příteli [illegible]

Urozeným pánóm, panu Šťastnému a panu Petrovi bratřiem z Ko[illegible] ě, pánóm bratróm mým milým.

Urozeným pánóm, panu Kryštoforovi a panu Prokopovi bratřím Děčínským z Wartmberka, pánóm přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Janovi z Wartemberka a na Dubě, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Bibrštejna a na Kosti, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Rabštejna a na Hostouni, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi purkrabí Míšenskému, hrabí z Hartenštejnu a z Plavna, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Šumburkovi z Šumburka a na Hošverdě, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hynšikovi Flukovi z Rabštejna a na Kunžvartě, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Štefanovi Flukovi z Rabštejna, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Lorencovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče a na Rabštejně, panu příteli mému milému.

Urozeným pánóm, panu Wolfovi a panu Kryštofovi Šlikovi bratřiem, hrabiem z Pasaunu, z Holajče a na Folknově, pánóm přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Albínovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu a z Holajče, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Viktorinovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu a z Holajče, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Petrovi Adršpachovi z Náchodu, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svejšína a na Lnářích, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Haškovi Zvířetickému z Wartemberka a na Smidařiech, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřeveniciech, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Haukovi, hrabí z Lejsneku a na Nepomyšli, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Alexandrovi, hrabí z Lejsneku, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi staršiemu z Kolovrat a na Mašťově, panu bratru mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi mladšiemu Mašťovskému z Kolovrat a na Krásném Dvoře, panu bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi z Gutštejna a na Mělníce, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jiřiekovi z Walštejna a z Štěpanic, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi z Walštejna a na Lomnici, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Šebestianovi z Waitmile a na Chomútově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Waitmile a na Mostském Hradě, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Slavatovi z Chlumu, z Košmberka, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi purkrabí z Donína, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jiřiemu z Šternberka a na Konopišti, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Kundratovi z Krajku a na Mladém Boleslavi, panu švagru mému milému.

Urozenému pánu, panu Fridrichovi purkrabí z Donína a na Benátkách, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi mladšiemu Křineckému z Ronova a na Rožďalovicích, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Wolfovi z Gutštejna a na Petršpurce, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kácova a na Novém Městě, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Petrovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Neprochovech, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Heřmanovi Šumburkovi z Šumburka, přieteli mému milému.

Urozeným pánóm, panóm Šlejnicóm, bratřiem z Šlejnic, přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Arnoštovi z Újezdce, z Kúnic a na Jilemnici, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi Mícanovi z Klinštejna a z Roztok, na Pátku, přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Mícanovi z Klinštejna a z Roztok, přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jaroslavovi Mícanovi z Klinštejna a z Roztok, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi z Říčan a na Hořovicích, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Mrackému z Dubé a na Prčici, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Sezemovi Prostiborskému z Vrtba, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Talmberka a na Jankově, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi z Einzidle a na Tajřově, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Aleximu z Ronšperka a na Prostiboři, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Říčan a na Dobřeni, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Dobrohostovi z Ronšperka, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Fridrichovi z Kolovrat, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Hynkovi Špetlovi z Janovic a na Skalách, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi Samuelovi z Hrádku, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi z Lobkovic a na Hazištejně, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Lobkovic a na Hazištejně, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Zikmundovi z Lobkovic a na Hazištejně, příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi z Lobkovic na Hazištejně a na [illegible], příteli mému milému.

Urozeným pánóm, panu Petrovi a panu Oldřichovi bratřiem Cehnic[illegible] Jiříkovi strýci jich z Říčan, přátelóm mým milým.

Urozeným pánóm, panu Adamovi a panu Vilémovi bratřiem [illegible] Lantštejna a na Tuchorazi, přátelóm mým milým.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi Svitákovi z Lantštejna a na Kra[illegible] mému milému.

Urozenému pánu, panu Janovi Beztahovskému z Říčan, [illegible] milému.

Urozenému pánu, panu Levovi Beztahovskému z Říčan, [illegible] milému.

Urozeným pánóm, panu Petrovi a panu Vokovi bratřím [illegible] na Maloticích, [illegible]telóm mým milým.

Urozenému pánu, panu Heřmanovi z Říčan, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Hanušovi z Říčan, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Janovi z Říčan a na Maršovicích, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Zdeňkovi z Klinštejna a na Škvorci, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Svojšovi z Velhartic a na Nalžiovech, příteli mému milému.
Uroz. pánu, panu Mikulášovi Zubovi z Lantštejna a na Zapích, příteli mému milému.
Uroz. pánu, panu Jindřichovi Firšicovi z Nabdína a na Hradištku, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Heraltovi z Říčan a na Štěkni, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Vácslavovi Rychnovskému z Rychnova, příteli mému milému.
Uroz. pánu, panu Janovi Lickovi z Ryzmburka a na Bolehrádku, příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Janovi z Walštejna, panu příteli mému milému.
Uroz. pánu, panu Mikulášovi z Švamberka a na Přimdě, panu bratru mému milému.
Uroz. pánu, panu Václavovi z Wartmberka a na Rybnově, panu příteli mému milému.
Urozenému pánu, panu Janovi Svojanovskému z Bozkovic a na Klášteře Hradišti, panu příteli mému milému.

Pánu, panu urozenému Ludvíkovi Zajímačovi z Kunštatu a na Klášteře svatého Prokopa, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilímovi Křineckému z Ronova, panu příteli mému milému.

Urozeným pánóm, panu Albrechtovi a panu Janovi mladšiemu bratřiem z Waldštejna a na Aujezdě, pánóm přátelóm mým milým.

Urozenému pánu, pann Wolfovi z Krajku a na Landtštejně, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Alšovi Berkovi z Dubé, z Lipého a na Berštejně, panu ujci mému milému.

Také má se psáti panu Janovi Štosovi z Kúnic a z Dešného, na Žiboticích. A jestli kto více z pánuov v jiné zemi, ježto by peníze v Čechách na úroce měl.

O pány Rychnovské mladé.
O pana Hanuše z Říčan, jako byl v úřadě někdy na Brandýse.
O pana Sovinského, jako také někdy byl v Boleslavi aneb v Turnově.
O pana Havla Zvířetického z Wartmberka a strýce pana Ludvíka Zajímače.
O pana Heřmana Zvířetického z Wartmberka.
O pana Hendrycha z Gutštejna a jeho syna.
O pana Jana z Říčan, jako byl u desk, Beztahovského.
O pana Medka z Waldeka.
O pana Jaroslava Vranovského z Waldeka.
O pana Pavla Skalského z Nečtejna.
A ktožby více z pánuov v Praze byli aneb jinde v Čechách.
O pana Jiřieka Samuele strýce.
O paní Smiřickú na Lysé.
O paní Bezdružickú z Fictum.
O sirotky pana Jana Buštěhradského z Kolovrat.
O páni bratřie a děti její pány Dubské.
O pana Jindřicha Dubského na Jablonné a bratřie jeho.
O statek pozuostalý po mateři pánuov z Wartmberka.
O paní Labuťovú.

O paní Popelovú starú.
O pannu Lidmilu sestru její.
O paní Marketu Roupovskú z Klinšteina.
O paní Vracku sestru její.
O paní Mandalenu z Vrtba, mateř jejich.
O paní Elškú z Svojšína.
O paní Anežku z Smiřic.
O paní Annu Zubovú a děti její.
O paní Elšku Křínleckú.
O paní Annu z Rabštejna a na Vrtbě.
O paní a ten statek, kterýž měla Děvín.
A jiné paní v Čechách.

651.

pomíná níže jmenovaná města královská a věnná, aby svolenou berni z hlavy králi ve dvou nedělích odvedla.

Na hradě Pražském 1527, 4. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Moudří a opatrní přátelé milí! Jakož měli byšte dáti li JMti, pánu našemu milostivému, berni z hlavy všecka města, kteráž JMti krále ĺMti králové v tomto královstvie jsú a v nich obyvatelé, ježto nepochybuji, kterak ta věc svolena, že to dobře u vědomosti a v paměti máte, a protož nezdá se potřebí o tom mnoho tuto vypisovati. Než vzneseno jest na pana hajtmana naj- šieho a hofmistra tohoto královstvie Českého a na mne, že byšte vy ještě té ně nedali a u rad komory JMKské na hradě Pražském nesložili, ani u berníkuov oto kraje nepoložili: ježto jest mi to poněkud s podiveniem a zvláště v tom, liže to vámi, jakožto úředníky, v tom městě schází. Protož vás žádám i napomínám, konečně od datum listu tohoto ve dvú nedělí pořád zběhlých tu berni z hlavy erníkuov toho kraje položíte a tím dále odtahovati nebudete, neb jestliže byšte y, ač té naděje nejsem, tím prodlévali, tehdy již znáti muožete, že by k vám tomu městu o to hleděno bylo, tak jakž pro nedání berně náleží, a při tom li byšte i v nemilost JMKské vpadnúti; ježto té jsem naděje, že se toho nedo- títe, nežli tomu, tu berni dadúce ve dvú nedělích napřed jmenovaných pořád hlých, jakž vám píši, dosti učiníte. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den sv. kopa l. ɔc XXVII.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Klatov, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Střiebra, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Domažlic, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Sušice, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Žatce, přátelóm mým dobrým.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Mostu, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Kadaně, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Loun, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Slaného, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Litoměřic, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Mělníka, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Austí nad Labem, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Berouna, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Nymburka n. Labem, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Hradce nad Labem, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Jaromíře, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Dvoru, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Poličky, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Chrudímě, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Vysokého Mejta, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Čáslavě, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Kouříma, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Českého Brodu, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Nového Kolína nad Labem, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Hradiště Hory Tábor, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Českých Budějovic, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Písku, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Vodňan, přátelóm mým dobrým.
Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Rakovníka a Tachova i také Rokycan.

652.

Napomíná Zdeňka Trčku z Lípy, aby povinnou summu Zdeňkovi z Bošína ve dvou nedělích odvedl, jinák že by musel podle povinnosti své Zdeňkovi z Bošína ku právu dopomoci.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož Jan Skalecký vedl jest právo pro jistú summu na Velíš, tak jakž šíře list obranní ukazuje, a již jest to právo dániem převedeno na Zdeňka z Bošína, neb on Jan Skalecký jemu jest to dal. I jmenovaný Zdeněk žádal jest mne i napomínal, abych jemu podle úřadu svého práva dopomohl; ale poněvadž bych vám škody nepřál, nerad bych, pokud na mně jest, aby k tomu přijíti mělo; protož vás žádám, že jemu tu summu podle listu obranního, tak jakž za řád jest, se škodami a náklady podle práva a povinnosti dáte, a u desk na hradě Pražském vyčísti na svém místě, aby se o to učtlo, poručíte, a to konečně, nebudeli prvé, tehdy od datum listu tohoto ve dvú nedělí pořád zběhlých; pakli by se toho nestalo, již bych mušil podle povinnosti mé práva jemu dopomoci. Než, pane

a příteli muoj milý, té jsem naděje pro uvarování vašich škod a obtížení, že to předejdete, aby nebylo potřebí k tomu přijíti, nežli v těch dvú nedělích že tomu dosti, jakž vám tuto píši, učiníte. Dán na hradě Pražském v pátek po sv. Prokopu léta ɔc XXVII°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně, příteli mému milému.

653.

Žádá Jiřího z Šternberka, aby písaři Václavovi Sládkovi z Benešova dal list výhostní.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Oznamuji vám, že jest u mne písařem Jan, syn Václava Sládka, nadkrámského z Benešova, poddaný váš: i jsa za to prošen, žádám vás, pane a příteli muoj milý, že jeho z člověčenstvie propustíte a jemu list vajhostní dáte; neb i toho jsem zpraven, že z kteréhož jest gruntu, že jest dobře otcem osazen. A kdyžby se věc takováž přihodila, chtěl bych též vám k vuoli dle dobrého přátelstvie učiniti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jiřiemu z Šternberka a na Konopišti, panu příteli mému milému.

654.

Omlouvá se králi Ferdinandovi, že byv požádán od Činšpána z Heršlaku, aby mu listy od předešlých císařův dané odeslal, té prázdné chvíle nemá, aby je mohl hledati; i odesílá králi některé přípisy v téže příčině.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Nejjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Milostivý králi! Jakož Wolf Činšpán z Heršlaku, tak jakž jest mi oznámil, mělby před VMKskou, anebo před radami VMKské, u Vídni státi, i žádal jest mne, abych jemu některé listy dal, kteréž jsú u mne položeny byly časuov předešlých: ježto již dobře toho v paměti nemám, jsúli ti listové ode mne vyzdviženi čili ještě při mně jsú, a nemám na tento čas té prázdnosti, abych těch listuov hledal a na Blatnú jel, kdež jsem ty listy měl. Neb, milostivý králi, mám nyní zde na hradě Pražském při mém úřadu i také o berně a pomoci, kteréž se VMKské [illegible] i s věřiteli pilná jednání, i také spolu s VMKské s nejvyššiem panem [illegible] o to spolu pečujíce, aby ty všecky věci, a zvláště což se berně a pomoci [illegible] mohly brzo vykonány býti, neb při některém stavu nemalí se v tom [illegible] Než, milostivý králi, nemaje té nyní prázdnosti, abych mohl z hradu [illegible] a dotčených listuov hledati, než to v paměti mám, že jeden list od [illegible]

slavné paměti mám, kteréhožto přípis VMKské posielám, i také jiná dva přípisy, ježto se naději, že taková jednání podle těch přiepisuov byla jsú; ale když těch listuov při sobě nemám, než toliko přípisy, nemohl jsem VMKské toho vidimusuov, anebo těch listuov, poslati. Toto VMKské také oznamuji, že jsem to slýchal od některých služebníkuov otce mého, že jmenovaného Činšpána otec byl jest služebníkem u otce mého, a což se těch věcí z obú stran dotýče, býval jsem také spolu s jinými jednatelem, když císař Maximilian a král Vladislav, slavných pamětí, ráčili jsú rady své k jednání, což se VMKské poddaných a Činšpánuov dotýkalo, posélati. I poněvadž také nyní mělo by o to jednáno býti, nezdálo mi se toho před VMKskú tajna učiniti; a kteréž VMKské přiepisy posielám, poručil jsem je dáti doktoru Václavovi do české kanceláře, zapečetiv je sekretem mým s tím psaniem, co témuž doktoru psal jsem. A pán Buoh všemohoucí rač dáti VMKské dlúhé a šťastné ve zdraví kralování, toho bych VMKské jakožto pánu svému milostivému, věrně přál. Dán na hradě Pražském v pátek po sv. Prokopu léta ꝯc XXVII°.

Najjasnějšímu knížeti pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uherskému ꝯc králi, infantu Hišpanskému, arciknížeti Rakúskému a markrabí Moravskému ꝯc, pánu mému milostivému.

655.

Posílá doktoru Václavovi z Vilhartic přípisy týkající se Wolfa Činšpána z Heršlaku, a žádá ho, aby je králi předložil.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Pane doktor, příteli milý! ꝯc. Vězte, že Wolf Činšpán oznámil jest mi, že otec jeho byl jest u otce mého služebníkem, jakož jsem to od jiných také slýchal, a že on Wolf Činšpán o některé své věci má rok položený do Vídně, žádaje, poněvadž někteří listové u mne položeni byli, jaká jsú jednání prvé, což se Heršlaku a jich dotýče, byla, abych jemu je ku potřebě dal, poněvadž toho něco na ten zpuosob u mne na ten čas položeno bylo, když by byla potřeba toho, aby věděli, kde se to má najíti. Než toho dobře v paměti nemám, zuostaloli jest to všecko při mně, čili jest toho potom jinde u někoho jiného necháno; než mám-li co toho, tehdy jest to na Blatné, a nyní tam jeti nemohu, než přiepisy toho teď vám posielám, a za to mám, že ty věci tak samy v sobě jsú podle těch přípisuov, i také toho listu přípis císaře Fridricha slavné paměti, ježto tomu všemu porozumíte. A prosím vás, že toho JMKské, pánu našemu milostivému, dodáte, jakož o tom JMKské list píši, kteréhož měl by Wolf Činšpán s tímto psaniem vám dodati, aneb ktožby na jeho místě byl. I prosím, že také toho listu JMKské ode mne dodáte a přečtete; neb nezdálo mi se slušné tomu odepříti, abych neměl toho psaní učiniti, ač nedávám se v žádnú stranu, nežli poněvadž před některými lety bylo těch některých věcí u mne necháno, a také jsem

v těch některých jednániech býval, abych to oznámil, pokudž mi slušně náleželo. Dat. ut. sup.

Panu Václavovi z Vilhartic, doktoru ɔc, příteli mému milému.

656.

Wolfovi Činšpánu z Heršlaku, že o jeho věcech doktoru Vácslavovi z Vilhartic a králi psal.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal a některé přípisy poslal, tomu jsem všemu porozuměl, a teď zase ty přiepisy posielám. A posielámť teď psaní k doktoru Václavovi z Vilhartic, kterýž při králi JMti u Vídni jest, a píši jemu o těch věcech, což se tebe dotýče, a spolu vše do toho jednoho papíru s tím, což jemu doktoru píši, vložil jsem list, co jsem JMKské psal, i také těch přípisuov přípisy, kteréž jsi mi byl poslal. I když témuž doktoru toho psaní ode mne dodáš, neb ten, kdožby na tvém místě byl, tehdy on doktor má toho JMKské dodati, tak jakž jemu o to píši; a psal jsem, jakž na tento čas mohlo býti, jakž mi se zdá, dostatečně. Také i to jsem napsal, že jsem slýchal od služebníkuov otce mého, že jest otec tvůj byl služebníkem otce mého; neb znáti muožeš, ač otce tvého osobu pamatuji, ale kterak jest bylo za otce mého, toho dobře pamatovati nemohu, než což jsem toliko od jiných slýchal, ač i ta věc může se k této nynější věci a potřebě řeřiti z obú stran podle spravedlivosti. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Wolfovi Činšpanovi z Heršlaku, příteli milému.

657.

Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu, mimo jiné zprávy o opatření hornictví.

Na hradě Pražském 1527, 5. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Psaní, kteréž jsi mi učinil, což se lotruov dotýče: i mám to před sebú, abych toho nelehčil, nežli, pokuď slušně mohu, opatřil. Také což se hor dotýče, psal jsem o tu věc prvé Pokstorfarovi, neb jest tam Kryštof Knobloch jel, maje také při těch některých věcech býti, maje snad poručení od rad komorních.

Což se dotýče novin, velmi jsú jedny od druhých rozdílné, však bez pochyby v brzkém času zvie se, co jest pravého; a jakž kolivěk jest, rád jsem tomu, co jsi mi o těch věcech oznámil. Chváliem v tom, kterak jsem slýchal o Juliovi císaři, že jakú kroku dal o sobě psáti, že dal napsati obé, když se jemu dobře i zle vedlo; nebo troštem i se věc nenapraví, a také dobrá nerada zkažena bývá, by pak jiní něco tomu na odpor mluviti chtěli, neb koncem pravdy chvála se, což jest jistého, vykonává, a nic

nebývá tak tajno, aby někdy nebylo zjevno. Toho jsem úmyslu, že po několika dnech po této neděli příští chtěl bych něco peněz na hory Velhartické poslati; i kdyby mohl také tam ty časy jeti, rád bych tomu byl, jakož chciť něco o tom, dá-li pán Bůh, napsati, když tam s těmi penězi pošli, neb bych rád věděl, nač nakládáme a jestli dobrá naděje zase k užitku. Také toto jsem slyšel, ač tohoto čtvrt léta minulého volova se na Jochmtále nedostávalo, ale proto žeby se mělo dáti auspejtu minulý kvartál na 70.000 zl. rýnských, a jestliže jest tak, tehdy ještě vzdy ty hory na užitcích rozmáhají se. Datum ut sup.

Urozenému a statečnému rytíři Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu, mému milému.

658.

Janovi z Strojetic, aby hejtmanu Hrádeckému statku postoupil.

Na hradě Pražském 1527, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se hajtmana Hrádeckého dotýče, tomu jsem porozuměl. I věz, že má v tom obtížnost, jakož pak teď posielám, kterúž jest mi ceduli aneb suplikací dal, ježto také budeš motci tomu vyrozuměti; kdežto jistě byl bych rád takových věcí prázden, ale z povinnosti úřadu mého náleží mi se tak k každému zachovati, jakž jest podle řádu a práva. A protož tebe žádám i napomínám, že hned beze všech odtahuov, jakž jest podle práva, peníze od něho bráti budeš a statku jemu bez umenšení postoupíš, za kterýž peníze bráti máš; neb znáti můžeš, jestliže by se toho nestalo a on mne dále napomínal, že bych musil v tom jeho podle práva a mé povinnosti opatřiti, a pokudž by mi náleželo v to úřadem mým uvésti, kterážto věc mohla by snad tobě ke škodě přijíti, ježto bych tobě ani žádnému z úmysla škody nepřál a nad to jiné obtížnosti. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Prokopu léta ɔc XXVII°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi, jinak Ješkovi, z Strojetic a na Doupově, příteli milému.

659.

Janovi Zajíci z Hazmburka, že kněz převor kláštera svaté panny Dobrotivé omluvena se činil, jakoby snad lidem k klášteru tomu příslušejícím nějaká příkoří činil, že týž převor s vikářem jejich zákona na Hazmburk jeti chce, aby věci tomu zákonu náležející vyhledal.

Na hradě Pražském 1527, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Přijel jest ke mně kněz převor kláštera svaté panny Dobrotivé a oznámil mi, že jste jemu psaní učinili na zprávu některých lidí k tomu klášteru příslušejících, kdežto při tom jest mi také

oznámil, že nic před se proti těm lidem nebéře, což by jemu nenáleželo, a kdyby ti lidé k čemu spravedlivost měli a jakú svobodu, a to slušně pokázali, že by je při tom zachovati chtěl, jakž od něho tomu šíře porozuměti budete moci. Pak toto jest mé v tom zdání: majíli k čemu ti lidé spravedlivost, aby toho užili, pakli nemají těch svobod, tehdy také slušné jest, aby kněz převor a ten konvent toho užievali, což k tomu klášteru příslušie, kterak jest od starodávna bývalo. Neb, pane strýče muoj milý, poněvadž těchto časuov nedávno minulých počeli jsú byli lidé proti pánóm svým se vyzdvihati a zvláště proti osobám duchovniem, tehdy jest zapotřebie, aby jim svá vuole nebyla dopouštěna v těch věcech, nač by svobod neměli a toho slušně nepokázali. Toto vám také oznamuji, že k vám chce také jeti s jmenovaným knězem převorem kněz vikář jejich zákona, chtějíce spolu ohledati některé věci tomu zákonu náležející, kteréž snad na Hazmburce jsú: i žádám vás, že jim toho dopustíte, aby to ohledali. Pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane strýče, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

660.

Zdislavovi Berkovi z Dubé, že jest s jinými pány ku králi obeslán; o novinách z Uher.

Na hradě Pražském 1527, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Jakož jste mi psali, žádajíce, abych vás v paměti měl, jestliže bych jaké poselstvie od JMKské aneb odjinud z těch stran oznámenie měl, což by slušné k oznámenie bylo, abych vás v tom nepomíjel, tak kterak jsem z vašeho psaní tomu šíře vyrozuměl: i pane ujče muoj milý, což by takového bylo, rád to učiniti chci, neb ve všem jistěť jsem ten, abych vám se v dobrém přátelstvie zachoval. A toto vám předkem oznamuji, jakož jste od krále JMti, pána našeho milostivého, obesláni, abyšte k JMKské přijeli: i psal jest mi pan kancléř, syn muoj, že jest JMKská také jeho, aby k JMKské přijel, obeslati ráčil; než za to mám, že tím prodlie až do sněmu, jestliže bude, jakž se naději, brzo po svatém Jakubu apoštolu božím zde na hradě Pražském. Noviny jsú sem do Prahy před několika dny psány od nějakého sekretáře, i také rozprávka v Praze byla, že jest drahně pánuov Uherských znamenitých k JMKské, pánu našemu, přistúpilo, a jakož byl hlas o Bornamisovi že umřel, že by živ byl a že k králi JMti přistúpil a že JMKské dal 50.000 zl. uherských a 5000 hřiven stříebra litého, a vajvoda Multánský a Černý muž že k JMKské také přistúpili; a že má JMKská drahně lidí služebných, a že se ráčí strojiti brzo na pole vytrhnúti, poněvadž jest již přie-

měřie vyšlo. Také slyšeti, žeby z krále Polského zemí drahně lidí do Uher k vajvodovi táhli, snad na službu, i Tateři, kteříž pod králem Polským jsú.

Nežli potom jsú mi jiné noviny také oznámeny, kteréž vám tuto na ceduli sepsané posielám, tak jak jest mi to psáno, ježto v něčem se jedno s druhým nesrovnává a také v něčem o jiných věcech ty noviny jsú. Pak co jest v pravdě jistota, tiem se neumiem spraviti, leč bych něco ještě jistějšího věděl; a nerad bych, aby mnozí o tom věděli, že jsú ode mne tyto věci oznámeny, co jest na ceduli psáno o těch novinách z Vídně, a odkud oboje jsú; také tento artikul spodní, co vám oznamuji, také bych nerad, aby se to rozšiřovalo, aby mi to snad za jiné od někoho počteno bylo, nežli muoj úmysl jest. Nežli jistě JMKské, pánu našemu, přál bych s pravú věrú rád, aby se JMKské dobře a šťastně vedlo. Toto mi jeden urozený člověk, kterýž zde v Praze z Moravy byl, pravil, že jest slyšel, než že toho nejistí, že když jest bylo jednání v Olomúci, kteréž se již rozešlo, že naposledy bylo jest podáváno králi JMti, pánu našemu, jménem pana vajvody Uherského, žeby chtěl všecky tyto artikule čtyry podniknúti a učiniti: jedno, žeby chtěl od Moravy a od Slezska pustiti, druhé, žeby chtěl něklerú sumu každý rok JMKské dávati, třetí, žeby chtěl k tomu přivésti, aby po jeho smrti JMKská byl nápadníkem královstvie Uherského, a čtvrté, žeby chtěl těch stran křesťanských Turkóm brániti a obhajovati, pokudžby mohl; než žeby to od něho přijato nebylo, a tak že se jednatelé rozjeli; než proto mně toho ten nejistil, jakž jsem napřed dotekl, a protož také neviem, jestli tak. Než pán Buoh všemohúcí rač všecko v dobré obrátiti a nám se dáti spolu buohdá, muoj milý pane ujče, šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé, z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudiemu královstvie Českého a lantfojtu Hornieho markrabstvie Lužického, panu ujci mému milému.

661.

Píše synu svému Adamovi o věcech hospodářských, o službách zádušních za jich předky v Blatné; jednání soudní mezi nimi a pány z Rožmberka kdy se bude odbývati.

Na hradě Pražském 1527, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Poněvadž Rafatého odpustil jsem ku panu Švamberkovi, i za to mám, že k tobě také přijede anebo s tiemto psaniem k tobě kuoň pošle, kteréhož jsem jemu puojčil, ježto toho koně budeš motci tu na Blatné ponechati, dokudž bych pro něho neposlal. Psal jsem onehdá, když jsú k tobě někteří moji služebníci jeli s jedněmi vozníky a s vozem, některé noviny, než potom jsú mne jiné došly, ježto snad hajtman z Příbramie něcoť jest toho také oznámil; pak poněvadž jedny noviny ne ve všem s druhými se srovnávají, již, dáli pán Buoh, počekáme nějakých jistších novin, a rač dáti pán Buoh, aby dobré byly. Poruč purkrabí na Rožmitále, budouli moci myslivci,

ať některé zvíře zastřelie, nebo rád bych měl novú zvěřinu k sněmu, kteréhož se naději, jakžť jsem prvé psal, brzo po svatém Jakubu apoštolu božiem; než ještě o to očekáváme poselstvie s nejvyššiem panem hajtmanem od krále JMti. Toto mi se také zdá, aby purkrabí na Rožmitál psal, aby on, když toho bude čas, dal skliditi na Teslíně a na Záběhlí sena což muože najviece; nebo slyšeti jest, že letos sena mnoho bude, i sluší jeho tím více nakliditi, neb jestližeby se na leto sena nového nedostalo, tehdy také staré bude se hoditi ku potřebě.

Za to mám, že jsú v Blatné služby činěny zádušní za duši mateře tvé a potom i za otce mého: pakliby co toho bylo poobmeškáno, ale ať se to vyplní podle první zvyklosti a obyčeje, též také za duši mateře mé při času svatého Vavřince anebo něco před tím, bych pak potom o to zvláště nepřipomenul. Napsalť jsem byl také prvé, což se pánuov z Rožmberka dotýče: i za to mám, že to jednání mezi námi bude okolo téhodne po svatém Jakubu, podle poručení od krále JMti; však kdy bude konečně mieti býti, chciť to ještě oznámiti, a zdá mi se, kdyžť oznámiem, aby k tomu také ke mně přijel. A rač pán Buoh všemohoucí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Prokopu léta ɔc XXVII°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

662.

Janovi z Švamberka, že vyjednávání v Olomouci mezi králem a posly vejvody Uherského i posly krále Polského se nezdařilo.

Na hradě Pražském 1527, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Pane a příteli muoj milý! Nic vám na tento čas zvláštnieho nového nevím oznámiti, ač jsú rozličné noviny, ale v něčem jsú sobě odporné, a protož neviem kterak, co by bylo jistého, v tom se zpraviti. Než což se krále JMti, pána našeho milostivého, a pana vajvody Uherského dotýče, kteréž jest bylo skrze rady v Olomúci jednání z obú stran a skrze rady krále Polského JMti, jest tak slyšeti, že jsú se rozjeli a nic nesmluvili; než budeli potom jaké další jednání, o tom vědomosti nemám, anebo co z toho dále bude, než příměří že jest již vyšlo z obú stran. Dat. ut sup.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru, panu příteli mému milému.

663.

Kryštoforovi z Švamberka, aby k jednání soudnímu brzo po svatém Jakubu mezi nimi a pány z Rožmberka do Prahy přijel ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Psal jsem vám nedávno některé

noviny, a za to mám, že jste také skrze pana Gerštorfa některým novinám porozuměli, kteréž jsú v Příbrami oznamovány, ježto se ne ve všem jedno s druhým srovnává; a protož nyní neviem vám o takových novinách co zvláštnieho oznámiti, leč se něco jistějšího doptáme. Než toto račte věděti, že jsem psal napořád pánóm, i také vám, podle této notule aneb přípisu, kterýž vám teď posielám, ježto tomu porozumíte. Pak což jest vám král JMt dlužen, ježto jest to registrováno, to budete sobě motci, též i jiní, na své pomoci vyraziti. Což se dotýče nás a pánuov z Rožmberka, na tom předse jest, aby z poručení krále JMti, pána našeho, bylo o to mezi námi jednáno brzo po svatém Jakubu apoštolu božím; i když vám bude toho den jistý oznámen, mně se zdá, abyšte k tomu přijeti ráčili. A nezdá mi se toho příčin vám tuto vypisovati, neb nepochybuji, že to sami dobře i potřebu naši toho znáte. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli po svatém Prokopu léta ɔc XXVII°.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

664.

Janovi z Rožmberka o záležitosti týkající se Viléma Buzického z Buzic; odpovídá chladně na jeho námitky mu činěné.

Na hradě Pražském 1527, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane! Jakož jste mi psali, což se urozeného vladyky Viléma Buzického z Buzic dotýče a zatykače: i pokudž mi se náleží podle úřadu mého zachovati, to viem, a jaká svoboda při témž úřadě jest, toho sobě nezavierám; a chceli mne kto z čeho viniti podle řádu tohoto královstvie, z toho pána Buoha chváliem, že jsem ku právu usedlý. Dán na hradě Pražském v neděli po sv. Prokopu léta ɔc XXVII°.

Uroz. pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc.

Psával jsem vám tyto časy nedávné, za to mám, že slušně i dosti přátelsky, podle povahy toho zpuosobu, kterýž od vás jsem znal; ale poněvadž v tomto svém nynějším psanie mne za svého přítele nepokládáte, než dosti krátce to stavějíce: i toho při tom nechávám, čeho vy se vzdalujete, že k tomu nepospiechám, a co z mého počátku nepřišlo, to mi také, za to mám, kterak vám píši, k žádné zvláštnosti zbytečné slušně přičteno býti nemuože.

665.

Jindřichovi, Václavovi, Vilémovi, Janovi, Vladislavovi a Zdeňkovi bratřím z Lomnice, že by rád pro ně, co se dotýče jejich dluhu, při králi něco učinil, ale že mu není nic poručeno, radí jim, aby na rady komory královské se obrátili.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urození páni, páni! Jakož jste mi ráčili psáti, což se

toho dluhu, kterýž by vám v tomto královstvie Českém zaplacen býti měl, dotýče: i jistě, což bych v tom slušně mohl pro vás učiniti, že bych rád učinil; nežli mně o tom není nic poručeno, než jsú rady zřízené JMKské komory v královstvie Českém, kteříž o takových věcech péči mieti mají, při duochodech a užitcích krále JMti, pána našeho milostivého, i o dluzích tohoto královstvie dotýkajících; i ráčíteli jim co o to psáti, tehdy naději se, že od nich budete moci odpověď tu mieti, kterúž se v tom budete motci zpraviti. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Kyliana léta ↄc XXVII°.

Urozeným pánóm, panu Jindřichovi, panu Václavovi, panu Vilémovi, panu Janovi, panu Vladislavovi a panu Zdeňkovi, bratřiem vlastniem z Lomnice a na Mezeříčí, pánóm švagróm mým milým.

Toto vám, páni švagrové moji milí, oznamuji, že rada komory krále JMti jsú, což se duochoduov a dluhuov zpravování dotýče v královstvie Českém, z pánuov pan Jan z Wartmberka a na Dubu, a pan Šebestian z Waitmile a na Chomútově, z rytieřstva pan Jindřich Hložek z Žampachu a na Březně, a pan Wolfart Planknar z Kynšperku.

666.

Jaroslavovi staršímu z Šelnberka o jakési při s markrabím.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Jakož jste mi psali, což se té pře s panem markrabím dotýče, i jest zde Mistr Václav z Úrazu, ještě nikam nejel; a protož jiné naděje nejsem, pokudž jste jemu poručili, že se tak zachová a na vašem místě stane, jakož sám chci o to s ním, dáli pán Buoh, dnes mluviti. Což se novin dotýče, rozličné jest slyšeti, ale čehož v pravdě neviem, nechce mi se o tom mnoho psáti, a zvláště poněvadž jsú ty noviny, ježto se jedny s druhými nesrovnávají, nežli jsú sobě v něčem na odpor. Než, pane strýče muoj milý, naději se brzo nějakého psaní z Vídně, a zviem-li co takového, ježto by za novinu mohlo býti položeno, chci vám to rád oznámiti. A pán Buoh všemohoucí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Kyliana léta ↄc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti ↄc, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

667.

Jindřichovi z Ryzmberka o učiněných opatřeních proti zhoubci Františkovi Gočovi.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli,

toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, kterakby František Goč s svú rotú škodu učinil kniežatóm Bavorským JJMtem, tomu jsem všemu porozuměl, i se panem hajtmanem najvyšším to jsme rozvažovali, poněvadž jest se takového skutku on František Goč dopustil nepořádně, že nyní nehodí se jemu glejtu dávati; než jest psáno od pana hajtmana potřebně hajtmanóm kraje Plzenského i také kraje Prachenského, kterak by se měli k němu i k jeho pomocníkóm, fedrovníkóm zachovati, ježto když tak učiní, tehdy za to mám, že brzo takovú věc zastaví. Než tím před časem hlásiti nesluší, a budouli ti hajtmané koho k té věci z obyvateluov tohoto království potřebovati, tehdy sluší jim v tom pomocnu býti. Muoj milý pane švagře, psal jsem vám byl a panu Břetislavovi, bratru vašemu a švagru mému, některé noviny a potom jsem jiné slyšel, a protož, poněvadž se jedny s druhými nesrovnávají, neviem vám nyní co tak zvláštnieho nového oznámiti. A pán Buoh všemohoucí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut sup.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

668.

Purkmistru a radě města Sušice, aby lupiče Marše z Nahořan bez meškání na hrad Pražský poslali, kdež s ním dle řádu a práva naloženo bude.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Kteréž jste mi byli učinili psaní i také při tom poslali sepsání vyznání Marše z Nahořan, to jsem panu hajtmanu najvyššiemu krále JMti tohoto královstvie oznámil. I rozváživ toho některé slušné příčiny, poněvadž na některé urozené lidi vyznává, i také pro snadší vás opatřenie a takových věcí přetrženie, zdá se panu hajtmanu i také mně, abyšte téhož Marše na hrad Pražský bez meškánie poslali: i tak se zachovajte, poručiece, aby na cestě tak opatřen byl, jakž na to přísluší, aby neušel. A když na hradě Pražském v moci úřadu mého bude, tehdy bude se k němu dále zachováno, jakž jest podle řádu a práva. Datum ut sup.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Sušice, přátelóm mým dobrým.

669.

Břetislavovi z Ryzmberka, jaké opatření učiněno v příčině Fr. Goče, v Olomouci že není nic vyjednáno, ale že z obou stran k válce se strojí ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se Františka Gotče, kterýž jest v Bavořích škodu učinil, dotýče ɔc: i vězte, pane švagře muoj milý, že pan hajtman najvyšší dosti potřebně o to jest již psal hajtmanóm kraje Plzenského i také kraje

Prachenského, ježto když se k němu a k jeho pomocníkóm a fedrovníkóm tak zachovají, tehdy se naději, že to brzo zastaví; než nesluší o tom před časem hlásiti, nežli kohož by k tomu hajtmané potřebovali, sluší jim v tom pomocnu býti. Kdež jste mi také psali, což se odhadování dotýče: i dokudž mohu, rád to chci zdržeti, pakli bych nemohl, chci vám to, i při tom své zdání, což bych najdříve mohl, oznámiti. Ač i toto mi se zdá, že byšte mohli oznámiti, žebyšte rádi, komuž jste dlužni, tomu dosti učinili, kdyby vám také od JMKské to zaplaceno bylo a k konci přivedeno, jakž jest svoleno; nebo i to druhdy řiekáme, což na obecniech sněmech svolieme a dskami zemskými zapíšeme, že to jako za právo také držeti máme. Psal jsem vám a panu Jindřichovi, bratru vašemu a švagru mému, některé noviny, než potom jsem jiné slyšel, ježto se ne vše jedno s druhým srovnává, a potom jsem nic zvláštnieho jistého neslyšel; než to jest samo v sobě, že skrze jednání Olomúcské, kteréž tam bylo, nic smluveno není, nežli že z obú stran k válce se strojí, než že ještě žádná strana na pole nevytrhla. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut sup.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka a z Švihova a na Rabí ɔc.

Teď vám posielám list, kterýž mi psala Markéta z Cidliny a na Zásmucích, manželka Štěpána Anděla z Ronovce, kterémuž porozumíte. Toto vám také, pane švagře muoj milý, oznamuji, že jsem ještě mistra služebníka mého do Vídně neposlal, neb čekám prvé odtud ještě poselstvie, než potom jeho mám úmysl, dáli pán Buoh, brzo tam poslati.

670.

Vilímovi Mrackému z Dubé, aby Anně Andělce z Jistebna náklad podle listu obranného jistě odevzdal.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli milý! Vznesla jest na mne urozená paní, paní Anna Andělka z Jistebna, manželka najvyššieho sudieho dvorského královstvie Českého, že byšte podle listu obrannieho jí nedali nákladuov, kteříž se v tom listu obranniem obsahují: protož vás žádám a podle povinnosti úřadu mého napomínám, že jí to všecko, jakž jest podle práva, dáte a vyplníte konečně do dne svatých apoštoluov rozeslání najprv příštích [15. července]; neb jestliže by se toho nestalo, tehdy podle téhož listu obrannieho, pokudž úřadu mému náleží, chtělbych jmenovanú paní v tom opatřiti, a toho jí, čemu se ještě, podle řádu a práva, zadosti nestalo, podle listu obrannieho dopomoci. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Kyliana léta ɔc XXVII°.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Mrackému z Dubé a na Prčici, příteli mému milému.

671.

Prosí krále Ferdinanda, aby mu dluh 3000 kop gr. č. doplacen a služné vyplaceno bylo.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Nejjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Předkem bych VMKské věrně přál dlúhého a šťastného ve zdraví kralování. Milostivý králi! Jakož VMKská ráčili jste radám VMKské komory poručiti a rozkázati psaniem VMKské, aby mi dali na dluh mně povinný registrovaný 3000 kop grošuov českých: i VMKské oznamuji, že mi na to snad okolo polovice dali a více dáti prodlévají; ježto jest mně to s obtieženiem i se škodou, neb komuž jsem také dlužen, ti mne napomínají i škody na mne vésti chtí, jestliže jim brzo toho, což jsem povinen, nedám a nezaplatiem. I VMKskú prosím, že VMKská ráčíte poručiti a psáti té radě komorní i také panu Mikulášovi Hysrlovi komormajstru, aby mi ta suma 3000 ſſ gr. č. brzo dodána byla bez odtahuov, neb té jsem naděje, když při tom pilnost mieti budou, že tomu dosti budou motci brzo učiniti, a zatiem také více z berně a z pomoci peněz mieti budou. Také jakož VMKská ráčili jste mi jmenované radě komorní rozkázati dáti 5000 ſſ gr. č. na to, což mi se dáti má služeb mně pozuostalých, tak jakž jest od VMKské dostatečně jim psáno: i z toho jich nyní nenapomínám, až viece peněz mieti budou, než také i tohoť brzo bych potřeboval; kdežto z té milosti, kterúž VMKská v tom mi činiti ráčíte, VMKské zvláštně děkuji a rád jakožto pánu svému milostivému zasluhovati chci. A nyní VMKské nemieniem širšiem psaniem zaneprazdňovati, než VMKskou vždy prosím, že VMKská, podle této mé žádosti a prosby, ráčíte radě komorní i panu komormajstru o to, aby mi brzo dáno bylo, a zvláště, aby mi se bez odtahuov dodalo jmenovaných 3000 ſſ gr. českých, psáti, neb toho v pravdě pilně potřebuji. A s tím se VMKské, jakožto svému pánu milostivému, poroučiem a za odpověď milostivou prosím. Datum ut. sup.

Najjasnějšiemu kníželi pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uherskému ꝛc králi, infantu Hišpanskému, arciknížeti Rakúskému a markrabí Moravskému ꝛc, pánu mému milostivému.

672.

Adamovi z Hradce, aby opatovi kláštera Karlovského zadržalé platy komorní odvedl ꝛc.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane synu muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Nepochybuji, pane synu muoj milý, že pan Voldřich Mezenský to jest vám všecko oznámil, na čem jsme spolu zuostali, i již, dáli pán Buoh, očekávati budu vašeho do Prahy příjezdu k pondělímu po svatém Jakubu apoštolu božém příštiemu [29. července]. A rádbych již, což se těch věcí všech s panem Janem z Šternberka dotýče, aby se k slušnému srovnání a k místu

přivedly, i také oč služebníci vaši činiti mají, pan Petr Zmrzlík a Přech Lčiovský a jejich rukojmové. Toto také račte věděti, že Fridrich Sekerka vždy mi připomíná o berni, kteráž jemu na vás ukázána, žádaje, aby jemu to dáno bylo, anebo toho dopomoženo: i prosím vás, přičiňte se k tomu, ať o to více starán nejsem a od něho napomínán, abyšte jemu to dali, když do Prahy přijedete, ač on také některé škody v tom předkládá. Také zdálo mi se vám za potřebné toto oznámiti, že kněz opat kláštera Karlovského připomíná mi o platy komorní zadržalé, ježto by se jemu a tomu konventu dávati měly snad z toho statku, na kterémž paní sestra vaše věno má, kdežto předkládá to, žeby nerad vám v tom proti mysli učinil, a také že toho platu, jedno z potřeby i také z povinnosti, opustiti nemuože, žádaje mne, abych vám o to psal: i prosím vás, račte to opatřiti, aby jemu to dáno bylo, což se spravedlivě dáti má, neb jestliže se tím bude prodlévati, mohly by skrze to škody přijíti. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane synu, abychme se šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut sup.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ɔc, najvyššiemu kancléři království Českého, panu synu mému milému.

Připomínám vám ještě o listy, kteréž mně náleží, ježto snad je již od doktora Václava máte, a prosím vás, račte je s sebú do Prahy vzíti. A jestliže jaké dobré jisté noviny viete, prosím, pane synu muoj milý, že mi toho něco oznámíte.

673.

Jaroslavovi staršímu z Šelnberka, že kněz opat Žďárský a Jan Trčka jsou do Prahy k svatému Jakubu obesláni; o vyjednávání vejvody Uherského s Moravany ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 8. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Co se pana Jana Trčky a kněze opata Žďárského dotýče, tak se pamatuji, že mají v Praze býti na den svatého Jakuba [25. července], a potom nazajtří v pátek že mají před námi státi na hradě Pražském. Pak aby ta věc měla prvé býti, obávám se, žeby se netrefilo, nebo kdybychme o to opatu psali a on nemohl k tomu býti hotov, tehdy by pan Trčka nadarmo jezdil; než kdyby se mělo tím déle po svatém Jakubu odložiti, to by mohlo snáze býti; ale aby tím se déle neprodlévalo, mně by se zdálo, abyšte ráčili již o to do Prahy přijeti na den sv. Jakuba i také pan Jan Trčka, a za to mám, že jmenovaný opat též učiní. A rač pán Buoh všemohoucí dáti, pane strýče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut sup.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti ɔc, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Když jsem dnes v pondělí za večeří seděl, tehdy mi psaní přineseno, z kteréhož jsem srozuměl, že král JMt, pán náš, ráčil poručiti Moravanóm, aby panu vaj-

vodovi Uherskému odpověděli, ale oni že na tom nejsú; také z téhož psaní jsem srozuměl, že pan vajvoda jmenovaný k Moravanóm poslal, že o to, nač se táhne k nim spravedlivost mieti, chtělby přestati na králi Polském JMti, než oni, že jsú toho odložili na sněm; také že se Moravanóv dotazuje, kterak se chtí k němu zachovati; pak že tu odpověď dali na ten rozum, budouli míti co předsevzieti, že chtie své cti ohraditi, a jestližeby pan vajvoda a královstvie Uherské také chtěli co předsevzíti proti Moravě, že jsú té naděje, že také proti nim své cti ohradí. Co pak z toho dále bude, toho neviem. Také, pane strýče muoj milý, došlo jest mne, že pan hajtman markrabství Moravského, syn váš a švakr muoj, chce konečně vzieti odpuštěnie z toho úřadu. Pak ač o tom držím, což vám tuto píši, že jest všecko tak, než z některé příčiny neradbych, aby o tom mnozí věděli, že tyto noviny ode mne jsú.

674.

Oplovi z Fictum o Kadaňských, Vilém Doupovec že žádal krále, aby mu glejt byl dán ꝛc.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž ste mi učinili, což se lotrovstvie Kadaňského dotýče a jejich pomocníkuov, tomu jsem porozuměl: i zdá mi se, že jsem o to dosti králi JMti psal i také prvé mluvil, než ještě konečné odpovědi v skutku potřebné nemám; a krátce toto psanie zavierám, kterak o pána Boha péči máme, tak se nám také děje a vede, než hojné jest milosrdenstvie božie, mnohem větší nežli naše prohřešení, a když bude pán Buoh všemohoucí ráčiti, netoliko z lidí aby měli býti dobří křesťané, ale muože učiniti jeho milost svatá, aby z kamení byli synové Abrahamovi. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Kylianu léta ꝛc XXVII°.

Uroz. a statečnému rytíři panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce ꝛc, příteli mému milému.

Maje těžkost a lítost, že se rozmáhá zlost a bludové, a že téměř již málo jest, aby bdieti chtěl a ostříhati stáda Páně, neb téměř všickni obrátili jsú se po žádostech svých, opustivše vody živé, kteréž pocházejí z milosti a z daruov pána Boha našeho: a protož mi se nechce nyní mnoho o novinách psáti, neb když se božské věci opouštějí, nad to slušie zemské v stranu odkládati. Nežli toto vězte, že jest Vilém Doupovec králi JMti psal, žádaje za glejt a aby s vámi mohl mieti slyšení před JMKskú osobú: než ještě není jemu glejt dán a poslán, nežli snad bude, když se od JMKské poselstvie vrátí.

675.

Maršovi Vintíři z Vlčkovic v příčině jeho služby ꝯc.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Pane Marši milý! Jakož jsi mi psal, což se těch lidí, té čeledi, kteříž pro mord na Rožmitále sedí, dotýče: i věz, že teď posielám ceduli, co o to synu svému psal jsem, i také druhú ceduli, co jsem také o též psal purkrabí na Rožmitál, i pošli to synu mému i purkrabí Rožmitálskému bez meškání. A toto píši, aby syn muoj byl na Rožmitále v sobotu před sv. Jakubem [20. července] apoštolem božiem najprvé příštiem, a na zajtří v neděli aby se o to jednalo; než jestliže by syn muoj nemohl ty časy tam býti, máť to oznámiti, pak-li neoznámí, tehdy již předse tu na Rožmitále buď a pana Jana Muchka za též ode mne žádaj, aby byl, a purkrabí Rožmitálskému píši, aby těm lidem oznámil, kterýchž se ta věc dotýče, aby také též na Rožmitále byli.

Také, jakož jsi mi psal, co jest se mnú mluveno, ať bych službu do domu dával: i pověděl jsem, že na to chci dáti odpověď, a jestli že bych jiným předse dával, že bych také i k tobě v tom se chtěl slušně mieti, než že proto netřeba na to koní chovati, leč bych to oznámil. I věz, že na tento čas, ktož jsú takové služby měli a již doslúžili, že jsem poručil všem doplatiti, a kteříž doslúžiti mají, na témž jsem, nebo již nemám úmyslu s velikými houfy dlúho dvořiti. A kdybych předse tolik u sebe služebníkuov choval, snad by mne chtěli vždy předse v služby potahovati, ježto znám na sobě, že mi sluší o to péči mieti, abych s boží pomocí mohl více doma ústavně bývati, nežli jsem tato léta předešlá býval; než kdybych byl předse na tom, abych do domu služby dával, tehdy bych také k tobě chtěl v tom se slušně mieti i také podle slušnosti tobě službu do domu dávati, než na tento čas z příčin dotčených nezdá mi se jeděm mimo druhé v tom zamlúvati.

O novinách zvláštniech neslyšiem, ani o panu Albrechtovi z Šternberka, kde jest. Než to jest zde slyšeti, že by některý Goč učinil nějakú škodu do Bavor a někteří spolu s ním, než toho jsem neslyšel, aby k tomu bylo povolení podle pořadu tohoto královstvie. Dat. ut supra.

Uroz. vladyce panu Maršovi Vintieřovi z Vlčkovic a na Těňovicích, příteli milému.

676.

Radslavovi Beřkovskému z Šebířova, že jest zhoubci Colhauzovi rok přidán, král Ferdinand že vzkázal Moravanům, aby vejvodovi do Uher odpověděli, k čemu oni se nemají.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se Colhauza dotýče,

že by měl z toho kumšty, na kterémž jest závazku: i mně se zdá, že on i s jeho rotú nemají sobě co toho lehce vážiti, a roku jest jemu přidáno, za to mám, do svatého Jakuba aneb do svatého Vavřince; a králi JMti o to jsem dosti pilně psal, aby taková věc lehčena nebyla, než ještě na to odpovědi nemám. Což se novin dotýče, jsú rozličné a v něčem sobě odporné, a protož nevím vám nyní co v pravdě o takových věcech oznámiti, než naději se, že bychme brzo něco jistého měli zvěděti, a zvláště což se války aneb pokoje na pomezích Rakúském a Moravském a Uherském dotýče. Toto jest také slyšeti, než nerad bych, aby se o tom mnoho pravilo, že ty noviny ode mne jsú, že by král JMt ráčil Moravanóm vzkázati, aby panu vajvodovi do Uher odpověděli, a že se k tomu nemají, a že také pan vajvoda měl nějaké poselstvie v Moravě, chtěje věděti, kterak se chtí k němu zachovati. A snad jedni na druhé nesáhnou, leč svú čest jedni proti druhým ohradí, toho pak neviem, kdy to bude; nežli toto mi přišlo na mysl, že jest přísloví, že rozumný jest ten, ktož při smlúvách slušného podá, a rozumnější ten, ktož je v čas přijme. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali, a něco dobrého, nám ku potěšení, brzo uslyšeli. Datum ut sup.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

677.

Janovi z Vítence v příčině sporu Příbramských s Pešíkem Komarovským ꝛc.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Hajtmane milý! Což se dotýče Příbramských a Pešíka: věz, že jsem tu věc z sebe složil, než zjednal jsem list od pana hajtmana najvyššieho, kterýž jemu Janovi Pešíkovi Komarovskému píše, aby toho piva vaření na prodaj nechal, dokudžby o tu věc rozeznán nebyl, však roku o to nepokládá, leč bude-li která strana za to žádati, jakož Příbramským toho potřebí nyní není, dokudž on na prodaj piv nevaří. Také teď posielám jeden list tobě a druhý také jemu Pešíkovi od pana hajtmana, pak oč se tobě píše, též i jemu, a to proto jemu se také píše, aby nebylo řeeno, že toliko tobě se ta věc poroučí, než že také i tomu, ktož má díl nyní na Příbrami; i to, co se píše jemu Pešíkovi, kaž jemu to poslati, potomť zase káži od toho poselstvie dáti. A když na Blatnú pošli, poznám-li co potřebného, chciť také napsati, i což se hor u Velhartic dotýče. Datum ut sup.

Urozenému a statečnému rytíři Janovi z Vítence a na Příbrami, Hor Matky boží hajtmanu, mému milému.

678.

Zve Kateřinu z Trnové v neurčité při s vladykou Baltazarem Bohuchvalem z Hrádku na hrad Pražský k obapolnému stání.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozená paní Řepická milá! Vznesl jest na mne urozený vladyka Baltazar Bohuchval z Hrádku, kterak s vámi byl jest na mne se podal o některú věc, kteráž by se dotýkala vás a bratra jeho jednoho nebožtíka a jeho, kterúž by spravedlivost měli mieti, ježto on Baltazar k tomu se hlásí, podle desk právo a spravedlivost mieti, kdežto za to mám, že o tom prvé, jaká jest to věc, vědomost máte: pak kterak jest bylo toho na mne podáno, již toho všeho dokonale v paměti nemám, však jestliže se vám zdá o tom mnú slyšánu býti, tehdy vám toho rok pokládám a den jmenuji od datum tohoto listu ve dvú nedělí pořád zběhlých, abyšte přede mnú obě dvě strany na hradě Pražském na ten den stály, aneb na svém místě poslali, to jest ten úterý před svatým Jakubem apoštolem božiem [23. července] najprvé příštím. Pakli by se vám o to státi přede mnú nezdálo aneb na svém místě poslati, tehdy tu věc z sebe skládám; i co jest v tom vašeho úmyslu, žádám, oznamte mi. Dán na hradě Pražském v uoterý po svatém Kylianu léta ͻc XXVII°.

Urozené paní Kateřině z Trnové a na Řepici, přietelkyni mé milé.

679.

Zve Jana z Waldšteina k stání na hrad Pražský ve při s Janem Žichovcem.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis. souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane kmotře a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Co se dotýče pana Jana Žichovce, ten vždy žádá na vás a na statek váš práva dopomožení, což jest jemu berně na vás ukázáno: pak mně jest již těžké, tím déle odtahovati, protož, pane kmotře muoj milý, mně by se zdálo, abyšte tento pondělí najprvé příští na hradě Pražském byli, aneb někoho na svém místě poslali, aby to se ukázalo, kde jste aneb komu tu berni předešlú, což jste dáti měli, dali, zdali by mohlo se to kterak obmysliti, aby on Žichovec odněkud odjinud mohl to mieti, což jest jemu bylo na vás ukázáno, aby nebylo potřebí toho, jakéhož on žádá, dopomožení. Dat. ut sup.

Uroz. pánu, panu Janovi z Walštejna ͻc, panu kmotru a příteli mému milému.

680.

Žádá Jana z Vítence, aby mu o horách Velhartických dobré zdání podal ͻc.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Hajtmane muoj milý! Což se u Velhartic Hor Matky boží dotýče, poslal jsem peníze tam Pokštorfarovi, což jsem byl pozuostal, to

dodávaje, aby se tím něco na horách těch pozaplatilo; pak poněvadž nyní tam jeti z příčiny té, kterúž jsi mi oznámil, nemuožeš, ale rád bych, aby potom brzo jel, neb bych nerad těch hor opustil, a také bych nerad bez dobré naděje užitkuov mimo první náklady mnoho nakládal, ježto mi se zdá, když tam přijedeš, že vždy něčemu porozumieš, kde jest naděje k užitkóm a kde by se nyní, až by buohdá lépe bylo, mohlo pozanechati nakládati bez zvláštní škody. A věz, že jsú dnes Příbramští zase domuov vypraveni, jakožť jsem také při tom něco psal. Datum ut sup.

Urozenému a statečnému rytíři Janovi z Vítence a na Příbrami, hajtmanu Hor Matky boží, mému milému.

Co se dotýče Knothy, oč jsi mi psal, co jest na něho praveno: i jest jemu ta věc z mého poručení oznámena, i tak praví, že se v tom žádného nebojí a že toho žádná příčina není, a že jest tomu nerad, že jest o té věci v čas nevěděl, že by byl rád k tomu přijel do Příbramě, a že tomu nevěří, kto jest na něho pravil, aby jeho osobu znal; než že snad někdo s nimi jednaje, mohl jest se jmenovati jeho jménem, o čemž že on nic neví; a tím že svú řeč zavřel, jestliže by kto z té roty více byl dosažen, že toho chce rád čekati a že to bude potom shledáno, že v tom v ničemž nic vinen není. A při tom jsem jeho nechal, neb slušné podání má místo mieti.

681.

Synu svému Adamovi o výslechu některých vězňů.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl se všemi svými. Věz, že jest mi psal Mareš Vintieř, co se těch jeho lidí aneb čeledi dotýče, kteříž na Rožmitále sedí, že by rád, aby již ta věc k nějakému jednání přivedena byla, a muoželi býti i k smlúvě, tak jakž porozuměl jsem o ty mordy, kterýchž jsú se dopustili: i takto mi se zdá, aby byl na Rožmitále v sobotu před svatým Jakubem, a že by s sebú vzal, jestliže jeti mohou, na Rožmitál purkrabí starého a Sulka; a tu nazajtří v neděli že byšte o to jednali, zdali by ta věc mohla k slušnému místu a konci přivedena býti, ač takové věci, což se mordu dotýče, nesluší lehčiti. Pak jestliže budeš moci jmenovanú sobotu býti na Rožmitále, tehdy Maršovi netřeba toho oznamovati, nebo jsem psal jemu, aby tu také na Rožmitále byl i s panem Janem Muchkem na ten den, aneb v neděli potom ráno, a také jsem tu věc oznámil i purkrabí na Rožmitál, aby těm lidem dal věděti, kterýchž se také ta věc dotýče. Než jestliže by tu sobotu před svatým Jakubem nemohl na Rožmitál přijeti, tehdy to oznam Maršovi Vintieřovi i také purkrabí na Rožmitál, do kterého jiného dne toho odkládáš; než jestliže přijeti budeš motci, jakžť píši, tehdy netřeba Maršovi oznamovati naschvál, leč by o to k tobě poslal. Nebo radši bych, abych toho odbyl do svatého Jakuba nežli potom, neb, jakžť jsem prvé psal, snad bude potřebí pro

pány z Rožmberka, aby některý den po svatém Jakubě, kdyžť bych oznámil, ke mně přijel. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut sup.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

V táž slova psáno vladyce Jiříkovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále.

682.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat, že peníze mu budou konečně dány ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Pane ujče muoj milý! Peníze vám, za to mám, budou konečně dnes dány, než za to vás žádám, že dáte panu Kryštoforovi z Švamberka kvitancí, že jest vám to všecko zaplaceno. Co se dotýče pana Viléma Mracského, tomu jsem psal a k němu poslati rozkázal, a toho psaní teď vám přípis posielám, a tak býti mělo aneb o to podle listu obrannieho [. . .] Což se pak od svatého Ducha abatyše dotýče, o to s vámi, dáli pán Buoh, rozmluviem při našem spolu shledání. Datum ut sup.

Panu ujci mému milému, panu sudiemu dvorskému najvyššiemu královstvie Českého ɔc

683.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat, že mu peníze dlužné brzy dány hudou ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Což se dotýče pana Mracského, k tomu jsem již včera svého posla poslal. Také což se peněz dotýče, nadál jsem se, že vám včera dány budou, ale velmi mi těžce vycházejí, a protož i taková naděje tím nezpuosobem přichází k omylu; než vždy něco dnes, za to mám, bude vám konečně dáno, a ostatek bez prodlévání, k tomu se chci vždy přičiniti, aby bylo tento týden. A poněvadž, pane ujče muoj milý, nedává mi se tak, jakž jest král JMt, pán náš milostivý, psáti a rozkázati ráčil, již jsem o to JMKské psal a včera poslal, neb poněvadž jsem se na to ubezpečil i některé dobré přátely, nerad bych v tom obmeškán byl, a znám to, že mi v tom JMKskou neschází, a nepochybuji že nesejde, to což mi JMKská ráčí povinen býti a co na to ráčil rozkázati dáti. O novinách zvláštních neslyšiem. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Kylianu léta ɔc XXVII°.

Panu ujci mému milému, panu sudiemu najvyššiemu dvorskému královstvie Českého ɔc.

684.

Prosí purkmistra a radu města Prahy, aby pro dluh uvězněného Jana Petříka propustili na rukojmí na svobodu.

Na hradě Pražském 1527, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Oznámeno jest mi, že Jan Petřík od Stiebrných pávuov jest u vašem vězení pro některé dluhy

Polákóm, jakož také jeden muoj služebník měl o to nemalú nesnáz; však jsa žádán za přímluvu, prosím vás, páni a přátelé moji milí, že téhož Jana Petříka na rukojmie, ač jestliže je muože mieti, dáte pod 500 aneb pod 600 ff gr. česk. do slušného času na postavení, aby on, nejsa u vazbě, tím snáze mohl o to jednati, aby mohl těm Polákóm dosti, což by povinen byl, učiniti; neb pro JMt krále Polského rád bych, a o vás též nepochybuji, aby ta věc mohla se slušné a spravedlivě k místu a k konci přivésti. Datum ut sup.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

685.

Odporučuje králi Ferdinandovi v jisté záležitosti Jana Tetaura z Tetova.

Na hradě Pražském 1527, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Najjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú paddanú VMKské vzkazuji. Milostivý králi! Oznámil jest mi urozený a statečný rytieř Jan Tetaur z Tetova, že má obdarování od krále Ludvíka slavné paměti, co by jemu a od čeho židé dávati měli, a poněvadž sedá při úřadu purkrabstvie Pražského v soudu, že by také chtěl v tom pilnost mieti, aby, což se židuov dotýče, při tom mohl k tomu tak dohledati tiem dostatečněji, maje takovú pomoc, aby oni židé mohli pořad při puojčování peněz slušný zachovati. I také tak sem od něho srozuměl, že i o některé jiné věci chce k VMKské jeti. I milostivý králi! VMKskú prosiem, že se v těch věcech, pokudž by za slušné bylo, ráčíte k němu milostivě ukázati, neb na tom jest, aby VMKské toho zasluhoval. A pán Buoh všemohoucí rač dáti VMKské dlúhé a šťastné ve zdraví kralovánie, toho bych VMKské, jakožto pánu svému milostivému, věrně přál. Datum ut sup.

Nejjasnějšiemu knížeti, pánu, panu Ferdinandovi Českému a Uherskému ɔc králi, infantu Hišpanskému, arcikníželi Rakúskému a markrabí Moravskému, pánu mému milostivému.

686.

Janovi z Šternberka o pomoci, kterouž stav panský dáti má.

Na hradě Pražském 1527, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře a příteli muoj milý! Co se dotýče té pomoci dávání od stavu našeho, psal jsem o to pánóm podle této notule anebo přípisu, kterýž vám teď posielám; nebo, pane švagře muoj milý, tak jsem to s některými rozvažoval, že by s těžkem mnozí mohli té pomoci dáti, jestliže by se neměli, na kohož by bylo ukázáno, s nimi smlúvati, však tak, ktož by se smluvil, to vám má býti oznámeno od rady komorní krále JMti, a to ve dvú nedělích, tak jakž z tohoto přípisu porozumíte. Pakli by kto tomu přípisu dosti neučinil, tehdy

by to při tom zuostalo jako prvé, a ktož pak hotové peníze dají a u vás položí, to při tom zuostane. A byl bych již toho registra na Karlštejn poslal, než ještě nemohu o některých věděti, kto z čeho dáti má, však jakž kolivěk jest, chci ta registra, jakáž míti mohu, brzo po několika dnech na Karlštejn poslati. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum na hradě Pražském v středu po svatém Kylianu léta ͻc XXVII.

Urozenému pánu, panu Janovi z Šternberka a na Bechyni, purkrabí Karlštejnskému, panu švagru a příteli mému milému.

Což se toho jednání dotýče mezi vámi s panem kancléřem, i což se těch jiných podle něho dotýče ͻc: i za to mám, pane švagře muoj milý, že pan kancléř o ty věci konečně v Praze bude v pondělie po svatém Jakubu apoštolu božiem najprvé příštiem, byť pak i sněmu nebylo, a vás prosím, že také ten pondělí jmenovaný v Praze budete.

687.

Posílá peníze synu svému Adamovi, aby je na Velhartice a paní Evě Ryzmberské poslal ͻc.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Teď posielám po Maišnarovi a kteří s ním jedou 82 ſſ gr. a 13 gr., vše českých, i pošli je na Velhartice Pakštorfarovi ráno v sobotu po některém služebníku svém, kteříž při tobě jsú, samodruhém aneb samotřetiem na koniech, a rád bych, aby tam na Velharticích okolo poledne byli tuto sobotu, poněvadž se tam na horách dělníkóm v sobotu platívá, a při tom pošli jemu Pakštorfarovi ode mne tuto ceduli, kteráž jemu svědčí. Také posielámť tuto paní Evě Ryzmberské 91 ſſ gr. českých a 4 gr. č., nebo tak se jí dostane dodati. I pošli to ku panu Řepickému na Řepici tuto neděli, anebo v pondělí najprv příští ráno konečně, a při tom také pošli tam tyto dva listy, jeden kterýž píši jemu panu Řepickému a druhý paní Řepické, a jestliže mi kto z nich co odpíše, to mi potom pošli. Psaní, kteréž jest mi včera po pacholku tvém přineseno, ten jest také poslán ku paní Smiřické, a když k tobě zase pojede, chciť něco, dá-li pán Buoh, po něm napsati; také psalť jsem něco po Rafatém, i také máť býti ode mne psaní posláno od Marše Vintíře, ježto jestližeť ještě posláno není, nemělo by se tiem prodlévati. A pán Buoh všemohoucí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před svatú pannú Marketú léta ͻc XXVII°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ͻc, synu mému milému.

688.

Posílá Janu Pokštorfarovi potřebné peníze na hory.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Pokstorfar milý! Poručil jsem poslati při tomto psaní z Blatné LXXXII ß gr. č. a XIII gr. č., tak jakž jsi mi psal, cožť jsem byl pozuostal na hory. I již tím na tento čas opatř, což muožeš; a hajtmana chci k tobě brzo poslati a muoj úmysl v těch ve všech věcech poručiti oznámiti, a byl by i nyní jel, než že tak očekává k sobě příjezdu na hory těch, kteří u vás býti měli aneb snad již byli, ješto jaké jest při nich zdání o Horách Matky boží u Velhartic, oznam mi to. A také posielám od pana Planknara na jeho cupusy XII ß gr. českých. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Pokstorfarovi ͻc, mému milému.

Cedule hajtmanu hor Velhartických. Posielámť teď VIIII½ ß gr. a X gr. vše českých, kteréž daj ode mne panu Janovi Bechyňovi, kdyžby do Příbramě přijel; a což bych ještě služby pozuostalé, snad IIII ß gr. č., panu Jindřichovi Drahobuzskému pozuostal, i když bude jemu potřebí, chci poručiti, aby se to jemu dalo.

689.

Odpovídá Kundrátovi z Kaimhaimu na jeho list.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený vladyko milý! Psaní od tebe jest mi včera dodáno, a poněvadž mám mnohá zaneprázdnění, tutoť krátkú odpověď dávám: že spravedlivost jsem miloval a miluji, a k každému se spravedlivě zachoval, a toho úmyslu vždycky jsem; ač někdy i to se trefovalo, že někto spravedlivě měl býti trestán, že jsem jemu milost činieval, ale tím jsem, za to mám, z spravedlivosti nevystoupil, neb časem při spravedlivosti náleží vinným činiti milost, a zvláště kdež jest naděje k napravení; nežli snad u tebe ještě není toho poznání, dokudž se ještě od jiných nenaučíš, moha sobě rozvážiti i předešlé příhody své. Však ač JMKské, pána našeho milostivého, na tento čas v tomto královstvie není, ale jest nyní na hradě Pražském nejvyšší pan hajtman JMKské a tohoto královstvie, i zdáliť se koho z čeho viniti, toť není zavřieno. Datum ut sup.

Urozenému vladyce Kundrátovi z Kajmhajmu a na Hrastici, příteli milému.

Co se pak tvého o některých věcech v tom tvém psaní připomínání novin dotýče: nezdáloť mi se na každé zvláště odpovědi dáti, neb mohu něco snésti, a kdybych měl tobě široce o tom vypisovati, snad by při tobě se to našlo podle oné řeči,

že maje podle věku svého již jako tvrdého pokrmu užívati, že ještě mléka pro mladost nedorozumění právóm potřebuješ.

690.

Poroučí purkmistru a radě města Velvar o to jednati, aby židé paní Štrauchové do svatého Havla sčekání učinili.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Velvarští milí! Jakož paní Štrauchová u některých židuov tu u Velvařiech zastavila jest některé své věci: i poroučiem vám, jednajte o to s pilností, aby ti židé toho již ještě jí na ty základy čekali, což jsú puojčili, a to až do svatého Havla najprv přieštieho, tak a na ten zpuosob, kterak jest to prvé bylo; a na čem to konečném postavíte, oznamte mi, abych se v tom věděl čím zpraviti. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před svatú pannú Marketú léta ɔc XXVII°.

Opatrným purgmistru a radě města Velvar, mně milým.

691.

Janovi z Sudomíře, že dceři jeho paní Evě Risenberské dlužné peníze posílá.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Což se paní Evy Ryzmberské, dcery tvé, dotýčé a úroku: i na tom jsem s ní zuostal, když jest v Praze byla, že tento pondělí příští anebo prvé, abych to jí poslal, což jsem jí ještě toho pozuostal. I oznamujiť, příteli milý, tak kterak jsem s ní o to sčetl a srovnal, že jsem jí dodati měl $1^{C}1\frac{1}{2}$ ſſ gr. č. a X gr. č.: i dal jsem za ni zde na hradě Pražském u desk $X\frac{1}{2}$ ſſ gr. a VI gr. vše českých. A teďt posielám k tobě toho ostatek XCI ſſ gr. IIII gr. vše č., a žádám tebe, že to opatříš, aby jí toho u tebe dodáno bylo. Dat. ut supra.

Uroz. a statečnému rytíři, panu Janovi z Sudomíře a na Řepici, příteli mému dobrému.

692.

Václavovi Bezdružickému z Kolovrat, že povinné peníze konečně dány mu budou.

Na hradě Pražském 1527, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Což se peněz dotýče, nescházíť mnú ani Švábem, nežli že mi se také nespěšně penízi [sic] dávají, a dnes konečně má vám býti dáno L ſſ gr. č., a ostatek také brzo, což muože býti najspíše. Dat. ut supra.

Panu ujci mému milému, panu sudiemu najvyššiemu dvorskému královstvie Českého ɔc.

693.

Synu svému Adamovi, že ještě neví kdy bude vyjednávání mezi nimi a pány z Rožmberka; oznamuje o síle královského vojska v Uhřích ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 13. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Po tomto tvém pacholku, kterýž byl u paní Smiřické na Lysé, nic tak zvláštně potřebného neviemť psáti, poněvadž jsem k tobě nedávno Majšnara s některými jinými poslal. Což se dotýče jednání mezi námi s pány z Rožmberka, ještě neviem konečně kdy bude, neb měl-li by býti sněm, tak jakž se naději, než očekává se ještě vzdy na to odpovědi od krále JMti, kdežto za to mám, že bude o to k JMKské osobnie poselstvie učiněno. Nežli nyní není divné, že spěšné odpovědi od JMKské nebývají, poněvadž JMKská má veliká na tento čas zaneprázdnění, což se královstvie Uherského dotýče; pak ač z těch stran jsú noviny rozličné, však nyní opět jedna přišla, že JMKská má již lidi na poli na 11.000 koní jiezdných a na 16.000 pěších služebných, a že by vždy více JMKské přibývali; než již-li jest také JMKská svú osobú vytáhnúti ráčil, toho ještě neviem. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu den svaté panny Markéty léta ɔc XXVII°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

Toto také věz, že kníže Karel ráčil jest sem do Prahy přijeti, než nic tak nového odtud, z Slezska, zvláštně neslyšeti. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali.

694.

Vilímovi z Vřesovic, že král chce, aby se pravá křesťanská víra a nikoliv pikhartská nebo luterská rozmáhala; zmiňuje se o síle královského vojska v Uhřích.

Na hradě Pražském 1527, 13. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Což se krále JMti pána našeho milostivého dotýče, o tom nepochybuji, než že jest JMKské vuole, aby ne Pikharté aneb Lutři, nežli víra svatá křesťanská rozmáhala se. A o vás také držím, že víru svatú křesťanskú milujete, a protož mi se dobře líbí, že o to JMKské chcete psáti; a ktož nějaké listy postranně vyjednávají, toho neznám, aby to JMKské příjemné bylo, jestliže JMKské toho tak právě, kterak samo v sobě jest, nevykládají; nebo kdyby JMKská ráčil tak dobře české řeči jako některým jiným řečem rozuměti, tehdy naději se, žeby stranný vajklad nemohl v tom místa mieti. Dán na hradě Pražském v sobotu den panny Markéty léta ɔc XXVII°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Vilémovi z Vřesovic a na Dúbravské Hoře, podkomořiemu královstvie Českého, přieteli mému milému.

Co se dotýče Černého muže, také jsem o tom slyšel, že jest k JMKské, pánu našemu, přistúpil. A přes to nyní, ač rozličné noviny jsú, nic zvláštnieho neviem, nežli že by již JMKská ráčil mieti v poli lidí, kterak jest slyšeti, na 11.000 koní jiezdných a na 16.000 pěších služebných, a jakž jest rozuměti, že by vždy čím dále více JMKské lidí přibývalo.

695.

Odporučuje Mikulášovi z Salmu Jana Černého a Václavského.

Na hradě Pražském 1527, 13. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Oznámili jsú mi tito urození lidé Černý Jan a Václavský, že by u krále JMti, pána našeho milostivého, rádi slúžili, tak jakž od nich tomu šíře vyrozumíte. I prosím vás, že ráčíte k tomu se přičiniti a o to u JMKské jednati, aby mohli službu u JMKské mieti; ježto té jsem naděje, jestliže takové služebníky JMKská ráčí ještě na tento čas přijímati, že k mé přímluvě a k žádosti službu jim, kterak oni toho žádají, zjednáte. Datum ut sup.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi hrabí z Salmu ɔc, najvyššiemu komormajstru Českého a Uherského ɔc krále JMti, panu příteli mému milému.

696.

Zdislavovi Berkovi z Dubé o poslích ku králi a od krále vyslaných, o uvězněných v Daliborce, o sněmu svolání, o válečné moci královské v Uhřích a o při s pány z Rožmberka ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 14. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Kdež jste mi psali, že byšte rádi věděli, vrátil-li jest se kdo z těch posluov, kteří k JMKské, pánu našemu milostivému, jeli: i ještě žádný z nich k nám s odpovědí nepřijeli, ač snad již v tom času dvoje psaní po poštiech jsú radě komorní přinesena; také včera jeden dobrý člověk od JMKské z Vídně přijel s listy věřícími, jeden měl list ku panu hejtmanu najvyššiemu a druhý ke mně, a na to mluvil o některé věci, ale o to nic, oč jsme tam psaní učinili; ježto poněkud netoliko mně ale i panu hejtmanu jest to divné, čím jest to, že na to psaní tak dlúho odpovědi nemáme, jakož snad o tu věc také brzo k JMKské psaní aneb poselstvie učiní. Což se pak mistra, služebníka mého, dotýče, ještě z některých příčin neposlal jsem jeho k JMKské, než na tom jsem, abych, dáli pán Buoh, konečně jeho poslal tento týden některý den. Jakož jste mi také, pane ujče muoj milý, oznámili, což se sedlákuov páně Šumburkových, na čem jste tu věc postavili, dotýče: i jestliže ke mně kteří z nich přijdou, na tom jsem,

abych tak učinil, jakž jste mi psali. Také včera volenec s některými hanykéři uhlieřskými byli slyšáni, a potom jim na to přišlo, že jsú do Daliborky vsazeni a ještě tam sedí.

Což se dotýče sněmu obecnieho, ještě neviem, kdy bude, ač mám za to, že jest toho potřebí, než jestližeť se prodlie, nerad bych na to dlúho čekal zde v Praze, maje také některé své věci dosti pilné doma činiti; a kdybych byl co potřebného znal, ježto by mi bylo přineseno aneb oznámeno z Vídně, byl bych vám to rád poslal a oznámil po svém poslu. O novinách zvláštniech neviem vám nyní co oznámiti, nežli slyšeti, že již král JMt má v poli lidí jiezdných na 11.000 koní a pěších na 16 tisíc, a žeby jich ještě mělo více přibýti, však proto toto vám píši toliko tak kterak jsem slyšel. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane ujče, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli po svaté panně Markétě léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé, z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudiemu království Českého a fojtu Horních Lužic, panu ujci mému milému.

Což se dotýče mé a některých mých přátel spravedlivosti, oč činiti máme podle práva s pány z Rožmberka: pak ač z některých příčin naději se, že smlúva mezi námi ztěžkem bude, ale proto králi JMti k vuoli neodpierám jednati, a naději se, že pan hajtman najvyššie položie nám toho den po svatém Jakubu apoštolu božiem v středu najprvé příští. I pane ujče muoj milý, jestliže vám pan hajtman to oznámí, tehdy prosím vás, že také k tomu času do Prahy přijedete, poněvadž s jmenovaným panem hajtmanem měli byšte toho smlúvce a jednatelé býti, z poručení JMKské, tak jakž jest mi oznámeno.

697.

Jiříkovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, aby synu jeho Adamovi Lvovi z R. peníze dal.

Na hradě Pražském 1527, 14. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi prvé psal, že jsi něco peněz synu mému dal: i což ještě více peněz máš, rozkáže-liť, daj také jemu. Dat. ut sup.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

698.

Synu svému Adamovi o peněžitých požadavcích, které mu mají z komory královské vyplaceny býti, o vyjednávání s pány z Rožmberka a o přijetí na Blatnou ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 15. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Jakož jsi mi psal, což se peněz dotýče, čeho také potřebuje purkrabie

na Velhartice: i puokudž muožeš, opatř to, neb věz, že mně zde peníze pomalu dávají, neb snad toliko 1500 ſſ gr. č. dáno mi od krále JMti, a to jsem již v dluzích a v jiných potřebách rozdal; pak ač naději mám, že mi ještě více nyní dají, ale dokudž mi dáno není, nemohu toho jistiti, kterak mi se to a kdy vyplní. Nežli na tom jsem a najvíce z té příčiny, aby mi to vyjíti mohlo, co mi JMKská na tento čas ráčil rozkázati dáti, chci o to i z některé jiné příčiny k JMKské poslati tento týden mistra z Horaždějovic, služebníka mého, kterýž při mně jest, ježto s JMKskú netoliko německy, latině, ale také i hišpaňsky bude uměti mluviti.

Což se dotýče Sušických, mají zde v Praze pro některé své potřeby posly své; i oč jsú purkrabí Velhartickému psali, chci o to s nimi rozmluviti, a to také s nimi na místě postaviti.

Očekával jsem na sněm, ale ještě neviem, kdy bude; než což se dotýče našeho jednání s pány z Rožmberka, za to mám, že bude v středu najprv příští po svatém Jakubu apoštolu božiem [31. července]; pak kdyby na ten den ke mně do Prahy v jmenovanú středu, dáli pán Buoh, přijel, tehdy k tomu jest dosti času, však ještěť chci před tím o tom něco napsati. Pak ač to jednání mezi námi z obú stran má býti z poručení krále JMti skrze pana hajtmana najvyššieho a pana sudieho zemského, však malú mám naději k zjednání, než JMKská aby ráčil znáti mú povolnost, že proti jednání nejsem, protožť k tomu roku položenému jsem svolil.

A jakožť jsem psal, zdáliť se, aby tuto sobotu příští byl na Rožmitále: i muožeš to učiniti a dobře se v čas zase na Blatnú, dáli pán Buoh, vrátiti a potom ke mně jeti, jakožť ještě, kterakžť píši, chciť to prvé oznámiti; a na tom jsem, abych potom, dáli pán Buoh, spolu s tebú na Blatnú jel, nebo jsem již více nežli puol léta pořád na dvoření byl a v zemských tohoto královstvie potřebách, nebyv v tom času doma. A tuto ceduli, kterúž purkrabí Rožmitálskému píši, když by tam přijel, kaž ji jemu dáti; a o to jemu píši, jakož jest mi oznámil, žeť jest něco peněz dal, ať by i více dal, což by měl. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum na hradě Pražském v pondělí den sv. apoštoluov rozeslání léta ꝛc XXVII°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ꝛc, synu mému milému.

699.

Jindřichovi z Risenberka o pomoci, kterouž stavové králi dáti, a o požadavcích, které od krále dostati mají.

Na hradě Pražském 1527, 15. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi cedulku krátkú napsali, což se toho svolení kterážby se králi JMti, pánu našemu milostivému pomoc

dáti měla, dotýče, co v tom předkládáte, totižto budeli vám učiněno, že to učiníte, anebo dokudž svého zaplaceno nemáte, že také nemáte co dáti: i co jsem vám psal, tím zpuosobem psal jsem i jiným z stavu našeho. Než nic mi to divné není, ktož má od sebe co učiniti, že téhož žádá od jiného užiti, a zvláště což jest obecniem svoleniem obsaženo. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pondělí den svatých apoštoluov rozeslání léta ꝛc XXVII°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝛc.

700.

Břetislavovi z Risenberka o listu, jejž obdržel od knížete Vilíma Bavorského, o sněmu, o dání pomoci králi a že by se v Moravě jakési bratrství sbíralo ꝛc.

Na hradě Pražském 1527, 15. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. List, kterýž mi od knížete Viléma Bavorského JMti jste poslali, latině psaný, ten jsem sobě dal v řeč českú vyložiti, kdežto poněkud vztahuje se na to psaní, kteréž jest vám učiniti ráčil. Také jakož jste mi poslali list, co jest vám pan Medek psal, i za to mám, že se té věci dotýče, kdež jsem já také rukojmí k Malešickému za pana Viléma bratra vašeho a švagra mého; a již jsem se o svuoj díl smluvil a ujistil, že jemu mám to dáti při svatém Havle najprv přieštiem. Pak jestliže se vám zdá o to také s Malešickým smluviti, to jest při vašem rozvážení; však buduli motci k tomu přivésti, aby na tento čas toho se odhadování zanechalo, chci se k tomu přičiniti; pakli bych toho zjednati nemohl, tehdy právu se neprotivíce, muožete to, za to mám, oznámiti, když vám se podle svolenie obecnieho tomu dosti stane, že vy také chcete to tak opatřiti, aby od vás bez odhádání také se tomu dosti stalo, komuž co spravedlivě podle práva měli byšte učiniti.

O sněmu ještě vždy nic nevím, kdy konečně bude, a již na to zde v Praze dlúho čekati nemieniem. A což se dotýče dluhuov, o kteréž jste mluvili, a mně psaniem připomínáte: i psaní jest již o to učinil pan hajtman najvyššie krále JMti, a za to mám, že ještě učiní, poněvadž na to první psaní až do dnes odpovědi nemá. Také což se pana Kostky dotýče a peněz puojčení, mám to v paměti, a budouli se peníze dávati, té jsem naděje, což potom bude motci, že pan Kostka pro vás rád učiní, a mám za to, co bude motci nyní býti, že se to tento týden zvie; než z některých příčin obávám se, že na tento čas nedá se mnoho peněz věřitelóm. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝛc.

Muoj milý pane švagře. Co se dotýče té pomoci, kterúž jsme svolili králi JMti dáti, pak nic to divného není, komuž jest JMKská co povinen, že se toho ti držie, když budou mieti své, že také tomu svolení dosti učiniti chtějí; neb věc jest snad i spravedlivá, poněvadž by se mělo jednomu svolení dosti státi, aby se i druhému dosti stalo. Což se dotýče novin, pro rozličnost jich a nesrovnávání, nezdá mi se vám o tom mnoho psáti. Pak aby se JMKská ráčil své spravedlivosti držeti, slušné jest, a muoželi býti také pokoj zachován, čemuž jsme dávno zvykli, také by toho slušelo vděčnu býti; než hlas jest puštěn, jakoby měla pravda býti, žeby někto v Moravě bratrstvie chtěli sbierati. Ale o takových novinách nerad mnoho rozpráviem, na kterýchž neznám nic zvláštně užitečného, nežli snad spíše mohlo by z toho přijíti něco škodného. A v rukú božiech a v jeho moci svaté všecky jsú věci postaveny, netoliko nepodobné, ale i takové, kteréž se u lidí zdají jako za nemožné.

701.

Petrovi z Žerotína, že ku králi posla vypraví, aby jemu dluh z berně markrabství Moravského vyplacen byl, i připomíná, aby též sám, až ku králi pojede, o tom s ním rozmluvil.

Na hradě Pražském 1527, 15. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3918 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Zdraví a všeho dobrého přál bych vám věrně rád. Psaní, kteréž jste mi byli učinili o zaplacení těch některých dluhuov, kdež jsem rukojmí, což se krále Vladislava, slavné paměti, a poněkud snad i krále Ludvíka, též slavné paměti, dotýče aneb dotýkalo: ježto, kterak to v paměti mám, mělo vám to zaplaceno býti z berně předešlé v markrabství Moravském, ale poněvadž jest se toho nestalo, jistěť bych tomu rád byl, aby se již tomu dosti stalo z této nynější berně v témž markrabstvie. A psal jsem vám prvé, a to po vašem poslu poslal, žádaje, abyšte mi oznámili, co toho všeho jest, maje to od vás dostatečně vypsáno a oznámeno, že jsem chtěl o to k JMKské poslati a prositi, aby se to vám v tom markrabstvie z berně zaplatilo, kdežto z toho mého psaní, nepochybuji, že jste tomu všemu dostatečně vyrozuměli. I neviem kudy jest to přišlo, že na to od vás zase žádné odpovědi nemám. A protož k vám tohoto posla naschvále posielám, a žádám vás, pane a přieteli muoj milý, že mi to všecko, kterak samo v sobě jest, oznámíte, neb jsem toho úmyslu, že bych o to k JMKské chtěl bez meškánie poslati, a o to tak jednati, aby z jmenované berně bylo vám to zaplaceno, tak abyšte vy, své majíce, o to k nám k jiným nepotřebovali hleděti a z toho nás napomínati, anebo další škody podle práva vésti; neb mi se zdá z obú stran za spravedlivé, kteréž jsme služby tak i jináče, upřímně a věrně, JMtem králóm činili, abychme také toho škody neměli. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Žerotína a na Šumburce, panu příteli mému milému.

Slyšel jsem, pane a příteli muoj milý, že byšte měli brzo k JMKské, pánu našemu, jeti a snad nějaké lidi vésti: i jestliže jest tak, a že byšte při JMKské byli, žádám vás, že také při JMKské budete o to jednati, aby to z té berně zaplaceno bylo; neb nepochybuji, že to v paměti máte, což jste JMKské králi Vladislavovi slavné paměti puojčili, a zač jsme my k vám rukojmie slíbili, že jest JMKská sám byl v tom listě jistcem, a že jest to ráčil obrátiti na JMKské potřeby, když jest ráčil z Uher do Moravy do Uherského Brodu přijeti, potom do Olomúce a odtud do Slezska a do Vratislavě jeti. A jestliže pan Jan bratr váš a přietel muoj milý jest na tento čas při JMKské, tehdy té jsem naděje, když o to s ním budete mluviti, že o to při JMKské bude jednati, a že to pro nás rád učiní a že také vám pomuože o to při JMKské jednati.

702.

Léta božieho 1527. Toto jsú registra léta téhož ɔc XXVII., do kterýchž se vpisují přípisové listuov poselacích, kteréž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od úterého po svaté Maří Magdaleně.

Prosí krále Ferdinanda za milostivé vyslyšení Kašpara Urticella, kteréhož k němu posílá.

Na hradě Pražském 1527, 23. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Najjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Předkem VMKské přál bych věrně rád dlúhého a šťastného ve zdraví kralování, jakožto pánu svému milostivému. Milostivý králi! Posielám k VMKské urozeného vladyku Kašpara Urticella, služebnieka mého, poručiv jemu o některé své pilné potřeby s VMKskou mluviti. I VMKskou se vší pilností prosím, že jeho ráčíte v tom ve všem VMKská milostivě vyslyšeti, i také jemu o mně skrze něho milostivú odpověď dáti, kteréž se od VMKské, jakožto od svého milostivého pána, naději; a VMKské rád toho se vší pilností zasluhovati chci. A s tiem se VMKské poroučiem. Dán na hradě Pražském v uoterý po svaté Maří Magdaleně léta ɔc XXVII°.

Najjasnějšiemu knížeti, pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uherskému ɔc králi, infantu Hišpanskému, arciknížeti Rakúskému a markrabí Moravskému, pánu mému milostivému.

703.

Činí poručena hraběti Gabrielovi z Ertenburku vladyku Kašpara Urticella, kteréhož ku králi posílá.

Na hradě Pražském 1527, 23. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Oznamuji vám, že jsem k králi JMti, pánu mému milostivému, poslal urozeného vladyku Kašpara Urticella, služebníka mého: i prosím vás, v čem by vás na mém miestě potřeboval,

že to pro mne učiniete; jakož také v čem bych mohl, rád bych se vám v dobrém přátelství zachoval a pro vás učiniti chtěl. Datum ut sup.

Urozenému pánu, panu Gabrielovi hraběti z Ertnburku, svobodnému pánu na Frejnštejnu a Karlšpochu, dědičnému komorníku v Korytanech ɔc, krále JMti Českého a Uherského radě a hajtmanu v Novém Městě, panu přieteli mému milému.

Též psáno: urozenému pánu, panu Mikulášovi hrabí z Salmu, krále JMti Českého Uherského najvyššiemu komormaistru, panu přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, nu synu mému milému.

Cedule panu kancléři. Za to mám, pane synu muoj milý, že v paměti máte, jsem vás žádal, a kterak se pamatuji, že i JMKská k tomu svoliti ráčil, aby byl n list mocný pánu z Plavna, kterýž při mně jest: i prosím vás, že jej jemu pote při tomto mém služebníku. A on se vám toho rád přátelsky zaslúží, a mně tě také v tom vděčné přátelstvie učiniete. Dán na hradě Pražském v středu u vijí sv. Jakuba, apoštola božieho, léta ɔc. XXVII.

Též psáno: urozenému a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, přieteli mému milému.

Panu Václavovi z Vilhartic, doktoru, přieteli mému milému.

Cedule doktoru Václavovi. Toto vám také, pane doktore milý, oznamuji, že by měl býti dán list mocný od JMKské, pána našeho, pánu z Plavna, jakož také panu kancléři mým psaniem o to připomínám, žádaje za to, aby jemu poslán byl; pakliby již na tento čas pana kancléře při JMKské nebylo, tehdy vás žádám, jestliže jest možné, že ten list od JMKské zjednáte a po tomto mém služebníku pánu z Plavna pošlete. A což bude mieti slušně od toho vám dáno býti, to také bude opatřeno, aby vám zde v Čechách dáno bylo. I věřím vám a žádám, že tak učiníte a to zjednáte.

Též psáno: urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Mrakšovi z Noskova a na Drozdovicích, přieteli mému milému.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Mikulášovi Robmhapovi z Suché, krále JMti sekretáři, přieteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Vilímovi z Ryzmberka, z Švihova a na Klenovém, hofmistru krále JMti dvoru, panu švagru mému milému.

Osviecenému kniežeti pánu, panu Karlovi kniežeti Minsterberskému v Slezi, Olešnickému a hrabí Gladskému, najvyššiemu hajtmanu Dolní Slezí a knieželstvie Velikého Hlohova, pánu mně přízniwému, kmotru a švagru mému milému.

704.

Vyzývá Viléma Mracského k stání na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1527, 24. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli milý! Vždy mne stará pan

sudí dvorský nejvyšší *) od paní manželky své za dopomožení práva. Jakož jsem vám to pane oznámil, i také cedule od vás jest mi potom dodána, pak aby již to na dalších odtazích nebylo a já abych o to více starán nebyl, nežli tak se zachoval podle mé náležitosti, pokudžby bylo na obě straně za spravedlivé: i stuojte přede mnú zde na hradě Pražském tento pondělí najprvé příštie. A já, dá-li pán Buoh, již chci tu věc na místě a konci postaviti, jakž úřadu mému přísluší. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Mracskému z Dubé a na Prčici, příteli mému milému.

705.

Hendrychovi z Plavna, že záležitost s Albrechtem Šlikem jest odložena.

Na hradě Pražském 1527, 24. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Přál bych vám s pravú věrú rád, abyste zase brzo zdrávi byli a všelikterak se dobře měli. A pokudž jest vám potřebí mého doktora, k tomu jest má vuole, aby při vás pobyl, jakož teď jemu o to také ceduli píši. Což se pak dotýče vaší věci s panem Albrechtem Šlikem, i toho jest již prvé odloženo až po svatém Bartoloměji apoštolu božiem, ježto šíře jste tomu porozuměli z toho psaní, kteréž jest vám před některým dnem pan hajtman najvyššie učinil. A všemohoucí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi svaté Římské říše purkrabí v Míšni, hrabí z Hartnštejna a pánu z Plavna, panu příteli mému milému.

Cedule: Pane doktor milý! Vězte, že jest k tomu má vuole, abyste při pánu z Plavna pobyli, dokudž toho pro své zdraví potřebovati bude.

706.

Žádá Jana z Roupova, aby sestra jeho Kateřina dluh mu počkala ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 25. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Jakož jste mi psali o paní Kateřinu sestru vaši: i žádám vás, jednajte to, co bych jí aneb za ni tohoto času dáti měl, aby mi toho ještě čekáno bylo až do svatého Bartoloměje apoštola božieho; nebo co mi se mělo na tento čas dáti, jest mi toho na většiem diele odloženo až do svatého Bartoloměje, ač na to kázal jsem jí dáti sto kop a o více jistě také péči mám. I té jsem naděje, což v tom muožete, že pro mne učiníte. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den sv. Jakuba léta XXVII°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roupova, hajtmanu kraje Plzenského, panu příteli mému milému.

---

*) Václav Bezdružický z Kolovrat.

Jakož jste mi, pane a přieteli muoj milý, také psali, což se Berana kováře, člověka vašeho, dotýče a Cikána z Mirotic: i má býti u mne syn muoj na hradě Pražském, dáli pán Buoh, prvé téhodne, i chci jemu o té věci o všie poručiti, a k vám se, tak jakž na dobré přátelstvie náleží, zachovati. I žádám vás, že dotud budete mieti v tom ztrpení, až by syn muoj zase ode mne na Blatnú přijel.

707.

Synovi Adamovi, že města povinna jsou dávati berni z hlavy; že Kašpara Urticella ku králi do Vídně poslal ꝯc.

Na hradě Pražském 1527, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Adame milý! Přálť bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s dětmi svými. Což se tvého příjezdu sem na hrad Pražský tuto středu najprvé příští, dá-li pán Buoh, dotýče, i tohoto pacholka proto k tobě posielám, jestližeť se zdá, poslal bych proti tobě tento úterý do Dobříše něco koní, aby tebe tu čekali, pakli tu v uoterý na noc budeš, tehdy by tebe tu našli; i vyprav tohoto pacholka zase ke mně v neděli, aby mohl u mne on býti v pondělí, a oznam mi, zdá-liť se, abych proti tobě v uoterý poslal, jakžť píši. Jakož jsi mi psal, což se berně od měst z hlavy dotýče: i na tom jest bylo, že by také tu berni dáti měli, ale kterak se to vykoná, toho ještě neviem. A o jiných věcech nyní psanie širšieho zanechávám, poněvadž buohdá ke mně brzo přijedeš. Nežli což se Václava Kornyška dotýče, chci jeho deseti kopami gr. česk. brzo založiti, a připomeň mi o to, když zde na hradě Pražském budeš. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v pátek den sv. Anny léta ꝯc XXVII°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála, synu mému milému.

Věz, že jsem včera mistra z Horaždějovic, služebníka svého, kterémuž říkají Kašpar Urticella, k králi JMti do Vídně poslal o některé věci, i což se pánuov z Rožmberka a peněz dotýče, nebo od rad komorních není mi dáno více, nežli 2000 ff [sic] gr. českých, také ještě na kvartál minulý z Jochmtálu málo mi dáno; a naději se, že by mělo mně toho času drahně přijíti, poněvadž jsem slyšel, že auspetu toho kvartálu přišlo 72 tisíce zlatých rýnských a k tomu několiko set zlatých.

708.

Žádá Žateckých za svědectví, že bratří Fremútové s židem Samuelem nenáležitě nakládali.

Na hradě Pražském 1527, 26. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Poněvadž jsem vás k svědomí pohnal, tohoto svědomí podle práva a zřízení zemského na vás žádám: že mi to seznáte a toho svědomí dáte, pokudž jste toho v pravdě svědomi, kdežto za to

mám, že to v paměti máte. Jakož jest Samuel, žid muoj, času již minulého, před vás s urozenými vladyky Janem a Voldřichem bratřími Fremúty z Krásného Dvoru o nějakú svú potřebu, jakážkoli jest, to vám dobře jest vědomo, vstupovali, že jsú se ho tíž bratří chopili, chtějíc jeho vésti, kam se jim zdálo, a když jest s nimi jíti nechtěl, že jsú jeho za vrch z rady vytáhli, až jsú jeho i okrvavili; a potom jest Ctibor spolu radní váš z světnice vyšel za nimi, i mluvil k nim, aby toho nechali, takového křiku a neřádu. Tehdy jest žid Samuel k němu přistúpil, promluvil a již mu z hlavy krev tekla: „Pane milý, pohleďtež, co jest mi se na rathúze vašem a ještě v radě přihodilo, má-li to tak býti“? A on že řekl: „Já neviem, co tomu řéci.“ A potom tíž bratří vzali jsú téhož Samuele z města a nesli jeho, kde se jim zdálo. Dán na hradě Pražském v pátek den sv. Anny léta M°V^CXXVII°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Žatce, přátelóm mým dobrým.
Též psáno: opatrnému Jiřiekovi Drlíkovi, měštěnínu města Žatce, mně milému.
Jakubovi Černému, měštěnínu města Žatce, mně milému.
Matúšovi Fiflíkovi, formanu, obývajícímu na předměstí města Žatce.

709.

Žádá Jana Býchorského z Raškovic, aby paní Dubeckou berní neobtěžoval.

Na hradě Pražském 1527, 27. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný přieteli milý! Což se dotýče paní Dubecské a berně: měl bych to za ni dáti, jsa jí dlužen, a mně také měla by některá summa dosti znamenitá dána býti v dluhu spravedlivém od krále JMti, pána našeho milostivého, jakož jsem to prvé oznamoval, ale jest toho odloženo až do času svatého Bartoloměje. I žádám vás, kteříž jste berníci toho kraje Kouřímského, že ji tíem neobtiežiete, ani lidi jejich pro vyručení snad dobytkův, neb jsem byl zpraven, jakoby o to puohon měl býti vzat; nebo jest jí to z úmysla nepřišlo, než že peněz ode mne očekávala, chtějíci svým lidem pohodlé učiniti, a já také chtěl jsem ji opatřiti a chci, než že na to očekával jsem, o čemž tuto píši. Neb proti tomu, což jest mi dlužno, dosti mi málo dáno jest, než také ještě spolu s jinými, jakž jest odloženo, očekávám do svatého Bartoloměje. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Bajchorskému z Raškovic a na Tlustovúsích, příteli milému.

710.

Jiříkovi z Lobkovic o jednání s jeho macechou v příčině povinných jí peněz, s pannami kláštera sv. Kateřiny v Praze, o Václavu Kyšperském a penězích za Stoličky; oznamuje, že má rok k smlouvě položený s pány z Rožmberka ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 27. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Srozuměl jsem z psaní vašeho, proč jste na tento čas v Praze býti nemohli, ježto znám to, že jest toho slušná příčina. Což se pak paní macochy vaší dotýče, byla jest zde v Praze; a oč jste byli přestali na panu Hanušovi Flugkovi a na panu Šebestianovi z Wajtmille, byl jest zde pan Šebestian, jakož na tento čas ústavně jest, než pana Hanuše Flugka zde nyní není; však já jsem se dal v jednání pod dobrú vuolí spolu s panem Šebestianem, což se vás a pánuov bratří vašich a paní macechy vaší dotýče, nežli nic zavřieno není bez vašeho přivolení. I takto jest se jednalo. Což se toho úroku, kterýž by paní macecha vaše věnního chtěla mieti svatojirského, i potom, což by jí z věna jejieho až do tohoto času úroku přijíti mělo, dotýče, že by to chtěla opustiti na tento spuosob: abyšte jí přáli nějaké zahrady, v kteréž jest, jakž jsem srozuměl, nějaký domek, tak s tím se všiem, aby to mohla svobodně mieti a držeti a k své potřebě užívati tu někde v Bílině snad na předměstí, a to dotud, dokudž jest jí ten statek aneb statkové dáni od pana otce vašeho dobré paměti, což jest jí dal do její živnosti anebo stavu změnění; neb tak praví, že jest prvé od pana otce vašeho ta zahrada, a což k ní náleží, dána jí, a že jest na to i nějaký náklad učinila.

Při tom také žádala o nějaké drobné věci, aby je při svých jiných věcech, když by se z Bíliny ze zámku stěhovala, vzíti bez překážek mohla, a také aby u ní nějaká žena předse a dvě děvečky slúžiti mohly a slúžily, kteréž nyní u ní jsú; ježto za to mám, že tomu všemu šíře od pana Jana bratra vašeho skrze jeho oznámení vyrozumíte. I k tomu nic tak zvláštnieho nyní nepraviem, než tomu bych rád byl, abyšte s obú stran k sobě lásku a dobré přátelstvie zachovávali, nežli nebude-li mezi vámi přátelské smlúvy, tehdy obávám se, že těch úrokuov neobráníte se podle zápisu listu věnnieho; než budete-li chtieti k tomuto, což se napřed píše přistúpiti, tehdy chce ona od úrokuov těch pustiti, však také na ten spuosob, abyšte jí summu věnní ve dvú nedělí pořád zběhlých dali, a vám také že by list věnní vrátila.

Což se také těch XVII^{C} ſſ na míš. počítajíc, kteréž by při paní maceše vaší zuostati měly, dotýče, kterak se kšaft pana otce vašeho vztahuje: kdež vám se zdá, že ji XV^{C} odbýti muožete, než jí se zdá, poněvadž kšaft není změněn, že má býti XVII^{C}, jakož také se toho obávám, ač II^{C} jsú vyzdviženy, ale kšaftem nejsú změněny. Však i to jsem takto namluvil, ač bude-li vaše vuole, aby ta věc byla smlúvou opatřena, však bez ujmy každé strany spravedlivosti, aby paní macecha vaše opatřila vás a pány bratry vaše na statku svém, ujistíci, což se těch XV^{C} na míšensko dotýče, aby se tomu dosti stalo, když se státi má pod uvázániem s komorníkem v statek její ɔc. Mám mnohá zaneprázdnění, nemohu vám dostatečně psáti, než již šíře srozumějte. Což se II^{C} ſſ na míš. dotýče, ty aby při vás zuostaly, dokudž by vám paní macecha vaše roku napřed věděti nedala, a když by ten rok napřed věděti dala, tehdy po tom vědění, když by najprvé soud zemský držán byl, jestliže byšte chtěli,

abyšte obě dvě straně pánuov žádali, aby vás o to rozeznali, aneb toho, ktož by její právo měl, aneb na jejiem místě stál; a najde-li se to, že jí tím nejste povinni, tehdy aby ona od toho puostila; pak-li by se našlo, že jste jí povinni, abyšte jí těch II^{c} ff dali, kdyžby ten rok vyšel, kterýžby vám napřed věděti dala. I co jest v tom ve všem vašeho úmyslu, žádám vás, že mi to oznámíte, neb jí také to oznámiti mám. Dán na hradě Pražském v sobotu po svaté Anně léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi z Lobkovic a na Bílině, příteli mému milému.

Kdež jsem vám v posledniem artikuli v listu napsal, což se II^{c} ff dotýče, i jestliže by k tomu přišlo, že byšte je měli dáti paní maceše své, tehdy také aby vám je ujistila, jakž by na to příslušelo. A což se dotýče toho, co jí máte postúpiti podle kšaftu dobré paměti, pana otce vašeho, za to žádá, aby se již ta věc vykonala, a že ona také k těm věcem, co vám v listu píši, chtěla by přistúpiti, jestliže k tomu také přistúpíte.

Také což se dotýče panen kláštera svaté panny Kateřiny v Praze a pana Václava strýce vašeho: i k tomu jsem přivedl, že panny téhož kláštera chtí ještě mieti strpení bez ujmy každé strany spravedlivosti až do sv. Bartoloměje. A v tom se času, dá-li pán Buoh, spolu shledáme, a pokudž na mně bude, chci se rád k tomu přičiniti, aby to bylo slušně srovnáno s vaší vuolí; pak-li to bude moci s vás sjíti, tehdy bude potřebí panu Václavovi, strýci vašemu, o to se předkem starati.

Kdež jste mi také psali, což se Jindřicha Selmického dotýče: i nyní nemohl jsem pana Bohuslava Chrta pro dopomáhání práva poslati, nebť jest odjel, než zase jeho na každý den čekám; však chci rád brzo podle práva, pokudž mi náleží, poručiti vám toho, oč jste mi psali, dopomoci.

Jakož také psali jste mi, což se Václava Kyšperského dotýče a těch peněz, kteréž se měly za Stoličky dáti ɔc: i poněvadž jsú úředníci od desk zemských při vyčítání a zapečetění těch peněz byli, mně se zdá, že jest dosti za svědomí, poněvadž jsú toho cedule vyřezané, že se ta summa tak najde bez ujmy i také bez přičinění, jakž jest se našla, když tu úředníci od desk byli; však proto není škodné, podle zdání mého, abyšte jeho Václava Kyšperského obeslali, chce-li při tom býti, když se to vyčítati bude, zase to tak najde, kterak jest se našlo a vyčtlo při přítomnosti úředníkuov od desk zemských.

Toto mi se vám také zdálo oznámiti, ač jestliže jsem vám prvé neoznámil, že mám rok k smlúvě položený z poručení krále JMti s pány z Rozmberka tuto středu najprv příští; kterak pak se mezi námi zjedná, toho neviem, než jáť se míniem svých spravedlivostí držeti a s boží pomocí jich užiti a zvláště toho, což jest mi odkázáno a dáno.

Což se dotýče těch peněz, které se od vás přijímají, ježto od pana Hanuše Kapléře mají se panu Janovi Trčkovi dáti: i žádám vás, bude-li toho potřebí, že je

dáte něco koňóm z Budyně až do Prahy provoditi, neb ač pro pana Trčku učinil bych to a něco koní po ty peníze na Budyni poslal, než neviem, trefí-li se to, nebo proti synu svému měl bych brzo poslati pro opatrnost na cestě, nebo měl by ke mně, dá-li pán Buoh, na hrad Pražský tuto středu přijeti.

711.

Nařizuje, aby někteří Lužičtí obyvatelé při rozsudku fojtově byli zanecháni.

[Na hradě Pražském 1527, 28. července.] Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.*

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Jakož jest mi podána cedule od posla jménem některých lidí v Lužické zemi, což se pana Viléma Šumburka dotýče: i jestliže jsú to ti lidé, kteříž jsú slyšáni na zámku Budyšínském, když jsú stáli před najvyššiem panem sudiem královstvie Českého a fojtem Horních Lužic, tehdy, poněvadž jmenovaný pán uznal jest je za vinné, maje také při sobě některé rady krále JMti, pána mého milostivého, také toho při tom nechávám, aby se ti lidé tak zachovali podle rozkázání jmenovaného pana sudieho najvyššieho a fojta, a v další se věci nedávali, kteréž by těm lidem mohly těžkost přivésti, nežli radši aby hledali milosti i těm, kteříž sedí; neb jestliže by ti, kteříž jsú ještě při svých statcích, od toho svévolně ušli, mohli by potom i nebezpečnost hrdel svých mieti, kdež by byli nalezeni, ježto i v Čechách nebylo by jim to trpíno. Nebo poněvadž jmenovaný pan sudí najvyššie to jest jakožto fojt uznal za spravedlivé, což jest těm lidem rozkázal, tehdy kdyby oni mimo to chtěli co jiného před se bráti, bylo by znáti, že mimo spravedlivé rozeznání chtí více své vuole užívati, nežli povinné poslušenstvie zachovati.

712.

Vladyce Hanušovi Portnarovi, mnoho-li má dostati z Jáchymovských dolů.

Na hradě Pražském 1527, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený vladyko milý! Kteréž jsem byl psaní tobě prvé učinil, což se toho užitku, kterýž mi se z Jochmtálu o suchých dnech minulých dostati měl, dotýče: i za to mám, že jsi tomu psaní ne ve všem srozuměl, a to v tom, kdežť jsem byl napsal, co jsem slyšel, že jest se dostalo auspejtu co tisíc zlatých, jakoby bylo tolik tisíc hřiven stříebra; i to jest se mé psaní na stříebro nevztahovalo nežli na zlaté. Však to nic neškodí, že místo zlatých jmenovány jsú byly hřivny, poněvadž na tom ta potřeba nezáleží, proč jsem k tobě posielal, nežli toliko toto, abych toho věděl summu, co mi se odtud z Jochmtálu na ty suché dny minulé dáti mělo, jakož již viem z tvého psanie, že toho má býti mně dáno 2402 zl. a 15 gr. a 1 d. Jakož

*) Nedatovaná a bez nadpisu odpověď tato dána byla v neděli po sv. Anně na hradě Pražském 1527.

o to psal jsem panu Jeronymovi Šlikovi, co má z toho komu dáti a mně vostatek toho až do vyplnění té summy v Praze položiti, ježto té jsem naděje, že tak učiní, a tento posel má také k němu jíti. Dán na hradě Pražském v neděli po svaté Anně léta ɔc XXVII°.

Urozenému vladyce Hanušovi Portnarovi na Gugelhofu, hajtmanu na Šlakunberdě, příteli milému.

713.

Žádá Jeronyma Šlika, aby plat z Jáchymovských dolů brzo obdržel.

Na hradě Pražském 1527, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznámil jest mi Hanuš Portnar, že na tyto suché dny minulé dostalo mi se na Jochmtále, kterak jest o to počet srovnal, 2402 zl. a 15 gr. 1 d.; a vás jsem žádal, abyšte z toho dali, jakž jsem vám prvé psal, Michalovi Karygkovi 750 zl. a Hanušové Ničlové 650 zl., i ještě mimo to všecko mně se má dodati 1000 a dva zl. a těch několik grošuov. I prosím vás, pane a přieteli muoj milý, že to opatříte, aby mi to brzo v Praze dáno bylo prvé svatého Vavřince, nebo jest mi toho potřebí; a na který konečně den a u koho v Praze měl bych to najíti a vzíti, žádám vás, že mi to oznámíte psaniem vašiem po tomto mém poslu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jeronymovi Šlikovi, hrabí z Pasounu z Holajče a na Jochmtále ɔc, panu příteli mému milému.

714.

Pavlovi z Podivic, úředníku mince na Horách Kutnách, že chce na hory nějaký náklad učiniti.

Na hradě Pražském 1527, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Pane Pavle milý! Posielámť teď ceduli od najvyššieho pana hajtmana a hofmistra tohoto královstvie Českého, z kteréž vyrozumíš, že jest mi dal dvě třidcáté v štuole kniežetcí, anebo jako Straková slove: i žádám tebe, že již tu věc někde dáš zapsati, jakž jest obyčej, a že mi oznámíš, co bych na týden na ty dvě třidcáté nákladu aneb cupusu dávati měl; neb jsem toho úmyslu, abych hned někomu na Horách to dal na čtvrt léta, aby se každý týden za mne vydávalo, též i potom až, bude-li vuole boží, bude z toho také zase nějaký užitek; neb na těch Horách dávno jsem nenakládal a na jiných několikera nakládal jsem, ježto také časem užitek jsem mieval; i zdálo mi se také ve jméno boží i na těch Horách Kutnách něco naložiti v naději potomnieho užitku. Datum ut supra.

Panu Pavlovi z Podivic, úředníku mince krále JMti na Horách Kutnách, příteli milému.

Též psáno vladyce panu Janovi Běšínovi z Běšin, úředníku mince krále JMti na Horách Kutnách, ku kterémuž listu ještě připsáno:

Došlo jest mne, ač neviem jestli tak, že by pan Vilém Kostka, když jest byl mincmajstrem, vzal 2000 ℔ gr., aneb že jemu dáno od pánuov úředníkuov mince; i jestliže jest tak, žádám tebe, pane Běšíne milý, že se na to vyptáš, neb za to mám, že to snadně pan Pavel muože vyhledati, neb se naději podle mé paměti, že jest on toho času písařem v minci byl. Pak jestliže se to najde, také tebe žádám, že se na to vyptáš, nač jest to on pan Kostka vydal, a najvíce se z té příčiny na to ptám, že bych nerad, aby se v tom mělo co králi JMti ukrátiti, též také ani sirotku po panu Kostkovi pozuostalému.

715.

Janovi Špetlovi z Janovic, mnoho-li každý slíbené pomoci králi dáti má ꝯc.

Na hradě Pražském 1527, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Jakož jste mi na mé psaní odpověď dali, což se té pomoci svolené, kteráž se králi JMti, pánu našemu milostivému, dáti má, dotýče: i vězte, že tak jsem vám psal jako i jiným z stavu panského, než tudy přichází to, že někdy poslové někoho spěšně neduojdou, když drahně listuov mají, a tak jedněm prvé a druhým posléze, kterak se jim cesta trefí, listy donášejí; ale ktož by v čas bezelstně o čem nevěděl, tomu by se slušně vina přičísti nemohla.

Také prvé byl jsem učinil psanie též pánóm o to, kto co z tisíce dáti má, i tak jest na ten čas učteno bylo, aby každý z nás dal z pánuov, kto má zač statku, z 1000 ℔ gr. č. 15 ℔ gr. 28 gr. a 4 d. vše česk. Pak již tu každý muožete sobě sám rozvrci, za kolik tisíc má, co by dáti měl, anebo za koliko set, a tak podle povahy statku za více aneb za méně. A tak se pamatuji, pane a přieteli muoj milý, že jest pan Burian syn váš oznámil, v čem se váš statek aneb zač pokládá, a toho že jest pamět i registry zapsána, kto z čeho tu pomoc dáti mají.

Jakož jste mi také psali, což se pana písaře zemského*) dotýče: i jel jest tyto dni nedávno minulé, snad na den svaté Maří Magdaleny, k králi JMti do Vídně; a dobře nepamatuji, jaká jest to věc, a jakžkolivěk jest, žádám, že toho tak ponecháte až do jeho zase do Čech příjezdu; však když mi oznámíte, nač a proč měl bych práva dopomotci, neb pokudž úřadu mému náleží, na tom jsem, abych se tak zachoval. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězi ꝯc, panu příteli mému milému.

*) Radslav Beřkovský z Šebířova.

716.

Břetislavovi z Risenberka, že písař zemský s některými z rytířstva do Vídně ku králi jel, že v krajích sjezdové rytířův držáni byli, o novinách z Uher, z Polsky ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 28. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Teď vám posílám list, kterýž vám píši spolu s panem komorníkem, ješto tomu porozumíte. A jsú toho některé slušné a pilné potřeby, ješto bych rád, abyšte na ten den, jakž vám píšeme, do Prahy přijeli, neb na tom něco záleží i našim některým spravedlivostem; nebo by snad někto rád se něčím naším někomu zachoval, a tak někteří obmajšlajíce své, mohlo by snad býti nám některým škodné, ješto nyní o tom širšieho psaní zanechávám. Nežli jakož jest byla naděje, že tohoto času bude sněm obecní: i ještě o tom nic jistého neviem, než to mne dochází, že by někto z Čechuov v tom překážel pod jménem dobrého, ješto snad mohlo by býti škodné JMKské i tomuto královstvie. O tom, za to mám, že viete, že pan písař zemský s některými z rytieřstva k králi JMti jel, a že tento pátek minulý sjezdové rytieřstva byli po krajiech a že několik osob z sebe v každém kraji vybrali, že nějaké přísahy činili; než na jaký se to konec dále vztahuje, to snad také tajno nebude, než toho neviem, všichnili vuobec z rytieřstva k tomu svolovali. Někto něčeho hledá skrze podstať jiných; pak což jest spravedlivé, proti tomu nemluviem, a také což jest našeho spravedlivé aneb stavu našeho, slušné jest, abychme se své spravedlivosti drželi a jí neopúštěli.

Jakož ste mi, pane švagře muoj milý, psali, žádajíce věděti nějaké noviny, i ač jsú rozličné, ale nechce mi se jich rozpisovati, neb neviem, jsúli jisté; než přineseno mi psaní od pana Viléma bratra vašeho a švagra mého, v kterémž jest datum dnes týden, i tyto věci mi oznámil: že král JMt, pán náš milostivý, má Ednburk i Prešpurk zámek, a Tyben a Najsídl, a že je ráčil dáti JMKská osaditi Čechy, a Hendrych Valecký a Šlajnic že jsú hejtmané na zámku Prešpurce, a že mají 150 pěších Čechův a Moravčicuov a Uhrův 75, tak aby bylo Čechuov dva a Uher jeden, a na Tybni též.

Také Trnava měla býti obehnána dnes týden, a jesliže ji vezmou, že by měli před se táhnouti k Budínu; a tak jsem srozuměl, že jest pan Vilém pomáhal Prešpurského zámku osazovati, a že byl u vojště pána našeho, a páni hrabata Pezinská že JMKskou také za pána svého podnikli, a Šuty i některé jiné stolice, a že JMKská má lidí drahně u vojště, a jakoby JMKská byl na tom, také sám se strojé do vojsky tyto dni, toho pak neviem, kterak jest. Psáno mi také, že pan vajvoda málo lidí má, a že jest v Bělehradě Horním, a jakoby Uhři nebyli jemu velmi povolni, a z Polsky že tolik lidí mieti nemůže, jakž jest byla naděje; neb také i z Polsky

jest psaní přineseno sem, že by se Tateři silně strojili do zemí krále Polského JMti, i Turkuov něco tisíc, a že také král Polský JMt ráčil obeslati své poddané k hotovosti; toho pak neviem, všeli jest to tak. Nepamatuji dobře, ještěli jste ty časy v Praze byli, když jsú věřitelé svolili ještě čekati dluhuov svých do svatého Bartoloměje, to co se jim mělo dávati toho času, když jste v Praze byli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v neděli po sv. Anně léta ɔc XXVII°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Za to mám, pane švagře muoj milý, že jsem vám o tom prvé oznámil, že z poručení krále JMti mám býti smlúván s pány z Rožmberka, a mělo by se to začíti zde na hradě Pražském tuto středu aneb ve čtvrtek; i nezdálo mi se k tomu mnoho přátel obeslati, neb mám v pochybnosti z některých příčin, aby bylo zjednání, neb ač pan Jan z Rožmberka psal panu hajtmanu najvyššiemu, že přijeti chce, než o panu Petrovi neviem, aby se ještě z Vídně vrátil. A já jsem také pro některé potřeby před několika dny mistra z Horaždějovic, služebníka mého, k králi JMti do Vídně poslal, ješto tam, za to mám, dnes nebo zajtra bude.

Kdež jste mi listy poslali od knížat Bavorských JJMtí, jeden panu hajtmanu najvyššiemu tohoto královstvie a druhý mně, i teď vám zase na to rád odpověď od nás obú dvú posielám; ač každý zvláště z nás JJMtem píšeme, a pilně jest o to prvé psáno hajtmanóm kraje Plzenského a Prachenského, kterak by se v tom k Františkovi Gočovi a k jeho fedrovníkóm a pomocníkóm zachovati měli. Ale neviem, proč tím prodlívají, než každému by náleželo a náleží, aby při svém úřadu pilnost měl, a opět se jim o to těm hejtmanóm dostatečně píše. A pane švagře muoj milý, již ty listy dva od nás JJMtem knížatuom pošlete, když se vám zdáti bude.

717.

Knížatům Vilémovi a Ludvíkovi Bavorským, že jest hejtmanům kraje Plzeňského a Prachenského nařízeno, kterak by se k Gočovi zachovati měli.

Na hradě Pražském 1527, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Osvícená a vysoce urozená kniežata, páni, páni mně milostiví! Službu svú povolnú VMkcím vzkazuji. Kteréž jste ráčili VMkcí psaní učiniti panu hajtmanu krále JMti královstvie Českého najvyššiemu a hofmistru i také mně, což se Františka Goče a jeho pomocníkuov dotýče: i VMkcím oznamuji, že prvé jest o to pilně od téhož pana hajtmana psáno hejtmanóm do některých krajuov tohoto královstvie Českého s dostatečným poručeniem, kterak by se k tomu Gočovi zachovati měli a jemu toho netrpěti ani jeho pomocníkóm; než kudy jest to přišlo, že ještě ta věc tak opatřena není, toho neviem, nežli ještě se znova hned o to k těm hejtmanóm do

těch krajuov poslati má, aby se tak, jakž na to přísluší, k témuž Gočovi a k jeho pomocníkóm zachovali a to skutečně ukázali. A pokudž jest na mně, mám o to péči, aby tomu Gočovi taková jeho svá vuole nikterak trpěna a dopuštěna nebyla; nebo v čem bych VMkcím slúžiti mohl, rád bych to skutečně a hotově učiniti chtěl. Dán na hradě Pražském v pondělí den svaté Marthy léta ɔc XXVII°.

Osvíceným a vysoce urozeným knížatóm a pánóm, panu Vilémovi a panu Ludvíkovi bratřiem, falckrabóm na Rejně a knížatóm v Hořejšiech a v Dolejšiech Bavořiech ɔc, pánóm mně milostivým.

718.

Žofce z Polenĕ, aby Žlebovi z Střížkova sečkání peněz učinila.

Na hradě Pražském 1527, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená vladyko milá. Jakož manžel tvuoj dobré paměti měl jest nějaký dluh na urozeném vladyce Janovi Žlebovi z Střížkova, ježto za to mám, že jsi téhož manžela svého statku poručnicí, též i dětí vašich: i žádám tebe, že jemu Žlebovi, k mé přímluvě, roku do sv. Havla najprv příštieho a dvě neděli po tom přidáš, neb on v tom času chce se o to pilně starati, aby mohl ten dluh zaplatiti; i věřímť, že jemu dáš mé přímluvy užiti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozené vladyce paní Žofce z Polenĕ a na Libni, přítelkyni milé.

719.

Podkomořímu Vilímovi z Vřesovic, aby v Praze u sv. Jakuba a v Kadani opět mniši byli.

Na hradě Pražském 1527, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Prosím vás, což se kněze vikáře od svatého Jakuba v Praze, zákona svatého Františka, a kláštera téhož zákona v Kadani dotýče, že se k tomu s pilností a skutečně přičiníte, aby zase tu mniši byli, a on kněz vikář, aby tu zpravovati bez překážek mohl, a viera křesťanská aby útiskuov více tu neměla, a řádové křesťanští aby lehčeni nebyli; neb, jakž rozuměti, nejvíce v tom pletou někteří lotříkové a písař jejich, než když by takoví lidé nad dobrými nevládli, úředníci nebyli, tehdy spíše by dobré věci svuoj pruochod bez překážek měly. I té jsem naděje, že to vše dostatečně, pokudž vám náleží, opatříte, a dále se v tom, o tom nepochybuji, poručeniem a psaniem od krále JMti, pána našeho milostivého, zpravíte, co v tom činiti máte. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Vilémovi z Vřesovic a na Dúbravské Hoře, podkomořiemu královstvie Českého, příteli mému milému.

720.

Bohuslavovi Vrchotovi z Slatiny v příčině žádaného svědectví od knížete Karla Minsterberského.

Na hradě Pražském 1527, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Pane Bohuslave milý! Jakož jsi mi ceduli napsal a potom dnes i oustně, žádaje odpovědi, připomenul, což se svědomí, kteréhož žádáš od knížete JMti Karla a ode mne, dotýče: i měl jest o to knieže se mnú zmínku, kdežto naději se, že s těžkem JMt jináče se pamatuje, nežli ač měli jsme poručení s tebú jednati, ale nedokonali jsme, a potom, za to mám, že král JMt ráčil jest té věci odložiti na soud zemský. Ale poněvadž JMKská slavné paměti ráčil jest z tohoto světa sjíti, toho neviem, ráčíli tento král JMt, pán náš, také toho na soud zemský zvláštně podati k rozeznání, poněvadž se ta věc prvé nevykonala; však což muožeš na JMKské v tom sobě zjednati, pokudžby se tvá spravedlivost uznala, to proti mně není, anébrž tobě i jinému spravedlivosti přeji, a také o tom nepochybuji, že JMKská ráčí každému milostivě jeho spravedlivosti, kteráž by se dle práva uznala, přieti. Pakli přes to JMkcí co se více pamatuje, snad tobě to oznámiti ráčí. Dán na hradě Pražském v pondělí den svaté Marty léta ɔc XXVII°.

Panu Bohuslavovi Vrchotovi z Slatiny, příteli milému.

721.

Břetislavovi z Risenberka o lupičství Františka Goče; žádá, aby se na to šíře vyptal, zdali Rožmberk Strakonický poručil zámky, města na rok špihovati.

Na hradě Pražském 1527, 29. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý. Když již toto jiné bylo včera napsáno, co vám píši, tehdy potom dnes posláno mi od vás od syna mého z Blatné psaní, kdežto mi psali jste, což se pana Heřmana Zalezského dotýče; i poněvadž jest již zde v Praze, chci s ním o to pilně mluviti, a na čem s ním zuostanu, to vám oznámiti. Což se dotýče kniežat Bavorských JJMtí, kdež jste mi oznámili, že by opět František Goč zbieral se, chtěje JJMtem škodu učiniti: i neviem, čím to jest, že se tomu jinie dievají, nebo ktožby koli v tom neřádu, kterýž on činí, toho Goče vzal, muože to slušně učiniti a jeho slibem zavázati, aby se před panem hejtmanem najvyššiem stavěl, anebo vezmúce jeho poslati na hrad Pražský; nebo skrze jeho takový neřádný počátek mohl by v té straně veliký neřád povstati. A jáť sem také na Velharticích poručil, bude-li pro ten neřád jaký pokřik, aby honili jako pro jinú neřádnú věc, ktožby se jí dopustil proti řádu tohoto královstvie, a o tom držiem, že i jiní obyvatelé tohoto královstvie též jsú povinni učiniti. A posielám vám teď také přípis toho, co sem kniežatóm Bavorským JJMtem psal, a jistě bych se rád JJMtem mými službami zachoval. A s tím rač dáti pán Buoh všemohoucí nám se

spolu, muoj milý pane švagře, šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Marty léta oc XXVII°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí oc.

Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, že jste slyšali od některých dobrých lidí, kterak by pán Strakonický poručil na těch zámciech a v městech, kteréž drží, aby se na rok špihovali, i prosiem vás, rozkažte se na to ještě šíře ptáti, a uptáte-li se co jistého, také prosiem, že mi to oznámíte; jakož také sem v některá místa poslal k dobrým přátelóm, aby se také na to, ač ne zřetedlně, ptáno bylo. Neb jestliže by to tak bylo, tehdy o tom nepochybuji, když bych to JMKské, pánu našemu milostivému, oznámil, že by to sobě JMKská ráčil ztiežiti, a mně tiem spieše i mým přátelóm, kteříž také podle mne spravedlivost mají, toho, což komu z nás náleží, dopomoci.

722.

Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, jak by se měl proti Františkovi Gočovi zachovati.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Purkrabie milý! Oznámeno jest mi, žeby František Goč nějaké chuoze do Němec činil proti kniežatóm Bavorským JJMtem, ježto k tomu od krále JMti ani od země žádné povolení nemá, nežli svévolně to předsevzal, a skrze to mohl by nějakú škodu i na ten kraj uvésti: protož byl-li by po něm pokřik učiněn aneb po jeho rotě, tehdy ať moji poddaní je honí podle zřízení zemského, však před časem nesluší tím zjevně hlásiti. Dán na hradě Pražském v uoterý den sv. Abdona léta oc XXVII°.

Uroz. vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

723.

Matoušovi, úředníku na Drahonicích, zdali Rožmberkové nařídili zámky a města svá špihovati.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Matúši milý! Což se dotýče těch urozených lidí, jakož jsú tobě kuoň vzali, i nemám dobře v paměti, mám-li to zde sepsáno, a protož pošli mi to ještě sepsané, kterak by se ta věc stala, a kto jsú to učinili a kto při tom byli, neb o takovú věc mohu již pohnati aneb obeslati před pana hajtmana najvyššieho; ježto taková věc muože, za to mám, brzký konec vzieti.

Totoť také oznamuji, že jest mne došlo, žeby páni z Rožmberka rozkázali své zámky a města na rok špihovati, a zvláštně snad že jest v té věci rozkázal pán Strakonický: i poptej se na to s pilností, jestli co toho v pravdě, však tiem zjevně nehlas, a doptáš-li se čeho v tom, oznam mi to bez meškání. Datum ut supra.

Mathúšovi, úředníku na Drahonicích, mému milému.

Též psáno urozenému pánovi Vácslavu z Kraselova a na Střele.

724.

Posílá Rackovi z Běšin, purkrabí na Blatné, listy k rozeslání.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Purkrabie milý! Toto psaní, kteréž svědčí panu Břetislavovi Švihovskému, pošli jemu to na Rabí, a jestliže by jeho doma nebylo, tehdy komuž jest na svém místě poručil, muože to psaní dáno býti, a potom, když pan Břetislav zase doma bude, toho jemu dodati. Také po témž poslu pošli ode mne ceduli, kteráž svědčí panu Jindřichovi Švihovskému, též na Rabí. A také ten posel ať jde odtud s túto cedulí na Velhartice, kteráž purkrabí Velhartickému svědčí, a když odtud zase puojde, ať na Rabí jde, a bude-li mu chtieti který pán Švihovský odepsati, to ať vezme. Píši také panu Vácslavovi Kraselovskému, i pošli to jemu po jiném poslu na Střelu; a co píši Matúšovi na Drahonice, to také po jiném poslu jemu Matúšovi pošli. A kdyžť se zase ti všickni tři poslové vrátí, kto mi co z nich odpíše odkud, to mi pošli bez dlúhých odtahuov. A tohoto posla, kteréhož k tobě odsud z Prahy posielám, pošli jeho zase ke mně bez meškánie, neb jsem jemu rozkázal, aby hned zase z Blatné ke mně šel, když od tebe odpověď mieti bude, a to toto mi po něm napiš, kterak se Jan vňuk muoj na svém zdraví má, neb jest mi Adam syn muoj psal, že by on Jan něco zdráv nebyl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Rackovi z Běšin, purkrabí na Blatné, mému milému; pakliby jeho doma nebylo, tehdy Johannesovi písaři na Blatné.

725.

Ptá se po zdraví pana Jindřicha z Risenberka.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Slyšel jsem, že byšte něco zdrávi nebyli, i prosím vás, že mi oznámíte, kterak se na svém zdraví máte, kteréhož bych vám s pravú vierú, aby dokonalé bylo, rád přál. Což se pak novin dotýče, něco vám chci oznámiti po Kryštofovi Račínovi, služebníku vašem. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝛc.

726.

Jiříkovi z Lobkovic o vydávání peněz Hanušovi Kapléřovi.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož peníze panu Hanušovi Kapléřovi

vydáváte, kteréž mají býti panu Janovi Trčkovi, i poručil jsem něco o to s vámi mluviti panu Janovi Žateckému z Wekrštorfu; i prosím vás, což jest vám v tom možného, že to pro mne učiníte, jakož naději se, že to býti muože, oč s vámi, co jsem jemu poručil, mluviti bude. A protož, maje také jiná zaneprázdnění, o tom vám šíře tuto nevypisuji, neb to znám, že i bez tohoto mého psaní, oč by s vámi mluvil, že jemu toho věřili byšte. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi z Lobkovic a na Bílině, příteli mému milému.

727.

Oznamuje, že od Joachyma Malcouna na Krupce několik centnéřův prachu koupil.

Na hradě Pražském 1527, 30. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyššie purkrabie Pražský. Oznamuji tiemto listem všem, že pan Mathes Hysrle z Choduov koupil jest mi drahně centnéřuov prachu, kterýž pan Joachym Malcaun na Krupce měl, a ten jsem skrze téhož pana Hysrle zaplatil, jakož nepochybuji, že on to všecko dobře v paměti má, poněvadž jest z mého poručenie ten prach mně zjednal a koupil. Dán na hradě Pražském v uoterý den sv. Abdona léta ɔc XXVII°. Pod zapečetěniem tohoto listu sekretem mým.

728.

Vácslavovi Hájkovi z Libočan, že na hory u Rožmitála nakládati chce; o ztížnosti proti němu podané farářem Jindřichem na Rožmitále.

Na hradě Pražském 1527, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Ctihodný kněže, děkane milý! Psaní od vás jest mi včera dodáno, kdež mi oznamujete, což se toho dělání na horách u Rožmitála dotýče, i také co se vám při tom zdá, jakby ta věc měla opatrována býti, i také že byšte chtěli počet udělati, i také co bychme na tento čas, já a syn muoj, měli cupusu dáti, tomu jsem všemu porozuměl. I zdálo mi se vám toto oznámiti a svého posla poslati, kdežto vězte, že za to mám, že dáli pán Buoh syn muoj ke mně dnes přijede na hrad Pražský, a byl jest také na Rožmitále při času svaté Maří Magdaleny minulé, i chci s ním o to o všecko rozmluviti a vám na vaše psaní brzo některý den širší odpověď dáti; a na tom jsem, abych těch hor neopúštěl, než na to také, což jest slušného, nakládal, zvláště budou-li také jiní nákladníci a kverkové, jakož jest naděje, že budou. Toto mi se také vám zdálo oznámiti, že jest mi poslána cedule a dodána z Rožmitála před včerajšiem, kteréž vám teď přiepis posielám, ježto tomu porozumíte, v čem kněz Jindřich, kterýž má farářem tu v Rožmitále býti, obtížnost má, i ta osada a obec Rožmitálská: ježto kdyby tak bylo, i já bych sobě měl co obtiežiti, jedno v tom, kdybyšte více brali, nežli jste při té faře zaslúžili, druhé, kdybyšte tolikéž neodstúpili,

k čemuž jste byli přistúpili, třetí, jestliže jste co od toho kostela a fary vzali, což jest téhož kostela, a jestliže jste co při témž kostele při řádech křesťanských obmeškávali; jakož to sepsání to všecko v sobě, aneb snad i více, obsahuje, tak jakž z toho šíře tomu, totižto z té cedule přiepisu, budete motci vyrozuměti. I ta jest žádost má, abyšte takové věci k nápravě přivedli, pokudž jest za slušné; pakli tomu čemu odpíráte, žádám vás, že mi to oznámíte, čím bych se v tom mohl zpraviti, aby se v tom žádnému ukrácení nestalo. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Abdonu léta ɔc XXVII°.

Ctihodnému knězi Václavovi Hájkovi z Libočan, děkanu na Karlštejně, příteli milému.

729.

Napomíná rytíře Jana Krupého z Probuze, aby o při peněžitou s Zahrádkou se vyrovnal.

Na hradě Pražském 1527, 31. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Oznamujiť, že Zahrádka, jakž za tebe, kdyžs byl v Praze, také po tvém odjezdu i dnes, za dopomožení práva, což se tebe dotýče, žádal jest mne a žádá, tak abych jeho v tom opatřil, pokudž úřadu mému náleží. Pak oznámil jest mi pan Bohuslav Chrth, purkrabí hradu Pražského, když jest u tebe témuž Zahrádkovi na dopomožení práva byl, že jsi jeho žádal, ať by prodlení dáno bylo až do svatého Ducha minulého, a že v tom času chceš jemu peníze dáti se všemi škodami a náklady, a že jest to pan Bohuslav s panem Medkem na Zahrádkovi obdrželi, že jest toho prodlení dal bez ujmy jeho spravedlivosti a práva. A to na takový zpuosob, jestliže by jemu v tom času peněz nedal, a takž jeho nezsul [sic], tehdy aby jej v skutečné držení vpustil v to ve všecko, jakž list obrannie v sobě to všecko obsahuje. Pakli by z toho obého ne jednoho učinil v tom času, peněz nedal ani v skutečné držení vpustil, totižto neb aby peníze byly dány, aneb aby on v skutečné držení statku vpuštěn byl, tehdy aby v pokutu upadl tu jako odbojník práva; a tak že jsi slíbil rukú dáním všecko učiniti a splniti. Však kteréžť jest se v tom prodlenie učinilo, ta jest věc státi mohla do času; než poněvadž již nemohl jsem dalšieho odtahu obdržeti a jsa tuze napomínán, také nemoha již tiem délo slušné odtahovati a prodlévati, napomínám tebe, aby jemu hned toho statku, nač se list obranní vztahoval a vztahuje, postúpil, anebo hned jeho aby penězi zsul. Neb jestliže by se toho nestalo, muožeš sám znáti, k čemu by taková věc tobě přijíti mohla, ježto bych toho jistě nepřál; a té jsem naděje, že se toho nedopustíš. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Abdonu léta ɔc XXVII°.

Uroz. a statečnému rytíři, panu Janovi Krupému staršiemu z Probuze ɔc, příteli milému.

Což se pak té staré ženy dotýče, také mám veliké napomínání, abych jí práva dopomohl, ježto pro povinnost úřadu mého musím to učiniti, neb prodlení do svatého Vavřince nemohl sem v tom zjednati.

730.

Žádá Václava Chrustenského z Malovar, aby měl ztrpení, že 20 kop na sv. Vavřince mu položí.

Na hradě Pražském 1527, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož jsi mi psal o 20 ℔ gr. česk.: i v pravdě nyní jsem se z peněz vydal, než na den svatého Vavřince chcit je v Praze položiti u koho chceš, a žádám tebe, že dotud ještě budeš mieti ztrpení. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den sv. Petra z uokóv zproštění léta ɔc XXVII°.

Urozenému vladyce, panu Václavovi Chrustenskému z Malovar ɔc, příteli milému.

Jakož jsi mi také, přieteli milý, psaniem připomenul, co se manželky tvé a pře jejie dotýče, i věz, že jsem o to včera s pilností mluvil s tím, o komž dobře vieš, i dal mi tu odpověď, že by mi chtěl tepruva na to odpověď dáti něco před svatým Václavem; a poněvadž se tím tak odtahuje, mně se zdá, kohožby ještě manželka tvá k svědomí potřebovala, aby se v tom opatřila. Však když to všecko bude, tehdy proto jestliže bych tu všecku věc mohl k slušnému srovnání přivésti, rád bych tomu byl.

731.

Žádá paní Kateřinu z Talmberka, aby mu 100 kop do sv. Havla nebo do sv. Jiří počkala.

Na hradě Pražském 1527, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní přítelkyně milá! Oznamuji vám, že byv rukojmí i mám dáti panu Janovi a panu Štilfriedovi bratřiem z Lukavce 100 ℔ gr. česk., ježto od některého času již mně toho k vuoli čekali a čekají, i oznámeno jest mi od nich, že vám to dáti mají: i žádám vás, že mi toho počekáte do svatého Havla, pakli muože býti až do svatého Jiří, a já bych vám to při svatém Havle jistinu i s úrokem ujistiti chtěl; odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Talmberka ɔc, přítelkyni milé.

732.

Žádá Jana z Talmberka, aby mu sestra jeho Kateřina 100 kop gr. č. až do sv. Havla nebo do sv. Jiří sčekala.

Na hradě Pražském 1527, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Oznámeno jest mi, žeby páni Lukavečtí měli dáti paní Kateřině, sestře vaší, 100 ℔ gr. česk., kteréž já jim dáti mám: i žádám vás, že se k tomu přičiníte, aby mi jich čekala do svatého Havla nebo do svatého Jiří, jakož jí o to šíře psal jsem. A co v tom pro mne učiniete, také vám se rád přátelsky odplatiem. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Talnberka a na Jankově, příteli mému milému.

Jakož jste mi před některými dny psali i o to, což se dopomožení práva ám sestrám z Říčan dotýče: i byl jsem vám odpověď napsal, než nepřišel po to ý, neb na tom jsem, což v tom podle práva učiniti mám, abych se tak zachoval, by o to ke mně bylo posláno, tím pořadem, jakž býti má, tehdy uložil bych den, jakž i jiným činiem.

733.

, aby poddaní lidé Haška Zvířetického z Wartmberka uháněni nebyli pro nezaplacenou berni.

Na hradě Pražském 1527, 1. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození přátelé milí! Vzneseno jest na mne od pana a Zvířetického z Wartmberka skrze služebníka jeho, žeby některým lidem jeho nedání berně dobytkové zajati byli, a ta věc žeby těm lidem z omylu přišla, že jest pán jejich toho zúmysla neobmeškal; a jakž kolivěk jest, což se z úmysla ine než omylem, to snad nemá tak váženo býti, i žádám vás, což by měli ti parožného dáti, že to mimo se pustíte a to k mé žádosti učiníte. Datum ut supra.

Urozeným vladykám, panu Albrechtovi Činadrovi z Újezdce a panu Kunšovi Bohda- ému z Hodkova ꝯc, přátelóm milým.

734.

lanušovi Kapléři z Sulevic o vydávání peněz od Jiříka Popela služebníkům Trčkovým.

Na hradě Pražském 1527, 2. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Psaní, kteréž jsi mi il, což se peněz vydávání od pana Jiříka Popela páně Janovým Trčkovým slu- iíkóm dotýče: i věz, že za to konečně mám, že pan Mikuláš Dobřenský a pan Žatecký jsou nyní na Bílině, a té naděje sem, že o ty penieze o všecky slušné nání bude, kterak se přijímati a po čem mají. Dán na hradě Pražském v pátek v. Petra z uokuov zproštění léta ꝯc XXVII°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Hanušovi Kapléři z Sulevic a na Duchcově, li milému.

Oč jsi mi pak v ceduli psal, jest-li žeby o to ještě jaká ruoznice byla, chci tomu rád přičiniti, aby také to bylo na dobré míře postaveno.

735.

vi z Vítence, že z rozkazu královského bylo mezi ním a Janem z Rožmberka smlouváno; králi v Uhřích že se dobře daří.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Hajtmane milý! Věz, že mne a pana Kryštofora amberka a pana Jana Holického z Šternberka s panem Janem z Rožmberka

smlúvali, ač se ta věc také na jeho bratří vztahovala. A byli jsou k tomu zřiezeni a vydáni od krále JMti, pána našeho milostivého, na JMti místě pan hajtman najvyššie a pan sudie zemský; nežli ač jsú o to včera jako celý den jednali, než nic jsou nesmluvili, a zřetedlně jest to ukázáno a seznáno, že ne námi, leč druhú stranú to jest sešlo, ježto také krále JMti brzo to tajno nebude. A na tom jsme, již buď z toho což buď, abychme se naší spravedlivosti podle práva drželi, a to bohdá brzo po svatém Jeronymu k místu a konci s Boží pomocí vedli.

Což se tvé jiezdy na Velhartice a tam na ty hory dotýče, rád bych, aby brzo tam jel, a kdy máš úmysl tam jeti, oznam mi. Za to mám, že již o tom také v tom kraji viete, že se JMKské počíná dobře v Uhřích vésti, a čím dále lepší naděje jest, že se to všecko k dobrému konci přivede, a Uhři že znamenitě JMKskú podnikají a za pána a krále svého berou, a také že JMKská již tam něco zámkuov dobýti ráčil i Trnavy konečně, a jakž také slyšeti, že by tyto dni i Trenčín obehnán byl. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem Matky boží sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému a statečnému rytieři Janovi z Vítence a na Příbrami ɔc, mému milému.

736.

Albrechtovi z Gutšteina a Humprechtovi z Hrádku v příčině odvádění berně z jeho statkův.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a urozený vladyko! Přátelé moji milí! Což se berně dotýče, jakž jest se mnú mluveno, což bych měl v kraji Plzeňském, abych z toho berni dal: i toto vám oznamuji, že dokonale neviem, co v tom kraji mám, nebo sem prvé z těch statkuov, což k mým zámkuom v kraji Prachenském přísluší, společně berni do toho kraje Prachenského dával a s pány radami komory krále JMti na tom sem zuostal, že sobě to, což jest mi král JMt, pán náš milostivý, dlužen, mám na tom tu berni i pomoc vyraziti, i také při tom chci jim registra, co toho čeho jest, dáti. I z té příčiny toto vám oznamuji, že v tom, což mi učiniti náleží, nemieniem toho nic, pokudž bych znal, že mi náleží, obmeškati, jakož i prvé tak sem činieval, a tuto se k tomu také, což se berně dotýče, přiznávám, ač snad vajše nežli sem do toho kraje povinen. A o tom nepochybuji, že toho tak při tom necháte, při čemž i prvé byl se zachovám [sic]. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem Matky božie sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Kutstajna a na Mělníce, a urozenému vladyce panu Humprechtovi z Hrádku a na Řenči ɔc, pánům přátelům mým milým.

737.

Janovi z Pernšteina, hejtmanu markrabství Moravského, o obnovení listu sirotkům po Kryštofovi z Brníčka.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis. souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Jakož jste mi psal, což se pana Jindřicha Tunkle a listu obnovení od něho sirotkuom po panu Kryštofovi z Brníčka pozuostalým dotýče: i račte věděti, že na tento čas jest pan Tunkl v Lužické zemi, nežli chci jemu bez meškání vaše psaní oznámiti, i také ten přípis listu hlavnieho poslati, a té jsem naděje, že tu věc opatří, pokudž jemu náleží, bez odtahu. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Pernštejna na Helfenštajně, hajtmanu markrabstvie Moravského, panu švagru mému milému.

738.

Hendrychovi z Plavna o smlouvání s pány z Rožmberka.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál, a s pravú věrú rád vám toho přeji, že se zase na svém zdraví dobře máte. Jakož jste mi psali, oznamujíce, že jest vám oznámeno, jaké by řeči byly, což se pánuov z Rožmberka dotýče: i za to mám, že někdo takové věci rozpráví jim ku poctivosti, ale že není vše pravda; než o tom držím, byť mohli, že by rádi zpletky činili, jakož včera jsem s nimi smlúván, ale nic smluveno není. Což se pak vás dotýče, to dobře znám, že mně rádi všecko byste dobré přátelstvie k mé potřebě učiniti chtěli a učinili, a jistě též, což by vám bylo k dobrému, rád bych pro vás učinil. A s tím rač pán Buoh všemohoucí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Hendrychovi, svaté Římské říše purkrabie v Míšni, hrabí z Hartnštajna, pánu z Plavna, panu přieteli mému milému.

739.

Kundrátovi z Krajku o záležitosti manželky nebožtíka Jana Pryknara.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně rád přál. Jakož jste mi psali, což se manželky nebožtíka pana Jana Pryknara dotýče: i mně se také tak zdá, poněvadž je ona poručnicí, že jest lépe, kdež jest kdo z nás prvé rukojmí byl, abychme rádci ještě byli, nežli by škody měly vedeny býti, však aby ona nás za to žádala a připsala, že to má býti bez naší škody; a když, dá-li pán Buoh, bude soud zemský držán, tehdy mohlo by se to snad dostatečněji opatřiti s povoleniem pánuov a vladyk soudu zemského. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Krajku a na Mladým Boleslavě ɔc, panu švagru a přieteli mému milému.

740.

Jindřichovi Pešíkovi z Komárova o odhadování statku pana Petra Adrspacha.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Obeslán sem, že by chtěl sobě dáti odhádati statek pana Petra Adrspacha pro nějaké rukojemstvie, a to že by býti mělo tu sobotu po Matce boží na nebe vzetí [17. srpna]: i oznamujiť, že mám já zápis na statku téhož pana Adrspacha dskami zemskými, ježto také něco svých peněz v rukojemstvie sem vydal, a ty snad máš také zápis, proč jsi odhádaní žádal od pana Kašpara Šnoble; pak nerad bych, aby na ten statek větší škody šly a vedeny byly. I žádám tebe, přieteli milý, že toho odhadování na tento čas zanecháš, a brzo do Prahy přijedeš, a já chci se o to s tebou slušně srovnati, ježto za to mám, že mně i tobě bude se to motci slušně trefiti. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem Matky božie sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému vladyce, panu Jindřichovi Pešíkovi z Komárova ɔc, přieteli milému.

741.

Janovi Tamchynovi z Doubravice v příčině odhadování statku Petra Adrspacha.

Na hradě Pražském 1527, 3. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Oznamujiť, že sem obeslán, že by chtěl sobě dáti odhadovati statek pana Petra Adrspacha pro rukojemstvie, na kterémž já také, byv rukojmí, zápis mám, i také páni Krušinové, a to dskami zemskými od téhož pana Adrspacha; a o tom sem slyšel, že také pro rukojemstvie toho jsi odhádaní žádal, kteréž by býti mělo v sobotu po hodu Matky božie na nebesa vzetí najprvé příštie: pak poněvadž se svolení stran našeho rukojemstvie dotýče, žádám tebe, přieteli milý, pro umenšení obojích nás škody, že na ten čas toho odhadování zanechach [sic], a jestližeť se zdá, že by v tom času na hrad Pražský přijel, tehdy chtěl bych o to s tebou širšie rozmluvenie mieti a o to tak jednati, aby se nám s obú stran mohlo to slušně trefiti. I té sem naděje, že to pro mne učiníš; nebo ač sobě bych škody nepřál, ale v pravdě také to obmajšliem, aby také ty škody v tom neměl; jakož se naději, že by to mohlo obé býti, když bych o to s tebou v čas bez odtahuov rozmluvenie měl. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem Matky božie sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému vladyce, panu Janovi Tamchynovi z Doubravice, přieteli milému.

742.

Mikulášovi z Říčan o záležitosti paní Anežky, někdy Děpolta z Lobkovic manželky.

Na hradě Pražském 1527, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Což se dotýče paní Anežky, někdy pana Děpolta z Lobkovic manželky: i dala jest mi odpověď,

i také pan Jiřiek z Lobkovic a na Bílině, že k tomu přistupují, na čem jsem tu věc v Praze postavil, tak jakž jsem o to jemu panu Jiřiekovi na ten čas psal. Také jakož jste mi psali, což se paní manželky vaší dotýče, i také pana Oldřicha Cehnice a bratra a strýce jeho, i chci to v paměti mieti. Dán na hradě Pražském v neděli před hodem Matky boží sněžné léta ꝛc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi z Říčan a na Hořovicích, příteli mému milému.

743.

Hanušovi Flugovi z Rabšteina o novinách z Uher, o sněmu ꝛc.

Na hradě Pražském 1527, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Srozuměl jsem z psaní vašeho, že jste u falckrabie Fridricha JMti nemnoho s panem Albrechtem Šlikem zjednali, ale proto vzdy lépe jest jejich úmysl věděti, nežli to na nějakém omylu mieti, ježto již JMKská, pán náš milostivý, bude ráčiti tomu vyrozuměti, čím se v tom má dále spraviti; a za slušné pokládám, aby JMKská spravedlivosti své a tohoto královstvie opúštěti neráčil. Což se dotýče novin, to jest věc jistá, jakž mi oznámeno, že JMKská, pán náš, ráčí mieti některé zámky v Uhřích na pomezí, i také Prešpurk zámek i s městem i Trnavu, a bylo slyšeti, že by také již měl se Trenšín obháněti. A nyní o tom širšieho psaní zanechávám, neb se naději, že zde v Praze brzo budete, nebo se panem komorníkem*) psali jsme vám, žádajíce, abyšte tento čtvrtek v Praze byli, jakož i jiné soudce zemské též jsme obeslali; než což se sněmu dotýče, o tom ještě nic jistého neviem. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, pane a přieteli muoj milý, nám spolu šťastné shledání. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Hanušovi Flugkovi z Rabštejna a na Betčově, krále JMti a koruny České německých lén hajtmanu a JMti dvoru maršálku, panu příteli mému milému.

744.

Václavovi Haugvicovi z Biskupic o duchovním platu k faře do Blatné.

Na hradě Pražském 1527, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Což se dotýče toho duchovnieho platu, nadání od nebožtíka pana Jana Húgvice, do Blatné k faře na dvoje kaplanstvie a na špitál: i oznamujiť, že jeden kaplan o to jest do Prahy přijel o tu věc, připomínaje, jakož jest slušné, abychme tím déle neodtahovali, nežli na místě to postavili; ježto snad žádným z nás v tom neschází, toliko abychme se k tomu uprázdnili. I žádám tebe, přieteli milý, že o tu věc v Praze budeš do svatého Vav-

*) Jaroslav z Šellenberka.

řince najprvé přieštieho, a již chci se k tomu, dá-li pán Buoh, přičiniti, aby na ten čas ta se věc na konci a na místě jistém postavila bez dalšiech odtahuov. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Václavovi Húgvicovi z Biskupic a na Roudnici, příteli milému.

745.

Janovi Zajíci z Hazmburka, aby lidé ze vsi Čekova byli potrestáni pro neodvádění obilí odúmrtního.

Na hradě Pražském 1527, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož byl jest u vás času předešlého kněz převor kláštera svaté panny Dobrotivé, co se těch lidí klášterských ze vsi z Čekova dotýče, kdežto chtěl jest odtud nějaké obilé odúmrtní do kláštera vzieti a po ně byl i poslal dva vozy, a oni ti lidé toho dopustiti nechtěli, tak že jsú darmo ti vozové jezdili: pak když jste mi o to po témž knězi převorovi psali, tehdy poněvadž ti lidé toho nepokázali, aby taková odúmrtí jim náležala, neb na to žádné svobody neukázali, i byl jsem jim poručil rozkázati jménem naším těm lidem, poněvadž on kněz převor nadarmo prvé po to obilé posielal, aby již oni sami to obilé jemu do kláštera uvezli. I oznámil jest mi skrze kněze Jakuba jmenovaný kněz převor, že ti lidé z Čekova toho učiniti nechtěli a nechtie svévolně: pak poněvadž a zvláště těchto časuov neslušie takovým lidem své vuole dopouštěti a trpěti, mně by se zdálo, abyšte těm lidem psali a rozkázali, aby se tak zachovali; a co byšte chtěli psáti, muožete ke mně po tomto mém poslu poslati, neb když se zase ke mně navrátí, tehdy bylo by to také tam odsud posláno. Nebo kdyby kněz převor jim něco rozkázal nepovinného, tehdy slušelo by lidem pěkně s ním o to jednati bez svévolnosti, nad to pak, nač svobody nemají, v to jim neslušie vkračovati, a toliko tuto jim jiného nebylo nic zvláštnieho rozkázáno z té vsi lidem; než poněvadž jest prvé nadarmo on kněz převor po to obilé posielal, aby místo toho oni jemu je do kláštera přivezli, anébrž že by mi se již zdálo, aby ti lidé byli i zúrokováni, a tudy aby ti i jiní spíše pod bázní jsúce, svévolnosti před se nebrali. Nebo, pane strejče muoj milý, tyto dni minulé dal jest pan hajtman najvyššie zde na hradě Pražském snad na 40 osob sedlákuov pánuov Novohradských do věže vsázeti, ježto snad tak málo aneb někteří z nich méně provinili, než toliko že se byli také o svú vuoli zasadili a jedni druhých podle sebe pozdvíhali; než již jsú ti lidé na rukojmie dáni, aby tak lehce z vazby puštěni nebyli, též také pro příklad jiných. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

746.

Kundrátovi z Krajku a Zigmundovi Stružskému z Doubravan, aby poddaní jeho v Boleslavsku pro berni uháněni nebyli.

Na hradě Pražském 1527, 4. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a urozený vladyko, přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jest na mne vzneseno, kterak byste chtěli dáti pro berni zajímati dobytky lidí, kteříž k ouřadu mému v kraji Boleslavském příslušejí: i poněvadž sem o to s pány radami krále JMti komory srovnal, že jest mi to všecko na mém dluhu registrovaném a spravedlivě od JMKské povinném vytaženo, nadál sem se, že již lidé moji ani úřadu mého nebudou z toho napomínáni, poněvadž, za to mám, že i podle obecnieho svolenie to jest býti mohlo a muože. Však aby na tom žádného omylu nebylo, teď vám posielám dvú vsí v registřích, co jest mi na nich berně na muoj dluh dáno; a za jiném neviem, nežli že v tom kraji k úřadu mému viece vsí nemám. Dán na hradě Pražském v neděli před hodem Matky božie sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Krajku a na Mladém Boleslavi ɔc, panu švagru, a urozenému vladyce panu Zigmundovi Stružskému z Doubravan a na Struhách, přáteluom mým milým.

747.

Žádá krále Ferdinanda za nařízení pánům z Rožmberka, aby se k srovnání na hrad Pražský dostavili; oznamuje, že páni z Rožmberka poručili své zámky a města na rok špihovati.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Nejjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Předkem bych VMKské věrně přál dlúhého a šťastného ve zdraví kralování. Milostivý králi! Jakož z poručení VMKské byl jest mně a pánóm a přátelóm mým s pány z Rožmberka rok k jednání a k smlúvě položen skrze VMKské najvyššieho pana hejtmana a hofmistra královstvie Českého a pana sudieho najvyššieho téhož královstvie, ježto jsem já s pány a přáteli svými stál, kterýchž se v tom nás dotýkalo a dotýče; nežli z pánů z Rožmberka toliko jest jeden stál pan Jan. Pak jaké jest jednání bylo, o tom nemám pochybnosti, nežli že to všecko, pokudž sú to za potřebné poznali, bude VMKské od jmenovaných pánuov, pana hajtmana najvyššieho a pana sudieho najvyššieho, anebo od některého z nich oznámeno, a protož nezdá mi se nyní o tom tuto mnoho vypisovati; nežli mnou jest v tom a pány a přáteli mými nic slušného a spravedlivého nesešlo, nežli smluveno mezi námi nic není; nebo tito páni z Rožmberka tomu sou zvyklí, aby což mohú nejdále naší spravedlivosti odtahovali a tomu nám dosti, což jsme právem obdrželi, nečinili, ježto toho se již dále dopustiti a s nimi na těch odtazích státi a býti nemíním. Protož VMKskú, jakožto pána svého

milostivého, prosím, že VMKská ráčíte rozkázati panu Janovi a panu Petrovi bratřím z Rožmberka, aby oni na hradě Pražském, tak jakž sú VMKské rukou dániem slíbili, před pány a vladykami, soudcemi zemskými, před soudem zemským královstvie Českého stáli a dostáli, i také pan Jošt z Rožmberka, bratr jejich, nazajtří svatého Jeronyma najprvé příštieho [1. října], a tomu svému slibu aby oni dosti učinili; a já také bohdá stanu a podle téhož slibu, oč státi máme, to s boží pomocí tu podle řádu a práva královstvie Českého vésti k konci a k místu chci a bohdá dovedu spravedlivě podle téhož práva.

Což se pak dotýče těch věcí, oč již s nimi i někdy s panem Jindřichem z Rožmberka, bratrem jejich, konec mám, nežli toliko že mi ještě toho dopomoženo není, za to VMKskú se vší pilností poddaně prosím, že bez odtahuov dalších po svatém Jeronymu najprvé příštím ráčíte mi VMKská práva na nich a na jich statcích a na tom, k čemuž spravedlnost mám, všeho dopomoci a k tomu VMKské komoru tohoto královstvie Českého že ráčíte poručiti napomenúti; a já také na tom jsem, abych stavy královstvie Českého napomenul, aby mi také toho pomocni byli podle práva, k čemu sú ctí a vierou zavázáni. Nebo, milostivý králi, neviem, měl-li bych slušně člověk jmenován býti, když bych déle, sobě ku posměchu a ke škodě, měl to těm pánóm z Rožmberka snášeti; však jináče toho před sebú nemám, nežli podle řádu a práva tohoto královstvie Českého. A proti nim jest dosti opatření a nazbyt, když VMKská, jakožto král Český, podle VMKské náležitosti v těch věcech ráčíte mne a pány a přátely mé opatřiti, jakž VMKské příslušie, a stavové tohoto královstvie když se v tom tak podle jejich povinností zachovají.

A jakož jsem k VMKské Kašpara Urticella, služebníka svého, poslal a při jiných věcech poručil, aby VMKské, což se pánuov z Rožmberka dotýče, to oznámil, že sem tomu porozuměl, že s těžkem oni k něčemu slušnému přistoupí, aby smlouva byla: i již jest se to tak našlo, nebo nic toho nepodávali, z čehož bych znal, aby mně to skutkem učiniti chtěli, což sú spravedlivě povinni; ale podle práva té jsem naděje, s pomocí VMKské že svých spravedlivostí i se pány a přáteli mými brzo dosáhnouti moci budeme. Nebo jakž jest za právo v tomto království, ktožby toho z obyvateluov téhož královstvie, — a oni se páni z Rožmberka právu zepřeli, jakož za to mám, že smieti nebudou, — na ně nepomáhal, tehdy by svú čest ztratil, ježto žádný dobrý se toho nedopustí. A s tím se VMKské, jakožto pánu svému milostivému, poroučím. Dán na hradě Pražském v ponděli den Matky boží sněžné léta ɔc XXVII°.

Najjasnějšiemu knížeti, pánu, panu Ferdinandovi, Českému a Uherskému ɔc králi, infantu Hišpanskému, arciknížeti Rakouskému a markrabí Moravskému ɔc, pánu mému milostivému.

Milostivý králi! Toto mi se také zdálo VMKské oznámiti, že jest mne došlo, kterak by bylo rozkázáno od pána z Rožmberka, aby ta města a zámkové, kterýchž sú v držení, špihováni na rok byli. I tu VMKská ráčie znáti, že by se tiem zpuo-

sobem nestrojili k poddanosti řádu a práva, k kterémuž sú ctí a vierou jako i jiní obyvatelé královstvie Českého zavázáni; než k tomu se může snadně cesta najíti, že v tom královstvie bude se to motci předjíti podle řádu a práva téhož královstvie, když se jedne tiem prodlévati nebude.

Také, milostivý králi! dochází mne, že by někteří chtěli u VMKské jednati, aby oni, pan Jan a pan Petr z Rožmberka, z toho slibu, kterýž sou VMKské rukou dáním učinili, byli propuštěni, o kterémžto slibu v listu tomto napsal sem; ježto té naděje nejsem, aby VMKská měli je z toho slibu propustiti, nebo by se to s řádem a právem tohoto královstvie nesrovnávalo. Než tu mám dokonalú k VMKské naději, že v tom ve všem mne a pány přátely mé ráčíte milostivě a spravedlivě opatřiti.

Toto také zdálo mi se VMKské oznámiti, že pro práva dopomáhání není potřebí sněmu obecního pokládati; pakli by položen byl, tehdy VMKskú prosím, že VMKská toho dopúštěti neráčíte, aby se co mělo na tom sněmu jednati, cožby mělo k odtahu spravedlivosti mé a pánóv a přátel mých býti. A poněvadž o tom, milostivý králi, jest, kterak sem napřed napsal, slyšeti, že by pánóv z Rožmberka zámci a města měli špihováni býti, a já se pány a přáteli mými máme některé zámky z jejich blízké náležitosti: i známe to, že jest nám potřebí také opatrnost zachovati, i toho sme úmyslu, naše služebníky i kterýmž jorgelt dáváme, aby na hotově byli, obeslati, abychme je k našie potřebě a pro řád a právo na hotově mohli míti. Jakož také poručil jsem o ty některé věci Kašparovi Urticellovi, služebníku mému, s VMKskú mluviti, a VMKskú prosiem, že jeho v tom ve všem, což by s VMKskú ode mne mluvil, ráčíte milostivě vyslyšeti.

748.

Doktoru Václavovi z Vilhartic, aby listy K. Urticellovi z Kopřivné Hory odevzdal a na krále vznesl, koho má při opatrování pokojů na hradě Pražském zůstaviti.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Pane doctor, příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Posielám tuto listy spolu zavřené Kašparovi Urticellovi, služebníku mému, i prosím vás, že jich jemu dodáte; pak-li by jeho nebylo při vás, muožete to sami odevřieti, a za to prosím, aby těch listuov, kteříž JMKské svědčí, dodáno bylo; a v tom i v jiném prosím vás, tak jakž té naděje jsem, že pomuožete mého dobrého jednati, neb čehož žádám, žádám věcí spravedlivých. Datum ut supra.

Panu Václavovi z Vilhartic, doctoru ɔc, příteli mému milému.

Cedule doktoru Václavovi. Vězte, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti, abych žádnému nedopúštěl překážek činiti Janovi Hlavsovi z Liboslavě v pokoji, v kuchyniech královských na hradě Pražském: i poručil jsem o té věci hajtmanu

hradu Pražského, kdežto on oznámil jest to Janovi Kozelkovi, neb jest on nyní tu; i praví on Kozelka, že jest on tu z té příčiny jakožto kuchmistr JMKské, prose, aby odtud hajbán nebyl. Jakož jest ta věc také vznesena i na radu komory JMKské, i oznámeno mi, že se jim zdá, abych to JMKské oznámil. I prosím vás, vzneste to na JMKskou, koho mám při těch pokojiech zuostaviti aneb pokoji, jeho-li Kozelku jako kuchmistra, čili jeho Jana Hlavsu; neb což mi JMKská ráčí o tom rozkázati, tak chci učiniti.

749.

Dceři své Anně o smlouvání s pány z Rožmberka; žádá, aby list manželu svému, pánu z Hradce, poslala a oznámila, jaké jméno synu jejímu na křtu dáno ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozená paní, paní dcera má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly i s dětmi vašemi, toho bych vám s pravú vieru rád přál. Kteréž jste mi byly času minulého psaní učinily, což se kněžny JíMti dotýče a svědomí, i za to mám, což jsem vám zase odepsal, že jest vám toho dodáno. I toto vám, paní dcero má milá, oznamuji, že jsú mne s panem Janem z Rožmberka smlúvali, než žádný z nich jiný nebyl tyto dny minulé zde na hradě Pražském, nežli on, a nesmluvili nás, a snad také i z té příčiny, když jiných bratří JMti nebylo. A protož muožete to kněžně JíMti, jestliže jest v Hradci, oznámiti, že já z potřeby mé spravedlivosti musím svědkuov potřebovati, poněvadž smlúvy nemám, též JíMti jako jiného, pokudž bych v tom svú potřebu a v čem poznal, a v tom mi slušně JíMt ani žádný nemá co za zlé mieti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní dcero má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Anně z Rožmitála a na Hradci, paní dceři mé milé.

Také po tomto poslu posielám list, kterýž jsem psal panu manželu vašemu a synu mému milému, i jestliže jest se již domuov vrátil, tehdy má jemu dodán býti; pak-li jest ještě při králi JMti, tehdy vás žádám, že ten list rozkážete někomu přijíti, a kdyžby pan syn přijel na Hradec, aby jemu dán byl; pak-li by měl ještě při králi JMti prodlíti, tehdy žádám, paní dcero má milá, že ten list ode mne jemu, kdyžbyste tam poselstvie měly, pošlete. Také vás žádám, že mi oznámíte, kterak se i s dětmi vašemi máte, a již-li jste tohoto syna mladšieho křtíti daly a kterak jemu řiekáte. A oznámeno jest mi, že králová JíMt, paní naše milostivá, také syna mieti ráčí, a že pan Jan Mrakeš má v Hradci brzo býti, aneb snad již jest, a že na místě krále JMti, pána našeho milostivého, má vám býti kmotrem.

750.

Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory o vyjednávání s pány z Rožmberka, posílá mu listy ku králi ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyššie purkrabie Pražský. Kašpar milý! Věz, což se dotýče mne a pánuov z Rožmberka, že jsme měli jednání, nežli není žádné smlúvy, jakož tak jsem se i prvé nadál, že smluveno nebude; nebo oni stěžkem co učiní spravedlivě, což se mne dotýče, leč musiti budou, a také nebyl jest než toliko pan Jan z Rožmberka na tento čas v Praze; však mně a panu Švamberkovi podávali šest tisíc kop gr. českých: pak tu jest vzdy znáti, že vědí, že my nějakú spravedlivost máme, neb by nám toho darmo nedali; nežli byli bychme příliš nerozumní, abychme měli za několikrát sto tisíc, k čemuž spravedlivost máme, vzíti toliko několik tisíc. Pak co o to píšem králi JMti, pánu našemu milostivému, já jeden list a pan Kryštofor z Švamberka druhý list a pan Jan Holický z Šternberka třetí list, i tedť ty tři všecky listy posielám, i daj je od nás JMKské; a rád bych, aby při tom byl doktor Vácslav, aby byl kto přečta ty listy JMKské a vylože; pakli by hned toho času JMKská neměl prázdnosti toho slyšeti, ale potom by o to JMKské připomenul.

Také teďt posielám přípis listu i cedule tohoto mého psaní, co jsem JMKské psal, a to proto, aby tím dostatečněji věděl, oč píši; a podle toho s JMKskú ode mne mluv, jakž na potřebě z toho psaní poznáš, a pros, aby mne v těch věcech a pány a přátely mé, od kterýchž tuto listy posielám, ráčil JMKská milostivě podle naší spravedlivosti opatřiti.

Což se dotýče také těch jednání, což jsem prvé poručil, jestliže jsi již co zjednal, oznam mi, kdyžby se poselstvie do Prahy trefilo; a zvláště rád bych, aby to dobře zjednal, což se peněz dotýče, neb jest mi toho potřebí, a jestliže by JMKská ráčil co o to psáti radám JMKské komory na hrad Pražský, že by mi to psaní poslal. A ještě pobuď při JMKské až do mého tobě oznámení, nebo poznám-li toho potřebu, i na stravu chci více peněz poslati, neb brzo se poselstvic odsud k JMKské trefí, jakožť ještě při tom chciť něco napsati a poručiti. Dán na hradě Pražském v pondělí den Matky boží sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému vladyce Kašparovi Urticellovi z Kopřivné Hory ɔc, mému milému.

Cedule Kašparovi Urticellovi. Když již toto jiné bylo napsáno, tehdy přineseno mi od tebe psaní dnes okolo 11 hodin podle orloje českého; a při tom psal mi ceduli postmajstr, že králová JMt, paní naše milostivá, ráčie mieti syna, i to jsem rád s pravú vierú slyšel a slyšiem. A již nynie širšieho psaní zanechávám, neb chci brzo ještě tobě psáti při jiném poselstvie. A panu Šebestianovi z Weitmile oznámil jsem, že jsi od něho listu panu Mrakšovi dodal.

751.

Oldřichovi staršímu z Mezného, že jednání Petra Zmrzlíka, Přecha Lčovického a Jana z Šternberka odloženo.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož jsi mi psal, což se toho jednání, kteréž mělo podle odložení jako dnes býti, dotýče: i byltě bych to panu Janovi Leskovci i tobě oznámil, že jest mi JMKská psáti ráčil, abych o to jednal, aby se toho odložilo, ježto za to mám, že jest tobě ta věc také tak oznámena od pana kancléře, kterak jsem z tvého psanie porozuměl; i z té příčiny o tom jsem vám žádnému nenapsal, očekávaje také na příjezd páně kancléřův, abych jemu i vám takovú věc, na čem jsem to postavil, oznámil. I na tomto jest podle psaní krále JMti zuostáno: že což se dotýče pana Petra Zmrzlíka a Přecha Lčovicského, že jsem toho do tří neděl od toho dne, když přede mnú stáli, odložil, totižto do pondělieho po Matce božie na nebe vzetí najprvé přieštieho, než déle jsem zjednati nemohl, nebo také chci to brzo psaniem mým panu kancléři oznámiti, nebo se naději, že brzo již doma bude. Což se pak pana Jana z Šternberka dotýče a s ním jednání, ta jest věc odložena do svatého Jiljí, jakož která jest toho příčina, chci tu věc šíře oznámiti panu Janovi Leskovci. A kteréž jste mi noviny oznámili z Moravy, vděčen jsem toho. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Voldřichovi staršiemu z Mezného a na Mnichu, příteli milému.

752.

Kryštoforovi z Švamberka, že králová má syna; prosí, aby mu koně koupil.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Když jste dnes z Prahy jeli, za to mám, že tu hodinu přinesena mi některá psaní po poslu z Vídně, kdežto oznamuje mi se, že králová JíMt slehla v pondělí minulý okolo 12 hodin v noci na úterý, totižto o puol noci podle orloje německého, a že má JíMt syna.*) A při tom nic mi zvláštnieho oznámeno není, než že JMKská ráčil jeti v úterý minulý k Humburku, než mám za to, že tam dlúho býti neráčí; však dnes já předse, dá-li pán Buoh, naše listy po poslu vypraviem a pošli.

Toto vám také, pane švagře muoj milý, oznamuji, že pan Planknar má jeti brzo k králi JMti, i rád bych je koněm na tu jiezdu opatřil; i oznámeno jest mi, že služebniek váš Franc má kuoň plesnivý, za kterýž dal, jakž mi praveno, 53 zl. rajnských: i prosiem vás, jestli možné, že mi jej zjednáte, a jestliže jest zdravý, a po tomto mém služebníku pošlete, a chci zaň dáti 60 zl. rajnských, aneb cožby se vám

*) In margine: „Má býti ve čtvrtek na pátek."

za slušné zdálo. Pak ač téhož France nyní při vás není, než Šebestian, služebník váš, že ten kuoň má při sobě a v svém poručenie, ač snad toho nemá poručení, aby jej prodal, ale když jemu zaň více chci dáti, mám za to, že to budete motci zjednati. A zdá-li se vám někoho při tom koni poslati, tehdy bych jej chtěl hned zaplatiti zítra buohdá. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

Cedule panu Švamberkovi. Toto vám oznamuji, než že nemám kdy psáti pro přílišná zaneprázdnění, že jest tyto dny měl býti aneb snad jest v Hradci pan Jan Mrakeš: i zdá-li se vám k němu tam někoho poslati s věřícím listem, aby vaše dobré zjednal, i což jest vám přiřiekal, aby se to mohlo skutkem při JMKské vykonati.

753.

Zdeňkovi z Klinšteina v příčině propuštění poddaného.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli milý! Jakož vám najvyšší pan hajtman píše, žádaje za člověka propuštění, i prosím vás, že to učiníte dle zase přátelské odplaty, neb i mně na tom také vděčnost uděláte. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi z Klinštejna a na Škvorci, příteli mému milému.

754.

Jakubovi opatu Břevnovskému o přenechání některých vsí Kryštoforovi Švamberkovi.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, velebný kněže opate. Přieteli milý! Což se dotýče pana Kryštofora z Švamberka a na Zvíkově a těch lidí, kteréž v zápisech drží od kláštera vašeho, ježto o to jsem s vámi jednal, poněvadž jmenovaný pán má na to, jakž mi oznámil, list královského povolení, aby to mohl od vás dědičně kúpiti, kdežto také registra měli byšte mieti, kteráž jsú vám dána, co jest duochoduov a platu na těch lidech: i žádám vás, že brzo některý den po svatém Bartoloměji apoštolu božiem budete na hradě Pražském, ta registra s sebú vezmúce. A takto jsme spolu s panem Švamberkem o to rozmlúvali, ač jestliže se vám bude zdáti, abyšte někoho svého, když v Praze budete, tam do těch vsí poslali, a my bychme také poslati chtěli, aby se to všecko ohledalo, jaký jest statek a to zboží, abyšte také v tom mohli slušně a konvent váš opatřeni býti, a potom že by se mezi vámi z obú stran o to jednal a k tomu se chci rád, dá-li pán Buoh, přičiniti, cožby spravedlivé bylo, aby se a tomu konventu neukrátilo, než aby z toho vám mohl nějaký slušný užitek

čehož jste i s konventem vaším od mnoha let snad nic neužívali. I který byšte konečně den mohli v Praze býti, žádám vás, že mi to oznámíte, abych panu Švamberkovi také tu věc oznámil, a jestliže bych toho potřebu poznal, tehdy také k tomu času chtěl bych jeho obeslati, aby též do Prahy přijel; neb kdyžby se ta věc měla konati, znám za potřebné, abyšte oba dva při tom byli. Dán na hradě Pražském v pondělí den Matky boží Sněžné léta ɔc XXVII°.

Velebnému knězi Jakubovi, opatu kláštera Břevňovského a na Broumově, příteli mému dobrému.

755.

Žádá Alexa z Ronšperku, aby mu 1000 kop zapůjčil.

Na hradě Pražském 1527, 5. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli muoj milý! Oznámeno jest mi, že má vám dáti při svatém Havle najprvé přieštiem pan Jan Trčka 1000 ſſ gr. česk.: i prosiem vás, že mi té sumy puojčiete k mé potřebě od toho svatého Havla do roka, a já chci vám rád při tomto svatém Havle tu sumu s hodnými rukojměmi listem hlavniem podle řádu a obyčeje dostatečně ujistiti, tu jistinu i s úrokem, a vám se také dobrým přátelstviem odplatiti. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v pondělí den Matky boží Sněžné léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Aleximu z Ronšperka, přieteli mému milému.

756.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka o jízdě krále Ferdinanda z Vídně do Humburku, o úspěchu válečném vojsk královských v Uhřích, o Černém muži, o vojvodovi Sedmihradském, o svolené pomoci králi, o sněmu, o smlouvání s pány z Rožmberka ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Psal jest mi pan Jan z Pernštejna, hajtman markrabstvie Moravského, a při tom poslal přípis listu, kdež jste jistcem na 200 ſſ gr. č. panu Kryštoforovi z Brníčka a jeho dědicóm, o obnovení toho listu; jakož vám teď to všecko ten přípis, i také od téhož pana hajtmana list i ceduli posielám, ježto, čeho při tom žádá, tomu všemu budete moci z toho psanie vyrozuměti.

Také od vás psaní jest mi dodáno, z kteréhož jsem porozuměl, že se na svém zdraví lépe máte, ježto zprávu tu jsem rád uslyšel a toho vám přeju. A kdež mi také připomínáte o odpověď od krále JMti, pána našeho milostivého: i ještěť ji nemám a neviem, čím se to tak dlúho prodlévá, leč tudy, že JMKská tou válkou uherskú jest mnoho zaneprázdněn; však chci o to JMKskú připomenúti, zdali byšte mohli již bez dalších odtahuov odpověď mieti.

Jáť jsem poslal k JMKské svého jednoho služebníka, kterémuž jsem poručil, aby doněkud při dvoru královském pobyl. I přineseno mi včera od něho psaní, ježto mi oznamuje, že JMKská ráčil jeti z Vídně do Humburku, a že by tu mělo drahně pánuov Uherských přijeti a JMKskú za krále sobě Uherského vzíti, jakož tak i prvé někteří učinili; odtud pak JMKská zase-li ráčí do Vídně jeti, čili kde jinde, toho ještě neviem.

Což se pak jiných novin odtud dotýče, za to mám, že prvé o tom jste slyšeli, že JMKská má něco zámkuov a měst v Uhřiech na pomezí, i také zámek Prešpurk s městem, i Trnavu, a tak jest slyšeti, že měl býti obehnán Trenčín tiem vojskem JMKské, nad kterýmž jest najvyššiem hajtmanem pan markrabie Kazimír; toho pak dokonale neviem, již-li jest se to obehnání skutečně stalo.

Také Černý muž, kterýž se ciesařem od Boha poslaným píše a řiekají jemu Jan, jest při králi JMti, pánu našem, a ta jest řeč, že veliké překážky na vodě činí skrze své na násadách, a že proto na čas nesmějí se svobodně přes Dunaj od Budína do Pešti voziti a též zase. Než také jest slyšeti, že by pan vajvoda strojil se k nějakému odporu, a že jsú podle něho vajvodové Valaští a snad i někdo více; než to nejsú noviny jisté nežli běžné.

Toto vám také, pane švagře muoj milý, oznamuji, že mi včera psaní přineseno a oznámeno, že králová JíMt má syna, a že slehnúti ráčila ve čtvrtek na den svatého Petra z uokov zproštění na pátek okolo puol noci na zámku Vídeňském.

Jakož jste mi také psali, což se pomoci králi JMti učinění dotýče, i předse na tom jest, jakž jsme svolili, abychme tomu dosti učinili, nežli ještě jest sněmu nebylo a neviem kdy bude, ani proč se tím prodlévá; než soudcové zemští měli by se na hrad Pražský a do Prahy sjeti pro některé potřeby tento čtvrtek a v pátek najprvé přieštie. Oznamuji vám také, že jest bylo jednání z poručení krále JMti mezi mnú a pány z Rožmberka o naše pře a různice, kteréž spolu máme: i není nic zjednáno a smluveno, a také nebyl než toliko z nich pan Jan z Rožmberka; a jinému nerozumiem, než že právem musejí se ty věci konati.

Na toto jsem sobě také, pane švagře muoj milý, pomyslil, když by byly které vaše potřeby případné a nebyly zvláštně pilné, ježto byšte o to JMKské psáti chtěli a psali, že byšte to mohli ke mně posélati, nebo častá mievám poselstvie k JMKské, i mohl bych to jedno s druhým posélati; neb ještě odsud neviem, bych mohl do svatého Bartoloměje aneb do svatého Jiljí odjeti. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v uoterý den sv. Sixta papeže léta ↄc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického, panu švagru mému milému.

757.

Sestře své paní Kateřině z Rožmitála, že mu nyní možné není u krále o to jednati, aby dům její na Hradčanech ve dsky zemské zapsán byl.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Dodáno mi dnes od vás psaní, kdežto mi připomínáte o ten duom váš na Hradčanech, abyšte jej mohla ve dskách mieti: i paní sestra má milá, nyní neznám, abych to mohl snadně u JMKské zjednati, nebo všeho se jako obyčejně těchto časuov zase k rozváženie do Čech odkládá; pak kdybych měl o to jednati a toho se mělo zase odložiti, snad by spieše v tom byla překážka nežli zjednánie, než když k tomu zpuosob poznám, rád o to jednati chci. Což se pak prelátuov dotýče, oč jste mi psaly, ještě na to od nich nemohl jsem konečné odpovědi mieti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychom se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v uoterý den sv. Sixta papeže léta oc XXVII°.

Urozené paní, paní Kateřině z Rožmitála oc, paní sestře mé milé.

758.

Šepmistrům a radě na Horách Kutných v příčině ukončení sporu žida Majora s Prokopem Preilem.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé milí! Vzneseno jest na mne, kterak by Mayor žid, Munkuov bratr, měl činiti něco před vámi s Prokopem Preylem tu na Horách, a o to že by mělo býti brzo před vámi stání: i za to vás žádám, že již o to jim konec spravedlivý bez dalšiech odtahuov učiníte, aby jedna i druhá strana o to nepotřebovala dalších prací a nákladuov činiti; ježto jsem té naděje, že se v tom povolně a spravedlivě zachováte. Datum ut supra.

Vzáctné opatrnosti pánóm šefmistróm a radě na Horách Kutnách, přátelóm mým milým.

759.

Adamovi z Hradce o sporu Petra Zmrzlíka a Přecha Lčovického s Záleskými, o odkladu narovnání s Janem z Šternberka, o záležitosti Pražan, mistra Jana Paška i Hlavsy, o vyjednávání s pány z Rožmberka.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane synu! Kteréž jest mi král JMt, pán náš milostivý, psaní učiniti ráčil, což se pana Petra Zmrzlíka a Přecha Lciovicského dotýče, tak jsem se zachoval a o to pilně jednal i zjednal, že jest toho odloženo až do pondělieho po hodu Matky božie na nebesa vzetí; nežli

těžce jsem druhú stranu k tomu přivedl, a obávám se, že již potom, aby k tomu ta strana svolila, stěžkem přivedu, anébrž netuším, abych s jejich vuolí jaký odtah další zjednal, a zvláště což se Přecha Lciovicského dotýče, neb v tom Zálezští velikú těžkost měli, že jest sám osobně na ten čas on v Praze nebyl, a oni že jsú několikrát jezdili a práce a náklady že vedou, poněkud i sobě k posměchu to předkládajíce, poněvadž oni několikrát o to jezdili a on nic. Nežli pan Jindřich Švihovský, ač jest pro nedostatek svého zdraví osobně nebyl, než poslal jest na svém místě, a poněvadž také pan Petr Zmrzlík osobně k tomu jednání přijel, i přivedl jsem k tomu, aby pan Jindřich Švihovský jeho nezatýkal od tohoto času až do napřed jmenovaného pondělieho, a potom ještě do téhodne, by pak i smlúvy nebylo; než což se dotýče Přecha, toho jsem tak u Zálezských zjednati nemohl, poněvadž jest sám osobně nebyl. Protož, pane synu muoj milý, poněvadž toho neznám, abych již k smlúvě mezi těmi stranami mohl jaké další odtahy zjednati, tehdy mi se zdá za potřebné, abyšte ráčili k jmenovanému ponděliemu po Matce božie na nebesa vzetí do Prahy přijeti; neb pro vás toho jsem úmyslu, abych vás, dá-li pán Buoh, zde na hradě Pražském dočekal pro naše spolu také i jiná pilná rozmluvení, než potřebí jest mi také potom brzo na Blatnú jeti, jakož chci vám to šíře, když se buohdá spolu shledáme, oznámiti.

Což se pak pana Jana z Šternberka dotýče, ten jest byl velmi těžek odtahu, pravě, že jeho již dávno na tom držím, i do mne sobě to obtěžuje, a že jest pan Jiří Konopištský, strýc jeho, obeslán do Vídně k nějakému roku, a že on má s ním státi, a že se ta věc jedna s druhú nemuože trefiti, aby obému dosti pojednú učinil: však vzdy jsem k tomu jeho přivedl, abych mohl mezi vámi přátelsky jednati, i což se panie sestry vaší dotýče, že ještě ta věc má mieti prodlenie až do svatého Jiljí nejprv přieštieho, to jest ještě viece nežli týden po svatém Bartoloměji. A když se buohdá spolu před tiem shledáme, bude toho potřebí, abychme o to spolu šieře rozmluvili, zdali v Praze čili na Blatné mělo by se a mohlo o to jednati.

Jakož jste mi také ráčili psáti, což se Pražan a mistra Jana i také Hlavsy a některých jiných dotýče, jakož JMKská také o to mně i najvyššiemu panu hajtmanu psáti ráčil: i měl jest včera o to zmínku pan hajtman i já s některými z Pražan, i dali nám tuto odpověď, že jsú k JMKské poslali, a když se zase jejich posel vrátí, že nám tepruv na to odpověď dáti chtí; než jistě, muoj milý pane synu, pokudž bych v tom mohl, rád bych JMKské vuoli a vaši žádost vyplnil. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v uoterý den sv. Sixta papeže léta ɔc XXVII°.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ɔc, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, panu synu mému milému.

Toto vám také, pane synu muoj milý, oznamuji, že v pátek minulý bylo jest jednání, což se mne a pánuov z Rožmberka dotýče, ač toliko nebyl než jeden z nich, pan Jan, než nic smluveno není, nežli poněkud jako posměšně se mnú a s pány a těmi přáteli mými, kterýchž se v tom také podle mne dotýče, strana druhá jednala. Pak již já o smlúvu nestojiem, než což jsem v tom činil, to jsem učinil pro krále JMt, pána našeho, jsa v tom povolnější mnohem více nežli jsem povinen; již se s boží pomocí chci práva podle mé spravedlivosti držeti, a toho buohdá užívu; a o JMKské nepochybuji, že JMKská ráčí mi mé spravedlivosti podle práva, k čemuž jest JMKská i přiesahú svú zavázán, dopomáhati, a stavové tohoto královstvie, také pod závazkem cti a víry, jsú též povinni toho pomáhati. Ač páni z Rožmberka majie se nač a velmi rozmysliti, jestližeby se chtěli skutečně právu zprotiviti, a ktož by jim toho pomáhali z obyvateluov tohoto královstvie, ti aby čest ztratili, nebo ktož se právu zprotivie a kto jemu toho pomáhá, jsú sobě rovni. Ač někto snad, aneb bez snadu, mú spravedlivost lehčí, však jakž kolivěk jest, to se buohdá brzo zví, žeť pod tou spravedlivostí nětčí čest i statek klesne a padne, nedá-li jí v čas místa; než do svatého Jeronyma, kterak jsem JMKské připověděl, chci v tom mieti strpení.

Cedule panu kancléři. Také račte věděti, že jsem s panem komorníkem zemským obeslal soudce zemské pro některé příčiny a potřeby řádu a právu náležící, žádajíce, aby se do Prahy sjeli tento čtvrtek najprv příštie, a vám jsme také psali, též jako jiným, za též žádajíce; ale když nám oznámeno, že ještě doma nebyli jste, i neposlali jsme k vám ani ku panu Chvalovi Leskovci, neb jsem se také nadál, že s vámi jest anebo v Moravě.

760.

Janovi Leskovci z Leskovce o při Petra Zmrzlíka a Přecha Lčovického s Záleskými a o odložení pře Jana z Šternberka ɔc.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Což se té věci dotýče mezi panem Petrem Zmrzlíkem a Přechem Lciovicským a stranú druhú, k tomu jsem přivedl, ač dosti těžce, že jest toho odloženo až do pondělieho po hodu Matky božie na nebesa vzetie najprvé přieštieho, ježto také jsem o tom panu kancléři, synu mému milému, psal, kdežto toho se od něho šieře té všie věci doviete, jestliže brzo na Hradci bude, jakož se tomu z některé příčiny naději. A zdálo by mi se také, bude-li pan kancléř k tomu ponděliemu v Praze, jakož té naděje jsem, tehdy mi se zdá, abyšte vy také byli, o tu věc, což se Petra Vencelíka dotýče, i pro některé jiné potřebné věci k rozmluvení. Než což se pana Jana z Šternberka dotýče, toho jest odloženo do svatého Jiljí, jakož o tom o všem šieře jsem panu kancléři psal, a tuto

vám proto mnoho nyní nepíši, jsa té naděje, že se spolu buohdá shledáme v již psaný pondělie. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Leskovci z Leskovce a na Kamenici, příteli mému milému.

Když se shledáte s panem Voldřichem staršiem Mezenským, žádám vás, že jemu také o těchto věcech oznámiete, ač měl u mne včera posla, také jsem jemu něco napsal. A jakož byl jsem smlúván, což se pánuov z Rožmberka dotýče, i není nic smluveno, než chci se držeti s boží pomocí podle práva mých spravedlivostí.

761.

Žádá doktora Václava z Velhartic, aby Kryštofovi Urticellovi ve vyjednávání při králi nápomocen byl.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Pane doktor, přieteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Ačkolivěk psal jsem vám nedávno o některé věci, i také služebníku mému Kašparovi Urticellovi, však také žádal jsem pana Wolfarta Planknara, aby o mú některú věc při králi JMti jednal: i pokudž byšte byli v tom potřebováni, žádám vás, že také toho pomocni budete, a zvláště což se peněz dotýče, v čemž spravedlivě opatřen býti mám; neb jistě JMKské rád bych, pokudž bych najvýše mohl, slúžil, a zvláštniech daruov nežádám, než abych své spravedlivosti užiti mohl, což jest mi dlužno, i také čehož by mi se podle práva dopomotci mělo. A neníť div, že o to někdy často připomínám, neb není o několiko páruov sklenek, než o několikrát sto tisíc; však na to tak nemieniem, co mi se má hotových peněz dáti, než čehož mi se má podle práva z povinnosti a mé spravedlivosti dopomáhati.

Jakož času předešlého byl jest učinil psaní pan Tunkl JMKské, pánu našemu milostivému, i psal mi o to, připomínaje, má-li odpověď: i poněvadž ještě o tom nic neviem, žádám vás, připomeňte JMKské jemu o odpověď, a jaká bude, když mi ji pošlete, tehdy ji jemu také poslati chci. A s tím dajž vám se pán Buoh ve zdraví dobře mieti. Datum ut supra.

Panu Václavovi z Velhartic, doctoru ɔc, příteli mému milému.

762.

Napomíná Únhoštské, aby se zmocnili Švejdy psance.

Na hradě Pražském 1527, 6. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Opatrní Ounhoštští milí! Vzneseno jest na mne, kterakby tuto středu, aneb kdyžkoli, měl před vámi státi nějaký Švejda, o kterémž zprávu mám, že jest to psanec: protož vás žádám i napomínám, že se jím dostatečně podle práva ujistíte, a kterak se v tom budete mieti dále zachovati, když tak učiníte, chci vám to oznámiti,

protož toho neobmeškávejte; neb jestliže by ta věc kterak vámi sešla, aneb že byšte jemu vajstrahu učinili, mohlo by o to k vám hleděno býti podle práva. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Opatrným purgmistru a konšelóm městečka Ounhoště, mně milým.

763.

Kryštoforovi z Švamberka, že Černý muž úkladně jest zabit, že Petr mladší z Rožmberka u krále málo pořídil, a že v Praze oslaveno narození syna královského.

Na hradě Pražském 1527, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, což se pana Jana Mrakše dotýče, i jakž něco prázdnější budu, chci to rád učiniti a vám o tom mé zdání sepsané poslati, ač bez mého zdání dobře byšte v to trefiti mohli. Jakož jsem vám, pane švagře muoj milý, psal, že jest králová JíMt slehla a že má syna, než v tom sem se zmýlil pospiechaje, kdež jsem napsal v pondělí, i má býti ve čtvrtek na den svatého Petra z uokóv zproštění na pátek ve 12 hodin, nebo mi tak také JMKská potom psáti ráčil. A již jest JMKská na Starých Hradech.

Toto také račte věděti, že jest mi psáno, že nějakým oukladem jest zabit Černý muž, a jeho hlava že jest přinesena panu vajvodovi; i tak se ledacos přihází, ktož lecjakús chasu spravuje, a protož sluší opatrnosti užívati, a těm, ktož jsou dobří a zachovalí, věřiti. Psal jsem již knězi opatu Břevnovskému a k němu na Brúmov poslal, a když mi se zase posel vrátí, tehdy, co budu míti za odpověď, chci vám to oznámiti bez meškání.

Tomuto jsem porozuměl, že jest pan Petr mladší z Rožmberka málo svých věcí u krále JMti zjednal a zvláště proti nám, a bohdá nezjedná nic toho, což by mělo býti ke škodě anebo k ujmě naší spravedlivosti. Myť jsme zde včera, muoj milý pane švagře, „Te Deum laudamus" na hradě Pražském a v Praze slavně vedli i rozličné triumfy měli, veselíce se pro narození syna JMKské. A pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Sixtu papeži léta ɔc XXVII°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zviekově ɔc.

764.

Jindřichovi a Břetislavovi z Risenberka, že královna má nového syna, Černý muž že zabit.

Na hradě Pražském 1527, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Urození páni, páni švagrové moji milí! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jiného vám nynie neviem co zvláštnieho psáti mimo obecní noviny, nežli že jest pán Buoh všemohúcí ráčil dáti králi JMti, pánu našemu milo-

stivému, syna, nebo JíMt králová slehla ve čtvrtek na den sv. Petra z uokov zprostění na pátek ve XIIte hodin podle orloje německého, totižto puol noci; a jest JMKská nyní na Starých Hradech; a sjelo se k JMKské drahně Uhruov i někteří biskupové. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, páni švagrové moji milí, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Sixtu papeži, léta ɔc XXVII°.

Pánóm švagróm mým milým, panu Jindřichovi a panu Břetislavovi, bratřím z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc.

Toto vám také, páni švagrové moji milí, oznamuji, ač proto toho nejistím, že by ten Černý muž, jako se pokládal za císaře od Boha poslaného, zabit byl a že jest hlava jeho přinesena panu vajvodovi v Uhřiech ɔc; pak to máte ten spuosob, že ktož rozličnú chasu spravuje a na ni se spouští, že někdy i nenadálú anebo nebezpečnú přiehodu mievá.

765.

Rackovi z Běšin, purkrabí na Blatné, aby cedule mu poslané rozeslal; králová že má syna.

Na hradě Pražském 1527, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Teďt posielám dvě ceduli, pošli jednu panu Švamberkovi na Zvíkov a druhú panóm Švihovským na Rabí, aneb jednomu z nich aby dána byla; a co mi se bude zdáti více potřebného, chciť oznámiti při synu mém, a jestliže mi kto co odpíše, poslal by mi při jiném poselstvie. A toto věz, že jsme zde slavnost zvláštní drželi, že jest pán Buoh všemohúcí ráčil dáti králi JMti syna, neb jest králová JíMt slehla tento čtvrtek minulý na pátek. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Rackovi z Běšin, purkrabí na Blatné, mému milému.

766.

Nejmenovanému, kdy nejvyšší kancléř na hrad Pražský přijede.

Na hradě Pražském 1527, 7. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3919 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, co se té věci a pana kancléře dotýče, i jest mi to psaní od tebe dnes datum tohoto listu dodáno. I věz, že jest nyní pan kancléř při králi JMti, pánu našem milostivém, než měl by býti na hradě Pražském v pondělí po hodu slavném Matky boží na nebesa vzetí; i mně by se zdálo, aby také na ten den byl, aneb někomu na svém místě poručil, a chci se k tomu rád s pilností přičiniti, aby již mo[. . . . .]

767.

Janovi z Rožmberka, že k němu na místě svém Jana Sulka z Hrádku a Václava Kornuška z Vostrovačic posílá.

Na Blatné 1527, 30. října. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane příteli muoj milý! Posélám k vám uro-

zeného a statečného rytíře pana Jana Sulka z Hrádku a urozeného vladyku Václava Kornuška z Vostrovačic, služebníky své, poručiv jim o některé věci s vámi mluviti. I což na tento čas ode mne s vámi mluviti budou, žádám vás, že jim toho ráčíte věřiti, jakobych sám s vámi mluvil. Dán na Blatné v středu po hodu svatých Šimoniše a Judy apoštoluov božiech, léta ɔc XXVII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

Totéž psáno urozeným pánóm, panu Joštovi a panu Petrovi, bratřiem též z Rožmberka ɔc, nebo jednomu z nich, pánóm a přátelóm mým milým.

768.

Žádá Jana z Rožmberka, aby Prachatických nepoháněl ze rčení.

Na Blatné 1527, 29. prosince. Orig. v panském arch. Prachatickém, t. č. v Petrově dvoře. I. A° 1c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Oznámeno jest mi, kterak byšte Prachatické napomínali ze rčení, v kteréž jsú vešli, když jest již mezi námi smlúva učiněna byla, kdežto mně se zdá z některých příčin, že by tím povinni býti neměli. A protož, pane a přieteli muoj milý, žádám vás, že jich tím obtěžovati nebudete. Pak-li vám se vždy zdá, že jsú vám tím povinni: abyšte znáti ráčili, že bych rád s vámi, pokudž na mně jest, dobré přátelstvie zachoval, poddávám toho k rozeznání na soud zemský, abychme pánuov JJMtí a vladyk soudcí zemských o těchto suchých dnech postniech najprvé příštiech prosili, aby tu věc mezi námi vyslyšíce, o to konec spravedlivý učiniti ráčili; a tak v tom neukrátí se v spravedlivosti žádné straně. Odpovědi žádám. Dán na Blatné v neděli po svatých Mlaďátkách léta božieho ɔc XXVIII [sic].

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabí Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

769.

Janovi z Rožmberka o zaplacení dluhův a povinného mu postoupení ještě některých vsí a gruntů.

Na Blatné 1528, 5. ledna. Orig. v panském arch. Prachatickém, t. č. v Petrově dvoře. I. A° 1c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli muoj milý! Na mé dvoje psaní jaké jste mi odpovědi dali, tomu jsem porozuměl, ještě nezdá mi se potřebí toho všeho opakovati. Nežli předkem, což se těch $VII^{1}/_{2}^{M}$ ß gr. č., v kterýchž mne v dluzích zastúpiti máte,*) dotýče, za to vás žádám, že tím neráčíte prodlévati, než tomu dosti

*) Klademe sem seznam dluhův summou půl osma tisíce kop grošův českých, kteréž vedle smlouvy zaplatiti

učiniti, abych zase své jistoty od nich měl, kteréž jsem vám prvé sepsané, u koho mne zastúpiti máte, dal, a ktož má na mne z nich zápis dskami, aby mi jej propustil. A neviem, by kto tak zvláštně dalecí byli, kdež mne zastúpiti máte, kromě pan Mikuláš purkrabě z Donína, jako na Grafštejně, ten jest v kraji Boleslavském blízko od Horních Lužic. Než Václav Chrustenský, jakž mi oznámeno, ten jest se nedávno do Moravy obrátil a již snad tam jest, a tomu byšte měli za mne dáti IIII^{C} ß gr. č. I jestliže chcete mně je dáti ve dvú nedělí pořád zběhlých a na Blatné položiti, chtěl bych je přijíti a vás z nich kvitovati a jemu o sv. Jiří sám tu summu zaplatiti, ač již od svatého Havla máte z toho úrok dáti, jako i z jiných sum ode mne vám oznámených; však proti vám toho bych sobě nevážil, což se těch IIII^{C} ß gr. č. dotýče, co by se z toho úroku dáti mělo, jestliže mi tu jistinu ve dvú nedělí, tak jakž vám píši, dáte.

Což se pak toho, čehož jste mi ještě nepostúpili, ješto k Prachaticóm spolu s Volary přísluší, dotýče, oznamujíce mi, že nevíte, by která více ves příslušela k Prachaticóm, nežli což jste mi jich postúpili, nébrž ani o těch že jste věděli, příslušejí-li k Prachaticóm čili nic, ač jsem je vám sám, aneb syn muoj, vypsané dal: i není divné, pane a příteli muoj milý, že jsem vám všeho pojednú oznámiti nemohl, poněvadž jsem prvé Prachatic nedržel, a vy držíce je, tak jakž jste mi psali, co k tomu přísluší, toho jste dokonale nevěděli; a věřím tomu, že jest tak.

---

měli páni z Rožmberka; o jich zaplacení vyjednávali důvěrníci Zd. Lvem z Rožmitála dne 30. října 1527 k Janovi z Rožmberka vyslaní. [Viz list č. 767.].

„O těchto oznamuji, aby mne páni z Rožmberka ve dluzích podle smlúvy zastúpili až do VII$^{1}/_{2}{}^{M}$ kop gr. českých. U pana Mikuláše purkrabie z Donína a na Grafstejně v II$^{1}/_{2}{}^{M}$ kop. gr. č., a tomu se má jistina zaplatiti i s úrokem tohoto polúletiem přišlým při svatém Jiří najprvé příštiem. U sirotkuov pana Jana Ryzmberského anebo u jejich poručníkuov v 1$^{1}/_{2}{}^{M}$ a ve III$^{1}/_{2}{}^{C}$ kop. gr. č., a z toho ze všeho úrok se dává. U Jana Buzického, purkrabie na Strakonicích, v II$^{1}/_{2}{}^{C}$ kop. gr. č., z toho se také úrok dává. U Václava Chrustenského v IIII^{C} kop. gr. č., a to se má jemu dáti při sv. Jiří i s úrokem. U pana Jana Míčana v 1^{M} kop. gr. č., z toho se také úrok dává. U Petra Císle z Svojšic v VII$^{1}/_{2}{}^{C}$ kop. gr. č., úrok se z toho také dává; a svědčí jemu list na groše široké, aby se tou mincí zaplatilo, a o to s ním poručeno jest jednati, aby obyčejnú jistotu na to přijal, pakli by nechtěl, tehdy tu summu ukázal bych někde jinde jinému k zaplacení. U Přecha z Čestic a manželky jeho v VII$^{1}/_{2}{}^{C}$ kop. gr. č., z toho se dává také úrok; nežli když jest s ním o to mluveno, byl toho něco odporen, ale snad páni z Rožmberka snáze to u něho zjednají; pakli by nemohli zjednati a mně to oznámili, tehdy bych také tu summu na někom jiném ukázal. Pakli mi chtí tu kterú summu hotových peněz dáti a to mně po vás oznámiti, byl bych toho vděčen, tak aby mi to bylo dáno a na hradě Pražském anebo na Blatné položeno ve dvú neděliech po sv. Martině nyní najprvé příštiem.

Což pak mne a u koho v kterých summách v dluzích mých tuto oznámených zastoupí, tehdy žádám, aby mi od toho každého list vyvadili a vrátili též ve dvú neděliech po svatém Martině najprvé příštiem; a což jsem kterú tu summu dskami ujistil, tehdy také v tom času aby mi ten zápis propuštěn a vyvazen byl. A kteráž kolivěk ta summa bude, tak jakž se napřed jmenuje, vyvazena, tehdy chci z té summy pány z Rožmberka kvitovati, čemuž se dosti stane, a podle smlúvy se v tom zachovati. A již to šíře předložíte a oznamte, kterak jsem vám poručil. (*Opis souč. v arch. Třeboň. sub familia Rosenberg 15.*)

A tohoto jsem se uptal, že ještě tyto vsi k Prachaticóm podle městečka Volar příslušejí: Zelnava, Perunek, Šonava, Pargkfryd, Žumberk, a těch pět vsí že jsú je drželi první držitelé Prachatic; a k tomu tři kusy řeky aneb potokuov, a hory a lovy od Volar a od těch vsí a okolo těch vsí, ješto, jakž mi oznámeno, jest těch hor a lesuov drahně, čehož mi také ještě postúpeno není. I žádám vás za to, račte mi toho všeho postúpiti v ochtáb svatých tří Králuov, to jest v pondělí od zejtří v témž dni pořád zběhlém, bez umenšení; jakož té k vám naděje jsem, neb Volarští jsú toho dobře vědomi i mnozí okolní sousedé, a nepochybuji o tom, že i v Prachaticích mnozí.

A také to mi oznámeno, že z těch vsí jako všecky pořádky spolu s Volarskými činievali a ještě že spolu vuoz vojanský mají se všemi potřebami, ješto bylo by o tom mnoho vypisovati, a té jsem naděje, že i v těch vsech lidé vědí, že jest to tak, chtějí-li pravdu pověděti. I tohoto jsem spraven, že pan Jindřich Rabštein, kterýž to všecko také k Prachaticóm držel, dokudž ještě v dědictvie Prachatice nebyly s jejich příslušenstviem uvedeny, dal z té jedné vsi pro nějaké provinění rychtáře stieti, a tak s nimi činil s těmi i s jinými, kteříž k Prachaticóm příslušeli, jakožto držitel toho všeho. I tuto všecku věc dostatečně oznámenú majíce, žádám vás, že mi na to na všecko odpověď dáte psaniem vašiem po tomto mém poslu; a kdybych byl prvé tak se na to vyptal, jako na to, čehož jste mi postúpili, byl bych vám to také rád prvé oznámil.

Což se také dotýče té pomoci, kterúž byšte chtěli od Prachatických a od těch, kteréž k tomu držím, mieti: i ač byl jsem vám toho poddal k rozeznání soudu zemskému, ale poněvadž ráčíte toho poddávati na krále JMt, pána našeho milostivého, přistupuji k tomu, ač JMKské nerad bych mnoho zaneprazdňoval, poněvadž na tento čas JMKská ráčí v jiném královstvie býti.

Jakož také k JMKské poslal jsem, prose, aby ráčil mezi námi místo a konec učiniti, oč jsme na JMKské podle smlúvy přestali, neb se již hromnice přibližují a ještě o tom neviem, na který den ráčí nám o to a kde den položiti a jmenovati, neb mi se ještě poselstvie od JMKské nevrátilo, čili JMKská ráčí někomu to na svém místě k vyslyšení poručiti a potom JMKská vajpověď na to učiniti: pak, jakž se smlúva a nač vztahuje, rád bych o to brzký konec měl; a naději se, kdyby ty všecky věci na místě byly postaveny, že by mezi námi mohlo trvalejší přátelstvie býti, a snad se nám s obú stran mohlo by to časem svým hoditi. Dán na hradě Pražském v neděli před hodem slavným božieho křtění léta ɔc XXVIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

770.

Janovi z Rožmberka o postoupení mu ještě některých vsí a gruntů.

Na Blatné 1528, 9. ledna. Orig. v panském arch. Prachatickém, t. č. v Petrově dvoře. I. Aª 1c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Jakož jsem vám prvé psal, což se těch vsí, řek, potokuov a hor, a což k tomu náleží, i lesuov ɔc dotýče, ježto k Prachaticóm to přísluší: a to jsem vám dosti zřetelně vypsal, kdežto jste z toho mohli vyrozuměti, že to jest k Prachaticóm připojeno spolu s Volary, a smlúva mezi námi ukazuje, Prachatice se všiem příslušenstviem, tak jakž jest ta věc dskami zemskými zapsána, a toho všeho že mi má býti postúpeno bez umenšení. I věc jest vědomá, kterak jsem se již na to vyptal, že ještě za proboštuov Vyšehradských to jest se všecko k Prachaticóm drželo i s Volary spolu, a toho užievalo všelikterak i se všemi zvolemi, i od těch pánuov, ktož jsú to v zástavách aneb v zápisích držievali, a že jest ta věc potom všecka společně v dědictvie frajmarkem uvedena. I za to vás žádám, račte tomu a té smlúvě dosti učiniti dskami zapsané a toho všeho mně bez dalšiech odtahuov postúpiti; neb jest věc spravedlivá, poctivá i povinná, kto co s kým smluví, aby tomu dosti činil, a zvláště což se pak dskami zemskými utvrdí a zapíše, a všickni tři bratří k tomu jste zavázáni; než já vám proto toliko o to samému píši, jakožto najstaršiemu z nich, také jsa té naděje, že snad vám na tento čas spravování těch statkuov, čehož všickni v držení jste, náleží.

A v pravdě rád bych k vám ve všem slušném dobré přátelstvie zachoval, poněvadž již smlúvu máme, a s vámi všech nesnází rád bych se uvaroval, a jich z úmysla před se bráti nemíniel; než znáti každý by mohl a muože, že jsem sobě toho povinen, abych své spravedlivosti neopúštěl. Odpovědi žádám.

Což se dotýče těch IIII^{c} ß gr. č., kteréž byšte na místě mém Václavovi Chrustenskému dáti měli: i jestliže mi je račíte dáti a na Blatnú do hromnic najprvé příštiech poslati, chtěl bych je vzíti a vás z nich kvitovati. Dán na Blatné ve čtvrtek po hodu slavném božieho křtění léta ɔc XXVIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého, panu příteli mému milému.

771.

Janovi z Rožmberka, že s ním chce rozmluviti přátelsky o tom, co mu ještě postoupiti má.

Na Blatné 1528, 20. ledna. Orig. v panském arch. Prachatickém, t. č. v Petrově dvoře. I. Aª 1c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Jakú jste mi opět odpověď na mé psaní, co mi ještě podle smlúvy k Prachaticóm postúpiti máte, dali, tomu jsem porozuměl, jako byšte při tom nějakú obtížnost měli; neb jste toho dotkli, že jste ten nikdy nebyli a nejste, abyšte tomu, co byšte s kým smluvili, dosti nečinili,

kterak šíře to samo v sobě psaní jest. I na to jsem svého psaní vám nečinil, abych vám v čem měl ublížiti, což by bylo dobrému přátelstvie ku překážce, nežli z potřebnosti to jest přišlo, abych to měl a to držel i toho užieval, což mi podle smlúvy spravedlivě náleží a přísluší; neb kterak jsem se na to vyptal, o tom držím, a kdyby bylo potřebí, i to bych mohl pokázati, že se o to zasazuji, což jest se k Prachaticóm drželo a držeti má s Volary spravedlivě. Ale poněvadž snad ráčíte na tom mieti omyl, aneb nějakú od někoho omylnú zprávu, aneb jakážkoli toho příčina jest: toto bych chtěl učiniti, ale bez ujmy a škody spravedlivosti mé a bez úrazu té smlúvy, kterúž spolu máme, chtěl bych o to s vámi přátelsky rozmluviti na hradě Pražském některý den po hromnicech najprvé příštiech ten týden před některými našiemi přátely; neb poněvadž někteří pro potřebu našeho stavu máme ty dny po hromnicech v Praze a na hradě Pražském býti, té jsem naděje, že vy také býti ráčíte, a tu konečně, za to mám, to budete moci poznati, oč se zasazuji, že v tom o věc spravedlivú stojiem. Odpovědi žádám. Dán na Blatné v pondělí den sv. Fabiana a Šebestiana léta ɔc XXVIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

772.

Kryštoforovi z Švamberka, že má opět rok položený s pány z Rožmberka, o srovnání s Řepickými.

Na Blatné 1528, 17. května. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře! Za to mám, že jest vám doctor muoj oznámil, jestliže jest co nového v Praze, ješto by se za novinu rozprávěti mohlo po odjezdu vašem z Prahy, a protož vám o novinách tuto nepíši; než těžce jsem se z Prahy vypravil a tepruva dnes, datum této cedule, na Blatnú jsem přijel.

A poněvadž máme rok položený s pány z Rožmberka od tohoto pondělieho v témždni, i musím zase vyjeti, dá-li pán Buoh, tento pátek, a nocleh chtěl bych mieti buohdá v Příbrami: i prosím, račte mi oznámiti, také-li ten den chcete v Příbrami býti, čili nocleh v Dobříši mieti. Toto vám také, pane švagře muoj milý, oznamuji, že paní Řepická stará i také pan Ctibor a pan Hynek, bratří Řepičtí, to mi připomínají, žádajíce, abychme jim rok položili jakožto mocní ubrmané a o to jim konec učinili, óč jsú na nás a s obú stran na přáteliech vydaných přestali: i jestliže se vám zdá, psal bych obojí straně, aby na hradě Pražském byli a před námi stáli v středu před hodem Ducha sv., a že je chceme doslyšeti a tu věc na tom místě postaviti, aby o suchých dnech mohl mezi nimi konec spravedlivý býti. I co jest v tom vašeho úmyslu, prosím, že mi to oznámíte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti,

pane švagře muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v neděli po svaté panně Žofii léta ɔc XXVIII°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

773.

Žádá Jana z Rožmberka, aby mu zapůjčil registra k přepsání.

Na Blatné 1528, 10. října. Orig. v panském arch. Prachatickém, t. č. v Petrově dvoře. I. Aª 1c.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Za to mám, že ráčíte mieti v paměti, kdež jsem vás žádal, abyšte mi ráčili puojčiti registr k přepsání: i dali jste mi byli na to přátelskú odpověď, než že toliko odložili jste toho, až byšte na Krumlově byli; ježto v tom času byli jste tam, za to mám, více než jednou, i ještě k vám teď o to posélám a prosím, račte mi ta registra poslati zboží Prachatického, Husineckého a Záblatského i také Plastovského, a já, dada ta registra přepsati, rád vám je zase poslati chci. A za to žádám, že mi je pošlete po tomto poslu. Dán na Blatné v sobotu po svatém Dionisi léta ɔc XXVIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli mému milému.

774.

Zd. Lev z Rožmitála, Vojtěch z Pernšteina, Jaroslav z Šelnberka, Kundrát z Krajku, Jan z Wartmberka, Břetislav z Risenberka žádají Kryštofora z Švamberka a Jana z Rožmberka, aby na hrad Pražský k urovnání sporu mezi stavem panským a rytířským se dostavili.

Na hradě Pražském 1528, 12. prosince. Tisk v arch. Třeboň. č. 3942.

Služby své vzkazujem, urozený pane, pane přieteli náš milý! Jakož král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest nám, stavu našemu panskému, den uložiti k jednánie s stavem rytířským na den svatých Fabiana a Šebestiana najprv příštiech o ty věci a rozdíly, nač se oni táhnou aneb viniti by nás chtěli, i také z čeho bychme my je úmysl viniti měli, to sobě z obú stran oznámíce: i poněvadž jest toho potřebie a zvláště stavu našemu, abychme s tiem stavem druhým o to miesto a konec spravedlivý a jistý měli, za to vás s pilností i dle vaší povinnosti žádáme, že v Praze v neděli před jmenovanými svatými Fabianem a Šebestianem na noc budete, a nazajtří v pondělí v 14 hodin abychme se sešli spolu, stav náš, na hrad Pražský do světnice veliké, v kteréž soud zemský se držívá, a tu abychme společně o potřeby stavu našeho rozmluvili a to mezi sebú uvážili, kterak ty věci předsevzíti máme podle spravedlivosti stavu našeho, abychme při tom zuostaveni býti mohli a byli, čehož sú naši předci i my po nich užívali, a spravedlivě užívati a při tom zuostaveni a zachováni býti

máme. I té jsme naděje, že takové veliké a znamenité potřeby stavu našeho nikterakž neobmeškáte, jakož o vás té naděje jsme, že tak, jakožto milovník stavu svého, učiníte, a za též i jiných pánuov a přátel vám přísedících stavu našeho žádati že budete, ač jestliže by co poslem kterým sešlo, aby se v tom žádné obmeškánie v tak pilné a znamenité potřebě nestalo. Dán na hradě Pražském v sobotu před svatú pannú Lucií léta ɔc XXVIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.
Vojtěch z Pernštejna a na Pardubicích, najv. hofmistr kr. Českého.
Jaroslav z Šelnberka a z Kosti na Hrádku, naj. komorník kr. Českého.
Kundráth z Krajku a na Mladém Boleslavi.
Jan z Wartmberka a na Dubu.
Břetislav z Ryzmberka a z Švihova na Rabí.

Urozenému pánu, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc, panu přieteli našemu milému.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, mistru převorstvie Českého ɔc, panu přieteli našemu milému.

(Další část této sbírky viz v díle XI. Archivu Českého.)

B. XII.

JEDNÁNÍ SNĚMOVNÍ A VEŘEJNÁ V MARKRABSTVÍ MORAVSKÉM

od počátku 15. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského roku 1527.

Vydává Dr. **František Kameníček.**

Sněmy moravské mají původ svůj nepochybně v dobách pradávných. Šlechta moravská nejspíše dříve, než odkud zachovaly se nám výslovné zprávy,*) počala scházeti se k poradám o záležitostech zemských a o potřebách vlastních po způsobu, jaký byl obvyklý v Čechách. Při schůzích takových, jež odbývány byly nejčastěji v Olomouci a v Brně, předsedal v nejstarších dobách bezpochyby některý údělný kníže moravský, později markrabí nebo jeho zástupce. Předseda sněmu v patnáctém století nazýván byl starostou, později zemským hejtmanem, v latinských listinách obyčejně capitaneus terrae.

Těchto nejstarších schůzí zemských súčastnila se původně šlechta moravská s biskupem Olomouckým v čele; teprve později připomínají se na Moravě *čtyři stavové,* kteří měli právo dostavovati se k sněmování, totiž stav panský, rytířský, prelátský s biskupem Olomouckým, který vůbec býval po markrabí první osobou v zemi, a konečně stav městský (z královských měst), připuštěný na sněm dle vzoru českého bezpochyby po roce 1421. Určité listiny neb jistého dokladu, kdy města sněmů moravských účastnými se stala, není. V této sbírce jmenují se města poprvé v landfrydu roku 1440. Poněvadž sněmování bylo spojeno pro účastníky se značnými útratami, hlavně později, když sněmy trvaly i několik týdnů, stav rytířský, jakožto chudší panského, nebýval nikdy v plném počtu přítomen, nýbrž jenom nemnohými zástupci, kteří rozhodovali jménem celého stavu. Podobně dělo se i v moravských městech královských; dojížděli obyčejně jen měšťané nebo písaři prvních a nejbohatších měst moravských, totiž z Brna, Olomouce, Jihlavy, Znojma neb Uherského Hradiště.

Schůze stavů moravských mívají v latinských listinách název conventus, commune consilium, colloquium, nebo dieta; v českých listinách sjezd, nebo sněm. Teprve později ustálil se rozdíl mezi těmi dvěma názvy: *sněm* byl úředně od zeměpána svolaná schůze všech

*) Dudík v Dějinách Moravských (něm. IV. 5, 299) pokládá za první moravský sněm onen, jenž konal se dle podezřelé listiny u Bočka (C. D. M. I. 289) roku 1174. — A. V. Šembera mínil, že první sněm moravský držán byl teprva r. 1254; viz Musejník 1875, 80. — O společném sněmu českomoravském jest zmínka r. 1189: abbates, clerici, monachi, milites tam de Moravia, quam de Bohemia qui convenerant in Sazka ad audienda statuta ducis Ottonis. Cod. dipl. Mor. I. 329.

čtyř stavův, a *sjezd* důvěrná schůze stavovská v dobách zvláště důležitých, když buď pro krátkost času nebylo možno svolati pravidelného sněmu, nebo stavové chtěli se uraditi, jak mají se zachovati v těch neb oněch záležitostech na hlavním sněmu.

Sněmy a sjezdy stavů moravských konaly se do počátku 16. století *současně se zasedáním zemského soudu* v Brně nebo v Olomouci; avšak při každém zasedání soudu zemského nebýval zahajován také sněm, nýbrž o sněmu rozhodovala vždy jen vážná potřeba, buď důležité žádosti se strany zeměpána, nebo zemské zákonodárství, neb obrana země proti nepřátelům. Členové zemského soudu (biskup a páni) přibrali k sobě zástupce rytířstva, a později i zástupce měst, a tvořili pak moravský sněm. Výsledek porad jejich byl usnesením sněmovním.

Sněmy moravské nabyly teprve v 15. století většího významu, neboť v tehdejších příznivých okolnostech, v dobách válek husitských a po nich, stavové moravští postavili se v popředí správy zemské. Byla to doba známých zemských mírů (landfrydů), jež byly sestavovány na sněmích a měly platnost zákonitou. Ale přes to působnost sněmů moravských nebyla dostatečně vymezena ani v této době; jednalo se vždy jen o nahodilých potřebách země, a nebylo-li jich, nebylo sněmu.

Pravidelněji byly sněmy moravské svolávány počátkem 16. století od té doby, když Turci počali systematicky a účinněji útočiti na země Uherské. Morava jakožto sousední země a stojící pod jedním panovníkem s Uhrami, přispívala dle možnosti k obraně zemí ohrožených. A vpády turecké opakovaly se téměř ročně, bylo tedy potřebí stálé pomoci. Do roku 1520 stavové moravští povolovali dle vlastního uznání pomoc Uhrám, poněvadž až do té doby sněmovalo se na Moravě ještě bez předloh královských, a to vždy v době zasedání zemského soudu. Teprv od roku asi 1520 (možná také od roku 1518) svoláván byl ročně nejméně jeden sněm, a velmi často bývaly dva. Na těchto pravidelných sněmích panovníci vystupují se svými proposicemi neboli požadavky a předlohami neustále v popředí. Mohou-li, navštěvují sněmy osobně, jinak posílají své syny nebo bratry, nejčastěji však jen plnomocníky (vyšší úředníky), kteří jménem královským přednášejí proposici čili předlohu pro sněmování. Plnomocníci královští bývali úředně pověřeni a instrukcí královskou zvláště opatřeni. O proposicích královských jednalo se již ze slušnosti obyčejně napřed, pak teprv o vlastních potřebách země. Sněmy moravské nabývaly těmito proposicemi královskými důležitosti a trvaly velmi dlouho, zvláště když stavové na sněmu shromáždění nebyli ochotni vyhověti přáním panovníkovým ve proposici vysloveným. Pak nastoupilo buď delší vyjednávání mezi sněmem a panovníkem, anebo když stavové proti vůli králově něco ustanovili a se rozešli, svolávány byly sněmy opět a opět třeba v tomtéž roce, až byli sněmovníci povolnějšími. Sněmy moravské nebyly již svolávány jen do Olomouce nebo do Brna, nýbrž i do jiných měst moravských, jako do Jihlavy, Znojma, Vyškova, a jednou i do Uherského Hradiště.

Roku 1520 na sněmu v Olomouci, zahájeném dne 2. února, stavové moravští žádali poprvé, aby sněmy nikdy *nebyly pokládány na dobu zasedání soudu zemského* z důvodů těch, že materiál také při zemských soudech se množil a že by pak zasedání soudu a sněmu trvalo příliš dlouho, z čehož zajisté vznikla obava, že jedno ani druhé nebude konáno důstojně a pořádně. Dotyčné ustanovení znělo: „Sněmové obecní při soudu aby pokládáni nebyli. Než když by potřeba byla sněmu obecního pro potřebu krále JMti, aneb zemskou, to pan hejtman, maje při sobě slušný počet z pánův i z rytířstva, rozvážiti má, při kterém čase takový sněm by položiti ráčil, aby soudu zemskému překážky nebylo.“ (Památky sněmovní. MS. zemsk. arch. mor. v Brně I. fol. 13 *b*.) A když v pozdějších dobách přece někdy se stalo, že sněm

a soud zemský zasedaly současně, panovníci omlouvali to nutností, a stavové moravští odvolávali se opět a opět na své usnesení, žádajíce, aby příště bylo zachováváno. Od té doby sněmy zemské a zasedání soudu zemského rozlišovaly se úplně. Sněm *zápovědný* byl zemský sněm, svolaný od zemského hejtmana s vůlí královskou v libovolných dobách, a sněm *panský* byl zemský soud, který zasedal pravidelně dvakráte do roka v Brně (v postě a v září okolo sv. Kunigundy), a dvakráte v Olomouci (o Třech Králích a při sv. Janu Křtiteli); od panovníka ani od zemského hejtmana nebyl svolávän.

Byli-li při zasedání zemského sněmu všichni čtyři stavové pohromadě v jedné síni, říkalo se, že zasedá *plný sněm*. To stávalo se obyčejně při zahájení sněmu, při předčítání předloh královských, když bylo sněmu vyslechnouti jakákoli poselstva, a při konečném hlasování. Plný sněm shromažďoval se v zasedací síni stavu panského. Porady však o jednotlivých předlohách sněmovních děly se po stavovských *kuriích*. Každá kurie scházela se ve zvláštní síni a vyslovila se po důkladné poradě pro návrh, nebo proti. Předsedou kurie stavu panského byl zemský hejtman, a páni v plném sněmu odevzdali vždy první hlas. Při kuriální schůzi rytířstva předsedal dvorský sudí, a stav rytířský hlasoval hned po stavu panském, ačkoliv na veřejných listinách byl třetím stavem, uváděným až po prelátech.*) Kuriálním zasedáním prelátův a měst předsedal zemský podkomoří, poněvadž statky církevní čítaly se ku komoře královské. Preláti s městy hlasovali po rytířstvu. Z knihy Tovačovské (p. 21) i Drnovské (p. 13) lze určitě vyrozuměti, že preláti a města královská pod předsednictvím podkomořího radili se společně najednou. Píšeť se tam: „A když se rozjímá věc v radě a vystúpení potřebuje, má (podkomoří) s preláty a městy vystúpiti a o to se poraditi. Jakož páni sami zuostávají, též také rytířstvo samo vystupuje, a zase se všichni sejdúce, páni první hlas a radu svú mají pověděti, po nich rytířstvo druhý hlas, pak on podkomoří po nich s preláty a městy třetí hlas." — Roku 1627 kurie sněmu moravského v pořadí se změnily, poněvadž stav duchovní povznešen byl na stav první.

Zvláštností pro země koruny České vůbec byly tak zvané *sněmy generální*, které svolávány byly do Prahy, a jichž súčastnila se poselstva zvolená a opatřená instrukcemi od sněmů všech zemí ke koruně České přivtělených. Výsledky porad generálních sněmů byly pak závazny pro všechny země ke koruně České náležející, a usnesení jejich bývala od poselstev na jednotlivých zemských sněmích prostě oznamována. Generální sněmy koruny České staly se pravidelnějšími teprve po roce 1526 hlavně následkem válek s Turky. Před rokem 1526 generální sněmy odbývaly se velmi zřídka (k. p. sněm Svatomartinský v Praze roku 1433 a roku 1512 v Kladsku).

Písemnosti, týkající se sněmův a sjezdů moravských do roku 1527, jsou velmi zlomkovity. Tak zvané *Památky Sněmovní*, čili knihy protokolů sněmovních, počínají se teprve rokem 1518, a nepodávají z počátku zpráv úplných o sněmovním jednání, nýbrž jen zprávy úryvkovité. Úplněji vypsán jest teprv obecní sněm v Olomouci, konaný roku 1525. Avšak našel jsem také materiál v jiných kodexích, do kterýchž často náhodou důležité a zajímavé sněmovní zprávy zaznamenávány byly. Nejstarší písemnosti sněmovní psány jsou latinsky a najdou se tištěny v moravském Diplomatáři; české listiny vyskytují se pravidelněji až na

*) Preláti této přednosti stavu rytířského uznati nechtěli a žádali na rytířích, aby se vykázali v té příčině nějakým psaným privilegiem. Viz Brandl: Sněm držaný l. 1612 p. 80 a 113 sq.

počátku 15. století, a tu počíná se také přítomná sbírka. Zlomky a jednání sněmův moravských zde tištěné jsou jednak doplňkem k Aktám sněmovním a veřejným, obsaženým v šesti dílech Palackého Archivu Českého, jednak pokračováním té publikace, hlavně pokud se týče doby od roku 1508—1527. Aby pak celek byl přehlednějším, vydavatel vřadil do sbírky této na patřičná místa regesta listin týkajících se sněmů moravských, které již v prvních šesti dílech Archivu Českého jsou vytištěny. Listin těch není mnoho a věc tím získala.

Vydavatel čerpal zprávy o sněmích moravských z následujících starých i novějších rukopisů, kteréž z největšího dílu chovají se v zemském archivě moravském v Brně:

I. *Z Památek Sněmovních,* jež obsahují od roku 1518 do roku 1525 neúplné, a od roku 1525 až do roku 1618 úplné protokoly jednání sněmovního. Rukopis jest současný a velmi cenný. Značka: Pam. sněm. I. Orig. z. arch. mor. v Brně.

II. *Z rukopisu zemsk. arch. mor. v Brně pod signaturou M. VI. 15,* který obsahuje částečné záznamy některých sněmů moravských od roku 1493 až do r. 1599. Rukopis pochází asi z počátku 17. století, jest velmi čistě, krásně i dosti správně psán. Z rukopisu toho podány jsou ve sbírce této zprávy o sněmích z roku 1493, 1496, 1511 a 1517; z let pak 1518, 1520, 1523, 1524 a 1525 vzato jest jen to, co v Památkách Sněmovních schází. Značka: MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15.

III. Z rukopisu zemsk. arch. mor. v Brně č. 30 pod názvem: *Registr ouzký.* Jest to MS. dlouhého a ouzkého formátu, který obsahuje čelnější půhony soudu Olomouckého a Brněnského. Založen byl asi pro soukromou potřebu. Pochází ze 16. století a obsahuje mnohá důležitá ustanovení, zvláště tak zvaná panská usnesení *na věčnost,* která sice byla vynesena při soudu zemském, ale měla platnost zákonitou. Dle nich bylo pak na sněmích obecných sestavováno zemské zřízení. Značka: Registr ouzký zemsk. arch. mor. v Brně.

IV. Z rukopisu zemsk. arch. mor. v Brně pod signaturou XII. C. 1., který se nazývá obyčejně: *Codex Venceslai de Iglavia.* Jest to rukopis, do něhož na přání konšelův Olomouckých zaznamenávány byly, počínajíc od roku 1424, zajímavé historické zprávy, dopisy, landfrydy a majestátní listiny, jež byly důležity buď pouze pro město Olomouc, anebo pro celou zemi. Prvním, jenž do knihy té psal, byl Olomoucký písař Václav z Jihlavy. Odtud název kodexu. Značka: Codex Wenc. de Igl. XII. C. 1. zemsk. arch. mor. v Brně.

V. *Z půhonných knih Olomouckých a Brněnských* vzata jsou také jen povšechná ustanovení *na věčnost,* a sice pouze od roku 1480—1526, poněvadž knihy půhonné a nálezové do roku 1480 jsou již vydány od zemsk. archiváře mor. Vincence Brandla. Značka: Olomoucké nebo Brněnské kn. půhonné.

VI. *Z majestátův a vůbec původních listin (landfrydův atd.),* jež vyšly z jednání sněmovního, nebo byly předmětem jednání sněmův a nalezají se v tak zvaném stavovském archivu markrabství Mor. při zemsk. arch. Brněnském. Veškerého však bohatství rukopisného a sněmovního, chovaného zvláště ve stavovském arch. moravském, použito nebylo, poněvadž mnohé listiny uchovati dlužno pro moravský Diplomatář.

VII. *Z kopiáře památek sněmovních.* Jest to současný rukopis, obsahující kopie listin a často i sama usnesení sněmovní od r. 1526—1546. Má tutéž důležitost, jako Památky Sněmovní. Značka: Kopiář Památek Sněmovních.

VIII. *Ze sbírek Bočkových* v moravském zemsk. arch. v Brně. Sbírky tyto obsahují něco málo originálů, po většině však dobré starší i nové kopie mnohdy velmi důležitých listin. Značka: Bočkova sbírka mor. zemsk. arch. v Brně.

IX. Z rukopisu chovaného ve *Františkově Museu zemském v Brně* pod číslem 212 sbírky Cerroniho, jiř museu daroval hr. Sylva Taroucca. Jest to úryvkovité zaznamenání práv a nálezův moravských ze 16. století. Vybrána jsou odtud některá usnesení sněmovní odjinud neznámá. Rukopis není celý. Značka: MS. Frant. Musea č. 212.

X. *Z městského archivu v Olomouci.* V cís. kr. universitní knihovně v Olomouci a v kapitulním archivu vydavatel nenalezl žádných památek sněmovních před rokem 1527, týkajících se celé země, nebo jednotlivých stavů.

XI. Něco málo listin sněmovních čerpáno jest z místodržitelského archivu Českého, z hraběcího Černínského archivu Jindřicho-Hradeckého, z archivu města Brna a z desk zemských moravských.

XII. První tištěné zřízení Moravské z roku 1516 vydáno jest ve sbírce této tiskem znova dle originálu hlavně z té příčiny, že jak originál, tak i Brandlova kniha Drnovská, kdež zřízení to jest otištěno, jsou vzácny. Ze zřízení zemského, tištěného roku 1535, přijata jsou některá neznámá ustanovení sněmovní, o nichž jest jisto, že pocházejí z doby před rokem 1527. Při známých nálezech sněmovních jest tisk z roku 1535 pod čárou připomenut. Vůbec některá usnesení sněmovní tuto vytisknutá jsou obsažena již porůznu také ve knize Drnovské, nebo Tovačovské (vydal Vinc. Brandl), v tištěných zřízeních zemských z r. 1535, 1545 a 1604 i jinde, jen že tam vyskytují se v kontextu namnoze bez údaje doby, kdy vznik svůj vzala; mimo to různí se často obsahem svým, aneb se navzájem doplňují; proto se tisknou zde znova, ovšem s poznámkou o starších tiscích. — Zřízení Moravské, vytisknuté r. 1562, nebylo při práci této namnoze přirovnáváno, poněvadž jest vlastně jen otiskem zřízení z roku 1535.

Také něco málo listin latinských a německých vřaděno jest do této sbírky a vytisknuto hlavně proto, že jsou to listiny vynikající buď svou důležitostí nebo zajímavostí.

Vydavateli jest připomenouti, že zbytky sněmův a sjezdů moravských touto prací dosud vyčerpány nejsou, ale může se říci bezpečně, že schází velmi málo. Nedostatku tomu bude odpomoženo, až vydán bude do roku 1527 moravský Diplomatář.

Při všech listinách vydavatel snažil se užiti originálů; jen tam, kde jich nebylo, užito kopií.

Římskými číslicemi poznačil vydavatel jednotlivé sněmy, pokud jsou určitě stanoveny, a samostatné listiny sněmovní; arabské pak číslice přidal k jednotlivým článkům neb ustanovením sněmovním.

Za vzácné přátelské rady a pokyny vydavatel děkuje Slovutnému panu zemskému archiváři moravskému *Vincenci Brandlovi,* universitním professorům v Praze pp. Dru *Josefu Kalouskovi,* Dru *Antonínu Rezkovi* a Dru *Jaromíru Čelakovskému,* za laskavou kollaci panu zemskému officialu arch. mor. *Vincenci Nebovidskému.*

V Brně, v srpnu roku 1889.

František Kameníček.

I.

Landfryd daný na sněmu obecním v Brně 2. února 1412.

Orig. v zemsk. arch. mor. v Brně. Lit. A.

Vytisknut v Brandlově knize Tovačovské str. 25—28.

II.

Páni moravští, na sjezdu ve Velikém Meziříčí sebraní, přimlouvají se u krále Sigmunda za M. Jana Husa, aby z vězení propuštěn byl. V Meziříčí, v únoru 1415.

Viz Archiv Český, díl III. str. 182.

III.

Páni moravští na sněmu Brněnském králi Sigmundovi žalují, že M. Jan Hus ještě do těžšího vězení dán jest, a prosí, aby se o jeho zproštění přičinil. V Brně, 8. května 1415.

Viz Archiv Český, díl III. str. 183.

IV.

Zápis stavů moravských pánům českým, jímž slibují zachovávati čtyři artikule Pražské a vypověděti poslušnosť králi Sigmundovi. Bez datum (7. června 1421).

Arch. Č. VI. 398. — Regest Palackého i výklad v Děj. Hus. II. 81—82 poněkud chybný; opraven byl Tomkem v Děj. m. Prahy IV. p. 162—63, který zápis ten klade ke dni 7. června 1421; tomu datu nasvědčuje zejmena konec, kdež mluví se o artikuli pátém, a ten vypisuje se ze zápisu sněmu Čáslavského ze dne 7. června 1421, tištěného v A. Č. III. 226—230.

V.

Landfryd daný na sněmu obecním v Brně 17. listopadu 1421.*)

Orig. v zemsk. arch. moravsk. v Brně. Lit. B.

My Sigmund z božie milosti Římský král, po vše časy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmacký, Charvátský etc. král; a my Jan z též milosti biskup Olomucký, Přemek také z božie milosti knieže a pán Opavský, a my Vilém z Pernšteina, hauptman markrabstvie Moravského, Jan hrabě z Hardeka burkrabie Maidburský, Jan z Lompnice, Petr Kravař odjinad z Strážnice, Beneš z Kravař odjinad

*) Landfryd tento sice vytisknut jest v Archivu Českém III. 234, avšak některé části jsou tam vynechány, jiné zase mají tolik variantů, že každá oprava by byla nedostatečna; proto tiskne se zde znovu dle originálu.

z Krumpnova, Hertneyd z Lichtenšteina odjinad z Nicolspurka, Jindřich z Lippé seděním na Tempelšteině, Smil z Bietova, Sulík z Konice, Vaněk z Bozkovic odjinad z Črnéhory, Jan z Bozkovic odjinad z Brandýsa, Boče[k] z Kunstata odjinad z Poděbrad, Aleš z Kunstáta, Smil z Kunstata, Jiřík z Šternberka odjinad z Lukova, Jan mladší z Bozkovic, Jan a Štefan z Lichtemburka odjinad z Coršteina, Jiřík z Bietova, Jan z Cimburka odjinad z Tovačova, Jošt Hecht z Rosic, Jan z Kravař odjinad z Jičína, Artleb z Drahothúš, Dobeš z Meziřiečí odjinad z Popovic, Boček z Kunstata odjinad z Opatovic, Jimram, Zbyněk a Oldřich bratřie z Dúbravice, Heralt z Sovince, Procek z Wilmberka, Procek z Kunstáta odjinad z Lisec, Smil z Dúbravic, Čeněk z Bučovic, Hynek z Ronova odjinad z Lethovic, Jindřich z Walšteina odjinad z Sádku, Matěj z Cimburka, Jan a Miroslav bratřie z Cimburka odjinad z Sehradic, Stibor z Cimburka odjinad z Křídla, Hlaváč z Ronova, Čeněk z Ronova, Hennyk mladší z Walšteina, Jan z Sovince odjinad z Pniovic, Vok z Holšteina, Pavel z Sovince, Erhart z Kunstáta odjinad z Leštnic, Milota z Tvorkova, Erhard z Kunstáta seděním v Pornicích, Smil a Kuna bratřie z Kunstáta, Václav z Myslibořic seděním na Ždánicích, Čirnín z Drahotúšie, Mikuláš z Lamberka a Mikuláš z Mochova; vyznáváme tiemto listem, že sme pro našie duše spasenie, pro obecné dobré, pro pokoj zemský a pro řád země Moravské, kterýž jest v mnohých věcech drahně byl potuchl, a také pro chudinu této země, kteráž jest mnoho zámutkóv až do této chvíle měla, sě všichni svrchupsaní smluvili a takýto řád zpósobili mocí tohoto listu, jakož dolepsáno stojí:

Najprve že sme sě ustanovili, aby provoláno bylo v městech královy milosti, kněze biskupových i panských markrabstvie Moravského, aby ti všichni páni, rytieři i panoše, měštěné i obecní lidé i duchovní, kteříž ty čtyři kusy neboli jiné bludné věci vedli, vedú a držie proti církvi svaté, a ku pokání a k rozhřešení o to nepřišli, aby ti všickni toho inhed ostali a viece nevedli, a do dne svatého Tomáše apoštola najprv přísčieho ku pokání a k rozhřešení přišli do Olomúcě, do Brna, do Znojma, neb do Opavy, ktož k kterým najblíž přileží, a tu pokánie a rozhřešenie přijali od těch kněží, kteříž k tomu posazeni budú podle řádu Římského kostela; kromě těch, kteříž jsú sě zevně [sic] o ty kusy proti kostelu svatému a královĕ milosti posadili, ti roku ani prodlenie nižádného nemají, lečby zvlášče s královú milostí k úmluvě přišli. Pakli by [kto] z těch řádóv všech svrchupsaných k zpovědi a ku pokání i k rozhřešení v tom času svrchupsaném nepřišel, tehdy my všickni svrchupsaní máme i slibujemy na ně sáhnúti, na jich hrdla i zbožie, a nad nimi pomstiti, aby sě takoví neřádové a neposlušenstvie od nich v našie zemi viece nedáli.

Item jestliže by kdy kto v zemi Moravskej sě zdvihl proti ustanovení církve svaté a kostela Římského, neboli že by držal písmo potupené od církvi svaté a kostela Římského, a zvlášče ty čtyři kusy, kteří jsú byli vznikli, protiv těm my všichni

máme i slibujem sobě pomoci a toho brániti i utlačiti konečně, a nad tiem nebo nad těmi pomstiti nad jich hrdly i sbožím, aby potom ti neřádové mezi námi nevznikli, kolikrát by toho potřebie bylo.

Také sme sě dále ustanovili i smluvili i lantfryd zjednali pro řád a pro pokoj zemský, aby všichni v markrabstvie Moravském usědlí duchovní i světščí při práviech, při řádu, při pokoji, při spravedlivém i při svobodách svých ostali, a také aby duchovní světským v jich práva nesahali, a též zasě aby světščí duchovním v jich práva nesahali, než aby každý při svých práviech, svobodách a při svém duostojenství ostali, jakožto od staradávna jest vysazeno a zřiezeno. A také aby každý práva hleděl, tu kde neb kam kterému právu slušie. Pakli by komu co ven z země škodilo, to aby vznesl na královu milosť, na kněze biskupa, na hauptmana a na pány moravské, aby sě jemu stalo rovné. Pakli by sě jemu státi rovné nemohlo po tom našem obeslání, tehdá jemu králova milosť, starosta, biskup i páni moravščí pomoci i raditi mají, aby sě jemu rovné stalo; a co ten potom ven z země učiní, tiem lantfrydu nezruší. Pakli by kto přes to překážel a které války činil, nebo kterú mocí v zemi jímal nebo bral, nebo čeho bezprávně dobyl, a nechtěl na právě dosti mieti, aby jemu to za bezprávie položeno bylo, a króleva milosť, starosta se všemi pány mají k němu popraviti jako k bezprávníku a jakti k zemskému zhúbci. Také má voláno býti po všech městech zde moravských, královych, biskupových i také panských, kdež by kterého nalezli, ježto by zemi lúpil nebo hubil, nebo které bezprávie na silnici komužkolvěk učinil, buď duchovniemu nebo světskému, aby k němu popraveno bylo jako k zemskému zhúbci. Také bylo-li by kde v zemi bráno, aby toho braného žádný nekupoval, ani v městech ani ve vsech; pakli by kto co kúpil, aby to vrátil zasě darmo, a k tomu aby pán jeho k němu popravil. Také ktož by ti byli, ješto by leželi v městech nebo ve vsech, nemajíce pánóv svých zde v zemi Moravské, a hledali snad lidského neščestie, aby ti stavováni byli jako zlí lidé. Také ktož by přechovával ty, ježto v zemi škody činie, a byl královú milostí nebo jeho starostú neboli pány moravskými obeslán, aby ty jisté zhúbcě stavil; pakli by toho neučinil, tehdá byl-li by pán nebo vládyka, aby panského neb vládyčieho řádu neměl, a právo své panské neb vládyčie aby ztratil, a viece práva žádného neměl, a k tomu aby k němu popraveno bylo, jakti ke zlému. A zvláščě aby všecky silnice svobodny byly, aby chudý i bohatý jimi mohl jieti i jíti bez škody své potřeby jednati. Také aby žádný pro nižádnú nepřiezeň na nich nepřekážel. Pakli by kto na nich komu překážel, aby jemu to bylo za zlodějstvo položeno i k němu popraveno.

Item také lúpil-li by kto a bral komu lúpežem na cestě nebo jinde kdežkolvěk zde v zemi, a pokřik po něm byl neboli nebyl, kamž by sě ten kolivěk obrátil, na které hrady, tvrze, nebo města a s tiem lúpežem anebo s tiem, což by vzal, kdež by kolvěk s tiem nalezen byl, buď jeden nebo jich viece, tu mají požádati

ti, jichž jest to, aby bylo ven vydáno to, což jest vzato, a těm aby bylo vráceno, číž jest. A ti, ktož jsú to učinili, mají zjímáni býti, a má nad nimi popraveno býti tu, kdež budú nalezeni, jakž na zlé slušie; než chtěli-li by úředníci králevi neboli starostini je mučiti, aby sě viece zlých doptali, má jim toho přieti ten, ktož by byl toho hradu, města nebo tvrze pán. Pakli by ten jistý, jehož by hrad, město, tvrze byla, nechtěl jeho, ani toho, což pobráno, vydati, ani nad tiem zlým popraviti, ani jich dáti mučiti, ten má inhed psán a vyvolán býti, a má nad ním jako nad zlým člověkem popraveno býti.

Item také bude-li ztracen který hrad, město neb tvrze kterakžkolvěk, buďto králevy milosti, starostin, biskupóv, nebo panský, anebo kteréhožkolvěk zemenína zde v Moravě, tehdá inhed králova milosť, starosta, biskup, nechtěli[-li] by tu sami býti, ale mají poslati své úředníky a svú moc. A páni všichni, ježto jich pečeti jsú při tomto listu, mají k tomu hradu přiléci, k městu nebo k tvrzi, anebo svú moc poslati a jeho dobývati králevým nákladem a ztravú lidskú a koňskú obyčejnú, bude-li jich králova milosť k tomu potřebovati; a odtad nikam nemají odjiežděti, jeližby dobyli dřéve, neb dokudž by sě královĕ milosti neb jeho starostě a pánóm za podobné zdálo. A když toho dobudú, tehdá má postúpeno býti tomu, číž jest. Také lúpil-li by kto s svého hradu, města nebo tvrze, anebo lúpežníkóv také přechovával, tehdy králeva milosť, starosta, biskup, nechtěli-li by tu sami býti, ale mají poslati své úředníky a svú moc. A páni, jenž jsú psáni v tomto listu, jakož jest dřéve řečeno, mají přiléci inhed bez dlenie k tomu hradu, městu, neb tvrzi, neb svú moc poslati; a tu pánóm, lidem jejich i koněm má králova milosť ztravu i potřebu obyčejnú dáti, bude-li jich králova milosť k tomu potřebovati, a odtud nikam neodjeti, jeližby dřéve dobyli toho, anebo dokudž by sě královĕ milosti, starostě a pánóm za podobné zdálo. A když ten hrad, město, nebo tvrz dobyta bude, má na králevu milosť spadnúti, a ten z toho hradu, města nebo tvrze muož učiniti, což ráčí jako pán země Moravské. Pakli by ten hrad, město anebo tvrz manstvie královo bylo, nebo biskupóv, nebo jiného pána z těch, ješto jsú jich pečeti při tomto listu, tehdá králova milosť má pánóm i jejich lidem i koněm potřebu a ztravu obyčejnú dáti, bude-li jich králeva milosť k tomu potřebovati, a tej potřeby, ješto k dobývání slušie, dobýti. A když podle toho běhu, jakož svrchupsáno jest, hradu, města nebo té tvrze dobude, tehdá králova milosť má tomu postúpiti, jehož manstvie bylo.

Item byl-li by který pán, rytieř nebo panoše, ješto by zde v zemi usědl, ješto by s královú milostí, biskupem anebo s starostú a se pány v tomto zápisě nechtěl státi ani toho ustavenie držeti, a přes to chtěl protiv těmto zápisóm v zemi co škoditi a které zmatky činiti, ten nemá žádného práva panského mieti, an' mají páni jeho jímati, ale má beze cti býti, a kdež by jeho dosiehli, tu mají k popraviti jako ke zlému; a to, což má, v to sě má králova milosť neb jeho starosta u

Také všickni svrchupsaní máme a slibujem dobrú věrú ten svrchupsaný lantfryd do pěti let od dánie tohoto listu držeti, a k tomu věrně, aby držán byl, pomáhati ve všech kusech, jakož sě svrchu píše. A jestliže by z nás svrchupsaných kterého pečeť nedošla buďto jednoho neboli viece k tomuto listu, tiem tento lantfryd v žádné věci nemá zrušen býti, než jmá v své plné moci ostati, jako by všech pečeti přivěšeny byly. Také byl-li by který pán, jehož méno v tomto listu posazeno nenie, ješto by svú pečeť potom k tomuto lantfrydu chtěl přivěsiti, to má tak mocno býti, jako by nynie přivěšena byla a jako by právě jeho méno napsáno bylo. A těch všech svrchupsaných věcích na potvrzenie pečeti naše s vědomím naším přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán v Brně léta po božiem narození tisícieho čtyřstého a potom v jednomecietmém létě, ten pondělí před svatú Alžbětú, léta královstvie našich Sigmunda svrchupsaného Uherského etc. v XXI.,*) Římského v XII. a Českého v druhém létě.

Ad mandatum D. regis Franciscus prepositus Strigoniensis.

Pečetí zachováno: 2 velké a 47 malých; schází 7.

*) A. Č. III. 237 má XXXV.

VI.

Landfryd daný na sněmu obecním v Brně 4. března 1434.*)

Orig. v zemsk. arch. moravsk. v Brně. Lit. C.

My Albrecht z božie milosti knieže Rakúské, Štyrské, Korutanské a Karniolské, markrabie Moravský a hrabě Tyrolský ɔc; a my N. z tejž milosti biskup Olomunský [sic], Václav také z božie milosti knieže a pán Opavský; a my Jan z Lompnice hauptman markrabstvie Moravského v ty časy, Meinhart z Hradce, Berchtolt z Lipé najvyšší maršálek králevstvie Českého, Petr z Strážnice a z Kravař, Artleb z Drahotúš a z Deblína, Václav z Kravař a z Mezeřieče, Heralt z Kunstátu a z Třebové, Albrecht z Šternberka a z Lúkova, Stibor z Cimburka a z Jičína, Jan z Cimburka a z Tovačova, Beneš a Vaněk bratřie z Bozkovic a z Črnejhory, Hašek a Beneš bratřie z Waldšteinu, Jan z Bozkovic a z Lúky, Jan z Bítova a z Cornšteina, Jiřík a Smilek bratřie z Bítova, Dobeš z Mezeřieče a z Cimburka, Křištofor a Jiřík bratřie z Liechtenšteina, Jiřík a Lacek bratřie z Šternberka a z Lukova, Zbyněk z Dúbravice, Jiřík z Kravař a z Plumlova, Jan z Pernšteina, Heník z Waldšteina a Židlochovic, Zdeněk z Waldšteina a z Sádku, Hince z Pirigšteina [sic] a z Polné, Jan z Křižanova, Pavel Vok a Heralt bratřie z Sovince, Jošt Hecht z Rosic toho času podkomořie markrabstvie Moravského, Kuna a Boček bratřie z Kunstátu a z Lúček, Heralt z Kunstátu a z Lisec, Procek z Kunstátu a z Opatovic, Čeněk z Ronova, Petr z Konice a z Račic, N. Zajímač z Kunstátu a z Jevišovic, Ščepán z Wartnova

*) Landfryd tento má datum: ten čtvrtek den sv. Gunhuty. Roku 1434 bylo však sv. Kunhuty 3. března ve středu, proto datujeme ve čtvrtek 4. března.

a z Cimburka, Smil z Dúbravice a z Levnova, Vokh z Holšteina, Jan a Miroslav bratřie z Cimburka a z Sehradic, Jiřík z Holšteina a z Jedovnice, Jan z Bubna a ze Ždánic, Petr a Markvart bratřie ze Zvole, Čeněk z Mošnova a z Týnce, Petr Romanus z Vitovic a z Buchlova, Jan z Messenpeku a z Helfenšteina, Jan Tunkl z Drahoňovic a z Brníčka, Rudolt z Beče a z Střielek, Jan z Langdorfu, Jan a Ondřej bratřie z Studnic a z Blanska, Jindřich z Bařic, Jan z Pocenic a z Křídla, Zigmund z Šumburka, Jan Puklice z Štramberka, Jan Kužel z Žeravic a z Kvasic, Smil z Moravan, Budiš z Budišova, Bohuněk z Miroslavě, Václav z Kníhnic, Dobeš Weitmülner z Žirotic, Sigmund Beránek z Višnového, Gebl z Hrušovan, Mikuláš z Milonic, Jan a Jiřík bratřie Rácekové [?] z Dambořic, Beneš z Holúbku, Předbor Rohožka z Třščenic, Zdeněk z Konice, Markvart z Brakšic, Vojna z Košíkova, Jan Těžký z Tasova, Michal Sele z Bransuda z Skal, Mikuláš z Mladěnína a z Rabšteina, Sigmund z Karpšteina, Artleb z Kunovic a z Hluku, Otík Ščítkovec ze Lhoty, Niclas z Florstet z Dunavic [sic], Prokop Rechemberg z Želetic, Sigmund z Rausenpruku, Jan ze Zvole a z Hohšteina, Mírek z Dražovic, Mladota z Tršic, Jan Dietě z Zemstěnic, Jan Lizna z Myslibořic, Petr z Újezda, Mikšík z Litovan, vyznáváme tiemto listem, že sme tyto dolepsané věci takto smluvili a zjednali:

Najprve aby žádný žádnému mocí, duchovniemu ani světskému, v Moravské zemi nepřekážel ani ven z země, než aby právem hledal a na právě dosti měl; a toho má hledati právem zemským před markrabinú milostí, a na jeho miestě před jeho hauptmanem zde v zemi Moravské a před pány země Moravské. Pakli by komu tco ven z země škodilo, to aby vznesl na markrabinu milosť, neb na jeho hauptmana a pány moravské, aby sě jemu stalo rovné; a markrabina milosť a páni mají o to obeslati, aby sě jemu rovné stalo. Pakli by sě jemu rovné státi nemohlo po tom našem obeslání, tehdá jemu markrabina milosť, biskup, hauptman i páni moravščí pomoci i raditi mají, aby sě jemu rovné stalo. A což ten potom ven z země učinie, tím landfrydu nezruší. Pakli by kto přesto překážel a které války činil, nebo kterú mocí v zemi jímal nebo bral nebo čeho bezprávně dobyl, a nechtěl na právě dosti mieti: aby jemu to za bezprávie položeno bylo, a markrabina milosť a hauptman se všemi pány mají k němu popraviti jako k bezprávníku a jako k zhúbci zemskému. Také má voláno býti po všech městech zde moravských, markrabiných, biskupových i také panských, kdež by kterého nalezli, ješto by zemi lúpil anebo hubil, nebo které bezprávie násilně komužkolivěk učinil, buď duchovnímu nebo svěckému, aby k němu popraveno bylo jako k zemskému zhúbci. Také bylo-li by kde v zemi bráno, aby toho braného žádný nekupoval, ani v městech, ani ve vsech. Pakli by kdo co kúpil, aby to zasě vrátil darmo, a k tomu aby pán jeho k němu popravil. Také ktež by *ti* byli, ješto by leželi v městech, v městečkách nebo ve vsech, nemajíce pánóv svých zde v zemi Moravské, a hledali snad lidského neščestie, aby ti stavováni a jímáni

byli jako zlí lidé. Také ktožby přechovával ty, ješto v zemi škody činie, a byl markrabinú milostí anebo jeho hauptmanem aneboli pány moravskými obeslán, aby ty jisté zhúbcě stavil; pakli by toho neučinil, tehda byl-li by pán nebo vládyka, aby panského nebo vládyckého řádu neměl, a právo své panské nebo vládycké aby ztratil, a viec práva s nižádným aby neměl; a k tomu aby k němu popraveno bylo, jakti ke zlému. A zvláščě aby všechny silnice byly svobodny, aby chudí i bohatí jimi mohli jeti i jíti a bez škody své potřeby jednati, tak aby žádný pro žádnú nepřiezeň na nich nepřekážel. Pakli by kto na nich komu překážel, aby jemu to bylo za zlodějstvo položeno i k němu popraveno.

Item také kúpil-li [sic] by kto a bral komu lúpežem na cestě nebo jinde kdežkolivěk zde v zemi, a pokřik po něm byl neboli nebyl, kamž by se ten kolivěk obrátil, na které hrady, tvrze nebo města s tím lúpežem a nebo s tím, což by vzal, kdežby kolivěk s tím nalezen byl, buď jeden, nebo jich viec: tu mají žádati ti, jichž jest to, aby bylo ven vydáno to, což jest vzato, a těm aby bylo vráceno, číž jest; a ti, ktož jsú to učinili, mají zjímáni býti, a má nad nimi popraveno býti tu, kdež budú nalezeni, jakož na zlé slušie; a chtěli-li by úředníci markrabini neb hauptmanovi je mučiti, aby se viec zlých doptali, má jim toho přieti ten, ktož by byl toho hradu, města nebo tvrze pán. Pakli by ten jistý, jehož by hrad, město neb tvrze byla, nechtěl jeho, ani toho, což pobráno, vydati, ani nad tím zlým popraviti ani jich dáti mučiti, ten má inhed psán a vyvolán býti, a má nad ním jakti nad zlým člověkem popraveno býti.

Item ktožby kolivěk, buď pán nebo zemenín anebo jiný v zemi Moravské, ješto by se v cizí zámky, lidi anebo zbožie holdováním anebo jiným obyčejem uvázal, ten má těch bez prodlenie postúpiti tomu anebo těm, buďte duchovnie anebo světščí, kterýmž spravedlivě příslušejie. Také nemá žádný pán, rytieř nebo panoše ani žádný jiný v zemi Moravské, kterakžkoli ten jmenován jest, jiných lidí duchovních i světských zámkóv, lidí i zbožie sobě holdovati ani je motcí o úroky a o jiné dánie nutiti anebo tisknúti, v nižádnej mieře, beze všie lsti. A ktož by to proti tomuto landfrydu a tomuto zápisu přestúpil a proti tomu učinil, k jeho životu i k zbožie má popraveno býti jakožto k zemskému zhúbci.

Item také bude-li ztracen který hrad, město nebo tvrze kterakžkolivěk, buďto markrabiny milosti, biskupuov, hauptmanóv nebo panský anebo kteréhožkoli zemenína zde v Moravě, ješto by svú pečeť k tomuto zápisu přivěsil: tehdá inhed markrabina milosť, biskup a hauptman, nechtěli-li by tu sami býti, ale mají poslati své úředníky a svú moc, a páni všichni i zemané, ješto jich pečeti jsú přivěšeny k tomuto listu, mají k tomu hradu přiléci, k městu nebo k tvrzi, anebo svú moc poslati a jeho dobývati markrabiným nákladem a ztravú lidskú a koynskú obyčejnú, jakož jiní a dřevní markrabie dávali, a odtad nikam nemají odjiežděti, jeližby dřéve dobyli

nebo dokudž by sě markrabině milosti nebo jeho hauptmanu a pánóm za podobné zdálo. A když toho dobudú, tehdy má postúpeno býti tomu, čiež jest bylo. A také lúpil-li by kto s svého hradu, města nebo tvrze, anebo lúpežníków přechovával, tehdy markrabina milost, biskup a hauptman, nechtěli-li by tu sami býti, ale mají poslati své úředníky a svú moc; a páni, jenž jsú psáni v tomto listě, jakož jest dřéve řečeno, mají přiléci inhed bez dlení k tomu hradu, městu neb tvrzi, nebo svú moc poslati; a tu pánóm jejich, lidem i koněm má markrabina milosť stravu i potřebu obyčejnú dáti, jakož dřevní markrabie dávali, a odtad nikam neodjieti, jeližby dřéve dobyli toho anebo dokudžby sě markrabině milosti, hauptmanu a pánóm za podobné zdálo. A když ten hrad, město nebo tvrz dobyta bude, má na markrabinu milosť spadnúti, a on z toho hradu, města nebo tvrzi muož učiniti, což ráčí, jako pán země Moravské. Pakli by ten hrad, město nebo tvrze manstvie markrabino, biskupovo, nebo jiného pána bylo z těch, ješto jsú jich pečeti při tomto listě, tehdá markrabina milosť má pánóm jejich lidem i koniom stravu a potřebu obyčejnú dáti, jakož dřevní markrabie činili a dávali, a tej potřeby, ješto k dobývánie přisluší, dobyti. A když podle toho běhu, jakož svrchupsáno jest, hradu, města neb tej tvrze dobude, tehdá má markrabina milosť tomu postúpiti, jehož manstvie bylo.

Item kteříž hradové neb tvrze, ješto dřéve pro zlé věci jsú zbořeni, a nyní v těchto válkách zasě ustaveni, a také což jest nových hraduov uděláno, ješto dřéve nebyly: ty má každý, ktož je drží, zasě zbořiti, a ktož by proti tomu byl, k tomu má učiněno býti jako k neposlušnému, ješto by tento landfryd držeti nechtěl.

Item také již nemá nižádný v tejto zemi Moravské nižádné falešné mince kovati, a ktož by to učinil, k toho životu i k zbožie má popraveno býti jako k falešníku mince. Item všady v městech země Moravské falešná mince má odvolána býti, aby nižádný jí své kúpie a potřeby nejednal, aby lidé jí zklamáni nebyli; a kdež by který popaden byl, ješto by své věci falešnú mincí jednal, k tomu také má popraveno býti, jakož na to slušie.

Také má obecní sněm dvakrát v roce držán býti a předsě jíti v ty časy, jakož býti má po starém obyčeji, aby sě tím chudému i bohatému pravda dála.

Item byl-li by který pán, rytieř nebo panoše, ješto by zde v zemi usedl, ješto by s markrabinú milostí, s biskupem aneb s hauptmanem a se pány v tomto zápisu státi nechtěl, ani toho ustavenie držeti, a přes to chtěl proti těmto zápisóm v zemi co škoditi a které zmatky činiti: ten nemá žádného panského práva míti ani se jeho mají páni jímati, ale má beze cti býti; a kdež by jeho dosiehli, tu mají k němu popraviti jako k zlému, a to což má, v to sě má markrabina milosť nebo jeho hauptman uvázati.

Také my všichni svrchupsaní máme a slibujem dobrú věrú, ten svrchupsaný landfryd do pěti let od dánie tohoto listu držeti, a k tomu věrně, aby držán byl,

pomáhati ve všech kusích, jakož sě svrchu píše. A jestliže by z nás svrchupsaných kterého pečeť nedošla, buďto jednoho nebo viece k tomuto listu, tiem tento landfryd v žádnej věci nemá zrušen býti, než má v svej plnej moci ostati, jakož by všech pečeti přivěšeny byly. Také byl-li by který pán nebo zemenín, jehož jméno v tomto listu nenie posazeno, ješto by svú pečeť potom k tomuto landfrydu chtěl přivěsiti a přivěsil, to má tak mocno býti, jako by nynie přivěšena byla a jako by právě jeho jméno napsáno bylo. A těch všech svrchupsaných věcí na potvrzenie pečeti naše s vědomím naším přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán v Brně léta od narozenie syna božieho počítajíc tisíc čtyry sta třidcátého a čtvrtého, ten čtvrtek den svatej Gunhuty.

1 velká a 54 malých pečetí zachováno; 52 pečetí schází. Pečeti pozůstalé jsou dobře zachované.

VII.

Námluvy kompaktat mezi posly sboru Basilejského a království Českého učiněné v Brně, v červenci 1435. Tištěny jsou latině a česky v Archivě Českém III. 421—426.

VIII.

Zápis od císaře Sigmunda stavům král. Českého na svobody církevní učiněný v Brně 6. července 1435 a v Uh. Bělehradě 6. ledna 1436. Tištěn latině a česky v Arch. Českém III. 427—431.

IX.

Zápis od císaře Sigmunda městům Pražským na svobody církevní učiněný v Brně 6. července 1435.

Arch. Český III. 431—434.

X.

Jednání sjezdu Jihlavského v červenci 1436.

Archiv Český III. 442—449.

XI.

Ze sněmu obecního v Brně 19. února 1437: o právu dědičném.

Kopia zemsk. archivu v Brně. Bočkova sb. č. 664.

Zápis pánův moravských; v něm se vypisuje, že po smrti otce zbožie jeho na syny a dcery jeho spadnúti má ɔc.

Ve jméno božie amen. Páni a zemané margkrabstvie Moravského na sněmu obecním Brněnskym vydali jsú z sebe důstojného v Buoze otce kněze Pavla biskupa Olomuckého, pana Vaňka z Boskovic, hejtmana margrabstvie Moravského, dvanadcte pánův a XII zeman, jakož se duole pořad jmenují; k nimž jsú přidali: pana Jana z Lomnice nejvyššího komorníka sudu Brněnského, pana Pertolta z Lippé nejvyššího maršálka královstvie Českého, pana Jana z Lichtemburka a z Corštania [sic]

nejvyššího komorníka Olomouckého súdu, pana Albrechta z Štemberka a z Lukova, pana Václava z Kravař a z Strážnice, pana Beneše z Waldšteina, pana Jana z Cimburka a z Thovačova, pana Beneše z Boskovic, pana Petra z Konice, pana Heralta z Kunstátu, pana Hynka z Dúbravice sudieho Olomuckého, pana Jošta Hochta [sic] z Rosic sudí Brněnského; a statečného rytíře pana Jana Kužele z Žeravic a z Kvasic, pana Jana z Mesmperka a z Helfenšteina, pana Arkleba z Vlčnova; a slovútné panoše Arkleba z Kunovic, Jana Bukvice z Bukvice, Markvarta z Prakšic, Zdeňka [z] Švábenic, Zdeňka z Kokor, Mikuláše Cigana z Čelechovic, Oldřicha Šišku z Branic, Jana Tlačisvěta z Bystřice a Arkleba z Kunkovic. A jim sú mocně poručili, aby oni vezmouce před se naše práva a svobody, na miesto o ně zjednali a způsobili, aby v budoucích časích naši potomci v margkrabstvie Moravském jimi se spravili.

Protož my svrchu psaní Pavel buoží Mtí biskup Olomucký, Vaněk z Boskovic hejtman margkrabstvie Moravského, i jiní páni a zemané napřed jmenovaní, zjednali a ustanovili jsmy a mocí listu tohoto ustavujem nynějším i budúcím pánům a zemanům v margkrabství Moravském:

Nejprve aby dzky při své moci zůstaly, a listové markrabini vedle obyčeje, komuž by JMt dala, aby mohl své dáti, komuž by se zdálo za zdravého života, aneb na smrtedlné posteli. A poslové ke dckám aby svú moc měli jakož od starodávna. A také když by otec děti jměl, pacholíky i děvečky, pacholíkové aby ostali při svých právích jakož dříve. Pakli by pacholíkové zemřeli a dcery zůstaly, tehdy kteréž by zůstaly neb která nevdaná, aby dědily jakožto dříve bylo; kromě tej, kteráž by do kláštera dána byla a byla stvrzena vedle řádu a obyčeje toho zákona, ta nemá dědíti, než jí má dáno býti do její života, aby se živiti mohla podle statku zbuoží. A kteráž by dci vydána byla a věno po ní dáno bylo, ta nemá děditi, leč by jí co otec aneb bratří milostí dali a to dzkami potvrdili aneb dluh zapsali. A jestliže by kto aneb někteří zmeškali se dzkami aneb listem margkrabiným aneb posly ke dzkám, jakož se svrchu píše, tehdy takové zbuoží na bratry spadnúti má. A jestliže by bratrů nebylo, tehdy na bratrovy syny podle svobod. A jestliže by která bez otcovy neb jiných přátel vuole za muže šla, to buď zachováno podle toho, jakož od starodávna bylo.

A tomu na svědomí a potvrzení a lepší jistotu my svrchupsaní biskup, hejtman, páni a zemané své vlastní pečeti s naším vědomím a vůlí přivěsiti kázali jsme k tomuto listu. Jenž dán v Brně syna od narození buožího čtyřstého třidcátého sedmého, v outerý před svatým Petrem, jenž slove nastolování.

Podáváme tuto listinu dle nejlepší kopie, totiž dle č. 664 z Bočkovy sbírky. — Kopie č. 2268 téže sbírky jest velmi chatrna a má mnoho vynecháno. Nadpis její zní: „O poručenství za zdravého života.“ Ku konci pak jest na ní podpis: J. z Prusinovic, m. pr. — Potvrzení tohoto zákona od krále Jiřího Poděbradského viz v této sbírce při roku 1459. (V Kladsku 20. srpna.) — Snešení tištěno u Brandla, kniha Tovačovská f. 82—83 s varianty; Zříz. Z. 1545 f. 89; zkomoleně také ve kn. Drnovské str. 68.

XII.

Landfryd daný na obecním sněmu v Brně 28. ledna 1440.

Orig. zemsk. arch. mor. v Brně. V. IV. 240.[1])

Ve jmeno božie Amen. My Pavel z božie milosti biskup Olomúcký, i všichni opati a prelati země markrabstvie Moravského; a my Jan z Cimburka a z Thovačova, hajtman markrabstvie Moravského, Jan z Lompnice, Jan z Lichtenburka a z Šoršteina, Albrecht z Štermberka a z Lukova, Dobeš z Meziříčí a z Trnávky, Kryštofor z Lichtštaina, Jan z Krajku a z Vranštaina, Raymprecht z Ebrstorfu a z Ostroha, Jiřík z Kravař a z Strážnice, Jan z Hradce, Petr z Konice, Heralt z Kunstáta a z Lisic, Lacek z Štermberka, Jan z Bozkovic a z Lúky, Jan a Miroslav bratřie z Cimburka, Beneš a Vaněk bratřie z Bozkovic, Henyk [sic] z Walšteina, Boček a Kuna z Kunstata, Zdeněk z Walšteina, Sčepán z Vartnova, Pavel a Vok z Sovince, Heralt z Sovince a z Dúbravice, Smil z Dúbravice,[2]) Milotha z Tvorkova, Procek z Kunstáta a z Opatovic, Jošth z Rosic, Mikuláš z Tvorkova, Procek z Wilmberka, Jaroslav z Šelmberka, Smil z Moravan, Mikuláš z Vlašimě; — a my Vácslav z Kukvic podkomořie markrabstvie Moravského, Jan Kužel z Žeravic a z Quasic, Markvarth ze Zvole, Boček z Othoslavic, Jan z Opatovic a z Dlúhej Vsi, Ozvald Oncigar z Hrádku, Čeněk z Mošňova, Zdeněk z Švábenic, Markvarth z Dubňan, Mikuláš z Milonic, Petr Roman z Vitovic, Blažek z Borotína, Beneš z Svonovic [sic], Jan Raczek z Mrdic, Jan Tlačisvět z Bystřice, Mikuláš Cigan z Račic, Petr Nebojsě z Sehradic, Stibor z Hluku, Ondřeji z Bukovic, Bohuněk a Konrád bratřie z Miroslavě, Géwl z Hrušova, Nyklas Hunth z Dunajovic, Franěk z Hartmanova, Jan Zub ze Zdětína, Jan Svinka z Šardic, Mendlík z Gryffenberka, Jindřich Húse z Podhradí, Ješek z Spytiňova, Mírek z Dražejovic, Záviše z Kunčic, Protivec a Heřman bratřie z Pavlovic, Levík z Slezan, Jan Kopyna [sic][3]) ze Zvole, Mikuláš z Nevojic, Václav z Drhotína [sic],[4]) Sčepán z Pavlovic, Hynek z Újezdce, Drslav z Ochab, Mešek z Kostelce, Pavlík z Litenčic, Jan z Skrbeně, Zigmund z Rayspurku, Ondřej Valach z Přestavlk, Bohuška z Bietova a z Sokolník, Jakúbek z Maršova, Jan z Katheřinic, Jan a Hynek bratřie z Rokytnice, Vácslav[5]) z Žeravic, Aleš z Vrahovic, Žich z Wolfmperka, Arkleb Víčkovec z Víčkova, Bohdal z Dědkovic, Jindřich z Bařic, Stach z Kokor, Stibor z Hoffeřic, Mladotha z Prusinovic, Jan z Potstatu, Milotha z Morkovic, Arkleb z Kunkovic, Raczek z Cetochovic, Beneš Zástřil, Filip z Újezda, Jindřich Čihúvka, Jindřich Jaromířka, Drslav z Nákla, Vácslav Papiš, Ondřej a Jan bratřie z Chvalkovic, Jan Kužel mladšie z Žeravic, Bušek z Melic, Arkleb[6]) z Pačlovic, Arkléb z Kunovic, Prokop z Domamyslic, Slavek z Stichovic, Zigmund Wajtminár, Štěpán z Slavikovic,

---

[1]) Viz Brandl, kniha Tovačovská p. 4 sq. — [2]) Není v knize Tovačovské. — [3]) Kn. Tov. Kepina. — [4]) Kn. Tov. z Dohotína. — [5]) Kn. Tov. má Jan. — [6]) Kn. Tov. Jakub.

Jan z Košnik, Jan z Opolněšic, Blažek z Přečkova, Hanuš z Waldíkova, Smil a Jan bratřie z Nemotic, Ščepán z Dobročkovic, Kryštofor z Zarušek, Jakub z Dřienového, Petr ze Zvole; a my purgmistři a rady měst Olomúce, Brna, Znojma, Jihlavy, Hradiščě, Uničova, Litovle, Ejvančic, vyznáváme tiemto listem všickni ze spolku přede všemi, ktož jej čtúc slyšeti budú:

Jakož pro naše hříchy a z dopuščenie božieho tato naše země po smrti najjasnějšieho knížete a pána krále Albrechta, slavné paměti, Římského, Uherského, Českého, Dalmatského, Charvátského etc. krále, kniežete Rakúského, pána našeho milostivého, jest osiřela, a my vidúce a znamenajíc záhuby a škody, kteréž sě dějí od některých v tejto zemi i také do jiných zemí, chtíce rádi, aby ty záhuby nynějšie i budúcí, ač by které znikly, ukroceny a staveny byly: I učinili jsme byli sněm obecný, svolání prelatuov, zeman i měst markrabstvie Moravského v městě Brně den svatej Lucie panny [13. ledna]; na kterémžto sněmu darem božiem všichni společně vstúpili jsme v jednotu a jednostajně smluvili jsme sě za jeden člověk a slíbili jsme sobě tu jednotu držeti a zachovati ctně, věrně a křesťansky, tak abychom hrdly i statky svými jednali a skutečně pomáhali pokojiti země tejto, tak aby každý na svém dosti měl až do přijetí pána budúcieho, kteréhož ze spolka přijíti máme s Bohem řádně, právě a spravedlivě a s našie ctí, a tak učiniti máme a chcme bez zmatku.

A jsúc v tej jednotě, učinili jsme druhý sněm obecný země tejto v Brně na den svatých Šebestiána a Pabiána [20. ledna] mučedlníkuov božiech, na kterémžto sněmu potvrdili jsme a mocí tohoto listu potvrzujem tej svrchupsanej jednoty, a slibujemy v tej jednotě státi a skutečně pomáhati každý z nás vedle svého moženie tuto sirú zemi pokojiti, aby každý v svých řádiech a v právích zóstal. A ty všecky věci svrchupsané slibujemy každý z nás a společně sobě zdržeti ctně a věrně a křesťansky svú dobrú čistú věrú jako dobří lidé. Pakli by který z nás toho neučinil, jehož pane Bože nedaj, tehdy ten nemá jmieti žádného práva a žádnej svobody v tejto zemi. A slibujem sobě na takého ze spolka pomoci hrdly i statky svými. A tato svrchupsaná jednota a ustavenie i zjednání tak, jakož sě svrchu píše, jmá trvati a slibujem v tém státi až do budúcieho pána, kteréhož zespolka jmáme řádně přijíti tak, jakož sě svrchu píše.

Také ktož by chtěl v tejto zemi v tuto jednotu a ustavenie k nám vstúpiti, ješto by jeho jméno nebylo vepsáno v tomto listu, ten jmá list svuoj otvořitý [?] s svú pečetí v městě v Brně na rathúsi položiti v moc purgmistra a rady tiem obyčejem, jakož jest přípis od nás vydán, přiznávaje sě, že v tejto jednotě a ustavenie podle nás stojí. A to jmá tak mocno býti, jako by jeho jméno v tomto listu bylo vepsáno a pečeť jeho přivěšena. A jestliže by která ta[7]) pečeť nedošla k tomuto

[7]) V knize Tovač. „ta" schází.

listu, ješto jeho jméno napsáno jest v tomto listu, to tomuto listu a tejto jednotě a zjednání nemá škodno býti, než proto tento list jmá v své plnej moci zuostati, jako by všecky pečeti při něm byly. A toho všeho, což v tomto listu svrchupsáno jest, na svědomie a jistotu naše vlastnie pečeti přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Brně léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidsátého počítajíce, v ten čtvrtek po hodu svatého Pavla na vieru obrácení.

Přivěšena 1 velká a 124 malých pečetí; schází 1.

XIII.

Rozsudí stavů moravských a českých urovnávají nevoli a rozepře mezi stavy českými a moravskými. V Meziříčí dne 11. srpna r. 1440.

*Kopie starší zemsk. arch. mor. v Brně. Bočkova sbírka č. 668.**)

Ve jméno boží Amen. My Jan z Lompnice a Petr z Konice, ubrmané z strany pánuov moravských; Jan z Pernšteina a Diviš z Chlumu a z Košenberga, ubrmané z strany pánuov českých; a Hašek z Waldšteina, najvyšší ubrman ku postředku od obú stranú volený, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, nebo čtúc slyšati budú:

Jakožto duostojný v Boze otec a pan kněz Pavel biskup Olomucský, a urození páni, pan Jan z Cimburga a z Thovačova hauptman markrabstvie Moravského, a jiní páni, rytieři, panoše, města i všichni prelátové země Moravskej se všemi jich služebníky a poddanými duchovními i světckými s jednej strany, krom z tej strany zejmena vynímajíce pana Reynprechta z Ostroha, pana Jana Krajíře z Freynsteina, Linharta Ozenhaymara z Pohořelic, Ozvalda Eynczingara z Hrádku, Okareckého z Holubka, Blažka z Veselé a Jana z Světlova;

a urození páni, pan Hynce z Pirgšteina a z Polné, pan Perichtolt z Lippé najvyššie maršálek královstvie Českého, pan Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad, pan Bohuše z Postupic a z Lithomyšle, Pardus z Vratkova a Richenburga, kněz Bedřich z Strážnice, a města Poličko [sic] a Mýto, také se všemi svými služebníky a poddanými, duchovními i světckými, z druhej strany, krom tyto z tej strany také vynímajíce: pana Jana Hluckého, Viléma Puklici, Jana, Čeňka a Vaňka bratřie z Šarova;

na nás jakožto na mocné ubrmany přišli jsú mocně a konečně o všecky války a jiná záščí, ruoznice a nechuti, keréž jsú mezi nimi kerakkolvěk vznikly a zašly buďto v lantfrydu, nebo po lantfrydě až do dnešnieho dne, nic nepoostavujíce, slíbivše s obú stranú všichni společně svú dobrú věrú a každý zvlášče sám za sě pode ctí a pod věrú, aby na našem vyrčenie o ta záščí dosti jměli.

Protož my již psaní ubrmané mocí ubrmanstvie svého najprve jsme je o ta

*) Orig. ve stavovském arch. mor. schází.

všecka zášči s obú stranú konečně smieřili, i sami sě s nimi všichni vespolek smieřujem mocí tohoto lista, tak aby nižádný z svrchupsaných stran, ani my ubrmané ani nižádný jiný, ktož jest podle nich anebo podle nás o ty svrchupsané věci zašel, druhému toho nezpomínal ve zlé vuoli, skutkem ani slovem, ani kerým právem duchovniem nebli světckým pod základem svrchupsaným cti a viery propadenie. A jestliže by kto protiv tomu učinil, co sě tej smieřené a smluvenej pře dotýče, tehdy naň známe tiemto listem, že jest čest a vieru propadl.

A také ktožbykolvěk s svrchu jmenovaných, jenž jsú s obú stranú vyňati, k témuž našemu mieru a upokojenie přistúpil, tehdy ti, kteří jsú s strany pánuov českých, mají listy své přiznávající pod svými pečetmi položiti u pana Jana Lompnického na Meziříčí, a kteří jsú z pánuov moravských strany, tiť mají listy své přiznávající pod svými pečetmi položiti u pana Jana na Pernšteině, a to ve třech nedělech od dání tohoto listu. A ti, kteří by tak listy své položili, jakož sě svrchu píše, mají podle nás a s námi ve všech kusích státi a toho mieru a upokojenie úplně požívati jako i my a tak mocně, jako by zejmena v tomto listu byli napsáni.

A dále mezi svrchupsanýma stranoma pod svrchupsaným základem o jiné věci vypovídáme v tyto slova: Item vypovídáme, aby všechny holdy s obú stranú byly propuščeny, a ač by kdo co za hold byl slíbil dáti neb zaručil, ješto by toho ješče byl nedodal, toho má prázden býti i rukojmie jeho.

Item vypovídáme, aby kněz biskup Olomucký Parduse vězně i všecky tovaryše jeho propustil z vězenie a rukojmie jich; a k tomu všichni jiní vězňové, služebníci nebo poddaní těch, jenž jsú v tomto zápisu nebo budú, mají z obú stranú prázdni býti i rukojmie jich konečně propuščeni, a ve jméno Roman a Donat aby také inhed prázdni byli. A ač by sě kto byl šacoval, což by byl nedodal až po dnešnie den, toho šatcunka také má prázden býti.

Item Pardus má Svitav knězi biskupovi postúpiti ve čtvrtek před svatým Jiřie nyní najprv příščiem; a po dnešní den aby nižádných úrokuov více nebral ani pomocí, a zvlášče z toho zbožie. Pakli by kto co byl slíbil dáti neb zaručil buď úrok nebo pomoci, čehož jie nedodal po dnešnie den, má toho prázden býti i rukojmie jeho, a nižádným obyčejem aby na ně více nesahal.

Item o panu Heraltovi z Kunstata vypoviedáme, s kýmž on má činiti v zemi Moravskej, o to aby s obú stranú dosti jměli na panu Menhartovi z Hradce, a když by jim rok položil, čtyři neděle doda [dada] napřed věděti, aby k roku stáli. A také pan Heralt má sě již upokojiti a nemá na nižádného moci sehati, ani kto naň, keří jsú v tomto zápisu neb ješče budú. Také pan Heralt nemá viec holdu bráti, i vězňóm všem má rok dáti v podobný základ až do páně Menhartova vyrčenie. Pakli by toho pan Heralt učiniti nechtěl, tehda svrchujmenovanie páni v tomto listu napsaní nemají jeho viec zastávati ani jemu pomáhati nižádným obyčejem.

Item o panu Janovi z Helfenšteina vypovídáme, aby on všecky holdy propustil v zemi Moravskej a více nesehal. A ač by kto dáti slíbil neb zaručil buďto hold, pomoc, neb šatcunk, čehož by kto byl nedodal po dnešnie den, má toho prázden býti i rukojmie jeho. Také nemá již v zemi Moravské více váleci o tu jistú věc, ani na koho mocí sehati. A Brodu Uherského má konečně na svatého Jana Křtitele božieho najprve přieščieho podkomořiemu nebo tomu, kohož páni pošlí, postúpiti beze všie řečie a výmluv všelikakých. Pakli by pan Jan toho učiniti nechtěl, tehda svrchu jmenovanie páni v tomto listu napsanie, nemají jeho viec zastaviti ani pomáhati nižádným obyčejem.

Item o Vilémovi Puklici vypovídáme, aby on také všecky holdy propustil v zemi Moravskej a dále nesehal. A ač by kto slíbil hold, pomoc, nebo šatcunk dáti, nebo zaručil, čehož by kto byl nedodal po dnešnie den, má toho prázden býti i rukojmie jeho. Také nemá již více v zemi Moravské váleti o tu jistú věc, ani na koho sehati. A Přerova má konečně ve čtyřech nedělech od dání tohoto listu postúpiti podkomořiemu nebo tomu, kohož páni pošlí. Pakli by Vilém toho učiniti nechtěl, tehda svrchu jmenovaní páni v tomto listu napsanie nemají jeho viec zastávati, ani jemu pomáhati nižádným obyčejem.

Item o panu Hynci Ptačkovi, jakož vinu dává panu Janovi z Cimburka hauptmanovi a podkomořiemu a městóm, a páni moravščí a zemané zase vinu dávají panu Ptačkovi pro kněze Fridricha z Poličky: O to tak nalezáme i prosíme jich s obú stranú, aby to mezi nimi minulo pro zemské dobré.

Item o panu Perichtoltovi, jakož vinu dává pánóm moravským pro Eyncingara Ozvalda, že mu pobral v Litobratřiciech v lantfrydě, a druhé pro pana Reynprechta z Ostroha, ješto jal Beneše z Krhova, tak sě nám zdá, že páni tiem vinni nejsú; a tak vypoviedáme: Když práva puojdú, aby sebe o to právem hledali, ale ne mocí.

Item jakož pan Perichtolt vinu dává, že jsú mýta přivětčšena mimo starý obyčej, tak sě nám zdá i vypovídáme, aby páni moravščí všichni o to společně stáli, aby ta i jiná nespravedlivá mýta stavena byla, neb sě to vší země dotýče.

Item jakož pan Perichtolt podkomořiemu vinu dává o Nachyma žida, kerýž zhynul, o to vypovídáme, aby pan Perichtolt sě ptal na statek toho žida a na nápad, kto by je měl, a k tomu toho hleděl právem. A páni i podkomořie mají toho panu Perichtoltovi radni a pomocni býti, aby sě jemu spravedlivé stalo.

Item jakož pan Perichtolt vinu dává podkomořiemu o pušky a o jinú zbroji, že by mu pobral na Uherském Brodě, to odkládáme na budúcieho pána, aby mezi nimi to dělil.

Item jakož Trčka a Rúsinovský žalovali na pana Ozora z Lúky a na pana Beneše z Črné hory, vypovídáme, aby pan Ozor a pan Beneš více na jich zboží a lidi nesehali a z holduov je konečně propustili.

Item vypovídáme: Ktož by kolivěk buď Březanský z Skal, neb jiný, ješto by v tejto zemi Moravskej svévolně sě vytrhl mimo tento náš mír a jednotu a zemi hubil, tého nižádný z kraje pánuov českých svrchupsaných ani z Moravy nemá zastávati, ani jemu pomáhati neb fedrovati tajně ani zjevně nižádným obyčejem.

Item vypovídáme, aby pan Perichtolt Okarec tvrze nám v naši ubrmanskú moc inhed postúpil se všiem, což k tomu příslušie, ješto on toho jest v drženie.

Item také, což by sě kolvěk komu z svrchupsaných stran od koho stalo u příměřie, vypovídáme: keří mezi sebú opravce mají, aby o to na svých opravcích dosti jměli. A kteří opravcí nemají v svých listech, to my sobě pozóstavujem, takově: když jim toho rok položíme, dadúce jim dvě neděle napřed věděti, aby před námi byli, každý svým svědomiem. A my bohdá mezi nimi o ty věci chcme konati.

Item nade všecky svrchupsané věci mocně vypovídáme i rozkazujeme oběma stranoma svrchupsanýma i sami sobě s nimi v témž zápisu a jednotě jsúce, abychom již všitcni společně i každý obzlášče podle svrchupsané naší výpovědi všecky kusy, mír a upokojenie sobě obapolně, věrně a křesťansky zdrželi a zachovali úplně a docela pod základem svrchupsaným. A toho ku potvrzenie a ku pevnému zachovánie mieru i všech věcí svrchupsaných my svrchujmenovanie ubrmané pečeti své přivěsili smy k tomuto listu. Jenž jest dán v Meziříčie ve čtvrtek den svatého Tiburcí létha od božieho narozenie tisíc čtyři sta a čtyřitciatého.

Ex archivo statuum M. Moraviae.

Pět pečetí přivěšeno. In marg: Mocná vejpověď mezi některými osobami o nevoli a o nějaké zášti.

XIV.

Stavové moravští Heraltovi z Kunštatu a z Bozkovic a průvodu jeho o 50—100 koních dávají bezpečný list k jednání v městě Brně. V Brně dne 7. června 1441.

Orig. zemsk. archivu stavovsk. v Brně V. IV. 241. Kopie starší zemsk. archivu Mor. v Brně. Bočkova sbírka Č. 670.

Jan z Cimburka a z Thovačova, hajtman markrabstvie Moravského, Pertolth z Lippee, najvyššie maršálek královstvie Českého, Jan z Lompnice, Jiřík z Kravař z Strážnice, Jan z Pernštaina, Jan z Cimburka a z Slavičína, Jošth z Rosic a z Veveří, Ondřej z Studnic a Markvarth z Praxic, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúc slyšeti budú, že jsme dali a mocí listu tohoto dáváme náš plný, jistý glejt a bezpečenstvie urozenému pánu Herartovi z Kunstatu a z Bozkovic od padesáti až do sta koní, s tolikéž osobami lidskými, aby [illegible] námi v městě Brně bezpečně zde býti, mluviti a věci jemu i nám potřebné [illegible] kteréžto by potřebie bylo, a rozmluvě, zasě sé na svá obydlé na Boz[illegible] a odjeti bez úrazu osob jich i statkuov. A ten glejt trvati jmá ot [illegible]

až do tejto najprv příščie soboty a ten den ostatní celý až do západu a záščie slunečného. Za kterýžto glejt a bezpečstvie my svrchupsaní slibujeme svú dobrú, čistú věrú sami za sě, za své všechny služebníky a nám poddací i za všechny posádky v zemi tejto Moravské, a zvláščе slibujem za Linharta Hozenhaimara, hajtmana z Pohořelic, a za jeho za všechny služebníky a poddací. Také slibujem před právem a před mocí, že jemu svrchupsanému panu Herartovi i těm všem, jenž s ním zde jsú aneb odsad z Brna pojedú v čísle již jmenovaném, jmá ctně, věrně, křesťansky bez zmatku a beze všie zlej lsti zdržán a zachován býti tak, jakožto sě svrchu píše. Tomu na svědomí a pro lepšie jistost naše vlastnie pečeti přidáviti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Brně v tu středu před svatú Trojicí léta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého prvého počítajíce.

9 pečetí voskových velmi málo uchovaných.

XV.

Boček Puklice z Pozořic a Jan Tunkl z Brníčka hejtmanovi a stavům moravským postupují list hlavní na 1200 kop grošů. V Prostějově 9. února 1442.

Orig. zemsk. arch. stavovsk. V. IV. 243.

Já Boček Puklice z Pozořic a z Drahotúše, Jan Tunkl z Brníčka a z Zábřeha, vyznávámy tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, anebo čtúc slyšati budú: Tak jakož jest Vilém Puklice bratr a přítel náš z Pozořic a Štramberka dobrej paměti list hlavní a zápis jměl na tuto zemi Moravskú na dvanácsté seth kop grošuov za Přerov, a ten sě jest po smrti bratra a přítele našeho nám v naši moc dostal. Protož my svrchupsaní Boček Puklice a Jan Tunkl dáváme svú dobrú vuoli tiemto listem na ten zápis a list hlavní urozenému pánu Janovi z Cimburka, hajtmanu margrabstvie Moravského, i jiným všem pánóm zemanóm, i opatrným purgmistrovi a radě města Olomuce, kteřížto jsú rukojmie a spoluslibce byli vedle nich, jakož ten list hlavní dále světšie a ukazuje, a toho je mocny úplně činíme. Tomu na svědomí své vlastní pečeti jsme přidávili k tomuto listu; a připrosili jsme urozených pánuov pana Henika z Walstaina a Židlochovic, pana Lacka z Šternberka a z Lukova, a statečných a slovutných panoší Jana z Opatovic a z Dlúhej vsi, Václava [z] Žiravic a z Prosenic, Žicha z Pašovic a Selitek, Jana Kobliha z Říčan a z Hrabovej, že jsú vedle nás na svědomí své pečeti dobrovolně a vědomě k tomuto listu přidáviti kázali, jim i jich erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán v Prostějově ten pátek před masopustem, léta od narození syna buožího tisíc čtyři sta čtyřidcátého druhého léta.

Bylo přitisknuto osm pečetí, jež všechny odpadaly.

XVI.

Mocná výpověď mezi stavy moravskými a panem Janem Koldou ze Žampachu. V Zábřeze, 9. srpna 1445.

Orig. městského archivu v Olomouci I. 171.

Já Pavel z Sovince, Jan Tunkl z Brníčka a z Zábřeha vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúc slyšeti budú: Jakož duostojný v Bohu otec, kněz Pavel biskup Olomoucký, a urozený pan Jan z Cimburka a z Thovačova, hajtman markrabstvie Moravského, a jiní páni a zemané i města země markrabstvie Moravského s jedné strany, a urozený pan Jan Kolda z Žampachu odjinud z Náchoda s strany druhej prosili jsú nás obapolně i přišli jsú na nás mocně o všecky věci, nesnáze, nechuti, buďto válkami zašlými neb jakož kolvěk až do nynější chvíle.

A my vyslyševše je obapolně, přijavše k sobě dobrých lidí radu, item takto vyřkáme [sic] o ta všecka záščie, nechuti, nelibosti, kteréž jsú mezi nimi byly, aby to pominulo mezi nimi věčně a na věky, aby sobě nezpomínali obapolně ničímž zlým ani služebníkóm ani těm, ktož jsú podle nich zašli s obú stranú o ty pře.

Item toto vymieňujíce, což urozený pan Jan z Pernšteina činiti jmá se panem Janem Koldú, zvláště o to, což v příměřie sě stalo mezi nimi, jmáme jim toho rok položiti, a obapolně je vyslyšiec, mezi nimi vyřéci mocně, jakž se nám nejlépe zdáti bude.

Item toto také vyriekáme, jestliže by která strana chtěla protiv druhej býti, jehož toho Bože nedaj, nemají toho učiniti, leč by jedna strana dala druhej věděti čtyři neděle napřed po dobrém panoši listem svým otvořitým, páni moravščí panu Koldovi na Náchod, aneb pan Kolda jim do Olomouce na rathouz.

A pro lepšie jistotu a svědomie kázali jsme pečeti své přitisknúti k tomuto listu svú dobrú vuolí a vědomím. Jenž jest dán a psán v Zábřeze v ten pondělí před svatým Tyburciem, léta od narozenie syna božieho tisíc čtyřista čtyřidcátého pátého.

Přitisknuty jsou dvě pečeti, z nichž jedna jest porušena.

XVII.

Stavové moravští splnomocňují čtyři osoby k rokování do Znojma na druhou neděli postní (Reminiscere 13. března) mezi zeměmi Rakouskou a Moravskou. 6. února 1446.

[illegible]ginal v zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. I. č. 46. — Kopie novější zemsk. arch. moravsk. v Brně. — Bočkova sbírka č. 683.

My Pavel z boží milosti biskup Olomucký, Jan z Cimburgka a z Thovačova [illegible]tpman markrabstvie Moravského, Perchtolt z Lippee najvyšší ma[illegible] [illegible]ślovstvie [illegible]ského, Jan starší z Lichtenburga a z Biethova, Jiřík z Kravař a [illegible] Petr [illegible]Konice a z Slavkova, Beneš z Bozkovic podkomoří, Zdeněk z [illegible]il

z Lichtenburga a z Biethova, Jiřík z Lichtenburga a z Vranova, Štěpán z Vartnova, Smil z Dúbravice a z Osového, Markvart z Malenovic a z Prakšic, Zdeněk z Švábenic a z Konice, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří neb čtúc slyšeti budú:

Jakož mezi najjasnějším kniežetem a pánem, panem Fridrichem Římským králem, kniežetem Rakúským, Štyřským etc., a mezi zemí Rakúskú i všemi bytedlníky tej země Rakúskej skrze rady a mocné posly od Jeho Mti a tej země Rakúskej vydanými s jednej, a mezi námi svrchu psanými a zemí Moravskú i všech bytedlníkóv tej země z strany druhej, mocnými posly rok jmenovitý uložen jest a zapsán do Znojma druhú neděli v puostě, ješto slove Reminiscere, nynie příščí, o všeckna záščí, napomínání i nařiekání obú zemí svrchu jmenovaných, k kterémužto roku nadepsanému k slyšení, rozsúzení všech žalob i odpovědí i konečnému pokojnému těch zemí a miernému zjednání, osoby určené od obú zemí, Moravskej i Rakúskej, s plnú mocí mají spósobeny a vydány býti, jakož zápisové na ty úmluvy v Pohořeliciech, a na tom roku den svathého Thomáše apoštola božieho v Znojmě od mocných obapolně poslóv učiněné [sic] zápisové plněji a šíře svědčí:

že my všechni nadepsaní s vuolí a radú všech prelátóv, pánuov, zeman i měst země tejto Moravskej, s jednostajným všech jich svoleniem i vědomiem, k tomu rokovánie svrchu psanému vydali jsme urozených pánuov, pana Jana staršieho z Lomnice a z Meziříčí, pana Heniga z Waldštaina a z Židlochovic, statečného rytieře pana Jana Kužele z Žeravic a z Kvasic, a opatrného muže Hanuška Veygle, měščěnína města Olomuce, plnú moc a vuoli sami od sebe i ode všie země tejto jim úplně dávajíce o všecka záščí, naříkání i napomínání, kteráž jsú mezi Rakúskú a Moravskú svrchupsanými zeměmi a mezi přebyvateli těch obú zemí, aby jednati, všecky i každé pře, žaloby i odpovědi slyšeti, rozsúditi i zamluviti mohli společně nebo rozdielně i o upokojenie mezi oběma zeměma Rakúskú i Moravskú jednati, zamluviti i zapsati mocni byli, a s tiem učiniti i nechati, jakž sě jim kolivěk bude zdáti, tak mocně a úplně, jako bychom my sami to jednali. A cožkolivěk tu v Znojmě na tom roce zjednají a dokonají smlúvú neboli právem, buďto o věci zemské, neboli o zvlášční a osobné, při tom má tak zuostáno býti bez přerušení a odmlúvání všelikterakého, nebo v tom mají ode vší země tejto i od nás moc plnú a jednostajné svolenie tak, jakož napřed psáno stojí.

Protož my všichni svrchupsaní slibujeme každý z nás sám za se a ode všech prelátóv, pánuov, zeman, měst i ode všech bytedlníkóv a přebyvačóv v zemie tejto Moravskej svú dobrú, čistú věrú, beze všie zlej lsti, ty všeckny věci tak, jakož sě nahoře píše, ctně, věrně a křesťansky zdržeti a v celosti zachovati bez přerušenie všelikterakého. A což by je kolivěk o to zašlo, v tom také máme a slibujeme každý z nás sám za se a ode všech prelátóv, pánuov, zeman i měst svrchupsaných vedle

nich státi a jim radni a pomocni býti vedle jednoty, kteráž jest v tejto zemie. Tomu k lepšiemu svědomí a potvrzení s naším dobrým vědomiem pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest psán a dán léta od narození syna božieho tisíc čtyři sta čtyřidcátého šestého, den svathé Dorothy panny a mučedlnice boží.

Přivěšeno 14 pečetí dosti zachovalých.

XVIII.

Akta velikého sněmu Jihlavského po sv. Jakubě 25. července 1449.

1. Jan z Cimburka, hejtman markrabství Moravského, omlouvá se, že pro náhlé ztečení Rejhradu skrze Ješka Svojanovského do Jihlavy na sněm přijeti nemůže. V Brně 26. července 1449. Viz Arch. Český II. 258.

2. Jindřich z Lipého pánům českým na sněmu v Jihlavě shromážděným osvědčuje se proti témuž Ješkovi Svojanovskému z Boskovic. Na Krumlově Mor. 5. srpna 1449. Viz Archiv Český II. 258.

3. Poselství od krále Fridricha stavům českým v Jihlavě na sněmu shromážděným skrze Prokopa z Rabšteina i Heidenricha Truksesa vykonané. V Jihlavě 26. srpna 1449. Viz Archiv Český II. 263.

XIX.

Král Ladislav dává hejtm. Moravskému Janovi z Cimburka, Bohušovi biskupu Olomouckému a několika jiným radám moc k řízení markrabství Moravského na dvě léta. Ve Vídni 17. července 1455.

Orig. ve stavovsk. arch. zemsk. v Brně V. I. 47. — Kopie novější zemsk. arch. Mor. v Brně. Bočkova sbírka č. 706.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský etc. Oznamujem tiemto listem všem, že urozenému Janovi z Cimburka a z Thovačova, hajtmanu markrabstvie našeho Moravského, a duostojnému Bohušovi biskupu Olomucskému, kniežeti a nábožnému, a urozeným Jindřichovi z Lippého, maršálku královstvie našeho Českého, Benešovi z Bozkovic, podkomořiemu markrabstvie Moravského, Janovi z Pernšteina, Vaňkovi z Bozkovic, komorníku cúdy Brněnské, Václavovi z Lomnice, Karlovi z Vlašimě, a statečným Mikulášovi Bystřici [sic] z Ojnic a z Milonic, a Hynkovi z Rokytnice, raddám našim věrným milým, dali sme a dáváme plnú moc svrchupsaného našeho markrabstvie Moravského k zřízení i jiných potřebných věcí jednání, a také k vyplacení našie komory v tom markrabství tú daní, kteráž bude z té země dobrovolně a ne z práva naší velebnosti dána, a to do dvú leth od sv. Jakuba [25. července] nynie příštieho pořád zběhlých. A jestliže by se komu zdálo, že by byl obtiežen tú daní neb jinými věcmi a k naší velebnosti se utekl, toho k sobě přijímati nechcme bez zprávy hajt-

mana a radd našich svrchupsaných. Také kteréžkoli osoby v řečeném markrabství mají listy dané sobě od nás neb našich předkuov, aby před právem zemským žádnému neodpoviedali, než toliko před velebností naší: chtiec my, aby každému chudému i bohatému v té zemi spravedlnost se dála, a aby žádný v své nebyl opúštěn spravedlnosti, chcem, aby ti a takoví, kteříž by od nás takové listy měli neb od předkuov našich, když práva zemská puojdú, před Janem [sic] hajtmanem a raddami našimi řečenými odpoviedali těm, ktož je z čeho viniti budú, kterýmž v tom také na našem miestě moc plnú jich k slyšení, k súzení i k konečnému rozsúzení dáváme, jako bychom tu osobně sami byli. Také ktož majíc zápisy od králuov aneb markrabí, pánuov země té, na komoru markrabinu a na to, což se markrabiny komory dotýká, neb na kterákoli zbožie zádušnie, ti takové zápisy své aby okazovali v tom času a před těmi osobami, kdy a před kterými jim hajtman a radda naše řečená rozkáže; a tiemž obyčejem také města na práva, mýtha a svobody své aby okázaly, když by toho potřebie bylo, tak aby mohlo býti vědomo, při čem by měli zuostaveni býti.

Toto však naší velebnosti pozuostavajíce a vymieňujíce: Najprve léna všecka duchovnie i světská, také veliké provinněnie proti nám neb zemi odpúštěti. Též odúmrti a nápady, kteréž na naši velebnost připadnú, v témž markrabství rozdávati. Item úředníky své i zemské, i také raddu saditi i ssaditi, a to chcem také s raddú našeho markrabstvie svrchupsaného činiti. Item svobody prelátóm, pánóm i městóm dávati, i k tomu všicku svrchnost sobě, kteréž našemu královskému duostojenství příleží, jakožto králi Českému a markrabí Moravskému, zachováváme, s kterýmižto věcmi hajtman ani radda nic činiti nemají, neb ty věci svrchu dotčené samému našemu duostojenství pósobiti příleží.

A jestliže by někto z nadepsané raddy jeden neboli viec jich k obeslání hajtmana našeho k jednání a řiezení věcí svrchu psaných nemohl neb nemohli beze lsti přijeti, chcem, aby většie strana svrchu psané raddy, kteráž bude s hajtmanem, měla plnú moc řediti a jednati věci svrchu psané, jako by všickni byli společně.

A protož přikazujem všem prelátóm, pánóm, rytieřóm, panošem i městóm již psaného našeho markrabství, nábožným a věrným našim milým, aby nadepsaného Jana z Cimburka hajtmana a radd našich již psaných každý vedle svého řádu aby poslušni byli ovšem a úplně, což se svrchu psaných věcí, řádu, práv a svobod dotýče, do času již řečeného pod zachováním našie milosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Viedni den Svatého Allexí léta od narozenie božieho syna tisícieho čtyřstého padesátého pátého, let království našich Uherského etc. v šestnádctém a Českého v druhém létě.

Ladislaus Rex, manu propria.

Ad mandatum Domini Regis
Procopius de Rabenstein cancell.

Přivěšená pečeť královská jest úplně zachována.

XX.

Král Ladislav žádá radu města Brna, aby vyslali důvěrníky své na sněm do Prešpurku. Ve Vídni 17. září 1455.

Orig. v archivu města Brna B. II. 10 a.

Ladislaus, Dei gracia Hungariae, Bohemie etc. rex, Austrie dux, marchioque Moravie etc.

Fideles dilecti! Quia cum prelatis, proceribus et aliis fidelibus nostris regni nostri Hungarie conuentum ad festum sancti Michaelis [29. září] in Posonio habere intendimus, ubi nos personaliter conferemus, vellemusque vos tractatibus, qui ibidem habebuntur, interesse: mandamus vobis, ut ad Maiestatem Nostram duos conciues vestros de consulatu et duos de communitate cum pulcra comitiua mittatis, qui omnino dicto tempore conuentui prefato intersint. Datum Vienne die sancti Lamperti, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. sextodecimo, Bohemie vero secundo.

Ad mandatum domini Regis in consilio.

In tergo: Prudentibus magistro ciuium et consulibus ciuitatis nostre Brunensis, fidelibus nostris dilectis.

XXI.

Král Ladislav vděčně přijímá povolenou velkou daň z markrabství Moravského k vyplacení statků komory královské, a slibuje, že ani on ani potomci jeho takové berně více žádati nebudou. Ve Vídni 23. září 1455.

Orig. zemsk. arch. mor. v Brně v Bočkově sbírce č. 705.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský etc. Známo činíme tiemto listem všem: Jakož preláti, páni, zemené i města markrabství našeho Moravského, věrní naši milí, svolili jsú našie velebnosti daň a pomoc učiniti, totiž jeden úrok z svých sbožie, a to ne z práva, než z své dobré vuole a příchylnosti, kterúž k nám mají, aby tudy komora naše v témž markrabství, kteráž téměř všeckna rozzastavována jest, vypravena nám k užitku i té zemi byla, toho my velmi od nich všech vděčni jsme a jim to i jich potomniem milostivě zpomínati chcem; slibujíce jim slovem naším královským jakožto král Český a markrabie Moravský, že my nikdy ani naši náměstkové potom nemáme na nich žádati takové pomoci věčně. Také o berni zemskú již psané preláty, pány, zemany a tu zemi Moravskú při témž zuostaviti chcme, při čemž páni a zemané království našeho Českého od nás zóstaveni jsú. Slibujeme také týmž slovem naším královským toho, což tú daní vyplaceno bude, nezastavovati ani zapisovati bez raddy pánuov a zeman země té. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Viedni v úterý po svatém Maurici léta od narozenie božieho

syna tisícieho čtyřistého padesátého pátého, let království našich Uherského etc. v šestnádctém a Českého v druhém létě.

Ad mandatum Domini Regis in Consilio.
Procopius de Rabenstein Cancellarius.

XXII.

Procek z Kunštatu omlouvá se zemskému hejtmanu a stavům, že ke sjezdu Brněnskému dostaviti se nemůže, a stěžuje si při tom na Cornštainské. V Boskovicích 25. února 1456.

Orig. stavovsk. arch. mor. v Brně V. V. 254.

Duostojný u Boze otče a pane příznivý, a urození páni, páni a přátelé milí! Službu svú vaší milosti vzkazuji a prosím vaší milosti, abyste mi za zlé míti neráčili, ani jinak ve zlé obraceti, že na tento sjezd beze lsti pro svuoj úraz jeti sem nemohl mezi vaši milosť; neb vaše milosť víte, jakž sebe mocen jsem, že sem proti ustanovenie vašemu a zjednánie zemského dobrého nikdy nebyl i ješče bych nerad. Vaší milosti také věřím i prosím, že mě sebú vaše milost v mých věcech a spravedlnostech držeti a zachovati ráčíte. A zvláště jakož vaší milosti dobře zjevno jest, kterak králova milosť mě jest z královské ščedrosti obdarovati ráčil komornicstvem Olomuckým, a to před některými z vaší milosti ústně JMt hajtmanu mě provolati kázal. Potom když Corštainščí nerozumně ten úřad míti chtěli a Jeho Milosti to dání neobyčejné ani slýchané, jímž komornicstvo míti chtěli, vzdali, potom podruhé Jeho Mt mně jest komornicství dal i listy panu hajtmanu, radě i vší zemi od Jeho Kr. Mti o to psáti kázal, aby Vaše Mt mně v tom nižádnému překážeti nedali. Jakož pak od Corštainských jsem zhanín proto, že s nimi konečně místo k rozsudku mám, nesmím psáti neprávě, ale pan hajtman, pan Beneš, pan Vaněk a pak Karel vědí, kterak před královú Mtí bezmal dvě neděli křičel sem povýšeným hlasem tak, že králova Mt strýce mé, listy mé starých markrabí, panské, klášterské slyšel, k tomu výpisy z desk od devadesáti let, k tomu sěm sě táhl na paměť panskú, kteříž vědí, že děd, otec muoj, i já všech panských práv a řádu požívali jsmy. To Corštainským vše nepříjemno bylo a pro nic na králově milosti přestati nechtěli, až nám králova milost odložil; kdež sem já vždy k tomu hotov provésti dálibu[h], ježto jejich hanění potupena budú. Věřím vaší milosti, poněvadž králova milost mě z královské dobroty zuostaviti ráčil při svém dání, že vaše milost mně sami v tom radni a pomocni budete, žádnému v tom mně utisknúti nedadúc, nebo od kohožkoli od králova dání tiščen bych byl, vaší milosti to prvé opovídám, ufaje Bohu, spravedlnosti a přátelóm svým; hrdlo i statek na to vážím, nežť sě toho odtisknúti dám. Protoť vaší milosti píši, aby mi potom nemohlo připsáno býti v pravdě, bych jaké nesnáze počínal. Také sem zpraven, že před vaší přítomností Corštajnščí řečí, jakož navykli, něco dotýkali pana Jiříka strýce mého, a pana Prokopa Rabšteina kancléře, i mne,

a s nimi mám stání k konečnému rozsúzení. O sobě mlčím. Než pravili jsú co o panu Jiříkovi a o kancléřovi nepodobného, krátkoť sě jim děje, a vaší milosti prosím, abyste na ně věřiti neráčili, a nedopúštějte vaše milost dobrých lidí haněti; však za to mám a nepochybuji, že oba mezi vaší milostí mnoho dobrých přátel mají. Datum castro Bozkovic feria III. die sancti Mathie appostoli anno etc. L. VIto.

Procek z Kunstatu, najvyšší komorník súdu a desk Olomuckých.

Duostojnému v Boze otci a knězi, knězi Bohušovi biskupu Olomucskému, pánu mně příznivému, a urozeným pánóm, panu Janovi z Cimburka, hajtmanu markrabstvie Moravského, panu a švagru mému milému, i jiným všem radám a pánóm v Brně na sjezdu, pánóm a přátelóm mým milým.

XXIII.

Landfryd daný na sjezdu obecném v Brně 26. února 1456.

Orig. zemsk. archivu moravsk. v Brně v Bočkově sbírce č. 707.

Ve jméno boží Amen. My Bohuše, boží milostí biskup Olomucký, Jan z Cimburka a z Thovačova, hajtman margrabství Moravského, Beneš z Bozkovic, podkomoří téhož margrabství, Vaněk z Bozkovic, najvyšší komorník súdu a desk Brněnských, Kuna z Kunstatu a z Bolehradic, Markvart z Lomnice, Albrecht, Hynek a Štefan bratří z Lichtenburka a z Biethova, Karel z Vlašimě a z Úsova, Jindřich z Bozkovic a z Nových Hraduov, Bohuše z Lomnice, Václav z Vlašimě a z Úsova, Jan z Tvorkova a z Kyjova, Hynek z Sovince a ze Pňovic, Jan Kužel z Žeravic a z Kvasic, Mikoláš Bystřice z Ojnic a z Milonic, Hynek z Rokytnice a z Dlúhé Vsi, znamenavše a ku paměti sobě přivodíce mnohé a příliš škodné války, ruoznice a záhuby i mnohá bezpráví, jakož někdy v zemi této vznikla biechu, kteráž již z daru božího, ačkoli s velikými nesnázemi, pracemi i náklady a všech nás velikými pilnostmi něco jsú potuchla a ukrocena, vší pečlivostí o to myslíce a usilujíce, ku dy bychom tu zem v řádu a v pokojném odpočinutie, v jednotě a v svornosti k obecnímu této země prospěchu s pomocí boží zachovati a budúcího zlého opatrnú výstrahú se uvarovati mohli. I bylo se svolení stalo, aby lantfryd této zemi učiněn byl, jímž také prvé od staradávna tato země v upokojení a v svornosti stála jest. Ale že ten jistý lantfryd tak, jakož bychom rádi byli viděli, nedošel jest; i vezřevše, kterak králova Mt, pán náš milostivý, v této mieře od nás svú přítomností se zdálila jest, a my chtiece žádostivě, abychom my i tudiež obyvatelé této země v pokoji, v jednotě a v svornosti přebývati, tiem lépe v pokoji jsúce, pána našeho, tudiež i země této věci jednati mohli.

A tak my všechni svrchupsaní jednostajně s společniem svoleniem učinili jsme a mocí listu tohoto činíme úmluvy a jednosvorné ustanovení a spojenie mezi sebú duchovními i světckými, kteříž kolivěk s námi a vedle nás v tomto našem svolení,

závazku a ustanovení a v úmluvách v tomto listu sepsaných, anebo kteří budú chtieti býti, státi aneb k nám přistúpiti, listy své otvořité přiznávající na pergameně pod svými pečetmi, jakož umluveno a zapsáno jest, k nám na se dadúce a v moc purgmistruov a radd v Olomuci a v Brně na rathouzi položíce vedle přípisu, kterýž na to vydán jest a tu na rathouzi lehne.

Item najprvé my všechni společně jmáme a slibujem sobě a mezi sebú jednotu, řád, pokoj a mier křesťanský mieti, věrně, beze vší zlé lsti zdržeti a křesťansky zachovati, moci a bezpráví protiv řádu a právu mezi sebú, ani komu jinému také nečiníce, než aby každý duchovní i světcký při svých řádích, právích a svobodách zuostal. A tak aby bohatí i chudí této země obyvatelé v takovém pokojném sjednání a ustanovení v pokoji přebývati a bydliti mohli, a zvlášce válek svévolných, záhub a bezpráví této země ani z země nečiníce. Pakli by kto na nás aneboli na kterého z nás protiv právu a řádu země této moci chtěl síhnúti a svú vuoli jmieti, najprvé sami se a každého z nás jmáme a chceme k rovnému poddati a rovné od sebe buďto právem anebo po dobrých lidech učiniti, a téhož zase od každého tiem obyčejem přijíti. Jestli pak že by nás všech, nebo kterého z nás rovné potkati nemohlo, a mimo to s námi, nebo s některým z nás kto vždy svú vuoli jmieti chtěl, protiv takovému, aneb takovým jmáme a chceme sobě věrně radni a pomocni býti každý vedle svého přemožení. A když by nám pan hajtman s radú o to vzhuoru býti kázal, hned bez meškání k jeho obeslání a rozkázání všechni bez odpory abychom vzhuoru a hotovi byli, a každý aby k miestu určenému svú mocí táhli anebo poslali, a takové svévolnosti s pomocí boží, což bychom najdále mohli, skutečně odepřeli, a v tom se tak měli, jako protiv rušiteli pokoje a obecního dobrého. A bylo-li by pak, že bychom tomu sami odolati nemohli, to máme na královu Mt pána našeho milostivého vznésti, aby nám toho raden a pomocen ráčil býti, jakož JMt sama sobě povinovata a této zemi. Item jestli také že by kto z tohoto našeho jednostajného svolení chtěl se vytrhnúti a svévolně válku a neboli kterú jinú nesnázi počíti a ji vésti, takovému nejsme ani býti chceme zavázáni takové jeho svévolnosti pomáhati. Item když by pan hajtman pro potřebné věci radu, aneb kterého z nás obeslal na podobném miestě, přijeti máme. Item tento náš závazek spojení a zápis v své moci trvati má a státi ot dání listu tohoto do dvú leth pořád zběhlých bez všelikého přerušení. Item pan hajtman, když by pro potřebu obeslati chtěl, aby se v tom tak měl, aby jeden sjezd v Olomuci a druhý v Brně kladl.

A protož my všechni svrchupsaní, jichž ména jsú napsána, i také ti, jichžto listové přiznávající položeni budú jménem a na miestě, jakož se svrchu píše, slibujeme společně a každý z nás zvláště pravú dobrú čistú věrú, beze vší zlé lsti, sobě tak radni a pomocni býti a všecky i každé kusy artikule i články i každého z nich zvlášče, jakož se svrchu slovo od slova vypisuje, ctně, věrně, pravě a upřímně kře-

stansky držeti a vskutku zachovati bez přerušení všelikého. Item jestliže by v tomto listu čí jméno bylo napsáno a jeho pečeť k tomuto listu nedošla, proto tato jednota naše a svolení nemá rušena býti ani list tento, ale má proto v své moci a mocnosti i pevnosti zuostati a býti. Tomu všemu na potvrzení a jistost stálého zdržení my všechni nahoře psaní pečeti naše vlastní s naší dobrú vuolí i vědomiem našiem k tomuto listu jsme přivěšili. Jenž jest dán a psán na sjezdu obecniem v Brně ve čtvrtek po svatém Matěji apoštolu božiem, léta od narození syna božího tisíc čtyři sta padesátého šestého počítajíce.

Přivěšeno bylo 18 pečetí, z nich 11 buď úplně neb aspoň z části jsou zachovány.

XXIV.

Král Ladislav žádá obecní radu města Brna, aby vyslali důvěrníky své na sněm do Vídně. Ve Vídni 7. července 1456.

Orig. v archivu města Brna B. II. 10. b.

Ladislav z božie milosti Uherský, Český etc. král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský etc.

Věrní milí! Přikazujem vám, abyšte s preláty, pány a zemany, kteříž k nám do Vídně, den sv. Bartholoměje, přijeti mají, dva neb tři z rady své vyslali, abychom Vás při sobě majíc, tiem lépe dobré a poctivé té našie země Moravské jednati mohli. Dán v Viedni v středu po svatém Prokopu, let království našich Uherského etc. v XVII. a Českého v třetiem létě. Ad mandatum domini Regis in consilio.

V zadu: Opatrným purgmistru a konšelóm města Brna, věrným našim milým.

XXV.

Král Jiří stvrzuje usnesení sněmu moravského v Brně 22. února r. 1437 učiněné o právě dědickém. V Kladsku 20. srpna 1459.

Orig. perg. arch. Jindř.-Hradeckého 157 a. Také v Památkách sněmovních Brněnských I. p. 33b—34b.

Georgius Dei gracia Bohemie rex, Moravie marchio, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio, ad perpetuam rei memoriam. Principis potissima ea pars est iusticie, que subditos in iuribus et legibus suis conservat, illos presertim, qui nobiliori operis facinore suo principi tanquam pociora membra quadam familiaritate sunt devincti. Sane in nostra constituti presencia proceres et nobiles marchionatus Moravie, fideles nostri dilecti, nobis attentius supplicaverunt, quatenus statuta quedam seu iura municipalia inferius descripta, ex communi omnium baronum, procerum et nobilium dicti marchionatus edita, decreta et statuta consensu, auctoritate regia et tanquam dominus et marchio Moravie ratificare, approbare, acceptare et confirmare dignaremur; quorum tenor sequitur in hec verba:

[Následuje usnesení sněmu obecního v Brně zahájeného dne 19. února 1437, tištěné zde na straně p. 254—255.]

Nos hereditatibus subditorum nostrorum tam ex tabulis, quam ex testamento, seu ab intestato obvenientibus, iuxta sacrarum legum sancciones magno favori fore volentes, utpote que optimam reipublice pulcritudinem conservant, dicta iura et statuta, ut superius de verbo ad verbum extenduntur, in omnibus eorum punctis, articulis, clausulis, capitulis et sententiis approbamus, ratificamus, acceptamus et confirmamus, decernentes et volentes omnia et singula in dictis iuribus contenta plenum, firmum et inviolabile robur temporibus perpetuis obtinere. Derogamus insuper de plenitudine regie potestatis omnibus et singulis capitulis seu statutis, iuribus municipalibus et consuetudinibus in contrarium huius decreti editis seu tentis, decernentes ea omnia nullius firmitatis esse aut cuiusvis auctoritatis et momenti.

In quorum fidem has nostras litteras fieri et sigilli nostri regii iussimus appensione muniri. Datum Glacz die vigesima*) Augusti anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo nono, regni nostri anno secundo.

Ad mandatum Domini Regis Procopius de Rabenstein cancellarius.

A tergo: Johannes de Brunna.

Visí zcela zachovaná královská pečeť.

XXVI.

Jiří Poděbradský přijímá do služeb svých pana Vítka z Přestavlk s tovaryšstvem za určitý plat. V Praze 25. března 1462.

Orig. ve stavovském arch. mor. v Brně. V. V. 267.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a markrabie Lužicský. Oznamujem tiemto listem všem, že věrného našeho milého Vítka z Přestavlk s thovařistvem jeho přijali sme v službu naši s puoldruhým stem koňmi jiezdnými neb méně a tolikéž osobami. Kterážto služba má se jim počieti od toho dne, když z města našeho Brna k nám vyjedú, a má státi a trvati plného čtvrt léta pořad zběhlého. A za tu službu na každý kuoň a osobu na týden třidceti grošuov peněz dobrých máme jim dávati anebo tolikéž, jako jiným lidem služebným, kteříž k nám na žold přijedú, budem dávati. A dokudž v té našie službě budú, za plné škody slušně jim stojíme; kteréž by pak škody v našie službě vzeli a okázali, je řádně, tak jakož na dobré lidi rytieřské slušie, ty jim máme a slovem naším královským slibujeme koňmi neb penězi zaplatiti a jich odbýti podle řádu a obyčeje služebného. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přitisknúti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek den zvěstovánie Matky božie, léta

*) V Památkách sněmovních Brněnských stojí: vigesima tertia.

od narozenie božieho syna tisícieho čtyřistého šestdesátého druhého, královstvie našeho léta čtvrtého. Commissio domini Regis.

Přitisknuta vosková pečeť málo zachovaná.

XXVII.

Císař Bedřich III. na žádost některých pánů moravských mění posavádní červeno-bílý znak moravský ve znak červeno-žlutý nebo červeno-zlatý. V Novém Městě za Vídní 7. prosince 1462.

Orig. v zemsk. arch. stavovsk. v Brně. V. I. 48.

Fridericus divina favente clementia Romanorum imperator semper Augustus, Hungarie, Dalmatie, Croatie etc. rex, ac Austrie, Stirie Karinthie et Carniole dux, dominus Marchie Sclavonice ac Portusnaonis, comes in Habspurg, Tirolis, Pherretis et in Kyburg, marchio Burgovie et lanntgravius Alsatie. Ad perpetuam rei memoriam. Prisca consvetudo divorum Romanorum principum hactenus curavit et nunc observat, ut de sacro imperio benemeritis premia digna reddantur, quibus freti honoribus debitis imperialem celsitudinem prosequi studeant et ad fidelia obsequia illi sacre sedi exhibenda magis invitentur. Cum itaqua illustris marchionatus Moravie incoleque ipsius, barones et nobiles, superioribus temporibus reverentiam debitam et servitia omni cura et industria exhibere curabant, ac proinde multas libertates et gratias pariter et honores a predecessoribus nostris, Romanorum regibus et imperatoribus, meruerunt, quibus fauste et feliciter perpetuis temporibus frui liceat eos et gaudere.

Nobis quoque id ipsum apud eundem marchionatum a predecessorum nostrorum liberalitate recedere non putamus, presertim ex eo, quod presenti tempestatis tempore capitaneus, barones, nobiles et alii incole eiusdem marchionatus Moravie, postquam cives Wiennenses et nonnulli nobiles ducatus nostri Austrie honoris inmemores et fidelitatis prestite, sacramenta violantes, non sine injuria nobis rebellare ac crimen lese Maiestatis incurrere temptaverunt, una cum serenissimo Georgio, rege Bohemie et marchione Moravie, armorum suorum potentia nobis prompta cum voluntate in auxilium advenerunt, quod nos animo non ingrato accepimus, ac pro eius obsequii merito remunerationem eis facere et dare digne statuimus, qua consolati a nobis et sacro imperio ad placendum et serviendum maiori benivolentia sint affecti.

Ideo prefati obsequii nobis grati intuitu, nobilis Heinrici de Lippa, marskalci ·gni Bohemie, pro tempore capitanei baronum, et nobilium marchionatus Moravie efati supplicationibus, que nobis obtulerunt, hac gratia speciali concedenda, videlicet ; aquile scacate color albus in glaucum sive aureum transmutetur, gratiosius annuimus, non per errorem aut improvide, sed matura mentis deliberatione, sano p mitum, baronum et procerum, aliorumque fidelium nostrorum ad id acce lio, de certa scientia nostra, auctoritate imperiali, de plenitudine nostre

testatis, predicte aquile scacate rubei et albi coloris, qua ipse marchionatus Moravie hactenus pro armis et insignibus usus est, colorem album in glaucum aut aureum transmutamus sic, ut is marchionatus Moravie exnunc inantea im perpetuum scacatam aquilam rubeo et glauco sive aureo colore mixtim superductum scacherii adinstar debeat deferre et habere, quemadmodum illa opificis magisterio in medio presentium sunt coloribus et figuris designata. Quibus armis taliter dispositis dictus marchionatus Moravie, quemadmodum prioribus usus et fretus est, in omnibus actibus similiter omnino uti debebit et gaudere perpetuis temporibus in futurum.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostre annuitionis, transmutationis et voluntatis paginam infringere, aut ei ausu temerario quovismodo contraire. Si quis autem hoc attemptare presumpserit, nostram et imperii sacri indignationem gravissimam, necnon penam centum marcharum auri puri, pro una nostri fisci erario, pro alia vero medietatibus marchionatui sive incolis supradictis irremissibiliter applicandarum se noverit incursurum. Presentium sub nostre imperialis maiestatis sigilli testimonio literarum datum in Newnburga forensi die septima mensis Decembris, anno domini millesimo quadringentesimo sexagesimo secundo, regnorum nostrorum Romani vicesimo tertio, imperii undecimo, Hungarie vero quarto.

Ad mandatum domini Imperatoris proprium.

U prostřed listiny jest v barvách vyznačen nový znak moravský, orlice červeno-zlatá v modrém poli. Přivěšena jest císařská pečeť, z níž zachována jen polovice.

XXVIII.

Král Jiří sjednocuje Moravu nerozlučitelně s korunou Českou. V Olomouci 13. ledna 1464.

Orig. zemsk. stavovsk. arch. v Brně. V. I. 49.

Georgius Dei gracia Bohemie rex, Moravie marchio, Lucemburgensis et Slesie dux, ac Lusacie marchio etc. Ad perpetuam rei memoriam. Insignis marchionatus Moravie olim inclito regno nostro Bohemie incorporatus et annexus extiterat, quod plerisque comoditatibus eiusdem et felicioribus pacis incrementis non parum accedebat. Successu autem temporis accidit eundem marchionatum fuisse a prefato regno nostro divisum et separatum, ex quo non mediocre dampnum pariebatur pariter et iactura, quemadmodum ex divisione principatuum et regnorum sepe evenire solet. Ideo, ut huiusmodi incomodis occurratur, dignum iudicavimus, dictum marchionatum Moravie predicto regno Bohemie reunire et denuo annectere ac imperpetuum incorporare. Nam nil prestancius aut pulcrius esse animadvertimus in statu rei publice, quam unionem et coniunccionem principatuum et regnorum, quibus firma magis, stabilia aut forcia redduntur. Convenit itaque nostre serenitati huic intendere, ut principatus uniantur, nam virtute unita facile resistetur hostibus et saluti eiusdem rei publice ac

conservacioni satis consuletur, atque honos et gloria prefate corone nostre Bohemie provenient, dum ea, que utilitatibus principatuum conducere censentur, auctoritate regia procuramus. Sane dum aput Olomuncz constitueremur ad restituendam judicii provincialis marchionatus Moravie observanciam, barones, nobiles et incole eiusdem marchionatus utilitatibus suis prospici [sic] cupientes, celsitudini nostre humiliter supplicaverunt, quatenus de benignitate regia ipsum marchionatum corone et regno Bohemie, a quo aliquanto temporis spacio fuit abstractus, denuo unire, annectere, adiungere, appropriare, attribuere et incorporare dignaremur.

Nos quia eadem intencio dudum solicitabat et conformis eorum peticio nobiscum concurrebat, animo alacriori votis ipsorum annuimus et non per errorem aut improvide, sed cum matura animi deliberacione, sano procerum et aliorum nostrorum fidelium accedente consilio, de certa nostra sciencia, auctoritate regia predictum marchionatum Moravie simpliciter et in toto regno nostro Bohemie unimus, annectimus, adiungimus, appropriamus, attribuimus, ac perpetuo et irrevocabiliter incorporamus; decernentes et hoc nostro regio statuentes edicto, quod idem marchionatus Moravie nunquam ammodo imperpetuum per quempiam quocunque ingenio sive colore quesito vendi, abstrahi, donari, permutari, dividi, dimembrari, scindi, impignorari, obligari in toto vel in parte, seu via dotis, aut quovis alio modo alienari a corona regni Bohemie et potestate regum debeat atque possit. Quin imo ad ipsum regnum exnunc inantea perpetue non solum pertineat, verum attentissime teneatur et custodiatur.

Nulli ergo omnino liceat hanc paginam nostre unionis, appropriacionis, reintegracionis et incorporacionis quovismodo infringere, aut ei quomodolibet contravenire. Si quis autem successorum nostrorum, regum Bohemie, contrarium huius nostri decreti attemptaverit, illud exnunc prout extunc, et extunc prout exnunc irritum, inane et nullius roboris esse decernimus, nec alicuius umquam momenti aut firmitatis volumus subsistere; persuadentes autem et consulentes in oppositum premissorum, cuiuscunque dignitatis, status, officii, aut condicionis existant, eadem auctoritate regia statuimus penam note et infamie perpetue incidere et incurrere, ac ab honoribus et officiis suis quibuscunque eo facto cadere, necnon tamquam patrie proditores ab omnibus haberi, teneri et reputari. In quorum fidem has nostras literas fieri iussimus et sigilli nostri appensione communiri. Datum Olomuncz, die tredecima Januarii, anno Domini millesimo quadringentesimo sexagesimo quarto, regni nostri anno sexto.

Ad mandatum domini regis Procopius liber
dominus de Rabenstein, cancellarius.

Přivěšena jest královská pečeť úplně zachovaná. — Tištěno v Kalouskově Českém státním právě str. 81.

XXIX.

Král Jiří osvědčuje stavům moravským, že berně jemu od nich svolená nemá býti na ujmu jich práv, a že ji přijímá na místě povinné daně korunovací. V Olomuci 20. ledna 1464.

Orig. v zemsk. arch. v Brně V. V. 269.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a Lužický markrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem: Jakož nynie k žádosti našie preláti, páni rytieřstvo, města i obyvatelé našeho markrabstvie Moravského svolili sú nám pro naše i té země dobré, každý s lidí svých po puol úroku ročnieho, kterýž mají obyčej vybierati, dáti. My chtiece je v tom milostivě opatřiti, aby to jim potom škodné nebylo, ani býti mohlo v právo uvedeno; protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú a jakožto markrabie Moravský pravíme to, že té dani, kterúž nám již řečení preláti, páni, rytieřstvo i všickni obyvatelé markrabstvie Moravského dáti sú se svolili, nebyli jsú povinni podle práv svých toho učiniti, než s dobré vuole toliko nám v to podvolili sú se. A my mocí túž královskú chcem i ustavujem, aby to jich dobrovolné nám té dani dánie v právo a obyčej budúcně jim nebylo ani býti mohlo uvozeno, ani právuom jich kterak ke škodě bylo. Neb což jsú učinili, to jsú z dobré vuole k našie žádosti a prosbě učinili a ne z práva. A jakož podle obyčeje starodávnieho při korunování našem berni obyčejnú nám dáti měli sú, tu berni my za tuto daň jim srazujeme a spúštieme, i také jim v této pokládáme. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Olomúci v pátek den svatého Fabiana, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého čtvrtého, královstvie našeho léta šestého. Ad mandatum domini Regis

Procopius liber dominus de Rabenstein cancellarius.

Bez pečeti.

XXX.

Tas z Boskovic, biskup Olomucký, stěžuje sobě do jednoty panské na příkoří, která pro věrné své při králi setrvání snášeti musí. Na Výškově 27. října 1466. — Archiv Český IV. 133.

XXXI.

Instrukce navržená poslům měst moravských ku králi Jiřímu: že dostávají papežské hanlivé listy proti osobě královské; že prosili papežského legáta ve Vratislavi o pozdržení processu; přisluhování svátostmi aby bylo zase obnoveno. — Bez datum (1466—1467).

V městském arch. v Olomouci I. 219.

Item najprve vznésti na KMt pána našeho milostivého, kterak nám každému městu zvláště listové přinešeni jsú od najsvětějšieho Otce papeže, — neviemy, kudy to zjednáno a zpósobeno jest, že takoví listové nám dodáni jsú, — v kterýchž JKMt

haněna bývá. A to jsme nerádi slyšeli, i velice i zamúceně k srdci nám jde, že JMt královská jmá tak haněna býti. Prositi JKMt, aby ráčil to před sě vzieti a nás opatřiti, tudiež nám raditi, kudy bychom mohli takových obtiežtenie zniknúti, neb ještě těžších očekávámy, jakož JKMt z přiepisu těch listóv porozumie.

Item mluviti a vznésti na JKMt, kterak jsme poselstvie listné učinili k duostojnému otci kněži legátovi do Vratislavě, předkládajíce dosti jasně naše obtiežtenie a prosíce jeho ocovství, aby ráčil processie povdržeti [sic], aby zde v Moravě v městech ohlášeny nebyly; a jestliže to učiniti ráčí, že mieníme poselstvie učiniti k otci svatému a Jeho Svatosti předložiti naše nedostatky a obtiežtenie, tudiež položenie této země, a prositi, aby J. Svatost v tom milostivě nás zachovati ráčila, abychom tak v pokoji zuostali pod poslušenstviem Jeho Svatosti a cierkve svaté a v poddanosti KMti do JKMti živnosti. A což za odpověď od kněze legáta jmieti budem, že to JKMti tajno nebude.

Item mluviti s JKMtí o to, kterak všudy z Uher a z Rakús do země této siehají a lidem velikú škodu činie, je lúpí, jímají, holdují, pálí a šacují, tak že lidé po svých potřebách nikam obrátiti se nesmějí. Prositi JKMt, aby ráčil milostivě sě k tomu přičiniti a takové záhuby staviti jako pán náš milostivý.

(Jinou rukou připsáno:)

Item také mluviti s JKMtí, aby na to pomysliti ráčil, a taková obtiežtení, kteráž na nás jdú, a den ode dne větších očekávajície jsme, abychom takových vzniknúti mohli; neb muož JKMt porozuměti, kdyby dietky beze bytu [křtu?] zanechány měly býti, a my bez svátostí kostelních, a zvlášče kteréž přislušejí k duší spasení na smrtedlnej posteli, a k tomu měla-li by těla mrtvá z města vezena býti, jeden přietel druhého lituje, strach potom skrze to ruoznic větších, kteréž by skrze to povstati mohly.

XXXII.

1. List odpovědní a tuhé domluvy od pana Ctibora Tovačovského z Cimburka proti biskupu Olomuckému, Tasovi z Bozkovic, který také králi Jiřímu byl se zpronevěřil. Bez datum (1467 poč. července). — Archiv Český IV. 141.

2. Tas biskup Olomucký panu Ctiborovi na předešlé psaní odpovídá. V Olomouci 9. července 1467. — Archiv Český IV. 142.

3. Pan Ctibor téhož biskupa, pokrevného svého, ještě tužší domluvou stíhá. V Přerově 11. července 1467. — Archiv Český IV. 144.

XXXIII.

Zápis sněmovní od stavův moravských učiněný o zřízení země. V Brně 27. červn
Výtah v Arch. Českém IV. 470; celý zápis v Arch. Českém V. 369.

XXXIV.

Ze sjezdu v Olomouci 19. listopadu 1475: o stíhání zhoubců zemských.

Registr ouzský zemsk. arch. mor. v Brně č. 30. fol. 7. b.

O zhúbcích zemských.

Knieže Mt, pan hauptman i jiní páni všeckni, kteříž na tomto sjezdu jsú, což se dotýče zhúbcí zemských, lúpežníkuov silničných a násilníkuov i jiných vybiječuov nočních, kázali jsú vší obci skrze pana Albrechta Kostku toto pověděti: Že starodávný nález jest ten panský, aby každý obyvatel země této, buď pán, rytieř neb zemenín, kdež by o takovém zhúbci, lúpežníku neb výbojníku zvěděl aneb o takových vedle přemožení svého, každý aby takové honil a vzal, a vezma, v moc hned páně hajtmanovu takové dal, a pan hauptman takové podle zásluhy jich kázal. Pakli by ktokoli toho neučinil, a věda o takových násilnících a zhúbcech nehonil, a je kterakkoli zastieral aneb fedroval, takového každého pan hajtman tak kázati má plnú moc od pánuov i vší obce ode dne dnešního, jakožto toho, kterýž takovým zhúbcím, lúpežníkóm a násilníkóm povolují a jim nakládajíce fedrují. A ktožby koli z těch pánuov, rytířstva, zemanův aneb jich služebníkóv skrz to, že by takové honili, posměchy jměl, dávaje jim chrty katovy, neb že na kata honí i jinak kterak koli, takový každý aby kázán byl. Acta sunt haec dominico in die Elizabet in ciuitate Olomucz annorum etc. LXXV°.

XXXV.

Král Matiáš povoluje stavům markrabství Moravského zjednati pokoj s zeměmi Českou, Rakouskou a Polskou, a slibuje zachovati jich při všech právech a obyčejích starodávních. V Budíně 9. března 1477. — Archiv Český V. 371.

XXXVI.

Král Vladislav umlouvá se stavy markrabství Moravského příměří do 25. července 1478. Ve Vídni 16. června 1477.

Orig. ve stavovsk. zemsk. arch. v Brně. V. V. č. 276. — Kopie starší v Bočkově sbírce č. 741.

My Vladislav z božie milosti král Český a markrabie Moravský etc. Oznamujem tiemto listem všem, že se všemi našimi poddanými, pomocníky a služebníky, duchovními i světskými, učinili jsme a tiemto listem činíme pravé a křesťanské přieměřie s duostojným knězem Thasem, biskupem Olomucským, a s urozenými, statečnými, slovutnými a opatrnými pány, rytieřstvem a městy i všemi obyvateli markrabstvie Moravského, duchovními i světskými; kteréžto příměřie má se počieti od dánie listu tohoto a trvati do sv. Jakuba apoštola božieho velikého najprve příštieho [od 16. června do 25. července] a od toho svatého Jakuba do plného roku pořád zběhlého, i ten poslední den toho roku do západu slunečnieho. A jestliže jest co stalo sě, nebo ještě stalo-li by sě co v tom příměří, tehdy urozený Jan z Cimburka, najvyšší

hajtman a sudí královstvie Českého, věrný náš milý, s strany našie, když by nám nebo jemu to dáno bylo věděti, má poslati dva dobrá člověky do Polné, a to ve čtyřech nedělech pořád zběhlých od toho času, když by dáno bylo věděti, a s druhé strany též v tom času mají druhá dva dobrá člověky přidána býti, a ti, ktož by sě chtěli vinniti z nezachovánie toho příměřie, obojí mají také v tom času tu býti a na již psaných čtyřech té věci mocně přestati a tak sě zachovati, jakž jim těmi čtyřmi rozkázáno bude. A to sě má státi tolikrát, kolikrát by v tom toho příměří potřebie bylo. Také všickni kupci i jiní obchodníci tohož markrabstvie mají svobodně jezditi s svými obchody v tom příměří po městech, městečkách i jinde všudy po koruně našie České, a svá kupecstvie vésti beze všech hindrunkuov nespravedlivých. Slibujíce slovem naším královským, že to příměřie již psaným knězi Tasovi, pánóm, rytieřstvu i městóm i všem obyvatelóm markrabstvie Moravského, duchovním i světským, tak a tiem obyčejem, jakož sě svrchu vypisuje, od nás i všech našich poddaných pomocníkuov a služebníkuov věrných milých duchovních i světských věrně, právě, křesťansky a bez všelikého přerušenie bude zdržáno a zachováno.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přitisknúti k tomuto listu. Dán v Viedni v pondělí po svatém Vítu, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého sedmého, královstvie našeho léta šestého.

Ad mandatum Domini Regis.

Pečeť na zadní straně u prostřed listiny.

XXXVII.

Smlouva o příměří na jeden rok mezi zemí Moravskou a Rakouskou. Ve Vídni 18. června 1477.

Orig. v zemsk. arch. stavovsk. v Brně. V. V. 278.

Vermerkht daz zwischen des Lannds Österreich ains, und des erwirdigen Prothasius, Bischowen zu Olmuncz, und annderr Preleten, auch der Herren, Ritter und Knecht der vonn Stetten und annderer Inwoner des Marggraftumb zu Merhern des anndern Tails, ain Frid uncz auf sannd Jacobstag im Snitt nagstkömennden und von demselben sannd Jacobs Tag auf ain ganncz Jar nagst darnach kömennd, und denselben Tag ganncz aus uncz zu Underganng der Sunn abgeredt, betedingt und gemacht ist also, daz zwischen Österreich und Merhern und Irer beder Inwoner und Lanndlewt die obbemelt zeit aus, ain redlicher Cristenlicher getrewr und aufrichtiger Frid gehallten und von khainem derselben Lannd noch seinen Inwonern noch Lanndlewten in das annder ainicherlay Krieg noch Beschedigung geübet noch getriben werden, sonnder die Inwoner derselben Lannd sullen frey und sicher sein, irn Gwerb und Hanndel von ainem Lannd in das annder ze treiben und ze üben. Und was sich in den Friden, so bisher zwischn derselben Lannd geseczt und gewesen sein, Fridpruch begeben haben, oder sünst ain Tail zu dem anndern ze sprechen hat,

darumb sol ain Tag, acht Tag nach sannd Jacobs Tag im Snitt nagstkömennden; desgleichs, ob sich füran in der obbemelten Zeit icht Fridpruch begeben, so süllen bede Lannde auf der anlanngen, daran sölher Fridprüch beschtehen, ymmer vier Wochen darnach, darumb Tag an ainem gelegen Ennde, des bede Lannde ains werden gehallten, daselbs dann ettlich von beden Lannden in gleicher Anczal darczu süllen geben werden, die bemelten Tail umb dieselben ir Sprüch, Vordrung und Fridprüch gütlich oder rechtlich zu entschaiden. Und daz sölher Frid mit unser Kaiser Friderichs, Römischen Kaisers, zu allenn Zeitten merer des Reichs, zu Hungern, Dalmacien, Croacien etc. Kunigs, Herczogen zu Österreich, zu Steir etc. Willen und Wissen abgeredt und betedingt ist, haben wir unser Insigl auf dise Zedel gedrukht, der wir aine in gleicher lautt under des Lannds zu Merhern Insigel haben. Beschehen zu Wienn an mittichen nach sannd Veits Tag, nach Cristi Geburde im Vierczehenhundert und sibenundsibenczigisten Jare.

Vosková pečeť málo zachovaná přitlačena.

XXXVIII.

Král Vladislav umluvil se stavy markrabství Moravského pokojné stání až do skonání pře s králem Matiášem. V Praze 4. října 1477.

Arch. Český V. 374.

XXXIX.

Landfryd daný 28. října 1477.

Archiv Český V. 374.

XL.

Smlouva první mezi králi Matiášem Uherským a Vladislavem Českým učiněná, kterážto jest potom v některých artikulech změněna. V Brně 28. března 1478.

Archiv Český IV. 481.

XLI.

Nález stalý a dokonalý, na kterém by zboží věno bylo, a to mocí odjato. Léta 1478.

Zříz. zem. Mor. z roku 1535. fol. 104b—105a; též ve ZZ. 1545 f. 87, a ZZ. 1604. f. 83.

Mezi panem Markwarthem a panem Janem Pernštainským páni nalezli nález stálý a dokonalý: aby kterúžkoli mocí zboží dobyta a odjata, a věno by na něm zavázáno bylo, v tom aby žádná paní na svém věně nehynula anebo rukojmie, kteří by za věno slíbili. Ale ten, ktož jest toho zboží v držení bez řeči a bez zmatku, tej vdově nebo rukojmím, kteříž by za to věno slíbili, sespi, zaplať a odbuď, anebo zboží odhádaj. A potom on na tom jistém držení přiď k čemu přiď, tu summu, kterouž sespe, napřed měj; a povinovati budou dědici toho zboží, komuž by to držení potom přiřčeno bylo, to věnné ssutí zase navrátiti.

XLII.

Král Matiáš potvrzuje privilegia země Moravské. V Olomouci 25. července 1479. — Viz kniha Tovačovská str. 12: „Tuto jest přípis svobod zemských, kteréž král Moravské zemi při přijímání svém dává."

XLIII.

Ze sněmu obecního v Brně okolo 1. září 1480: stavové moravští přistupují ke smlouvě uzavřené v Olomouci mezi králem Vladislavem Českým a Matiášem Uherským, pokud se týkala Moravy.

Codex Wenceslai de Igl. MS. z. arch. mor. v Brně XII. C. 1 fol. 42a.

My Prothasius z božie milosti biskup Olomucký, Ctibor z Cimburka hajtman markrabstvie Moravského, a my A. B. C. etc., známo činíme tiemto listem všem i každému zvláště, že jakož k těm zápisuom společným a k smlúvám, kteréž mezi sebú najjasnější knížata, pan Mathiáš Uherský, Český, Dalmacký, Charvátský etc. král, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezký vejvoda a Lužický markrabie etc., a pan Vladislav též Chčeský král, markrabie Moravský etc., učinili, zavřeli a svými vlastními, prelátuov a pánuov obojieho královstvie, totiž Uherského a Českého, pečetmi utvrdili jsú, jakožto smlúvám požitečným a odpočinutí všemu království přinášejícím, naše dobrovolné přivolenie dali jsme i s přivěšením pečetí některých z nás. A ty všecky artikule a každý zvláště za stálé máme a pevné, tak také přiznáváme sě tiemto listem za nás, za naše potomky a budúcí na potomnie časy, že my a řečení potomci a budúcí naši, jakož pak na to i slavné sliby jsme učinili, chcme a povinni sme, potomci naši a budúcí obyvatelé markrabstvie tohoto Moravského chtieti a povinni budú, poddaní věrní a poslušni býti chcme a budem prve řečenému najjasnějšiemu knížeti pánu Mathiášovi králi, jako pravému a dědičnému králi Českému, pánu našemu najmilostivějšímu. A když by pán Buoh téhož najjasnějšího pána Mathiáše krále smrti neuchoval, poněvadž JMt jest pravý a dědičný král Český, však aby po jeho Mti smrti koruna Česká věčně po kusiech roztrhována nebyla, svoluje JMt ustúpiti po smrti své toho práva dědičného, a aby to právo dědičné proměněno bylo v právo upřiemého a požitečného panstvie, a to upřiemé a požitečné panstvie po smrti JMti zuostane při dědiciech a potomciech jeho Mti a při království Uherském tolikrát, kolikrát by koruně osiřeti sě přihodilo a na ně spadne. A my jim tak dlúho jsme i budem zavázáni, dokudž a pokovad svrchupsanému zápisu ve všem docela dosti by učiněno nebylo, a zvláště dokudž by čtyřikrátstotisíc zlatých uherských dobrých jakožto summa hlavní a summa, kteráž by na výplatu zbožie až do dne zaplacenie vydána nebyla, jakož sě v artikuliech řečených smluv a zápisuov pokládá, docela a pospolu zaplaceny nebyly. Preláti však ani [a?] páni královstvie Uherského v tom nám poctivostí přiřkli jsú, jakož listy jich i našimi na to učiněnými obapolně utvrzeno

jest, že když by koruna Uherská osiřela, ani oni pány našimi jmenovati sě mají, ani nás za poddané a služebníky své nazývati budú, ale jako bratry a přátely nás až do volenie nového krále na královstvie Uherské držeti a mieti budú, a na obě straně společnú pomocí pomáhati sobě a jedni druhým přítomni budem proti těm, ač by kteří snad královstvie Uherské proti svrchu řečeným smlúvám a zápisuom kterýmžkoli obyčejem trápiti chtěli, právóm všakž jich neb zápisuom královským skrz nás zchváleným bez úrazu všelikého. K kterýmžto všem věcem, kteréž v artikulích řečených zápisuov a smluv zavřeny jsú, když dosti zúplna stane sě a učiněno bude, chceme a povinni jsme, a oni potomkové a budúcí naši obyvatelé margrabstvie Moravského chtieti a povinni budú příslušeti k koruně královstvie Českého podle starodávnieho spojenie, řádu a obyčeje, jako od staradávna zvyklo jest, slib, věrnost i povinnost učiniti tomu králi Českému, kterýž řečené summy peněz zaplatí a svrchu řečeným zápisuom dosti učiní, jedno aby král křesťanský byl, jakož od staradávna příslušeli jsme a činiti zvykli, toto margrabstvie Moravské příslušelo a činiti zvyklo jest. A tak jakož sě svrchu píše, když sě dosti všem věcem stane, kteréž sě v řečených smlúvách a zápisiech pokládají, tehdy ihned svobodni býti chcme a máme, a potomci naši tohoto margrabstvie svobodni býti chtieti a povinni budú ode všeho panovánie a poddanosti królóv Uherských. Aneb nebylo-li by krále královstvie Uherského, máme také zachováni býti v svobodách a práviech našich i při starodávních zchválených obyčejech, a potomci naši též od budúcích królóv Uherských listy a přísahami opatřeni jsúce, jakož páni naši nám od staradávna činiti zvykli jsú, a potomkóm našim činiti povinni budú. Tomu na potvrzenie, zdrženie a pevnost my všetci svrchu jmenovaní za sě i za své potomky a budúcie pečeti naše vlastnie k tomuto listu přivěsiti jsme dali dobrovolně. Jenž jest dán v Brně v středu den svatého Jiljí, létha od narozenie božieho 1480.

Roku 1480 bylo sv. Jiljí v pátek (1. září); jest tedy v datování nějaký omyl.

XLIV.

Ze sněmu obecního v Brně 4. září 1480: Zřízení zemské v Moravě o přednosti starých rodův panských. — Z desk zemských Olom. č. 12 a Brněnských č. 11. — Tištěno úplně Demuthem, Gesch. der mähr. Landtafel str. 74—77, a v Brandlově knize Tovačovské str. 37—41; konec schází v Archivě Českém V. 399—402, v Časopise č. Musea 1846, 555—558, a v knize Drnovské str. 20—22.

XLV.

Císař Bedřich III. potvrzuje mír, uzavřený mezi zeměmi Rakouskými a Moravou. — Ve Vídni 13. prosince 1480. — Orig. zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. I. 53. Listina jest německá, větší pečetí visutou opatřená.

XLVI.

Ze soudu zemského v Olomouci 6. ledna 1481.

Olomoucké knihy půhonné. MS. zemsk. arch. Mor. v Brně.

1. Přísaha panská k súdu.[1]) Slibujem a přisaháme pánu Bohu, matce boží i všem svatým, a najjasnějšímu kniežeti a pánu panu Mathiášovi Uherskému a Českému králi a markrabí Moravskému etc., že chcem a máme v súdu a právě zemském, chudému i bohatému, duchovnímu i světskému, což najdál rozum náš snésti muož,[2]) spravedlivé činiti a súd spravedlivý vésti, pravdu velebiti a křivdu tupiti,[3]) nehledíc na přízeň ani na nepřízeň, ani na které jiné věci; tak nám pán Buoh pomáhej, matka boží i všetci světí.

[1]) Zř. Z. z r. 1535 p. 28. — [2]) Zř. Z. 1604 fol. 36 dokládá: nehledíc na přízeň, ani na nepřízeň, ani na žádné dary, soud spravedlivý činiti. — [3]) Zř. Z. 1604 fol. 37 má: tajnost rady zachovati. — Viz k tomu také kn. Drnovskou p. 32—33.: „Přísaha panská k soudu."

2. Zahájení súdu.[4]) Tento súd se zahajuje pána Boha všemohoucího mocí, matky boží mocí i všech svatých mocí, najjasnějšího knížete a pána pana Mathiáše[5]) Uherského a Českého etc. krále, margabie [sic] Moravského mocí, páně hajtmanovú mocí, páně komorníkovú a páně sudího i všech pánuov a z vladyk[6]) mocí tak, aby při tomto súdu chudý i bohatý plnú svobodu jměl svú spravedlnosť vésti v žalobách i v odpořích, poctivosť a řád při tom zachovávaje. Pakli by kto proti tomu učinil, ten kázán bude podle zavinění svého.

[4]) Zř. Z. z r. 1535 p. 22. — [5]) Zř. Z. z r. 1604 f. 35 má: Rudolfa druhého, voleného Římského císaře etc. — [6]) Zř. Z. z r. 1604 f. 35 má: i všech pánův a z rytířstva mocí.

XLVII.

Srovnání mezi markrabstvím Moravským a knížetstvím Opavským. V Brně 28. října 1481.

Archiv Český V. 402—404.

XLVIII.

Král Matiáš nařizuje, aby starý řád zemský na Moravě zachován byl, zvláště aby mýta libovolně zřizována a upravována nebyla, a každý v rozepřích a právích svých aby k soudu stával. V Budíně 5. dubna 1484.

Orig. ve stavovském arch. zemském v Brně V. I. 55.

My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český etc. král, margkrabie Moravský a Lužický, Lucemburský a Slezský vejvoda etc. k známosti všem lidem nynějším i budúcím tiemto listem přivodíme, že znamenavše mnohé překážky a výtržky, kteréž se dějí proti právóm, kteráž jsme obyvateluom a poddaným našim v margkrabství Moravském milostivě pustiti ráčili; chtiec, aby chudému i bohatému spravedlivé se dálo, a každý při svej spravedlnosti a právě zuostati mohl, a mimo to aby tištěn

nebyl, jakož tak se jest dálo a zachovávalo; ale že mýtha nová na zboží svých někteří naši poddaní v tom margkrabství našem Moravském sobě zamýšlejú i jiné některé věci neobyčejné před se berú, zbožie v něm kupujíce, ku právu stávati a od sebe spravedlivého činiti netbají, než mnohými svobodami, kteréž sobě ku právu odpornosti zjednali, vycházeti chtiec, se zastierají a právi jiným před právem tiem býti se zbraňují.

A proto my chtíce, aby zřiezenie a práva téhož margkrabstvie našeho Moravského tak zachovávána byla, jakož od staradávna bývalo jest, chcme a mocí naší královskú jako král Český a margkrabie Moravský tiemto listem naším ustavujem i na věčnost potvrzujem, aby napřed taková zamyšlenie nová, buď na mýtech, neb jiných věcech, kteréž proti starodávným právuom a obyčejóm zemským vznikly jsú, v tom margkrabství našem byly složeny a zkaženy.

Druhé, aby žádný z poddaných našich tak najvětší, jako najmenší z zřiezenie a obyčeje starodávnieho toho margkrabstvie se nevytrhal a nevystupoval žádným obyčejem, ani kterým právem; než ktož koli v tom margkrabství našem Moravském co má, buďto na dědictví, zástavách, aneb zápisiech, každý aby podle země v řádu a práviech stál, a každému od sebe spravedlivé v zemi před heuptmanem, pány a úředníky zemskými činil, ničímž se nezastieraje, ani vymlúvaje. Pakli by kto z toho se vytrhnúti chtěl a proti tomuto našemu ustanovení o to se pokusiti směl, takový každý k tomu ať jest připraven podle řádu a obyčeje tej země našie starodávnieho. A my také proti tomu každému se jmieti chcme, jakž potřeba kázati bude, a takového kázati budem, aby se jiní o též pokusiti nesměli.

Tomu na potvrzenie a svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsit k tomuto listu. Jenž jest dán v Budíně v pondělí před nedělí květnú, od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtvrtého, království našich Uherského etc. dvadcátého sedmého a Českého šestnádctého létha.

Ad mandatum domini regis Jaroslaus de Bozkovic, cancellarius.

Královská pečeť úplně zachovaná.

XLIX.

Král Matiáš slibuje stavy markrabství Moravského ve příčině daně zachovati při starodávných právích, a povoluje nápady na statky až do pátého kolena, dolů, nahoru i po straně. V Budíně 9. dubna 1484.

Orig. v arch. stavovsk. v Brně V, I. 54. — Kopie nová v Bočkově sbírce č. 750.
Kniha Drnovská str. 71—72.

My Mathiáš z božie milosti Uherský, Český, Dalmatcký, Charvátcký etc. král, margkrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vejvoda a margkrabie Lužický etc. Oznamujem tiemto listem všem vuobec, že uznavše k sobě věrnost a lásku i povolnost

urozených Ctibora z Cimburgka, heuptmana margkrabstvie Moravského, Viléma z Pernšteina, najvyššieho maršálka královstvie Českého a najvyššieho komorníka cúdy Brněnské, Jaroslava z Bozkovic, najvyššieho komorníka cudy Olomucké a kancléře královstvie Českého, Henricha z Lichtenšteinu, Jana Kuny z Kunstatu, Henricha z Lichtemburgka, Wolfgangka z Krajku, Hynka z Waldšteina, Albrechta z Šternbergka, Čeňka z Lompnice, Jana z Dubé, Karla z Vlašimě, Jana z Sovince, Jimrama z Dúbravice, Hynka z Ludanic, Ctibora z Lantšteina, Jiříka z Brníčka, Jana z Žerotína i jiných všech pánuov, rytieřstva a obyvateluov svrchupsaného margkrabstvie našeho, kterúž jsú nám se vší povolností za našeho panovánie skutečně okazovali a okazují, jakožto věrní pánu svému okazovati mají, a zvláště nynie v tejto míře, poznavše od nás milosti, kteréž jsme jim a tej zemi činili v prvních válkách, kteréž do královstvie Českého jsme vedli, i nynějšie válce, kterúž proti najjasnějšiemu knížeti pánu, panu Fridrichovi, ciesaři Římskému etc. a jeho zemiem tyto časy vedem, jim pokoje požívati dali. Oni jsúce k nám láskú svú hnuti, z své dobré vuole pomoc, totižto úrok svatojírský, kterýž by jim nynie přijíti měl, z jich panstvie a jmění na širokých grošiech tak, jakož jsú v tej zemi od svých poddaných bráti zvykli, z nižádné povinnosti, než z své dobré vuole nám dáti podvolili se. My pak znajíce také takovú jich lásku k sobě a povolnost, chtíce jim také vděčnost tej povolnosti poznati dáti a hodnú odplatu učiniti, aby oni i potomci jich k nám a potomkóm našim margkrabiem Moravským tiem větší náchylnost měli, napřed toto jsme jim přiřkli a přiřiekáme i slovem naším královským slibujem: že žádných berní[1]) ani daní takových, jakož jsú nám tyto časy minulé dávali, na nich více nikdá nežádati, ani jim toho za právo uvoditi, než je podle starodávních svobod a práv skutečně zachovati, jakož pak i prvními listy našimi to ujistili jsme a šíře vyzjevili, takových daní z práva nebýti.

Také jim tuto zvláštní milosť činíme: Poněvadž předkové jejich, páni, rytieřstvo a zemané pro mnohá svá zaslúženie mnohých svobod a milostí od předkův našich jsú dosiehli, a zvláště toho, aby nápadové zbožie dědičných na svrchnieho pána, totižto margkrabí Moravského, nepřicházeli až do čtvrtého kolena, jakož pak listové a vysazenie od krále Jana slavné paměti předka našeho milého vyšlí, šíře v sobě ukazují. Ale v tom mnozí súdové a pře povstaly jsú, ješto skrz to i budúcně pro krátkosť věku a těch kolen vyslovenie snad mnozí k zbožiem a statkóm přátel svých přicházeti by nemohli. I chtíce jich a budúcích potomkuov jejich takových zmatkuov uvarovati, takto o tom s dobrým rozmyslem a radú naší[2]) mocně, jakožto král Český a margkrabie Moravský, vyzjevujem a vypovídáme, a na budúcí věčnú památku jim pozuostavujem a z milosti našie dáváme, aby počnúc od otce až do pátého pokolenie, totiž otec jedno pokolenie, a potom synové druhé pokolenie, a troje vnúčata vždy po pokolení doluov i nahoru, zase i na strany podle blízkosti erbuov po otcích

[1]) Kn. Drn. má ještě „královských". — [2]) Kn. Drn. má: „radú našich věrných".

a strýcích nápady měli a požívati mohli, mužského pokolenie napřed před děvečkami, a potom i dcery a vnuky nevdané, a po nich osiřelé právo mieti mají jakožto mužské pokolenie. Pakli by která vdaná byla otcem, bratřiemi aneb strýci, a věnem opatřena byla, taká nemá k jinému práva mieti, než k věnu po ní jmenovanému a vydanému. Než přihodilo-li by se, že by otec, bratr, aneb strýc, spoluděditčku svú vdávaje, při právu a nápadu po sobě mocnú po sobě pozuostaviti a učiniti chtěl, to aby ten každý zpuosobiti mohl, a to ihned při smlúvách a svatbách, a při těch lidech svatebních viery hodných z roduov panských neb zemanských a pod jich pečetmi list svědomie a smluvčí aby udělán byl. Pakli by kto toho tak neopatřil, tehdy taková žádná více práva nemá, nežli k věnu svému, tak jakož se svrchu píše. Také jestliže by otec nebo bratr, kdyžby po dceři neb po sestře co jmenoval a pravil, že jie tiem, což po ní jmenuje, neodděluje, tehdy ona všeho práva požívati má jakožto nedílná, to všakž obyčejem svrchu psaným aby také svědomím opatřeno bylo. Také jestliže by otec, bratr, aneb strýc z milosti a z své dobré vuole dceru svú neb sestru oddanú a věnem oddělenú zase k dědictví a nedílnosti připustiti chtěl, má to podle obyčeje a práva země dckami aneb spolkem opatřiti, a každá tak opatřená toho požívati má podle práva zachovalého. A kdyžby která zbožie již po těch pěti kolenech aneb kmeniech k šestému kolenu aneb kmenu přišla, a dckami, spolkem neboli zvláštní milostí naší neb potomkuov našich podle řádu a práva země opatřena nebyla, takové zbožie a nápady k nám a budúcím margkrabiem Moravským příslušeti a připadávati budú, jakož i prvé příslušela.

Chtíce, aby takového to předkuov našich obdarovánie, tudiež i tohoto našeho, již jmenovaní páni, rytieřstvo a zemané i budúcí jejich potomci na věčné časy požívali bez našie i všech našich potomkuov margkrabie Moravských všelijaké překážky. Chcme také a tiemto listem zavazujem všecky budúcie margkrabie Moravské, kolikkrát kolvěk od často psaných pánuov a rytieřstva za pána jich přijímáni by byli, aby napřed toto obdarovánie a list tento náš slovo od slova do listuov potvrzenie svého vpisovati byli povinni a zavázáni, tak jakož jiní listové slavné paměti krále Jana i jiných předkuov našich jsú vpisováni.

Toho na jistotu, pevnost a věčnú paměť pečetí naší královskú k tomuto listu přivěšenú všech věcí svrchupsaných potvrditi jsme kázali. Dán v Budíně v pátek před nedělí květnú, létha od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtvrtého, království našich Uherského etc. sedmého a dvadcátého a Českého patnádctého létha.

Ad mandatum Domini Regis.
Jaroslaus de Bozkovic Cancellarius etc.

Přivěšena veliká uherská pečet královská, úplně zachovaná.

L.

pis krále Matiáše a stavův markrabství Moravského na upokojení a vedení řádu v zemi Moravské. V Budíně 24. června 1484

Archiv Český V. 414—418.

LI.

Ze soudu zemského v Olomouci 13. července 1484:

Ustanovení o mýtech v zemi Moravské. — Tištěno Brandlem: Libri citationum et sentiarum V. 95—101.

Na straně 99 místo: O paní Kolecků, čti: O paní Kelecků.

LII.

Ze soudu zemského v Olomouci 14. července 1484: Že otec moc má statek odporučiti mimo dceru.

Registr ouzský č. 30 zemsk. arch. mor. v Brně fol. 78 a.

Pan hajtman a páni nalezli a na věčnosť ustanovili a podle některých starých ezení spravujíc se schválili:

Którýž by otec mimo dceru a dědičku, kteráž by po něm zuostati měla, mohl moc měl statek svuoj dědičný v diele aneb ve všem k dědicství poručiti kterému ieteli aneb příbuznému svému buď dckami, spolkem aneb na list královský, že ten b ti, komuž se to poručí, mají mocní a dědiční nápadníci toho statku býti. Však ky povinni budú ti, komuž by se tak statek poručil, aby dceři neb dcerám těm, kterýchž by otec co poručil a dal, byl povinen naplniti a dáti bez odporu. Pakli otec o které dceři tak nezpósobil a oddělena nebyla, ta při své dědičnosti ostati í, když jie otec sám rozkázáním svrchu dotčeným neoddělil.

Tištěno Brandlem: Libri citationum et sent. V. 103. — Není ve knize Drnovské ani Tovačovské ani zřízeních moravských.

LIII.

Revers k landfrydu vydaný na Pernštýně 26. července 1484.

Orig. v zemsk. arch. moravsk. v Brně. V. V. E. n. 48.

My Jan z Nové Vsi a na Radkově, Jan Děvečka z Hernstajna a na Crhově, edeon z Olešničky a na Moravci, Aleš Herulth z Herultic, Jan z Vranova a na udolci, Čeněk ze Zvole, Jiřík z Jesenice, Jan Plachý z Oděrad a z Hornieho ilevského, Adam z Byšovce, Jan Kaczie z Pavlovic, Vaněk z Volešničky, Václav Tečic a z Roženky, oznamujem tiemto listem všem vuobec, kdež čten neb okázán ude: Jakož najjasnějšie knieže a pán pan Mathiáš Uherský a Český etc. král

a margrabie Moravský, pán náš milostivý, a duostojný v Boze otec pan Jan biskup Varadimský a Olomucký, a urozený pan Ctibor z Cimburga, hajthman margrabstvie Moravského, i jiní páni, rytieřstvo i města téhož margrabstvie Moravského jeden obecní zápis nebo lanthfryd spósobiti a učiniti jsú ráčili pro řád a pokoj i pro spravedlivost, aby chudému i bohatému spravedlivé se dálo, a v artikulech v tom listě znících říditi jsú ráčili. Protož my svrchupsaní to všecko, co se v tom zápisu nebo lanthfrydu zavazuje, vyslovuje a zřizuje, oblíbili jsme a oblibujeme, schválili sme a schvalujeme a ke všemu přivolujem, slibujíce svú dobrú čistú věrú křesťanskú, to všecko, což v tom lantfrydě zřiezeno, spósobeno, vyjeveno a zapsáno jest podle artikulích [sic] v něm znících, zdržeti, zachovati a pomáhati tak, jako by ten list lanthfrydní v tomto našem listě vepsaný byli [sic], aneb naše pečeti k tomu lanthfrydu a listu přivěšeny byly. A jestliže bychme svá zbožie komu který z nás odbýti chtěl, kupitele našeho máme k tomu držeti a přivésti, aby list přiznavací v táž slova, jakožto i tento náš jest, k tomu lanthfrydu přiložil a v tom ve všem tak sě zachoval, jako my nahořepsaní. Tomu na jistotu a na zdrženie své vlastnie pečeti přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Pernštaině v úterý po svatém Jakubu apoštolu božiem, létha od narozenie syna božieho tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého.

Přivěšeno jest 11 pečetí.

LIV.

Ze soudu zemského v Brně 18. září 1485: O stížnosti na zemského hejtmana pana Ctibora z Cimburka, že Přerov kopec osazovati a oplétati počal.

Registr ouzský č. 30 zemského archivu mor. v Brně fol. 96. b.

Nález o Přerov. O roboty.

Létha 1485 v neděli po svatém Lampertě v Brně, pan Ctibor z Cimburga, hajtman margrabství Moravského, vyznání učinil před pány na sněmu obecném, že času některého, prve než jsú se války krále Jiřího ztrhly, Přerov kopec osazovati a oplétati počal; že jest naň žalováno ode pána Karla, ty časy podkomořího margrabství Moravského, že ten kopec oplétá, kterýž zbořený jest, a k tomu vsi klášterské, komory královské, nutí k robotám, jakož ty vsi na dvé v knihách města Přerova za margrabie Jošta vepsány jsú. A to se dálo na Spilberce před knězem Viktorynem ty časy hajtmanem. Tu pan Ctibor odpovídal, že Přerov kopec dávno jest osazený, ač on jej šíří, proto novej věci nedělá, ale starú opravuje. A těch vsí ne z moci nutí, ale z práva. A to ukázal knihami Přerovskými. Kněz Viktoryn hajtman slyše to, se pány nález udělal, aby kopec před se dělal, a ty vsi, jakž v knihách těch stojí, aby předse robotovaly. A tak ty vsi jsú robotovaly dvakrát za jeho paměti a ty ploty dělaly znovu. A to na svú víru seznal, že se tak dálo, a jmenovitě tě dvě vsi Břest a Žukovice; v těch knihách mezi jinými vsmi jménovány jsú Kropiň,

ýnec, Dluhovice, Sušice, Raclavice i jiné vsi, kteréž jsú v registřích svrchupsaných apsány, kterých jest summa XIII aneb XIIIIti.

Vytiskl Brandl: Libri citationum et sententiarum. Tom. V. 121

LV.

mluva mezi Vladislavem II. králem Českým a Matyášem králem Uherským ve příčině stejné mince, daná v Jihlavě 10. září 1486.

Orig. zemsk. archivu morav. v Brně V. I. č. 57. Codex Wencesl. de Igl. f. 28—29.

Ve jméno božie amen. My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český král tc. a markrabie Moravský etc., a my Vladislav z božie milosti Český král a markabie Moravský etc. Znamenavše mnohé a rozličné potřeby poddaných našich, tudiež ážívše jejich obtíženie a škody, kteréž jsou sě dály a dějí pro nedokonánie některých artikuluov, kteřiež namluveni byli jsou na sněmu Olomuckém, jednosvorně jsme předse vzali a vážili, dokad spolu se neshledáme osobně, že ztěžka skrze poddané naše k konci ty věci přivedeny budou moci býti. I sjevše se spolu do tohoto města, majíce rady a poddané naše při sobě, ty věci předsěvzali jsme, a najprve o zbožie mečem dobyta na místo a na konec uhodili jsme, jakož pak ten artikul pro našich obojích poddaných potřeby sám šíře v jiném listu postaven jest. A potom jiné potřeby zemí našich předsěvzali jsme vedle artikuluov dolepsaných:

Najprvé znamenavše, když by mincě nás obú králuov srovnána na zrnu, váze a střihu byla, že by zemiem našim z toho veliký oužitek mohl přijíti, i chtíce poddaným našim polechčení učiniti, a aby pro rozličnosti mincí v zemiech zmatkuov nebylo, o minci srovnali jsme se obyčejem dolepsaným a to takto: aby mincě nás obou králuov, kteréž nynie tepem, předsě šly; a poněvadž země nás krále Mathiáše, Moravská, Slezské a Lužické, pomezní s zemí Českú jsou, aby král Vladislav groš a peniez, kterýž nynie tepe, předse bil, a my král Mathiáš abychom v Moravě a v Slezských a Lužicských zemiech též groš a peniez na touž váhu, zrno a střih bili, aby se vešem [sic] spolu srovnaly s mincí krále Vladislavovy JMti, kromě aby na rázu rozdíl byl, aby každého nás peníz mohl rozeznán býti. A abychom dostatečně mohli naše poddané opatřiti, zjednali jsme, abychom my Mathiáš král etc. svého probierara nebo vrzuochara měli při minci krále Vladislava JMti; a též my Vladislav král etc. abychom takovéhož člověka měli při minci krále Mathiáše JMti, aby se všem zemiem a poddaným našim na mincech spravedlivě dálo, aby se zrna ani stříži neujímalo, a také aby polovice groší a polovice peněz vždy předse bito bylo. A jestliže by se kto těch mincí bráti zabraňoval, aby o to každý král své poddané kázal, a pakli by s to jeden král býti nemohl a druhého k tomu požádal, aby jemu povinen byl toho kázati pomoci, poněvadž veliké záhuby se v zemiech dějí pro faešných mincí dělání. A jestli že by kde slyšáno bylo, že by ktož koli v zemiech

krále Uherského JMti zjevně nebo tajně falešnou minci bil, aby král Český JMt ouředníky té země obeslal, aby ti to stavili, a ty, ktož by takovú minci bili, kázali. A pakli by tíž úředníci králi Českému JMti to oznámili, že sami s to moci nemají, aby takové kázali, aby JMt na takové jim pomoci ráčil, aby o to mohli kázáni býti; a takovým aby k hrdlu i k statku bylo hledíno. Též také aby se od nás krále Mathiáše stalo a týmž abychom povinni byli, když bychom koli byli od krále Vladislava JMti nebo JMti ouředníkuov o též obesláni.

Item o stávky zjednáno jest, aby žádný pro dluh druhého, nevznesa na rychtáře, konšely nebo pána svrchnieho, nikdyž žádného staviti nemohl, leč by se jemu po vznešenie na dědiny nebo pána vrchnieho spravedlivé státi nemohlo. Než jestli že by jistec jistce, host hostě nalezl kde a staviti chtěl podle obojích zemí svobod a obyčeje, poněvadž v tom jednostajného práva požívají, staviti bude moci; a jestliže by kto jináč učinil, ten aby své právo stratil.

Item ač by ktožkoli co z Moravy nebo z Slezska v Čechách, a též z Čech do Moravy nebo do Slezí o kterėžkoli záščí činiti měl, buďto ku právu nebo k rokóm složeným, tomu aby se konečně do třetieho práva nebo třetieho roku složenie konec stal, aby tady poddaní naši škod a nákladuov zbaveni mohli býti.

Item poněvadž jsou mnozí poddaní naši, kteřiež sedí obydlem a osobami svými pod jedním z nás, a pod druhým také jiná svá zbožie mají, a ti se zbraňují z těch zbožie toho, čímž by povinni byli, činiti; a protož zjednáno jest, aby každý ten, ktož pod kterými koli z nás osobou svou sedí, a pod druhým jiná svá zbožie má, z těch aby i ku právu i všemi věcmi a povinnostmi vedle země odbýval.

Item což se odpuščenie lidem brání z zemí nás krále Mathiáše do země krále Vladislava, a též z země nás krále Vladislava do zemí krále Mathiáše dotýče: poněvadž královstvie České toho obyčeje požívá, že z něho žádný žádnému člověku odpuščení vzieti nemóže, aby to při tom zachováno bylo, a také aby žádnému člověku z Moravy do Čech odpuščení nemohlo vzato býti, leč s vuolí jeho pána. A jestli že by ten pán svej vuole k tomu nedal, aby ten člověk svobody neměl a při prvniem pánu aby zuostal.

Item poněvadž mnoho zlého skrze ty lidi, kteřiež s jednej země do druhej překážejí, se děje, a že by, ktož to dělají, činiti nemohli toho, by nebyli přechováváni, zjednáno jest, aby to bylo zjevně oznámeno a všady voláno, že jsou jejich Mti na tom zuostali, aby ti, kteřiež zjevní lúpežníci jsou, byli z země vypověděni. A ač by ktož koli takové lidi, kteříž by škody činili, přechovával nebo jim stavu u sebe přál, a to naň uznáno bylo, aby sobě jich Mti hned na takového pomohli a jej obehnali, a dotad od něho neodtrhali, dokadž by jeho nedobyli, a dobudouc jeho, jej na hrdle aby kázali, jakož slušie na loupežníka, a zámek aby jemu zbořen byl.

Všakž proto, poněvadž nemá nevinný trpěti vedle vinného, ač by takový děti nebo přátely měl, to zbožie od toho zámku na jeho děti nebo přátely má spadnúti.

A aby toto naše zjednánie v pevnosti zuostati mohlo, s naším dobrým vědomím naše pečeti přivěšeny jsou k tomuto listu. Jenž jest psán a dán v Jihlavě v neděli po narozenie panny Marie, léth božiech tisícieho čtyřstého osmdesátého šestého.

Dvě pečeti krále Math. a Vlad. II. úplně neporušené.

LVI.

Ze sněmu obecního v Brně okolo 16. října 1486: smlouva mezi králi Matyášem a Vladislavem o zboží dobytá mečem ddo. v Jihlavě 10. září 1486.

Codex Wenceslai de Iglavia fol. 26—28. — MS. zemsk. arch. mor. v Brně.

Hic nota, que sunt tractata in dieta Brunensi anno domini MCCCCLXXX sexto circa festum sancti Galli etc.

Anno domini MCCCCLXXXVI° circa festum sancti Galli ex iussu regie Majestatis Serenissimi principis d. d. Mathie, Hungarie et Bohemie regis etc., marchionis Morauie, domini nostri generosissimi, celebrata est dieta universalis omnium baronum, militarium, prelatorum et ciuitatum. Ad quam dietam eciam missi sunt a dominis consulibus ciuitatis nostre prudentes et circumspecti domini Daniel Kazenprot, Johannes Kromer, Andreas Pfarer, et Paulus notarius ciuitatis. Circa qnam dietam primum et principaliter lecte et publicate sunt concordie Serenissimorum principum et dominorum, domini Mathie regis Hungarie et Bohemie etc., et domini Wladislai regis Bohemie etc. Que hic de verbo ad verbum sunt subscripte et sequuntur: *)

Ve jméno svatej a nerozdílnej Trojice Amen. Jakož z puosobu a z jednánie božského my Mathiáš z božie milosti Uherský a Český král etc. a margrabie Moravský etc., a my Vladislav z též milosti král Český a margrabie Moravský etc., v Olomuci před některými časy se osobně sjevše o ty ruoznice, kteréž mezi námi a zeměmi našimi byly jsú, s raddú poddaných našich uhodivše, v lásku bratrskú a v dobrú vuoli přátelskú vstúpili jsme. Ale poněvadž při tom našim spolu shledánie mnohé věci mezi námi jsú na miesto dokonány, a některé také ačkoli na miesto namluveny byly, všakž pro slušné příčiny odloženy musily býti. Mezi kterýmiž také odložen jest byl ten znamenitý artikul o to, což se zbožie mečem dobytých dotýče, pro kteréhožto srovnánie nejednú my oba krále poddané naše pány znamenité vysielali jsme, chtiece, aby každý náš poddaný takového našeho spřiezněnie požiti mohl a ti, ktož jsú svá dědicstvie slušně vedle pánuov svých ztratili, aby k nim mohli zase navráceni býti; tudiež i ti, kteříž jsú co na pánu svém vyslúžili, aby tej služby nadarmo nenaložili. A poněvadž tíž poddaní naši se sjezdievše, nic dokonati nemohli:

*) Listinu zde následující tiskneme dle orig. zemsk. arch. mor. v Brně V. I. 58.

my Mathiáš a Vladislav králee spolu se nynie v bratrskej lásce a v přátelskej přízni v Jihlavě sjevše, znamenavše, že na tom artikuli obojích poddaných našich mnohé věci záleží, chtiece také, aby o to dalších ruoznic a nesnází nebylo, a my také abychom od týchž poddaných našich staráni viece nebyli, i přistúpili jsme k téhož artikule jednánie, a zjednali jsme jej vedle zpuosobu duole psaného:

Najprve o Třebíč zjednáno jest. Poněvadž jsú oppath s conventem pro věrnost pánu svému, kterúž jsú učinili, zámek ztratili, aby jim zase navrácen byl. A to král Český jeho milost aby zjednal.

Item Hradiště klášter u Olomuce má oppathu a konventu postúpen býti. A král Český JMt má knězi biskupovi Varadinskému před postúpením za jeho zápis dáti pět tisíc zlatých.

Item zavřieno jest o Kunovice: Poněvadž při smluvách králuov JichMtí na počátku zjednáno jest v Olomuci, aby Kunovice při Duchkovi z Bydžova a jeho erbích zuostaly, a od pana Alše Berky z Dubej právo jeho králem Českým JMtí zjednáno bylo, jakož pak list od pana Jiřieho syna pana Alše k zprávě toho zboží již králi Vladislavovi JMti s rukojmiemi udělán jest, a ten vydán s dobrú vuolí knězi biskupovi Varadinskému, jakožto poručníku sirotkuov téhož Duchka. Ale že ti rukojmie, kteříž v tom listu za tú správú jsú, nemají nic na dědinách v zemi margrabstvie Moravského, aniž by snad týž pan Jiří v zemi Moravské rukojmie jmieti mohl, protož aby to na zmatku nestálo, tak o tom řídíme a zavieráme: Jestli žeby podle práva země Moravské toho zboží pan Jiří ve dcsky zemské moravské nevložil aneb vložiti nemohl vedle zněnie zápisu a listu toho, a kněz biskup jakožto poručník sirodčí které škody proto vzal, nejmá žádný odtah k odvuolání súdu v Čechách přiepuštěn býti ani odtahu bráti, než hned leženie má dopuštěno býti naň a na jeho rukojmie, když by to oznámeno bylo úředníky zemskými a pány země Moravské listem od úřadu, v čem by knězi biskupovi dosti se nestalo na miestě sirodčím jako poručníku podle zápisu páně Jiřieho.

Item Budčovice, poněvadž jest je Budčovský marně ztratil, že jemu král Český JMt nic za ně dáti povinen nenie. Ale poněvadž je pan Jiří v dědictvie a ve dckách má, chceli pan Jiří Budčovice jmieti, aby Kropáčovi dal čtyři tisíce zlatých, a Kropáč aby jemu Budčovic postúpil, kromě věna, kteréž na tom jmá, to aby při Kropáčovi zuostalo do ssutie. A pakli by pan Jiří těch čtyř tisíc zlatých položiti nechtěl, tehdy aby Kropáč jemu dva tisíce zlatých položil, proto že jsú Budčovice marně ztraceny, a on pan Jiří aby to Kropáčovi dědičně ve dcky vložil a sobě vymazal.

Item o Brodek zjednáno jest: Poněvadž jest marně ztracen, že by zaň král Český JMt nic dáti neměl. Ale poněvadž pan Hynek, ktož Brodek ztratil jest, a sirotci zuostali jsú a oni tiem ztracením vinni nejsú, aby sirodtci panu Dobešovi, ač chtí k svému dědictví přijíti, dali tři tisíce zlatých. Pakli by oni peněz dáti

nechtěli, aby pan Dobeš jim dal dva tisíce zlatých proto, aby jemu to oni ve dcky vložili a sobě vymazali. Pak budúli chtieti sirotci peníze klásti, těm králova Mt král Uherský z své milosti tisíc zlatých dáti račil. Pakli by pan Dobeš jim penieze dáti jměl, také panu Dobešovi JKMt pro jeho službu tisíc zlatých na pomoc dáti ráčí.

Item co se Zlínu dotýče, poněvadž jest Zlín odmrtí na krále Uherského JMt spadl, a JMt jest ji dal Thetaurovi, to aby při tom dání zuostal.

Item na Ostroh král Český JMt listy králi Uherskému JMt vrátiti jmá, aby o ně potom nebylo zmatku.

Item o Hluk. Poněvadž jsú se na něm vedle pána svého věrně bránili, a sirodtek po Mléčkovi zuostal jest, zdá se oběma králóm JMtem, aby sirotek Mléčkuov zase k svému dědictví navrácen byl beze všech jeho ouplath. Ale poněvadž Francovi neboščíku za jeho věrnú službu králova Mt Hluk dal jest, a on sirotka i bratra ostavil jest, těm král Český JMt za jejich zápis a všecku spravedlnost puol druhého tisíce zlatých dáti má.

Item poněvadž městu Olomúci a také faře Olomuckej svatého Mauricií, tudiež i Šebietovskému králova Mt jest některé vsi dáti po dobytí ráčil, ty aby beze všech ouplatkuov zase k klášteru navráceny byly hned, když bude klášter a zámek postúpen.

Item o Štěměchy: Povėvadž jest Mládenec nedočekav, aby se o zbožie mečem dobytá konec stal, se panem Hradeckým konec učinil; všakž proto, poněvadž otec jeho na Třebíči zabit jest, a on ještě mladý jsa, nic neměl, že jest to z núze učiniti musil, králóm JMti se zdá, aby Mládenec pánu Hradeckému sto a dvadceti zlatých dal, a pan Hradecký aby mládencovi vsi tej zase postúpil.

Item o Ždánice. Poněvadž ten, na komž jsú Ždánice dobyty, králuov JMtí nevinní ani napomíná, než Protivec se k tomu připovídá, že by jeho strýce byly, k tomu Jejich Mt praví: Poněvadž oba byli poddaní jednoho pána a sami sobě dobývali, že jich Mtem o to jednati potřebí nenie. Než zdá-li se Protivcóm z čeho koho napomínati nebo vinniti, to při nich stojí. Než což se Zeleného dotýče, aby při Ždánicích Zelený zuostal s tiem, což k nim přísluší od staradávna, aby jemu v tom žádný nepřekážel, poněvadž Ždánice vedle krále ztraceny nejsú.

Item o Dambořice. Poněvadž mezi Zeleným a Rackem skrze Šarovce se trh stal, aby při tom bylo zuostáno, tak aby Zelený ty peníze položil a Racek přijal a ve dcky jemu vložil a sobě vymazal.

Item o Miřín, aby k klášteru bez uplacovánie byl navrácen.

Item o pana Hynka Brtnického: postup, což drží, poněvadž o [illegible] dobytá zbožie již konec se jest stal.

Item o Tulešického, poněvadž ty vsi klášteřské jsú, aby j[illegible] vánie navrátil.

Item o Hogešwerd zjednáno jest, poněvadž páni Šumburci Hogešwerd pro věrnost, kterú jsú pánu svému, na něm se viece nežli rok bránivše, učinili, ztratili, ten jim zase navrácen aby byl, a král Český JMt Jiříkovi z Šteinu aby dal i za jeho spravedlivost, kterúž na tom jmá, i za tu spravedlnost, kterúž u pana Jaroslava z Štermbergka kúpil, tři tisíce a dvě stě zlatých; a páni Šumburci s tiem aby králi Mathiášovi JMti povinnost učinili vedle smluv Olomuckých.

Item což sě Branic dotýče, poněvadž jsú Stošové příměří nedrželi a proto jim Branice vzata, že jim král Český JMt nic navrátiti povinen nenie. Než poněvadž Branice Stošovo dědictví jest, mají ku právu Opavskému připuštěni býti. A gleit jim má dán býti ode pána, a před mocí, ale ne protiv právu. Jestliže by pak jim právo našlo, že by pro nezdrženie příměří to stratili, aby hned těm, ktož držie, ve dcky vložili. A pakli by se spraviti mohli, k svému zase navráceni mají býti, tak aby tam nebyli, než aby jim to zaplaceno bylo vedle nálezu zemanského.

Item o Bruntál tolikéž jako o Branici.

Item což se Dívčího dotýče, o to aby stáli před knězem biskupem pánem jich a před JMtí many tiem obyčejem, jako Stošové o Branici.

Item o Skály král Uherský JMt pánu Zajícovi za jeho škodu, kterúž jest na stracení Skal vzal, má dáti dva tisíce zlatých; a on pan Zajíc má dáti panu Křtineckému pěth tisíc zlatých za Skály tak, aby pan Křtinecký panu Zajícovi Skal postúpil, aby pan Zajíc při dědictví zuostati mohl.

Item zavříno a dokonáno jest z vuole a rozkázánie obú králí jich Mtí, aby tyto nadepsané věci od sv. Michala najprv příštieho v plném roce byly dokonány, tak aby i ti, kteříž peníze mají klásti, kladli, i kteříž mají bráti, brali. A jestliže by kteřížkoli v tom jmenovaném času nebo nepoložili peněz, nebo nebrali, ti aby své právo ztratili, a z ničeho aby potom napomínati nemohli, a lidí v tom, kteříž je koli drží, aby nehyndrovali, ani s nich žádných nespravedlivých dání brali. Pakli by se toho kto dopustil, aby jemu dvakrát tolik na jeho summě sraženo bylo. Také ti, ktož by kolivěk svého dědictví nechtiec jmieti a peníze bráti chtěli, těmiž penězi aby zboží vyčistili buď v zápisích na tom nebo rukojmiech, kterých na to slibovali. A ti peniezi nemají jim vydáni býti, než mají při úřadu ležeti, leč vyčištěno bude a podle práva ve dcky vloženo. Pakli by ve dcky vloženo býti nemohlo, ale ujištěno vedle země obyčeje, také aby žádný zmatek nepozuostal. Jestliže by kto jiný kterú ves královským dáním v tuto válku držel k kterému zámku, a ta ves příslušela k tomu, kterýž dědictví prodává nebo vyplacuje; ta má při tom zuostati, při kterémžto dědictví zuostane. Pakli by která ves k tomu zámku, kterýž se zplacuje, nepříslušala, ta zuostaň při dědici, kterýž ji krom toho zbuožie zvláště ve dckách jmá.

Item poněvadž v smluvách Olomuckých zjednáno jest a zavřieno, aby král Vladislav JMt zboží mečem dobytá v zemiech nás krále Mathiáše vedle našeho spo-

lečného zjednánie vyplatil: My král Mathiáš z smluv a z jednánie k tomu jsme se podvolili, králi Vladislavovi JMti k těch zbuoží výplatě na pomoc dáti deset tisíc zlatých Uherských, tak aby těch peněz JMt na jiné věci obrátiti neměl moci. A protož aby se všem věcem dosti mohlo od nás krále Mathiáše státi Jeho Mti, tiemto listem přiřiekáme a slovem naším královským slibujem, tu summu totiž deset tisíc zlatých na den sv. Jiří na Thovačově u urozeného Ctibora z Cimburka Thovačovského, hajtpmana margrabství našeho Moravského, položiti, však pod tú výmienkú, aby týž hajtman těch peněz jinému nevydával, nežli těm, komuž z našeho společného rozkázánie poručeny jsú vydati vedle artikuluov svrchupsaných, kteréž předřečený král Vladislav JMt vyplatiti povinen jest.

Item jiná všecka městečka a vsi, na něž jacíkoli zápisové vyšli, ježto ty nejsú mečem dobyta, než mocí opanována nebo od králuov dána podle smluv prvních našich, kteréž jsú se v Benešově i v Olomúci staly, mají puštěna býti a na ně se nižádný těmi listy a zápisy táhnúti nemá, ani které k nim má právo jmieti, by pak i znovu potvrzenie budúcích králuov na ně jměli nebo sobě zjednali; a kdežkoli takoví listové jsú, ti aby se u ouřaduov kladli, a to konečně v roce. Pakli by jich ktožkoli zachoval, ti jemu na věčné časy nic nebuďte pomocni. A chtělliby kto jiný koho nařiekati, ten aby vzat byl a vedle zdání panského kázán, jako ten, ještoby proti smlúvám našim činiti chtěl. A tento artikul má v Čechách i v Moravě pro budúcí paměť v knihy zemské vložen a vepsán býti.

A aby věci mezi námi zjednané tiem pevnější mohly býti, pečeti naše s naším jistým vědomím přivěsiti kázali jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a napsán v Jihlavě v neděli po hodu matky boží narozenie, léth buožích tisícého čtyřstého a osmdesátého šestého [10. září 1486].

Dvě veliké pečeti krále Vlad. a Math. úplně zachované.

LVII.

Smlouva mezi stavy Moravskými, zvláště o kupování statkův zemských od měšťanův a domův městských od pánův a rytířstva. V Brně 21. října 1486 (v sobotu den jedenácte tisíc panen).

Tištěna v Archivě Českém V. 428—432, kdež datum v nadpise 28. Oct. jest mylné. — Pojata jest též do Knihy Drnovské ve vydání Brandlově str. 99—101, pak do Zřízení zemského moravského 1535 f. 127; Z. Z. 1445 f. 132 a Z. Z. 1604 f. 131. — Pam. sn. I. 18.

LVIII.

Smlouva o Skrbeň (jako dodatek k číslu LVI) daná ve Vídni 20. prosince 1486.

Codex Wenceslai de Igl. fol. 30. — MS. z. arch. mor. v Brně.

Mathiaš z božie milosti Uherský a Český král etc., markrabie Mo[illegible]

Urození věrní milí! Vznesli jsú na nás věrní naši milí měščané Olomu[illegible]

v jednánie tom, kteréž mezi námi a najjasnějším kniežetem, panem Vladislavem králem Českým a markrabí Moravským etc., bratrem a přietelem naším milým, v Jihlavě o zbožie mečem dobytá zapomenuti jsú o tvrz Skrbeň, kterúž oni blíž Olomuce na svých nepřátelech dobyli jsú, a že ti, čiež jest ta tvrz byla, chtí, aby jim jmenovaní měščané naši tej vsi, v kteréž ta tvrz byla jest, postúpili, na to sě táhnúce, jako by ne mečem ta tvrz dobyta byla, ale jako by sě oni Olomučané v ni uvázali, žádnej při ní v dobývánie práce nejmějvše etc. I zpraveni jsme my od týchž měščan, že jsú jim z tej tvrze rozličné a veliké škody činili, kterýchž oni snésti nemohúc, na ně jakožto na nepřátely své táhli jsú. A tu oni z tejž tvrze stekše, jim škodu na lidech i na koniech učinili jsú. A oni znamenavše jejich takový odpor, do města sě vrátivše, na zajtří se vší mocí svú a z děly na ně táhli jsú. Tu oni vidúce, že je obehnati chtí, z tej tvrze utekli jsú; v kterúž sě oni uvázavše, dokudž sě jim zdálo, ji drževše, potom znamenavše, že z její držení žádného nemají užitku, ji jakožto svú a mečem dobytú zbořivše, zbožíčko to k svého města užitkóm obrátili jsú, kteréhož i dnes jako mečem dobytého požívají. I zdá sě nám, že by sě jim veliký nátizsk stal a křivda, by oni to, co jsú mečem dobyli, vracovati jměli. Protož na vás toho žádáme, abyste vy, čehož jsme my s jmenovaným králem Vladislavem JMtí přizapomenuli, opravili a vážili to zbožíčko, zač by stálo, a stranami vyřkli, majíce v tom moc naši tiemž zpuosobem, jako o jiná zbožie mečem dobytá v Jihlavě stalo jest; to před očima majíce, kto sě jak bránili, že takovú odplatu mají vzieti, aby mezi tiemto jakož mezi všemi jinými konec sě mohl státi. Datum Vienne feria ante festum sancti Thome apostoli anno domini etc, LXXX sexto.

Viz k tomu sněm v Brně r. 1486 okolo 16. října.

LIX.

Král Mathiáš prodlužuje na dvě léta stavům moravským mír, který s císařem Bedřichem III. uzavřeli. Ve vojště u Nového Města za Vídní 8. března 1487.

Orig. zemsk. arch. stavovsk. v Brně. V. I. 60.

My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český král etc., markrabie Moravský a Lužický, vejvoda Lucemburský a Slezský etc. Oznamujem tímto listem všem vuobec: Jakož obyvatelé margkrabstvie našeho Moravského, páni, prelati, rytířstvo i města, před časy zběhlými za některé milosti, kteréž jsme my jim jako poddaným našiem z lásky k nim mající činili, pokoje dopúštějíce i svobod jim přidávajíce, nám dánie a pocty činili a dávali jsú, kdežto my jim listy naše toho k seznánie a jistotě, že z práva žádného mimo svá vysazenie a svobody nám nebyli jsú povinni dáti, a ani aby mohlo neb mělo námi neb po nás kým jiným na ně to za právo uvedeno býti a také dávky na nich zuostati, jsme jim dali a pečetmi našimi vysutými potvrdili.

I opět nynie při času hodu svatého ducha nynie najprv přieštieho týž oby-

vatelé téhož markrabstvie nám jsú se podvolili úrok svatojiřský dáti a nás jím poctíti, prosíc při tom, abychom jim pokoje učiněného s vuolí naší, kterýž měli a mají s ciesařem Římským, podle znění jeho ještě do dvú leth od času svatého Václava po datum listu tohoto pořad zběhlé bez výpovědi dopustili, a práva zemská aby v súdu svú svobodu v tom času míti mohla; a po těch dvú létech, ač by se nám nezdálo jim dáti déle státi v tom pokoji, aby puol létha k výpovědi míti mohli.

My, znajíce jejich věrné služby i poslušenstvie, a že k nám se věrně a poddaně mají, z milosti naší jim toho pokoje jsmy příti ráčili a přejem do času nahoře dotčeného; též i práva aby puštěna byla při času svatého Jana Křtitele božieho nynie najprv přieštieho (24. června), a aby při svých řádích, právích a dobrých zvyklých obyčejích starodávních zachováni byli, míti chcme a je při nich zuostavujeme; a též nynie vyznávajíce i slibujíce, takovej daně za právo ani za žádný obyčej zvyklý neuvoditi a na ně zamýšleti, než že jsú svej svobodnej vuole za milost námi jim pokoje dopuštění to dali a nás poctili, ale podle svobod a starých vysazení, kteréhož jsme jim i majestáty našimi potvrdili, při tom je zachovati, a bezděčně nad to jich obyvateluov téhož markrabstvie Moravského netisknúti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu jsme přivěsiti rozkázali. Dán v vojště před Novým Městem ve čtvrtek před svatým Řehořem papežem, od narozenie syna božieho tisiecieho čtyrstého osmdesátého sedmého, královstvie našich Uherského etc. třidcátého a Českého osmnáctého létha. Ad mandatum domini regis.

Přivěšena jest královská pečeť uherská.

LX.

Vidimus krále Vladislava na listinu krále Václava IV. z roku 1417 o úřadu hejtmanském na Moravě a o jeho příjmech. Na hradě Pražském 25. března 1487.

Orig. zemsk. stavovsk. archivu v Brně V. I. 59. — Kopie stará ve sbírce Bočkově č. 618.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský markrabie etc., oznamujem tiemto listem všem, že jsme rozkázali hledati v registřiech kanceláře našie listu rejstrovaného, co sě dotýče výsady a duochoduov úřadu markrabstvie Moravského, kterýžto úřad slove hajthmanstvie téhož markrabstvie; i nalezen jest ten list rejstrovaný v registřiech najjasnějšího krále Václava předka našeho šťastné paměti, a tuto slovo od slova takto sě vypisuje:

Wenceslaus etc. Notum facimus etc. Ne nobiles, barones, milites, clientes, terrigene, inhabitatores, incole et subditi marchionatus nostri Moravie, fideles dilecti, cuiuscunque status, gradus seu condicionis existant, nobis absentibus fructu necessario providencie ca[illegible] l pocius in amene pacis delicioso solacio feliciter conquiescant; nos de fidei et lega[illegible] stria nobilis Petri de Crawarz alias de Straznicz, fidelis nostri dilecti, presumcion[illegible] indubiam fiducie singularis, ipsum in partem nostre solicitudinis evocantes, sib[illegible]

errorem aut improvide, sed animo deliberato, sano principum, procerum et fidelium nostrorum accedente consilio, prefatum marchionatum nostrum Moravie cum suis inhabitatoribus et incolis universis tam spiritualibus, quam secularibus, ab injuriis, oppressionibus et violenciis quorumcunque regendum, manutenendum et gubernandum comisimus, et ipsum ejusdem marchionatus nostri Moravie capitaneum creavimus et constituimus generalem et supremum, usque ad beneplacitum nostre regie majestatis; dantes sibi nichilominus plenam, liberam et omnimodam potestatem, universas et singulas causas et querelas in predicto marchionatu nostro Moravie suscipiendi, audiendi, finiendi, decidendi, terminandi et unicuique tam diviti quam pauperi plenam et sufficientem justiciam ministrandi, prout sue industrie melius, utilius et conveniencius videbitur expedire, preter causas ad cameram nostram regalem spectantes, quas predictus Petrus cum strenui Ulrici predicti marchionatus nostri succamerarii, seu qui ibidem succamerarius pro tempore fuerit, fidelis nostri dilecti, consilio et presidio pertractare debebit, sedare et fideliter terminare, ratum et gratum habentes et habere volentes, quicquam per prefatos Petrum et Ulricum succamerarium seu succamerarios, qui pro tempore fuerint, in predicto marchionatu nostro, sicut premittitur, diffinitum et conclusum fuerit, ac si ibidem fuissemus constituti propria in persona. Nichilominus omnes et singule condescensiones bonorum, in vulgari Boemico Stupky nuncupate, coram prefato Petro capitaneo Moravie facte, ac si coram majestate nostra regia facte fuissent, usque ad proximam tabularum marchionatus nostri Moravie apercionem et intabulationem solitam duntaxat obtinere debebunt omnimodam roboris firmitatem. Mandamus igitur universis et singulis nobilibus, baronibus, militibus, clientibus, terrigenis, inhabitatoribus, incolis et subditis predicti marchionatus nostri, cuiuscunque condicionis extiterint, fidelibus nostris dilectis, presentibus firmiter et districte, quatenus ipsi in singulis ipsorum causis, negociis et agendis ad predictum Petrum, tamquam ipsorum capitaneum, nostri in absencia respectum habeant et ipsum pro ipsorum tuicione et deffensione requirant, nec non sibi in aliis, que predicti marchionatus nostri bonum statum et comodum et profectum, tranquillitatem et pacem prospiciunt, tociens, quociens id ipsum oportunitas temporis exiget et requiret, nostro nomine sine contradiccione qualibet obediant, pareant et intendant, tamdiu quam ipse in predicto capitaneatus officio fuerit constitutus. Et ad hoc, ut predictus Petrus prefato marchionatui nostro preesse et ipsum cum suis terrigenis et incolis, ut prefertur, eo comodosius regere, gubernare et tueri possit et valeat, sibi animo deliberato et de certa nostra sciencia octingentas marcas moravicales cum viginti ternariis vini in subsidium dicti sui regiminis et gubernacionis deputavimus et presentibus deputamus graciose, per ipsum a predicto Ulrico succamerario, seu qui in predicto marchionatu nostro pro tempore succamerarius fuerit, (qui eciam census, redditus, proventus, bernas, summas et lozungas, nobis per honorabiles abbates, abbatissas et alios monasteriorum nostrorum prelatos et provisores, nec non per cives civitatum predicti marchionatus nostri, ad cameram nostram regalem spectantes, singulis annis persolvendum, solus ab eisdem monasteriis et civitatibus supradictis colligere debet et in suam nostro nomine recipere potestatem) pro media parte in festo sancti Georgii proxime venturo, et pro altera media parte pro festo sancti Galli deinde inmediate secuturo, cum viginti vasis ternariis dictis, et sic singulis annis, quamdiu ipse in predicto capitaneatus officio constitutus fuerit, tollendum, recipiendum et levandum integraliter et ad plenum, inpedimentis quorumlibet procul motis. Presencium sub majestate datum Prage anno domini millesimo quadringentesimo decimo septimo, regnorum nostrorum anno Bohemie quinquagesimo quarto, Romanorum vero quadragesimo primo.

Kdežto list tak rejstrovaný v registřiech již psaných tak, jakož sě nahoře vypisuje, my viděli jsme a čísti sobě kázali. A tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v neděli postní letare léta božieho tisícého čtyřstého osmdesátého sedmého, královstvie našeho léta šestnáctého. Ad mandatum Domini Regis.

Přivěšena královská pečeť česká úplně zachovaná.

LXI.

Laclav z Podmanína žádá zemského hejtmana, aby mu náhrada za škody v Pohořeličanech, která mu pány přisouzena byla, skutečně byla vyplacena. V Broumově 7. dubna 1488.

Orig. v zemsk arch. stavovském v Brně V. V 289.

Služba má, urozený pane, pane a příteli milý! Jakož Tvé Mti tajno nenie, což se Pohořeličan týče, kterak sú mi páni JichMt přisúdili, že by mi vězně vypravili a o škody se umlúvali; pak vězeň jest vypraven, a za tři koně XXI zl. dali. A což sú jednomu člověku vzali XVIII zl., a druhému XXXII zl., a třetiemu VII zl., to ještě nenie nic opraveno. O kteréžto škody se mnú se umluvili i úředník jejich před pány Kropáči i před panem Lužickým i před Dúpovcem, že mi to vyplniti měli. A VIII koní sem jim odpustil pro ty dobré lidi i jiné náklady. Nevím, proč mi se spravedlivé nemuož státi. I protož teď k Tvé Mti o to list královy Mti posílám a vždy Tvé Mti prosím, poněvadž mi nenie vyplněno tak, na čemž jest umluveno, již se všeho jich zase upomínám, i z těch VIIImi koní i z nákladuov, i což hotových peněz pobráno, že by mi Tvá Mt od nich spravedlivě učinil, tak že by mi o to nebylo potřebie více na královu Mt vznášeti. Skutečné odpovědi žádám. Datum in Brumov feria festorum pascatis anno etc. 88.

Laczlav z Podmanina a z Bystřice.

A tergo: Urozenému pánu, panu Ctiborovi z Cimburka a z Thovačova, hajtmanu margkrabstvie Moravského, pánu a příteli milému.

LXII.

Obecné nálezy soudu zemského v Olomouci, bez datum (1489).

Zřízení z r. 1535, p. 110.

1. Otec syna, když jeho vuole není, nemuož odděliti.

Otec syna žádného, když vuole jeho není, nemůž odděliti od sebe a jiných synuov. Pakli oddělí, a ten to otci k vuoli vzíti musí, by se pak i zapsal, toho déle nedrží, než do otcovy smrti; neb tím vyjíti muož, že otce nechtěl hněvati a musil to učiniti.

Než jestliže syn který na otci dílu požádá, otec s radou přátelskou má jemu díl dáti, ne takový, aby tolikéž díl měl, jako jeden z bratří, ale takový aby vzal,

jakýž otci a přátelóm se zdáti bude. Nebo otec na se proti němu dva díly vzíti muož, co by se dvěma dostati mělo; neb on toho všeho statku jim jest zachoval a protož napřed béře. Co dá pak tomu synu, již to díl jeho jest, a ten se již zapiš na tom dosti jmíti, a již s otcem ani s bratry, by pak i otec umřel, víc dílu nemá, ani k čemu kterého práva. A takového syna zápis má držán býti a nemuož býti rušen, leč by otec z milosti a jiní bratři jej znovu k sobě připustili.

Datum 1489 nalezl jsem v MS. Františkova musea v Brně č. 212 sbírky Cerronské, kdež napsán jest týž článek, ale velmi chybně. Tištěn Brandlem v Knize Tovačovské str. 81—82. — Z. Z. 1545, f. 97 s varianty. — Z. Z. 1562 f. 86 jako ve Z. 1535. — Z. Z. 1604 f. 78.

2. Aby statek po dcerách od rodu neodšel. *)

Můž také otec neb děd a tak dále přátely své a erby, ač by nechtěl, by statek jeho po dcerách [všel] v jiný rod [mimo rod] jeho, [to můž] dckami neb markrabovým svolením opatřiti, ač by dceru jednu neb víc měl, a dáti jim všechn nechtěl, [má] je odděliti, tak polože: Ač by pán Buoh na pacholíky co dopustil, než by k letům přišli a smrtí sešli, tehdy z statku mého toliko neb toliko jim děvečkám neb po nich dáno, a jiné všecko spadni [n]a tohoto neb na tohoto a [jeho] dě neb erby pacholíkového pokolení. Ale to trvá toliko a nic déle, než do pacholíkových leth; ti to zrušiti mohou, když k letům přijdou a v statek vejdou.

Také **) ač by která děvečka se sama vdala, neb bez otcovy neb jiných přátel vůle, neb sirotek bez svých poručníkův, neb s kým ušla, by i mateřina vů [v tom] byla, o svůj statek přijde a k čemu právo měla; [a ten], kdož k němu práv jmíti bude, jej vezme, a nad ním a nad ní se pomsta stane, jakož obyčej v zemi jes

Toto číslo 2. jakož i následující č. 3. a 4. tiskneme dle MS. Františkova musea v Brně číslo 2 sbírky Cerronské. Dodavky v závorkách přijaty jsou z Knihy Tovačovské str. 89, 90.

*) Podobné ustanovení, ale s četnými varianty, jest v Knize Drnovské ze zřízení zemských z r. 15 str. 111, a ve Knize Tovačovské str. 89, kdež zvláště důležita jest Brandlova poznámka první. — Viz k tom také Z. Z. z r. 1535, p. 70; Z. Z. 1545, f. 106 a 107 s varianty. Z. Z. 1604, f. 77. — **) Viz Kn. Tov. str. 9

3. Zaručení ku právu.

Když kdo ku právu zaručení žádá na jiné dědině, vyručiti má na toho pán číž dědina jest; též stala-li by se sváda a záští jaké, má zaručiti za toho pána, č dědina, za pokoj. Ale budeli státi on pán vrchní a žádati, aby propuštěn byl, ž sám jej k tomu držeti chce, aby pokoj zachoval a právě dostal, má mu puštěn bejti leč s cizími lidmi a hosté s hostmi zašli, tehdy puštěni býti nemohou, leč obo pánů těch, jež cizí lidé sou, vůle byla.

4. O půhonu ke dckám. *)

Podle půhonův, kteříž se ke dckám dělají a pohoní, že dckami prokázat chtí, a [podle] nálezův panských, že dcky ohlédajíc, souditi ráčí: To se poručí pan komorníku, sudímu a písaři zemskému, aby vejpisy z desk Holomouckých vypíší

jakž potřeba jest, s sebou vzali a svými pečetmi zapečetili, a potom pánům dadí a páni otevrouce a ohledajíce, podle toho rozsoudí bez dalších rozsudkův aneb nákladův, a to při tom času a potom, když se v Brně právo vzdá a dcky s touž poctivostí, jako v Holomouci, se vezmou, přinesú a otevrou. Tehdy král neb hejtman, vezma pány sebou, jdou do pokoje některého, kdež také tu rozsúdí výpisy z desk Holomouckých i Brněnských; a ti, [komuž] toho potřebí, v Brně mají žádati pana hejtmana, aby ráčil dva pány pro výpisy ke dckám poslati, a ty mají dány bejti těm pánům; a ty přinesouc páni panu hejtmanovi sepsány dadí, a [pan hejtman] hledajíc též rozsoudí; a má-li kdo co protiv ckám mluviti, ten toho čas bude míti a odepříti. Ale od těch vejpisů ti, kohož se dotejče a dckami spravedlnosť svou provésti chtějí, mají ouřadu zaplatiti tak, jakž právo jest a jakož se nahoře píše.

*) Viz: kniha Tovačovská vyd. Brandlovo str. 63. — Odtud jsou také doplňky v závorkách.

LXIII.

Král Mathiáš povoluje všechny obvyklé soudy zemské na Moravě za to, že stavové Moravští povolili mu dobrovolně značnou berni. — V Budíně dne 13. září 1489.

Orig. zemsk. arch. stavovsk. v Brně V. V. 290.

Commissio propria domini regis.

My Mathiáš z božie milosti Uherský a Český etc. král, a knieže Rakúské etc. Oznamujem tiemto listem všem, jakož před časy minulými naši věrní a poddaní duostojný, urození, stateční, slovutní, velební, múdří a opatrní, biskup, páni, rytieřstvo, prelati i města margkrabstvie našeho Moravského, pomoci některé peněžité za milost, kterúž jsme my z moci našie královské jakožto král Český a margkrabie Moravský jim činili a je obdarovali, budúcie dědice i potomky jich, kdežto takové pomoci z žádné povinnosti nám jsú nebyli dávati povinni, mimo svobody jasných králuov Jana, Karla, Václava, Zigmunda, Albrechta, Ladislava a Jiřieho, królóv Českých a margkrabí Moravských, předkuov našich milých, jich předkóm a jim učiněných a osvobozených. Než to, což jsú koli činili a nám dávali, to jsú činili z své svobodné vuole z věrnosti a lásky, kterúž k nám jako ku pánu svému měli jsú, jakož pak i prve listy našimi při každé jich dobré vuoli k nám okázané a týchž pomocí dávání týmiž listy našimi jsme oznámili a světle ohlásili, jich právuom a svobodám to bez škody býti na nynějšie i věčné budúcie časy. Kteřížto pak opět nadepsaní obyvatelé téhož našeho margkrabstvie Moravského ne z žádosti našie, ani z kterého přinutcenie, než z své svobodné vuole, vidúce znamenitú potřebu naši, kteráž nynie před námi jest, poctu neb dar nám jsú učiniti a dáti podvolili, jeden úrok při času svatého Václava v zemi tej zvyklý, kteréhož sami na svých platných lidech požievají a zdvihají, týmž zpuosobem jako prvé, když jsú nám takové dobrovolné pomoci činili, nám dávali jsú. Kdežto my, znajíce věrnost a takovú povolnost jich, nechtiece

jich toho bez odplaty nechati, tuto milost proti tomu týmž obyvateluom našim, biskupu, pánuom, rytieřstvu, prelatuom a městuom zase činiece, že jim práva zemská púštieme, tak aby vedle póhonuov a zvyklostí i práv svých mohli jich užívati, tak aby se každému chudému i bohatému v té zemi našie Moravskej spravedlivé mohlo státi. Přikazujíce hajtmanu našemu též země, urozenému Ctiborovi z Cimburgka a na Thovačově, aby on již z úřadu svého mocí naší ta práva pustil, a je s jinými úředníky k tomu zjednanými o Sviečkách zasedl, a na nich to i s jinými pány aby jednali, aby jich každý užiti mohl vedle svej spravedlivosti. Tomu na svědomie pečet naši královskú k tomuto listu rozkázali jsme přitisknúti. Datum Bude dominico ante festum exaltacionis sancte crucis annorum domini etc. LXXXVIIII°.

Přitisknuta jest pečeť vosková, ale úplně vydrobená.

LXIV.

Olomoučtí omlouvají se zemsk. hejtmanu Moravskému, proč nezaplatili celou jim uloženou daň 100 zl. Dáno v Olomouci 7. dubna 1490.

Codex Wenceslai de Iglavia fol. 32. — MS. zemsk. arch. Mor. v Brně.

Urozenému pánu, panu Ctiborovi z Cimburka a z Thovačova, hajtmanu markrabstvie Moravského, pánu k nám přieznivému. Jakož nám Tvá Mt píše, což sě těch dvú daní dotýče, že na nás jednú 1C zlatých položeno jest, a že jsme viece nedali než XL zlatých, a po druhé XXXVI zlatých bylo položeno, a těch ješče XVIII vystává etc. Nepochybujem, že Tvá Mt v paměti má, když po prvé 1C zlatých na nás porazeno bylo, že jsme při tom nebyli a k tomu nikdá jsme nesvolovali, netolik nám, ale i jiným městóm něco sě obtiežno zdálo podle toho, jakož na jiná panstvie položeno bylo. Potom v Brně na sjezdu obecniem, když jsme o to mluvili, že sě nám tolik dáti obtiežno zdá, dali jsme XL zlatých, jakož Tvá Mt dotýče. A potom nikdá viece nejsme o to napomienánie, až tepruov, neb pamatujem, že některý čas zde v Olomuci u svatého Michala, kdež Tvá Mt a páni pospolu byli, tu kněz biskup nebožtík ode všech pánuov nad hlas pravil: Ktož té dani nedali, aby sě jměli k tomu. Tehdy poslové naši stojíce při tom, pravili jsú, že jsme my dali dosti k tej věci a že sě nám nezdá, bychom co viece byli povinni podle jiných. A kněz biskup jim odpověděl, že sě k nám nemluví, než k těm, ktož jsú nedali. Pamatujem také, že častokráth na sněmiech ohlašováno jest, že z těch peněz má vracováno býti, což kto v zemských potřebách v poselstvie jezdíc jsú protrávili: muož Tvá Mt dobře věděti, žeť jsme my několikráth také v takových potřebách podle jiných posláni, ježto nemalá útrata na nás jíti musila, a to bychom slušně prokázati mohli. Jměli-li bychom pak ješče k tomu připlacovati, velmiť by sě nám zdálo obtiežno; neb kdyby sě v to jmělo pilně vehlédnúti a jedno k druhému sě rovnati, zdá sě nám, že bychom spíše návratek nějaký jmieti jměli, než přidávati. Ex Olom. f. IV. post Palmarum anno etc. nonagesimo.

LXV.

ŕál Vladislav II. dává oznamovati stavům moravským po smrti krále Matyáše, že Morava má ihned připojiti se ke koruně České. Bez datum (po 6. dubnu 1490.)

Codex Wenceslai de Iglavia fol. 34, 35, MS. zemského archivu Mor. v Brně.

Item toto povieš panu hajtmanovi i pánóm a prelátóm, rytieřstvu i městóm, e jest jim dobře vědomo, kterak a kterým obyčejem to markrabství Moravské teď řed některými léthy nedávnými od království Českého odtrženo jest; kterážto ěc nestala sě jest za našeho kralování, ale my jsme sě již v království roztržené vázali. Pak ačkolvěk celá vuole a ten konečný úmysl náš byl jest, že bychme byli idi to markrabství Moravské i jiné země k koruně České přislušející zasě přiojili a v první zpuosob uvedli: ale nemohúce tomu z mnohých příčin dosti učiniti, lělali jsme smlúvu s králem Mathiášem slavné paměti ne takovú, kteráž by sě ám dobře líbila, ale takovú, kteráž nás v ten čas potkati mohla, prohlédajíce ždy k tomu, že když sě hlava zachová, totižto koruna Česká, že také údové od časem snáze k té koruně připojeni budú. Poněvadž pak z dopuščení božieho ž král Mathiáš smrtí sšel jest, s kterým jsme my ty smlúvy, o kterýchž zmínka st, učinili, tehdy my, jakožto král Český, podle starodávnieho zřiezení i podle ch smluv s již jmenovaným králem v Olomuci učiněných jsme již pánem děičným té země Moravské beze všeho prostředku. A protož povieš pánom, prelátóm, tieřstvu i městóm, slovem naším a s pilností je na místě našem k tomu napoieneš, aby oni již po smrti krále Mathiáše ani koruně Uherské ani žádnému nému dále v žádné závazky nevcházeli, neb my již, jakožto pán jich dědičný, ejsme toho úmysla, bychme je komu v cizé ruce dále poddati chtěli ani záavú, ani kterým jiným obyčejem, ale jakožto pán jich dědičný k sebě přivésti hcme, dá-li Buoh, ščastně tak, aby takového odtržení, kteréž jest sě nynie stalo, otom nikdy sě nepřiházelo. A jakož také podle smluv Olomuckých koruna Uherská o smrti prvé jmenovaného krále některú summu zapsanú má na margrabství Moavském i na jiných zemích k koruně České přislušejících jménem zástavy: to jim ovieš, že my na tom jsme, že cožkolvěk povinni budeme učiniti podle těch smluv lomuckých koruně Uherské, že chcme s jich radú sami za sě i za ně všemu dosti činiti, k sobě přijieti i od sebe učiniti podle znění těch smluv, a to beze všeho rodlení. A protož od nás jich s pilností žádati budeš, aby oni k tomu prohlédajíc, e my všecko spravedlivé s jich radú od sebe chcme rádi učiniti i k sobě přijíti, že ě v tom tak zachovají podle žádosti naší, a že sě v žádné závazky dále žádnému edadí, až by ta věc konec vzala. Pakli by koruna Uherská svévolně od nás spravelivého nechtěla přijíti i také od sebe učiniti, že jim věříme, jestliže by poznali akovú věc, že sě k nám tak míti budú, jakožto k svému dědičnému pánu, a nám

i sobě radati [sic] i pomáhati budú, aby království České a markrabství Moravské bezprávně a mocí v takovém rozdvojení nestálo; a že to oni sami mají skutečně poznati, že na nás nic zjíti nemá, což bude slušného a spravedlivého. A jestliže by pak přes spravedlivosť co před sě bráno bylo, že o nich nepochybujem, že sě tak v tom míti budú, jakož nám i sobě povinni jsú. A i to jim všem vespolek i jednomu každému zvlášče vší milostí vzpomínati a nahrazovati chcme nynie i v časích budúcích.

Výtah z instrukce této otiskl Palacký v Dějinách V. 1. 300.

LXVI.

Nálezy obecné ze sjezdu v Brně 30. dubna 1490.

Registr ouzský. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně f. 168 b.

1. Nález o zhúbce zemské, mordéře a lúpežníky, kteříž na mukách na někoho vyznávají.

Létha etc. 90ho pan hajtman a páni přijavše k sobě z rytířstva, vážili jsú a pilně rozjímali, kterak častokrát se přihází, že někteří lidé pro zlé skutky se jímají, jakožto pro mordy neb vraždy, žhářství aneb zlodějství, a ti vcházejíce a upadujíce v vězení, bez mučení i též na mučenie na se své zlosti vyznávají, a podle toho někdy na některé urozené lidi také vyznávají, že by s jich radami neb pomocmi aneb jich návody a najímáním zlosti některé činili a činiti měli, ohněm, pálení[m] neb jinak súsedóm jich i jiným dobrým lidem. A na tom někteří i zmírají a smrti berú, že což pravili jsú, že pravda jest.

Proti tomu ti, na něž se zná, častokrát odmlúvají a jich znání odpírají, volajíc k tomu, mají-li takoví zlí lidé je o jich dobrú pověsť připraviti a na jich cti zmazati, jiných vývodů k tomu nemajíce, než toliko tím očiščujíce se, že na ně věříno býti nemá takovým zlým lidem.

I poněvadž takové znání častokrát děje se, nechtíc páni i rytířstvo víc v omyle a na zmatku pro budúcí škodu zemskú toho nechati, aby někteří v to doufajíc, že by takovým lidem na ně věříno býti nemělo, jměli pod úkladem na jiné dobré lidi takové věci jednati, i toto na budúcí čas za právo nalezají:

Najprve, jestliže by který takovú věc vyznával na kteréhokoli z obyvateluov, a potom toho odvolal, na toho to věříno nemá býti. Pakli by neodvolávaje, na tom umřel a smrtí zapečetil, takový proveď to, byl-li jest na tom místě či nebyl, kdež by on pravil a znamení tobě dával, že s ním o to mluveno a jednáno bylo; pakli by provésti nikterakž nemohl, ale očisť ten nárok s sebe přísahú, tak jakž by se pánóm JichMti zdálo, že tím, což se naň praví, skutkem ani radú vinen není. Pakli

by se přihodilo, že by na téhož podruhé takové aneb k tomu podobné znáno bylo, ten již vzat býti má v moc krále a hajtmana a pánuov jakožto podezřený. A tu páni k takovému jmíti se mají podle spravedli[vosti], jakož na takového sluší.

Tištěno Brandlem: Libri citationum et sententiarum Olom. V. p. 219.

2. Nález, kto by koho zhaněl na řeč slyšenú.

Jakož častokrát časuov těchto minulých mezi pány a rytířstvem některými rozličná a šeredná a škodná hanění jsú bývala a povstávala, kteráž neduovodna a nespravedliva se nalezala; skrz kterúžto věc pánóm Jich Mtem zaneprázdnění mnohá a chudým lidem škoda přicházely jsú tak, že mnozí svých spravedlivostí chudí lidé žížniti (?) a čekati jsú mosévali a statek svuoj utráceli, nemohúce slyšáni o své spravedlivosti býti tú příčinú, že páni Jich Mt, jsúce těmi svádami a zhaněním některých zaneprázdněni, slyšeti jich spravedlivostí nemohli. Kdež páni Jich Mt znamenavše takovú škodnú a obtiežnú věc tak chudých jako i bohatých lidí, obyvateluov země tejto, ráčili jsú na to mysliti a nález tento na budúcí a věčné časy udělati, aby tím nálezem od toho času až na věky ta škoda a obtížnosť sňata býti mohla, a to tímto obyčejem a během dolepsaným takto:

Ktož by koli buď z pánuov aneb z rytířstva koho zhaněl haněním neslušným, buďto sám z sebe aneb z slyšení od někoho, zrádce druhému bez výminky dávaje aneb jinak, a potom tím toho čist býti chtěl, pravě, že by to od jiného slyšel, a prve při hanění jeho toho nepřimiňuje, od koho by to slyšel, že tato pokuta na takového bez milosti má puščena býti a vydána:

Napřed, ktož dostatečně toho neprovede na toho, kohož by shaněti směl, by tím vinen byl, čímž jej nazval, aby jeho napřed prosil po dvakrát těmito slovy řka: „Milý pane N.! Jakož jsem tě zhaněl slovy některými neslušnými, a zvlášče zrádce tobě bez výminky dávaje, a toho jsem na tě provésti nemohl: prosím tebe pro Buoh, pro Matku Boží i pro všecky svaté, odpusť mi to, neb čímť jsem tě zhaněl, znám to, že tím vinen nejsi, a že jsem to na tě v hrdlo lhal a lhu, a mám tě za dobrého člověka.“ A on jemu zase řéci má: „Pane N.! Znám to, že jsi na mne v hrdlo lhal; ale poněvadž mne prosíš, já tobě to odpúščím skrze nález panský; a potom takovej věci se viece neudávaj.“ A tu potom ten hned má vzat ode pánuov v kázeň býti, a čtyři neděle v věži seděti a od věže zaplatiti a k tomu náklad všecken tomu, kohož jest zhaněl, což jest koli o to jezdě a pracuje na to naložil a utratil, bez zmatku zaplať což provede vedle páně hajtmanova uznání a pánuov.

Viz Brandl: Libri citationum et sententiarum Olom. V. p. 220.

LXVII.

Ze soudu zemského v Olomouci r. 1492 okolo 24. června: O stání při soudech.

Olomoucké knihy půhonné. MS. zemsk. arch. Mor. v Brně fol. 69.

Annorum Dni M°CCCC° 92 circa festum S. Johannis Baptiste in colloquio

honném
druhého
že ti, ktož
panské dosíc
odloženého ned
rozkázánie, i nec
vypovídají páni:

Kterýž koli
a nápadníkóm statku
spravedlivost jměli, má
ježto by sám živý byl. P
a rok pány odložen byl, t
znovu pohnána byla, a k ná
straně koli zuostali, a strýcov
odpoviedati, to jim ku pomoci by
dáním prošla a v nálezu panském
odpoviedání nepřišly, a k těm poruč
při starodávním právě.

Z. Z. z r. 1535 fol. 48 *b*. sq. pod nápisem:
patrnými varianty. — Z. Z. 1545 f. 69—70. — Z. Z.

LXV

Král Vladislav II. potvrzuje úmluvu mezi pány a
rytířům přiznaných. V Budín

Orig. v zemsk. stavovsk. arch.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Čes
markrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knież
mujem tiemto listem všem: Že jakož jest byla ruozni
rabstvie našeho Moravského, což ... dánie v
v lavicech dotýče. Ale v této ... dokon
dali jsú nám znáti, že jsú učin ... a svol
chovánie jednoty a pokoje ... stojí
takto v tomto listu ...

Item najprvé
Moravského, byla

Olomucensi siue generali judicio inuenciones iste sunt notate. Pro všecky zmatky budúcie a tiem aby se zpravováno býti mohlo, páni dokonalý a stálý nález učinit jsú ráčili, a v nálezové registra v Olomuci i v Brně vepsati jsú rozkázali a nalézají:

Jakož se přiházie, že někdy páni prožalované pře při právě zahájeném a póhonném z příčin hodných odkládají do časuov, někdy do posudku a někdy až do druhého práva zasezenie, i mnohokrát právo po právích spěšně nejdú, a přihází se, že ti, ktož póhony prožalovali, pře své provedli a pokázali, ale nálezu pro odložení panské dosíci nemohúc zmírají, aneb ti, ktož jim z nich odpoviedati mají, času odloženého nedočekajíc; i poněvadž ne z jich vůle odtah se stane, ale z panského rozkázánie, i nechtiece, by takoví neb jich dědicové zmatky které jmieti jměli, takto vypovídají páni:

Kterýž koli puohon provede a prožaluje, a v tom by umřel, že potomkóm a nápadníkóm statku jeho, přátelóm a příbuzným těm, ktož by po něm k jeho statku spravedlivosť jměli, má se nález dokonalý státi na tu při prožalovanú tak jako tomu, ježto by sám živý byl. Pakli by který pohnaný umřel, na kteréhož by žaloba prošla, a rok pány odložen byl, též nápadníci statku jeho odpoviedati mají, tak jako by znovu pohnána byla, a k nálezu státi. A jestli že by se přihodilo, a sirotci po které straně koli zuostali, a strýcové nebo poručníci léty sirotčími brániti se chtěli, nechtiec odpoviedati, to jim ku pomoci býti nemá, proto že ta pře puohonem i pří odpoviedáním prošla a v nálezu panském stojí. Ale kteréž by pře prožalovány nebyly a ku odpoviedání nepřišly, a k těm poručníci pro sirotčí léta přistúpiti nechtěli, to zuostaň při starodávním právě.

Z. Z. z r. 1535 fol. 48 *b*. sq. pod nápisem: O póhoních, ktož by od nich pro odložení zemřeli, s nepatrnými varianty. — Z. Z. 1545 f. 69—70. — Z. Z. 1562 f. 42. — Z. Z. z r. 1604 f. 58.

LXVIII.

Král Vladislav II. potvrzuje úmluvu mezi pány a rytíři ve příčině míst při zemském soudu rytířům přiznaných. V Budíně 1. prosince 1492.

Orig. v zemsk. stavovsk. arch. mor. v Brně V. I. 61.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský etc. král, markrabie Moravský, Lucmburské a Slezské knieže a Lužický markrabie etc., oznamujem tiemto listem všem: Že jakož jest byla ruoznice mezi pány a rytieřstvem markrabstvie našeho Moravského, což se sedánie v soudu zahájeném v stoliciech nebo v lavicech dotýče. Ale v této pak mieře sjevše se tíž páni a rytieřstvo vespolek, dali jsú nám znáti, že jsú učinili cele a dokonale mezi sebú o takovú věc pro zachovánie jednoty a pokoje zřiezenie a svolenie, kteréžto zřiezenie slovo od slova takto v tomto listu našem vypsáno stojí:

Item najprvé jakož za času slavné paměti krále Jiřieho, Českého krále a markrabie Moravského, byla jest vznikla ruoznice mezi pány a rytieřstvem, tak že rytieřstvo chtěli mezi

pány v laviciech při zahájeném súdu sedati; ale týž král Jiří ohledav sedánie panská a desky, list výpovědní pod majestátem svým toho jest učinil, kterak se při právě zahájeném zachováno býti má, a rytieřstvo aby při staré zvyklosti pánóm a rodóm panským v tom nepřekáželi ani se v ně třeli. Jakož pak od té chvíle až dotudto rodové panští bez rytieřstva v zahájeném soudu jsú sedali a soud vedli na zřiezenie a výpověď téhož krále Jiřieho. Ale za těchto časuov rytieřstvo ne z práva již, ale z prosby a pokory pánuov jsú žádali a prosili, aby vzhlednúce na jich přivětivé služby, kteréž pánuom činí s dobrú vólí, povolně též ve všem obecného dobrého s nimi spolu neošklivě, ale s dobrú myslí pomáhají. Také že rytieřstvo téhož markrabstvie nic nižšie a ponížčnějšie v urození svém nenie, než rytieřstvo v meziech a v zemi České, kdež královstvie jest, a že páni Čeští s rytieřstvem o to se snesše, rytieřstvo mezi se a do lavic pustili jsú. Na kterúžto žádost a prosbu vzhledše téhož rytieřstva páni, a prohlédajíce viece k svornosti, než k čemu jinému, tu svú spravedlnost a výpověď konečného vyřčenie od již psaného krále Jiřieho v tom artikuli, co se sedánie rytieřstva v súdu dotýče, v dolepsané jednánie a srovnánie proměnili jsú, a z toho listu vystúpili a vystupují v tom, že z rytieřstva počet v dolepsaný mezi se púštějí a berú, bráti chtie a mají k každému súdu do stolic zahájeného práva podle artikulí vdolepsaných.

Item najprvé úředníci na úřady sázeni a podáváni od krále Jeho Mti s raddú panskú, jakož týž list ukazuje, hodní a na statku mající, ti aby podle starodávnieho řádu a jakož ten list krále Jiřieho ukazuje, vybieráni byli páni z roduov panských nynějších i budúcích, a přísahu učiněnú k súdu podle téhož listu sedajte v počtu, kterýž již svolen jest, z roduov panských čtrnadct osob nynie i napotom ten počet. A ti ničímž se nezaneprazdňujíc, ani příčin kladúc a kterých prótahuov, než na den zřiezený a jmenovaný ku právuom zasedánie a súdu aby jezdili a súd vysedávali, leč by bezelstnost znamenitá kterého v tom byla a duovod toho, že pro slušnú potřebu a příčinu přijeti jest nemohl, tomu to škoditi nemá, když to pokáže, že toho z nedbalivosti, ale z znamenité potřeby, svévolně neučinil, jakož starodávní a zvyklý obyčej jest. A také již při každém právě, buď Brněnském neb Olomuckém, z rytieřstva šest osob ku pánuom a podle pánuov v laviciech sedati má, totiž z kraje Olomuckého tři osoby a z kraje Brněnského tři osoby, a ti též k súdu přísahu k tomu vydanú a zvyklú učiniti mají a k spravedlivému súdu a ku přem předcházejícím k súdu raditi a přimlúvati se mají takú svobodú, jakožto která osoba z osob panských. A jakož podává se na pány k svolání a k vynesení nálezu, a pán jeden k tomu vybrán býval, již buďta dva pány k tomu vybrána a jeden z rytieřstva, a ti pány svolávajte a řád starodávní zachovávajte v náleziech, psaní, sudieho práva toho, při kterémž se soud děje, při sobě majíce k psaní nálezu; a buďte jména jich těch, kteříž nález vynášeti a psáti budú, psána, že tito z pánuov dva a jeden z vládyk ten nález panský vynesli, aby v svém stavu urození a povýšení páni zachováni byli a rytieřstvo v svém stavu rytieřském.

Item k spolkóm poslové od krále Jeho Mti neb hajtmana na JMti miestě zachováno to buď podle starodávnieho obyčeje.

Item svoleno jest a na tom zuostáno, že viece mimo osoby vybrané a úředníky zemské nemá žádný pán, buď kteréhokolivěk urozenie, při zahájeném súdu do stolic vstupovati ani v nich sedati buď k súdu neb ku poslúchání, jako prvé obyčej byl, ale již samy vybrané a přísežné osoby v stoliciech zuostávati mají při králi JMti a úřadech, kdyby JMti osobně nebylo. Ale však proto páni jiní, kterýchž znamenitý počet nynie jest, i potom býti muož, ješto k súdu mimo vybránie osob a počtu vně zuostávati mají, těm osobám a roduom nemá

k žádné potupě a hanbě to býti nevstupovánie do lavic a [ne]bývání v nich, než mají do šrankuov před stolicemi k súdu a miestu uloženému též jako jiní vstupovati a tu se súditi, když by na kterého pří aneb póhony přišlo; však také zvláštnie miesto má se dělati tu, kdež páni sami neb přísežní k čekání súdu bývati mají bez postrkánie a na ně se třenie lidí obecných. A tomu žádnému rodu ani osobě nebuď k lechkosti, že v súdu nebývá. Než při obecních věcech zachován buď starodávní řád v sedání podle leth a roduov.

Item páni rytieřstvo svolili jsú se a psáti ráčí, což prvé jest psáno „slovutným panošiem“, aby již miesto toho psáno bylo „urozeným vládykám“, ale ne „pánóm“ při tom psaní vládyckém, ani oni sami rytieřstvo mezi sebú mají sobě „urozenému pánu“ psáti, než „urozenému vládyce neb panoši“; než také chtěl-li by který komu připánkati, muož jemu psáti: „Urozená vládyko, pane Jene!“ Ale naprosto „urozený pane“ vládyce nemá psáti, tak aby rozeznánie bylo povýšenie panské a řád rytieřský. Než pánu naprosto má psáno býti: „Urozený pane aneb urozenému pánu, panu“. Pakli by který to učinil všetečně, znáti by se mohlo, že by ten to na potupu rodóm panským činil a rody vládycké s panskými rovnati chtěl mimo toto zjednánie, toho páni s rytieřstvem vuoli mieti budú v svú kázeň vzieti jako všetečníka a kázati podle proviněnie jeho s radú těch, kteřiž k súdu budú vybráni. A pakli by se to také kterému z omyla neb bezelstně přihodilo, to páni vážiti mají vedle spravedlnosti. A tak slíbili se zachovati rytieřstvo ku pánuom za se i za své budúcie. Než což se rytieřóv dotýče, těm psáno buď podle starodávnieho obyčeje, totiž: „Urozenému a statečnému rytieři, panu N.“ etc.

Item přihodilo-li by se, že by pán neb vládyka v kterú nechuť vešli aneb mezi sebú kterú ruoznici zdvihli, a psaní mezi nimi potřebie bylo aneb se dálo, nemá žádný z rytieřstva prostým jménem pánu listu psáti, buď v jakéžkoli nevoli s ním, než vždy předse zvyklým obyčejem a řádem: „Urozenému panu,“ odkudž titul jeho jest. A též pán nemá vládyce samým jeho jménem psáti, než to vždy přičiniti: „Urozenému vládyce,“ aby se skrze žádných svú vuolí rodové a řádové nelechčili, než obojí, při čemž kteří zachováni býti mají, se zachovávali. Pakli by který proti tomu zřiezení buď z pánuov, neb z rytieřstva učinil, ten má ode pánuov kázán býti i od rytieřstva, a nemá jemu v tom pomáháno, ani přistáno býti.

Item ty osoby, kteréž z rytieřstva ku pánóm v soud dány býti mají, rytieřstvo jmenujte osoby a přede pány oznamte, a kteréž páni přijmú a užitečni k súdu budú, ti zuostati při nich mají; a mají býti svobodni, žádného pána nemajíce, než krále JMt za pána. Pakli by který umřel a jiný miesto toho vybrán býti měl, má oznámen býti prvé pánóm tajně a oni se srovnáno, aby se jemu žádná lechkosť bezpotřebně nestala. Ale však z rytieřstva k súdu vydaní pode pány všemi k súdu vydanými sedati mají na každé straně po třech.

Item rodové starožitní rytieřští ode pánuov i rytieřstva podle leth a starosti, by pak i chudoba na některého přišla, ctěni buďte a výše sázeni i psáni, nežli by některý dobře bohatý mladší jeho a nového rodu byl, poněvadž páni mezi sebú podle starosti leth se zachovávají, létha i rody; též rytieřstvo mezi sebú aby se zachovávali i páni k rytieřstvu.

Item jakož se přiházie a mocnosť královská a kniežecí toho mocna jest a vuoli má, z milostí svých povyšovati a z roduov obecných lidí v řád vládycký uvoditi a proměňovati, k takovým buď se zachováno podle starodávnieho obyčeje jako k jednoštítným vládykám. A ti nevyšte se výše, ani potupy čiňte rodóm starožitným, až do třetieho pokolenie, jakož se i rodóm panským starým od nových děje. A byli-li by kde psáni neb sázeni pod rody, pod kterým starým vladykú, ti tomu se protiviti nemají, než tu státi i pečeti své přikládati.

Pakli by v tom kterému starému vládyce chtěli potupu učiniti, jiní všickni mají jemu proti němu přistáti jako proti svévolníku.

Při kterémžto zřiezeni byli jsú tito z pánuov:

Pan Ctibor z Cimburka a z Tovačova, hajtman markrabstvie Moravského,
pan Jan z Lompnice na Mezeříčí, najvyšší komorník súdu a práva Olomuckého,
pan Vratislav z Pernštaina, najvyšší komorník súdu a práva Brněnského,
pan Jan Kuna z Kunstatu na Hodoníně,
pan Horrich [Henrych] z Lichtnburka a z Bietova,
pan Dobeš z Bozkovic a z Černé Hory,
pan Čeněk z Lompnice,
pan Oldřich z Bozkovic na Cimburce,
pan Albrecht z Bozkovic na Letovicích,
pan Boček Kuna z Kunstatu na Búzově,
pan Jan Pniovský z Sovince, najvyšší sudí práva Olomuckého,
pan Jan Berka z Dubé na Šternberce,
pan Jan starší z Lompnice,
pan Albrecht starší z Šternberka na Holešově,
pan Jan Boček z Kunstatu a na Polné,
pan Zikmund z Dúbravice Osovský,
pan Ladslav z Bozkovic na Třebové,
pan Jindřich z Sovince na Dúbravici,
pan Karel z Vlašimě a z Úsova,
pan Albrecht mladší z Šternberka a na Lukově,
pan Lipolth z Krajku na Cornštaině, najvyšší sudí práva zemského v Brně,
pan Jiřík z Vlašimě a z Úsova,
pan Puotha a pan Albrecht z Lichtmburka a na Hostinném,
pan Zdeněk z Waldštaina na Brtnici,
pan Hynek z Ludanic na Rokytnici,
pan Václav z Ludanic, podkomořie markrabstvie Moravského,
pan Pertolt z Tvorkova na Lúce,
pan Ctibor z Lantštaina na Světlově,
pan Jan z Žerotína na Fulnece,
pan Přibík Mládenec z Miličína,
pan Jiřík z Waitmille,
pan Jindřich Tunkl z Brníčka a z Zábřehu;

a tito z rytieřstva:

Jakub z Šarova, najvyšší hofrychtéř markrabstvie Moravského,
Vilém Tetauar z Tetova,
Mikuláš z Čečvic,
Jan ze Zvole,
Znátha z Kukvic a z Rosic,
Jindřich Kropáč z Nevědomie,
Jindřich z Kokor,
Jaroš z Zástřizl,
Jiřík z Miroslavě,
Mikuláš z Ořechového,
Václav z Švábenic,
Jan Zúbek ze Zdětína,
Bohuslav z Kokor,
Zikmund Valecký z Mírova,
Jan Koniáš z Vydří,
Blud z Kralic,
Mikuláš Tulešický z Peče,
Zdeněk z Kokor,
Fridrich z Čečvic,
Arnošt Kužel z Žeravic,
Václav Skrbenský z Doloplaz,
Jiřík z Choltic,
Jan Petrzwadlský [Petřvaldský] z Košatky,
Jan z Zahrádky,
Jan z Uponěšic [z Oponěšic],
Václav Čech z Hrádku,
Jan Nemotický z Zástřizl,
Protivec z Zástřizl,
Jan Čeple z Belku [z Kbelku],
Hynek Polický z Backovic,
Markvarth ze Zvole,
Jan Thalafús z Říčan,
Jindřich z Náchoda, kom. menš. práva v Brně,
Filip z Witckova [z Vickova], komorník menšieho práva v Olomuci,
Jan mladší z Žerotína na Dřevo[ho]sticích,
Jiřík Racek z Mrdic,

Jiřík z Ojnic,
Beneš Pražma z Bielkova,
Bernarth Rychvalský z Katheřinic,
Jan z Petrzwaldu,
Jan Zelený z Říčan,
Václav z Vlašimě,
Hynek z Kunčic,
Petr z Lilče,
Martin z Drahanovic,
Aleš z Polanky,
Bedřich z Drnovic,
Jiřík z Honbic,
Petr z Kyjovic,
Vilém Hřivín z Újezda,
Václav z Vojislavic,
Ondřej Herink*) z Slúpna,**)
Záviše Bietovský z Slavikovic, sudí menšieho práva v Olomuci.
Zikmund z Manova,
Albrecht z Basče,
Jetřich z Krumšína [nyní Krumsín],
Hynek z Popůvek
a Beneš z Hustopeč,
i jiné všecko rytieřstvo, kteří na tom sněmě byli.

Item tyto osoby jsú vybrány k súdu: pan hajtman, pan maršálek, pan komorník Olomucký, pan komorník Brněnský, pan sudí Olomucký, pan sudí brněnský etc., a biskup, byl-li by pán. A tito páni krom úředníkóv: pan Lichtnštajnár neb syn jeho, pan Albrecht Letovský, pan Jan z Dubé, pan Albrecht z Šternberka, pan Boček z Polné, pan Jan z Lompnice, pan Boček z Búzova, pan Karel z Vlašimě, pan Ladslav z Bozkovic, pan Zikmund Osovský, pan Jiřík Úsovský, pan Hynek z Ludanic, pan Václav Veveřský, pan Jan Žerotínský, pan Ctibor Světlovský, pan Jindřich Tunkl.

Item z rytieřstva z Olomuckého kraje: Pan Šarovec, pan Vilém Tetauar, Jaroš z Zástřizl. Item z Brněnského kraje: Zikmund Valeczký, Koniáš z Vydří a Blud z Kralic.

A při tom prosili jsú nás jmenovaní páni a rytieřstvo, abychom jim takového zřiezenie a svolenie přieti, při něm je zuostaviti a jim toho všeho potvrditi ráčili. Při kteréžto prosbě, prohlédajíce k tomu a vážíce to, že takové nahoře položené zřiezenie a svolenie mnoho platné a užitečné obojí straně jest, a že skrz ně čest a dobré téhož markrabstvie Moravského ruosti a množiti se bude, jednota, řád, pokoj a dobré přátelstvie na budúcie časy zachováno bude, kteréžto věci nám všudy, ale najviece a prvotně mezi poddanými našimi příjemné a vzácné jsú; a z té příčiny takové svrchudotčené zřiezenie a svolenie oblíbili jsme a k němu svolili a svolujem, a při tom při všem, což v sobě to zřiezenie a svolenie má a drží, jmenované pány a rytieřstvo téhož markrabstvie Moravského nynějšie i budúcí zuostavujem, a jim toho ve všem znění a položení v artikulech a klausulech potvrzujem milostivě. Chtiece tomu a tiemto listem mocně jakožto král Český a markrabie Moravský ustanovujíc, aby již psaní páni a rytieřstvo takového svrchu dotčeného zřiezenie mezi sebú a vespolek stále a neporušitedlně jedni k druhým užívali a zachovávali bez našie, budúcích našich králuov Českých a markrabí Moravských i všech lidí překážky, nynie i v časiech budúcích.

Toto však znamenitě v tom zřiezení vymieňujem, aby úřadové dávno vznikli v témž markrabství, jakožto hajtman téhož markrabstvie, kterýž miesto naše drží,

*) Z. Z. 1545 má Horník. **) Nyní vesnice Sloupná.

maršálek královstvie Českého, kterýž maje statek v zemi, při soudech bývati povinen jest, a komorníci dva, Olomucký a Brněnský, ti nynie a na budúcie časy ctěni buďte a nade všemi pány jakžkoli staršími sedajte a svá miesta mějte; a i v tom mezi komorníky těmi řád zachován buď: který z nich starší na létech byl by, ten nad druhým sedaj, a staršiemu mladší nad sebú miesto daj.

A také jakož v listu krále Jiřieho, předka našeho šťastné paměti, o kterémž se v svrchu dotčeném zřiezení zmienka činí, tato dva artikule slovo od slova položena jsú: „Kteříž by páni k súdu vybráni byli, jsúc k tomu hodni, aby přísahu, kterúž jsme vydali a ve dcky zemské vepsati kázali, učinili, a ti v radě soudu aby byli; a událo-li by se pak z dopuštěnie božieho kterému z pánuov sjíti smrtí, jiného miesto toho vzieti mají s vólí naší, a ten přísahu učiň k súdu položenému. Též ač by z úředníkóv zemských který sšel smrtí, jiného vsaditi budeme moci s radú panskú na miesto to a v ten úřad, však z roduov panských a ne z jiného, na hodnosti i statku v zemi té dosti majícieho.“ Při kterýchžto artikulech my je také zuostavujem a jim jich potvrzujem, chtiece tomu, aby ten řád a zpuosob, kteříž ti artikulové v sobě drží a ukazují, držán a zachován byl beze všeho přerušenie nynie i v časiech budúcích.

Přikazujíce hajtmanu téhož markrabstvie Moravského i také komorníkóm oběma, práva Olomuckého i Brněnského, i jiným úředníkóm, věrným našim milým, aby tento list náš slovo od slova pro věčnú paměť ve dcky obojieho práva Olomuckého i Brněnského vepsati rozkázali beze všie odpornosti, jináč toho nečiniece. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v sobotu po svatém Ondřeji apoštolu božiem, létha od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského třetieho a Českého dvamecietmého létha.

Ad mandatum domini Regis, referente magnifico domino Joanne de Sselnbergk, supremo cancellario Regni Bohemie.

Pečeť královská úplně zachovaná.

Otištěno ve zřízení zemském r. 1535 fol. 2. *b.* sq., z r. 1545 fol. 9. *b.* sq. Podobně ve zřízení 1604 fol. 19. sq. — Všude jsou varianty. — Nověji tištěno v Demuthově Geschichte der mährischen Landtafel str. 22—26. Výtah v Kalouskové Českém státním právu str. 373 nota 81.

Z. Z. 1545 fol. 16. *b.* nemá dodatku: „Ad mandatum atd.“ ale má ještě dodatek: „Item. Tento svrchupsaný list aby ve všech artykulích, jakž sám v sobě zní a vyslovuje, v mocnosti své zachován byl, a stav panský k stavu rytířskému, a zase stav rytířský k stavu panskému, i také sami rytířstvo k sobě podle téhož listu psaním i jinak se zachovali. A kdož by se s stavu panského k stavu rytířskému, aneb s stavu rytířského k stavu panskému tak nezachoval, a z milosti co ujímati aneb z lásky vejše mimo to stavu druhému k lehkosti a ku potupě přičiniti chtěl, ten aby od pánuo soudcí podle provinění trestán byl.“

LXIX.

Ze sněmu obecního v Brně 3. března 1493: Žádosť měst moravských, aby v obyčejných příč[inách] dle smluv starších ku právu zemskému obsílána nebyla.

Codex Wenceslai de Igl. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně fol. 33 a.

Anno domini MCCCC nonagesimo tercio dominica Reminiscere ist ein lanthtag gehalden worden zu Brünn, vnd zu dem selbigen lanthtag sein gesanth worden die erbern Herrn: Johannes Krommer, Cristinus Kilian, Johannes Tropper und Cristoforus Füllengrabn. Und die bemelten Herrn haben an die Sendtboten ander Steth brocht, wie wir von wegen der Fraw Zwolskin zu dem nachsten vorgangen lanthtag, der inn unser Stadt zu der hailigen drei Kunigtag gehalden ist worden, vor das lanthrecht geladen sein worden dorumb, das wir die selibe Fraw mit unserm Stadthrecht von geltschulth wegen haben vorhangen aufzuhalden; und was wir uns auf den Richt Brief, der zwischen uns Stetn und den lanthherrn gemacht ist, berüeft haben, es hoth uns nicht geholfen noch helfen mügen, zundern die lanthherrn haben schlecht gewelth, das wir ümb die sach und andere sachen, do wir ümb zum lanthrechten geladen werden, anthworthen süllen. Und des haben sich die Steth eintrachtiglich gewidert und haben den lanthherrn ein geschriben antworth gegeben, die hernoch geschriben ist inn sulichen worthen:

Pane hajtmane, páni milostiví! Páni Olomučané zpravili nás města o příhodě, kteráž sě u nich v městě stala, že jsú Olomučané dali obstaviti statek nějaké vdovy, o to pohnáni jsú ku právu zemskému; kdežto jim vedle smlúvy, kteréž s vašie Mtí pány máme, nezdálo sě odpoviedati, a což na smlúvu volali, nemohlo jim spomoci, než VMt ráčili jste rozkázati, aby o to před právem zemským odpoviedali. To my města slyševši, že by páni JMt nás v to uvésti chtěli, abychom o to, což sě osob dotýče, jměli před právem zemským odpoviedati, ješto toho smlúva v sobě nezavierá, aniž ten úmysl mezi námi kdy byl jest, bychom o které jiné věci, nežli o pozemské zbožie jměli před právem zemským stávati, a toť sě, dá-li Buoh, najde, neb osoby naše ku právu zemskému nepříslušejí. Protož prosíme, račte VMt tak opatřiti, abychom takových póhonuov zbaveni a prázni byli; nebť pánu Bohu věříme, že podle těch smluv toho povinovati nejsme; ne bychom my to glozovati chtěli, vieme, že to stranám nepříslušie. Jestli by pak jinak to nemohlo býti, vieme sě kam utéci a komu to příslušie, jakožto králi JMti pánu našemu najmilostivějšímu.

Jména pánuov posluov:

Z Olomuce: Johann Kramář, Kilián Johann písař a Křištof Fullngrabn.
Z Znojmo [sic]: N. Farkaš a Barthoš.
Z Jihlavy: Johann Porlirer a Laslav.
Z Hradišče: Pešek a Havel.
Z Uničova: Wais (?) Ondřej a Johannes písař.

Od měst a posluov Olomuce, Brna, Znojma, Jihlavy, Hradišče a Uničova etc.

LXX.

Ze soudu zemsk. v Brně 9. března 1493.

Registr ouzský. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně č. 30 f. 192 a—a.

Nález panský nový na ty, ktož poženú ku právu zemskému a ktož pohnáni bývají k němu.

Jakož starý nález markrabie Joštův a markrabie Prokopův Jich Mtí pánův tejto země, a předkův našich, pánův a obyvatelův a súdcí zemských, a potom najjasnějšího knížete a pána Jiřího, krále Českého etc., a předkův našich, pánův přísežných k súdu země tejto také nález a konečně ku právu zřízení a zachování v Olomuci stalo se jest, aby pohnaní k súdu jezdili, své žaloby vedli i odpovídali, jakož ti nálezové a zvláště krále Jiřího a pánův v sobě to šíře zavírají a ukazují; ale ne proto, aby tím nálezem co protivného v časích těchto, jakž po válkách zase práva za slavného krále Mathiáše puščena jsú, až do těchto šesti práv po válkách již nynie vyšlých, co se dálo a protivilo neb nálezem hýbáno bylo, ale znajíc a vážíc páni, že pro nesvědomosti a nevědomosť mnohých lidí, kteřížto obyčeje, práva jako v zapomenutí měli jsú, s zvláštní milostí, ale ne z práva těch, ktož hned k svým póhonóm nestáli a svých žalob nevedli, pokutú toho nálezu krále Jiřího jsú neobtěžovali, a jich póhonuov než [ne] za stracené pokládali, než i těm, ktož pohnáni byli, podle téhož nálezu a pokuty pří jich stracených nevyhlašovali. Ale poněvadž ohlašování těch nálezuov vždy se jest jim dálo, až i dotudto, a mnozí na to nedbajíc, prótahy příjezduov svých i jináč ku právu jezdění jsú činili a zanedbávali a skrz to páni a súdce náklady a leženie daremné nésti jsú moseli: i již nyní ne znovu, ale staré tvrdíc, pan hajtman a páni a vládyky nalezají a za stálé a držemné vyřikají, aby ti nálezové markrabie dotčených a krále Jiřího a pánuov, jakž sami v sobě jsú a znějí, zachováni byli od domácieho i hostě na budúcí potomní věčný čas. A každý, kterýž by k súdu nestál a tak, jakož krále Jiřieho nález ukazuje, svú při propadni, a naň se stanné právo pusť podle znění nálezu.

Tento nález svolení pánuov všech súdcích a z vladyk na sněmu hlavním a súdním při svátku svatých Crhy a Strachoty v městě Brně na nálezy první králuov, margrabí a pánův súdcí zemských, co se stání ku póhonóm dotýče, ktož poženú i ktož odpoviedati mají, nový stal se jest, jakož teď nahoře psáno stojí.

Brandl: Libri citationum et sententiarum Olom. V. p. 251. — Půhonné knihy Brněnské. MS. zemsk. arch. mor. v Brně fol. 56. *b.* s varianty.

LXXI.

Král Vladislav vysvětluje artikul smlouvy mezi pány, rytířstvem a městy markrabství Moravského 21. října 1486 učiněné o kupování zboží pozemského od měšťanův a domův městských pánův a rytířův, a ustanovuje, kdy měšťané před soud zemský a kdy před právo zemské poháněni býti mají. V Budíně 17. prosince 1493.

Arch. Č. V. str. 450—452. — Z. Z. 1535 f. 135. — Z. Z. 1545 f. 132 sq. — Z. Z. 1604 f. 135.

LXXII.

List krále Vladislava II., že jeden komorník a jeden sudí na Moravě býváti mají. Dán v Budíně 14. září 1493.

Památky sněmovní, MS. zemsk. arch. mor. v Brně I. Orig. stavovsk. arch. zemsk. v Brně V. I. 63.

List, že již jeden komorník a jeden sudí býváti mají.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král a margkrabie Moravský, Lucemburské a Sleské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tímto listem všem, že létha od narození syna božieho tisícieho, čtyřstého devadesátého třetího páni a rytieřstvo i všichni obyvatelé margkrabstvie Moravského váživše pilně záhuby a obticženie svá pro útraty a časté sněmy, kteréžto vésti mosejí, i srovnali jsú sě na obecném sněmu svém o některé věci; jakož pak s artikulem dolepsaným poslali jsú k nám jako ku pánu svému, prosíce s velikú pilností, abychom k tomu jejich zemskému ustanovení své přivolenie i potvrzenie a upevněnie dáti ráčili, tak aby právo zemské v dolepsaném zřízenie vésti se mohlo a na věčnost zachováno bylo a držíno, ale ne proto, aby prvniemu právo k lechkosti toto se dálo, ale pro budúcí užitek dobrého a pro uvarovánie zbytečných útrat k tomu jsú přistúpili.

Najprve jakož z staradávna právo na den Svíček [6. ledna] v Olomuci zasedáno bylo, a potom podle ustanovenie a zdání panského a vládyk k právu Brněnskému, když sobě čas a den položili, jsú se sjížděli, a tu ta práva oboje slyšeli a rozsuzovali, potom tepru k obojiemu právu posudky jsú ohlašovali. Také podruhé, při hodu svattého Jana Křtitele božieho [24. června], totiž v plném poluletie, opět právo druhé v roce v Olomuci jsú zasedali, a opět v Brně svrchudotčeným obyčejem, když rok a den do Brna položili, též i posudky. Tak že se dostalo těch sjezduov ku právu a posudku osmkrát v roce, krom obecných sjezduov pro potřeby zemské bez práva póhonného; a těch osm sjezdů ku mnohým obtiežnostem jsú obyvatelóm země tej byly. Protož k tomu ke všemu přihledše a pilně rozváživše, takto jsme na jich ustanovenie a svolení svolili a potvrdili, zřídili a upevnili na budúcí časy věčně zřizujem a potvrzujem:

Item poněvadž se nacházie, že před léty dávno minulými na rozličných miestech dcky a práva byla jsú po krajích téhož margkrabstvie, ale potom toliko do dvú krajóv z jiných krajóv, jakožto do Olomuckého kraje a do Brněnského, na dvě místě snešeny jsú, a na ta místa a k těm právóm krajové se sjížděli. Ale že vždy obyčej byl jest desk Olomuckých nerozsuzovati, ale výpisy z nich berúc, ku právu Brněnskému a do Brna nosili jsú, a tak že vždy práce ke dckám těch, ktož v nich činiti měli, býti mosela, toho druhá k jezdění: I aby toho ujato bylo, a toliko dvě právě v roce, jedno tu neděli po provodní neděli každý rok, a druhé na den svattého

Martina, aby byli držáni k súdu a právu póhonnému všem obyvatelóm zemským ze všech krajóv. A dcky druhé z Olomuce aby také seneseny oboje na jednom místě spolu byly, totiž k Brněnskému právu, a tu ležely a chovány byly v moci těch podle svolenie země.

Item póhonové po tři pátky a čtvrtý slunečný aby púščeni byli a zaseděni ten pátek první po Svíčkách, kteříž by slušeli k tej neděli po provodní neděli a k tomu právu, a na nich menší úředníci aby seděli podle řádu a starodávnieho zvyklého obyčeje. Též také k tomu právu o svattém Martině póhonové po tři pátky a čtvrtý slunečný aby púščeni byli a zaseděni ten pátek první po svattém Janě, tím vším obyčejem, jakož svrchu dotčeno jest.

Item v tu neděli po provodní neděli aby se všichni páni sjížděli i vládyky k súdu vydaní a též pohnaní i ti, jenž pohnali. A nazajtří hned aby súd zaseděn byl a zahájen, totiž v pondělí. A též na den svattého Martina aby se sjížděli, a nazajtří súd zasedli.

Item posudkové aby byli na den svatého Jana a na den Svíček, první toho práva po provodní neděli na svatého Jana, a práva svatého Martina na Svíčky. Tak aby se právo rozsúzené vždy konati mohlo do druhého práva zasezenie.

Item jakož z staradávna byl jest obyčej, že dcky nebyly otvírány leč póhonové přesúzeni byli; protož to ustanovujem, aby dcky hned při zahájenie práva a když súd zasazen bude, přinášeny byly přede pány a súdce a moci komorníkovy stály; a odvolal-li by se kto na dcky neb pohnal, hned potřeba jeho i každé strany aby ohledána byla a předsevzata, aby pře odtahuov nemajíc, hned při právu konec vzaly a výpisuov víc z desk potřebí aby nebylo; však úředníkóm to předse dáno buď tak, jakoby výpisové bráni byli, aby užitek úřadu tudy nezhynul a nessel. Než po súdu vzdání bylo-li by vkladuov jakých neb vymazování a vyhledávání ve dckách komu čeho potřebí, to komorník učiň a zachovaj podle starodávnieho obyčeje. Ale při súdu toliko jedné ty pře, k nimž pohnáno jest a desk se dotýče, hledány buďte, ale jiného nic; než po súdu dcky čteny buďte podle starodávnieho obyčeje vuobec, jakož starodávný toho obyčej a právo bylo.

Item poněvadž nyní toto svolení jest a desk v hromadu snesení, a komorníkové nynie dva jsú, jeden práva Olomucského a druhý Brněnského, též i sudí: pokadž dcky Olomucské k tomu potřebné jsú, to buď v moci vyhledání komorníka Olomucského s úřadem svým, a od toho užitek a právo beř. Též což by se Brněnského práva dotýkalo, též komorník Brněnský s úřadem svým vyhledaj. Než jestliže by z dopuščení božieho který najvyšší komorník buď Olomucský neb Brněnský prve smrtí s světa sšel, živý komorník a zuostalý již má sám jediný zuostati a se psáti komorník margkrabství Moravského; a víc dvú komorníkú k obojím dckám nemá potřebováno býti, než jeden komorník, neb také již nebudú, než jedné dcky. Též jestliže

by který z sudí prve než druhý s světa sšel, též zuostalý sám zuostati má, a víc sudích dvú nemá býti, než jednoho sudieho, a to na věčné časy. A ti úředníci, komorník a sudí již jeden všech desk k sobě bráti bude užitek od desk a jeho požívati s úřadem jiným.

Item také přihodilo-li by se nyní dotad, dokadž by komorníci neb sudí v živnosti svej byli, kterému komorníku ne svévolně, ale pro potřebu naši neb hodnú a bezelstnú příčinu, při kterém súdu nebýti, druhý komorník, aby obyvatelóm a právu na tom ani žádnému zmatek se nestal ani přijíti mohl, má moc jmíti a dcky druhého komorníka otvírati a úřad též při těch dckách vésti, jako by ten tu byl, kterýž nynie do živnosti k těm dckám přísluší.

Item listové správní dělajte se podle starodávnieho obyčeje, toliko to buď přidáváno, že má ve dcky vkládáno býti, když dcky margkrabstvie Moravského otevřeny budú. Item právo menší, to zachováno buď, a rozsuzuj se na ty pátky a časy, když póhonové puščeni budú.

Item jakož také někteří pohánějí, nemajíc žádného grunthu práva aneb spravedlivosti, a těmi póhony druhú stranu k škodám připravují skrz to, že z škod jich se zase nepohání podle obyčeje prvnieho: To také ustanovujem, aby v moci panské a vládycké, kteříž v súdu zemském sedají a sedati budú, již po dnešní den to bylo, uznalo-li by se na kom takový potvorný póhon, aby slušných škod náprava podle zdání a nálezu svrchupsaných súdcí pohnanému se napravila, a to hned po rozsudku póhonu. A na takovú věc ktož by rozkázánie jejich a uznání súdcích těm škodám dosti neučinil, při posudku aby ten, komuž se škody přisúdí, mohl se vésti právem podle obyčeje, jako by o to pohnal a nálezem panským a vládyckým obdržel.

Item jiné všechny věci podle zvyklosti a zřízenosti i listuov téhož margrabstvie a jich starodávné zvyklosti a práva zachovány a držány ve všech punktích, klausulích a artikulích, tak jako by tuto také slovo od slova vepsány byly.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v sobothu den povýšení svattého Kříže, létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetího, a království našich Uherského čtvrtého a Českého triadvadcátého. Ad mandatum d. regis Johannes de Sselnbergk, summus cancellarius regni Bohemie manu propria.

LXXIII.

Ze sněmu a soudu zemsk. v Olomouci 24. června 1495: řád soudní se mění.

Registr ouzský. MS. zemsk. arch. Mor. v Brně č. 30 f. 195 a—b.

1. Nález nový o stávání ku póhonu. Také když by v Čechách pohnán byl.

Léta páně tisícieho čtyřstého devadesátého pátého při sněmu panském, kterýž v Olomuci držán jest na sv. Jana Křtitele božieho, páni a rytieřstvo, kteříž v súdu

zahájeném sedají, přijavše k sobě jiné pány a rytieřstvo, znamenitě jsú to před se vzali a vážili, že seznavše ty, kteříž pohánějí, a ty, kteříž pohnáni jsú, že na ten den ku póhonóm svým nestávají ani pohnaní k odpovídánie, že skrz takové jich nezřízené nestávánie páni a rytieřstvo, kteříž v súdu sedají, den, dva, tři meškají málo súdíc a jako nic, ježto skrz to útraty znamenité i meškání se dějí; na tomto jsme se všickni ustanovili z jednostajné vuole s povolením najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, Uherského, Českého etc. a markrabí Moravského, pána našeho milostivého, aby každý z pánuov i z rytieřstva, kteříž v súdu sedají, k sněmu do Olomuce na den sv. Jana Křtitele božieho se sjiežděli. A ten den nazajtřie, když se páni a rytieřstvo spolu sejdú a súd se zahájí, tu aby póhonové vysvědčováni byli, a tu při tom vysvědčovánie póhonuov, ktož pohnal, stuoj k svému póhonu a ohlas se, když naň po třikrát volati budú, že k svému póhonu stojí. A též zase, ktož pohnán jest, ohlas se, že stojí k odpovídánie. A ktož by koli udělaje póhon, k svému póhonu nestál, ten póhon svuoj ztrať. A též zase pohnaný, kterýž by nestál a neohlásil se k odpovídánie, buď naň ustané dáno; leč by kto pro nemoc svú státi nemohl, ten to proveď na posudku podle práva. Také jestliže by koho vězení zašlo, ten to proveď na panské schválenie, všakž tak, kteréž by se pánóm a rytieřstvu v zemském súdu sedajície slušné býti zdálo. To když tak provede, jemu, ktož pohnal, i tomu, ktož pohnán jest, to k škodě býti nemá.

A jakož někteří statky v Čechách i v Moravě mají, jestliže by se přihodilo a takový pohnán byl zde v Moravě a tam v Čechách také, a trefilo se stánie jeho na jeden čas, takový muož tam v Čechách státi, všakž sem do Moravy tu příčinu, že tam státi mosí, pánóm na sněm listem oznámiti, a při druhém právě tu, kdež pohnán byl, konečně státi má a od pánuov úředníkuov z Čech list pod jich pečetí přinésti, že jest tam pohnán byl a státi mosel.

Také ten den, když se póhonové vysvědčí, páni a rytířstvo v súdu sedající, póhony pořád súditi chtí, aby žádnému, chudému ani bohatému obmeškání nebylo; a když póhonové jdú, tu úředníci menší při těch póhoních povinni sú a býti mají, každému tomu, ktož pohoní, oznámiti, aby k vysvědčování svým póhonem stál, a jestliže by kto nestál, že právo své ztratí. A též úředníci, když póhony rozsýlají, při póhoních mají každému napsati, ktož pohnán jest, aby na den svrchu dotčený, když póhonové se vysvědčují, také stál a ohlásil se, že stojí; pakli na ten den nestane, že naň ustané dáno bude. A též také při hodu Svíček, totižto Tří Králí, tak zachováno buď, jako při svatém Janě.

Právo Brněnské na tyto časy držáno býti má: Najprvnější tu neděli po svaté Kunhutě. Item druhé právo druhú neděli v půstě; a při tom právě Brněnském buď všecko tak a tím obyčejem zachováváno, jako při právě Olomuckém svrchu dotčeném.

Item jakož pohnaný před právem stoje, mosel prositi za pomluvu první, druhú i třetí, toho aby již nikdy více nebylo potřebí za ty pomluvy prositi, než pohnaný aby prosil pana hajtmana, pana komorníka, pana sudího a pánův s poctivostí, aby jemu aneb příteli jeho ráčili toho všeho přiti, což by jemu k jeho spravedlivosti potřebí bylo.

Item jakož prvé bývalo, když se kto póhonu obránil, že dal útok na druhú stranu: toho útoku také již nikdy více potřebí nebude aniž bývati má; než ztratí-li kto póhon, bude moci k jinému právu znovu pohnati.

Ze soudu zemsk. v Olomouci dne 2. července 1495.

Olomoucké knihy půhonné. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně f. 135:

2. Svolení pánuov a rytieřstva o tři artikule etc.

Léta božího tisícího čtyrstého devadesátého pátého, za hajtmanství pana Vratislava z Pernštaina, při sněmu svatého Jana ten čtvrtek den matky boží a hoda, kterýž bývá po svatém Janu, stalo se jest svolení mezi pány a rytířstvem o tyto artikule:

Najprve aby každý, ktož pohoní i ten, kohož pohoní na svatého Jana, k svému póhonu stál a ku póhonu se přiznal, když póhonové čtení budú. A ktož by se nepřiznal, aby póhon ztratil.

Druhý artikul: Ktož by potvorně pohnal, aby dvě neděli na rathúzi seděl, a tomu pohnanému aby pěth kop groší širokých dal, buď z pánův neb z rytířstva neb ktožkolivěk jiný.

Třetí artikul: Jakož bylo od staradávna, že sú prosívali pomluvy jednú, druhé i třetí, i což k jeho právu přísluší, již ty pomluvy od tohoto času pominúti mají; než stolika má prositi pana hajtmana, pana komorníka a pana sudího, aby jemu ráčili přiti toho všeho, což k jeho právu přisluší.

Opakováno na soudě zemském v Brně 2. února 1497.

LXXIV.

Zřízení panské anno 1496 [sic].

*Kopiář zemsk. archivu Mor. v Brně ze 16. stol. M. VI. *15 fol. 3, 4 a 5.*

Nejprve: Právo zemské na které dni má bývati. V Olomouci na den sv. Jana, a druhé na Svíčky. V Brně býti má tu neděli po sv. Kunhutě, a druhé v půstě druhou neděli.

Item každý, kdož pohnal, na ty dni mají se sjeti, i ti, kteříž sou pohnáni; a nazejtří po těch dních svrchu psaných hned půhonové čteni budou. Každý, kdož koho pohnal, má se ohlásiti, že k svémuo puohonu stojí. I pohnaný má se také ohlásiti, že k odpovídání stojí. Pakli by kdo zmeškal, kdyby puohony čtli, ten, kdož pohnal, právo své ztratí a o tu při víc pohnati nemuož; pakli by pohnaný také tu nebyl, když by puohony čtli, a neohlásil se, právo

trati, jakoby je prosoudil, by pak přede dveřmi byl a k tomu se neohlásil, při čtení onův.

Item kdož by také potvorným puohonem pohnal, ten má na rathauz vsazen býti do ké milosti, a tu hanbu trpěti do dvou neděl, a pánům JMtem pokuty 5 kop gr. — Poý puohon tento jest: Kdož k čemuo pohoní, buďto ke dckám, k listu neb k svědomí neb tení, a toho ničímž neprokáže, k čemu pohnal, to jsou potvorní puohonové i ani [sic], ž tuto psáni nejsou. Protož každý se opatř, aby k hanbě nepřišel.

Item nepotřebí druohé i třetí pomluvy prositi, jako prvé bývalo, než prostě: Aby páni i slyšeti žalobu a druhý řeči má; račte slyšeti, co mi k mému právu potřebí.

Item. Útoku nemá žádný více činiti; ztratí-li, mûž zase pohnati.

Item. Zašla-li by koho nemoc, ten na posudku vedle prvního řáduo má nemoc provésti.

Item. Žádal-li by koho král země pohnaného, má JMt jej před časem, prve než by o přišlo, opatřiti, aby svobodně z země jeti mohl.

Item kdož by měl v České zemi aneb v Moravské zboží, pohnán byl, a trefilo se chách i v Moravě: ten se má listem pánuom opovídati, že ku půhonu jede do Čech, při- od úřaduo českého, svědomí přinésti, že pohnán byl, a na posudku okázati, a na druohém ě odpovídati, buďto v Olomouci, aneb v Brně, kdež byl pohnán.

O úřednících zemských.

O panu hejtmanovi nahoře na svých místech dosti jest psáno, než toto ještě sluší vě- i: Jestliže by pán Bůh jeho neuchoval, registra mají dána býti hejtmanům budoucím, a to opatřiti má na jeho místě, jako by on byl měl učiniti. A před svými vklady spolky ch učiněné vklásti dáti, a ten již přijatý právo má k tomu statkuo.

Co se pak jiných ouředníkuov dotýče, jakožto komorníka, ten má dán býti s panskou ou od pána země, a má býti pán urozený a znamenitý té země, a také ješto by úřaduo učinil, to má napřed rozumem ku právuo, a potom při statkuo dobrém dědičném aby ten v zemi maje, aby se lidé na tom hájiti mohli, ač by kdy které [sic] komorník vinú za- n byl. A toho přísaha má býti přede všemi, když se k ouřaduo přijímá, jakož dole psána jest:

Přísaha komorníka většího:

Já N. Z. N. přísahám pánuo Bohu, matce boží, všem božím svatým, a slibuji, že d ten komornický desk práva zemského v Olomouci chci řádně vésti a jej spravovati, tom se věrně a právě míti, chudému i bohatémuo spravedlivě činiti, na žádný dary ani elství nehleděthi, a při dckách věrnost a péči zachovati. Tak mi pomáhej pán Bůh etc.

Přísaha menších úředníkuov.

Já N. Z. N. komorník menší Olomouckej a písař zemský přísáhám pánu Bohu a sli- že to všecko, což přísluší v ouřad můj a k ouřadu mému soudu a hledání podle poru- tví panského puohonného, nebo kterakžkoli na mne podaného, věrně právě spravovati tom se míti mám, chudému i bohatému spravedlivě činiti, na žádný dary, ani přátelství, kterou libost nehledě, v soudě ani mně poručených a příslušně mému ouřadu zvyklých ch. Toho mi dopomáhej pan Bůh etc.

O písaři zemském.

Tak praví mnozí, že pro poctivost a ouřaduo, a také že se dcky při kapitule a jich ní chovají, že by písař zemský měl býti kanovník nejméně, neb téhož kostela i preláti

byvali, a obyčejně za lidí paměti tak bývalo; ale nalézá se v starých knihách i registřích, že jsou druhdy také i světští bývali. Ten se také má dáti pánem země, ač panna abatyše Králové kláštera praví, že by ona jeho podati z svobody a obdarování zvláštního měla, ale toho jest v držení nikdyž nevešla, ani kdy kterého podala. Též s panskou raddou a vůlí země. Toho také jest přísaha, jako pana komorníka a sudího k jeho ouřaduo, změnic v ní, což měněno býti má.

Také ti tři ouřadi zemští nemají z nich žádnému bez příčiny slušné a provinění hodného a pány uznaného odjati býti nemají [sic] až do smrti, leč by který z nich pro nedostatek, buď nemoci neb leth svých, dobrovolně jej vzdal; a vzdáti jeho nebude moci žádnému k své vuoli, než zase v moc pána země a pánův, a ti se uradíc, zase ouřad opatřte vedle potřebnosti a obyčeje starodávního.

Ouředníky práva menšího, ty dáti mají ouředníci větší, komorník komorníka, sudí sudího v každém právě; a ti mají býti lidi dobří, rytířští a statek na zemi majíc; a z nich každý též k ouřaduo svémuo mají přisésci jako větší při právích, než bez pánuov; ale ouředník vyšší vždy při tem býti má, ten, kterýž ouřad k tomuo takový dá. Též písař zemský má k každémuo právu písaře dáti menšího, a z nich také každý k ouřadu svémuo učiniti má přísahu, jako i jiní ouředníci, změníc, co změněno býti má. A větší ouředníci menším ouředníkóm, každý svému, při právích a dokudž trvají a dcky se nezavrou, má jemu potřebu dáti.

První odstavce tohoto čísla LXXIV, až do nadpisu „O úřednících zemských“, jest skrácená parafrase nálezů obecných z roku 1495, tištěných zde pod číslem LXXIII. A tak nepochybně celé číslo LXXIV. skládá se z výpisův a z pamětí o skutečném právním stavu, zaznamenaných někdy později v XVI. věku od jednotlivé osoby, sice bez moci zákonodárné, ale pro potřebu právní, aby čtenář věděl, čím se spravovati. Že nadpis těchto záznamů klade vznik zřízení tu obsažených do roku 1496, kdežto první odstavce jsou vytaženy ze sněmu konaného roku 1495, na tom pochybení netřeba se pozastavovati; takováž chyba nachází se v témž kopiáři zemského archivu, kdež hned na prvním listě nápis hlásá takto: „Leta božího 1493 zjednáno a ustanoveno jest toto na plném sněmu ode všech pánův markrabství Moravského v Brně při Všech Svatých“ atd., načež následují výpisy ze snesení sněmovních, kterýmž dostalo se sankce královské listem daným dne 1. prosince 1492, tištěným zde pod číslem LXVIII. *Red.*

LXXV.

Král Vladislav z příčiny různic mezi Michalem Eicingarem a stavy moravskými vzniklých ustanovuje, že jedenkaždý, kdo statek v markrabství Moravském k právu zemskému příslušející držeti chce, podle práva téhož markrabství živ býti má. V Prešpurce 17. března 1496.

Archiv Český V. str. 460—462.

LXXVI.

Ze sněmu obecního v Brně 1496: Landfryd daný 10. dubna 1496.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně f. 46-48.

Ve jmeno svaté a nerozdielné Trojice amen. My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmacký, Charvátský etc. král, markrabie Moravský a Lužiský, Lucemburský a Sleský vejvoda etc; a my Jan z Lompnice a na Mezeříčí, hajtman margrabstvie Moravského, Jindřich z Lippého, najvyšie maršálek královstvie Českého, Ladislav z Bozkovic a na Třebové, najvyšie komorník margrabstvie Moravského,

Albrecht z Bozkovic a na Lethoviciech, Jan Boček z Kunstatu a na Polnej, Jan Pniovský z Sovince, najvyšie sudí margrabstvie Moravského, Jan Berka z Dubé a z Lippého, Albrecht staršie z Šternberka a z Lukova, Zigmundt z Dúbravice a na Osovém, Karel z Vlašimě, Lypolth z Krajku a na Cornsteině, najvyšie sudí margrabstvie Moravského, Smil z Lichtenburka a z Bittova, Zdeněk z Waldšteina a na Brtnici, Hynek z Ludanic a na Rokytnici, Ctibor z Landštejna, Jiřík z Weitmille a z Žerotic, Jindřich Tunkl z Brníčka, Jan z Žerotína a z Fulneka; — Jan oppath Velehradský, Pavel oppath Loucký, Jiřík probošt Kunický; — Jakub z Šarova a na Krumsíně, hofrichtéř margrabstvie Moravského, Vilém Thetawr z Thetova, Jaroš z Zástřizl, Zigmund Valecký z Mírova, Blud z Kralic, Bohuslav z Kokor a na Tršiciech, Jiřík z Sed[l]nice, Mikuláš z Ořechového, Mikuláš Veselský z Vojslavic, Thas z Ojnic, Jan Kropáč z Nevědomie a na Bučovicech, Bohuše ze Zvole, Václav Čeple z Bellu [snad ze Kbelku], Jan Zúbek ze Zdětína, Mikuláš Franc z Háje, Mikuláš z Peče a z Tulešic, Jetřich Vinarský z Prostiboře, Jindřich z Náchoda a z Březníka, menšie komorník margrabstvie Moravského; — purgmistři, raddy i obce měst Olomuce, Brna, Znoyma a Jihlavy; — oznamujem tiemto listem všem vuobec, že hledíc napřed chvály pána Boha všemohúcieho a potom dobrých starých obyčejuov předkuov našich zachovávati, jimiž margrabstvie Moravského z dávné chvíle spravováno bývalo, neřády stavovány a pýcha zlých lidí skrocena bývala, kteřížto vždycky jako litá zvěř řádóm spravedlnosti upokojenie a jednotě sě protiví, nechtíce jináč, než aby pokoj, řád a jednota, kteráž nynie jest mezi námi a všemi margrabstvie Moravského obyvateli, pánu Bohu ke cti a nám všem duchovním i světským k prospěchu za dlúhé časy trvala, jeden zápis obecnie a upokojnie zemské podle artikulóv starodávních a tomuto margrabstvie potřebných udělali jsme a zřiedili, děláme a mocně zřiezujem tiemto listem, tak abychom my i všichni obyvatelé téhož margrabstvie toho všeho, což sě v tomto listu píše, povinni byli zachovati a držeti v celosti bez porušenie pod svými dobrými křesťanskými věrami ctně a řádně, jako na věrné a ctné sluší.

Najprv spravedlnosť chudému i bohatému aby se daala, a sněmové vždycky dvakrát v roce podle řádu, najméně ty dva sněmy o svatém Janě a o hodu Svíčkách, aby držána byla pro spravedlnosť každého. Pakli by i zjezdové kteří z potřeb pilných viece než jednú nebo dvakráth položiti se potřebovali, k těm zjezdóm máme jezditi, a žádnými starými výmluvami nezaprazdňujíce, na těch zjězdích každý z nás má spravedlnosti od sebe udělovati, buďto v súdu, neb v kterých žalobách na se póhonými, nebo sice obžalováním právem, jakož od staradávna řád téhož margrabstvie jest od sebe činiti podle nálezuov panských a práva. A nemámy žádný jeden na druhého mocí sehati, než pokojnú spravedlností sebe hleděti, a všecky nálezy panské zachovati a jim dosti činiti podle rozeznánie pře a výroku.

Item žádný z země ven nemá o svú nižádnú při mocie na súseda sehati do

jiné země bez povolenie krále JMti i nás pánuov a všech obyvateluov země. Než dála-li by se komu jaká křivda od kteréhož kolvěk súseda z jiné země, ten má na krále JMt najprve a hajtmana, pány a všecky obyvatele vznésti a svú spravedlnosť oznámiti, a pokudž k jeho spravedlnosti sušá [slušná] cesta a podstata od krále JMti hajtmana a pánuov jemu dána bude a ukázána, na tom má přestati. Pakli by králova Mt, hajtman i páni mohli slušnými prostředky a pokojnými jemu k jeho spravedlnosti domoci, JKMt i my všickni nemáme jeho opušti [sic], a máme a povinni budem jemu k jeho spravedlnosti dopomoci, a což by ten s krále JMti dopuštění a s hajtmanovú a panskú vuolí z země válečného počal, nemá jemu háјeno býti do slušného dovedenie jeho spravedlnosti. A když by jej spravedlnosť potkala, má ji přijíti a již se u pokoji zachovati, jako i prvé.

Item jestliže by kto v zemi svévolně protiviti se chtěl a poslušenstvie krále JMti hajtmanu a pánóm nechtěl zachovati a sobě zemské spravedlnosti přijímati i od sebe činiti, protiv takovému kr. Mt, hajtman i my všichni máme povstati a jej k tomu připraviti jakýmžkoli během, aby v jednotě, v poslušenstvie, v řádě stál a k tomu připraven byl.

Item žádný z nás s vědomiem svým, a kto obyvatel zemský, nemá na svých zámciech a zbožiech přechovávati lidí, ježto by z země ven škodu činili komu, anebo kteří by v zemi svévolně škoditi chtěli, anebo lúpežem tajným sě obchodili. Pakli by kto u sebe takové lidi přechovával vědomě a v tom nalezen byl, takový každý má od nás ode všech držán býti jako zlý člověk, lúpežník a nad svú ctí zapomenulý. A k tomu máme všickni proti němu povstati a jej kázati, k hrdlu i k statku jeho, jako nalezeného [sic] a na cti zapomenulého člověka slušie a zloděje.

Item mince spravedlivá krále JMti a koruny České má mince stříebrná dobrá na zlatté, na groše široké jíti podle starého obyčeje tak, aby chudý i bohatý minci řádnú svých duochoduov požívati mohli podle starodávního obyčeje. Pakli by mince falešná kde se zjevila, ta kažena a pálena buď, a trhové se jí nedějte. A kdož by s ní popaden byl, buď jako falešník kázán. Pakli by který pán z rytieřstva nebo z měst, duchovnie, neb světský na svých zámcích nebo zbožiech falešnú minci jakúžkoli dopustil dělati, aneb alchamije falešné, buď k němu hleděno též jako k falešníku k hrdlu a i statku.

Item nižádný nemá dopúštěti lidem služebným v městech a v městečkách na hradiech neb na tvrziech leženie bez vědomie a ohlášenie hajtmana, kterýž vždycky v zemi jest, aby země skrze to k škodě nepřicházela; leč by byli lidé krále JMti, kteréž by k své potřebě tu položiti ráčil.

Item nižádný z obyvateluov margrabstvie Moravského nemá nových zámkuov osazovati bez vuole krále JMti, hajtmana a pánuov.

Item jestliže by kto bezelstně své zbožie prodati musel neb zastaviti pro potřebu svú, svého lepšího užitku v tom hledaje, aneb pro dluhy, ten má a povinen bude na smlúvách a prodaji opatřiti, aby ten, ktož u něho kupuje, to prvé, než jemu zstúpeno bude, u hajtmana list přiznávající k tomuto landfrydu položil, podle přípisu vydaného jiných listuov přiznávajíciech, že s tím zbožím ve všech artikulech landfrydu tohoto proti králi JMti, hajtmanu, pánóm a zemi zachovávati sě má a slibuje, jakožto prodajce zbožie tohoto před ním povinnovat byl. Pakli by toho učiniti nechtěl kupitel ten nebo zástavník, nemá jemu to zboží sstúpeno býti ani k trhu připuštěno. Pakli by který pán nebo zemenín z duchovních nebo světckých, maje nynie zboží zástavná, svá zbožie vyplatil a listu nynie nepoložil pro tu příčinu, že těch zboží nedrží, když by koli k výplatě přišel, má hned přiznávající list k tomuto landfrydu položiti; pakli by toho neučinil, to zboží proti KMti jakožto margrabí a pánu země má propadeno býti, a KMt i my všetci máme proti takovému povstati jakožto proti rušiteli pokoje a tohoto landfrydu.

Item jestli kto svévolně pro svú vuoli zámek, tvrz, nebo městečko stratí a v tom je král JMt komužkoli spravedlivě dal, tehdy ten každý, komužby to dáno bylo, má také list přiznávajície k tomuto landfrydu u hajtmana zemského položiti; také ktož by koli po otci, bratru, přieteli anebo kterýmkoli obyčejem v jaký statek všel, ten každý list přiznávajície k tomuto landfrydu udělati a položiti má u hajtmana pod propadením toho zbožie.

Item nižádný žhářóm, násilníkóm, falešníkóm, mordéřóm, pokladačóm a zlodějóm nemá žádných fedrunkuov ani stavuov ani gleituov bez vuole krále JMti a hajtmana dopuštěnie dávati; pakli by jináč proměnil, k tomu má hleděno býti jako k pomocníku zlých lidí a jako by on sám učinil osobně, zvláště jestli by kterého koli tu takového kde zastali a on od něho práva učiniti dopustiti nechtěl; a proti tomu KMt i my všickni máme se zachovati a jej kázati tak, jako starodávní obyčej jest.

Item silnice všecky aby svobodné byly chudému i bohatému, domáciemu i hosti. A mýtha spravedlivá aby brána byla, a nespravedlivých mýth aby žádný nezamýšlel ani jich bral.

Item všechni obyvatelé země Moravské mají se spravovati listy starodávního obyčeje, buďto na správu, nebo zástavu, neb na komorné platy neb úroky, a lichvy [jestliže by kdo] zamýšleti chtěl mimo deseth zlatých ze sta zlatých neb zamyslil, k takovému, ne k tej samej summě listu toho a peněz, ale i ke všemu statku jinému, kterýž by jměl, má hledíno býti jako k tomu, jenžto proti řádu neřád zamýšlí a nové věci v zemi uvoditi by chtěl.

Item jestli by z dopuštěnie božieho králova Mt, kněz biskup, hajtman z pánuov neb rytieřstva neb z měst z duchovních neb světských, hrad, město, neb tvrz stratil buď zlezením neb ztečeniem aneb kterým koli jiným úkladem beze lsti, krále

milosť i my všetci máme ihned svú všecku péči přičiniti, aby ten zámek obehnán byl. A když by hajtman osobně sám k dobývání toho zámku na pole vytrhl, všichni páni i rytieřstvo s svými hrdly ihned po jeho prvniem obesláníem k němu bez meškánie táhnúti mají. Pakli by tak znamenitá potřeba nebyla, a hajtman doma zuostana, svého náměstka poslal, k tomu aby páni své dobré lidi jízdné i pěší poslali, a odtud aby sě odtrhávali [sic], leč by s božie pomocí toho zámku, města neb tvrzi dobyli, a to puškami, prachy a jinými náklady vedle řádu a starodávních obyčejuov. A když by z daru božieho dobyt byl, tomu, číž jest byl, navrácen býti [má], leč by ten pro některý neřád zemský a zlú příčinu to stratil, to při vůli krále JMti, hajtmana a pánuov býti má, co s tím bud[ou] chtíti učiniti.

Item k tomuto listu všichni obyvatelé země, buďte duchovní neb světští, jichžto jména v tomto listu napsána jsú, pečeti své přidáviti mají a povinni jsme; a ti, jichžto jména napsána nejsú buďto z pánuov, duchovních nebo světských, rytieřstva neb z měst, povinni jsú a budú každý zvláště za sě, ktož co v zemi má, listy své přiznávajície na pargameně s vysutými pečetmi v jednom měsíci aneb ve čtyřech nedělech pořád zběhlých od datum listu tohoto u hajtmana podle přípisu vydaného v tomto landfrydu položiti, a to všechno oblíbiti, slíbiti, zdržeti a zachovati, což v tomto landfrydu pro řád a spravedlnosť vyslozeno (sic) jest a zapsáno. Pakli by který svévolně proti vůli kr. jeho Mti, hajtmana a pánuov i našemu tomuto zřiezenie zasaditi se chtěl a přiznávajícieho listu nedati, ten napřed řádu svého, v kterémž jest, má zbaven býti, a statek jeho v ruce krále JMti a země má připadený býti, a všichni máme sobě naň pomoci. A jak by se o něm kr. Mt, kněz biskup, hajtman a páni ustanovili, v zemské neb v hajtmanova rejstra vepsali, tak se ode všech nás obyvateluov i od našich potomkuov k němu držáno a zachováno býti má až do třetího jeho pokolenie.

A tento landfryd slíbili jsme a slibujem slovy nahoře psanými ctně, věrně, křesťansky držeti a zachovati beze všeho porušenie, a to od vyjitie prvního landfrydu králem Mathiaschem slavné paměti učiněného za plných deseth leth pořád zběhlých od datum listu tohoto beze všeho glozovánie a z něho vytrhovánie, buďto pro smrth i kterého z nás anebo všech, buďto pro kterú výtržku, ač by se který zapomena nad svú povinnostie, s tohoto landfrydu se vytrhnúti chtěl aneb vytrhl, buďto že by z které země z súsed okolních na nás sem do země kto sáhl, a že by margrabstvie toto zúženo bylo některým nepokojem, pro žádnú příčinu nemá rušen býti, než v své moci a pevnosti má zuostati do leth nahoře psaných.

Protož tej věci vší k pevnosti my Vladislav, král nahoře psaný, naši pečeť královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. A my Stanislav biskup, Jan hajtman i jiní všickni páni, rytířstvo a města svrchupsaní na jistotu a zdrženie a zachovánie všech věcí nahoře psaných své jsme vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili. Jenž jest

dán a psán v neděli provodnie o sněmu, kterýž jest byl držán v Brně léth od narozenie Syna božieho tisiec čtyřista devatdesát a šest, královstvie našich Uherského šestého a Českého dvatcátého pátého létha.

Tištěn Brandlem v Knize Drnovské str. 1. s četnými varianty. Důležita jest zvláště 1. pozn. p. Brandlova.

LXXVII.

Král Vladislav potvrzuje stavům markrabství Moravského spůsob při přijímání nového pána země. V Brně 21. února 1497.

Tištěno v Arch. Českém V. 462—464. — Výtahy v Knize Tovačovské vyd. Brandlem str. 7, kdež v poznámce 1. ku kap. 5. jest mylné datum 17. ledna 1497.

LXXVIII.

Ze soudu zemsk. v Olomouci 27. dubna 1498: o vdání bez odbytí.

Olomoucké knihy půhonné. MS. z. arch. Mor. v Brně fol. 236 b.

Svolenie pánuov a vládyk.

Jestliže by otec, bratr, strýc, nebo mocný poručník vydal dceru anebo sestru aneb přítelkyň, a nedal po nie věna a neodbyl jie, tehdy ta vdaná s mužem svým v roce pořád zběhlém aneb konečně ve dvě léta má to ohlásiti před panem hajtmanem a pány při súdu, že odbyta nenie; a to ohlášenie jejie má v registra zemská vepsáno býti. Pakli by práva nešla, tehdy má před pana hajtmana, pojmúc s sebú dva dobrá člověky, jíti a to oznámiti panu hajtmanovi, a pana hajtmana prositi a těch dvú dobrých člověkuov, aby jie toho pan hajtman a ti dobří lidé listem pod pečetmi svými svědomie dali, že se opověděla. Pakli by pana hajtmana v zemi nebylo, tehdy dvěma pánóm buď to opovědíno. Pakli by která toho neučinila v tom času tak, jakž se svrchu píše, ta právo své ztratí.

In margine: Výmaz na toto na obecním sněmu anno 1513 circa festum scti Johannis s rozkázání panského.

LXXIX.

Král Vladislav Janovi z Šelnberka: o vymazání z desk zemských spisu Moravanům obtížného, o berni a sněmu, i o potřebném jeho příjezdu ke dvoru královu. Na Budíně 7. prosince 1498.

Archiv Český V. str. 491—492.

LXXX.

List papeže Alexandra VI. zemskému hejtmanu moravskému o vyhubení kacířů v zemi. V Římě 5. února 1500.

Kopie zemsk. arch. Mor. v Brně, Bočkova sbírka č. 762, z místní knihy v Kouřími.

Milému synu urozenému panu Janovi z Lomnic, hajtmanu markrabstvie Moravského. Alexander papež šestý. Synu milý, pozdravenie apoštolskú dobrotivostí! Velmi jsme potěšeni, srozuměvše při tobě býti úmysl křesťanský a velikú horlivost i snaž-

nost nenávisti a utištěnie kacieřuov; ale mnohem viece pro chválu a spasenie duše tvé těšili bychom se, kdyby žádnému kacieři na svém panství přebývati nedopúštěl. Nebo když je snášieš a přiebytku dopouštieš, velikému nebezpečenství duše své vydáváš se, netoliko pro klatby na takové vydané, ale i pro nakaženie. Neb kacieři lstiví jsú a falešní, i jiné svým jedovatým nakažením zprzniti a na věčné zatracenie táhnúti usilují. Protož tě otcovskú láskú napomínáme, aby k jiným tvým chvalitebnostem i to přidal, aby všecky kacieře z svých panství vyplenil, a potom žádnému na těch miestech přebývati nedal a nedopúštěl. Při čemž pochybovati nemáš, učiníš-li to, že od Boha všemohúcieho, jehož cti hledíš, i zde i u věčném životě veliké odplaty dojdeš; a že nám v mysli jest, takové jedovaté nakaženie, pro čest boží a pro duší křesťanských nakažení, dvojím kladivem, totižto učením aneb mocí světskú zkaziti ovšem a zhladiti, tvá snažnějšie bude péče spolu s poctivým bratrem biskupem Olomucským a s jinými věrnými mysliti, kterým obyčejem a kerú cestú snáze by mohlo shlazeno a ovšem vypleněno býti. Dán v Římě u Sv. Petra pod prstenem rybáře, pátý den února léta tisícieho pětistého a biskupstvie našeho léta osmého.

Z knihy miestní staré Pulkavny (města Kouřima v Čechách) ab anno 1411 fol. 56. Descripsit Horký.

LXXXI.

Ze soudu zemského v Olomouci 3. května 1500: O výpůjčkách od židů.

Registr ouzský č. 30. Ms. zemsk. arch. Mor. v Brně f. 229 a—b.

O židy. Jestliže by se kto z pánuov neb z rytieřstva mezi židy vdlužiti chtěl, ten jim to listem s rukojmiemi ujisť, aneb lidmi svými dostatečně pod stávkami, bude-li to žid přijieti chtieti. A jestli by kto list pod ležením udělal, má se židóm v městech panských a rytířských leženie přieti, jako jiným se přeje. Stávek také spravedlivých nemá se jim brániti v městech, v městečkách a ve vsech. A jestli by kto s židy buďto o jistinu neb o lichvu mimo tento zpuosob súditi se chtěl aneb k ortelóm dokládati, to se žádnému dopustiti nemá, aby tudy židé z tohoto zřiezenie měli býti vyvedeni; než každý jim podle tohoto zřiezenie od sebe dosti čiň v jistinách i v lichvách.

(In margine napsáno jest k tomuto odstavci: nichil.)

Item. Který by žid kterému člověku z kterézkoli dědiny půjčiti chtěl na jakýž koli základ aneb na lichvu, toho žid učiniti nemá bez vědomie fojta a konšel tej dědiny, odkudby ten člověk byl, kterýž by od něho vypůjčiti chtěl. Pakli by půjčil bez vědomie fojta a konšel, tehdy ten člověk nebude povinen toho židu platiti. Než což se předešlých půjček dotýče, ty aby každý židóm platil tak, jakž u nich vypůjčil.*)

Item. Židé aby trhuov ani kupectvie žádných nevedli po vsech.**)

*) Viz podobné ustanovení: Z. Z. r. 1535 fol. 94. — **) Viz pod. ustanovení: Z. Z. r. 1535 fol. 96 b, Z. Z. 1545 f. 129 sq., a Z. Z. z r. 1604. — Ustanovení tří stavů o židech ve zřízeních jmenovaných jest velmi obšírné a zní doslovně dle Z. Z. z r. 1604 f. 117—118:

O židy a jejich lichvy.

Svolení obecní, aby židé z desíti zlatých dva zlatá do roka brali, a ze sta zlatých adceti zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovávali, z desíti dva zlatá úc a nic více.

A takové lichvy aby židům na každého půl léta spravovány byly, a židé mimo půl a upomínáním z lichvy meškati nemají. Jestliže by pak který žid toho neučinil a přes půl a lichvě přejíti dal, aby o summu hlavní přišel. Pakli by také kdo toho neučinil a té lichvy u na toho půl letha nespravil, tehdy ten žid fojtovi té dědiny, kdež ten dlužník jest, to námiti má, a fojt jemu spravedlivě učiň a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by t toho učiniti nechtěl, tehdy žid bude moci zstavovati každého z té dědiny, kdež ten dlužník t, dokudž se mu dosti nestane. *)

Na tom také zůstáno, aby žádný žid žádnému člověku z žádné dědiny bez vůle a vě- mí pána jeho aneb úředníka nic nepůjčoval, ani na žádnej základ, leč by od pána svého b úředníka ten člověk, kterýž by vypůjčiti chtěl, list pod sekritem měl, že on k tomu po- lení své dává. Pakli by se který žid tak nezachoval a mimo takové zřízení kterému člověku půjčil, tehdy aby o tu summu, kteréž by půjčil, přišel. A kdyby židu jistina jeho zapla- na byla, tehdy ten list toho pána neb úředníka zase před fojtem a staršími položiti, a ten l nich zkažen bejti má a dluh z rejstr vymazán.

Item. Půjčil-li by který žid kterému člověku s vůlí pána jeho, to zapsati má do rejstr jtových toho města neb městečka při přítomnosti dvou z úřadu, mnoho-li jemu jistinny půjčil, erej den a kterého létha. A žid jemu v žádném jiném místě půjčovati a peněz klásti nemá, ž před fojtem a těmi z úřadu při rejstřích. A fojt toho města neb městečka žádné lichvy rejstr zapisovati nemá, kteráž by na tu jistinu přišla, než samu jistinu, poněvadž se lichva lům každého půl léta spravovati má.

Item. Půjčil-li by který žid co na základ, ten také tím způsobem lichvu beř dva tá z desíti do roka, jakž svrchu psáno jest. Než takový základ nejprve má fojtovi a kon- ům ukázán bejti, a oni to v knihy městské zapsati.

A přišel-li by kdo a svého co u žida našel, ješto by jemu ukradeno a židu zastaveno lo, a stal se tomu slušný průvod: to má beze všeho uplacování vráceno bejti tomu, komuž radeno jest.

A nechtěl-li by kdo z takových základův lichvy na každého půl léta spraviti, a v tom klad se prostál, žid s tím základem bude moci učiniti podlé zdání svého. Než žádnej základ roka prostáti se nemá.

Item. Žádnej žid od žádného člověka pod tají kupovati nic nemá, než též to před tem a staršími toho města, kdež by žid byl, ukázati. A oni to také v rejstra svá zapsati ají, od koho, co, a zač kupuje. Pakli by se žid tak nezachoval a cožkolivěk pod tají koupil, y na hrdle trestán byl.

Item. Židé nikdež ve vsech bydleti nemají, než ti, kteříž by nelichvili, než v městech městečkách. Pakli by kdo proti tomuto ustanovení ve vsi židy chovati chtěl, to žádnému píno nebuď, než každej o to trestán bejti má podle zdání panského a rytířstva.

Item židé aby trhův ani kupectví žádných nevedli po vsech, než v městech a mě- ečkách panských, prelatských a rytířských. A o to jest snešení mezi těmi třmi stavy. **)

*) Z. Z. 1535 a 1545 mají dodatek: „Než což se předešlých dluhuo jejich dotýče, ty jim spraveny buďte."

**) Z. Z. 1545 fol. 131 má dodatek: Item. Žádný žid žádnému člověku nic na žádný úvěrek prodávati

nemá. Než chceli který žid kterému člověku co prodati, aby jemu to prodal za hotové peníze. Též také židé po všech kupovati nic nemají, kromě husí, slepic, vajec, telat, skopcuo, koz a kozlat. A jestliže by se který žid tak nezachoval, buď puojčkuo neb prodajem, aby o to přišel, což jest prodal, koupil neb puojčil. Než což se dotýče věcí kradených a jim zastavených neb prodaných, to při prvním zřízení buď.

LXXXII.

Ze zemsk. soudu v Olomouci (?) 1500.

Registr ouzský. MS. zemského arch. Mor. v Brně f. 230. — Rovněž MS. zemského arch. Mor. M. VI. 10. fol. 21 a.

Svolení zemské o toku vody.

Svolení zemské, že žádný nemůž z starodávních toků vyvoditi vody, leč v svém dědictví, ale jakž přijde zase na sousedovo tak jemu v svém dědictví, má zase v ten tok starodávní, kdež jeho jest, uvésti, aby jemu ta voda vzata a odjata nebyla. Pakli by kdo rybník dělaje, naň vodu vedl z tokuov starodávních, a kterej soused pod ním mlýny neb které své též požitky jměl, ten tej vody k svéj potřebě více užiti nemá než potud, pokudby sousedu jeho požitek a potřeba se díti mohla; neb která věc starší jest, ta napřed jíti má, novou nemá kažena byti.

A vody, kteréž svými toky břehy berou a toky své prudkostí svú mění, ty vody, což kterému sousedu na jeho břehu vezmú, to jeho škoda, a což komu přidadí, to jeho zisk. Také žádný nemá utiskati svévolně na druhého souseda vody.

Z. Z. r. 1535 fol. 101 s nepatrnými varianty. Z. Z. 1545 f. 128. Rovněž Z. Z. 1604 f. 103. — Rok 1500 poznamenán v Registru ouzském.

LXXXIII.

Ze soudu zemsk. v Brně 16. září 1500.

Registr ouzský. — MS. zemsk. arch. Mor. v Brně. Přílepek za f. 227.

O vyslyšení svědkuov ku právu.

Ustanovenie a svolenie obecnie všech pánuov a rytieřstva na sněmu Brněnském o suchých dnech podzimních létha božieho 1500ho, co se svědkuov sedlských slyšenie dotýče: Jakož prvé jest obyčej byl, že svědkové tajně slyšáni a spisováni byli, a potom to sepsánie tajně páni čtli a vážili jsú: toho již potom býti nemá, než úředníci přijmúce přísahu od svědkuov, v tajnosti je slyšeti mají, a spišíce svědomie jich, mají je zapečetiti. A potom to sepsánie zjevně v súdu přede pány a vládykami čteno buď; i úředníci menší mají zjevně pánóm a vládykám zprávu činiti v přítomnosti obojie strany, aby každá strana mohla k tomu ke všemu potřebu svú mluviti; lečby páni a vládyky něco potřebného na tom uznali, tehdy budú moci úředníkuov k sobě zavolati a tajně se jich tázati, oč by se jim zdálo. A nemá žádný člověku svému brániti, aby nesvědšil, ani k němu o to viny jaké a příčiny hledati, ani jeho o to

trestati. Pakli by kto koli to učiniti směl a na něho to zvědieno bylo, ten v kázeň panskú vzat býti má.

Co každému svědku se dává: Item: Ktožkoli svědky vede, ten jim ztravu dávaj, dokudž nejsú vyslyšáni, a k tomu od každé míle dva bielá groše.

LXXXIV.

Ze sněmu obecního v Olomouci r. 1504.

Registr ouzský. — MS. zemsk. archivu Mor. v Brně fol. 241. b.

Ustanovení o sněmích [soudech panských], na kterej čas bývati mají.

Anno domini 1504 na sněmu v Olomúci stalo se ustanovení panské i z rytířstva takové:

Jakož podle starodávního práva a obyčeje panščí sjezdové bývali jsú a ješče jsou k soudu zemskému do Olomúce, a to dvakrát v roce, jednú na den sv. Jana Křtitele božího, a druhé na den sv. Tří Králí; a při tom při každém sjezdu hned na zajtří soud zemský má zahájen býti a póhonové vysvědčeni, a někdeří i při tom souzeni býti mají hned ten den. Při tom ješče zuostáno býti má.

Ale že se trefuje někderejm časem svatého Jana neb svatých Tří Králí v sobothu, tak že na zajtří, totiž v neděli, soudu páni nezahájejí, ani se póhonové vysvědčují ani soudí: protož ač by se kdy přihodilo, že by z těch svátkuov kterej v sobothu se trefil, nebude potřebí pánóm soudcím, ani těm, kteříž pohnáni, ani těm, kteříž pohnali, v sobothu se sjížděti, než na zajtří v neděli; a hned v pondělí páni soud zahájeti a póhony vysvědčovati mají, a při tom hned i některé póhony souditi, tak jakož prvé obyčej měli.

Item. O ztracení pečeti: Na témž sněmu ohlásil se přede pány i vším sněmem pan Smil z Kunstatu, že jest jemu pečeť jeho při jiných věcech ukradena; jestliže by kde byla lstivě přiložena, aby jemu to ke škodě nebylo, žádaje pánuov i všech, aby to jeho ohlášení ráčili v paměti míti.

LXXXV.

Král Vladislav povoluje, aby v Brně na neděli po sv. Jakubu (27. července) konal se sněm obecní ke skoncování přátelského sjednání počatého na Olomouckém sněmu hlavně v příčině sporu o jakýs zápis. — V Budíně 13. července 1505.

Orig. ve stavovském arch. mor. schází. — Regest hořejšího smyslu učinil Chytil. Zmínka o zápise jest též v listině královské dané 8. srpna 1505, tištěné níže str. 334.

LXXXVI.

Ze sněmu obecního v Brně 27. července 1505.

MS. zemsk. arch. mor. v Brně M. VI. 15.

Létha Páně 1505 tu neděli po svatém Jakubě držán jest sněm obecní v městě

Brně s povolením nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava, Uherského, Českého etc. krále a margkrabí Moravského etc. Na kterémžto sněmu tyto věci dole psané s vuolí všech stavův zřídily jse a zjednaly:

1. O hejtmana:*)

Item také jsme na tom zuostali, aby hejtman v této zemi nyní i na budoucí časy jiný býti nemohl, než rodilý z Čech neb z Moravy, maje potřebu slušnou na dědičném statkuo v tomto markrabství, a byl řádu panského a žádného jiného.

*) Viz variant v knize Drnovské p. 10 a v knize Tovačovské p. 17.

2. O poručenství, kteráž se na mocné listy královské dějí:*)

Item takto sme se na tom ustanovili, aby na potomní časy lidé o to mýlky neměli: Kdož by koli na mocný list královský poručenství udělati chtěl, při tom napřed aby pečeť jeho a jiných šest pečethí dobrých lidí buď panských neb rytířských. A jakož sobě lidé dělajíc taková poručenství, to pozůstavují: jestliže co komu nad to poručiti chtěl, aneb z prvního rozkázání co ujíti aneb změniti, to změnění neb rozkázání, jestliže tak v poručenství stane, to aby učinil pod pečethí svou a dobrých lidí jednoho neb víc, jakž by sobě v tom poručenství vymínil, a po smrti toho, kdož poručí, komuž by to příslušelo, aby jemu ve dcky vloženo bylo i s mocným listem královským. Než předešlým poručenstvím, kterážkoli jsou pod jednou pečethí, a ti, kdož takové poručenství zřídili, již zemřeli, toto poručenství ke škodě bejti nemá; než od toho času aby se již podle tohoto zjednání zřídila. A kdož by taková poručenství měli, kteráž by nebyla sš estmi pečethmi, tu se ohlásiti mají na prvním sněmu příštím zde v Brně i v Olomouci.**)

*) Viz Z. Z. z r. 1535 fol. 68 s varianty. Z. Z. z r. 1545 fol. 105 a Z. Z. 1604 f. 68.
**) Z. Z. z r. 1604. f. 68 obsahuje ještě četné dodatky o poručenství, jak ustanoveno bylo na sněmu roku 1590.

3. Bratr starší mladšímu aby statkuo utráceti nemohl.

Item na tom jsme se také ustanovili, aby bratr mladšímu statku po otci zuostalého aneb jiného, odkudž by jim koli přišel, utráceti nemohl. Tak zase mladší staršímu.*) Pakli by otec poručníky zdělal, kteříž by mocní poručníci nebyli, a dluhové takoví na tom statku byli, že by ten statek bez škody sirotkuom dochován býti mohl: takový poručník, neb bratr, kterýž by létha měl, má to na pana hejtmana, pány a vládyky vznésti v soudu zemském sedajúcích, a s raddou jich ten statek prodati a dluhy zaplatiti; a což by po dluzích zuostalo, to má bratr starší v celosti tak zachovati bratru neb bratřím, což by na jejich díly přišlo, aby jim jistina utracena nebyla. Pakli by poručník byl, ten má věrně a právě nad sirotky učiniti podle zvěření.**)

Item. Pikhartům také statku pozemského žádný poroučeti nemůže pod nižádnými barvami, ani dckami ani na mocný list královský.

*) Z. Z. 1604 f. 76 přidává: „A když by se kterej takovej marnotratnej bratr našel, aby přátelé před Jich Mt pány soudce zemské předstoupili a to předložili. A Jich Mt mají to tak opatřiti, aby mladší bratři skrze marnotratnost staršího bratra, ani také starší, též pro marnotratnost mladšího neb mladších bratří, o statky nepřicházeli.

**) Viz níže sněm 6. ledna 1516 čís. 16. — Z. Z. z r. 1535 fol. 69. a 1604 f. 76. Tam se ještě dodává: Než bratr aneb bratří by sestru nedílnú odděliti chtěli bez vuole její, nevdadouc jí, toho učiniti nemohou, leč by jí dali díl spravedlivý z toho statku, kterýž by měli. A sestra již bude moci s svým učiniti, jakž se jí zdá, a bratří též. Než ona dielu na bratru nebo bratřích žádati nemuože.“ Z. Z. 1545 f. 97 b. sq. Z. Z. z r. 1604 fol. 76 b. má také varianty.

4. O úřednících práva zemského.

Item. Na tom jsme zuostali, že ouředníci menšího práva, kteříž svědomí přijímají i jiné věci k soudu řídí, ti nemají od žádného mluviti pod žádnou barvou, darmo ani z peněz, ani na rokuo stávati.

5. Snešení proti Bratřím a výtržníkům.

MS. Františkova Musea v Brně číslo 212 sbírky Cerronské.

Nejprv o pikharthy. Jestliže by který z těch lidí anebo jiných v městech královských nebo jinde v tom postížen byl, který by svátosti těla božího pána Ježíše Krista s poctivostí klekáním i jiným způsobem neuctil, jako věrní křesťané činí, jakož se jest to již nejednou stalo: toho jestliže by co proto potkalo, o takového pán jeho ani žádný zasazovati se nemá ani jeho zastávati.

Druhé. Jestliže by který z nich komu zjevně modláře dával, anebo jiné rouhavé řeči o svátostech mluvil, a v tom dostatečně usvědčen byl: proti takovýmu týmž obyčejem má se zachováno býti.

Třetí: Jestliže by lidé v této zemi, nyní nebo potom za našich potomkův, co předsevzíti chtěli tím způsobem, jakož se prvé lehcí lidé brali a jse pozdvihali: v tom abychom všickni podle sebe stáli a jim toho nedopouštěli i potomci naši, a to pod těmi pokutami, jako v landfrydu postaveno jest.

6. O schůzi stavů Moravských a Českých v Mýtě.

D. Z. Brněnské XIII. fol. 35 a—b.

Najprve se to zjednalo, abychom, což najspíše býti muože, se pány českými se sjeli v Mýthě a tu o potřeby království Českého a markrabství Moravského i také naše s nimi jednali, což by dobrého bylo obojích zemí, a při tom zvlášč o ten artikul, což se těch lidí bludných, kterýmž pikharti říkají, dotýče, aby ta věc mezi námi na nějakej slušnej míře postavena byla a to opatřeno, poněvadž v obojí zemi jsú, kudy by taková věc najlépe a najslušněji opatřena mohla býti, a na čem by oni také státi měli; a na čemž bychme se tu všichni spuolu svolili, to aby mezi námi tak stálo a trvalo.

Kusové tištění zde pod čísly 1—6 najdou se též v Čas. č. Musea 1846 str. 709—712.

LXXXVII.

Ze sněmu obecního v Brně r. 1505: o stíhání výtržníků a odpovědníků.

Kopie stará v Bočkově sbírce zemsk. arch. Mor. v Brně č. 2271.

Zřízení zemské o honění nepřátel a odpovědníkuov.

Item. Najprve na hranicích každý to na svém statku opatř, aby při horách a lesích všecky stezky a cesty zasekané a zakopané byly, krom silnic spravedlivých, a při těch silnicích aby osekáno bylo, což najšíř bude moci. Než kteréž se cesty a stezky zasekají a zakopají, to každý tak opatř, aby každý týden ohledáváno bylo, aby jich zase neprodělali. A to zasekání aby se stalo konečně do svatého Jiří najprve příštího. A ktož by se tak nezachoval, ten jmá od pana hajthmana obeslán býti, aby na prvním sněmu před soudem zemským stál; a tu jakž by uznáno bylo, tak se k tomu neb k těm zachováno býti jmá.

Item. Na Moravě a na jiných vodách, při hranicích i jinde to na svém statku každý opatř, aby brodové zasekáni i zakopáni byli, aby přes ty vody žádný se jezdecky pustiti nemohl, než na cesty a mosty a přívozy aby jeli a šli: a na těch mostech aby šrankové zděláni byli a to opatřeno, kdo tady jede nebo jde.

Item. Každý to na svém statku opatř, aby lidé v dědinách vždy hotovi k honění byli, pěší i na koniech, a na jakéž by díla šli, aby zbroji podle přemožení svého každý sebú jměl; a odkadž by pokřik byl, aby hned honili a do jiných dědin znáti dali. A kterýž by se člověk tak nezachoval, jakž se svrchu píše, ten buď trestán podle uznání panského.

Item. Kde jsou v městečkách a ve vsech kostely, a zvony na nich jmají, jakž by pokřik byl, aby hned k šturmu zvonili a praporce sobě k tomu spuosobili, na kterú stranu honiti jmají, a na místo zřetedlné aby vystrčili, a tím aby se lidé spravovali. A na kostelích aby hákovnice i ručnice jměli, aby se znamení dávalo, kde by se lidé k honění obraceti jměli, až k súmezí. Též na zámcích a tvrzech zachovati se jmají, a k tomu do kraje dáti znáti soused sousedu; a kdež děla jmají, tu z děl udeřiti dvakrát neb třikráth. A kteříž lidé při hranicích sedí, k cestám a k brodóm běžeti jmají. A jestliže by se tak nezachovali, každý ten nebo ti od pana hajthmana jmají obesláni býti, aby před pány a vládykami soudcími zemskými stáli; a tu jakž by uznáno bylo, tak se k tomu neb k těm zachováno býti jmá.

Item. Jestliže by se přihodilo, jestliže by v které vsi aneb v městečku zapálili, ti lidé jmají při ohni a hašení bránění doma zuostati, vyšlíc z sebe osob několik, jakž by dědina byla, a ti aby do jiných dědin běželi a pokřik učinili, aby honili; a ti všickni, na kteréž by pokřik přišel, aby honili podle zřízení zemského. A kdož by se tak nezachoval, ten trestán buď podle zdání panského.

Item. Ti, kteříž by takové lotry honili, což by kolivěk jejich statkuov vzato

bylo těch lotruov, to těm lidem zuostati jmá; a kteréhož by takového jali, tehdy od země dáno jim býti jmá od osoby pána deset kop a od pacholka pět kop gr.

Item. Každý z pánuov, z prelatův, z rytířstva i z měst sám hotov buď s tím počtem, kterýž naň položen jest, a pěší lidi své také pohotově jměj. A ti, kteříž peníze na úrocích jmají, také s svým počtem sami hotovi býti jmají. A kdož by se tak nezachoval, a s tím počtem hotov nebyl, při rozeznání panském to buď.

Item. Jestliže by se honění stalo od království Českého neb knížetství Slezského do margrabství Moravského po kterémžkoli zločinci, a na kteréž by kolvěk pána aneb obyvatele margrabství Moravského to vznešeno bylo, ten pán neb obyvatel jmá rozkázati služebníkóm neb poddaným svým honiti; a ktožby koli honiti nechtěl, ten jmá zavázán býti slibem, aby se postavil na prvním sněmu, a když se postaví, jmá trestán býti podle zdání soudu zemského.

Svol[ení.]

Svolení zemské a všech stavuov na psaní krále JMti, ve kterémž psáti ráčí, že jest JMti i všem poddaným JMti pan Jiřík z Gutnšteina Všerubský odpověděl i s svými pomocníky.

Najprve aby bylo voláno v městech královských, panských i v městečkách, aby se každý protiv těm nepřátelóm zachoval a opatroval jízdnými i pěšími, a hospodami žádných fedrunkuov nedávali ani činili. Než jakž by se kde které uzřeli aneb předzvěděli, aneb se kde s nimi na cestách potkali, aby hned takové, mohli-li by s ně býti, vzali a pánóm svým je přivedli, aneb kde by jim najblíže páni přiseděli aneb města, tu aby je dali, aby se zvědělo, jací lidé jsou. A ten pán aneb ti páni, komuž by je dali aneb je sami zjímali, aby se jimi dobře vazbú ujistili až do dalšího rozkázání pana hajthmana a pánuov. A když by je ohledali takové lidi, buďto v městech, v předměstí, městečkách aneb ve vsech aneb na poli, aby hned pokřik učinili soused od souseda, páni, rytířstvo, města, preláti i sedláci honili až na úpad; a když by toho neučinili, buď kteréhožkoli řádu, k tomu aby bylo saženo k hrdlu i k statku.

A jestliže by kto služebníka svého kde poslal z pánuov prelátuov, z rytířstva, z měst i kupci, aby jim listy fedrovní dávali pod pečetí neb sekretem svým, že jest služebník jeho; a kterýž by toho nejměl, ten aby vzat byl a vsazen a dodán tak, jakž svrchu stojí, pánóm, rytířstvu neb do měst do vězení. Než jestli by poslové krále JMti s listy zavřenými jeli, těm se překážeti nejmá. A když by kde kdo přijel neznámý do města, do předměstí neb městečka aneb do vsi, aby hned hospodář na pána neb úředníka neb rychtáře aneb na starší své to vznesl, že jest takový neb takový přijel aneb přišel, aby to hned opatřili a přezvěděli, co, kdo a odkud jest. A jestliže by kdo jel skrze město, předměstí, městečko neb ves aneb polem, aby se opověděl, že jest toho a toho pána; pakli by se nejmenoval a listu neukázal, ten

aby vzat byl a vsazen. Také v městech, městečkách aby se opatrovali a vozy kupecké s plachtami přehlédali, co jest na nich, prve než do města aneb městečka vjedou.

Actum Brunne in sinodo (sic) generali anno 1505.

LXXXVIII.

Král Vladislav II. schvaluje a potvrzuje landfryd umluvený na 15 let od stavů moravských. V Budíně 8. srpna 1505.

Desky zemské Brněnské XIII. fol. 35 a.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český král a margkrabie Moravský; duostojnému, urozeným, statečným, slovutným a opatrným biskupu, pánóm, rytířóm, vládykóm a městóm margkrabství Moravského, věrným našim milým. Duostojný, urození, stateční, slovutní a opatrní, věrní naši milí! Jakož jste nám nyní psali oznamujíce, že jste již o ty ruoznice, kteréž jsú byly mezi vámi v témž margkrabství vo zápis i o někderé jiné věci vznikly, přátelsky beze všech nesnází uhodili, tak že jest ten zápis zkažen, kdež jsme my to přijavše od vás vděčně, rádi slyšeli; při tom toho také žádajíce, poněvadž jste nynie na tom sjezdu v Brně o novej landfryd, aby do patnácti let mezi vámi trval, a také i o jiné zemské potřeby zřiezenie témuž margkrabství k dobrému a užitečnému před se vzali a jednali, abychme vám k tomu ke všemu povolení naše dáti ráčili, abyšte sobě to pro vyvarování budúcích zmatkuov a nesnází při sněmu o svatej Kunhutě [3. března] najprv příščí ve dcky zemské vložiti mohli. Kterémužto vašemu psaní i žádosti všemu jsme dobře srozuměli, a k tomu ke všemu vo dělání nového landfrydu, a což jest tu kolvěk v Brně na tom sněmu mezi vámi k dobrému a užitečnému téhož margkrabství předsevzato a zjednáno, povolení naše jisté dali a tiemto listem vědomiem naším dávámy, tak abyšte to všicko při svrchupsaném sněmu k konci jednati a přivésti, a dokonajíce to potom dckami zemskými, jakž potřeba káže, mezi sebú zapsati a utvrditi mohli a moc měli, však aby nám to a koruně Českej bylo bez ujmy. Než což se listuov zapečetění a vydávání z kancelláře naší dotýče, chcme to potřebně opatřiti, abyšte v tom žádnej obtížnosti neměli. Datum Bude feria VI. ante festum sancti Laurencii anno Domini XV^{C} quinto, regnorum autem nostrorum Hungarie XV. Boemie vero XXXV.

Ex commissione propria Regie maiestatis.

Landfryd sám z roku 1505 v originálu má se nalezati v archivu města Brna, ale ztratil se, tak že jeho doslovné znění není známo. Královské toto potvrzení tištěno v Č. Č. Musea r. 1846 str. 708.

LXXXIX.

Stížnost několika stavovských osob markrabství Moravského králi Vladislavovi podaná proti zápisu strannému, kterýž pod pečetí království Uherského poslán byl do Moravy. Na Tovačově, bez datum (v měsíci červnu 1508).

Archiv Český VI. str. 374—5.

XC.

Král Vladislav stavům markrabství Moravského posílá posly své na sněm moravský k sv. Bartoloměji do Olomouce. Na Budíně 23. Jul. 1508.

*Orig. v arch. Třeboň. č. 3505 a.**)

Vladislav z b. m. Uh. Č. král a m. M. ɔc. Duostojný, urození, stateční, slovutní a opatrní věrní naši milí! Posieláme mezi vás duostojného kněze Jana někdy biskupa Varadínského, a urozené Petra z Rožmberka a Zdeňka Lva z Rožmitálu a z Blatné, najvyššieho purkrabí Pražského, nábožného, věrné naše milé, jimž jsme poručili vám úmysl náš a vuoli oznámiti, toho na vás žádajíce, což nynie v této mieře s vámi slovem naším mluviti budú, že jim toho úplně a docela věřiti budete, jakobychom s vámi o to o všecko sami osobně mluviti ráčili. A v tom ve všem nepochybujem o vás, že jse povolně a hotově zachováte a jmieti budete. Datum Budae dominico p. festum Mariae Magdalenae Anno Domini XV^C^VIII. Regnorum autem nostrorum Hungariae XVIII., Bohemiae vero XXXVII.

Ex commissione propria Regiae Majestatis.

Duostojnému, urozeným, statečným, slovutným a opatrným biskupovi, pánuom, rytieřuom, vládykám a posluom od měst vyslaným, na tomto sněmu v Olomúci shromážděným ɔc.

*) Srovnej A. Č. VI. str. 378 č. 90.

XCI.

Ze sněmu moravského v Olomouci 24. srpna 1508.

Kopie v arch. Třeboň. č. 3508.

Léta Páně 1508 při času sv. Bartoloměje v městě Olomúci držán jest sněm obecní všemi čtyrmi stavy margkrabství Moravského. Na kterýžto sněm vysláni byli na královském místě: duostojný otec a pán pan Jan biskup někdy Varadínský, a urozený pan Petr z Rožmberka, tudíž v přítomnosti urozeného pána pana Viléma z Pernštejna, nejvyššieho hofmistra královstvie Českého, a pana mincmeystra král. Č. Na kterémžto sněmu dolepsaný věci všemi čtyrmi stavy řídily se a zjednaly.

Ustanovení o Pikharty.*)

Item nejprvé, aby všickni zborové a schodové pikharští zjevní i tejní zastaveni a zkaženi byli a osazeni lidmi věrnými, a jsouli kostelové neb klášterové, ješto by se v nich scházeli, ti aby zavřeni byli, tak aby všichni schodové zjevní buď v těch místech, kde se obyčej mají scházeti, ani také v nižádných domích a místech dopúštěni bejti nemají a na nižádném místě.

Všecka učení a psaní jejich bluduov zjevná i tejná mají zastavena bejti a zkažena, knihy jejich všickny spáleny, tištěné i psané, a žádný pán a rytířský člověk

*) Cf. A. Č. VI. č. 94 na str. 392.

i město těch knih a takových tractatuov psáti a tisknouti pod sebú dopustiti nemá ani prodávati, a knihy je přinesl kde, a u něho byly nalezeny, má skutečně trestán bejti vedle zdání pánuov a soudcí zemských.

Po tento den jim všecka posluhování a rozdávání, jakž je vedou, křtové i také oddávaní, zastavena bejti mají a nikdyž nemají dopuštěna bejti, než kněžstvem se to říditi má s obojí strany, kteříž by sobě oblíbili. Pakliby kdo toho nezachoval a dopouštěl takové věci pod sebou, buď kdožkolivěk a kteréhokolivěk stavu, ten má od pana heytmana obeslán bejti a napomenut, aby se podle svolení tohoto zachoval. Pakli by toho neučinil a tak se nezachoval, má je podruhé obeslati, a jestli žeby vdy učiniti a napraviti nechtěl, má jeho pan heytman ze sta kop grošuov pohnati. A jestližeby se kdo chtěl právu protiviti a svévolně k puohonu nestál, aby se naň vedlo o sto kop gr. tolikrát, kolikrát by toho kolvěk potřebí bylo. Pakli by stál a toho se nespravil a po dvojím obeslání pánu heytmanovu tomu dosti neučinil a podle svolení tohoto se nezachoval, aby dal 10 kop gr.; a ty peníze aby obráceny byly na chudé s panskou radou.

Jestliže by pak buď z Čech neb odkud kolvěk kazatelé jejich chodili a na čí panství přišli, tehda pán ten aby jej vzal, na čížby panství přišli, jako svého a jej trestal vedle zdání svého. Pakli by jim kdo dopouštěl, pravíc, že nejsou jeho, též p. heytman bude moci toho pohnati z těch pokut, tak jakož napřed psáno stojí.

Jestliže by kdeří Mikulášovští aneb ti, kteří jsou od Pikartů odtrhli, a římské neb pod obojím spuosobem nebyli, kde se nalezli, k těm aby pod těmi pokutami zachovali, jako nahoře psáno stojí.

Toto zvláště pozuostavujeme, aby páni prelati, rytířstvo a města toho mohli přičiniti, jakž by se jim zdálo, ač by toho potřeba byla.

Toto všecko, co se svrchu píše, ode všech stavuov: pánuov, prelatuov, vládyk a měst zachovati a dosti se státi má a k nápravě přivedeno bejti a to konečně do půstu nejprv příštího.

Na témž sněmu ustanovení panské o reythary; heytmané v krajích zřízeni.

Item v kraji Olomúcským: pan Albrecht Holešovský a p. Viktorin z Žerotína.

Item v kraji Brněnském a druhém Olomúcském od Slezska a od Čech: pan Ladislav z Bozkovic, pan Petr z Žerotína.

Item v kraji Hradištským: pan Jan z Žerotína a pan Heřman z Čeykovic.

Item v kraji Znojemským: pan Lichtenštayně [sic] a pan Herolt Hodonínský.

Item v kraji Jihlavském: pan hejtman *) a páni Brtničtí.

---

*) Jan z Lomnice na Meziříčí.

Tito heytmané svrchu psaní mají toto opravovati.*)

Neyprvé, aby každý heytman v svém kraji péči jměl, kdež by o jakevých takových lotřích zvěděl, aby honiti rozkázal. A kdež by se koli jakého podezřeného člověka neb sedláka doptati mohl, toho aby vzíti rozkázal; a k tomu kdežby koho svého poslal k vyptání o takové lotry do měst, městeček nebo vsí, kdežby takoví lotři svá stanoviště měli, těm služebníkuom aby nebylo překáženo, než jim pomaháno. Pakli by takoví rychtáři, kdež by honěni byli aneb sice před tiem sjeli na zámek, tvrz neb města i městečka, tu aby hned sousedé okolní tu věc opatřili a na pana heytmana vznesli, a pan heytman hned aby je obehnal s pomocí vší země a jich dobývali.

Na témž sněmu na tom jest zuostáno, což se doteyče odpovědí.

Kdož by koho jímal, jemu bral, aneb škodu činil, neohradě svej cti a nedal by tři dni napřed věděti, jakož obyčej jest, a se ze jména nejmenoval: že ten má jmien beyti a držán za zrádce a za nešlechetného člověka.

Kusův tištěných zde pod čísly XC a XCI poskytl vydavateli p. prof. A. Rezek.

XCII.

Král Vladislav II. potvrzuje za sebe i za svého syna Ludvíka privilegia země Moravské a kvituje berni korunovací s ujištěním, že jeho syn Ludvík berně takové již požadovati nemá.
V Olomouci 10. března 1510.

Orig. ve stavovském arch. Moravsk. v Brně V. I. 67.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tímto listem všem, že prohledajíce k mnohým, pilným a ustavičným, věrným službám, duostojných, urozených, statečných, slovutných a opatrných prelatuov, pánuov, rytieřstva a měst margkrabství Moravského, věrných našich milých, kteřiežto netoliko předkóm našim králóm Českým a margkrabím Moravským předešlé časy, ale nám zvláštní věrnú poddaností k rozmnožení obecného dobrého libost a všelijakú poddanost činiti nepřestávají; kdež pak při času korunování a za pána země syna našeho najmilejšieho krále Ludvíka pro potěšení naše vší ochotností bez všelikteraké odpornosti poddaně tak a to všecko, což poddaným králi pánu svému dědičnému činiti příslušelo jest a přísluší, hotově a dobromyslně zachovali jsú se. My pak takových jich povolností v zapomenutí a tajemství nechtíc zanechati, nébrž majíc to slušně učiniti, v tom a takových službách pilných je ohlásiti a vyjeviti, tak aby takoví jich dobří skutkové netoliko času našeho, ale i dědicóm i budúcím našim známi a zjevni byli,

*) Srovnej instrukci hejtmanův krajských po Čechách v A. Č. VI. č. 91 na str. 379—384.

a také i proto, aby za takové povolnosti budúcími časy prací a nákladuov zbaveni býti mohli; s dobrým rozmyslem, zvláštní milostí jsúce k tomu nakloněni, mocí naší královskú v Čechách a jakožto margkrabie Moravský majíce to z práva učiniti, potvrdili jsme a listem tímto bez umenšení, také jako by to syn náš najmilejší král Ludvík jeho milost učiniti byl povinen, všech a všelijakých svobod, obdarování, milostí a práv, kterakž by to kolivěk vypsáno býti mohlo, kterýchž jsú od předkuov našich i také od nás z milosti a povinnosti slušně dosáhli, potvrzujem tak a tím vším zpuosobem a obyčejem, jakoby takoví listové privilegií, svobody, milosti a práva zejmena slovo od slova v tento list náš bez umenšení v cele vepsáni a vloženi byli, to všecko, což se v takových privilegiích, majestátích aneb svobodách téhož margkrabství Moravského píše a zavierá, ve všech jich znění, artikulech, clauzulech, puntích a článcích tvrdíce, a za krále Ludvíka, syna našeho najmilejšieho JMt, přiřiekajíce a slibujíce, že při takových všech svobodách a privilegiích předky našimi, králi Českými a margkrabí Moravskými, též také i námi jim daných, kdežby koli mohly shledány a slušně pokázány býti, neporušitedlně, v cele, nezkaženě, ale podle jich znění bez přerušení všelikterakého jmieni, držáni a od syna našeho najmilejšieho krále Ludvíka JMti potomními budúcími časy zachováni mají býti.

Nad to zvláště slibujíce a slovem naším královským vyznávajíce, že syn náš najmilejší, král Ludvík JMt, jest, má a bude povinen, kdyžkoli z daru pána Boha všemohúcieho k letóm dospělým královaní a panování přijde, takových všech listuov, svobod a privilegií již dotčeného margkrabství Moravského podle obyčeje, práva a řádu tak a tím vším obyčejem, jakož jsme i my při šťastném našem korunování z povinnosti to učinili, svým vlastním listem anebo listy potvrditi a tomu bez odpornosti dosti učiniti.

Což se pak té berně, kteráž při přijímání a volení krále a pána země dávána a vybierána bývá, dotýče, nechtíce též také, by nadepsaní poddaní naši budúcně které zmatky o to jmíti jměli, zvláštně a znamenitě zapsali a zavázali jsme a listem tímto zapisujem a zavazujem sami se i dědice našeho krále Ludvíka JMt, poněvadž nyní takovú berni k ruce naší na místě syna našeho přijali jsme, že potomně budúcí časy žádným vymyšleným obyčejem jakýmžkoli takové berně více nemá na již dotčených obyvatelech margkrabstvie svrchudotčeného žádati král Ludvík. A protož z té takové berně nám dané je všecky tiemto naším listem kvitujem, a na místě syna našeho najmilejšieho, krále Ludvíka JMti, propúštieme, prázdna a svobodna činieme; nad to nade všecko slibujíce sami za se i za krále Ludvíka JMt, že toto všecko, což se v tomto listu píše, nezkaženě a neporušitedlně, ale pevně držemně v celosti námi i také synem naším budúcími věčnými časy zachováno býti a všemu tomu dosti se státi má. Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomúci v neděli postní, kteráž slove Letare, létha bo-

žieho tisícého pětistého desátého, království našich Uherského dvatcátého a Českého třicátého devátého. Ex commissione propria Regie Maiestatis.

Přivěšena jest královská pečet česká úplně zachovaná.

XCIII.

Král Vladislav II. slíbil nic neodcizovati od komory královské bez rady vší země České, a to ani v Moravě a ve Slezsku. K žádosti však stavův moravských král Vladislav zemi Moravskou z ustanovení toho vyjímá, a potvrzuje všechny svobody stavů moravských. V Olomouci 10. března 1510.

Orig. v zemsk. arch. stavovsk. v Brně. V. I. 65.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc., k věčné paměti tak lidem nynějšieho, jakožto budúcího věku, známo činíme všem tímto listem, kdežkoli čten anebo čtúcí slyšán bude: Že jakož těchto časuov minulých na žádosť všech stavuov království Českého, pánuov, rytieřstva, Pražan i jiných posluov z měst, jim náš list dáti, kterýmžto sami se i také budúcí naše krále České zapsati a zavázati jsme ráčili, tak že více od toho dne nemáme a nebudeme moci my, ani budúcí naši králové Čeští, od království Českého zastavovati, ani dědicky dávati, ani kterých summ připisovati, ani životuov přidávati bez rady vší země České; pakli by sobě kdo po ten den jaké zápisy, buď od nás, neb od budúcích našich králuov Českých, zjednal a obdržal, ty že všecky mocí naší královskú a tím ustanovením moříme, kazíme a v niveč obracujeme, tak že žádné moci ani které pevnosti jmíti nemají a nebudú. A tím vším obyčejem, jakož se nahoře píše, aby se od nás, i od budúcích našich králuov Českých zachovalo a držáno bylo v margkrabství Moravském, v knížetství Slezském běze všeho přerušení nyní i na budúcí časy; jakož pak ten list náš pro širší toho zprávu a paměť tuto slovo od slova vepsati jsme rozkázali, kterýžto zní v tato slova:

[Následuje listina krále Vladislava II., daná v Prešpurku dne 12. listopadu 1499, otištěná ve Zřízení zemském z r. 1500 v Archivě Českém V. str. 224—226, a tamže str. 500 až 501 z jiné kopie s četnými varianty.]

I přistúpili jsú před nás páni, preláti, rytieřstvo i města margkrabstvie našeho Moravského, věrní naši milí, a nás snažnými prosbami prosili jsú, abychom na ně a na to margkrabství takové nesvobody a obtížnosti, kteráž na ně od předkuov našich nikdá jest nepřišla, dopúščeti a uvozovati neráčili, a že jsú oni nás za takové obdarování nikdá neprosili, ani k tomu svolovali, ani při tom byli, a že by to bylo proti jejich svobodám, kterýchž jsme jim potvrditi a jim slíbiti ráčili, je při všech jich svobodách, právích a starodávních dobrých zvyklostech zuostaviti a zachovati, a že jsú těch svobod vždycky užívali, co jsú jim a předkóm jejich předkové naši z milosti své za

jich věrné služby dáti ráčili, a že jsú při tom při všem zachováni byli; prosiece nás pokorně, abychom již v takovú nesvobodu a nevuoli, kteráž by skrze ten zápis na ně přijíti mohla, proti prvním jich svobodám bez jich vuole a vědomí dávati a uvoditi neráčili, nébrž je raději při takových milostech, kterýchž jsú vždycky za předkuov našich užívali, neujímajíc ale přičinějíc, zuostaviti ráčili. A kdež pak v tom listu svrchu psaném stojí, že nemáme žádnému nic dávati ani připisovati bez vuole a rady vší České země, a že to tak a tím vším obyčejem v margkrabství Moravském, knížetství Slezském etc. zachováno a držáno býti má: a podle toho že oni všickni k tomu svolují a nás za to pokorně prosí, což jsme koli komu z obyvateluov margkrabství Moravského z milosti naší a pro služby jich dali, buďto před tiem, aneb potom, abychom je při tom milostivě zuostaviti a zachovati; a poněvadž jsú nás o list svrchupsaný všem stavuom královstvie Českého daný nikdá nežádali, ani při tom byli, abychom je na budúcí časy z takového zápisu již dotčeného vyníti a vysvoboditi, a na to zvláštní list jim učiniti ráčili.

My pak znajíce a rozvažujíce jich slušnú, snažnú a pokornú prosbu, zvláštně prohlédajíce k tomu, že jsú oni nás za to nikdá nežádali a ani při tom, když sú se ty věci jednaly, byli, ani k tomu svolovali, nébrž tomu vždycky odpírali; majíce také v paměti jich věrné, povolné a platné služby, kteréž jsú nám jakožto pánu svému od počátku panování našeho vždycky činili a činiti nepřestávají: s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, zvláštně jsúc k tomu nakloněni, z milosti a moci naší, jakožto král Český a margkrabie Moravský, tuto milosť jim učinili jsme a tímto listem naším činíme:

Napřed že všecky obyvatele margkrabství Moravského i každého zvlášť, což jsme jim koli neb kterému z nich z milosti naší dali aneb ještě dáti ráčili, buďto dědictví, summ, aneboli životuov připsání a dání, že je při tom milostivě zuostavujem, a z toho, což jest v témž listu svrchupsaném o nich bez jich vuole a vědomí se zapsalo, je vynímáme a tímto našim listem vysvobozujeme; chtíce tomu tak, aby jim, potomkóm a budúcím jich takové dání, kteréž jsme stavuom království Českého učinili, nyní i na budúcí věčné časy k žádné škodě nebylo; než mají toho všeho podle svobod starodávních svobodně užívati tak, jakož jsú za předkuov našich a i za nás užívali, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých a margkrabí Moravských i jiných všech a všelikterakých lidí překážky. Slibujíce za se i za naše budúcí krále České a margkrabie Moravské, a zvlášť za krále Ludvíka, syna našeho najmilejšieho, že je při tomto našem dání a vysvobození i při jiných jejich všech a všelijakých svobodách a zvláštních milostech, kteréž jsú prvé od předkuov našich i také na nás obdrželi aneb potom obdrží, jmieti, držeti a v celosti bez všelijakého přerušení a zmatkuov nyní i na budúcí časy neporušitedlně zachovati máme a jsme i budem povinni. A pakli bychom kdy nyní, anebo budúcí časy, my, aneb budúcí naši králové

Čeští a margkrabie Moravští, kdežkoli jakžkoli a jakéžkoli zápisy anebolito závazky zdělali, a ty že by byly napřed proti vuoli a dobrovolnému svolení všech stavuov tékož margkrabství, anebo proti svobodám jich, aneb proti listu a obdarování tomuto našemu, chtíc nadepsaného margkrabství Moravského pány, preláty, rytieřstvo a města v jakúžkolivěk nevsvobodu uvoditi, zavazovati a zapisovati: že takoví listové, závazci, aneb zápisové, jakžby to kolvěk vymyšlenĕ přijíti mohlo, tak jakž se svrchu píše, žádné moci ani které pevnosti a vážnosti jmíti nemají. Toho všeho na potvrzení a dokonalú jistotu, majestát náš pečetí větší královskú k listu tomuto rukú naší vlastní se podepsavše, přivěsiti jsme rozkázali. Dán v Olomúci v neděli postní, kteráž slove Letare, létha božieho tisícého pětistého desátého, království našich Uherského dvatcátého a Českého třitcátého devátého.

Vladislaus rex, manu propria.

Přivěšena jest větší pečet královská česká, téměř úplně zachovaná.

XCIV.

Ze sněmu obecního v Olomouci 25. června 1511.

MS. zemského archivu Mor. v Brně M. VI. 15 fol. 5—9.

Létha Páně tisícího pěti stého jedenáctého, v středu po sv. Janě, držán jest sněm obecní v Olomouci při přítomnosti urozeného pána, pana Vilíma z Pernštejna a na Helfnštejně, nejvyššího hofmistra království Českého, kterýž s plnou mocí od nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého etc. krále, margkrabí Moravského etc. JMti, na ten sněm vyslán byl; na kterémžto sněmu zřízení dolepsané učiněno jest s povolením všech stavuov:

1. Lantfryd nejprve aby zuostal v své moci.

Item. Napřed landtfrýd v své moci ve všech svých artikulích v něm napsaných aby zuostal, tak jak sám v sobě zní; a aby se žádný vymlouvati nemohl nevědomostí, jaký jest, chtí jej páni rozkázati dáviti, aby každý k němu přijíti mohl. Kdož by se pak koli podle toho nezachoval a takovému obyčejnému zápisu a svolení, v kderém i král pán náš s námi jest, protiviti se aneb z něho vystoupiti chtěl: ta věc aby žádnému trpena nebyla, buď jakéhožkoli stavuo neb řádu; a tak proti tomu každému ze všech čtyř stavův aby zachováno bylo, jakož landtfrýd sám v sobě ukazuje; a cožby koli pan hejtman a páni v soudu zemským sedíce rozeznali, ten aby podle jejich uznání trestán byl.

Soud zemský aby předce šel: Soud zemský a právo aby předce šlo, tak jak od starodávna řád a obyčej jest, se zachovával v této zemi a nyní zachovává. A pan hejtman, páni i vládyky mají se sjížděti k určitým dnům podle obyčeje a zvyklostí, tak jakož prvé bývalo, a žádný ničímž aby se nevymlouval; a tak kteří tu nyní v soudu sedají aneb sedati budou, mají rok vyseděti každý. A nechtěl-li by který

seděti, má dáti puol létha napřed věděti po tom roce, a místo toho jiný má posazen bejti, a ten puoštěn buď; z pánuov neb z rytířstva na kohožby koli ukázáno bylo, ten má do soudu vsednouti, a též ten pořad zachovati, jakož se svrchuo píše. Než při jednom právě víc jich odpuoštění nemá bráti, než jeden; kdož prve v soudu sedá, ten bude moci prvé odpuštění vzíti.

2. Kdo by odpovědníka neb zhúbci přijal na své obydlé.

Item. Jestliže by kdo odpovědníka neb zhúbci zemského na své obydlé k sobě přijal, věda neb slyše o tom, že jest takový, a jím se neujistil: takového každého bude moci vzíti každý, a vezma jej, bez prodlévání panu hejtmanovi v moc jeho dáti; a pan hejtman, když jej v své moci míti bude, to bude moci rozvážiti, jaká jest osoba, a to bude moci učiniti, na čest a na víru jeho dáti, aby se na nejprvnější soud zemský postavil a na témž plném soudu stál; anebo jeho u vazbě dodržeti muož v jakéžkoli podle váhy té osoby. A kdož by takového zhúbci zemského a zločince fedroval, aneb jemu rady dával jakéžkoli, podezřen byl: že k takovému hledíno má býti, tak jak se svrchu píše. Pakli by kdo jeho vzíti nemohl, má to pánuo hejtmanovi oznámiti; a když se jemu to oznámí, má jej pan hejtman vzíti, aneb takovýho podezřelýho obeslati před soud zemský. A kdož by takového zločince nemoha vzíti, panu hejtmanovi dal věděti, na číž by zprávu pan hejtman jej vzal, ten také obeslán býti má, aby před tím soudem stál. Pakli by koho takového pan hejtman, páni, vládyky i města kteřížkoli zvěděli kde, též budou se moci k němu jmíti, jako nahoře psáno jest neb stojí; a tu bude-li naň uvedeno, že jest, věda neb slyše to, neučinil, má trestán býti, jakž páni za spravedlivé najdou; pakli by naň dostatečně uvedeno nebylo, to stůj při rozvážení soudu zemského, při čemž obojí strany zuostanou, to při tom zuostati má.

Item. Žádný z panského ani z rytířského stavu nemají žádnémuo dáti v městech a na zboží svém ležení, jízdným ani pěším, kdož u koho není; a kdož přes to na svém panství ležeti dopuostil, tehdy má to na pana hejtmana vznešeno býti, aby to opatřil. Než kteří by lidé rodilí a poddaní krále JMti byli, a leželi v tomto margkrabství v městech královských, a zachovali se, jako na dobré sluší: mohou na své peníze tráviti a krále JMti za pána jmíti. Než přes to kdož by chtěl v městečkách panských ležeti, mají pana hejtmana žádati, aby jim toho povoliti a list dáti ráčil, že jest jim toho ležení povolil; a ti také se zachovati mají jako na dobré lidi sluší, lidem i zemie beze škody.

3. O popravě.

Item. Jestliže by se kde na které popravě trefilo, že by který zločinec vyznal na pána, neb toho příčina byl: ten zločinec nemá utracen býti, než má panu hejtmanovi v moc dán býti; a tu pan hejtman vuoli toho má, na koho se vyzná, listem

obeslati, jakž by toho potřebu znal, aby před soudem zemským stál a z toho se poctivě vyvedl, pokudž pány to rozsouzeno bude. Pakli by ten při přítomnosti toho zločince na soudu státi nechtěl, tehdy ten zločinec bude moci předse utracen býti. A jak má tomu, který nestál, to váženo býti, to buď při pánich soudcích zemských v jich moci. Než což se měst královských dotýče, jestliže by který zločinec na kterého z pánuov neb z rytířstva co poznal, toho utráceti nemají, než jeho dochovati do sněmu nejprvnějšího; a to na pana hejtmana a pány aby vznesli, a co se v tom pánům za spravedlivé zdáti bude, to aby s ním učinili.

4. O tázání zločincuov.

Item. Při tázání zločincuov na žádného z panského a z rytířského stavu ani z měst zejmena se tázáno býti nemá, a na jeho hanbu ptáti; než chceli se kdo po své škodě ptáti, dej to na cedulku napsáno těm, kteří při tázání budou, a oni ptejte se jeho, kam jest to nosil, neb ví-li kdo o tom. Pakli by vyznal na koho z panského neb z rytířského stavu člověka, ten má tam puoštěn býti k tomu tázání sám třetí s přátely svými, aby jemu vuoči znal a pravil. Než na žádné popravě žádný nemá se ptáti, jmenujíce z panského neb z rytířského stavu člověka; pakli by kdo jmenoval, ten od toho můž pohnán býti před pana hejtmana a pány, a tu což by jemu nalezeno bylo, má jemu podle toho napraviti. Než na psance odsouzeného každý se bude moci zejména ptáti, buď na panského neb rytířského člověka. A tak se při každé popravě zachovati, a nedopouštěti k tázání leč přísežným ouředníkóm svým; a naučeni buďte vedle práva starodávního.

Item. Toto jest také přičiněno, co se rejtharův dotýče a zlodějův i povalečův, aby každý pán a rytířský člověk i města, kteří na zemi mají, své grunty, lidi své zřídili v městech, v předměstích i ve vsech, aby stávek, fedruňkův a přechovávání nedávali žádnému takovému na svých gruntích; a tím aby se žádný nevymlouval, že svých lidí, grunthův a panství zříditi nemohl, a že se to s vůlí jeho neděje. Než každý bohatý, chudý, čehož jest, komu pan Buoh popříti ráčil, aby své lidi a grunty tak zřídil a opatroval, aby se z jeho grunthův a panství jiným škody nedálo. Pakli by kdo toho zanedbal, takovou věc, někomu by se škoda stala aneb někdo takové rejthary a povaleče přezvěděl: má oznámiti souseduo svémuo, že jsou na gruntech jeho takoví, aby to opatřil. Pakli by jich sám pobrati nemohl, má dáti pánu tomu neb ouředníku věděti aneb tomu, kdož by jemu tu nejblíže přiseděl, aby s ním tam poslati, a aby vzati byli. Pakli by toho kdo nechtěl raden a pomocen býti, tehdy má tu věc vznésti na pana hejtmana; a pan hejtman každého takového má obeslati, aby stál před soudem zemským nejprvnějším, a tu aby se spravil, poněvadž jest zanedbal, jsa napomenut, takových vyzdvihnouti nechtěl; pakli by poznali bezelstnosť, takové obeslání nemá žádnému ke škodě býti.

5. O odpovědi.

Item. Kdož by komu odpověděl listem odevřeným, jsa obyvatel v margkrabství Moravským a poddaný krále JMti, v mírné a pokojné zemi za řádu a práva, by pak v té odpovědi nic neučinil: tehdy ten každý, kdož nahoře psané moci učiní a která z nich, ten napřed hrdlo i čest ztratiti má, a má býti jako psanec, a nemá žádného práva užiti proti žádnémuo, a zase ke cti na věčné časy nemá navrácen býti nižádným právem duchovním i světským. A kdožkoli čest ztratí aneb odsouzen bude, takový má hned oznámen býti ke dckám zemským i ke všem ouřadóm i ke všem soudóm, aby jemu ve dcky zemské vkládáno nebylo, ani puohony jemu k soudům vydávati, a také jeho před každým aneb před žádným soudem souditi nemají. A každý má se vystříhati s ním kvasiti jako z zrádci. Pakli by kto komu oustně odpověděl, a v té odpovědi jemu co učinil, ten by učinil nešlechetně a zrádně, a má býti za takového držán, jako se nahoře píše; a ten, komuž by tak odpověděl, nemá toho za odpověď přijíti.

6. O odpovědi.

Item. Také na tom zuostáno: Jakož odpovídají, jeden se jmenuje s svými pomocníky a z těch pomocníkuov pomocníky: jestliže by se kdy událo, že by pomocník koho slibem zavázal, neodpověda a ncjmenujíc se v listu odpovědním, že ten, kdož by tak slibem zavázán byl, nebude povinen se staviti komu žádnému, a cti jeho to ke škodě býti nemá, že se nepostavil.

7. O sedlácích, jak odpuštění bráti mají.

Žádné purgkrechtní právo nemá před soud panský jíti, k tomu by v purkrechtním dán byl a svobodně držán byl, než má na té dědině, v kteréž ten purgkrecht leží, napřed práva žádáno býti; a to dědinní ouředníci mají právo žádajícím puostiti, a ti budou povinni právo to přijíti neb ortel, ač jim k vyššímuo právu ukázáno buode, neb sami se dovolávají; a tak aby to obě straně trpěly, což je právo naučí.

Item. Co se brání odpuoštění dotýče, na tom jsme se svolili, aby toho každý vuoli měl, a to podle řádu bílého dne, z měst, městeček i ze vsí lidem odpuoštění bráno býti může, a též buď poklončím neb listem řádně vzato, odpuoštění má moc míti; však poklončí za právo dědině má slibovati, i v listech za právo dědině má slibováno býti. Pakli by se kdo závadný zdál, to rozeznáno spravedlností pány zemskými.

Item. Člověk, kterýž by buď městský neb sedlský uručen byl za páň člověk pod jakouž summú koli výše, než v pěth seth hřiven gr., a jemuo odpuoštění bylo vzato v tom ruokojemství, a rok ruokojemství, jakž zaručen, nevyšel: položí pět hřiven gr. širokých rázu Pražského, neb na tolarech [?] neb na penězích, za tu summu, aby vyšlo V hřiven gr. širokých, podle práva má ruokojemství prázden býti

a svoboden a odpuštění míti; leč by pro kterou jinou příčinu a provinění na postavení byl zaručen u vyšší základ, ten základ při starodávné moci zůstati, a tím se základem každý člověk vykoupiti můž.

Item. Vdovcům a vdovám i sirotkuom můž a má odpuštění bráno býti nezávadným i bezdítkám. Ti sirotci tak staří mají býti, kterým odpuoštění bráno bude, aby byl pacholek ve XX létech stáří a dívka v XV létech; pakli budou mladší, to odpuštění moci neměj troje [sic].

Item. Pakli by který člověk odpuoštění vezma, osaditi by nemohl, ten učiň osetí pole dostatečně oběma klasy, i duom zavřený a opravený, aby ten pán osaditi mohl svůj purgkrecht, a odevzdej podle práva.

Item. Také toto zjevně oznamuje, ač kdo z měst, z městeček i ze vsí odpuoštění řádně vezma pod pánem tím, pod kterýmž prve byl, purgkrecht, roli, duom a svůj statek prodal by na roky, jakž obyčej jest trhy díti městským a sedlským lidem neb dědinným, v tom nemoha pro dlouhý rok peněz zdvihnouti a vybrati, v tom byl smrtí zachvácen a umřel: ženě jeho i dětem jeho bez zmatkuov, tak jako živému, peníze jich vydány buďte. Pakli by ten bez dětí sšel a znova svého statku neporučil přáteluom, neb koho jiného nezmocnil: ten statek jeho spadni mimo jisté a všecky přátely na pána toho, kterýž jemu jest vzal odpuštění pod se, a pán druohý pusť jemu je bez zmatkuo.

8. O puohon zatkyní.

Ustanovení panské: kdož by koho zatkyní pohnal, a na některého pána zboží, neb z rytířstva a prelátuov neb měst ten byl, který se pohání: tehdy ten puohon tomu pánu dodán býti má, osobě jeho: a ten pán má s tím puohonem poslati; bude-li ten jistý na toho pána zboží nalezen, má se jím ten pán ujistiti, aby ku právu na sněmu postaven byl. Pakli by nalezen nebyl, tehdy on pán nic by povinen nebyl. A byl-li by který dobrý člověk tím puohonem tú zatkyní zastižen, ten buď slibem zavázán, aby před právem stál; pakli by který jiný lehký člověk byl, ten buď opatřen tím pánem, jak potřeba ukazuje. [Kn. Drn. p. 109.]

Item. Žádný kněz kněze ani mnich mnicha nyní i na budoucí časy zatkyní poháněti nemá. Ouředníci menší, kteříž puohony přijímají, takových puohonův aby více nepřijímali.

Item. Také na tom zuostáno: Jestliže by kdo statku pozemského nemaje, před puohonem zatkyní ujel, a potom po pŭhoních kde v zemi zastižen byl, buď u kterého z pánův, z rytířstva, prelátuov neb z měst, a bude-li naň kdo čeho žádati a pan hejtman o to komu psáti, aby se jím ten, u kohož by byl postižen, ujistil a před panem hejtmanem a pány na prvním sněmuo postavil: ten každý, komuž by tak od pana hejtmana psáno bylo, povinen bude to učiniti a jej postaviti.

9. O svědomí sedlském.

Item. Aby každý svědek ku právu postavený od ouředníkuov zvláště slyšán byl, a toho více aby nebývalo, aby skrze jednoho jich několiko vyznávati mělo.

10. O poroučení statkuov k souduo.*)

Item. Na tom zuostáno: Aby ta věc při starodávním obyčeji byla, aby žádný statku svého jinému poroučeti nemohl k soudu, leč otec synu aneb bratr bratruo nedílnémuo, aneb strejc strejci nedílnému.

Item. Také na tom zuostáno: Kdož by pohnal a puohonu nežaloval, pohnaný dada ústané právo, nemá více o to poháněn býti; a k tomu aby dvě neděli u věži seděl aneb pohnanému X kop gr. dal.

*) Viz podobné ustanovení ve Z. Z. z r. 1535 fol. 47. Z. Z. z r. 1545 f. 39 a Z. Z. z r. 1604 fol. 57 b.

11. Aby duochovní lidé statku pozemského nekupovali.

Co se prodaje dotejče pozemského zboží duochovním osobám: jakož někteří zboží prodadouce, sobě z desk vymaží a na věčnost to listy spravují, těch prodají a zpráv takových aby víc nebylo. Pakli by kdo tak na ten zpuosob z duochovních osob statek pozemský koupil, ten statek na zemi spadnouti má. Než kněze biskupa JMti osobě ani budoucím potomkuom biskupóm Olomouckým to k žádné škodě býti nemá.

12. Nárok o česť.*)

Item. Jakož se pohánějí z nářku cti aneb dobré pověsti, toho aby nebývalo, poněvadž i prvé takových puohonův nebylo od starodávna; než ač by se přihodilo, že by jeden druhého na cti aneb na dobré pověsti jakž koli zhaněl, má pana hejtmana bez puohonův za rok složení žádati; a pan hejtman má druhou stranu obeslati a rok tomu složiti, a přijma k sobě pány a dobré lidi, tu věc mezi nimi srovnati má; pakli by srovnati nemohl a která se strana na krále JMt odvolati chtěla, toho jim hájeno býti nemá.

*) Podrobnější ustanovení ve Z. Z. 1535 f. 48; Z. Z. 1545 f. 69; Z. Z. 1604 f. 59. Zní následovně: „O nářku cti a dobré pověsti. Item. Jakož se poháněli z nářku cti a dobré pověsti, toho aby nebejvalo; než komuž by se zdálo, že by od koho na cti neb dobré pověsti jakž koli dotčen nebo zhanín byl, ten má bez puohonu pana hejtmana za rok složení žádati. A pan hejtman má druhú stranu obeslati a rok jim k příštímu soudu do Olomúce neb do Brna složiti, a přijma k sobě pány a z vládyk, kteříž v soudu zemském sedají, i jiné z pánuo a z vládyk, tu věc mezi nimi srovnati. Pakli by srovnati nemohl a která strana na krále JMt se odvolati chtěla, toho jim hájeno býti nemá, a povinni budou před králem JMtí státi, když by jim JMt rok položiti ráčil. A strany, kteréž by z tohoto margrabství svědomí potřebovaly od osob s stavu panského neb rytířského, ty mají panu hejtmanovi oznámiti, jakého kdo a od koho svědomí potřebuje. A pan hejtman má těm osobám neb osobě rozkázati, aby svědomí tomu, kdož toho žádá, dali neb dal, což by jemu neb jim o tom v pravdě vědomo bylo. A ten každý, komuž by od pana hejtmana rozkázáno bylo, povinen bude svědomí listem pod pečetí svú otevřené podle pořádku margrabství tohoto

Pakli by kdo svědkuo sedlských potřeboval, ti na rozkázání pana hejtmana před úředníky men-
postaveni býti mají a podle pořádku vyslyšáni. A úředníci ty svědky vyslyšíc, zapečetiti mají
anám dáti. A taková sedlská svědomí, tak zapečetěná, před králem JMtí položena býti mají.
stliže by pak kterého měštěnína k svědomí potřeboval, od toho města buď jemu svědomí dáno,
se k soudu zemskému dává. A jestliže by kdo na rozkázání pana hejtmana takového svědomí
nechtěl, aneb svědkuo před úředníky nepostavil, takový od pana hejtmana obeslán a slibem za-
ı býti má, aby před králem JMtí se postavil k tomu roku, když by se ten, kterýž by toho
ımí potřeboval, shaněti měl." [Z. Z. 1545.)

13. Listové bez puohonův se klásti nemají.

Jestliže by kdo žádal na panu hejtmanovi a pánich, aby rozkázali před sebou
položiti: pan hejtman a páni o to rozkazovati nemají, když by puohon nebyl
ly práva jdou.

14. O lidí postavení.

Takéž o lidí postavení aby rozkazováno nebylo, aby postaveni byli, leč by
ıán byl, když práva jdou, krom zlodějských lidí.

15. O kabátích pancířových.

Item. Na tom také zůstáno, aby při žádným sněmu žádný nechodil v kabátě
ıířovém, ani s kulí olověnou neb železnou, ani sekerami neb s kříži; a kdož by
nezachoval a v tom usvěčen byl, má býti vzat v panskou kázni, a pokutu
dáti vedle uznání panského.

XCV.

ědomí městském, jak obyvatelé v městech královských k soudu zemskému svědomí dávati
mají. Léta 1512.

Zřízení zemsk. tišt. z r. 1535 fol. 40; Z. Z. 1545 f. 53; Z. Z. z r. 1604 f. 53.

Jakož jest byl pohnal Mikuláš z Kynšpergku purgmistra a raddu města Brna,
mu postavili k svědomí měšťany, spoluobyvatele jich, před panem hajtmanem,
a rytířstvem v soudu zemském sedajícími. A Brňané tomu odpírali podle smlúvy,
je měli stavěti před panem hajtmanem a pány. Než k tomuto se poddávají:
eli kto potřebovati kterého měštěnína k svědomí, že oni chtí toho každého na
úz obeslati, a podle práva svého vyslyše, to sepsati. Kdež páni i rytířstvo to od
i od jiných měst přijímají, na tento však zpuosob:

Aby takové svědky pod přísahou vyslyšíc, to svědomí městskou pečetí zape-
c, po dvou osobách přísežných před soud zemský poslali zavřené a zapečetěné.
jestliže by se jich samých měšťan jaká pře, o kterúž by před právo zemské od
o pohnáni byli, aneb sami koho pohnali, dotýkala, a strana odporná některých
b neb osoby městské, aneb oni sami k té při potřebovali, tehdy takových svědkuov

sami měšťané slyšeti nemají, než před úředníky menšími je postaviti povinni budou. Bude-li pak potřebí někomu svědomí o hranice neb meze, a že by měštěnínu kterému neb jich obyvatelóm kterým o takových hranicích vědomo bylo, a ten, ktož by takového svědomí potřeboval, jich žádal, aby ten měštěnín, neb obyvatelé městští jemu svědomí o hranice dali: tehdy purgmistr a starší toho města mají tomu neb těm měšťanóm rozkázati, bez póhonu aby svědomí osobní na hranicích dávali, což by jim vědomo bylo, tak jak právo a obyčej na hranicích se zachovává.

XCVI.

Poslové knížetství Slezského zavřeli s markrabstvím Moravským landfryd na patnáct let. V Kladsku 18. prosince 1512.

Orig. ve stavovsk. zemsk. arch. v Brně V. I. 69.

My kniežata, páni, rytieřstvo a města kniežetství Slezského známo činíme tiemto listem přede všemi, kdežkolivěk čten aneboli čtúce slyšán bude, že z rozkázání a povolení krále JMti, pána našeho milostivého, takto jsme se svolili a sjednali a na konec utvrdili, napřed co by bylo ke cti a chvále pánu Bohu všemohúcému a k dobrému a potěšení pána našeho krále JMti a JMti dědicuov i všem lidem, kteří milují dobré a pokuoj.

Najprve jakož svolení a landfryd zemský v tom kniežetství Slezském máme o nepřátely a odpovědníky, zhúbce zemské, zloděje, povalače, fedrovníky i přechovavače všech takových lidí, máme svrchupsaní stavové podle takového svolení a lantfridu skutečně se k tomu jmieti a skutkem to plniti a k tomu sahati, aby takoví zlí lidé prospěchu v tom neměli. A všecka ta svolení naše a landfrid o takových lidech, jak se k nim zachováno býti má, máme vypsána dáti do margkrabství Moravského.

A takto jsme se svolili s obyvateli margkrabství Moravského, abychom se k takovým lidem, kteříž by se řádu a právu sprotivili a pokoji překáželi, k nim se a proti nim beze vše milosti všeckni zachovali v kniežetství Slezském i v margkrabství Moravském, abychom jim miesta v ničemž zlém nedali, nežli proti nim sobě radni a pomocni byli všelikterak. A jestliže by kteří takoví zhúbce zemščí aneb nepřátelé, kteří by byli proti margkrabství Moravskému a utekli by do kniežetství Slezského a tam se přechovávati chtěli, nemáme je přechovávati, ani je fedrovati, ani stanovišť dávati, nežli k nim se všelikterak jakožto k nepřátelóm svým zachovávati a na ně sáhnúti a je vzéti a konec jim vedle jejich zásluhy učiniti.

Kteří by pak takoví kolivěk nepřátelé, aneb zhúbce zemščí anebo zloděje povstali proti margkrabství Moravskému, tehdá ihned pan hejtman Moravský aneb ten, ktož by takového nepřétele aneb zhúbce jměl, má takového aneb takové oznámiti do kniežetství Slezského najvyššému hejtmanu. A hejtman má takového neb takové

po všem kniežetství Slezském oznámiti, aby jeho hleděli tak, jako by jich nepřietel byl. A jestliže by kto aneb která osoba z kterého kolivěk stavu, věda o tom, nesáhl k takovému nepřieteli, k zhúbci aneb k zloději, aneb je fedroval aneb přechovával, tehdy kdož by to koli na takového přezvěděl, má to najvyššému hejtmanu znáti dáti. A hejtman má se k tomu fedrovníku a přechovavači, kterýž mu oznámen bude, tak skutečně zachovati podle svolení a landfrydu zemského, kterýž jest na toho nepřietele aneb zhúbce a zloděje nesáhl, nežli jej fedroval a přechovával; na takového přechovavače fedrovníka, kteréhož by koli stavu byl, aby všecka země podle najvyššého hejtmana zemského slezského skutečně sáhli jako na jiného zhúbci zemského, a tak se zachovali podle svolení zemského a landfridu, aby takový skutečně trestán byl.

A jestliže by kto z margkrabství Moravského jakú škodu vzal od zhúbcí zemských aneb od nepřátel od těch, na kteréž by ten jistý nesáhl aneb je fedroval, že statek takovému od krále JMti a od země má pobrán býti. A ten jistý trestán býti má, jako jiný zrádce. A když by týž statek takovému byl od krále JMti a od obyvatelóv kniežetství Slezského skrze to pobrán, že s toho statku mají se škody navracovati, komuž by se škoda z margkrabství Moravského stala, a vostatek toho statku vzatého má král JMt a země na obecné dobré kniežetství Slezského obrátiti, nikam toho nedávajíc.

A také jestliže by se kdy trefilo z margrabství Moravského, že by honili takové lidi výstupné a zrádné, a on, kohož honí, přes meze by do kniežetství Slezského ujel, proto ten, anebo ti, ktož by honili, nemají od takového honění přestávati, než před se do kniežetství Slezského honiti, ani kterak přestávati, ale pokřik všudy po něm v kniežetství Slezském, kdež přiběchně [sic], učiniti; a kdež by ten pokřik zešel, aneb jak by to honění kdokolivěk viděl aneb zvěděl, všeckni obyvatelé kniežetství Slezského, kteříž o tom zvědí a ten pokřik uslyší, povinni budú, radni a pomocni skutečným honěním býti pod těmi závazky a pokutami, jak zřezení naše a landfrid ukazuje, kteréž jsme jim obyvatelóm margkrabství Moravského vypsáno dali.

A jestliže by se přihodilo, že by takový zhúbce, nepřietel, nebo zloděj na který zámek, město, tvrz, anebo kdežkolivěk v kniežetství Slezském ujel nebo ujeli, aneb ušli, že každý obyvatel kniežetství Slezského bude poviněn [sic] takového aneb takové těm je vydati, kteříž honí. Pakliž by kdo nevydal, tehdy k takovému hned od krále JMti i od obyvatelóv kniežetství Slezského má saženo býti jako na jiného zdrádci [sic] a zhúbci zemského tak, aby každý nepřietel jich z těch svrchupsaných lotróv a zhúbcí zemských, odpovědníkuov, přechovávancóv a nepřátel nepřietel byl náš, kterýž by nám oznámen byl.

A také každý nepřietel náš aby byl nepřietel obyvatelóv margkrabství Moravského, kteréhož bychmy jim oznámili vším tiem spósobem, jakož se nahoře píše. Abychom všechni jednostajně proti nim a na ně skutečně a upřemě sobě pomáhali

a na ně sáhali, beze všech fortelóv spósobem nahoře psaným na každého pomocníka, fedrovníka a přechovavače jich; a kdož by kolivěk nehonil, aneb nehonili podle landfridu a zřezení kniežetství Slezského a se nezachovali, máme k nim a k němu všeckni obyvatelé kniežetství Slezského tak se zachovati pod těmi pokutami, jak svolenie a landfrid zemský v sobě ukazuje.

A kdož by kolivěk honil aneb honili podle zřezení a landfridu zemského a se tak zachovali z kniežat, z pánóv, rytieřstva a měst i sedlákuov, a byl by který z nich od kohokolivěk narčen o takové honěnie aneb zločince jetí, že takový nářek nemá k žádné ujmě na jeho cti a dobré pověsti býti, než že ten, aneb ti, kdož by nařekali aneb dotýkali, má aneb mají každému to napraviti a pro Buoh, pro Matku boží odprositi a řéci, že což jest najpravil [sic], že jest v hrdlo lhal; a dvě neděli k tomu aby u vězení seděl a padesáte kop groší českých pokuty dal, a k tomu všecky škody napravil tomu neb těm, kohož by nařekl.

Tato věc má trvati a státi mězi margkrabstvím Moravským a mězi kniežetstvím Slezským a mězi všemi obyvateli těch zemí do padnádcti leth od datum listu toho pořád zběhlých.

Tomu na svědomie my z buožie milosti Jan biskup Vratislavský, a Kazimír knieže v Slezí Těšinské a Velikého Hlohova, hejtman Hornie i Duolnie Slezie etc., poslové od kniežetství Sliezského s plnú mocí na to vyslaní do města Kladska k jednání s obyvateli margkrabství Moravského o tyto věci nahoře položené k tomuto listu a sjednání, pečeti naše vlastní na miestě našem a vše země přivěsiti jsme dali. Jenž se stalo a dán v Kladšče vo sobotu po svathé Lucie létha páně tisiecého pětistého dvanadctého.

Přivěšeny jsou dvě úplně zachované pečeti.

XCVII.

Král Vladislav II. potvrzuje landfrid, uzavřený v Kladsku mezi stavy moravskými a slezskými. V Budíně dne 22. ledna 1513.

Orig. zemsk. archivu stavovsk. v Brně V. I. 71.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král a margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, že sú na nás vznesli duostojní, urození, stateční, slovutní, poctiví a opatrní biskupi, páni, rytieřstvo, vládyky, Olomučtí a Brněnščí i jiná města margkrabstvie Moravského, věrní naši milí, oznámivše nám, které sú mezi sebú zřízení učinili na sněmu v Kladšče, kterýž držán byl z vuole a z poručenie našeho ten týden po svaté Lucii a jinak o suchých dnech adventních nyní minulých, s biskupem, kniežaty, pány, rytieřstvem Vratislavskými i jinými městy kniežetství Slezského, o to se spuolu srovnavše, kterak by škuodcuom a zhúbcuom

těch zemí zniku a jich pruochodu i také právuom odporným nedopouštěli, i také ktož by jejich nepřátelé býti chtěli kterak kolvěk, aby v tom nás i sebe neopouštěli, tak jakž to mezi sebú zápisy a listy z vobú stran utvrdili jsú, jakož ta všecka věc sama v sobě širšími slovy obsažena těmi listy a zápisy jest. Při tom jsú nás s pilnými prozsbami žádali a prosili, abychme k tomu naše milostivé povolenie dadúce, toho jim potvrditi a při tom jich také obhajovati ráčili.

Kterúžto jejich prozsbu seznavše, že jest slušná a nám, našim dědicuom i jim dobrá a užitečná, takové jejich srovnánie vděčně k sobě přijavše, k tomu naše milostivé povolenie dáváme, a to všecko mezi nimi jednánie tiemto naším listem z jistého našeho vědomie a s raddú věrných našich milých, mocí naší královskú jakožto král Český a knieže najvyšše Slezské potvrzujem a upevňujem, a mocné a pevné činíme, jako by to všecko v tento náš list slovo od slova vepsáno bylo, tak aby v celosti bez všelikterakého přerušenie držáno a zachováno podle těch jejich listuov a zápisuov a podle tohoto našeho potvrzenie a listu bylo. A my v tom také podle nich jakožto pán jich býti a v tom je obhajovati ráčíme proti těm všem, ktož by co proti tomu svolení jejich, kteréž sú mezi sebú již jmenovanými zápisy utvrdili, co předce bráti anebo to rušiti chtěl nebo chtěli kteréhožkolvěk lidé duostojenstvie anebo povahy.

Tomu na svědomie pečet naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v sobothu den svatého Vincencia, léta od narozenie syna božieho tisícého pětistého třinadctého, a království našich Uherského třimezcetmého a Českého čtyřidcátého druhého. Ex commissione propria regie Majestatis.

Přivěšena jest veliká pečet královská česká úplně zachovaná.

XCVIII.

Ze sněmu obecního v Olomouci 24. června 1513.

Codex Wenceslai de Iglavia. MS. zemsk. archivu Mor. v Brně fol. 88.

O židy a lichvy.*)

Svolenie obecní: Najprv aby židé z desíti zlatých jeden zlatý do roka brali, a ze sta zlatých X zlatých, a tak aby se při velikých i malých summách zachovali, z desíti jeden berúc do roka a nic více. A takové lichvy aby židóm na každého puol létha spravovány byly. Pakli by toho kdo neučinil a nespravil, tehdy to žid fojtovi tej dědiny, kdež ten dlužník, oznámiti má, a fojt jemu spravedlivé učiň a dlužníka k tomu drž, aby židu zaplatil. Pakli by toho fojt učiniti nechtěl, tehdy žid stavovati moci buď [sic] každého z tej dědiny, dokudž se jemu dosti nestane. A jestliže by žid který lichvy zadržoval přes puol létha, a toho neohlásil, na to aby jemu žádná lichva nešla a dána nebyla, mimo zřízení zemské etc.

Item. Pójčil-li by který žid na základ, ten také tiem zpuosobem lichvu beř, jeden z Xti do roka, jakož svrchu psáno jest. Než takový základ najprv má fojtovi a konšelóm ukázán býti, a oni to v knihy městské zapište. A přišel-li by kdo a svého co u žida našel, ježto by jemu ukradeno a židu zastaveno bylo, a stál se toho slušný průvod: to má beze všeho uplacování vráceno býti tomu, komuž ukradeno jest. A nechtěl-li by kdo s takových základuov lichvy na každého puol létha spraviti a v tom základ se přestál, žid s tiem základem bude moci učiniti podle zdání svého.**)

Item. Židé nikdyž ve vsech bydliti nemají, než v městech a v městečkách; pakli by kdo proti tomu ustanovení ve vsi židy chovati chtěl, to žádnému trpěno nebuď, než každý o to trestán býti má podle zdání panského a rytieřstva. Actum Olomuntz in dieta Scti Joannis Baptiste Anno MCCCCCXIII°.

*) Z. Z. z r. 1535 s varianty a doplňky fol. 93 b. sq. — Z. Z. 1545 f. 130 sq. — Z. Z. z r. 1604 fol. 117 sq. — **) „Než žádný základ do roka se prostáti nemá." Registr úzký č. 30, MS. archivu mor. v Brně fol. 229 k roku 1500.

XCIX.

Král Vladislav II. žádá obecní rady města Brna, aby vyslala důvěrníky své do Budína ke srovnání různic mezi šlechtou a městy v Čechách. V Budíně 16. října 1514.

Orig. v archivu města Brna B. II. 10. c.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český [král], margkrabie Moravský etc. Opatrn . . . milí! Jakož jsme vám předsím psáti ráčili, abyšte vy k nám do Budína, dva s sebe vyberúc, ke dni svatého Martina najprve příščieho vyslali, a těch ruoznic, kteréž jsú mezi panským a rytířským stavy v královstvie Českém s jedné a stavem městským s strany druhé, jednati a k dobrému konci přivésti dopomohli: i vězte, že toho roku na ten čas z slušných příčin odkládáme až do pondělieho po svatej Katheřině najprve příščieho [27. listopadu]. Protož vám poroučieme, žádajíce toho na vás, abyšte vy ten pondělí po svatej Katheřině najprv příščí k nám do Budína k tomu času, dva z sebe vyberúc, vyslali, aby nám těch ruoznic k dobrému konci přivésti dopomohli, toho nikoli neobmeškávajíce, vědúc, že nám na tom věc vděčnú uděláte. Datum Bude die sancti Galli anno domini etc. XIIII°, regnorum autem nostrorum Hungarie XXV°, Boemie vero XLIIII°. Ex commissione propria Regis.

V zadu: Opatrným purgkmistru a konšelóm města Brna, věrným našim milým.

(Ostatek této sbírky viz v díle XI. Archivu Českého.)

C. XVII.

LISTINY JINDŘICHO-HRADECKÉ

z let 1388—1529.

Vydává **František Tischer.**

(Čísla 1—128 z let 1388—1484 viz v Archivě Českém IX. str. 241—360.)

129.

lřich z Hradce doporučuje abatyši kláštera Starobrněnského syna Jakuba Radmírovského měšťana Hradeckého za písaře.

Bez místa i vročení (1465—1482). Koncept pap. Fam. Neuhaus.

Službu svú VMti vzkazuji, urozená a velebná panno panno mně příznivá! ti oznamuji, že jest předstúpil přede mne Jakub Radmírovský, měštěnín muoj decký, se přátely svými, zpravujíc mne, že syn jeho naň vznesl, kterak by slyšel, VMt písaře svého, kteréhož nynie k potřebám svým jmáte, na druhý rok jeho éž službě držeti neráčíte; při tom mne prosíc jakožto pána svého, abych VMti přímluvu psaním svým učinil, VMt abyste syna již psaného mého poddaného za ıře přijíti ráčili. I já k takové žádosti jich VMti prosím, že jeho za písaře při- ráčíte; neb jakž mne přáteli jeho zpravují o jeho hodnosti, že latinskú, německú skú řeč dobře umí, i v právích sobě rozumí. Mně se zdá, že by se VMti podle jich ívy hoditi mohl. Co jest v tom úmyslu vašeho, VMti prosím, že mi psaním svým ámiti ráčíte a v tom se k němu milostivě jmíti.

Urozené a duostojné v Bozě panně panně N. z Bozkovic, abbatyši králové kláštera tarém Brně ɔc, panně mně příznivé.

Pan Jindřich vládl na Hradci asi od r. 1463 do 1507 (Sedláček IV. 42, 43). Perchta II. z Bozkovic abatyší cisterciátek Starobrněnských v letech 1464—1482 (Wolny, Brünner Diöcese I. 163). Dle toho psán) list někdy v létech 1465—1482. *Red.*

130.

ıek z Waldšteina přenáší dle výpovědi zvolených rozsudí hrad svůj Sádek s příslušenstvím na p. Jindřicha z Hradce.

Bez místa a data (asi 1484?) Koncept pap. Fremde Entien, Sádek.

Já Hynek z Waldšteina i s svými erby vyznávám tiemto listem obecně přede mi, komuž čten a ukázán bude: jakož sme jměli právo dáním najjasnějšího knie-

žete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého krále ɔc, kteréž JMt dal byl právo své na hrad Sádek urozenému pánu Janovi z Walšteina ɔc bratru mému, jeho erbuom, o kteréž právo již psaný pan Jan bratr muoj i já mnoho súdů před právem jměli sme, až pak i opět ta věc mnú a urozeným pánem Jindřichem z Hradce, opravcí kraje Bechyňského, ku právu byla jest přišla. A potom s naší obapolní dobrú vuolí, vzavše sobě mocné ubrmany, totižto urozené pány, pana Ctibora Tovačovského z Cimburgku, hejtmana markrabstvie Moravského, a pana Bočka z Kunstatu a z Horních Kunic, jim sme tu věc v moc a k výpovědi mocně dali. Kterúžto mezi námi výpověď dali jsú a učinili, ceduli davše každému z nás jednu pod pečetmi svými; v kterézto ceduli jeden artikul tento jest zjevně položen, že já Hynek nahoře psaný mám to všechno právo mocně dáti a s sebe i s bratří i erbuov a budúcích našich i s každého, komuž by to právo příslušelo, přenésti na již psaného pana Jindřicha z Hradce a jeho erby i budúcie.

I maje já v těch listech mnohé jiné potřeby své, ježto prvně jich sem dáti nemohl, chtěje, aby sě těm smlúvám vždy dosti stalo, a pan Jindřich i jeho erbové a budúcie v tom opatřeni aby byli: tiemto listem sám sě i bratry své Jana a Václava i našě erby a budúcí zavazuji, zapisuji a slibuji za ně i za sě, tak že ten hrad Sádek s tiem se vším, což k tomu přislušie, s dvory, s rybníky, s lesy, s háji, s horami, s dolinami, s potoky, s řekami, se vsemi k němu dědictvím příslušnými, totiž Kojeticemi, Rokytankú Horní i Dolní, i v Lovkoviciech půl sedma lánu a čtvrt, což k tomu jest, s dvory jejich kmecími, osedlými i neosedlými, i s měštišti i s lidmi tu na nich osedlými nynějšími i budúcími, i rolími oranými i neoranými, s hranicemi, s mezemi, se všie zvuolí, což k týmž vsem a k témuž zbožie svrchupsanému od staradávna příslušie, i se třmi mlýny blíž u hradu ležícími, dávám se vším plným právem a panstviem, ničehuož tu sobě ani bratróm mým ani erbuom a budúcím našim nevymieňuje ani pozuostavuje práva ani zvláštenstvie nižádného. Kterýžto hrad a zbožie svrchupsaná mám a slibuji ve dcky zemské v Brně na prvniem panském sněmu neb konečně na druhém, když dcky zemské otevřeny budú, jemu panu Jindřichovi z Hradce, jeho erbuom a budúcím, a urozenému pánu Janovi z Lomnice a na Mezeříčí, jeho věrné ruce, v též dcky zemské v Brně vepsati a vložiti, a své i bratruov svých i erbuov našich i každého jiného právo umořiti svým nákladem a prací, a po dckách vloženie to jisté právo zpravovati za plná tři leta pořád zběhlá tak, jakož země Moravská za právo jmá, před každým živým člověkem duchovniem i světským, před křesťany, židy i věnnými právy, ktož by koli ten hrad a zbožie právem zemským nařekl.

A též což tu na markhrabstvie jest a k témuž hradu od staradávna nadrželo [sic], ježto tiem listem a dáním téhož krále jse nám dává a ukazuje, točiž městečko Stařičie i s kostelním poddacím, a vsi Čáslavice kromě kostelnieho poddacie, Slavice i s dvorem, Přibyslavice, Římov, s lidmi v nich osedlými i neosedlými, s dvory jich kme-

cími, i s městišti, s rolími oranými i neoranými, s horami, rybníky, lesy, lukami, s hranicemi, mezemi, i s tú se vší zvuolí, kteráž k tomu přislušie a kterémiž koli jmény mohú jmenována býti: toho ve dcky zemské vložiti nemoha, tiemto listem sě i bratry své i erby a budúcie našě zavazuji, a slibuji za ně i za sě jemu panu Jindřichovi z Hradce a jeho erbóm a budúcím, i panu Janovi z Lomnice jeho věrné ruce, zpravovati, zastupovati a vyčišťovati, ktož by to právem kterým koli nařekl, tolikrát, kolikrát by jim toho potřebie bylo, svým nákladem a prací, tak aby oni vždy při tom drženie a právu zuostali bez zmatku.

A my A, B, C, D, E, F, rukojmie a spoluslibce i zprávce s ním se panem Hynkem, bratry a erby jejich svrchupsanými, spuolu s nimi a za ně slibujem rukú společnie a nerozdielnú to všecko, což sě v tomto listu píše, zpravovati a osvobozovati a vyčišťovati podle zněnie listu tohoto. Paklibychom .... [Ležení v Telči.] A ktož by tento list jměl ... Tomu na svědomie, na potvrzenie a na jistotu našě pečeti vlastnie přivěsiti sme dobrovolně kázali k tomuto listu, jenž dán. D.

Přitištěná jedna pečeť Hradecká se zachovala.

Jindřich z Hradce slove v této listině oprávcem kraje Bechyňského, jakž píše se již 14. listop. 1479 v A. Č. IX. 343, a nenazývá se ještě nejvyšším komorníkem, jakž píše se poprvé 23. dubna 1485 v listině doleji otištěné. Pročež přítomný nedatovaný list možno klásti do let 1479—1485. — Výtah ze zápisu krále Ladislava Pohrobka, kterýž ve přítomné listině nazývá se Vladislavem, tištěn jest v A. Č. VII. 580. *Red.*

131.

Jan Reichl z Minichpergu kvituje Jindřicha z Hradce z 50 zlatých.

Bez místa, 13. ledna 1485. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Johannes Reichl z Minichperku vyznávám tiemto listem vóbec přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: Jakož urozený pán, pan Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, pán mój milostivý JMt, dlužen mi jest sto zlatých uherských, na kteréžto zlaté já list na pargameně mám s visutými pečeťmi, v kterémžto listu rukojmie sú tuto Jan z Hodějova, Jetřich z Lukavce, Jiřík Hrobský z Sedlce, Markvart z Vojslavic. I dal mi pán svrchupsaný JMt na tu summu padesát zlatých. Protož já svrchupsaný Johannes Reichl sám od sebe i ode všech erbů i budúcích svých i od toho každého, ktož by na ten mój list hlavní ode mne dobrú vuoli měli, pána svrchupsaného s těch padesáti zlatých quituji, propúštím a mocí listu tohoto konečně prázdna činím, tak že JMt ani JMti erbové a budúcí ode mne, erbuov a budúcích mých ani od žádného živého člověka nemá upomínán býti věčně; neb s JMtí mám konečně smlúvu takovú, že mi JMt má ostatní zlaté dáti na sv. Jiřie najprve přieštího anebo konečně potom ve dvú nedělí. K tomu na svědomie svuoj vlastní sekret přitiskl sem k tomuto listu; a pro lepší jistotu a svědomie prosil sem urozeného pána pana Hynka z Dubé, a urozených panoší pana Václava z Myslína, Bohuslava z Běhařova, Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, že sú k mé prozbě vedle mne své

pečeti k tomuto listu přitiskli, však sobě, erbóm a budúcím svým bez škody; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícého čtyřstého osmdesátého pátého, ten outerý po Božím křtění.

Z 5 přitištěných pečetí dvě odloupnuty.

132.

Jindřich z Hradce prodává mlynáři mlýn pod hradem v J. Hradci pod roční plat.

Bez místa, 23. dubna 1485. Orig. perg. 202.

Jindřich z Hradce, najvyšší komorník králostvie Českého a oprávce kraje Bechyňského, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú: Jakož předkové moji dobré paměti pan Menhart strýc muoj, a pan Jan otec mnoj milý, páni z Hradce , s dobrým rozmyslem i s přátelskú raddú prodali jsú mlýn pod hradem v Hradci v zákup práva purkrechtního za osmnádcte kop grošuov dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského opatrnému Martinovi mlynáři, jeho dětem i budúcím, v ten plat a v ty svobody, jakož se dole šíře vypisuje. Ale že po smrti téhož Martina mlynáře a jeho dětí ten jistý mlýn k znamenitému opuštění přicházel jest, a já to znamenaje, s opatrným Václavem mlynářem smlúvu a konečnú úmluvu učinil sem takovú, že v týž zákup za osmnádcte kop grošuov jemu sem toho mlýna postúpil, jeho dětem a budúcím, tak v ten plat a o ty svobody tuto dolepsané, jakož pak v prvním mým listu světleji sě ukazuje. A poněvadž týž Václav svrchudotčený smrtí ššel, jakož jest věc vědomá, (kterakú, o tom zmienky tuto nebud), udělal jsem smlúvu nad svrchupsané smlúvy a úmluvy s opatrným Oldřichem mlynářem, že jemu a erbuom jeho ten mlýn v týž zákup za osmnádcte kop grošuov sem postúpil; však takto, že já svrchupsaný Jindřich z Hradce vzhlédl sem na téhož Oldřicha mlynáře pro jeho dielo, keréž mně na hrad ku potřebě mé dělal, a potom aby tiem snažněji dělati mohl, tuto zvláštní milost jemu okazuji a činím, že jeho osobě až do smrti jeho samého odpouštím dva mty pšenice a dvě prostici soli; než jiné všecky věci aby mi platil a dával, jakož svrchupsaní mlynáři platili a dávali, jakož v prvním mým listu psáno stojí; tak že svrchupsaný Oldřich a jeho erbové mohú ten jistý mlýn s lukami, s dědinami a s zahradú dolepsanými prodati, dáti v též právo, jakož sami drží, i s tiem učiniti, jakž se jim zdáti bude, jako [s] svým vlastniem bez mé překážky i mých budúcích. Také ty všecky svobody, keréž jsú od starodávna od předkuov mých i jiní mlynáři měli a požívali, i s tiem se vším, což k tomu mlýnu přísluší za drženie mého i jich, jakožto frajunk i jiné také věci, aby nižádnými věcmi on Oldřich svrchupsaný ani jeho erbové od pánuov Hradeckých ani od města Hradce nebyl obtěžován, buďto berněmi, pomocmi, daněmi ani hláskami, kromě úroka s toho mlýna, to jest deset mtuov múky, žitné osm mtuov a pšenice dva mty, a k tomu čtyři prostice soli veliké neb za každú prostici puol kopy, a dva

vepře krmná anebo za každý vepř kopu groší miešenských anebo tolikéž peněz obecně berných, on Oldřich, jeho erbové mně a mým budúcím na každý rok platiti a vydávati povinni budú, počnúce od dání listu tohoto. A viece nemá naň ani na jeho erby sáháno býti. A jestliže by kdy rybník spuštěn byl aneboli stržen, tak že by mlejti [sic] nemohl, tehdy dokudž by tak stál, vody nemaje a nemele, dosud jemu scházeti má na úroce; tak jakož prve scházelo jiným mlynářuom za předkuov mých. A také jestližeby Pán Buoh neuchoval a ten mlýn shořel od miesta bez viny mlynáře, tehdy také jemu má na úroce sraženo býti, dokudžby nemlel, a jakoby i vody neměl, až by i opravil ke mlení. Také i les má jemu a jeho erbuom dáván býti k stavení a opravenie toho mlýna ke vší potřebě i ku palivu s panstvie mého, jako kdy za předkuov mých dáváno bylo, tak aby on mlynář tiem ochotnější k stavení a opravenie toho mlýna byl a býti mohl. Také svrchupsaný Oldřich i erbové jeho mají ten mlýn opravovati sami na svuoj náklad k jich puožitku jako svuoj vlastní. A páni dadúce jim lesu dosti ke vší potřebě toho mlýna, žádných nákladuov na ten mlýn nemají činiti, krom rybníka, hráze a splavu, toho mlynáři nemají dělati, neb to páni mají sami opraviti a udělati na svuoj náklad, ač by se co přihodilo. A dále jakož jsú některé dědiny, lúky a zahrada pro zadrženie úrokuov témuž Vaňkovi svrchupsanému k tomu mlýnu přidány a postúpeny od předka jeho Mikuláše mlynáře, ježto jsú ležely v úrociech městských, jako v starým listu psáno jest, tomu také chci, aby s toho úroku a poplatku vyňaty byly a věčně při mlejně zuostaly s těmi svobodami svrchu psanými. A to vše já svrchu psaný Jindřich z Hradce i s svými budúcimi slibuji nadepsanému Oldřichovi mlynáři i jeho erbuom ctně zdržeti a úplně zachovati beze všeho pohnutie i bez zmatku. A pro lepší jistotu a pevnost vlastní svú pečeť kázal jsem přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie svědomie prosil sem urozeného pána pana Hynka z Dubee, a urozených panoší Bohuslava z Běhařova, ten čas purgrabí mého na Hradci, Jiříka Hrobského z Sedlce, Václava z Myslína, a opatrných purgmistra a raddy města Hradce Jindřichova, že jsú pečeti své vedle mne přivěsili k tomuto listu, sobě, svým erbuom bez škody; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého pátého, v sobotu den svatého Jiřie mučedlníka.

Přivěšeno bylo 6 pečetí, z nichž 5 zachováno.

133.

Po smrti Jindřicha z Kokovic rybníček Hliniště spadne na držitele vsi Ctiboře, a ten dědicům jeho zaplatí za náklad.

Bez místa, 17. června 1485. Orig. perg. 204.

Já Jindřich z Kokovic známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú. Jakož mi urozený panoše Pavel z Hostěšova,

švagr muoj milý, dobrovolně dal a postúpil rybníček řečený Hliniště až do mého života, abych jej požíval, jakž by mi sě najlépe zdálo a líbilo vedle zápisu toho, kterýž od něho mám. Protož já Jindřich svrchupsaný takto vyznávám: jestliže by mne pan Buoh smrti neuchoval, tehdá po mé smrti má ten rybníček dědičně zase spadnúti na toho, ktož by ves Ctiboř v dědictvie držal, a ten bude povinen dáti a zaplatiti dědicuom a budúcím mým za to, což bych já svrchupsaný Jindřich na ten rybníček, jsa toho v držení, naložil, dvadceti kop groší, vždy v každú kopu šedesáte grošuov počítajíc a za každý groš sedm peněz čtúce, penieze dobré střiebrné v zemi České obecně berné. Tomu na zdrženie já Jindřich svrchupsaný svú vlastní pečeť dal sem a kázal přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. A pro další a širší svědomie prosil sem urozených panoší Mikuláše z Lovčic a z Mezného a Oldřicha Babku z Meziřiečí, že jsú své pečeti také vedle mne přivěsili k tomuto listu, však sobě, erbuom a budúcím svým bez škody; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna Buožieho tisícieho čtyrstého osmdesátého pátého, v pátek po svatým Vítě.

Přivěšeny byly 3 pečeti, z nichž jedna jest utržena a dvě zachovalé.

134.

Oldřich Babka z Meziříčí ujišťuje manželce své dluh její.

Bez místa, 20. června 1485. Orig. perg. 203.

Já Oldřich Babka z Meziřiečí známo činím tiemto listem všem vuobec, ktož jej čísti anebo čtúce slyšeti budú. Jakož sem ženě své dluhem ve dcky dědicky vložil ve sto kopách groší českých vešken statek svuoj, však sobě miesto pozuostaviv; i rozumiem tomu, že sem jí vedle toho dluhu, kterýž mi půjčila nad věno nad své, dvě stě kop grošuov miešenských, dostatečně neopatřil, a zvlášť doložil-li bych to miesto v dckách. Protož já svrchupsaný Oldřich slibuji svú dobrú věrú beze všie zlé lsti, toho miesta v dckách nedokládati, leč bych jí ženě své i těch dvě stě kop, kteréž mi nad věno své puojčila, také ujistil. A pakli bych to miesto doložil, tehdy vyznávám tiemto listem, že to miesto, kdež sem doložil, žádné moci mieti nemá dotud, dokudž bych jí věcem svrchupsaným miesto a konec neudělal. I protož já svrchupsaný Oldřich slibuji tiemto listem tomu všemu konec a miesto učiniti na tyto suché dni najprv příští beze všie zlé lsti a forteluov. K tomu na potvrzenie a na zdrženie i lepší jistotu já Oldřich svrchupsaný svú sem vlastnie pečeť dobrovolně dal a rozkázal přivěsiti k tomuto listu; a pro dalšie a širšie svědomie prosil sem urozených pánuov, pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého a oprávci kraje Bechyňského, a pana Hynka Tolštainského z Dubé, a urozených panoší Mikuláše Rúbíka z Hlavatec a Václava z Myslína, že jsú vedle mne pečeti své rozkázali přivěsiti k tomuto listu, však sobě, erbuom a budúcím svým beze škody; jenž jest

dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého pátého, v pondělí po svatým Vítě.

Přivěšeno bylo 5 pečetí, z těch jsou 4 utrženy, pátá trochu porušena.

135.

Anežka z Cimburka činí svého manžela Jindřicha z Hradce svým dědicem.

Bez místa, 17. září 1485. Orig. perg. 205.

Já Anežka z Cimburgka vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú: Jakož mám majestát a obdarování od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava krále Českého a markrabí Moravského, pána svého milostivého, abych své mohla dáti, komuž bych chtěla, za svého zdravého života anebo na smrtedlné posteli; i protož já svrchupsaná Anežka dala sem a mocí listu tohoto dávám všecko právo své, k čemuž kolivěk spravedlnost mám anebo míti budu, buď na dědictví neb zápisích neb kerakú kolivěk spravedlnost, ješto bych já k ní měla, urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstie Českého a oprávci kraje Bechyňského, panu manželu mému milému, jeho erbuom a budúcím, aby s tiem učinil, jakž chce jako [s] svým vlastním, ale však tak, ač jestliže by mne Anežky svrchupsané pán Buoh smrti neuchoval prve nežli pana Jindřicha z Hradce, manžela mého svrchupsaného. Tomu na potvrzenie a pevnost svú sem přirozenú pečeť dala a rozkázala přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. A pro širší svědomie prosila sem urozených pánuov, pana Zdeslava z Sternberka, pana Hynka Berku z Dubé, a urozených panoší Jana z Hodějova, Jana Vlčetínského z Zásmuk, Jiříka Hrobského z Sedlce, a Bohuslava z Běhařova, ten čas purgkrabě na Hradci, že jsú své pečeti vedle mne na svědomie přivěsili k tomuto listu, však sobě a erbuom i budúcím jich bez škody; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého pátého, v sobotu den svatého Lamperta.

Intabulatae sunt litterae istae de serenissimi principis et domini domini Vladislai gratia Dei Boemie regis, Joanne de Šellenberk cancellario regni Boemie de baronibus referrente, anno domini 1489 feria VI post Joannis Baptiste.

Přivěseno jest 7 pečetí, z nichž jedna jest porušena a jedna utržena.

136.

Václav z Tučap kvituje Jindřicha z Hradce ze správy poručnické.

Bez místa, 4. pros. 1485. Orig. perg. 207.

Já Václav z Tučap známo činím tiemto listem všem vuobec: Jakož jest najjasnějšie kniežе a pán, pan Vladislav král České a margkrabie Moravské ꝛc, pán muoj milostivý, ráčil statku mého, kterýž na mne po nebožtíkovi otci mým dědičně spadl jest, mocného poručníka udělati urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, naj-

vyššieho komorníka královstvie Českého a oprávci kraje Bechyňského; i já svrchupsaný Václav vyznávám, že nadepsaný pan Jindřich z Hradce ɔc, jsa poručníkem mým mocným i statku mého, v tom mi jest ve všem věrně a pravě jako dobrý a ctný pán udělal, že já jemu z ničehuož žádné viny nedávám, ale ze všeho dobrého jako svému milému poručníku děkuji a děkovati budu. Protož já častopsaný Václav z Tučap pana Jindřicha z Hradce ɔc svrchupsaného z toho ze všeho poručenstvie quituji, propúštiem a mocí listu tohoto konečně prázdna činím, tak že já ani moji erbové a budúcí ani keří přátelé moji svrchupsaného pána tiem právem nemáme z toho poručenstvie upomínati věčně. Tomu všemu na zdrženie a pevnost já svrchupsaný Václav svú sem vlastní pečet přivěsil k tomuto listu; a pro dalšie a širšie svědomie připrosil sem urozených panoší, Jana z Hodějova, Jiříka Hrobského z Sedlce, Jindřicha z Dráchova, Jana Sádlo z Kladrubec a Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, že jsú vedle mne na svědomie pečeti své přivěsiti dali, však sobě, jich erbuom a budúcím bez škody; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého pátého, v neděli den svaté Panny Barbory mučedlnici buoží.

K listině přivěšeno bylo 6 pečetí, z těch jedna jest utržena.

137.

Václav ze Strahařova s matkou prodal ves Plasnou Jindřichovi z Hradce.

Bez místa, 5. ledna 1486. Cedule řezaná, Fam. Neuhaus.

Leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého šestého, ve čtvrtek před octabem buožieho křtěnie, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem, panem Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem králostvie Českého a oprávcí kraje Bechyňského strany jedné, a urozeným panoší Václavem ze Strahařova a námi Markrethú z Plasné strany druhé, a to taková, že Václav i s mateří svú svrchupsaní prodali jsú ves Plasnú s tiem se vším, což k tomu přísluší a oni toho tu v drženie byli, panu Jindřichovi z Hradce ɔc nadepsanému, za tři sta kop groší českých anebo za šest set kop groší míšenských, vedle obyčeje a řádu země České, a to takto: že pán již jmenovaný má jim dáti na svatého Jiřie najprv příštího tři stá kop groší miešenských, a tři sta od toho svatého Jiří potom v roce. Pakli by pán častopsaný o sv. Jiřie těch tři sta kop nedal, tedy má jim list na se udělati na těch tři sta kop i s úrokem, a úrok ten počnúti platiti od toho svatého Jiří hned na svatého Havla. A jestliže by druhých tři sta kop groší miešenských pán nadepsaný na svatého Jiřie v roce nedal a nezaplatil, tehdy má list na šest set kop groší miešenských anebo na tři sta kop groší českých udělati, a úrok z té summy jim platiti, počnúce na svatého Havla od tohoto svatého Havla v roce příštího. A tak ten úrok má úplně z těch šesti set platiti a vydávati tak dlúho, dokud by strana straně nedala puol leta napřed věděti. A oni také mají sobě rybníky všecky sloviti

do sv. Havla příštího, a lúku sobě tu k puožitku také zséci, a úrok svatojiřský s lidí sebrati, a potom nic viec nemají s těmi puožitky činiti mieti. A také paní Markreta svrchupsaná napřed a Václav syn její vedle nie mají pánu svrchupsanému to zbožie svrchupsané na tyto suché dni najprv příští ve dcky zemské vložiti, a spravovati tiem všiem, což mají anebo mieti budú. A pán svrchupsaný má jim na tu summu svrchupsanú list udělati vedle obyčeje, když mu ve dcky to vloženo bude, ve čtyřech nedělích potom. Dán a psán leta a dne svrchupsaných.

138.

Jindřich z Hradce činí smlouvu mezi odstupujícím a nastupujícím farářem Teleckým.

Bez místa, 17. ledna 1486. Orig. papír. III. K^a.

Ve jméno Buožie Amen. Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého a oprávce kraje Bechyňského, pilně znamenav nedostatek buožieho domu a fary sv. Jakuba apoštola buožieho v Novém Telči s jedné, a nedostatek zdravie ctihodného kněze Tomáše faráře Telecského strany druhé, i boje se, aby čím dále u věcech duchovních tudiež i v zemských týž buožie duom k některým škodám nepřišel; i povolal sem k sobě ctihodných kněží, kněze Heliáše faráře Hradeckého, a kněze Řehoře děkana a faráře Slavonického, kaplanóv svých milých, a o to sem se s nimi radil, kerakbych napřed řečený buoží duom i nemoc téhož faráře hospodáře dobrého zednati a opatřiti mohl. I zdálo se jest nám, že k té věci dobře hodný by byl ctihodný kněz Erhart, té chvíle kaplan Matky buožie v špitále za rybníkem v Hradci; kteréhožto my mezi se povolavše, svú dobrú vuoli nám jest k tomu dal. I chtěje zvěděti vuole kněze faráře napřed řečeného Teleckého, vyslal sem k němu od sebe faráře napřed řečené Hradeckého a Slavonického, aby jeho vuoli na miesto a na konec zvěděli, což jest v budúcím času úmysla jeho, aby jim to zjevil, a s plnú mocí o zjednánie těch věcí mezi jím a knězem Erhartem aby je ke mně zase poslal. Kteréžto poslal jest, mocně na mně a na nich všeho toho spuosobu a jednání přestávaje, jakož toho cedule mně podána k napřed řečeného faráře k jeho žádosti jiného rukú i pečetí potvrzenú [sic]. I měv já často řečené faráře sebú, tudíž také i světské lidi své dobré, s pilností, všecky kusy v ceduli položené s pilností, kterúž jsme mohli najvětšie, vážili jsme, i to, kerak má věc budúcí ve všech kusiech zachována a zdržena býti. Protož z jednostajné vuole a z jednostajného potazu, co má kněz Erhart činiti a povinen býti knězi faráři Teleckému častopsanému, vyřiekáme takto:

Najprve, že častopsaný farář má při svým titulu až do své smrti zuostaven býti, a má curam animarum knězi Erhartovi vikáři věčnému od úřadu Olomúckého na všechen lid k té faře na všaký rok zednati, a to na náklad kněze Erhartuov. A kněz Erhart častopsaný má věčný vikář a hospodář mocný i ve všem řádu u věcech duchovních i světských dobrý ředitel býti k Buohu i k lidem, jakož nepochy-

bujem, než že má se tak jmieti. A ve všech věcech již řečený farář, v duchovních i svěckých, božských i zemských, v kostele, ve dvoře, kněžiem ini lidem světským nic nemá rozkazovati, ale kněz Erhart všecky věci, keréž od starodávna k tomu buožiemu domu přislušie aneb přislušeti budú, má jednati a k své ruce přijímati, a z toho ze všeho buožie duom i všecku čeleď příslušející k kostelu i k farářskému domu má opatrovati. A po tento den farář častopsaný nemá na poli i v rybnících, i také vedle cedule smluvčí, ničím nehýbati, než aby již kněz Erhart tiem vládl jako svým vlastním.

A také faráře častopsaného má jako syn otce opatřiti tiemto obyčejem: Najprve, že jemu faráři samému druhému stravu poctivu dáti má, a kteréž krmi sám kněz Erhart [s] svými kněžími užívati bude, těch jemu na jeho misku dávati má tak, jako na dvě osobě sluší. Tři pinty piva má jemu na každý den vydávati, a to rozdielně, jednu k obědu, druhú k večeři, puol pinty po obědě a druhé puol po večeři. A dni postné pro nemoc jeho, když se postiti nemuož, má jemu ráno i večer opatřiti jiedlem, jakož na nemocného sluší. A to jiedlo a nápoj má fařářuov sluha z kuchyni kněze Erhartovy bráti a do světničky jemu, kdež kazatelé bývali, má jemu nésti. V kterézto světničce kněz farář a v té komoře, v kteréž světnička stojí, i s svým sluhú obydlé má jmieti až do své smrti, a tu světničku muože na svuoj náklad opraviti, jakž se jemu líbí.

Druhé, napřed řečený kněz Erhart má již psanému faráři summu peněz na všaký rok vydávati, počna na svatého Havla najprv přištího tři zlaté uherské, a na svatého Jiřie potom také tři zlaté uherské, a potom opět na svatého Havla čtyři zlaté uherské, a na svatého Jiřie potom také čtyři zlaté uherské. A tak potom na ty roky a na ty dni rozdielně vždy po čtyřech zlatech uherských až do jeho smrti. Item má jemu kúpiti sukni, sedm loket sukna po osmi grošiech od letnic, keréž přijdú vsiež rok. Též také kožich za puol druhé kopy anebo lépe. Od svatého Havla najprv přieštího také úrok; a jestliže Buoh dá, že déle živ bude, na též dni po dvú letú má jemu kúpiti též šaty, a tak vždy až do jeho smrti. Item čtyři prostěradla a dva čechlíky platenné a dvůje třevíce na každý rok má jemu vydávati až do jeho smrti.

A na to na všecko kněz Erhart napřed řečený před duchovniemi i před světskými svrchupsanými, k tomu jednání mnú povolanými, slíbil jest pod svým kněžstviem věrně, ctně a pravě, bezelstně tak všecko v celosti zdržeti a zachovati, což v tomto listu položeno jest. I aby věc počatá miesto a konec měla, častopsané faráře své Hradeckého a Slavonického k mnohokrátpsanému fa[rá]ři Teleckému poslal sem, aby týž slib od něho přijali, a kněze Erharta na právo duchovní kněz děkan Slavonický, kraje toho prelát, a kněz farář Hradecký s purkgrabí Teleckým v drženie světské všech duochoduov, keréž od starodávna k tomu buožiemu domu příslušejí, uvedli.

A to jednání stalo se leta buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého šestého, v úterý na svatého Antonie vyznavatele buožieho. A toho všeho na potvrzenie já

Jindřich z Hradce ɔc svrchupsaný k takovémn jednání svú sem vlastní pečeť přitisknúti rozkázal k tomuto listu.

139.

Markéta Zlenická z Týnce odkazuje dědictví své na Modřanech farnímu kostelu sv. Jiljí ve Starém Městě Pražském.

Bez místa, 25. června 1486. Výpis pap. z 16. stol. 3 K^{a}.

V třetích Ondřejových dskách LXXII.

Margareta Zlenická z Tajnce přiznala se před úředníky Pražskými, že dědictví své v Modřanech, dvory kmecí s platem, na kterých sedí Pavel, který platí puol třetí ß pět gr. platu ročního, Petr Prase, kterýž platí jednu ß XX gr. platu ročního, Mareš, který platí jednu kopu gr. platu ročního, Běta Berova, kteráž platí jednu ß gr. platu ročního, a Ješek, kterýž platí L gr. platu ročního, a plat, kterýž lidé dolepsaní platí z chmelnic, totižto Hanuš IX gr. platu ročního, Mareš, kterýž platí IX gr. platu ročního, Krosna ze dvú kusuov osmnácte gr. platu ročního, Jindřich, kterýž platí IX gr. platu ročního, Štěpán, který platí IX gr. platu ročního, Skalník IX gr. platu ročního, Tavák, kterýž platí IX gr. platu ročního k jednomu, týž Tavák k druhému osm gr. platu ročního; s dědinami, lukami se vší zvolí, což k tomu přísluší, s plným panstvím dala a dáti jest mohla po smrti její a prve nic, na spasení duše a předkuov svých, kostelníkóm kostela fary sv. Jiljí v Starém Městě Pražském a též faře, kteříž nyní jsú anebo nápotom budú. Svrchupsaný plat oni kostelníci od lidí vybierati, na každé roky dávati mají, totiž žákuom tudiež u sv. Jiljí ve škole na jich potřeby VI ß gr. platu ročního, a na lampu v témž kostele sv. Jiljí dvě ß V gr. též platu ročního v časy věčné a budúcí. A jim toho svrchupsaného dědictví a platu dědičné k věčnosti postúpila, však tak, že ona Margareta svrchupsaného dědictví a platu užívati a požívati má až do její smrti toliko, než po smrti její že nadepsané dědictví a plat na svrchu jmenované kostelníky tak, jakož se nahoře píše, připadnúti má plným právem. K kterémužto nadání najjasnější kníže a pán, pan Vladislav z boží milosti Český král ɔc, povolení své milostivě dáti jest ráčil. Posel na to ke dskám od JKMti byl jest Pavel z Jenšteina z pánuov, vypravuje tyto věci napředpsané, jsa od napředpsaného pána pana krále k tomu zvláště vyslaný. Stalo se leta božího MCCCCLXXXVI°, v úterý před sv. Petrem a Pavlem apoštoly boží.

Tento vepis dán jest z desk českých z rozkazání urozeného pána, pana Jaroslava ze Šelnberka a s Kosti, najvyššího komorníka království Českého, pod pečetmi Mikuláše z Brugšteina místokomorníka, a Václava z Chvojence místopísaře téhož království Českého, leta božieho MV^{C}XVII° ten pondělí před sv. Žofií.

Václav z Chvojence, místopísař království Českého.

Takový vejpis jest z desk zemských slovo od slova vypsán, a jest před rukami pod pečetmi nahořepsaných úředníkův; a po shoření desk zemských zase podle sněmovního zuo-

stání do týchž desk jest vložen; a na tom starém pečetěném vejpisu takto stojí napsáno: Tento vejpis ve dsky zemské vložen a vepsán podle sněmovního svolení leta ɔc XLII, v pondělí před sv. Prokopem.

140.

Jindřich z Hradce dává kostelu P. Marie v Jindř. Hradci rybník ve Světci.

Bez místa, 28. srpna 1486. Opis z 2. pol. 17. st. III. Ka.

Ve jméno otce i syna i Ducha svatého Amen. Jindřich z Hradce, nejvyšší komorník království Českého a správce kraje Bechyňského, znamenav, že pomíjejí spolu s časem, kteréžto věci jednají se v času, leč hlasem svědkův a pamětí písma a listův k věčné paměti bývají utvrzeny a zachovány; a poněvadž rodové pomíjejí a rodové navstávají, však smrtí pomíjí všeliký věk; protož zřízením a svobodným rozmyslem listem tímto, jenž jest i bude hůl a podpora věčné paměti k ukázání pravdy a k dovedení jistoty věčné, rozpomenuv se nad předky své milé dobré paměti, kterak jsou oni boží dům a faru Panny Marije JSv. Mti nadali a opatřili, tu kdež i vyzdvihli ke cti a slávě Pánu Bohu všemohaucímu, Panně Mariji jeho milé matce i všem božím svatým v městě Hradci, nyní i na jich šlepěje bohdá následuje, ku paměti týchž svých milých rodičův za jich milé duše, a zvláště urozené P. P. Anešky s Cimburga, nebošky manželky mé milé, napředřečenému božímu domu přispořil jsem a přidal a přidávám rybník v Světsi ve vsi u Zdechova mlýna mým vlastním nákladem do konce a na miesto udělaný, kterýžto rybník od starodávna k svrchujmenované faře příslušel a budaucně ještě příslušeti má. Já svrchupsaný Jindřich z Hradce ɔc jakožto pán dědičný z milosti své nahoře jmenovaný rybník dal jsem a mocí listu tohoto dávám ctihodnému knězi Eliášovi faráři svému Hradeckému i budaucím farářům tu v Hradci a správcům téhož božího domu, takovau měrau, aby kněz farář nynější i budaucí jeho anebo správce toho božího domu na tom oltáři u fary napřed v kůře, před kterýmžto oltáři leží pí. Aneška manželka má milá svrchujmenovaná, každý tejden věčně tři svaté mše slaužili, totižto v pondělí jednu za duše, druhau v sobotu o milé Matce boží, a třetí mezi těma dvěma dny pro peccatis jeden den téhož týhodne, a tak to trvati má věčně.

A neuchoval-li by Bůh kněze faráře nahoře psaného, a potomní faráři neb správce toho božího domu, kterýžby kolivěk byli, nechtěli-li by aneb kterakkoliv zanedbali na svrchu dotčeným oltáři mše svaté tak, jako svrchu vysloveno jest, slaužiti, tehdy já kněz Heliáš farář častopsaný vyznávám tímto listem, že pán svrchupsaný anebo JMti budaucí mají a moci budau zase se v nadepsaný rybník uvázati, a kaplana zvláštního k tomu oltáři a k těm svrchupsaným mšem zednati, aby se tomu dosti stalo. A ten kaplan má živnost svau z užitku toho rybníka míti, a ten rybník věčně nemá od toho oltáře a zaduší odtržen býti. A též jestliže by se mně

knězi Eliášovi faráři Hradeckému svrchupsanému přihodilo, a já také ty svaté mši kterak kolivěk pustil anebo tu věc vedle potřebnosti neopatřil, že by tak slouženy nebyly, jako svrchu psáno stojí, týmž obyčejem má ten oltář tím rybníkem opatřen býti, jako svrchu dotčeno jest. Také já svrchupsaný kněz farář nadepsaný i budaucí faráři moji anebo správci toho božího domu slibují a máme jednoho auředníka výše chovati pro to záduší, aby se těm svatým mšem dosti stalo.

Item, jestliže by se ten rybník svrchupsaný povodní strhl, tehdy já Jindřich z Hradce svrchupsaný anebo moji budaucí, a kněz farář nadepsaný i budaucí faráři, též správce toho božího domu, máme tu strž oba naším základem zadělati a opraviti. A pakli bych já Jindřich z Hradce ɔc anebo budaucí moji toho zanedbati chtěli, tehdy svrchu psaný kněz farář nebo budaucí jeho farář a správce toho božího domu nebude povinen v službě boží tomu oltáři co činiti dotad, dokudžby zase užitkův svých z toho rybníka nebrali. A jestliže by svrchupsaný rybník kdy mocnau rukau skopán byl, tehdy já Jindřich z Hradce ɔc svrchupsaný, nebo budaucí moji, mám a míti budau ten rybník zase opraviti a zadělati vedle potřebnosti. A pokud bych já anebo moji budaucí toho zanedbali, tehdy kněz farář svrchupsaný a jeho budaucí faráři anebo správce toho božího domu nebudau povinni služby boží tomu oltáři nic činiti, nejprve mě Jindřicha z Hradce ɔc nebo mé budaucí napamenauce jednau, druhé, po třetí, a my tomu nic neučinili, a přes to napomenutí který farář anebo správce toho kostela mohl s to bejti a že by sám na svůj náklad ten rybník zadělal a opravil, dokudž by jim ode mně anebo od mých budaucích to, což jsou na to naložili, zase navráceno a zaplaceno nebylo, kterýžto náklad hodně provésti by mohli: nebudau povinni k službě tomu oltáři nic činiti tak dlouho, dokad by se jim od nás dosti nestalo.

A aby to tím pevněji a zachovaleji ode mne Jindřicha z Hradce svrchupsaného i od mých budaucích držáno a k věčnosti zachováno bylo, sám se i všecky své budaucí pod kletbú zavazuji, když to se všeckno a tak v skutku stane, jako v tom listu psáno stojí, tomu oltáři i záduší beze vší ujmy, tehdy také rybník svrchupsaný k věčnosti ode mne i od mých budaucích kterýchžkolivěk od toho oltáře a od faráře i od jeho budaucích aneb správce toho kostela odjat ani odtržen býti nemá. Tomu na zdržení pevnost i věčnou paměť já Jindřich z Hradce ɔc svau vlastní pečeť kázal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. A pro budaucí paměť prosil jsem urozeného pána pana Puothu z Ryzenbergka a na Švihově, nejvyššího sudí království Českého a správci kraje Plzeňského, a urozených pp. Václava z Myslína hejtmana mého na Hradci, Bohuslava z Běhařova purgkrabí, Jiříka Hrobského ze Sedlce, Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, a Jana z Osečen, že jsau vedle mě na svědomí pečeti své přivěsiti dali, však jim, jich erbům a budaucím bez škody; jenž jest dán a psán leta od narození syna božího 1486, v pondělí den s. Augustina doctora slavného.

141.

Eliáš Šech farář Hradecký slibuje, že bude chovati k oltáři a záduší v kostele Panny Marie zvláštního kaplana.

Bez místa, 28. srpna 1486. Orig. perg. 208.

Já kněz Heliáš Šech, farář Hradecký, vyznávám sám za se i za budúcí faráře i správce božieho domu, kteřížby v Hradci byli, tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú: Jakož jest urozený pán pan Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého a oprávce kraje Bechyňského, pán muoj milostivý, ráčil z milosti své nadati oltář a záduší u fary v Hradci v kostele Panny Mariji napřed v kuoře, tu kdež leží dobré paměti urozená paní paní Anežka z Cimburgka pána mého svrchu psaného JMti manželka, tiem rybníkem v Světci ve vsi u Zdechova mlýna, jakož pak JMti list ty věci a artikule v sobě šíře ukazuje a zavierá. Protož já svrchupsaný kněz Heliáš slibuji sám za sě i za budúcí faráře i za správce toho buožieho domu, tomu všemu dosti učiniti a v celosti bez ujmy zachovati tak a puotad, puokud list pána mého milostivého hlavní na to udělaný zní a zavierá bez přerušenie. A také kaplana zvláštnieho na to chovati mám a slibuji, aby se tomu všemu dosti stalo, což k tomu oltáři a záduší přísluší. Tomu na zdrženie a věčnú pamět svú vlastní pečeť přivěsiti sem dal k tomuto listu dobrovolně; a pro širšie svědomie prosil sem urozeného pána, pana Puoty z Ryzmbergka a na Švihově, najvyšieho sudí královstvie Českého a oprávci krajóv Plzeňského a Pracheňského, a urozených panoší Václava z Myslína hajtmana na Hradci, Bohuslava z Běhařova purgkrabí tudiež, Jiříka Hrobského z Sedlce, Mikuláše Rúbíka z Hlavatec, a Jana z Osečnice, že jsú vedle mne k tomuto listu pečeti své na svědomie přivěsiti dali, však jim, jich erbuom a budúcím bez škody. Jenž jest dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého šestého, v pondělí den svatého Augustina.

Ze 7 pečetí žádná se nezachovala.

142.

Jindřich Čakovec z Bohušic dlužen jest své manželce Heleně z Štatnberka 250 zl. uh.

Na Krumlově, 11. června 1487. Orig. perg. 210.

Já Jindřich Čakovec z Bohušic vyznávám tiemto listem atd., že jsem dlužen dluhu spravedlivého věnného puoltřetieho sta zlatých uherských dobrých, zlata, rázu i váhy spravedlivých, urozené paní Heleně z Štatnberka, manželce mé milé. A jestliže by mne pán Buoh prve smrti neuchoval, nežli paní Heleny z Štatnberka manželky mé milé, tehdy po roce pořád zběhlém ote dne smrti mé počítajíc má jí jistina svrchupsaná splněna a dána býti zlatými dobrými uherskými, zlata, rázu i váhy spravedlivý. Pakli by paní Heleně, manželce mé milé, jistina již jmenovaná na čas již

menovaný dána, splněna a zaplacena nebyla, tak jakož svrchu psáno stojí, tehdy má e paní Heleně svrchupsané úrok a plat z komory vydávati a platiti a v moc její dásti, totiž pětmecítma zlatých uherských dobrých, zlata a rázu i váhy spravedlivých, aneb za tolikéž zlatých peněz dobrých střiebrných obecně berných, na každý rok, a to rozdielně, polovici na svatý Havel a polovici na svatý Jiřie, a to tak dlúho a dotud, duokudž by paní Heleně z Štatenberka nahořě psaná jistina svrchupsaná dána a zaplacena nebyla. A my Kunáš z Machovic, purkrabie na Maidštajně, Kunrát Petrovic, Přibík starší z Chlumu, Vaněk z Větřně, Jan Sokolík z Dubé, purkrabie a Roznberce, Jindřich Súdek z Dlúhé, a Bohuněk Čakovec z Bohušic, rukojmie za ndřicha jistce svrchupsaného, s ním a zaň všickni slibujeme dobrú naší vierú křeanskú rukú společnú a nerozdielnú, beze vše zlé lsti tak, aby žádný z nás rukojmí rchupsaných jeden ode druhého se nedělil ani zaplacením svého dielu kterakoli iti se kuodbytí mohl, všickni jednostajně svrchu psané zlaté jistinné věnné paní leně z Štatnberka věřící naší na ten čas svrchupsaný dáti a splniti úplně a docela zmatku a odporu všelikterakého. Paklibychom atd. [ležení v J. Hradci]. Umřel-li také který z nás, buď jistec aneb rukojmie v tom času, jehož pane bože rač řieci, tehdy my živi zuostalí máme a slibujem jiného tak movitého a dostalého na ѣsto toho umrlého v jednom měsieci najprv pořád zběhlým a po napomenutí k sobě oto rukojemstvie přistaviti s obnovením listu tohoto v táž slova, kolikrát by pro rt kterého z nás bylo toho potřebie pod ležením svrchupsaným. A také jestliže paní Heleny z Statnberka nahoře psané pan Buoh smrti prvé neuchoval nežli chupsaného Jindřicha z Bohušic, manžela jejieho, tehdy list tento dále ižádné ci nemá aniž muož jmieti, ani jím kto upomínati má; ale má zase vrácen býti rchupsanému Jindřichovi z Bohušic, manželu jejiemu. A ktož by tento list měl atd. án a psán na Krumlově leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého osmesátého sedmého, ten pondělí po slavném hodu Trojice svaté.

K listině té přivěšeno jest 8 pěkně zachovalých pečetí.

143.

Johanna kněžna Minsterberská všecko své právo, které má po své matce k Hradci Jindřichovu, převádí na Jindřicha z Hradce.

V Praze 24. prosince 1487. Orig. perg. 211.

My Johanna z božie milosti Mistrmberská a Těšínská kněžna ɔc, oznamujem iemto listem všem vuobec a každému zvláště, komuž čtěn a ukázán bude, že s dobrým ozmyslem a radú z přátel a věrných našich milých, všecko své právo, kteréž bychme oli jměli neb mohli jmieti, ješto by nám příslušelo neb příslušeti mohlo kterak koli hradu a městu Hradci Jindřichovu aneb k tomu zboží a statku, což by příslušelo uď po osviecené paní, paní Margetě Mistrmberské a Opavské kněžně ɔc, paní mateři

naší milé šťastné paměti, neb po komkoli jiném, kterak by ty spravedlnosti koli byly neb býti se zdály, a kterak koli mohly shledány býti, buďto dckami neb listy neb i jakžkolvěk; to všecko naše právo dali sme a vzdali a mocí tohoto listu dáváme a vzdáváme, ničehuož sobě tudiež ani svým budúcím dále nepozuostavujíc, urozenému panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku králostvie Českého a jeho dědicuom a budúcím. A všeho svrchupsaného práva, kteréž bychme jměli neb mohli jmieti, sě odřiekáme a naň na svrchupsaného pana Jindřicha a na jeho dědice mocně převedli sme a přenesli, a mocí tohoto listu převozujem a přenášieme; slibujíce tiemto listem sami za sě i za všecky budúcie naše, hradu a města Hradce Jindřichova svrchupsaného, a což k tomu příslušie, nikdá nenařiekati nižádným právem duchovním ani světským, ani jiný žádný naším kterým právem. A kdyžby koli svrchupsaný pan Jindřich neb dědicové a budúcí jeho toho požádali, a my bychme k tomu mohli tehdáž svú dospěšnost mieti, máme a slibujem jemu panu Jindřichovi a jeho dědicuom a budúcím svrchupsaným tu svrchupsanú spravedlnost ve dcky zemské vložiti tak, jakož země Česká za právo má, a sobě z desk zemských vymazati čistě beze všeho zmatku. Pakli by nás pán Buoh v tom času od smrti neuchoval dříve, nežli bychme jemu svrchupsanému pánu Jindřichovi to tak ve dcky zemské vložili, jakož svrchu psáno jest, jehož Bože ostřez, tehdy žádáme pánuov úředníkuov Pražských, aby to všecko naše právo svrchudotčené a list tento náš jemu panu Jindřichovi a jeho dědicuom svrchupsaným ve dcky zemské vložili tak, jako bychom sami osobně před nimi stojiece, bychom sě přiznali. Tomu všemu na svědomie a k jistější a k bezpečnější stálosti a zdržènie pečeť naši jistým naším vědomím a s celým i s plným přiznáním kázali sme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. A pro jistšie svědomie požádali sme slovutných panoší Václava Ruckého z Ruce, Jindřicha Čelo z Čechovic, kancléře kniežetstvie Těšínského, a Jana Cigána z Slúpska, věrných našich milých, že sú své pečeti podle našie dali přivěsiti k tomuto listu na svědomie věcem svrchupsaným; jenž dán v Praze leta božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého sedmého, v pondělí o vigilii velebného a slavného hodu Narozenie syna božieho.

Tento list vložen jest ve dcky zemské k rozkázání najjasnějšieho knížete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého ꝛc krále ꝛc; posel na to od JMti byl jest Petr z Šternberka a na Leštni z pánuo, jsa k tomu zvláště vyslaný, leta 1497, ve čtvrtek den sv. Urbana.

K listině přivěšeny jsou 4 pečeti, z nichž 1 jest porušena.

144.

List krále Vladislava na Německou Radouň, aby nemohla vyplacována býti, daný Jindřichovi z Hradce.

V Praze 27. prosince 1487. Orig. perg. 213.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož

urozený Jindřich z Hradce, najvyššie komorník královstvie Českého, věrný náš milý, má a drží ves řečenú Německá Radúň s jejími příslušnostmi v některých zápisiech, i prosil jest nás, abychom jemu při tom některú milost učiniti ráčili. My znajíce jeho věrné a ustavičné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, a jsúce v tom milostivě k jeho prosbě nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú tuto milost témuž Jindřichovi a dědicuom jeho učinili jsme a tiemto listem činíme a dáváme, aby ani od nás i také budúcích našich králuov Českých, ani od žádného jiného nebyli splacováni s již psané vsi Německé Radúně s jejími příslušnostmi, než toliko od těch osob a k tomu záduší, kdežto spravedlivě příslušie, a jinak nic. A jestliže by ty osoby, komuž a k kterému záduší to příslušie, to vyplatiece i chtěly to zase od téhož zádušie odtrhnúti a komu jinému zavaditi nebo zastaviti, pod kterúžkoli barvú nebo úkladem, nemají té moci mieti, ale mají zase toho témuž Jindřichovi nebo dědicóm jeho postúpiti v té summě, v kterěžto vyplatie jmenovanú ves, a nic výše; a v tom se tak mají zachovati, jinak toho nečiníce. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den svatého Jana Evangelisty, leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého sedmého, královstvie našeho leta sedmnáctého.

Ad relationem domini Johannis de Šelnberk, cancellarii regni Bohemie.

K listině přivěsena zachovalá královská pečeť.

145.

Kıál Vladislav potvrzuje to, což jsou páni z Hradce k zádušim nadali nebo nadají.

V Praze 27. prosince 1487. Orig. perg. 212.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil jest před nás urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, věrný náš milý, a zpravil jest nás, že urození předkové jeho páni Hradečtí některá jsú zádušie nadali, a on také že má úmysl některé platy nebo zbožie k záduší obrátiti; i prosil jest nás, abychom k tomu povolenie naše dáti ráčili, což jest předky jeho k záduší nadané nebo což jím ještě nadáno bude, aby to mocno a pevno bylo. My znajíce jeho věrné a ustavičné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tiem lépe aby mohl a měl nám činiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce k té jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú svolili jsme, tiemto listem svolujem, povolenie naše královské k tomu dávajíce, což sú kolivěk předkové téhož Jindřicha páni Hradečtí kterým zádušim nadali a obrátili, anebo což ještě týž Jindřich kterým zádušim dá, odkáže nebo obrátí, aby to tak mocno a pevno

bylo, jakoby dckami zemskými nebo actami zapsáno a utvrzeno bylo, a to bez našie i všech jiných lidí všeliké překážky; přikazujíce větším i menším úředníkóm desk zemských nynějším i budúcím, kdyžby požádáni byli od téhož Jindřicha nebo od toho, komuž on to poručí, aby tento list ve dcky zemské vložili, tak aby učinili beze všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den svatého Jana Evangelisty, leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesatého sedmého, královstvie našeho leta sedmnáctého. Ad relationem domini Johannis de Šelnberk, cancellarii regni Bohemie.

K listině přivěsena zachovalá pečeť královská.

146.

Jan Koňas z Vydří kvituje Jindřicha z Hradce ze 300 uh. zl.

Bez místa, 8. dubna 1488. Orig. pap. Fam. Neuhans.

Já Jan Konias z Vydřie i s svými erby známo činím tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jako mám na urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, list hlavní, kterýž svědčí na tisíc zlatých uherských, a protož já svrchupsaný Jan Konias nadepsaného pana Jindřicha z Hradce i erby jeho ze tří set zlatých uherských z nadepsané summy propúštím a kvituji, a mocí listu tohoto mocně prázdna činím, sám od sebe i od erbuov svých i od každého člověka živého, tak aby z těch tří set zlatých dále ode mne, od erbuov mých ani od žádného jiného věčně napomienán nebyl věčně, ani erbové a budúcí jeho; nebo já již i erbové moji dále na ten list hlavní, kterýž mně a erbuom mým na tisíc zlatých svědčí, práva a spravedlnosti nemáme, než toliko na sedm set zlatých. A na svědomie toho pečet svú vlastní dobrovolně dal sem přitisknúti k tomuto listu; a připrosil sem urozených panoší Václava z Marejže, Bohuši ze Zvole a z Goldštýna, a Jana z Osečan, že jsú na svědomie toho vedle mne pečeti své přitiskli k tomuto listu, sobě i erbuom svým bez škody; jenž dán a psán leta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého osmého v úterý velikonoční.

K listině přitištěny jsou 4 pečeti, z nichž 2 jsou porušeny.

147.

Mikuláš Roubík z Hlavatec kvituje Jetřicha z Prostiboře ze 100 zl. uh.

Bez místa, 7. srpna 1488. Orig. pap. Fam. Rúbík.

Já Mikuláš Rúbík z Hlavatec vyznávám tiemto listem všem vuobec: jakož mi má dáti urozený panoše Jetřich z Prostiboře, otec muoj milý, po panně Žofce dceři své, manželky mé milé, dvě stě zlatých, jakož pak list hlavní to šíře vokazuje; i dal mi jest již na tu summu sto zlatých uherských. Protož já Mikuláš Rúbík svrchupsaný Jetřicha otce svého již psaného z těch sto zlatých mně daných quittuji, pro-

púštiem, a mocí listu tohoto prázdna činím, tak že já ani moji budúcí z těch sto zlatých Jetřicha častopsaného i jeho budúcí nemám upomínati věčně. Tomu na jistotu svú sem vlastní pečeť přitiskl k tomuto listu. A pro dalšie svědomie prosil sem urozených panoší, Bohuslava z Běhařova a Václava Myslína, hajtmana na Hradci, že jsú vedle mne pečeti své přitiskli, však jim, jich erbuom a budúcím bez škody. Dán ve čtvrtek před svatým Vavřincem leta buožieho 88.

Přitištěny jsou 3 zachovalé pečeti.

148.

Král Vladislav činí Jindřichovi z Hradce a jeho dědicům tu milosť, aby od nikoho se vsi Německé Radouně nebyli splacováni, leč od osob duchovních, jimžto přísluší.

V Praze 28. prosince 1488. Orig. perg. 214.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, věrný náš milý, má a drží ves Německú Radúň v zápisu našem; i prosil jest nás týž Jindřich, abychom jemu a dědicóm jeho při tom některú milost učiniti ráčili. My znajíce jeho věrné a ustavičné služby, kteréž nám činil, činí, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce v tom k jeho prosbě milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a s radú věrných našich, mocí královskú témuž Jindřichovi tuto milost učinili jsme a tiemto listem činíme a dáváme: aby on s dědici svými s již psané vsi Německé Radúně i se všech jejích příslušností od nás i také budúcích našich králuov Českých ani od žádného jiného splacováni nebyli, než toliko od těch osob duchovních, kterýmž ta výplata spravedlivě příslušie. A jestliže by ty osoby duchovnie, kterýmž ta výplata spravedlivě příslušie, to vyplatiec chtěli to pod kterú barvu nebo úkladem komu jinému zastaviti, prodati neb směniti, nemají té moci mieti, ale mají toho témuž Jindřichovi nebo dědicóm jeho v té summě, v kterémžto vyplatie, zase a nic výše postúpiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A ktož by tento list měl s již psaného Jindřicha nebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečet naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v neděli den svatých Mlaďátek, leta božieho tisícieho čtyrstého osmdesatého osmého, králostvie našeho leta osmnáctého.

Ad mandatum domini regis domino Johanne de Šelnberg regni Bohemie cancellario referente.

K listině té přivěšena královská pečeť.

149.

Smlouva mezi Jindř. z Hradce a Mik. Holakovským z Proseče o vesnice Ondřejov, Častrov a Metanov.

Bez místa, 28. ledna 1489. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého devátého, v středu před hromnicemi, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem královstvie Českého ɔc, s jedné, a Mikulášem Holakovským z Proseče strany druhé, a to taková: že pán svrchupsaný má Mikulášovi Holakovskému postúpiti Ondřejova i s rybníkem nasazeným, tak a s tiem se všiem právem, tak jakž jest on Mikuláš Alšovi ve dcky vložil a Aleš pánu nadepsanému; tu sobě žádného práva ani kterú spravedlnost pán nepozuostavuje na tom; a také s toho póhonu jej propustiti, jakož ho Aleš ze škod pohnal, a to konečně na tyto suché dni puostní nynie příští. A k tomu pán má přidati puolčtvrta sta zlatých uherských, a to od tohoto svatého Jiřie najprv příštího v roce, anebo potom ve dvú nedělí konečně. A na to pán má list udělati ve čtyřech nedělech vedle obyčeje a řádu země České. A co se rybníka dotýče, takto jest smluveno: Jakož jest Božejovský se pánem smluvil, aby pán ten rybník tři leta držel, a po těch třech letech aby Božejovský také tři leta držel. Toto Mikuláš svrchupsaný má zase proti tomu udělati: najprv přiřéká Mikuláš, že šest set kop groší zápisu na těch vsech má; a k tomu těch vsí Častrova a Metanova postúpiti má se všiem tím příslušenstvím, tak jakož sám držal a zápis jeho ve dckách svědčí, tu sobě a svým budúcím žádného práva nepozuostavuje, tak s tiem a se všiem má svrchupsanému pánu a jeho dědicuom ve dcky vložiti beze všech forteluov a zmatkuov, a to konečně na tyto suché dni puostnie nynie příští. A jestliže by ten zápis, kterýž on ve dckách má, nemohl žádnému jinému vložiti, než toliko že jemu a jeho dědicuom svědčí, tehdá tu summu, kerúž na těch vsech má, jakož svrchu psáno stojí, aby mi ujistil vedle naučenie úředníkuov menších v Praze, tak abych já, moji dědici a budúcí, mohl tiem právem, kteréž na to zápis má, držeti bez překážky až do splacenie. A k tomu jakož se táhne na nějaký dluh odkázaný buďto jemu nebo dětem jeho od Jakuba z Červeného domu, a pravě, že je toho pět a sedmdesáte zlatých uherských: ten dluh aby mi také dckami ujistil, že on ani děti jeho napomínati a na to se více nevracovati nemají. A to sobě slíbili svú dobrú věrú beze všech forteluov ctně, věrně a pravě zdržeti, a tomu dosti učiniti, což svrchu psáno stojí. Tomu na svědomie a na zdrženie věcí svrchupsaných já Jindřich z Hradce ɔc svrchupsaný, a Mikuláš Holakovský z Proseče, pečeti své vlastní jsme přitiskli k této smlúvě. A pro širší svědomie prosili jsme urozených panoší, Jana Koniasa z Vydřie, Jiříka z Slavíkova, Ruprechta z Laufen a Jiříka z Pálavy, hajtmana na Pelhřimově, jednateluov těchto věcí svrchupsaných, že jsú sobě a svým budúcím bez škody pečeti své na svědomie přitiskli; jenž dán a psán leta a dne svrchupsaných.

K listině přitisknuto jest 6 zachovaných pečetí.

150.

Václav z Marýže svědčí, že měl v opatrování svém list na Šebkovice.

V Telči 29. září 1489. Orig. perg. 215.

Já Václav z Marejže známo činím tiemto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: jakož jsem byl purkrabí na Telči od urozeného pána pana Jana z Hradce, když jsem úřadu stupoval urozenému pánu panu Zdeňkovi z Šternberka, najvyššímu purkrabí Pražskému, poručníku sirotkuov pánuov Hradeckých, že mi jest svědomo, že jsem list na Šebkovice mezi jinými listy v své moci měl; a též jsem slyšel od urozeného panoše Františka z Libivé, že jest od Mikuláše Borovského slyšel, že jest Borovský pravil, že jest ten list četl. A toho na svědomie svú vlastní pečeť dal jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; jenž jest dán a psán v Telči leta buožieho tisiecieho čtyrstého osmdesátého devátého, v úterý den svatého Michala archangela.

K listině přivěšena jedna pečet.

151.

Pavel z Hostěšova odkazuje statek svůj Jindř. z Hradce.

Bez místa, 7. dubna 1490. Orig. perg. 216.

Já Pavel z Hostěšova vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú: Jakož mám list a obdarovánie pod majestátem nejjasnějšieho knížete a pána, pana Vladislava krále Českého a markrabí Moravského ɔc, pána mého najmilostivějšieho, jímž mě JKMt ráčil obdařiti, vuoli a povolenie z své KMti ráčil mi jest dáti, abych já statek svuoj, kterýžkolivěk mám anebo mieti budu, movitý i nemovitý, kterémuž, dá-li Buoh, spravedliv sem, dáti, odkázati a poručiti mohl, komuž by sě mně zdálo a líbilo, za zdravého života svého anebo na smrtedlné posteli, své poručníky statku svého abych zřiediti mohl vedle žádosti a vuole své; jakož pak týž list JKMti v sobě ty všecky věci šieře a světleji ukazuje a zavierá. Protož já Pavel nadepsaný z daru pána Buoha všemohúcieho, s dobrým rozmyslem, zdravého rozumu užívaje, ovšem po sobě zmatkuov žádných pozuostaviti nechtěje, jsa sebe dobře mocen, takovéto zřiezenie udělal sem a mocí listu tohoto dělám:

Napřed ten list a obdarovánie královské dal sem a mocí listu tohoto dávám s svú dobrú a svobodnú vuolí urozenému pánu panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého ɔc, pánu mému milostivému, jeho erbuom a budúcím.

A k tomu vedle obdarovánie svrchupsaného od krále JMti já Pavel z Hostěšova častopsaný již jmenovaného pana Jindřicha z Hradce ɔc i jeho erby a budúcí učinil sem a mocí listu tohoto činím mocné poručníky a nápadníky statku svého

všeho, kterýž mám anebo mieti budu, buďto dědičný aneb jakžkoli jmenovaný, tak aby pán svrchupsaný, jeho erbové a budúcí, po mé smrti mocní poručníci a nápadníci byli. Než dokudž já Pavel nadepsaný ještě v živnosti sem a budu, mám ten statek držeti a užívati, buď dědičný aneb jakžkoli jmenovaný, bez poručníkuov a nápadníkuov mých svrchujmenovaných všelikteraké překážky. A toto sem sobě znamenitě pozuostavil, že za svého zdravého života anebo na smrtedlné posteli mohu a moci budu odkázati a dáti, buď listem neb kšaftem, osobě nebo osobám duchovním neb světským do sta kop groší na miešensko; ten dluh poručníci a nápadníci moji mají po mé smrti spraviti beze všie odpornosti.

Tomu na potvrzenie a pevnost i lepšie jistotu já Pavel z Hostěšova svrchupsaný pečeť svú vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu. A pro dalšie svědomie prosil sem urozených pánuov, pana Václava z Lichtenburka a s Bietova, pana Jana z Šumburku, a urozených panoší Václava z Myslína, ty časy hajtmana na Hradci, Jiříka z Slavíkova a Bernharta z Kozlé, že jsú pečeti své dali vedle mne přivěsiti k tomuto listu, však jim, erbuom a budúcím jich beze škody. Jenž dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyrstého devadesátého, v středu po květné neděli.

Tento list vložen jest ve dcky zemské z rozkázání najjasnějšieho knížete a pána, p. Vladislava Uherského, Českého 9c krále. Posel na to byl jest od JMti Petr z Šternbergka a na Leštně z pánuov, jsa k tomu zvláště vyslaný, leta MCCCCLXXXXVII ve čtvrtek den sv. Urbana.

K této listině přivěšeno bylo 6 pečetí, z nich jedna jest utržena, ostatní zachovalé.

152.

Král Vladislav obyvatelům Volešníka u Hluboké: že pod jich vsí král rybníka dělati nemá.

Na hradě Pražském 23. dubna 1490. Opis. pap. Fremde Entien, Frauenberg.

My Vladislav z boží milosti král Český a markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie 9c, oznamujem tiemto listem všěm: Jakož urozený Jan z Janovic, najvyšší purkrabie Pražský, věrný náš milý, byl jest udělal rybník pode vsí Volešníkem na zbožie našem Hlubockém, a ten rybník jest spustl; že pak lidé té vsi dali sou nám sto kop grošuov za to, abychom toho rybníku nedělali ani drželi, i také skrze dědiny jich žádné vody nevedli ani pojímali. My chtějíce, aby lidé jmenované vsi toho dání nám již psané summy škodni nebyli, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskou, již psaným lidem jmenované vsi nynějším i budúcím tuto milost učinili sme, činíme a dáváme, že my i také budúcí naši králové Čeští, ani žádný jiný, nemáme aniž budem tu zase pod tú vsí toho rybníka dělati ani držěti, i také vody vésti přes grunty té vsi na které rybníky věčně; přikazujíce úředníkuom našim na Hluboké nynějším i budúcím, aby lidi již psané vsi nynější i budúcí při tom při všem, jakož se svrchu píše, zachovali, jinak toho nečiníce pod uvarováním hněvu a pomsty naší i budúcích kraluov Českých.

Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském, v pátek den sv. Jiří, leta božího tisícého čtyřstého devadesátého, královstvie našeho leta devatenáctého. Ad mandatum domini regis.

Tento majestát jest ve dcky zemské vložen a vepsán po shoření desk v kvaternu trhovém, v pondělí po sv. Lukáši leta 1548.

153.

Král Vladislav zapisuje Vilému z Pernšteina hrad Hlubokou.

V Praze 1. května 1490. Opis pap. Fremde Entien, Frauenberg.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže, Lužický markrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem, že pro pilnú a znamenitú potřebu, kterážto jest nyní na nás i na všecku naši korunu Českú přišla, i také pro obecné dobré vší koruny České, urozený Vilím z Pernšteina, nejvyšší maršálek království Českého, věrný náš milý, k žadosti naší půjčil jest nám 24000 zlatých uherských dobrých; my pak chtíce jej v tom opatřiti, aby toho půjčenie škody neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Vilémovi a dědicuom jeho zapsali jsme a zastavili a tímto listem zapisujem a zastavujem hrad náš Hlubokú s městečky, vesnicemi, dvory, lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, rybníky, potoky, vajci, robotami, ospy, kostelními podacími, a konečně se všemi a všelijakými příslušnostmi, poplatky a půjžitky, nic ovšem nevymieňujíce ani pozuostavujíce, čehož jsme sami v držení byli, v těch 24 tisících zlatých uherských dobrých, tak aby oni již psaní hrad Hlubokou se vším jeho příslušenstvím, poplatky a půjžiczky jměli, drželi a jeho požívali bez naší, budoucích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. A také témuž Vilémovi tú mocí právo tímto listem dáváme, jestliže by komuož kolivěk která zboží od téhož zámku Hluboké zůstavena byla, aby ta zboží zase mohl vyplatiti a připojiti k témuž zámku. A jestliže by týž Vilém chtěl kderá zboží dědičná přikoupiti k témuž zámku, to má učiniti s povolením a vědomím naším, a jinak nic. A což by kolivěk vyplatil neb přikoupil takových zboží, ty mají zuostati a připojeny býti k témuž zámku Hluboké věčně, a cožkolivěk za výplatu neb za koupení těch zboží dá, i také což hrazí a rybníkův na těch zbožích i na gruntech Hlubockých nadělá s volí a vědomím naším, i také což náleží na krovy a opravu střech, to všecko vedle toho vyplacení, kúpenie a nákladu, ješto by to hodnými jistotami a registry mohlo ukázáno býti a byly okázáno, to jim všecko s hlavním summou má zaplaceno a navráceno býti. A jestliže by týž Vilém co znamenitého ode zdi stavěti chtěl, to má na nás vznésti a s vuolí naší dělati a jinak nic.

Tuto milosť zvláštní při tom témuž Vilémovi činíce a dávajíce, aby on s téhož zámku Hluboké i se všech jeho příslušností splacován nebyl od nás i také budoucích našich králuov Českých, ani od žádného jiného, bez své vuole do své živnosti. Než

po smrti jeho kdybychom my neb budoucí naši králové Čeští, chtíce od dědicuov neb budoucích jeho již psaný zámek Hlubokou vyplatiti, tehdy máme jim dáti za tu výplatu již psanú summu hlavní, rok plný napřed k té výplatě jim věděti dadouce, to jest 24 tisíc zlatých uherských dobrých, s těmi se všemi summami, což by za výplatu kderých zboží odtud odtržených dali, nebo což by znovu s volí naší k tomuž přikoupili, i také což by s vuolí naší hrazí a rybníkuov naložili, i také což by naložili na opravování krovuov a střech, ješto by to jistotami hodnými nebo registry okázali, to jim všecko s již psanou summou hlavní má úplně dáno a zaplaceno býti; a oni vezmouc ty všecky sumy vcele a úplně, se všemi jeho příslušnostmi, užitky toho roku přišlými, mají nám neb budoucím našim králuom Českým neb těm, od kohož ty sumy přijmou, již psaného zámku Hluboké se všemi jeho příslušnostmi svrchudotčenými zase postoupiti a list tento navrátiti bez všeliké odpornosti. A taky jakož jse jim postoupí týž zámek Hluboká se dvěma sty kopami groší českými úroka pro nynější snažšie chování zámku, i také s někderými svršky nahoře v rybnících i také na dvořích, jakož toho cedule sepsány budou, což jse jim a s čím postoupí, to také s tím se vším mají a povinni budou úplně zase postoupiti.

A kdož by tento list jměl s již psaného Viléma neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby k tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v sobotu den svatých Filipa a Jakuba, apoštoluov božích, leta božího tisícého čtyřstého devadesátého, královstvie našeho leta devatenáctého.

Ad mandatum domini regis proprium.

154.

Jindř. z Hradce dlužen jest 250 zl. uh. klášteru v Nové Říši.

Bez místa, 28. květ. 1490. Orig. perg. 217.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník králostvie Českého, i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Václav z Maryže, Václav z Vydřie, Jetřich z Prostiboře, Bohuše ze Zvole a z Goltštaina, Jan z Osečan a Burian z Borovné, rukojmie a spravedliví spoluslibce za pana jistce svrchupsaného a za jeho erby, s ním a zaň, vyznáváme listem obecně přede všemi, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu puol třetieho sta zlatých dobrých uherských, zlatem i váhú spravedlivých, ctihodnému knězi Bartošovi proboštou v Nové Říši, a velebným pannám, panně Kateřině převoře téhož kláštera, i tomu všemu konventu v Nové Říši, nynějším i budúcím. S kterýchžto zlatých jistinných svrchupsaných máme a slibujem plat roční platiti a vydávati osm kop peněz dobrých rakúských v zemi Moravské obecně berných a to rozdielně, počnúc na s. Havla najprve příštieho čtyři kopy, a na s. Jiří hned potom

příští také čtyři kopy, věřiteluom našim svrchupsaným, a to tak dlúho, dokudžby jim pan jistec svrchupsaný nedal puol leta napřed věděti při některým času úroka placenie, chtěje jim jistinu zlatých svrchupsaných zase dáti a zaplatiti. A ten svrchupsaný plat ročnie nadepsaný pan jistec ukazuje jim věřiteluom našim častopsaným, aby jim rychtář v Želetavě platil a vydával rozdielně tak, jako se svrchu píše, bez odpornosti i zmatku všelikterakého. To my rukojmie svrchupsaní slibujem a věřiteluom našim již psaným ctně, věrně a pravě zdržeti. Pakli bychom toho neučinili . . . . [ležení v Jemnici]. Dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřstého devadesátého, v pátek před slavným hodem Ducha svatého.

K listině té bylo přivěšeno 5 pečetí, ale všecky jsou utrženy.

155.

Jindřich z Hradce dlužen jest 200 kop gr. míš. Bohuslavovi z Běhařova.

Bez místa, 8. června 1490. Orig. perg. 218.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jiřík Hrobský z Sedlce, Vilém Ruoth z Dierného a Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmie za pana jistce svrchupsaného, vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu dvě stě kop groší miešenských dobrých, vždy za každý groš sedm peněz počítajíce, urozenému panoši Bohuslavovi z Běhařova a jeho budúcím i tomu každému, kdož by tento list měl s jeho dobrú a svobodnú vuolí; kteréžto penieze již psané my jistec a rukojmie nahoře psaní máme a slibujem naší dobrú vierú křesťanskú dáti a zaplatiti věřiteli našemu a jeho budúcím na časy dolepsané, počnúce na sv. Havla po dánie listu tohoto najprve příštieho sto kop groší miešenských, za každý groš sedm peněz počítajíce, a na sv. Jiřie hned potom příštího také sto kop miešenských, za každý groš sedm peněz počítajíce, beze všeho zmatku úplně a docela. Pakli bychom toho neučinili . . . [ležení v Jindř. Hradci]. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu my nahořepsaní jistec i rukojmie pečeti naše vlastní s naším vědomiem i s přiznániem dali sme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna Buožieho tisícieho čtyřstého devadesátého, v úterý před slavným hodem Buožieho těla.

K listině přivěšeno 5 pečetí, ale všecky jsou utrženy.

156.

Jindř. z Hradce dlužen jest 300 zl. uh. Vilémovi z Onšova.

Bez místa, 28. června 1490. Orig. perg. 219.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiří

Hrobský z Sedlce a Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmie a praví spoluslibce za pana jistce svrchupsaného, s ním i zaň slibujíce vyznáváme tiemto listem . . . ., že jsme dlužni dluhu pravého a spravedlivého tři sta zlatých dobrých uherských, zlatem i váhú spravedlivých, urozenému panoši Vilémovi z Onšova a paní Anně z Onšova, dceři jeho a jich budúcím i tomu každému, ktož by tento list měl s jich anebo jedno z nich dobrú a svobodnú vuolí; kteréžto zlaté svrchupsané, to jest tři sta zlatých dobrých uherských, jako svrchupsáno stojí, my všichni jistec a rukojmie nahořepsaní máme a slibujem naší dobrú věrú křesťanskú dáti a zaplatiti věřiteluom našim anebo jednomu z nich na svatého Jiřie po dánie listu tohoto najprv příštího aneb konečně po svatým Jiřie ve dvú nedělí pořád zběhlémi [sic], beze všeho zmatku úplně a docela bez prodlenie. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení ve Vlašimi]. Dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyrstého devadesátého, v pondělí u vigilii svatých apoštolóv Petra a Pavla.

Přivěšeno 5 pečetí, z nich 1 porušena.

157.

Jan z Dubče činí smlouvu svatební s poručníky Elišky z Kraselova.

Bez místa a data (ok. 1490?) Koncept pap. Fam. Dubeč.

Já Jan z Dubče a na Pruohonicích vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že sem přátelskú smlúvu a konečnú učinil s urozenú paní Dorotú z Hobzie a urozeným panoší Janem z Kraselova a z Hoštic, jakožto poručníky urozené panny Elšky z Kraselova, a také na místě téhož Jana se všemi strejci svrchupsané panny a s urozeným panoší z Vranieho, a to takovú: Nejprve co se viery dotýče pod jednú, aby od toho tištěna nebyla ani dobrú ani zlú vuolí, ani skrze sám se ani skrze jiné které osoby duchovní i světské. A také skrze to k ní žádné zle vuole nemám mieti. A by pak sama chtěla přestúpiti na jinú vieru, nemám jí toho dopustiti. A kaplana kdyby žádala anebo jí toho kdy potřebie bylo kolikrát kolivěk, že jí mám zjednati, a to kněze pod jednú spuosobú k spovědi i k správě. A dal-li by nám milý Buoh dětí spolu, kterého koli pohlavie mužského neb ženského, a ona toho žádost měla, aby jejie viery byly, tehdy já nikterak nemám proti tomu býti, než má všecku vuoli k tomu. A co se věna dotýče, to co paní dáno bude, abych na viec nesáhal, ona ani já žádným právem vymyšleným, a to až do mé smrti. Pakliby co z své dobré vuole paní Dorota anebo strejcové jejie chtěli jí co dáti, buď za zdravého života anebo po smrti, to já mám k věnu jejiemu připsati a to tak opatřiti, aby svým jista byla. A to já svrchupsaný Jan slibuji paní Dorotě z Hobzie, panu Janovi z Kraselova a z Hoštic i všem strejcuom panniným, a panu Jindřichovi z Vranieho, tyto všecky artikule svrchupsané ctně,

věrně a pravě zdržeti beze všech forteluov. Tomu na svědomí pan Jan z Ledec a [na] Chvalovici . . . .

Podle osob, z nichž některé vyskytují se u Sedláčka III. 197, list tento pochází ze sklonku 15. věku.

158.

Jindřich z Hradce dlužen jest 1000 kop gr. bratřím Zdeňkovi a Jiříkovi ze Šternberka.

Bez místa, 29. dubna 1491. Orig. perg. 220.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, i s svými budúcími, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Vítha ze Rzavého a na Dobronici, Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Markvart z Vojslavic, Vilím Ruoth z Dierného, Jiřík Hrobský z Sedlce, Heřman z Vojslavic, Mikuláš Mezenský z Lovčic, Jan z Trnové, Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň slibujíce vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu tisiec kop groší dobrých českých, urozeným pánuom panu Zdeňkovi a Jiříkovi bratřím vlastniem z Sternberka a na Konopišti a jich budúcím. S kterýchžto peněz jistinných svrchupsaných máme a slibujem věřiteluom našim nadepsaným sto kop groší českých dobrých v zemi České obecně berných, a to počnúce na svatého Jiří po dání listu tohoto najprv přieštieho sto kop groší českých dobrých v zemi České obecně berných, a potom od toho svatého Jiří v plným roce opět sto kop grošů českých obecně berných, a tak potom vždy na každý rok na ten čas již jmenovaný ten jistý plat platiti a vydávati máme tak dlúho a dotud, dokudžby nám věřitelé naši nadepsaní nedali rok napřed věděti buďto při svatým Jiří aneb při svatým Havle, chtíce jistinu svrchupsanú od nás zase mieti. Tehdy v tom roce po dání napřed věděti máme a slibujem jim svrchupsanú jistinu zaplatiti úplně a docela i s úrokem na to přišlým. A též také jestliže bychom my nadepsaným věřitelóm našim dali rok napřed věděti buďto při svatým Jiří aneb při svatým Havle, chtiece jim jistinu svrchupsanú zase navrátiti, tehdy ji mají v tom roce přiešliem od nás přijieti s úrokem na to přišlým, a list tento nám hned vrátiti beze vší odpornosti. Paklibychom toho neučinili . . . . [ležení v Benešově]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho, v pátek před sv. Filipem a Jakubem, apoštoluov buožích.

Z 10 pečetí zůstaly jen 2, ostatní jsou utrženy.

159.

Jindřich z Hradce zakládá u Františkánů v J. Hradci mše zádušní.

Bez místa, 14. listopadu 1491. Orig. perg. v městském museu.

Ve jméno božie Amen. Jakož všeliký člověk znaje nebezpečnost zdraví svého, mysliti má při rozumu jsa, duši svú opatřiti a milému Bohu z daruov těch, kterýž

mně ráčil popřieti, čest a chválu jeho rozmnožiti. Protož já nynějšiem i budúciem tiemto listem oznamuji, že leta a dne tohoto, jakož se píše od narození syna buožieho tisícého čtyřstého devadesátého prvnieho, v pondělí po svatém Briccij, stala se smlúva mezi mnú Jindřichem z Hradce, najvyššiem komorníkem královstvie Českého, a mezi nábožným otcem bratrem Martinem zákona svatého Františka Conventualského, filozophie a najsvětejšieho písma svaté theologie lectorem, a nad bratřími i nad sestrami téhož zákona s plnú mocí commisarius a vikářem po královstvíe Českém, a mezi guardianem a všemi bratřími téhož zákona kláštera svatého Jana v městě mým v Hradci.

Najprve toto, že každý den v kaple v té, kteráž jest při témž klášteře a svěcena jest ke cti a k chvále Panny Marie Narození, slúžiti mají věčně na každý den jednu mši, a to tak, jakž duole psáno stojí: najprve v neděli o svaté Trojici, v pondělí o svatém Jakubu, v úterý o svaté panně Barboře, v středu o svatých deset tisíc rytieřuov, ve čtvrtek o svatém Krištofovi, v pátek zádušní mši za mne zejména, za otce, mateř a za všecky mé předky, a za ženu mú, a za Jeronýma z Khienostu, a k tomu za všecky duše křesťanské, kteréž nic jiného nemají než obecní prosbu; v sobotu o svaté Anně. To jeden tejden. Pak druhý tejden najprv v neděli o zvěstování panně Mariji, v pondělí o navštívenie panny Marie, v úterý o narození páně Kristova, v středu o obětovánie páně Kristova do chrámu, ve čtvrtek o třech králích, v pátek o Panně Marije na nebesa vzetie, v sobotu o narození panně Marije. A tak vždycky jeden tejden aby slúženo bylo, jakož prve dotčeno, a druhý tejden, jakož posléz jmenováno.

A nahoře v tom kostelíku, jakož slove Miřičina kaple, také má slúženo býti od těch bratruov svrchupsaného kláštera dvakrát do téhodne, a to vždycky od sv. Jiří počnúc až do svatého Martina, a to v pátek za ty duše, jakož nahoře psáno stojí, a v sobotu o obětování panny Marije do chrámu aby bylo čteno. A jestli kdy který svátek přijde toho svatého neb té svaté, kterýmž jest ten oltář svěcen v též kaple, aby o tom svatém slúžili na ten den a svrchupsaných mší pro toho dědice téhož oltáře poopustili ten den.

Toto také jest smluveno, že každého čtvrt leta vždycky ten úterý po suchých dnech příští v témž klášteře v té kaple narození panny Marije zpievati mají vigilji s devieti leccemi a laudes, a na zajtřie mše zpievaná a dvě čtené zádušné za ty duše, jakož svrchupsáno stojí za všecky. A jestliže by bezelstně na ten den pro nedostatek kněží ty dvě mše čtené naplniti nemohli, tehdy hned nazajtřie naplniti povinni jsú, neb konečně třetí den. A k té službě aby bylo tak zvoněno, jakž k takové službě zvoniti obyčeji mají.

K té službě zádušní já Jindřich z Hradce svrchupsaný s budúcími svými povinen budu dáti čtyřie svíce voskové, a ty když při té službě shoří, jiné čtyři dány

býti mají, když čas a den k té službě přijde. Též i příkrov na paru. Protož já Jindřich z Hradce svrchupsaný znaje, že bratřie svrchupsaného kláštera hodni jsú odplaty, za takovú jich práci a službu nynějšiem i budúciem bratřiem kláštera mého svrchupsaného sám se, dědice i budúcie své zavazuji tiemto listem dávati jim čtyři kopie míšenských groší do roka, a to rozdielně: na den svatého Jiří dvě kopě míšenských groší, a na svatého Havla dvě kopě též míšenské, a tak věčně. A ten plat jim ukazuji v městě mým v Hradci. A k tomu purgmistra a rychtáře města mého Hradce nynějšieho i budúcieho tiemto listem zavazuji, aby jim to věčně najprv z úroka městského na dni svrchupsané dávali tak, jakž tento list svědčí, a ten plat aby guardianovi byl vydán, kterýž dvě kopě na kapě bratřiem obrátiti má, a dvě kopě na kucheni. A k tomu povinen jim dáti budu každý rok dva děvery kapruov a osm věder biely takovéž, jakož tu lidem prodávány budú, a to z najprvnějšieho rybníka, který na prodaj loviti budu. Také zvláště jim povinen budu dávati z komory své na polepšení zdraví čtyřikrát do roka, když tu službu zádušní mieti budú, totiž vždycky ten úterý po suchých dnech aneb hned na zajtřie, deset groší míšenských, a ty guardianovi aneb procuratorovi vydány býti mají. A jakož k častopsanému klášteru role, lauky a stodolu mají, z kterýchžto úrok měli by mi dávati, z milosti své a jim na polepšení ten úrok jim odpúštím, takže mně, erbuom a mým budúciem z těch dědin a stodoly úrok věčně dáti nemají, však tak, dokudž oni sami ty dědiny držeti a těžiti budú. A jestliže by kdy budúcně těch dědin odbyli, buď trhem neb odměnú, aneb komu pronajímajíc, tehdy ten anebo ti, kteří by ty dědiny drželi, povinni budú mně, erbuom neb budúciem mým z nich úrok platiti, jakž registra ložná ukazují. Též jestliže by sobě bratřie nahořepsaného kláštera dědiny viece, nežli nynie mají, přikúpili: z těch přikúpených platiti úrok byli by povinni mně, erbuom neb budúciem mým vedle ložných register.

Tomu na zdržení, na svědomie a na potvrzení věcí svrchupsaných, já bratr Martin, vikář svrchupsaný, pečeť svú přivěsil sem; já bratr Bartoš, guardian častopsaného kláštera, pečeť svú také k té smlúvě přivěsil; a my všichni bratřie jednosvorně a dobrovolně pečeť conventskú za nynější i za budúcí na zdržení těch smluv k tomu listu přivěsili jsme; jenž jest dán a psán leta a dne svrchupsaných.

Visí 3 zachovalé pečeti, a 1 jest vyloupána.

160.

Jindřich z Hradce dlužen jest 75 kop gr. Rinartovi z Říčan.

Bez místa, 14. listop. 1491. Orig. perg. 221.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník království Českého, i s svými budúcími, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiřík Hrobský z Sedlce, Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmie za

pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu pět a sedmdesáté kop groší českých dobrých urozenému pánu, panu Rinartovi z Říčan. S kterýchžto peněz jistinných máme a slibujem věřiteli našemu svrchupsanému patnádste kop peněz dobrých střiebrných, na míšensko počítajíc, úroka a platu ročnieho platiti a vydávati, a to rozdielně počnúce na svatý Jiří po dánie listu tohoto najprv příští puol osmý kopy peněz dobrých na míšensko počítajíc, a na svatý Havel ihned potom budúcí tolikéž puolosmý kopy svrchu jmenovaných. A tak potom vždy na každý rok na ty časy již psané ten jistý plat platiti a vydávati máme věřiteli našemu svrchupsanému tak dlúho a dotud, dokudžby nám věřitel náš nadepsaný nedal puol leta napřed věděti buď při svatým Jiří aneb při svatým Havle; a též také jestliže bychom my svrchupsanému věřiteli našemu puol leta napřed věděti dali, chtiece jemu jistinu svrchupsanú zase navrátiti, tehdy mají ji v tom polúletie přišlým od nás přijieti s úrokem na to přišlým toho poluletie, a list nám tento hned zase vrátiti beze vší odpornosti. Paklibychom toho neučinili... [ležení v Jindř. Hradci]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyrstého devadesátého prvnieho, v pondělí po svatém Martinu.

K listině té přivěšeno bylo 5 pečetí, ale všecky jsou utrženy.

161.

Bratří Václav a Jiřík ze Slavíkova smluvili se o statky své.

V Hradci Jindř. 6. ledna 1492. Orig. perg. 222.

My Václav a Jiřík bratřie z Slavíkova známo činíme tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že jsme dobrovolnú smlúvu udělali a sobě nadto slíbili svú dobrú věrú, ctně, věrně a pravě zdržeti beze všie zlý lsti a forteluov, o statek náš, kteréž kolivěk máme buď na zemi neb na svrchcích, a to takto: Abych já Václav z Slavíkova všecka ta zbožíčka držel, kteráž na zemi jsú a v držení sem jich byl, krom v Rovný, což tu máme, to má bratr muoj Jiřík sobě prodati, a já tiem statkem, kterého sem v držení, spravovati; a ty penieze, když bratr muoj Jiřík v svú moc vezme v summě, utráceti nemá bez mé rady a vuole, než jich užívati, pokudž mi se najlép a najdál líbiti bude až do smrti své. A k tomu má bratr muoj Jiřík držeti dvuor Jezovec z jeho příslušenstvím; a tak aby on ten diel, dvuor Jezovec s těmi penězi za ty lidi v Rovný, měl až do své smrti a toho užíval se všemi svrchky. A já Václav abych toto zbožíčko s svrchky také držel i užíval až do smrti své, kterého sem v držení, a bratr muoj Jiřík aby se na ten diel, co sem já v držení, do mé smrti více netáhl, aniž já Václav jemu na jeho diel táhnúti se nejmám, též do jeho smrti. Než toto sem já Václav sobě znamenitě vymínil a k tomu mi bratr muoj Jiřík svolil, abych mohl odkázati přáteluom svým chudým

z statku našeho do dvú set kop na míšenský groš; k tomu mi se jest bratr muoj Jiřík podvolil a to zplniti po smrti mé slíbil. A také jsme sobě slíbili, že těch statkuov umenšiti nemáme, aniž se vejš dlužiti; než kterého by Buoh neuchoval, aby z jednoho na druhého statek spadl. A toto jest také mezi námi smluveno, což máme služby bratra našeho Jana nebožtíka u pana Beneše Waitmilnara, což kolivěk té služby dobudem, o to se věrně a pravě děliti máme, však ty penieze žádný z nás utráceti nemá bez druhého vuole, než jich užívati jakž najlépe muožem až do smrti. A tyto všecky věci, který se svrchu píší, smlúval jest mezi námi urozený pán, pan Jindřich z Hradce, najvyšší komorník království Českého ɔc; a před JMtí jsme sobě rukú dáním pode ctí a věrú slíbili, ty všecky věci věrně a pravě, jakž svrchupsáno jest, zdržeti. A prosili jsme JMti obapolně, že ráčil na svědomie těch smluv pečeť svú přivěsiti; a my také Václav a Jiřík, bratřie svrchupsaní, na pevnost a na zdržení těch smluv pečeti své jsme k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Hradci Jindřichově v pátek na den svatých Tří králóv, leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého devadesátého druhého.

Byly přivěšeny 3 pečeti, z nichž 1 utržena a 1 porušena jest.

162.

Jindřich z Hradce dlužen jest Jiřímu z Krajku 300 zl. uh.

V Hradci J. 16. ledna 1492. Orig. perg. 223.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, i s svými budúcí[mi], a my Václav z Marýže, Jetřich z Prostiboře, Jan z Řečice, Mikuláš Rúbík z Hlavatec, Jan z Osečan a Burian z Borovné, rukojmie za pana jistce svrchu psaného, s ním a zaň slibujíce vyznáváme tiemto listem . . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu tři sta zlatých uherských dobrých na zlatě i na váze spravedlivých, urozenému pánu panu Jiřiemu z Krajku a na Lantšteině i jeho erbuom, a jeho věrné ruce urozenému pánu panu Kunrátovi z Krajku a s Lanšteina, bratru jeho. Kterážto zlaté svrchupsané já jistec i my rukojmie svrchupsaní slibujem svú dobrú a čistú věrú, rukú společnie a nerozdielnú, těch tři sta zlatých uherských svrchupsaných dáti a zaplatiti úplně a docela od datum listu tohoto o svatém Havle najprv příštím a v moc věřitelóm našim svrchupsaným na ten den svrchupsaný položiti aneb konečně ve dvú nedělích potom. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Dačicích]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán v Hradci v pondělí před svatým Antoni, leta páně tisícého čtyřstého devadesátého druhého počítajíc.

K listině přivěšeno 7 pečetí, z nich 4 jsou zachovány a 3 utrženy.

163.

Jindřich z Hradce dlužen jest 200 zl. uh. Konrádovi z Krajku.

Bez místa, 17. ledna 1492. Orig. perg. 224.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, i s svými budúcími, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiřík Hrobský z Sedlce, Jan z Vlásenic a Oldřich Babka z Mezeřiečí, rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním i zaň vyznáváme tiemto listem... že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu dvě stě zlatých uherských dobrých zlatem i váhú spravedlivých, urozenému pánu panu Kunrádtovi z Krajku a z Lanšteina i erbuom jeho, i jeho věrné ruce urozenému pánu panu Jiřiemu z Krajku a na Landšteině; kteréžto zlaté máme a slibujem věřiteluom našim nadepsaným dáti a zaplatiti úplně a docela beze všie odpornosti i zmatkuov všelijakých na Boží Narození po tohoto listu datum najprv příští, aneb konečně ve dvú nedělí potom. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Nové Bystřici]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán leta od narození syna buožieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, v úterý den svatého Antony.

K listině té jest přivěšeno 6 zachovalých pečetí.

164.

Mikuláš Švehla z Kumžaku postoupil dva hlavní listy od Menharta z Hradce Jindřichovi z Hradce.

Bez místa, 2. března 1492. Orig. perg. 225.

Já Mikuláš Švehla z Kunžaku, v ty časy hajtman na Telči, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čtěn nebo čtúcí slyšán bude, že sem dal i mocí tohoto listu dávám svú dobrú a plnú vuoli k listuom hlavním s visutými pečetmi, kteréž mám s dobrú vuolí řádně první, jímžto pan Menhart z Hradce dobré paměti i s svými erby a budúciemi vyznává, že jest prodal zbožie své vlastnie ve vsi Němčiciech u Bielkova a dvuor poplužný s rybníkem a s rybništěm, jenž slove Harlík, a dvě polúlání pod tiem dvuorem na konci vsi, s lidmi platnými i purkrechtnými, s rolí ornú i neornú, s chrastmi i s chrastinami, s pastvami, s lukami, s potoky i s tiem potuočkem celým vedle luk dvorových, se všemi také poplatky i požitky k témuž zboží od starodávna příslušnými, i s plným panstviem, Štěpánovi Krajčiemu z Němčic i jeho budúciem. Při kterémžto listu pečeti přivěšeny k svědomí urozeného pána pana Heřmana z Lantštýna a z Borotína, pana Bohuše z Stráže, slovutných panoší Arnošta z Leskovce, Markvarta z Vojislavic ten čas purkrabie na Hradci, Petra z Újezda, Jana z Borovné. Druhý list, kterýmžto týž pan Menhart prodal a stoupil témuž Štěpánovi Krajčiemu z Němčic zbožie své vlastnie, kteréž přieslušie k Bielkovu, ve vsi v Němčiciech, čtyři polúlání a pět čtvrtí, s lidmi platnými a purk-

rechtními, a v Hostkovicích jeden lán, se vším plným panstvím a příslušenstvím i se všemi poplatky a požitky jakžkoli jmenovanými, tak a s takovými přieměnkami, jakož týž listové hlavní to vše plněji v sobě zavierají a svědčí. A při témž listu jsú pečeti k svědomie statečného rytieře Jana řečeného Drha z Dolan odjinud z Kněžic, a slovutných panoší Arnošta z Leskovce, Milosty z Heršic, Marše z Vydřie, Jana řečeného Házl z Písečného, Jana z Borovné. Kteréžto listy já svrchupsaný Mikuláš Švehla s dobrú vuolí dal sem dobrovolně a mocí listu tohoto dávám svú plnú a svobodnú vuolí urozenému pánu panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, erbuom a budúciem jeho, moc podle toho dávaje i plné právo to, nač listové výš dotčení svědčí, mieti, držěti a požívati toho i s tiem se vším a s týmiž listy i také s tú dobrú vuolí mú výš dotčenú, kterúž já na též listy mám, když a což se jemu nebo erbuom a budúciem jeho líbí nebo líbiti bude jakožto s jeho vlastním učiniti, bez každých lidí k tomu jakéžkoli právo mieti chtějících beze všeho odporu a překážky. A na potvrzenie i budúcí pamět toho já nadepsaný Mikuláš Švehla pečeť svú dal sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně; prosiv urozeného pána pana Půthy z Lichtemburka a z Biethova, a slovutných panoší Václava z Marejžě, Jetřicha z Prostiboře, Mikuláše Roubíka z Hlavatec, Jana z Osečan, Jana z Řečice, že jsú své pečeti dali na svědomie podle mne přivěsiti k tomuto listu, sobě a erbuom svým bez škody. Jenž dán a psán jest leta páně tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, ten pátek před Přenesením svatého Václava dědice Českého.

K listině té přivěšeno jest 7 pečetí; z nichž 2 trochu porušeny, 5 úplně jest zachovalých.

165.

Král Vladislav dává Jindř. z Hradce nápad svůj na statek po Janu Smrčkovi ze Mnichu.

Na Budíně 24. března 1492. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝯc král a markrabie Moravský ꝯc, oznamujem tiemto listem všem, že všecken nápad náš a právo naše, kteréž jest na nás jakožto na krále Českého přišlo a připadlo po smrti slovutného někdy Jana Smrčky ze Mnichu k statku jeho, kterýž jest na dědinách, na listech, na hotových penězích, na dluzích neb kterak kolivěk jinak měl a držel, kterýmž by kolivěk ten statek jeho mohl jmeny jmenován býti, dali jsme a tiemto listem mocně dáváme urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, věrnému našemu milému, tak aby on ten všecken statek již psaného Jana Smrčky, kdež by se jeho kolivěk spravedlivě doptati mohl, měl, držel a jeho užíval, i také k němu hleděti, oň se súditi mohl tím vším právem, kteréž jest témuž Smrčkovi příslušelo, a to bez našie, budúciech našich králov Českých i všěch jiných lidí všeliké překážky. Však proto chcme, aby toto dánie naše bylo každému bez ujmy na

jeho spravedlnosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přitisknúti rozkázali jsme. Dán na Budíně v sobotu před zvěstování Panny Marie, let království našich Uherského druhého, Českého dvacátého prvnieho.

Commissio propria domini regis.

Přitištěná pečeť z části jest porušena.

166.

Jindřich z Hradce dlužen jest 300 zl. uh. Vilémovi z Onšova.

Bez místa, 27. července 1492. Orig. perg. 226.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník králostvie Českého, i s svými budúciemi, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiřík Hrobský z Sedlce, Vilém z Dubé, Jan z Vlásenic a Oldřich Babka z Mezeřiečí, rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň slibujíce vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu tři sta zlatých uherských dobrých na zlatě i na váhy spravedlivých, urozenému panoši Vilémovi z Onšova a paní Anně dceře jeho, i tomu každému, ktož by tento měl s jich dobrú a svobodnú vuolí. Kteréžto zlaté svrchupsané my jistec i rukojmie nahoře psaní máme a slibujem naší dobrú věrú dáti a zaplatiti věřiteluom našim nahoře psaným od tohoto svatého Havla po datum listu tohoto najprv příštieho přes rok, aneb konečně ve dvú nedělí potom, beze všeho zmatku úplně a docela bez prodlenie. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení ve Vlašimi]. Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, v pátek po svatém Jakubu apoštolu božiem.

Přivěšeno 7 pečetí, z nichž jedna jest porouchána.

167.

Směna mezi Jindřichem z Hradce a Konrádem z Krajku o vsi Guttenbrunn a Weissenbach.

V Jindř. Hradci 29. července 1492. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Takto máme sobě ve dsky klásti, že já Jindřich z Hradce ɔc všecky ty lidi své, kteréž mám v Guttprunu, mám panu Kunrátovi z Krajku ve dsky klásti se všiem panstviem, s úrokem, s robotami, s ospy i s kurmi, kromě lesuov ložniech, i s tiem mlýnem, na kterémž jest Václav seděl. A k tomu jakož mám od téhož Václava mlynáře potok až do Senotínských hranic společní, ten mám panu Kunrátovi k dědictvie ve dsky klásti vedle Guttprunnu, a to svuoj diel i s břehem. A to já pan Jindřich svrchupsaný mám panu Kunrátovi spravovati vedle řádu a obyčeje země České tiem, což od něho mám, třetinú vejš.

Také já pan Kunrát z Krajku ɔc mám klásti panu Jindřichovi z Hradce ɔc ves svú Waispachy celú se všiem panstvím, krom lesuov ložniech, tak jakž sám držím,

nic sobě ani svým erbuom a budúciem tu pozuostavujíc, a mlýn Klathuov, a ten potok veškeren, kterýž od smrku lesu se počíná, jakož byl jest potok náš společní, ten veškeren potok i s břehem mám panu Jindřichovi ɔc k dědictvie ve dsky klásti, a ten svuoj diel, kterýž sem na tom měl. Item což se mlýnu v Krampašiech dotýče, také ten mám dckami ujistiti. Jestliže bych rybník udělal já anebo moji budúcí, a pro ten rybník že by nemohl mlynář mleti, že by pust stál, tehdy já p. Kunrát anebo moji budúcí mám nadepsanému p. Jindřichovi aneb jeho budúcím plat platiti a vydávati, dokudžby ten mlynář zase mleti nemohl v Krampašech, však tak: rozvrhna ty důchody, což ten mlynář platí a na ten čas přieti by mělo, pokudž by pust stál, ješto by mleti nemohl. A to já pan Kunrát ɔc svrchup[s]aný mám panu Jindřichovi z Hradce ɔc spravovati vedle řádu a obyčeje země České tiem, což od něho mám, třetinú vejš.

Tomu na zdržení secrety své vlastní kázali jsme k té smlúvě přitisknúti; a pro širšie svědomí prosili jsme urozených panoší Albrechta Ojieře z Očedělic a Jiříka Hrobského z Sedlce, že jsú pečeti své vedle nás přitiskli. Datum Novedomi dominica post Jacobi apostoli annorum ɔc LXXXXII°.

Přitištěny byly 4 pečeti, z nichž jedna zachována.

168.

Jakýsi Beneš prosí Jindřicha z Hradce, aby mu zapůjčil mimochodníka na cestu do ciziny.

V Kutné Hoře 17. září 1492. Orig. papír. Fam. Neuhaus.

Urozený p. p. a příteli muoj zvláště milý! Služba má napřed VMti vždycky hotová. Napřed zdraví, štěstí i všecko, což bylo VMti k vuoli a k dobrému, toho bych VMti věrně přál. Pane milý! Byl sem k VMti vypravil poselstvie své poctivé, syna svého pana probošta Vyšehradského a kněze Svatomíra, aby byli z Žirovnice jeli konečně k VMti do Hradce, napřed VMt navštívili, a probošt syn muoj VMti ode mne prosil, mohl-li by mi VMt puojčiti pěkného a dobrého mimochodníka aneb dobrého klusáka a to nevelikého, což by VMt mohl puojčit na tuto mú velikú cestu do Moce a snad i do Frankreichu. Pane milý, ponévadž jest VMti ten čas doma nebylo, i nemohl jest toho poselstvie muoj syn probošt na VMt vznésti, VMti já prosím, muož-li mně VMt opatřiti někakým koníkem aneb klusákem, tak jakož svrchu píši, že VMt ráčí to pro mne učiniti a na tuto cestu puojčiti, toho já VMti rád zaslúžím, a bohdá vrátě se poctivě zase vrátím. Pakliby se tomu koni co přihodilo, podle vuole VMti rád zaplatím. A zvláštní naději a doufánie k VMti maje, VMti o tuto věc píši. I prosím pane milý, VMti prosím, že mi VMt neráčí za zlé míti, že sem VMti tak dlúho střiebra prodlil poslati; nic konečně Kundrát VMti o sv. Václavě to střiebro dá v Praze, na to se račte ubezpečiti. Dajž pán Buoh, aby se VMt dobře měl; ale

u kmotry VMt posviecenie zmeškal, toho VMti rád přeji. Datum Mons Guth. feria secunda die Sancti Lamperti annorum XCII. Beneš ɔc.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu a příteli mému zvláště milému.

Beneš pod tímto listem podepsaný snad jest Beneš z Weitmile, jenž v letech 1471—1496 byl mincmistrem. Pak by proboštem Vyšehradským, o němž v listě jest zmínka jako o synu adressantově, rozuměl se snad Krištof z Weitmile. Je-li tato domněnka správná, byl by musel Krištof z Weitmile býti jmenován ku proboštství Vyšehradskému již roku 1492 nebo dříve, a nikoli teprva roku 1507, jakž udává Ruffer v Historii Vyšehradské 228, a po něm Frind v Kirchengeschichte Böhmens IV. 159, nevědomo podle jakých pramenů. Pořad proboštů Vyšehradských za té doby má v sobě mnoho nejistoty. *Red.*

169.

Jindřich z Hradce dlužen jest 260 kop gr. Petrovi Majnušovi z Březnice.

Bez místa, 25. ledna 1493. Orig. perg. 227.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého ɔc, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného; a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiřík Hrobský z Sedlce, Václav z Myslína, hajtman na Hradci, a Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmie za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň slibujíce vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu dvě stě a šedesáti kop groší českých širokých dobrých stříebrných, rázu a čísla Pražského, urozenému panoši Petrovi Majnušovi z Březnice a na Skalici a jeho dědicuom a budúcím i tomu každému, ktož by tento list s jeho dobrú i ovšem svobodnú vuolí měl. Kterúžto summu groší svrchupsaných jmáme a slibujem věřiteluom našim svrchupsaným od tohoto svatého Jiřieho po datum listu tohoto najprv příštieho v roce aneb konečně dvě neděle potom úplně a docela dáti a zaplatiti beze všie zlý lsti a forteluov. Než toto jest znamenitě vymieněno: jestliže by při času plněnie těch groší svrchupsaných mně jistci potřebí bylo, tehdy věřitelé moji mají mi jich déle poniechati na tento spuosob, že jim list na to udělati jmám s úrokem z té summy tak, jakož obyčej a právo v zemi České jest, a to dotud, dokudžby mi nebo já jim puol leta napřed nedali věděti. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Táboře nebo v Soběslavi]. Dán a psán leta od narození syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého třetího, ten pátek na den sv. Pavla na vieru obrácení.

Přivěšeno bylo 5 pečetí; 2 jsou utrženy, 1 porušena a 2 zachovány.

170.

Petr Majnuš z Březnice kvituje Jindřicha z Hradce s 10 kop gr. č.

V Jindř. Hradci 6. února 1493. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Petr Majnuš z Březnice a na Skalici známo činím tiemto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúce slyšán bude: že jakož mám list hlavní na pargameně

s visutými pečetmi na dvě stě a šedesát kop groší českých od urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, v kterémžto listu rukojmie jsú urození panošie Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Jiřík Hrobský z Sedlce, Václav z Myslína, hajtman na Hradci, a Oldřich Babka z Meziřiečí, jakož pak týž list šíře v sobě zní a zavierá se. I vyznávám, že mi nadepsaný pán na té summě dal a zaplatil deset kop groší českých; z kterýchž JMt tiemto listem kvituji a prázdna činím, že já, dědice i budúcí moji, ani kto jiný na místě mým, pána nadepsaného JMt, dědice ani buducie jeho, aniž JMti rukojmě, z těch deseti kop nadepsaných upomínati nejmáme ani chceme. Na svědomie věcí svrchupsaných svú vlastní pečeť sem přitiskl k tomuto listu. A pro lepšie jistotu prosil sem urozeného panoše Bernarta z Kozlé, že jie pečeť svú na svědomie přitiskl vedle mé k tomuto listu, jemu i dědicuom jeho bez škody. Dán v Hradci v středu na den svaté Doroty, leta páně tisícieho čtyřistého devadesátého třetieho počítajíc.

K listině přitištěny jsou 2 zachovalé pečeti.

171.

Jindřich kníže Minsterberský dává Annu, dceru bratra svého Hynka, Jindřichovi z Hradce za manželku.

V Praze 1. března 1493. Orig. perg. 228.

Ve jméno Svaté nerozdielné Trojice šťastně amen. Leta páně tisícieho čtyrstého devadesátého třetieho, v pátek po hodu svatého Matěje apoštola Božieho, stala sě jest konečná smlúva mezi námi Jindřichem, boží milostí knížetem Minsterberským, hrabí Kladským a pánem z Kunstatu a na Poděbradech s jedné, a mnú Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem královstvie Českého, s strany druhé, takováto: že my nahoře jmenovaný kněz Jindřich osviecenú kněžnu Annu, dceru kněze Hynkovu dobré paměti bratra našeho milého, kněžnu Minsterberskú a hrabinku Kladskú ꝛc, sestru naši milú, kteráž se jest nám, majíce leta dospělá, v té věci poručila, a z jejie vlastnieho chtiení nadepsanému panu Jindřichovi z Hradce ꝛc k svatému manželství mezi tiemto časem nynějším a letničním dáti řekli sme a mámy, když by nám svrchupsaný pan Jindřich týden napřed věděti dal. A mámy jemu vedle vuole zřiezenie, rozkázanie a kšaftu bratra našeho nadepsaného a otce lásky jejie po jejie lásce tři tisíce zlatých uherských dáti. A k tomu s své dobré a svobodné vuole a z lásky strýcovské dva tisíce zlatých rýnských přidali smy. Kterúž sumu uherských i rýnských zlatých svrchupsaných my nadepsaný kněz Jindřich dříveřečenému panu Jindřichovi z Hradce máme a chcem plniti na časy dolepsané: jmenovitě od tohoto nynie příštieho svatého Jiřie v roce pořad zběhlém aneb konečně ve dvú nedělích po svatém Jiřie beze všech dalších odtahuov jeden tisíc zlatých uherských; a opět v rok na týž čas druhý tisíc zlatých uherských; a potom přes rok opět na týž čas třetí tisíc

zlatých uherských; a opět potom přes rok jeden tisíc zlatých rýnských, a opět přes rok posledních tisíc zlatých rýnských; tak že my kněz Jindřich nadepsanému panu Jindřichovi z Hradce v těch pěti letech pořad zběhlých těch pět tisíc zlatých uherských i rýnských svrchupsaných vyplniti mámy na každý rok a na ty časy, jakož svrchupsáno stojí, napřed uherské a potom rýnské. Než toto sobě vymínili smy: jestliže bychom při kterémžkoli času placenie summy svrchupsané zlatých uherských aneb rýnských beze lsti mieti nemohli, že pan Jindřich svrchupsaný od nás groše české, po čemž tehdáž zlatí uherští aneb rýnští platiti budú, přijímati má. A na to my kníže častojmenované jemu panu Jindřichovi z Hradce jistotu udělati mámy listem hlavním s hodnými rukojmiemi podlé země obyčeje na ty časy, jakož svrchupsáno stojí, anebo na svobodných a čistých dědinách dskami zemskými aneb dvorskými, kdež toho potřebie bude, a to konečně na Suché dni letniční najprv příští. A ve všem se mámy a chcem proti nadepsané kněžně Anně sestře našie milé zachovati, pokudž kšaft a zřiezenie otce lásky její a bratra našeho milého ukazuje. A jejie láska též k nám a k dědicóm našim podle téhož kšaftu ve všem zachovati se má.

A já Jindřich z Hradce častopsaný kněžně Anně svrchupsané manželce své milé zase věniti mám: najprv proti třem tisícóm zlatých uherských podle práva, řádu a obyčeje země České, a ta dva tisíce zlatých rýnských k věnu připsati, však bez obvěňovánie; a to jie mám na statku svém dědičném a nezávadném dskami zemskými ujistiti a zapsati konečně na tyto Suché dni letniční najprv příštie. Také já častojmenovaný Jindřich z Hradce sám se i své dědice tiemto listem zavazuji, že kněžny Anniným právem, manželky mé milé, kněze Jindřicha ani jeho dědicuov z toho zbožie, kteréhož podlé kšaftu bratra svého kněze Hynka v držení jest, žádným súdem duchovnieho ani světského práva nenařekati; toliko toto pozuostaveno jest: Jestliže by kněz Jindřich z toho zboží jakým právem vyveden byl, že se kněžně Anně právo jejie i mé a mých dědicuov nezavierá. Také kněžna Anna, manželka má milá, dokudž sem já živ, s knězem Jindřichem a s jeho dědici o nic se súditi nemá, ač chtěla-li by k čemu jaké právo mieti přes to, což svrchu i také v kšaftu otce její psáno jest. Také tento kus jest zvláště vymíněn: Jestliže by kněžna Anna právo své, ač chtěla-li by které mieti k tomu statku Poděbradskému proti knězi Jindřichovi a jeho dědicóm, a to právo chtěla-li by jim dáti, toho já jie hájiti nemám a slibuji. A jestliže by pak kněz Jindřich z Poděbrad s jejich příslušnostmi jakým právem byl vyveden, jehož Bože nedopúštěj, tehdy já nadepsaný Jindřich z Hradce k tomu svoluji, aby se kněz Jindřich podlé kněžny Anny, manželky mé milé, a její právem súditi se mohl; a cožby koli vysúdili, to aby na rovný diel spolu dělili, ač bude-li jejie vuole k tomu.

A těchto všech kusuov svrchupsaných k zdržení my nahořepsané kníže a vedle nás kněz Jiřie, syn náš milý, s jedné, a já Jindřich z Hradce svrchupsaný s strany

druhé slíbili sme sobě napřed ctně, věrně a pravě zdržeti a skutečně zachovati beze všech forteluov. A k tomu pod základem pěti tisíc kop grošuov českých, jestliže by která strana nezdržala kterého artikule, jakož svrchupsáno stojí, tehdy druhá strana aby se mohla vésti komorníkem Pražským na statek jeho do té summy, totiž těch pěti tisíc kop grošuov českých. A to bude moci držeti dotud, dokudžby mu základ svrchupsaný splněn nebyl. A na potvrzenie a zdržení věcí svrchupsaných my Jindřich a Jiří syn náš, knížata svrchupsaná, a já Jindřich z Hradce svrchupsaný, pečeti naše vlastní dali sme přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie i stálejší svědomie prosili sme urozených pánuov, pana Voka z Rožmberka, hajtmana královstvie Českého, pana Puoty z Ryzmberka a na Švihově, najvyššieho sudí královstvie Českého, pana Jiříka z Dubé a z Lipého, najvyššieho sudí dvoru královstvie Českého, pana Jana z Švamberka, převora královstvie Českého, pana Pavla z Jenštaina a s Skal, a pana Jiříka z Fuolstaina, a urozeného panoše Jiříka Hrobského z Sedlce, že jsú pečeti své vlastnie na svědomí věcí svrchupsaných vedle nás přivěsiti dali k tomuto listu, sobě i erbóm svým bez škody. Datum in castro Pragensi Anno ut supra.

172.

Král Vladislav dává Jindřichovi z Hradce výplatu na vsi Michli a připisuje k summě zápisné 200 kop gr.

Na Budíně 28. dubna 1493. Opis pap. Fam. Neuhaus.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že prosil jest nás urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník království Českého, věrný náš milý, abychom jemu na vsi Michli blíž Prahy ležící výplatu dáti i také naší veškerou další milostí obdarovati ráčili. Kteréžto prozbě pro mnohé služby již psaného Jindřicha jsúce nakloněni, svolili sme k tomu a tiemto listem svolujem, povol[e]nie naše královské k tomu dávajíce, tak aby již psaný Jindřich, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, mohl již psanú ves Michl se všemi jejími příslušnostmi od držitelóv nynějších podle znění zápisuov vyplatiti, a vyplatě aby ji měl, držel a jie požíval bez naší, budúcích našich králóv Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. Tuto naši další milost témuž Jindřichovi při tom činíce, když by kolivěk již psanú ves vyplatil a jie v skutečné držení všel, tehdy jemu na tejž vsi s jejími příslušnostmi k prvním summám dvě stě kop grošóv připisujem a tiemto listem mocně přisazujem. A k tomu jemu tu milost činíme a dáváme, aby s jmenované vsi od žádného splacován nebyl, než toliko od těch osob, komuž ta výplata spravedlivě přísluší. A kdož by tento list měl s již psaného Jindřicha dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných.

Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme rozkázali. Dán na Budíně v neděli před svatú pannú Kateřinú, leta syna božího tisícího čtyrstého devadesátého třetieho, království našich Uherského čtvrtého a Českého třimecítmého leta.

173.

Radslav ze Šebířova dává paní Elišce z Landšteina dva majestáty krále Jiřího, svědčící na vsi Mastýřovice a Mirovice.

Bez místa, 7. května 1493. Opis pap. Fam. Šebířov.

Já Radslav z Šebieřova a na Bersteině vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ty majestáty na pargameně s visutými pečetěmi, kteréž mně a bratřiem mým svědčie od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Jieřího krále Českého ɔc. na vsi podepsané: jeden majestát na ves Mastajřovice, a na jednu louku v Ješieně se všiem příslušenstviem, a jednoho člověka úročnieho, a na dvuor v Mířejevicích se všemi příslušnostmi k němu přieslušnými; druhý majestát též od najjasnějšieho knížete a pana p. Jiřieho krále Českého ɔc, kterýž svědčie též mně a bratřiem mým na ves Mirovice a plat komorní knežie Kartauských na vsi Počaplech s platem, dědinami, lukami, i se všemi a všelikými přieslušnostmi, já svrchupsaný Radslav dal sem dobrovolně i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú volí dávám urozené paní Elšce z Lanštaina, moc i plné právo jí při tom dávaje tiemto listem, své všecko právo, třetie díl výš dotčených listech, kteréž jsem tu sám koli měl a dostalo mi se od bratřie mých na dílu, buďto plat, řeky, kaury, vajce, roboty, půl lauky většie v Ješíně, dal dobrovolně jsem a tiemto listem svrchupsané paní Elšce dávám, nic tu sobě nepozůstavuje. Na svědomí i budúcí paměť toho pečeť svú vlastnie dal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosiv urozeného pána p. Jana z Janovic, najv. purkrabie Pražského a hajtmana královstvie Českého, a urozených panošie Hynka Bradleckého z Mečkova, Jana Černína z Chudenic, že jsú také pečeti své dali, jim bez škody, na svědomí podle mé k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého třetieho, ten úterý po sv. Janu v oleji vařeného [sic].

Originál byl na pergamenu s pečetmi visutými.

174.

Jindřich z Hradce dlužen jest 250 zl. uh. a 200 kop gr. čes. panoši Vilémovi z Dubé.

Bez místa, 14. května 1493. Orig. perg. 229.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, první jistec dluhu dolepsaného, a my Jan z Hodějova, Jan Vlčetínský z Zásmuk, Heřman z Vojslavic, Vilém Ruoth z Dierného, Jan z Vlasenic, Oldřich Babka z Meziřiečí, rukojmě za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň slibujíce vyznáváme . . ., že jsme dlužni

pravého a spravedlivého dluhu puol třetieho sta zlatých dobrých uherských, zlatem i vahú spravedlivých, a dvě stě kop grošuov českých dobrých v zemi České obecně berných, urozenému panoši Vilémovi z Dubé i jeho budúciem a tomu každému, ktož by tento list měl s jeho dobrú a svobodnú vuolí. Za kteréžto zlaté svrchupsané nemáme věřitele našeho jinú mincí odbývati, nežli zase zlatými dobrými uherskými; pakli bychom zlatých nemohli mieti, tehdy za každý zlatý máme jemu dáti třidceti dva groše česká. Z kteréžto summy jistinné svrchupsané máme a slibujem věřiteli našemu nadepsanému třidceti puol osmy kopy grošuov českých dobrých v zemi České obecně berných úroka a platu ročnieho platiti a vydávati, a to rozdielně, počnúce na svatého [Havla] po dánie listu tohoto najprv přieštieho puol devatenádcté kopy grošuov českých a patnádcte grošuov českých, a na svatého Jiří ihned potom budúcieho také puol devatenádcté kopy grošuov českých a patnádcte groší českých; a tak potom vždy na každý rok na ty časy již jmenované ten jistý plat platiti a vydávati máme tak dlúho a dotud, dokudžby nám věřitel náš nadepsaný nedal puol leta napřed věděti od některého času úroka plněnie, chtiece jistinu svrchupsanú od nás zase mieti, tehdy v tom polúletie po dání napřed věděti máme i slibujem jemu svrchupsanú jistinu zaplatiti zúplna a docela i s úrokem na to přišlým toho polúletie. A též také jestliby že bychom my nadepsanému věřiteli našemu dali puol leta napřed věděti od některého času úroka plněnie, chtíce jemu jistinu svrchupsanú zase vrátiti, tehdy má ji v tom polúletie přišlým od nás přijíti s úrokem na to přišlým toho polúletie, a list nám tento hned zase vrátiti beze vší odpornosti. Paklibychom . . . [ležení v Benešově]. Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého třetieho, v úterý před svatú Žofijí.

Visí 5 pečetí, a 2 jsou utrženy.

175.

Václav z Vrchovišť na Žirovnici zavazuje se, že do kláštera sv. Jana v J. Hradci odváděti bude týž plat, jakým jej předešlý majitel vsi Vlčetína nadal.

Bez místa, 14. června r. 1493. Orig. perg. 231.

Já Václav z Vrchovišť a na Žirovnici, i s svými erby a budúcími, známo činím tiemto listem všem vuobec nynějším i budúcím, že jakož sem koupil ves Vlčetín se vším panstvím a příslušenstvím od urozeného panoše Jana Vlčetínského z Zásmuk, jakož pak dsky zemské šíře svědčie, kdež na témž panství jest něco platu do kláštera svatého Jana v Hradci Jindřichově nadáno od předkuov téhož Jana Vlčetínského, jakož pak list, kterýž týž klášter na ten plat má, šíře svědčí a v sobě zavierá; protož já svrchu psaný Václav sám se i všecky své erby a budúcie zavazuji tiemto listem, ten jistý plat platiti a vydávati věčně. Toho na svědomie svú vlastní pečeť na miestě všech svých erbuov a budúcích dal sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně.

A pro lepší pevnost a jistotu prosil sem urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, a urozených panoší Jiříka Hrobského z Sedlce, a Václava z Myslína hajtmana na Hradci Jindřichově, Bernhartha z Kozlé, Viléma Mráčského z Dubé, že jsú své pečeti k tomuto listu k mé prosbě dali přivěsiti. Jenž jest psán a dán leta od narozenie Syna Božieho tisícého čtyřstého devadesátého třetieho, v ten pátek před svatým Vítem.

Přivěšeno jest 6 pečetí, z nichž jedna jest poškozena.

176

Král Vladislav svoluje, aby Jindřich z Hradce lidem z Německé Radouně za zátopu učinil náhradu z pozemků svých.

Na Budíně 1. září 1493. Orig. perg. 232.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ꝛc. Oznamujem tiemto listem všem, že jest vznesl na nás urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, věrný náš milý, že úmysl má na zboží svém, kteréž k zámku svému Hradci drží, rybník nový udělati, kterýmžto rybníkem, tak za to má, že by zatopiti měl některé grunty ode vsi řečené Německá Radúně, kteráž příslušie k kostelu Pražskému, a což by kolivěk týmž lidem gruntuov zatopil, žeby jim to chtěl dostatečně oddati dědictvím svým; a při tom prosil jest nás týž Jindřich, abychom jemu ráčili dáti k tomu naše povolenie. Kterúžto prosbu vážiece, že se týž Jindřich k slušnému poddává, i svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, povolení královské k tomu dávajíce, když by kolivěk týž Jindřich ten rybník udělal, což by týmž rybníkem kolivěk buď dědin, luk neb jiných gruntuov lidem ze vsi jmenované Německá Radúň zatopil, aby jim to jinými grunty svými dědičnými podle slušnosti a vuole těch lidí zase oddati mohl a oddal dostatečně, tak aby platu nic nesešlo, a to, cožby ten rybník gruntuov od té vsi zatopil a začby týž Jindřich oddal a jim dosti učinil, ti gruntové aby při témž Jindřichovi a jeho dědiciech a budúcích dědičně zuostali, a zase ti gruntové, kterýmiž by těm lidem týž Jindřich za to, což by jim tiem rybníkem zatopil, oddal, ti také aby při té vsi obyvatelích dědičně zuostali, tak aby již psaný Jindřich s dědici a budúcími svými toho, což týž rybník zatopí a zač dosti těm lidem oddá a učiní, a oni lidé, což od téhož Jindřicha dobrovolně za své přijmú, toho aby s obú stran dědičně užívali, a to bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. A ktož by tento list měl s již psaného Jindřicha neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Budíně v neděli den

svatého Jiljie, léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, království našich Uherského ɔc v čtvrtém létě, Českého ve třimezcietmém.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi Cancellarii Regni Boemie.

Přivěšena pečet královská je porouchána.

177.

Král Vladislav dává Jindřichovi z Hradce a Jiříku z Dubé moc, aby na místě jeho vedli při proti Mikulášovi a Kašparovi Šlikům.

Na Budíně, 25. listopadu. 1493. Orig. perg. 233.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a markrabě Moravský ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jakož jest před některým časem urozený někdy Jeroným Šlik z Lažan jednoho zemenína našeho za glejtem naším s tohoto světa shladil a jemu smrt učiniti rozkázal; i tak jakož na nás častokrát vzneseno jest, kterak urozený Mikuláš a Kašpar bratřie Šlikové mnohými a neobyčejnými věcmi rytieřstvo z krajiny Loketské i jiné, kteréž v zápisech svých mají, obtěžují a je k tomu nutie, aby jim na se zápisy činili, kteřížby, tak jakž jsme zpraveni, nám i koruně naší České k znamenité škodě byli, i tak některých jiných věcí žeby se dopúštěli. Kterýchžto věcí my jakožto král Český a pán jich dědičný nemohúce slušně ani nemajíce spravedlivě jim ani žádnému jinému snášeti a promíjeti, a také chtiece, aby se mezi námi a jmenovanými bratřími o takové svrchudotčené účinky podlé práva spravedlivé rozeznánie stalo: poručili jsme a tiemto listem mocně porúčieme urozeným Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku království Českého, a Jiříkovi z Dubé a z Lipého, najvyššiemu sudiemu desk dvoru našeho jakožto tomu, kterýž nynie úřad prokurátorský k žádosti naší zpravuje, dávajíce jim plnú moc i naše dostatečné povolenie, aby oni mohli a moc měli na miestě našem od nás a jménem naším již psaných bratří Mikuláše a Kašpara i sirotky téhož Jeronyma aneb jednoho z nich o ty svrchudotčené účinky, totižto o stětie za glejtem naším zeměnína našeho, kteréž jest svrchudotčený Jeronym bratr jich jemu učiniti rozkázal, i také o ty útisky a nucenie, kteráž též bratřie Mikuláš a Kašpar rytieřstvu svrchudotčenému činie aneb činili jsú, i o všecky jiné věci s ním se súditi, právo a spravedlnosť naši proti nim vésti, jim odpoviedati před pány v soudu zemském, i také bylali by toho potřeba, s ním o to uhoditi a srovnati mohli tiem vším právem a zpuosobem, jako bychom my to sami učiniti chtěli a moc měli. Což by koliv již psaní Jindřich a Jiřík v těch svrchudotčených věcech s jmenovanými bratřími zpuosobili, zřiedili a zavřeli, chcme, aby to tolikéž moci a pevnosti mělo, jako bychom to sami osobně učinili. A pro porúčieme a přikazujeme pánóm a vladykám súdu zemského, kdyžby kolivěk od psaných Jindřicha a Jiříka požádáni byli, aby jménované bratřie před se ob

a je na miestě našem s nimi slyšeli a konec spravedlivý učinili, abyšte se v tom podlé rozkázánie a poručenie našeho zachovali. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně v pondělí den svaté panny Katheřiny leta božieho ɔc XCIII°, království našich Uherského čtvrtého a Českého dvadcátého třetieho. Ad mandatum Domini Regis.

178.

Král Vladislav svoluje, aby bratří Roubíkové z Hlavatec dále drželi v zápisu ves Kvítkovice.

Na Budině 19. února 1494. Opis pap. Fam. Rúbík.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc, oznamujem tímto listem všěm: Jakož nejjasnější pán Václav Římský a Český král, předek náš šťastné paměti, zapsal jest ves Kvietkovice s její příslušnostmi ve dvú stú kopách grošóv peněz Pražských slovutnému Alšovi z Hlavatec, dědicům a budoucím jeho, jakož pak ten list a zápis v sobě šíře ukazuje; kteréžto vsi jsú nynie v držení po témž Alšovi a po předcích svých slovutní Mikuláš, Ctibor, Oldřich a Albrecht bratří Rubíkové z Hlavatec, věrní naši milí, jimžto my před některým časem dali jsme povolenie, aby mohli rybník sobě k dědictví pod tú vsí Kvietkovici udělati, a což by týmž rybníkem gruntův lidem Kvietkovským zatopili, to aby jim zase oddali a odměnili svým vlastním dědictvím tu přiležitém. Ale že tíž bratří bez velmi znamenité své škody nemohli by byli lidem tiem přiležitým svým dědictvím též odměny učiniti, než prosili jsú nás, abychom jim toho dopustili, aby ty lidi a grunty zplatili a dosti jim za to učinili, a nám, což by tu platu sešlo, že chtie v jiné vsi v Dešném svého dědičného tak jistého platu tolikéž ukázati a postúpiti. Kdežto my, protože jmenovaní bratří někteří z nich na našem dvoře jsúce i jinak nám rádi slúží, a potomně slúžiti miení, a již psané prosbě jich nakloněni jsúce, k tomu jsme povolenie našě dali a toho jim dopouštíme, však tak: poručivše urozenému Vokovi z Rozmberka, aby on to všecko dostatečně ohledal, tak aby se v tom nám ani lidem za to splacovánie žádná ujma nestala. Když pak týž Vok všecko rozeznav a schváliv, že jsú již psaní bratří všemu dosti učinili, podle našěho jim povolenie spisy věcí těch a jmena lidí nám poslal, aby to toliko dckami utvrzeno bylo; kterémužto ty spisy a jmena jsme my zase poslali; poručivše jemu, aby on urozeného Petra z Rozmberka bratra svého toho zpravil, a témuž Petrovi jsme psali a poručili, aby on relací držě místo bratra svého ke dckám učinil tak, že my to, což jsú již psaní bratří gruntův splatili, jim jich dědicóm a budoucím k dědictví zapisujem, a oni také ten plat ukázaný i s lidmi v Dešném k dědictví nám a budúcím králům Českým se zapisují. Ale poněvadž svrchupsaná ves Kvietkovice ještě z toho zápisu krále Václava

vyplacena nenie, chcme a tiemto listem svrchupsaným bratřím zapisujem i jich budoucím, aby oni v tom zápisu tu ves Kvietkovice a lidi přes to svrchudotčené splacení zůstali, i také ten plat a lidi v Deštném nám dckami zapsané měli, drželi a toho požívali dotud, dokudž by námi a budúcími našimi králi Českými z toho splaceni nebyli; než po výplatě a přijetí summy zápisné též vsi Kvietkovic s lidmi v ní zůstalými, i také s lidmi a platem v Deštném, svrchupsaní bratří neb ti, kdož by toho v držení byli, mají a povinni budou nám postúpiti beze vší odpornosti. Také jakož jsme před některými lety Janovi odci jich, a Oldřichovi a Ondřejovi, strejcům jejich, list náš dali, v němžto mezi jinými věcmi postaveno jest, že my a budoucí naši králové Čeští toliko k svému vlastnímu držení tu ves Kvietkovice vyplatiti moci budem, a žádný jiný: toho my častopsaným bratřím Mikulášovi, Ctiborovi, Oldřichovi a Albrechtovi potvrzujem, a při tom je též jako odce a strejce jich zůstavujem tak, aby oni žádným jiným než toliko námi a budoucími králi Českými splaceni býti mohli k našemu vlastnímu držení s též vsi Kvietkovic, s lidmi v ní zůstalými i také s lidmi a platem v Deštném. A kdož by tento list měl s dobrú volí již psaných bratří aneb kterého z nich i také dědicův jejich, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečet naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v středu po sv. Valentinu leta božího tisícího čtyřstého devadesátého čtvrtého, království našich Uherského čtvrtého a Českého třimecitmého leta.

Tento majestát v desky zemské vložen jest z rozkázánie nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého ͻc krále, leta božího 1495 v pondělí na svatého Víta. Poslové ke dskám od KMti byli sú Jindřich z Hradce, nejvyšší komorník království Českého, a Petr z Rozmberka z pánův, k tomu jsúc zvláště vysláni.

179.

Jindřich z Hradce dlužen jest 100 kop gr. Janovi Vlčetínskému ze Zásmuk.

Bez místa, 23. dubna 1494. Orig. perg. 234.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, i s svými budúcími, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného; a my Jan z Hodějova, Jiřík Hrobský z Sedlce, Jan z Vlasenic, Oldřich Babka z Meziříčí, rukojmě za pana jistce svrchupsaného, s ním a zaň vyznáváme . . ., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu to kop groší dobrých českých stříebrných, rázu a čísla Pražského, urozenému panoši novi Vlčetínskému z Zásmuk a tomu každému, komuž by on věřitel náš svrchuný za zdravého života aneb na smrtedlné posteli odkázal buď ústně, listem aneb ni hodnověrnými, ten bude jmieti túž moc i právo, jakožto věřitel náš svrchuý. Kterúžto summu svrchudočtenú máme jemu zúplna a docela zaplatiti na svatý l po datum listu tohoto najprvé příští, aneb konečně ve dvú nedělích potom.

Paklibychom toho . . . [ležení v Jindř. Hradci]. Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého devadesátého čtvrtého počítajíce, na den svatého Jiří.

Z pěti pečetí přivěšených tři zachovány jsou a 2 utrženy.

180.

Hron ze Stoječína svoluje, aby nadání pro faru ve Studené z vesnice Dvorce i za něho trvalo ve své míře.

Bez místa, 13. července 1494. Koncept pap. III. Kα.

Leta ꝯc LXXXXIIII, v neděli den svaté panny Markrethy, stala se jest konečná smlúva skrze mne Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, mezi slovutným panoší Hronem z Stoječína s strany jedné, a mezi ctihodným knězem farářem s Studené, i to taková: že jakož jest nadal Jindřich a Tomáš bratří z Palupína kopu platu s desatú vinú ve Dvorci, jakož pak týž list, kterýž týž farář má, šieř v sobě zní a zavierá; kdež pak týž Hron z Stoječína táhl se jest na panstvie na zbyteční plat přes tu kopu tu ve Dvorci; ale znaje to, poněvadž ti svrchupsaní dobří lidé dobrým úmyslem jsú to nadali k tomu božiemu domu, k tomuto jest přistúpil a svolil sám na miestě erbuov svých i budúcích svých, i svoluje a slibuje, že tú věcí jináč nemá věčně hnuto býti, a to takto: Poněvadž ve Dvorci pusto jest a lidí vosedlých nenie, aby ty role, luky i to všecko, což k těm dvořištiem přieslušie, což k tomu záduší nadáno jest, to kostelníci aby pronajímali; však proto aby týž Hron o tom věděl, a cožkoli přes tu kopu zbude, to mají kostelníci k sobě vzieti a na boží duom obrátiti. A bylo-li by co k té potřebie opravovati, aby bylo opraveno: a pakliby potřebie nebylo, ale na ozdobu toho božieho domu má obráceno býti, a to tak má věčně státi. Než toto znamenitě vymieněno jest: Jestliže by se tu kdy lidé osadili, tehdá farář kopu na nich má z desátú vinú; a což by přes to viece zbylo, to kostelníci k sobě přijímati mají, a na ty potřeby obraceti mají, jakož svrchu psáno stojí. A také jestliže by kněz farář svrchupsaný neb potomci jeho vedle toho zádušie nadání, jakož v tom listu nadacím hned zřetedlně postaveno jest, že po svatém Michale má kněz službu s vigilií se mšemi slúžiti; pakliby toho neudělal který rok, tehdá kostelníci ten plat přijměte v svú moc a obraťte na boží duom; však proto aby vždy on Hron neb budúcí jeho a potomci o tom věděli, nač to obrátiti mají; a to dotud aby kněz toho platu nevybieral, dokudž by tomu dosti neučinil. A poněvadž kostelníci mají to pronajímati dokadž by osazeno nebylo, budú povinni oni tu kopu knězi farářovi z toho nájmu dávati, a to proto, aby k tomu přihlédali, dějí-li se podle listu nadacieho ty služby čili nedějí; dějí-li se, aby mu vydáno bylo, nedějíli se, aby nebylo, jakož svrchu psáno stojí. A to jsú sobě přede mnú rukú dáním slíbili věrně, ctně a pravě zdržeti a zachovati beze všeho přerušenie jako dobrým lidem přiesluší.

181.

Jindřich z Hradce zakládá ve farním kostele Jindřichohradeckém oltář ke cti Panny Marie a ustanovuje k němu dva kaplany.

V Jindř. Hradci 4. dubna 1495. Orig. perg. v městském museu.

Ve jméno svaté a nerozdielné trojici, Boha Otce i Syna i Ducha svatého, vše jednoho Hospodina, jenž kraluje od věčnosti věky věkoma amen. Jakož vedle běhu přirozeném stvoření všelikteraké, jenž se na tento bídný svět narodí, a zvláště pokolení lidské umříti musí, a nižádný proti Bohu všemohúciemu, stvořiteli svému, zastaviti se nemuože, ale každý kdyžkolivěk zavolán bývá, jemu je jíti, a z tohoto bídnieho světa nic sebú nevezme před Boha všemohúcieho, nežli skutky své; jakož sv. Jan v knihách Apokalipsy ve čtrmestcítmém rozdielu praví: „Skutkové jich je následovati budú.“ Protož já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, znaje to všecko a znamenav řeč milého sv. Bernharta, že nic jistějšieho nenie smrti, a nic nejistějšího hodině smrti, chtěje k nejisté hodině smrti se připraviti, a hřiechy své tudíž i předkuov svých almužnú svatú shladiti; povážе sobě řeč apoštola božieho Pavla k Korinthuom, v devátém položením takto pravie: „Ktož skúpě vseje, skúpě žne, a ktož v požehnání vseje, z požehnání žne;“ s povolením velebného otce kněze Pavla Pražského i Zderaského probošta, doctora v decretě, visitatora arcibiskupstvie Pražského, i všie kapitole téhož kostela, a s dobrým svobodným rozmyslem, tudíž i radú přátel svých, za zdravého života svého té časy, když sem to mohl učiniti a svého vlastnieho a dědičného statku mocen byl, pozdvihl sem a znova ustavil i nadal a mocí listu tohoto pozdvihuji i nadávám oltář jeden, napřed Bohu všemohúciemu ke cti a chvále nepoškvrněné jeho milé matce čisté Panně Mariji, ke cti jejiemu svatému Zvěstovaní, také apoštolu božiemu sv. Jakubu většiemu a sv. Krištoforu, i svatým deset tisíc rytieřóm, tudiež i svaté panně Barboře, a to při faře v městě mým Hradci prostřed kostela, kdež do kóru chodí.

Kteréhožto oltáře najprvním dvěma kaplanuom, knězi Kašparovi nynie kazatelem v Hradci při faře, a knězi Mikulášovi, mocí listu tohoto podávám, a jim i všem budúciem kaplanuom téhož oltáře úrok neboli plat věčný takto ukazuji, aby jim s úroka města Hradce roční plat šel dvacet kop groší českých rázu i čísla Pražského, a to rozdielně, o sv. Havlě najprv příštiem každému z nich pět kop groší českých, a o sv. Jiřie potom ihned příštiem tolikéž, a tak vždy na každý čas věčně úrok těm dvěma kaplanuom téhož oltáře vyjíti jmá bez zmatkuov. Však to zvláště v tomto listu se vymiňuje: Jestliže by v budúcích časiech mince v České zemie zlehčena byla, tehdy aby těm dvěma kněžím nadepsaným a všem budúciem kaplanuom téhož oltáře dáno bylo ročnieho platu čtyřidceti zlatých uherských anebo za tolik zlatých grošuov nebo peněz v zemie České obecně bernых, v čemž by zlatý uherský obecně

šel nebo platil. Také nebudú moci zlatými úročiti nebo platiti, než grošmi tak, jakž svrchudotčeno jest.

A tomu všemu aby dosti učiněno bylo tak, jakož svrchupsáno jest, já Jindřich z Hradce nahořepsaný, jakožto pravý dědičný a mocný pán města Hradce, purgmistra a konšele téhož města nynejšie a budúcie věčným časem mocí listu tohoto k tomu zavazuji, aby všemu dosti učinili tak, jakož již psáno jest, při každém času úročním, a to z najprvních úročních peněz prve, nežli mně nebo dědicóm a budúciem mým co s úroku vydali. Také mocí listu tohoto purgmistra a konšele nadepsaný a věčný, jich potomky, mocné colatory a podací téhož oltáře činím, aby oni, když z těch dvú kaplanú který umřel nebo jej vzdal, moc jměli, na jeho miesto jiného řádného kněze, kteréž by se jim líbil a najlépe zdálo, přijali a oltář podali, a to po smrti mé. Však já pro to do smrti své moc budu mieti, podávati oltáře toho vedle zdání svého.

A obydlé těmto dvěma nahořepsaným mým kaplanuom i všem budúciem kaplanuom téhož oltáře ukazuji a mocí listu tohoto dávám k věčnosti k tomu oltáři ten duom, kterýž jest za farářem v té ulitšce, kdež od kostela chodí ke zdi městské, druhý od rohu na levé ruce od zahradie farářové, a dvéře na dvuor farářský jsú. Kterýžto duom od starodávna předkové moji i já drželi, a svobodný jest ode všech platuov a daní mých i městských všelikterakých. A já jej ještě tiemto listem vysvobozuji do konce a cele tak, aby žádný živý člověk nižádným obyčejem ani vymyšleným během nemohl s obtiežením jakým neboli daní jakými naň sáhnúti, ale dokonce aby svobodný byl. V témž domu nynie pan Pavel Prašivský bydlí a v něm do smrti své neboli do mé vuole zuostati jmá, a po jeho smrti aby se hned ti dva svrchupsaní kaplani nebo-li jich potomní, ač by kterého Buoh smrti neuchoval, v ten duom se uvázali. Kteréhožto domu při uvázání já Jindřich z Hradce nadepsaný slibuji dostatečně opraviti a staviti a tak zřieděti, aby každý z těch kaplanuov zvláštní obydlé, totižto světničku, komoru a pivničku svú měl, i střechy ač by potřebí bylo, opraviti nebo nové udělati. A jestliže by Buoh v tom prostředném času mně neuchoval, tehdy mocí listu tohoto dědice a budúcie nebo-li poručníky své k tomu zavazuji, aby tak stavili duom a opatřili, jakž já úmysl mám a teď nynie dotčeno jest.

Tomu všemu aby dosti učiněno bylo, jako svrchu dotčeno jest, a aby k věčnosti státi mohlo, já Jindřich z Hradce již jmenovaný napřed sám se a všecky dědice své nebo budúcie k tomu zavazuji pod věčným zatracení duše jich, nébrž mocí listu tohoto sám za se, za všecky dědice a budúcie své, slibuji svú dobrú věrú toto mé nadání nižadným obyčejem ani vymyšleným během zrušiti ani vyplatiti moci budem plat svrchupsaný od oltáře nadepsaného nižádnými penězi, tak že bychom chtěli na lichvu dáti nebo na komorní plat puojčiti. Však proto sobě, dědicóm a bu-

dúciem svým v tomto listu pozuostavuji a znamenitě vymiňuji: Jestliže bychom kdy v budúcích časích dali nebo koupili na čistém a svobodným a dědičným, nezávadném statku plat nebo úrok jistý toliký nebo větší, jakož svrchu dotčeno jest, vzdálí dvú mil nebo blíže od Hradce v zemie České, a purgmistr a konšelé ten plat nebo úrok přijali a ve dcky zemské konšelóm k jich ruce vložili nebo vepsali a actami kostela Pražského k tomu oltáři potvrdili, tehdy mně nebo dědicóm a budúciem mým plat nebo úrok svrchupsaný v městě Hradce má propuštěn býti a svobodný učiněn. Jiným žádným obyčejem ani vymyšleným během nebudem moci ten plat zase k sobě přivésti. Všakž proto kdyžby kolivěk konšelé dckami zemskými statek dědičný k sobě přijali k tomu oltáři, vdy předse nynějšiem i všem budúcím kaplanóm toho oltáře povinni budú a mají tak platiti aneb úročiti, jakož napřed jmenováno a vymieněno jest, a oni konšelé ten statek sobě spraviti, a pokuodž najlepe mohú, k uži[t]ku přivésti mají.

Také já Jindřich z Hradce již jmenovaný z milosti své těm nahořepsaným aneb jmenovaným kaplanuom dávám drva darmo, kdež by kolivěk na lesích mých najblíž bylo, a já prodával nebo k své potřebě vzal, což by kolivěk potřebovali k palivu, k stavení. A mocí listu tohoto všecky dědice a budúcie své k tomu zavazuji, aby těmto i všem budúcím kaplanuom toho oltáře též učinili.

A toto zvláště vymieňuji. Jestliže by dědici aneb budúcí moji kdy z všetečnosti aneb svévolně na ten plat kdy měšťanóm sáhli, a měštěné od kaplanuov buď duchovním neb světským právem k nim měštěnóm o to hleděli, tehdy vyznávám tiemto listem před každým právem, že jsú dědici a budúcí moji křivi a povinni kaplanóm aneb měštěnóm zaplatiti jistinu i se všemi škodami, kteréžby pro to vzali; neb vyznávám, že dědici a budúcie moji k tomu žádného práva nemají, než konšelé, jakož svrchu psáno stojí.

A za té všeckny dobrodiení nadepsaný kněz Kašpar a kněz Mikuláš najprvní moji kaplani i všickni budúcní kaplani téhož oltáře povinni a k tomu zavázáni budú, věčně toto při témž oltáři učiniti: Na každý den na tom oltáři spievati jednu mši, kromě hoduov božiech, totiž na Velikú noc, na Svatého Ducha, na posvěcenie, na božie narozenie, na hod Matky božie Nanebevzetie, tu každý z nich čísti mši má, a to takto: V neděli mši spievanú o svatých třech králích, v pondělí zádušní, v úterý zádušní, v středu o svatým Jakubu apoštolu většiem, ve čtvrtek zádušní, v pátek zádušní, v sobotu o Matce božie, ke cti jejiemu svatému zvěstovánie. A zádušní mše za tyto duše mají spievány býti za živé i za mrtvý: najprve za duši otce a mateře i všech předkuov mých, a za duši osvieceených kněžen kněžně Kateřině Saské a kněžně Anně Minsterberské, dceře jejie, manželky mé milé, a za duši Václava z Edu, komorníka mého; a po smrti naší napřed za duše naše jakožto nadacích nebo fundatoruov toho oltaře, a za všecky křesťanské duše, ješto jiné prosby nemají než obecnú prosbu.

A při těch mšech vždycky kolekta má vložena býti za živé i mrtvý. A ty mše sami mezi sebú ti kaplané nadepsaný a všeckni jich potomní kaplani zřiediti mají mezi sebú, aby nikdy meškání se nestalo při oltáři, takže vždy jeden z nich do téhodne bude míti čtyři mše, a druhý tejden tři mše, aby té službě božie dosti učiněno bylo bez všeho obmeškování. Purgmistra a konšelé již psaný mocí listu tohoto zavazuji, aby k tomu přihleděli, aby se tak ta služba božie dála bez přestání, jakž nahoře dotčeno jest. A jestliže by kdy skrze tyto najprvní kaplany nebo jich potomní nebo skrze jednoho z nich nebo z potomních jich jaké obmeškání se dálo, aby těch nebo toho k tomu jednú, druhé i třetí napomínali. A jestliže by po třetím napomenutí bez hodných příčin, totižto nemoci nebo-li jiných příčin hodných, jaké obmeškání se dálo, tehdy s povolením a s pomocí vysoce ctihodného knížete a pána arcibiskupa Pražského neboli JMti náměstkuov nebo úředníkuov budú moci toho kaplana složiti pro takové obmeškání, a jiného kněze řádného k tomu oltáři na jeho miesto podati, a to při sv. Havlě nebo při sv. Jiřie.

Také kaplani tito moji najprvní a všeckni jich potomní povinni budú na každý hod Matky božie přes octav hodiny spievati, jako jiní kněžie a kaplané moji držievali, a také zvláště žákuom k tomu nadáno bude, co oni spievati mají k těmž hodinám; a tak věčně spieváno má býti. Jakož pak mocí listu tohoto tyto mé kaplany častopsané a všeckny jich budúcní kaplany téhož oltáře k tomu zavazuji, a aby nic na se nebrali, totižto spovědi, křtu, úvody, oddávánie aneb s božiem tělem jíti aneb svátostí, chci, aby toho prázni byli, leč by v tom vuole fářařova byla. Ale poctivost a poslušenstvie tak, jakož jiní oltářníci při též faře udělati mají, aby faráři učinili, totižto s komžími svými na všecky hody na nešpořiech, na jitřiních, při všech procesiech a při všech slavnostech, kteří se při faře dějí, povinni přítomni býti budú tak, jakož i jiní oltářníky bývati mají. A zvláště při procesí, kteráž s tělem božiem ve čtvrtek se děje, aby při tom v komžech svých byli a toho nikoli neobmeškávali, leč pro hodnú příčinu.

Tomu všemu na zdržení a na potvrzení k věčnosti já Jindřich z Hradce častopsaný svú vlastní a přirozenú pečeť dobrovolně dal sem a rozkázal s mým jistém vědomiem k tomuto listu přivěsiti; a pro lepšie jistotu a širšieho svědomie všech věcí svrchupsaných prosil sem urozených pánuov, pánuov bratruov svých, pana Voka z Roznbergka ꝛc, pana Petra z Roznbergka, hajtmana královstvie Českého, pana Jana z Šumburgka, a urozených vládyk Václava Popela z Vestce, Václava z Myslína, Bernharta z Kozlie, Strachotu Ostrovce z Kralovic, Petra Benedy z Nečtin, že jsú na svědomie pečeti své dali přivěsiti k tomuto listu, k prosbě mé, sobě i erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán na Hradci Jindřichově v sobotu na den svatého Ambrože, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého pátého.

Visí 7 úplně a 2 větším dílem zachovalé pečeti.

182.

Král Vladislav činí Jindřicha z Hradce, poručníka mladé dcerušky Jana Nadikovského z Lesenice, nápadníkem statku jejího, když by neprovdána zemřela.

Na Báči 24. listopadu 1496. Orig. perg. 235.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož jest někdy slovutný Jan Nadikovský z Lesenice s světa tohoto sšel, pozuostaviv po sobě sirotka, děvečky mladé, kteréhožto sirotka i všeho statku svého udělal jest pravého poručníka otcovského dskami zemskými urozeného Jindřicha z Hradce, najvyššího komorníka královstvie Českého, věrného našeho milého; kterýžto Jindřich, nepochybujem, že vo tom sirotku tu péči mieti a vo jeho dobré starati se bude, jako na věrného poručníka slušie. Jestliže by pak téhož sirotka Buoh smrti neuchoval, prvé nežli by let dospělých došel a stavu svého panenského neproměniv, učinili jsme téhož Jindřicha všeho a všelijakého statku jejieho pravého nápadníka, a mocí listu tohoto jakožto král Český činíme tak, když by kolivěk před časem svrchupsaným s světa tohoto sšel, stavu svého panenského řádně neproměniv, aby statek ten po její smrti na žádného jiného nepřicházel, nežli na něho jakožto na poručníka otcovského a pravého nápadníka; kteréhožto statku požívati, jmieti a moci bude tak a tiem obyčejem a právem, jako někdy on Jan otec její svrchupsaný bez umenšení. Tomu na svědomí pečeť našie královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na Báči v úterý před svatú pannú Katheřinú, letha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého pátého, království našich Uherského šestého a Českého pětmezcítmého léta. Ad mandatum domini regis proprium.

Přivěšená pečeť královská porouchána.

183.

Jindřich z Hradce porovnal se s Jeronymem z Kynastu o rozličné nemovitosti a důchody.

V Telči 13. ledna 1496. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta božieho tisícieho čtyřistého devadesátého šestého, tu středu před svatým Antoni. Já Jindřich z Hradce, najvyššie komorník královstvie Českého, udělal sem smlúvu s urozeným panoší s Jeronýmem z Khynestu o všecky věci, a to takovú: že sem jemu duom dal, kerajž jest bul Naděkovského, a k tomu mám jemu vydávati každého puol leta dvadceti kop, na míšensko počítajíc. A k tomu má držeti vod Jakše Černého ta voba rybníky, malaj i velkaj, a k tomu louku, kerúž sem koupil vod Pavla Platnýře. A to má držeti a užívati dotud, dokudž bych já jemu aneb moji dědicové nedali sto kop groší českých. A von mně má zasě postúpiti toho domu na předměstí douce k svatému Václavu, kerýž sem jemu bul ustavěl, i toho

dvoru proti témuž domu se všemi lúkami i s rolími, keréž sem jemu koupil i dal vod svého dvoru. A prostě všeho mi má postúpiti, kromě té louky nahoře psané. A ten dům, kerajž byl Naděkovského, ten on bude moci prodati bez příkazy mé i majch dědiců. A také má věno ženě své již na tom na všem ujistiti.

Protož já Jeronym z Khynestu od JMti tu věc vděčně přijímám a zasluhovati toho chci JMti toho dobrodění, neb mne JMt z milosti své dosti učinil; a na tom přestávám, neb JMti nemám z čeho viece upomínati skutkem ani řečí. A na svědomí a zdržení sekret svuoj sem přiložil s štítem svajm, nemaje pečeti při sobě. A já svrchupsaný Jindřich na místě svém a svých dědiců také pečeť sem svú přiložil. A na svědomí a pro lepší jistotu prosili sme urozeného pána pana Zigmunda Zátora, a urozených vládyk Václava z Myslína a Mikuláše z Loutkova, že sú pečeti své přiložili k této smlouvě, sobě bez škody. Jenž jest psán v Telči leta a dne, jakož svrchu psáno stojí.

Přitištěno jest 5 částečně porušených pečetí.

184.

Král Vladislav dává Slavatovi právo, aby nebyl splacován z klášterského statku Zbýšova.

Na Budíně 17. května 1496. Orig. perg. 236.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Slavata z Chlumu a z Košmberka, věrný náš milý, má a drží klášter Zbýšov a dvuor poplužní řečený Skramník, kterýž přísluší k klášteru svatého Prokopa; při kteréžto věci vážiece mnohé a věrné služby, kteréž jest nám v časiech předešlých svrchudotčený Slavata činil a činiti hotov jest, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto naši zvláštní milosť témuž Slavatovi a dědicóm jeho při tom činíme a tiemto listem mocně dáváme tak, aby oni od nás, od budúciech našich královov Českých ani od žádného jiného nebyli ani býti mohli z kláštera Zbýšova a z dvoru Skramníka s jich příslušnostmi splacováni, lečby prvé svrchudotčený klášter svatého Prokopa vyplacen byl od nás neb od těch osob, komuž ta výplata příslušie. Než kdyžby kolivěk ten klášter svatého Prokopa s svými příslušnostmi vyplacován byl, a bylo by uznáno, že ten klášter Zbýšov jest v zbožie kláštera svatého Prokopa vpojen a k němu příslušie, tehdy také klášter Zbýšov a dvuor Skramník s tiem, což k tomu příslušie, bude moci vyplacen býti podlé zněnie zápisuov, v kterýchž zapsány jsú, beze všie odpornosti svrchudotčeného Slavaty a dědicóv jeho. A ktož by tento list měl s jižpsaného Slavaty dobrú volí a svobodnú, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí

svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na Budíně v úterý po svaté Žofiji, léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého šestého, království našich Uherského šestého a Českého dvacátého pátého léta. Ad relationem magnifici domini Johannis de Šellnberk, supremi cancellarii regni Bohemie.

Visí královská pečeť dobře zachovaná.

185.

Král Vladislav dává Jindřichovi z Hradce právo své ke statku, jehož Mikuláš Šlik byl odsouzen.

V Praze 17. června 1497. Opis pap. z 16. stol. Historica.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, margkrabie Moravský, Lucemburské, Slezské knieže a Lužický margkrabie ꝯc, oznamujem tímto listem všem: Jakož pro některé provinění urozený Mikuláš Šlik v vinu naši upadl, kterúžto vinu páni na plném súdu zemském vo suchých dnech letničných již minulých podle práva rozeznavše, takto nalezli i vypověděli, že pro takové provinění spravedlivě v vinu naši svrchupsaný Mikuláš Šlik upadl, a z té příčiny všicken statek jeho podle práva nám přisúdili, a ten nález a rozsudek dskami zemskými zapsali. Pak my majíce zření na mnohé věrné a pilné i užitečné služby, kteréž nám po vše časy ustavičně pro naše dobré a tohoto království Českého urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník království Českého, věrný náš milý, činil, až dosavád činiti nepřestává, i chtíce jemu takové jeho služby, jako nám slušné jest, milostí naší nahraditi: všecko to právo, kteréž jest nám svrchupsanými pány na plném soudu zemském k statku a zboží jmenovaného Mikuláše Šlika přisúzeno a dskami zemskými zapsáno, napřed psanému Jindřichovi z Hradce a dědicuom jeho dali jsme a tímto listem mocně dáváme, žádného práva ani kterého vlastenství nám ani budúcím našim králuom Českým více tu nepozuostavujíce; tak aby on s dědici a budúcími svými ten všecken statek svrchupsaného Mikuláše Šlika, movitý i nemovitý, dědičný, manský neb zápisný, se všemi a všelijakými příslušnostmi — krom toho třetího dielu na zámku a městu Lokti, kterýž témuž Mikulášovi Šlikovi příslušel, ten my sobě a budúcím našim králuom Českým pozuostavujem, než jiný všecek tak, jakž nám dskami zemskými zapsáno jest — dědičně jměli, drželi a jeho požili a požívati a s ním jako s svým vlastniem vedle zdánie svého učiniti mohli a moc měli tím vším právem a zpuosobem, kterýmž bychom my to sami též učiniti mohli, a to bez naší, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, nynie i na budúcie časy. A kdož by tento list jměl s již psaného Jindřicha z Hradce a dědicuov jeho dobrú vuolí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán na

hradě Pražském v pátek po sv. Vítu annorum ɔc 1497, království našich Uherského sedmého a Uherského [sic] šestmecítmého léta.

Ad relationem magnifici domini Johanis de Šelnbergk, supremi cancelarii regni Bohemie.

186.

Král Vladislav obdařuje Jindřicha z Hradce za to, že králi vrátil právo k výplatě Lokte.

V Praze 17. června 1497. Opis pap. ze 16. stol. Historica.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knížie a Lužický margrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem: Jakož jsme před některými časy výplatu na zámku Lokti se vším jeho příslušenstvím s některými milostmi urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššímu komorníku královstvie Českého, dáti ráčili, jakož pak listy naše jemu od nás na to dané o tom šíře v sobě drží a ukazují. Nyní pak jmenovaný Jindřich tu výplatu na svrchupsaný zámek s jeho příslušenstvím i ty listy od nás jemu na to dané nám k vuoli a k žádosti naší zase vrátil a v moc naši dal. Při kteréžto věci znamenavše i v skutku shledavše, že jest se týž Jindřich hotově a povolně k takové žádosti naší najíti dal a skutečně vokázal, jsúce od něho toho vděčni, tuto sme zase jemu a dědicuom jeho milost naši učiniti ráčili a tímto listem činíme a dáváme, a to takto: Kdybychom již toho zámku v držení byli a potom se nám jeho déle jmíti a držeti nezdálo, a chtěli jej zase zastaviti, zapsati, dáti neb prodati, to máme prvotně oznámiti jmenovanému Jindřichovi z Hradce neb dědicuom jeho, budú-li jej míti [sic] a nám to oznámí, tehdy žádnému jinému jej odbývati nejmáme aniž moci budeme nižádným vymyšleným obyčejem, než svrchupsanému Jindřichovi z Hradce neb dědicuom jeho, a to nic výše než v té summě, v kteréž my jej sami jmíti budeme, též jej oni mají míti, držeti a požíti bez překážky všelijaké. Jestli pak že by na ten čas, kdyžbychom jim oznámili té summy, kterúž by na ten zámek dáti jměli, jmíti a s to býti nemohli, tehdy komuž bychom my neb budúcí naši králové Čeští ten zámek zastavili neb zapsali, má týž Jindřich z Hradce s dědici svými na tom zámku s jeho příslušenstvím předce tu výplatu jmíti. A také nejmáme ani moci budeme výše nad tu summu jmenovaného zámku zastavovati ani zapisovati než v též summě, v kteréž my to sami jmíti budeme. A též oni zase, když by toho zámku v držení byli, a my jej zase chtěli k našemu držení vyplatiti, tehdy, když by se nám kolivěk zdálo a líbilo, mají a povinni budú nám neb budúcím našim králuom Českým, vezmúce od nás summu zapsanú v cele a zúplna, kterouž za to dadí, zámku svrchupsaného se vším jeho příslušenstvím postúpiti, všakž k našemu vlastniemu držení a požívání a jinak nic. Tomu na svědomí pečeť naši královskú přivěsiti jsme k listu tomuto kázali. Dán na hradě

Pražském v pátek po sv. Vítu, leta božieho tisícieho čtyřstého devadesatého sedmého, a království našich Uherského sedmého a Českého dvacátého šestého.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Šelnbergk, supremi cancelarii regni Bohemie.

187.

Král Vladislav uděluje Michalovi Slavatovi právo, aby mohl o statku svém řiditi.

Na hradě Pražském 5. července 1497. Orig. perg. 237.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpiv před nás urozený Michal Slavata z Chlumu, věrný náš milý, prosil jest nás, abychom jemu list náš mocný, na kterýž by vo statku svém zřiezení učiniti mohl, dáti ráčili. K kteréžto prosbě pro služby jeho, kteréž nám činil a činiti nepřestává, jsúce nakloněni, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomiem, mocí královskú svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujem, povolenie naše královské dávajíce tak, aby jmenovaný Slavata všecken statek svuoj movitý i nemovitý, dědičný, manský neb zápisný, kterýž má neb mieti bude, mohl a moc měl dáti, odkázati a poručiti společně neb rozdielně, za zdravého života neb na smrtelné posteli, komuž se jemu zdáti a líbiti bude, kromě duochovních osob, a také aby mohl poručníky sdělati statku svého a dětí svých, kohož se jemu zdáti a líbiti bude, a to bez našie, budúciech našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky. Kteréžto dánie a odkázánie aneb poručenie i také poručníkuov sdělánie statku a sirotkuov svrchupsaného Michala Slavaty, tak a tiem obyčejem, jakož se svrchupíše, chceme, aby tolikéž moci a pevnosti mělo, jako by to dskami zemskými utvrdil a zapsal. Protož přikazujem větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého, když kolivěk od častopsaného Michala Slavaty neb poručníkuov statku a sirotkuov jeho požádáni budete, abyste tento list náš ve dsky zemské vložili a vepsali, tak abyste učinili bez zmatku i všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti sme kázali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Prokopu, leta božieho tisícého čtyřstého devadesátého sedmého, království našich Uherského sedmého a Českého šestmezcítmého leta.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Šelnberk, supremi cancellarii regni Boemie.

A tergo: Léta Božieho tisícieho pětistého třidcátého třetího, v pátek po svatém Diviši, tento list mocný královský ve dsky zemské vložen a vepsán jest podlé zřízení zemského.

188.

Vok z Rosnberka bratru svému Jindřichovi, aby k němu přijel na místě středy v úterý.

Na Třeboni 16. dubna (?) 1498. Orig. pap. Fam. Rosenberg.

Pane bratře muoj milý! Napřed zdraví, ščestí a všeho dobrého věrněť bych vám toho přál. Kdež mi píšete o příjezdu vašem ke mně v středu: a prosím vás, muoj milý pane bratře, jestli vám možné, abyšte u mně byli tento úterý najprv příští; neb mám jmieti pana Krajíře na ten den u sebe, kdež já jináč nerozumiem, bych ho déle zdržeti mohl, a vás k té věci také potřebuji, a bez vás toho jednati nemohu. Znajíc to, prosím vás, že mi v tom neodpovíte. A jakož mi píšete, žádajíc opravy: když rozkážete a jakž chcte, jediné rozkažte, tak mne máte. A odpověď žádám při tomto poslu. Datum Třeboň D. post solemni die Pasche annorum LXXXXVIII°.

Vok z Roznberka.

Panu Jindřichovi z Hradce, panu bratru mému milému.

189.

Jindřich z Hradce dlužen jest 300 kop paní Dorotě z Landšteina.

Na hradě Pražském 12. října 1498. Orig. perg. 238.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného; a my Jeronym z Skuhrova, miestokomorník královstvie Českého, Jindřich z Běšin, miestosudí království Českého, Bohuslav z Svinař, Jan Dubec z Dubé a na Próhonicích, Václav z Svinař, Strachota Vostrovec z Kralovic, rukojmie za pána svrchupsaného, s ním a zaň vyznáváme . . ., že sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého tři sta kop groší českých dobrých střiebrných, rázu Pražského, urozené paní paní Dorotě z Lantštaina. Kterúžto summu dluhu psaného slibujeme všickni rukú společní a nerozdílnú beze vší zlé lsti jí věřitedlnici naší nahořepsané dáti a zaplatiti hotovými dobrými groši širokými rázu Pražského, tak jakož jest nám od věřitedlnice naší puojčeno, a žádnú jinú mincí drobnú nebudem ji moci odbýti, a to konečně od datum listu tohoto na svatý Jiří najprv přieští aneb dvě neděli potom. S kterúžto summú jistinnú máme ji při témž času ouroku dáti patnácte kop groší českých. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Praze]. A kdožbykolivěk tento list měl nebo mieti bude . . . Dán na hradě Pražském léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého osmého, ten pátek před svatým Havlem.

Ze přivěsených někdy 7 pečetí je prvá a šestá celá, ostatní utrženy.

190.

Stanislav Houska ze Zahrádky dlužen jest věnného dluhu 125 kop své manželce Kateřině z Myslína.

Na Urbanci 11. ledna 1499. Orig. perg. Fam. Hauska.

Já Stanislav Húska z Zahrádky i s svými erby, jistec a dlužník dluhu dolepsaného věnného vyznávám tiemto listem . . ., že jsem dlužen pravého a spravedli-

vého dluhu věnného pětmecítma kop a sto kop, na groš miešenský počítajíce, urozenej panie Kateřině z Myslína, manželce svej milej, věna jejího spravedlivého, a k její věrné ruce urozenému panu Václavovi z Myslína, otci jejímu vlastniemu, a urozenému pánu panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého. Kterúžto sumu dluhu svrchupsaného věnného mám a slibuji vydati a splniti, aneb moji erbové, takovú měrú a obyčejem: Jestliže by mne Stanislava Húsky svrchupsaného manžela jejího pán Buoh neuchoval prve, nežli panie Katheřiny manželky mé již psanej, tehdy ihned v jednom roce po smrti pořád zběhlém erbové moji nebo poručníci statku mého mají manželce mé tu sumu dluhu věnného svrchupsanú dáti a splniti úplně a docela, i s úroky na to přišlými, nebo jejím věrným rukám, bez zmatku a prodlení dalšieho. A za to jim zastavuji v rukojemstvie urozené vládyky Mikuláše Krokvicara z Nové Vsi, Václava z Menhartic, Zikmunda z Hodic, Jan z Zahrádek, Oldřicha z Zahrádek, Wolfganga Házle z Novej Vsi. A my již jmenovaní rukojmie za svrchupsaného Stanislava Húsku a za jeho erby, všickni spolu slibujem rukú společnie a nerozdielnú svrchupsanej panie Kateřině a jejím věrným rukám, že ty všecky věci mají věřitelóm našim zdrženy, splněny a zachovány býti, i konečně dokonány úplně a v celosti beze všie odpornosti i zmatkóv všelikých. Paklibychom toho všeho .... [ležení v Telči nebo v Jemnici]. A ktož by tento list měl .... A jestliže by v tom času také pan Buoh prve neuchoval od smrti panie Katheřiny, nežli Stanislava Húsky, manžela jejího svrchupsaného, tehdy tento list dále žádné moci nemá, a my rukojmie prázdni budeme toho rukojemstvie. Dán na Urbanci léta od narození syna božieho tisiecieho čtyřstého devadesátého devátého, v pátek po Božím Křtění.

Viselo 7 pečetí, z těch 4 jsou zachovány.

191.

Král Vladislav zapisuje Slavatovi 14 kop platu ročního na městečku Žiželicích.

Na Budíně 31. ledna 1499. Orig. perg. 239.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ͻc král, a markrabie Moravský, Lucemburgské a Slezské knieže a Lužicský markrabie ͻc oznamujem tiemto listem všem, že jakož jest urozený někdy Slavata z Chlumu a z Košmbergka, věrný náš milý, pro potřebu naši, když jsme rybník zehmsky [Žehuňský] dělati chtěli, kterýžto rybník nemohl jest udělán býti bez těch gruntuov, kteréž jest on držel ve vsi Korcích, kteréžto dědiny nám jest ku potřebě odbyl; a my chtíce, jakož slušné jest, jemu za to dosti učiniti, po jeho smrti učinili jsme smlúvu s synem jeho, s urozeným Michalem z Chlumu a z Košmbergka, věrným našim milým, takovú, že za ten plat v Korcích i za všecko, co k tomu příslušie a což jest tu měl, podvolili jsme se jemu a tiemto listem podvolujem, že jemu i dědicuom jeho

máme za to, což se svrchu píše, na každý rok čtrnádcte kop grošuov českých platu ročnieho z komory našie platiti a vydávati, a to rozdielně, počna na svatého Jiřie nynie najprv přieštieho sedm kop grošuov, potom na svatého Havla opět sedm kop grošuov, a tak po všecky časy, dokudžbychom my nebo budúcie naši jemu nebo dědicuom jeho za každú kopu platu osmnádcte kop grošuov českých nedali a nezaplatili úplně a docela. Než kdybychme jim tu summu nadepsanú zaplatili, tehda toho platu čtrnádcte kop grošuov českých viece jemu ani jeho dědicuom nebudeme povinni platiti. A ten plat svrchupsaný zapsali jsme a tímto listem zapisujem na městečku našem Žiželicích k Hradištku přislušejíciemu, takovým obyčejem: jestliže by mu ten plat svrchupsaný z komory našie na časy obyčejné, jakož se svrchu píše, nevycházel a vydáván nebyl, aby svrchupsaný Michal aneb dědicové jeho a budúcie mohl s jedniem komorníkem Pražským v svrchupsané dědiny v Žiželicích uvázati se, a to držeti a jich požívati dotud, dokudby jemu úrok ten, pro kterýž by se uvázal, zaplacen nebyl zúplna a docela se všemi náklady pro to vzatými. Přikazujíce úředníkóm vyšším i menším desk zemských, kdyžby kolivěk od jižpsaného Michala aneb od jeho dědicuov a budúcích požádáni byli, abyste tento list náš ve dsky zemské královstvie Českého vepsali, a aby neobmeškali, ale konečně aby jej ve dsky zemské napsali, jináč toho nečiníce. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu kázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně ve čtvrtek před Hromnicemi, létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého devátého, a královstvie našich Uherského devátého a Českého dvadcátého osmého.

Ad relationem domini Alberti de Colovrat
magistri curie Majestatis regie.

A tergo: Tento majestát jest ve dsky zemské vložen z rozkázání najjasnějšieho knížete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého oc krále. Posel na to byl jest Jan z Selnberka, najvyšší kancléř království Českého z pánuov, léta MV^C ve středu před sv. Tiburcím.

Visí pečeť královská.

192.

Porovnání mezi Jindřichem z Hradce a vládykami z Kostník o některé lidi gruntovní.

Na Hradci J. 18. srpna 1499. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta božieho tisícieho devadesátého devátého, v neděli po Matce boží na nebevzetí, stala se smlúva dobrovolná skrze urozený vládyky, pana Vlachně z Leskovce a na Kamenici, pana Jiříka Hrobského z Sedlce a na Radeníně, mezi urozeným pánem, panem Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem království Českého, z jedné, a urozenými vládykami panem Janem a Artlebem bratřími z Kostník strany druhé, o lidi gruntovní, kteréž sú od stran viněni, kdež jest pán z Hradce JMt ráčil viniti pány Štítenský z těchto lidí zejména: Item najprve Morovi synové z Bernárečka, kteříž sú v Štítném, Václav, Matěj, Vondra; Petr z Hostějovce, kterýž jest

v Lidkoviciech, Adam z Nekrasína, kterýž jest v Štítném, Štajgar z Lomuov, kterýž jest v Olešné. Ti všichni lidé mají zuostati při pánich Štítných, a na to pán JMt ani dědicové neb budúcí JMti sáhati nemají.

A jakož páni Štítní vinili jsú pana JMt z těchto lidí: Item nejprve Kropáč s synem s Mácú, ti jsú v Počátkách; Mikeš Kovář z Popelína, kterýž jest v Stermilově; Vácha s synem Vítkem, kteří jsú v Stranné; Jan Kubuov syn, ten také jest v Stranné; nebožtíka Prokopa Švika sirotci Janek, Vávra, Václav, ti jsú také v Stranné; Mikše nebožtíka žena i s sirotky. A ti všichni lidé mají zuostati při pánu JMti beze vší pánuov Štítných i jich dědicuov a budúcích překážky. Item ti lidé z Olešné: sirotci Janek Malý, Jan Hajcněník, Fait tkadlec, ti také mají při pánu JMti a při těch sirotcích zuostati. Item těch sedm kop míšenských, kteréž jest Kropáč měl na gruntu pánuov Štítných, ty mají při nich zuostati. A páni Štítní mají z těch peněz Mikšovým sirotkóm jednu kopu míšenskú vydati za ten dluh, kterýž jest Kropáč s synem svým těm sirotkóm dlužen byl.

Tomu na svědomí a zdržení toho my smluvce svrchupsaní i strany své vlastní pečeti dali sme přiložiti k této smlúvě. Dána na Hradci leta a dne nahořepsaného.

Ze čtyř přitištěných pečetí jedna odloupnuta.

193.

Král Vladislav zapisuje Jindřichovi z Hradce 200 kop ročně z komory své.

V Prešpurce 7. list. 1499. Orig. perg. 240.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský ꝯc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský margkrabie ꝯc, oznamujem listem tiemto všem: jakož jsme před některým časem, hlediece na mnohé věrné, pilné a užitečné služby urozeného Jindřicha z Hradce, najvyššieho komorníka královstvie Českého, věrného našeho milého, v to jsme se jemu dobrovolně podvolili, a přiřekli každý rok od podkomořieho královstvie našeho českého z summy hromničné, kteráž nám od měst našich přicházie, dvě stě kop grošuov českých do jmenovitého času dávati a platiti; i seznavše hotovosť a povolnosť jeho při dalších službách našich, kteréž nám nákladně činil a činí, chtiece, aby od nás k sobě za to některú vděčnosť poznal, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto jsme jemu další milosť učinili a tiemto listem činíme, chtiece, aby jemu těch dvě stě kop grošuov svrchupsaných ne do času jmenovitého, než až do jeho živnosti od nás a budúcích našich králuov Českých každý rok z komory našie dáváno a placeno bylo tak, aby tiem lépe a dostatečnějie slúžiti mohl. Přikazujíc podkomořiemu královstvie Českého nynějšiemu i budúcímu, věrným našim milým, abyste těch dvě stě kop grošuov českých svrchu psaných z summy hromničné témuž Jindřichovi až do jeho živnosti každý rok bez zadržovánie dávali a platili, a toho jinač nečinili vobyčejem

nižádným. A jestliže by nás Buoh smrti neuchoval prvé nežli jeho, mají jemu těch dvě stě kop grošuov českých a povinni budú budúcí králové Čeští z komory své skrze podkomořie bez jich nákladu každý rok až do jeho živnosti platiti a vydávati, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán v Prešpurce ve čtvrtek před svatým Martinem létha božieho tisícieho čtyřistého devadesátého devátého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcátého devátého.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Selnbergk,
supremi cancellarii regni Boemie.

Visí zachovalá pečeť.

194.

Král Vladislav dává Jindř. z Hradce pokutu těch, kdož by na shonu okolo Hradce postiženi byli.

Na Budíně 28. ledna 1500. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král a margkrabie Moravský ɔc, oznamujem listem tiemto všem vuobec: Jakož jest starodávní svolenie královstvie Českého, aby na shon honěno nebylo, a též i nynie na tom jest, zuostane, i pokuty jsou na to položeny, ktož by přes to honil na shon a v tom postížen byl. A protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách ty všecky pokuty, kteréžby nám tudy přišly aneb přijíti mohly na těch na všech, kteřížby ve dvú mílí vokolo Hradce na shon honili a v tom skutečně nalezeni a postíženi byli, dali jsme a tímto listem dáváme urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, věrnému našemu milému; chtiece tomu, aby von, aneb komuž by to na svém místě poručil, takových pokut hleděti mohl a moc jměl k každému takovému, kdož by kolivěk, jakož se svrchupíše, ve dvú mílech vokolo Hradce postieženi byli na shonu, a jich dobývati podle práva tím vším obyčejem a právem, jako bychme my to učiniti mohli. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přitisknúti jsme kázali. Dán na Budíně v úterý před hodem Matky božie hromničné, leta božieho tisícieho pětistého, a království našich Uherského desátého a Českého dvadcatého devátého.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Šelnberk,
supremi cancellarii regni Bohemie.

Přitištěná pečeť jest porušena.

195.

Zbyněk z Kolovrat propouští Jindřichovi z Hradce dva lidi z člověčenství.

V Praze 17. března 1500. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Zbyněk z Kolovrat a na Khornhause známo činím tiemto listem všem vóbec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jest mne prosil urozený pán pan Jindřich

Iradce, najvyšší komorník království Českého, abych jemu člověka svého dědičného ›kopa ze Bdína propustil, i také Matúše myslivce z Domažlic, kterýž nyní jest v Kladště mně se jest přikázal za služebníka a pravého dědičného člověka. I protož já Zbyněk Kolovrat svrchupsaný jemu panu Jindřichovi z Hradce a jeho dědicóm nahoře mé své dědičné lidi Prokopa a Matúše tiemto listem z svého dědičného člověstvie propouštím a jemu je mocně dávám tak, abych já ani dědici moji na ty i nahoře psané více se nemohli táhnúti ani k nim kterého práva jmieti. Tomu svědomí svú vlastní pečeť dal sem přiložiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském úterý po sv. Longinu, leta božieho tisícieho pětistého.

Přitištěná pečeť jest zachovalá.

196.

Ondřej Hajda z Poříčí kvituje Jindřicha z Hradce z částky dluhu.

Bez místa, 24. května 1500. Orig. pap. Fam. Hajda v. Poříč.

Já Ondřej Hajda z Pořiečie známo činím tímto listem všem vůbec: jakož mám na pargamině s visutými pečetmi na urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, vyššího komorníka královstvie Českého, na 90 zlatých uherských anebo za tolikéž něz dobrých, tak jakož též list hlavní sám v sobě zní. I dal mi jest JMt již na sumu 60 kop na míšenský groš počítajíce, a ještě mi JMt 30 kop zuostává, na šenský groš počítajíce. A ty mi mají vyjíti od JMti na svatý Havel najprv příští. ›tož já svrchupsaný Ondřej Hajda pána svrchupsaného z těch 60 kop quituji, prostím a mocí listu tohoto konečně prázdna činím, tak že já ani moji budúcí pána rchupsaného ani JMti budúcích němáme upomínati věčně. Tomu na svědomí svú stní pečeť přitiskl sem k tomuto listu; a k tomu svědomí prosil sem urozených noší Jana z Dobré Vody, Matěje Hausky Zahrádky, že jsú své pečeti vedli mé tiskli k tomuto listu, jenž jest dán tu neděli před Božím Vstúpením MD.

Přitištěná pečeť se zachovala.

197.

il Vladislav dává Jindřichovi z Hradce výplatu na některých vsech kláštera Zbraslavského a na vsi Uhercích.

Na Budíně 6. dubna 1501. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝯc král, rgkrabie Moravský, Lucemburské a Slezké kníže a Lužický margrabie ꝯc, oznajem listem tiem všem, že sme prošeni od urozeného Jindřicha z Hradce, najvyšo komorníka královstvie Českého, věrného našeho milého, abychme jemu výplatu i ráčili na vsi aneb na vsech k klášteru našemu Zbraslavskému příslušejících, rýž by se doptal a dověděl, že by na nich životuov nebylo, a k tomu na

na vsi řečené Uherce k klášteru svatého Prokopa příslušející. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé věrné a pilné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali sme témuž Jindřichovi plnu moc a tiemto listem dáváme, aby, doptali-li by se kterých takových vsí k klášteru Zbraslavskému příslušejících, ježto by na nich životuov nebylo, též na vsi Uhercích klášteru svatého Prokopa příslušející, aby je od držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatiti mohl a moc měl, když by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim za výplatu tu summu neb summy, kteréž by na tom zapsány jměli. Kteréž přijmúce vod něho vcele a úplně podle znění zápisuov svých, mají jich jemu hned a povinni budou se vším jejich všelijakým příslušenstvím, s kterýmž sú sami jměli a drželi, postúpiti. Kteréž když vyplatí, jmá jmíti, držeti a jich s dědici svými muského pohlavie požívati, nejsa s nich od nás ani od budúcích našich králuov Českých ani od jiného žádného bez své vuole splacován, leč od opata a konventu klášteróv nadepsaných, však tak, když by to sami k svému vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti moci budú, když by se jim kolivěk zdálo a líbilo, dadúcím prve puol leta napřed věděti při svatém Jiří aneb při svatém Havle. A po vyjití toho polúletí pořád zběhlého vyberúce sobě prve poplatky a důchody toho polúletí, mají jim hned a povinni budú těch vsí s jejich příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, kterýž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti.

A nad to ještě témuž Jindřichovi a dědicuom jeho tuto zvláštní milost činíme: Jestliže by se kde kterých vsí duchovních od kteréhož koli záduše doptal, ješto by na ně ti neb ten, kdož je držie aneb držie a požívají, zápisuov neměli, aby se vo ně se súditi mohl, a když by je vysúdil, má je k tomu zase zádušie navrátiti, a což sú jich koli ten aneb ti, kdož je nespravedlivě drželi a jich v těch časích požívali, má sobě těch požitkuov týž Jindřich i s dědici svými pravú polovici vzieti a polovici k tomu zádušie dáti, kterémuž ta aneb ty vsi příslušely. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ten úterý po květné neděli, leta božieho tisícieho pětistého prvního, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třicátého.

198.

Král Vladislav dovoluje Kateřině kněžně z Minsterberka, aby mohla plat k záduší dáti.

Na Budíně 6. dubna 1501. Orig. perg. 241.

My Vladislav z božie milosti Uherský a Český ꝛc král a margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ꝛc oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni jménem osviecené Katheřiny, rodilé kněžny z Sas a Münsterberské ꝛc, tetky našie milé, abychme jí povolenie naše dáti a toho dopustiti ráčili, aby mohla platu za tisíc zlatých uherských kúpiti a k záduší aneb

oltáři tu, kdež by její pohřeb byl, dáti a obrátiti. Jejíž slušnú žádosť znajíce, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách svolili jsme k tomu a tiemto listem svolujeme, aby svrchupsaná Kateřina mohla a moc jměla kúpiti platu dědičného za jeden tisíc zlatých uherských, a k tomu jej záduší aneb oltáři dáti a obrátiti, kdež by pohřeb svuoj jměla, když by se jí kolivěk zdálo a líbilo, a to bez našie i jiných všech lidí všelijaké překážky; porúčejíc větším i menším úředníkóm desk zemských království Českého, věrným našim milým, když by k tomu kolivěk přišlo, a svrchupsaná Kateřina ten plat až do summy jmenované kúpila a jej k tomu záduší a oltáři, kdež svuoj pohřeb jmieti úmysl má, obrátila a vás za to požádala, abyste jí ten plat ve dsky zemské vložiti a vypsati rozkázali, abyste tak podle žádosti jejie učinili a ten jí plat ve dsky zemské vložiti a vepsati rozkázali bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně v úterý po květné neděli, leta božieho tisícieho pětistého prvnieho a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého. Ex commissione propria Majestatis Regie.

A tergo: Tento majestát ve dsky zemské vložen jest z rozkázání najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava Uherského a Českého ɔc krále. Posel na to od JMKské byl jest Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, z pánuov, jsa k tomu zvláště vyslaný. Stalo se v neděli po s. Stanislavu [9. května] léta MCCCCCI°.

Visí zachovalá pečeť královská.

199.

Král Vladislav dává Kateřině z Minsterberka zápis na 20000 zl. rýnských.

Na Budíně 6. dubna 1501. Orig. perg. 242.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužicský margkrabie ɔc oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu osviecené Kateřině rodilé kněžně z Sas a Münsterberské ɔc, tetce naší milé, dvadceti tisíc zlatých rýnských, kteréž jsme jí při tomto svatém Jiří najprv příštím dáti a zaplatiti jměli; i nemohúce tomu pro některé naše pilné a znamenité potřeby na ten čas dosti učiniti, udělali jsme na miestě jejím celú a dokonalú smlúvu s urozeným Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem královstvie Českého, věrným naším milým, a mocí listu tohoto činíme, a to takovú, že nám ona té sumy čekati má od svatého Jiřie najprv příštieho až do plného roku pořád zběhlého, a po vyjití toho roku pořád zběhlého má nám napřed puol letha dáti věděti tak, abychme jí těch dvadceti tisíc zlatých rýnských svrchupsaných konečně po vyjití toho polúletie dali a beze všech dalších odtahuov zaplatili. Paklibychme tomu z kteréžkoli příčiny aneb příhody dosti neučinili, tehdy ona muože a moci bude komorníka vésti na zbožie

Poděbradské podlé zápisu a zněnie desk, a to bez našie, budúcích našich králuov Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky. Přiřiekajíce svrchupsané Kateřině slovem naším královským sami od sebe i od budúcích našich králuov Českých, že se tomu všemu, což se nahoře i dole píše, dosti státi má beze všeho přerušenie. A ktož by list tento jměl s svrchupsané Kateřiny dobrú volí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ten úterý po květné neděli, leta božieho tisícieho pětistého prvnieho, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého.

Ex commissione propria Majestatis regie.

Visí zachovalá pečet královská.

200.

Kateřina kněžna Minstrberská dává úrok ze vsi Zlukova k oltáři sv. Kříže v kostele J. Hradeckém.

Bez místa, 6. května 1501. Opis ze 2. polov. 17. stol. III. K$^{\alpha}$.

My Kateřina z boží milosti kněžna rozená z Sas, kněžna Minsterberská ꝛc a hrabiena Kladská ꝛc, známo činíme všem vůbec i jednomu každému tímto listem, že jakž máme list a obdarování od nadepsanějšího [sic] knížete a pána pana Vladislava Uherského, Českého ꝛc krále, margkrabie Moravského, pána našeho nejmilostivějšího, v kterémžto listu JMt ráčil nám dáti povolení, abychom mohli koupiti platu dědičného za tisíc zlatých uherských k tomu oltáři, kdež bychme pohřeb svůj jmíti chtěli. I protož oznamujem, že my na takový královský list a JMti obdarovati na dědictví našem v Zlukově na dvoru poplužným s poplužím, na vsi celé, na dvořích kmecích s platem, na dědinách, lukách, lesích, na rybnících i se vší zvólí, což k tomu přísluší, na tom na všem, což tu máme, deset kop grošův českých platu ročního a věčného dali jsme a tímto listem dáváme k oltáři svatého Kříže v městě Hradci Jindřichovém u fary u Matky Boží, kterýžto oltář jest proti kazatedlnici, a kaplanům našim nynějším i budoucím kaplanům téhož oltáře na věčné časy. Však proto na svrchupsaném dědictví sobě panství a budaucím našim zůstavujem, a téhož oltáře také my chceme pán podací býti. A když by nás Pán Buoh s toho světa pojíti ráčil, tehdy pán podací téhož oltáře býti má osvícená kněžna Minstrberská ꝛc, dcera naše vlastní, až do živnosti své. A když by táž Anna kněžna dcera naše vlastní umřela, tehdy po smrti její colatorové a páni podací téhož oltáře býti mají napřed urozený pán pan Jindřich z Hradce, nejvyšší komorník království Českého, a jeho dědicové. Pakliby toho všeho rodu pánův Hradeckých by smrti neuchoval, tehdy to všecko právo podací oltáře nadepsaného na purgmistra, konšely města Jindřichova Hradce připadnouti na nynější i budaucí. Item také na svrchupsaném našem dědictví ve Zlukově dáváme na ubrusy,

na vosk půl třetí kopy grošuov českých platu ročního holého; ad responsorium Tenebrae, kteréž zpívají žáci každý pátek při témž oltáři, šestmecítma grošův českých platu ročního holého; a od zvonění velikého zvonu, jenž slove Marije, jeden a padesát grošův českých platu ročního holého. A toho platu na ubrusy, na vosk, za Tenebrae a za zvonění učinili jsme mocné poručníky a jim toho svěřujeme purgmistru, konšelům nynějším i budaucím města Hradce Jindřichova. A to aby nadepsaný plat těch deset kop grošův českých nadepsaných kaplanu nynějšímu i budaucímu, a pak půl třetí kopy grošův českých na ubrusy a na vosk, a ad responsorium Tenebrae šestmecítma grošův českých, a od zvonění jeden a padesát grošův českých, byl vydáván od toho každého, kdož by kolivěk to panství Zlukovské držel, a to rozdílně, polovici počna na sv. Havla nejprv příštího, a polovici na sv. Jiří hned potom zběhlýho, a tak jiná leta a roky, jakož Česká země za právo má. Pakliby držitelé nadepsaného dědictví Zlukovského kterého úroka na který rok rokův nadepsaných kaplanům aneb purgmistru a konšelům nadepsaným na ubrusy, na vosk a na Tenebrae a od zvonění nedali, tehdy kaplan nynější neb budaucí, a též purkmistr, konšelé nadepsaní, nynější neb budaucí, s komorníkem Pražským bude a budau se mocti uvázati aneb s týmž komorníkem Pražským bude a budau moci bráti na svrchupsaných dědinách všech pro nezaplacení kterého koli úroku i pro zadržalé úroky, v každým úroce třetinú výš jmenem pokuty a nákladův, aneb uvázati se v též dědiny. Ty budau moci držeti a jich užívati tak dlauho, dokudžby jim aneb kterýmkoliv buď kaplanu nynějšímu aneb budaucímu, a též purgmistru, konšelům nynějším a budaucím úrok kterýžkoli i zadržalé dány nebyly, i se všemi škodami a náklady proto kterakkoli vzatými. A nadepsaný purgmistr a konšelé města Hradce Jindřichova ty potřeby k tomu oltáři jednati mají, žákům a zvoníkům platiti, tak jakož se nahoře píše. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu a toho pevnost pečeť naši vlastní dali a rozkázali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; jenž jest dán leta od narození syna božího 1501, ve čtvrtek den svatého Jana apoštola a evangelisty, jenž slove v oleji praženého.

201.

Král Vladislav dává Jindřichovi z Hradce výplatu na některých zbožích duchovních.

Na Budíně 11. srpna 1501. Orig. perg. 245.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, marggrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabie ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jest nás prosil urozený Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Českého, věrný náš milý, abychme jemu výplatu dáti ráčili na vsech kterýchžkoli klášteruov a duchovenství, kterýchž by se doptal a dověděl, ješto by na nich životuov nebylo. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro mnohé věrné a pilné služby, kteréž jest nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a naším

jistým vědomím, mocí královskú v Čechách dali jsme témuž Jindřichovi plnú moc a tiemto listem dáváme, aby, doptá-li se kterých takových vsí buď klášterských aneb od jiných záduší, ješto by na nich životuov nebylo, aby je vod držiteluov nynějších aneb od budúcích vyplatiti mohl a moc měl, kdež by se jemu kolivěk zdálo a líbilo, dada jim za výplaty ty summy, kteréž by na tom zapsané měli; kteréž voni vod něho příjmúce vcele a úplně podle znění zápisuov svých, mají jich jemu hned a povinni budú se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, s kterýmž jsú to sami drželi, postúpiti. Kteréž, když vyplatí, má jmieti, držeti a jich i s dědici svými mužského pohlavie požívati, nejsa s nich od nás ani od budúcích našich králuov Českých ani od jiného žádného bez své vuole splacován, leč od opatuov, conventuov aneb těch osob duchovních, klášteruov a duchovenství, kterýmž by ty vsi spravedlivě příslušely, tak když by ty sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, to učiniti moci budú, když se jim kolivěk zdáti a líbiti bude, dadúc jim prve napřed puol leta věděti při svatém Jiří aneb při svatém Havle. A po vyjití toho polúletie pořád zběhlého příjmúce vod nich summu aneb summy své, a vyberúce sobě poplatky a důchody toho polúletie, mají jim hned a povinni budú těch vsí s jejich příslušenstvím postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na takové vsi měli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti.

A nad to ještě témuž Jindřichovi a dědicóm jeho tuto zvláštní milost činíme: Jestliže by se kde kterých vsí duchovních od kteréhož koli zádušie doptal, ješto by na ně ti aneb ten, kdož je drží aneb držie a požívají, zápisuov neměli, aby se vo ně súditi mohl. A když by je vysúdil, má je k tomu záduší hned zase bez úplatkuov dáti a obrátiti. A což jsú jich kolivěk ti aneb ten, ktož je nespravedlivě drželi a jich v těch časiech požívali, má k sobě těch puožitkuov týž Jindřich i s dědici svými pravú polovici vzíti, a polovici k tomu záduší dáti, k kterémuž by ta aneb ty vsi příslušely. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v středu před hodem Matky Božie Nanebevzetie, leta božieho tisícieho pětistého prvního, a království našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého prvnieho.

Ex commissione propria Majestatis Regie per Joannem Šlechtam de Všehrd, Secretarium Majestatis sue cancellarie Boemicalis

Visí neporušená pečeť královská.

202.

Děpolt z Lobkovic Jindřichovi z Hradce: že Koldic chce Bíliny postoupiti a spříznění s ním konati.

Na Zvíkově 21. října 1501. Orig. pap. Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji VMti pane, pane milý! Abyste ráčili věděti, že mi pan Koldic pieše list, a tento rozum jest v něm: že mi chce Bieliny postúpiti v pondělí

poslednie masopustnie; při tom také tu a na ten den že chce se mnú spřiezněnie také konati. A tak tohó dotekl, že jest VMti psal, i panu Petrovi z Roznberka též tu věc oznamuje. I milý pane, muožte znáti, kterak se mú vuokol jde, a vdy odtahy činie, ješto jsú sě ty věci mezi námi dávno konati měly; a viete VMpane i pan z Roznberka i ti, kto sú při tom byli, že to hned zřetedlně vymieněno jest, že mi má prve Bieliny postúpiti s jejím příslušenstvím. A když mi postúpí, tedy teprva má dáti napřed věděti šest neděl mezi tiem časem, jako jest smlúváno, a masopustem tiemto, kdy a kde spřiezněnie mezi námi konati se má. Kdyby mělo tak býti, aby se to konalo v pondělí masopustnie, postúpenie i spřiezněnie, však by to mně byla těžká věc, kterak bych se mohl potřebami opatřiti, a přišlo by na mě posměch i obtiežnost, ješto já sě toho nechci dopustiti. A račtež VMt věděti, že já panu z Roznberka o též pieši. Protož znajíce VMt tyto věci, prosím, že ráčíte psáti panu Koldicovi, ať mi Bieliny tak postúpí, kterak postúpiti má, a když to udělá, ať mi teprva dá napřed věděti šest neděl, co se dotýče spřiezněnie, jako smlúva jest ta. A což budete ráčiti psáti panu Koldicovi, račtež dáti list tomuto poslu, již já jej panu Koldicovi sám pošli, neb jest muoj úmysl na Krupku jeti beze všeho prodlévánie. A jestliže ho pak tu na Krupce najdu, tehdy mu jej sám dám. Tak sem slyšel o tom, že chce konečně jeti do Němec knížatuom, a Buoh ví opět, dokud tam bude; a bude-li VMt jemu potřebně psáti, jistě bude všecko zjednáno. Datum Zviekov in die undecim milia S. Virginum annorum ɔc quingentesimo primo.

Děpolt z Lobkovic.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu a přieteli mému milému.

203.

Král Vladislav Janovi a Prokopovi Zajímačům z Kunstátu činí milost o nesplacování zboží zápisného.

Na hradě Pražském 7. března 1502. Cop. III. Kβ.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc. Oznamujem listem tímto všem, že jsú na nás vznesli urozený Jan a Prokop bratří Zajímačové z Kunstátu, oznamujíce nám, kterak mají od nás list a zápis, kterýmž jsme jim kláštera svatého Prokopa s jeho příslušenstvím do jich obou dvou životuov zapsali, tak že z toho od nás, ani od budoucích králuov Českých, ani od jiného člověka do svých obú dvú živnosti splacováni býti nemají; prosíce nás velikú prosbú, abychom jim při držení a požívání zboží toho některú dálší milost dati a učiniti ráčili tak, aby je tím lépe a volněji míti, držeti a jeho požívati mohli.

K jichžto prosbám nakloněni jsouce, pro služby jejich, kteréž jsou nám činili

a činiti mají a povinni jsou, čím k sobě od nás milost naši nachylnější poznají, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách, tuto jsme nadepsaným Janovi a Prokopovi zvláštní milost naši učinili a tímto listem činíme tak, aby dědici jejich po vyjití obou dvou životuov jejich, kteréž na to zboží od nás prve zapsané mají, splacování nebyli od žádného, leč od nás nebo od budoucích našich králuov Českých, anebo od zákona a záduší toho, kterémuž to zboží spravedlivě přísluší. Však tak, kdybychom to sami k svému vlastnímu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, a jináče nic, dadouce jim napřed věděti, podli znění zápisuov jejich vcele a úplně v moc jejich položíce; kterúžto přijmouce od nás vcele a úplně, mají nám hned zboží toho se vším jeho a všelijakým příslušenstvím postúpiti a list tento i s jinými, ač by na to které měli, navrátiti, bez zmatku a všelijaké odpornosti. Pakli bychme buď my anebo budoucí naši králové Čeští, anebo zákon kláštera toho, vyplatíce zboží to od dědicuov anebo od budoucích jejich, pod nějakým přikrytím jiným je zapsali a zastavili, takové zapsání nemá míti žádné moci ani které pevnosti, nyní ani budoucně, než mají to od nás a moci budou hned zase od těch osob, kterýmž by to zapsali aneb zastavili, vyplatiti, dadouce jim za vejplatu summu tu, kterúž jsou na tom prve zapsanú měli; kterúž přijmúce od nich, zase mají jim a povinni budou zboží toho v moc jejich postúpiti, a voni je držeti a jeho požívati mohou a moci budou, když se v to uváží, tak dlouho a dotuď, dokudž by to od nich zase tak, jakož se napřed píše, vyplaceno nebylo.

A kdož by tento list měl z svrchupsaných Jana a Prokopa dědicuov a budoucích jejich dobrú a svobodnú volí, chceme aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomu přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě Pražském v pondělí po neděli postní, kteráž slove Letare, leta božího tisícého pětistého druhého, a království našich Uherského XII a Českého XXXI. Ad relationem magnifici domini Joannis de Sselnbergk, supremi Cancellarii regni Bohemiae.

204.

Král Vladislav dává Michalu Slavatovi právo k výplatě některých vsí zápisných.

V Praze 16. března 1502. Orig. perg. 246.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝫc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický margkrabě ꝫc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme prošeni od urozeného Michala Slavaty z Chlumu a s Košmbergka, věrného našeho milého, abychme jemu výplatu dáti ráčili na vsech Bohuňovicích, Radlicích, Komorci, na mlýně pod Komorcem, na Oplanách, Vežerech, Prušci, Unčicích, Štidlicech, Jindiciech, a v Karlovicích na dvú člověcích, na Lošanech

Malých a na Velikých Lošanech s jejich příslušenstvím. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby téhož Michala, kteréž jest nám činil a činiti povinen bude, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú v Čechách dali jsme nadepsanému Michalovi výplatu na svrchujmenovaných vsech se vším jejich a všelijakým příslušenstvím, a tiemto listem dáváme, tak aby von ty vsi od držiteluov nynějších aneb budúcích vyplatil a vyplatiti mohl a moc jměl spolu neb rozdielně, kdyžby se jemu kolivěk zdálo a líbilo, polože jim za výplatu těch vsí s jich příslušenstvím summu zápisnú, kterúžby na tom zapsánu jmieli, vcele a úplně podle znění zápisuov jejich. Kterúžto sumu od něho příjmúc, mají jemu těch vsí a povinni budú v moc jeho hned postúpiti. Kteréžto vsi když svrchupsaný Michal vyplatí, držeti je i s dědici svými a požívati má a moci bude, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacování, leč od nás aneb budúcích našich králuov Českých, aneb od toho zádušie, k kterémužby ty vsi a výplata spravedlivě příslušela; všakž tak, kdybychme to sami k svému vlastniemu jmění, držení a požívání vyplatiti chtěli, a jináč nic, to učiniti muožeme a moci budeme, když by nám se kolivěk zdálo a líbilo, dadúce jemu aneb budúcím jeho podle zápisuov jejich napřed věděti. A po vyjití času vypovědělého položiece jim summu jejich zápisnú, kterúž jsú za výplatu těch vsí dali, vcele a úplně, kterúž přijmúce od nás mají nám hned a povinni budú svrchupsaných vsí se vším jejich příslušenstvím, s kterým jsú to sami drželi, postúpiti a list tento i s jinými, kteréž by na to jměli, navrátiti bez zmatku a všelijaké odpornosti.

Také jsme svrchupsanému Michalovi povolenie naše dali a tiemto listem dáváme, chtiece tomu: bylo-li by kde co jinde k témuž zádušie příslušejícieho, aby von to také mohl a moc jměl od držiteluov nynějších aneb budúcích se vším příslušenstvím vyplatiti, a vyplatě to držeti, jmieti a požívati i s dědici svými, tiem všem obyčejem a právem, jako svrchupsané vsi, nejsa vodtud bez své vuole splacován. A což by kolivěk na výplatu takových vsí neboli sbožie dal, a to při výplatě dostatečně vokázal, má jemu aneb dědicóm jeho to také při vyplacení svrchupsaných vsí s jinými summami dáno a zaplaceno býti. A ktož by list tento jměl svrchupsaného Michala, jeho dědicuov a budúcích dobrú a svobodnú volí, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dole psaných.

Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na hradě Pražském v středu před květnú nedělí, leta božieho tisícieho pětistého druhého, a královstvie našich Uherského dvanáctého a Českého třidcátého prvnieho.

Ad relationem magnifici domini Joannis de Šelnberg
supremi cancellarii regni Bohemiae.

Visí jedna pečeť královská úplně zachovalá.

205.

Kateřina kněžna Minsterberská koupila si od Jindřicha z Hradce úroku za 12.000 kop m.

Bez místa, 13. května 1502. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

My kněz Jan, farář v městě Hradci Jindřichově, a Jiřík Hrobský ze Sedlce a na Radeníně, oznamujem tímto listem všem vuobec, kdež čten aneb čtúcí slyšán bude, že jsme učinili smlúvu dokonalú a konečnú mezi osvícenú kněžnú a paní, paní Kateřinú rozenú z Sas, kněžnú Minstrberskú a hrabinú Klatskú, s jedné, a urozeným pánem, panem Jindřichem z Hradce, najvyšším komorníkem královstvie Českého, a to takovú:

Jakož kněžna Její Mt kupuje plat od pána pana Jindřicha již psaného za dvanádcte tisíc kop, na groš míšenský počítajíc, že pán má pokázati kněžně JMti platu čistého ročnieho na městě Telči a na předmestí a na jiných městečkách a na vesnicích půl druhého sta a dvadceti půl druhé kopy groší českých s plným panstvím, a zejmena každú ves jmenovati, co z které vsi každý úrok vycházie; než koury, vospy, vejce, rybníky i jiné spravedlivé roboty všecky, ty sobě pán JMt všecky pozůstavuje; a žádnými robotami nespravedlivými bez vuole kněžny Její Mti těch lidí, kteréž Její Mti prodá, nemá obtěžovati, než Její Mt má těm lidem rozkazovati a jimi vládnúti, jako mocná paní. A na ten trh bude pán JMt povinen kněžně Její Mti každý rok při svatém Jiří platiti pět set puol třetie kopy groší českých, aneb tisíc a pět kop na groš míšenský. A kněžna Její Mt přijmúc tu summu od pána, má pánu postúpiti platu ročnieho zase na těch lidech, na kterýchž kolivěk ráčí, 20 a 9 kop na míšensko. Pakliby pán co více Její Mti který rok dal, nežli těch tisíc a pět kop míšenských, tehdy zsumujíc to, což by sě za tu summu platu ročnieho dostalo, za jednu kopu třiceti pět kop míšenských, má též kněžna JMt toho platu pánu na těch lidech postúpiti, a při každém přijmu těch peněz JMt kvitovati. A již pán má kněžně Její Mti list udělati na ten prodaj s dostatečnými rukojmiemi, podle práva a řádu země Moravské, konečně v čtyřech nedělích od příjezdu svého z Prahy domuov, a lidí Její Mti i města Telče s jinými městečky a vesnicemi stúpiti. Což se zámku dotýče, když by kolivěk Její Mt ráčila přijeti do Telče, má hned jeti na zámek, a v kterýchž kolivěk pokojích ráčí bejti, toho vuoli rač míti, a tam býti dokudž ráčí; a lesu k palivu i k jiným Její Mti potřebám aby jí dáno bylo, pokudž ráčí. Než pán má na zámku úředníka svého míti, kterýž by JMti věcí opatroval.

A jakož pán JMt prve dlužen jest kněžně JMti pět set kop na míšensko, na ty pán má Její Mti list udělati, aby svědčil: když by kolivěk dala Její Mt pánu věděti při svatém Havle, že JMt má těch pět set kop na míšensko Její Mti dáti konečně na svatý Jiří najprv příštie po tom svatém Havle aneb dvě neděli potom.

Tomu na svědomí my smluvce svrchupsaní své vlastní pečeti dali jsme při-

ložiti k této smlúvě. A my Kateřina kněžna svrchupsaná ɔc, a já Jindřich z Hradce ɔc, na zdrženie a pevnost toho své vlastnie pečeti také dali jsme přiložiti k této smlúvě dobrovolně; jenž sě jest stala leta božieho tisícieho pětistého druhého, v pátek před slavným hodem svatého Ducha.

Z přitištěných 4 pečetí 2 jsou porušeny.

206.

Jan z Lomnice prosí Jindřicha z Hradce, aby rovnání mezi pány Bítovskými dálo se v Moravských Budějovicích.

Na Meziříčí 1. června 1502. Orig. pap. Fam. Lomnic.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj najmilejšie! Byšte se ve zdraví dobře a šťastně jměli, toho bych vám, pán Buoh zná věrně, přál. Vzkázal jsem vám po panu Hrobským, což se dotýče pánuov Bítovských o ty jich rozdíly, kdež nepochybuji, že jest vás toho spravil. Muoj milý pane bratře! oznamte mi to, kdy muožete sjeti k tomu srovnánie mezi nimi; neb bez vás stěžka co mezi nimi srovnáno bude. Pak chcete-li tak učiniti, zdálo by mi se, aby to jednánie bylo v Budějovicích Moravských; neb jest vám blízko sjeti, a mně také nedaleko; pan Ladslav také tu přijede. Pak chcete-li tak učiniti, nechžť jest to prve, než bychme k sněmu k svatému Janu do Olomúce jeli; neb po svatým Janě potom já vopravdu nějakú znamenitú potřebú budu zaneprázdněn. K kterému času anebo-li dni by to sjetí mělo býti, prosím vás, oznamte mi po svým poslu, abych o tom včas mohl věděti; neb tento muoj posel předse ku panu z Roznberka puojde. D. Meze(říčí) feria quarta infra Octavas corporis Christi, anno Domini 1502. Jan z Lomnice a na Mezeříčie, hajtman marg. Moravského.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu a bratru mému najmilejšímu.

207.

Jindřich z Hradce osvobozuje kaplanský domek Cvildovský od hlásek a jiných povinností panských.

V J. Hradci 22. dub. 1503. Orig. perg. 248.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší purgkhrabě Pražský, oznamuji tímto listem všem vůbec, nynějším i budúcím: jakož osvícená kněžna a paní, paní Kateřina rozená z Sas, kněžna Minsterberská a hrabina Klatská, paní máti má milá, ráčila koupiti domek za kostelem ten, kterýž jest Cvildová ustavila, od faráře kaplanu svému nynějšímu i budúciemu k tomu oltáři u fary k svatému Kříži, kterýž JMt ráčila jest nadati; z kteréhožto domu mně jakožto pánu dědičnému plat a ourok platí se a dává, i také podle miesta hlásek a bran a jiných povinností odbýti mosí.

I protož já Jindřich z Hradce svrchupsaný, zachovávajíc zvláštnie lásku k též kněžně Kateřině Její Mti, jakožto k kněžně a paní máteři mé milé, Její Mti i dědicuom a budúciem Její Mti tímto listem ten domek nahoře psaný vysvobozuji a propúštím ode všech ourokuov a poplatkuov, kteříž mi spravedlivě příslušejí, i také ode všech hlásek a bran i jiných povinností, kterýchžto jest podle města mosel odbývati, aby toho všeho prázden byl a nic s tím činiti nejměl. A nad to JMti kněžně svrchupsané, dědicuom a budúciem Její Mti tuto moc dávám, aby mohli ten domek prodati a za ty penieze jiný domek kúpiti, a ten domek aby všech těch svobod užíval, tak jako onen Cvildovský. Také jest toho žádala táž kněžna Její Mt ode mne, jestliže by kdy osvícená kněžna a paní paní Anna, kněžna Minsterberská a hrabina Klatská, paní na Hradci, manželka má najmilejší, chtěla který oltář v témž kostele nadati a nadala, tehdy ten kaplan její má také v tom domu kněžny Její Mti býti a obydlé své jmíti, a vší té svobody užívati, jako kaplan kněžny staré Její Mti; neb Její Mt k tomu svú dobrú vuoli ráčila jest dáti. Tomu na svědomie, jistotu a pevnost toho já Jindřich z Hradce svrchupsaný pečeť svú najvětší dal sem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; jenž jest dán na Hradci tu sobotu před svatým Jiřím, mučedlníkem a rytieřem božiem, leta božieho tisícieho pětistého třetieho.

Visí jedna porouchaná pečeť.

208.

Jindřich z Hradce dlužen jest 100 kop Kateřině ze Štrpí a synu jejímu Ctiborovi ze Zásmuk.

V J. Hradci 15. června 1503. Orig. perg. 249.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného; a my Jiřík Hrobský z Sedlce a na Radeníně, Štěpán z Počepic, Jindřich z Prostého, Jindřich Škorně z Proseče a Jan z Malíkova, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tímto listem všem vuobec, kdež čten neb čtúcí slyšán bude, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu sto kop grošuov českých, rázu a čísla Pražského, širokých dobrých, urozené paní Kateřině ze Štrpí a urozenému panoši Ctiborovi z Zásmuk synu jejímu, věřiteluom našim. Kterúžto summu grošuov svrchupsanú nebudem moci odbýti věřiteluov našich neb jednoho z nich žádnú jinú mincí, než sta kopami grošů českými širokými, rázu a čísla Pražského. Kterúžto jistinu grošuov svrchupsanú máme a slibujem beze vší zlé lsti dáti a splniti věřiteluom našim neb jednomu z nich tehdy, kdyby nám věřitelé naši neb jeden z nich, aneb my jim dali zase půl leta napřed věděti, buď při svatém Havle neb při svatém Jiří; tehdy v tom polúletie pořád zběhlém máme a slibujem summu jistinnú svrchupsanú věřiteluom našim častopsaným neb jednomu z nich dáti a zaplatiti beze všeho zmatku a odporu všelikterakého úplně a docela. Paklibychom toho všeho neučinili . . .

[ležení v J. Hradci]. A ktožby koli tento list jměl atd. Dán na Hradci leta tisícieho pětistého třetieho, na den svatého Víta, mučedlníka božieho.

Z 6 pečetí žádná se nezachovala.

209.

Jiřík, Vít a Oldřich bratří z Hodic kvitují Jindřicha z Hradce z 200 zl. uh.

V Hodicích 18. října 1503. Orig pap. Fam. Neuhaus.

My Jiřík, Vít a Voldřich bratří z Hodic oznamujem tímto listem všem vuobec, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude: Jakož máme list hlavní s rukojmiemi a s visutými pečetmi na urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, v ty časy najvyššího komorníka království Českého, na šest set zlatých uherských ɔc. Na kterúžto summu zlatých týž pán JMt prve jest nám vyplnil dvě stě zlatých, jakož JMt od nás quitanci jmá; pak teď opět při tomto svatým Havle není minulém JMt dal jest nám opět na ten list hlavní dvě stě zlatých uherských, tak že nám již více JMt na ten list hlavní povinnovat není, než dvě stě zlatých. I protož my Jiřík, Vít a Voldřich bratří z Hodic svrchupsaní mocně tiemto listem sami od sebe i od erbuov našich JMt pana Jindřicha z Hradce, erby i rukojmie JMti, s těch dvú set zlatých uherských, který jsme není od JMti přijali, quittujeme, propúštieme a mocně prázdny činíme; slibujíce naší dobrú věrú sami za se i za erby naše, že s těch dvú set zlatých uherských svrchupsaných JMt pana Jindřicha z Hradce, erbovi ani rukojmie JMti věčně od nás ani od žádného člověka živého, který by které právo k těm dvúm stem zlatým uherským jmíti chtěl, více napomínáni býti nemají ani budú. Tomu na svědomie pečeti své vlastnie dali sme přiložiti k tomuto listu; a pro lepšie jistotu toho prosili sme urozených vladyk Štěpána z Podčepic, Zigmunda z Hodic a Petra Batelovského z Prostého, že jsú své pečeti podle nás k tomuto listu přiložili, sobě a svým erbóm bez škody. Dán v Hodicích v středu na den svatého Lukáše, leta buožieho tisícého pětistého třetího.

Přitištěno bylo 7 pečetí, z těch 4 odloupnuty a 2 porušeny.

210.

Jindřich z Hradce dlužen jest 300 kop. gr. Pr. Václavovi z Rychnova.

Bez místa, 24. dubna 1504. Orig. perg. 250.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného; a my Ladslav z Šternberka a na Bechyni, Jeroným z Skuhrova, purkrabie hradu Pražského, Jan Podolský z Olbramovic, Jan Čejka z Olbramovic, Mikuláš Syrovatecký z Duchcova a Blažek z Dračova, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čtěn nebo čtúce slyšán bude: že jsme dlužni urozenému pánu, panu Václavovi z Rychnova i jeho dědicóm věřitelóm

našim pravého a spravedlivého dluhu tři sta kop grošuov Českých, vše širokých dobrých střiebrných rázu Pražského. S kteréžto jistiny grošuov máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společní a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu ot druhých se nědělil ani zaplacením dielu svého kterakkoli děliti se k otbytí mohl, úročiti a platiti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich platu i úroka ročnieho třidceti kop grošuov českých širokých dobrých střiebrných rázu Pražského, každý rok rozdielně, to jest na svatého Havla po dání listu tohoto najprve příštieho počnúce patnádcte kop grošuov českých, a na svatého Jiří ihned potom budúcieho tolikéž, a tak i jiná potomní leta vždy na každý svatý Havel a svatý Jiří po patnádcti kopách grošuov českých, tak dlúho a dotud, pokudž by nám týž věřitelé naši neb jeden z nich anebo my jim toho puolleta dali napřed věděti; tehdy ihned při vyjití toho polúletie napřed věděti daného, máme i též jako svrchu slibujem dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich tu jistinu dluhu nadepsaného tři sta kop grošuov, vše českých, a to hotovými groši, vše širokými, a jinú žádnú drobnú mincí nemáme otbývati věřiteluov našich svrchupsaných, aniž jim budem moci jinak platiti žádným kterým vymysleným obyčejem, nežli všecko groši českými širokými dobrými střiebrnými rázu Pražského, tak jakož jest nám ot nich puojčeno, i s úrokem na to v ty časy přišlým, zaplatiti bez zmatku a otporu i dalšieho prodlévání všelikého. Paklibychom . . . [ležení v Praze]. Dán leta ot narozenie syna božieho tisícieho pětistého čtvrtého, tu středu před svatým Markem Euvangelistú božiem.

Viselo 7 pečetí, z nichž 1 utržena, 2 porouchány, ostatní zachovány.

211.

Král Vladislav poroučí panu Jindřichovi z Hradce obranu a opravu klášterů sv. Jiří, Strahovského a Břevnovského.

Na Budíně, 22. října 1504. Orig. perg. 251.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markgrabie ɔc, oznamujem listem tiemto všem, že jsme s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú v Čechách urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu purkrabí Pražskému, věrnému našemu milému, na těchto klášterech a jejich lidech: Item na klášteře svatého Jiřie na hradě Pražském, na Strahovském klášteře, a na klášteře Břevnovským, opravu dali a jemu je na miestě našem v obranu poručili a mocí listu tohoto dáváme a porúčieme, tak aby von již psané kláštery, opaty a jejich lidi v své opravě a obraně jakožto najvyšší purkrabie Praský k témuž hradu našemu Pražskému až do své živnosti jměl a držel před každým, ktož by jim v čem jakú moc, svú

vuoli aneb bezprávie činiti chtěl, v tom jich nikterak neopúštěje, a to tolikrát, kolikrátby toho potřeba kázala, žádných na nich svých zvláštních užitkuov a kořistí nehledaje ani na ně co obtiežného vzkládaje; než co by voni sami od sebe z dobré vuole jemu za takovú opravu dáti a učiniti chtěli, to jemu dáti a učiniti mohú. Nad to jich výše robotami ani jiným obyčejem nad jich vuoli nikterak obtěžovati a nutiti nemá, tak aby též lidé pánóm svým poplatky dávati a platiti mohli. Než kdežby toho potřeba byla a lidé těch klášteruov svrchupsaných od nadepsaného Jindřicha neb úředníka jeho obesláni byli, v takových potřebách ti lidé mají a povinni budú hrad Pražský opatrovati, a v tom i v jiných věcech a potřebách svých k témuž Jindřichovi zřenie mieti a jím se samým a opaty svými spravovati. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na Budíně v neděli před svatým Šimonem a Judy apoštoly, leta božieho tisícieho pětistého čtvrtého, a kralovství našich Uherského patnáctého a Českého třicátého čtvrtého.

Ad relationem Magnifici Domini Alberti de Kolovrat ɔc, supremi Cancellarii Regni Bohemiae.

Visí zachovalá pečeť královská.

212.

Král Vladislav konšelům Pražským, aby nevkládali se do věcí kláštera sv. Jiří.

Bez místa, (23. ledna 1505). Opis současný, Histor.

Vladislav ɔc, poctiví věrni naši milí! Vězte, že jest nás došlo, že byšte vy panny kláštera svatého Jiřie na hradě Pražském i některé opaty k sobě obeslali a od nich žádali, aby se vám v obranu dali a poručili; ješto by nám to, ač se jest ta věc tak stala, málo proti mysli nebylo, ani se nám to do vás líbilo, že jse v komoru naši dáváte a v věci, kteréž vám nepříleží, bez vuole a vědomie našeho vkládáte; zvlášť poněvadž viete, že jsme ten klášter svatého Jiřie i některé jiné kláštery a opaty s jejich lidmi urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyšímu purkrabí Pražskému, věrnému našemu milému, k prosbě těch panen a opatuov na miestě našem k spravování v obranu poručili. Protož vám přikazujem, abyste nevkládajíce se v to, což vám nepřísluší, ty věci, jakž jsme je vo těch klášteřiech zřiedili a poručili, při tom nechali a zuostavili bez zmatku a všelijaké odpornosti, a toho abyšte jináč nečinili, znajíce, že v tom vuoli a rozkázánie naše jistě naplníte. Datum feria V. ante conversionis s. Pauli.

Oprava nad kláštery byla Jindřichovi z Hradce svěřena hořejším listem z dne 22. října 1504; zemřel pak pan Jindřich dne 17. ledna 1507. Následovně tento list, daný ve čtvrtek před obrácením sv. Pavla, mohl býti psán 23. ledna 1505, nebo 22. ledna 1506, anebo nejpozději 21. ledna 1507. *Red.*

213.

Jindřich z Hradce dlužen jest 500 kop Václavu Valkounovi z Adlaru.

Bez místa, 12. dubna 1506. Orig. perg. 252.

Já Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabí Pražský, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného; a my Záviše Sulek z Hrádku, hajtman hradu Pražského, Jeronym z Skuhrova, purkrabie hradu Pražského, Jiřík Hrobský ze Sedlce a na Radeníně, Štěpán z Počěpic, Jan Podolský z Olbramovic, Jan Čejka z Olbramovic a Blažek Kopáč z Dračova, rukojmie jeho, s ním a zaň vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni urozenému vládyce Václavovi Valkúnovi z Adlaru a jeho dědicóm, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu pět set kop grošuov českých, vše širokých a dobrých stříebrných rázu Pražského; kterúžto summu a jistinu grošuov máme i dobrú věrú naší beze lsti slibujem všichni jednostajně rukú společní a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu od druhých se nedělil ani zaplacením svého dielu kterakkoli děliti se k otbytí mohl, dáti týmž věřitelóm našim neb jednomu z nich od tohoto svatého Jiřie najprve příštího v plném roce pořád zběhlém aneb dvě neděli potom konečně, a žádnú jinú mincí než hotovými groši českými, vše širokými dobrými stříebrnými rázu Pražského, aneb zlatými dobrými uherskými na zlatě i na váze spravedlivými, po čemžby tehdáž zlatý uherský platil, zaplatiti bez zmatkuov a odporu i dalšieho prodlévání všelikého. A z té summy jistinné máme a povinni sme věřitelóm našim svrchupsaným platu ročnieho vydati a zaplatiti padesát kop groší českých, a to rozdílně, na svatého Havla po datum listu tohoto najprv příštieho pětmezcítma kop groší českých, a na svatý Jiří hned potom příští též pětmezcítma kop groší českých. Pakli bychom . . . [Ležení v Novém Kolíně nad Labem]. Dán léta od narození syna božího tisícieho pětistého šestého, tu neděli před svatým Tiburcím.

Visí 6 zachovalých pečetí, a 2 jsou utrženy.

214.

Herrych z Lichtnburka učinil r. 1490 Jindřicha z Hradce nápadníkem statkův svých, o čemž synové Herrychovi zavírají novou smlouvu.

Bez místa, dne 13. prosince 1506. Orig. perg. 253.

Léta božího tisícieho pětistého šestého, v neděli den svaté Lucie, stala se smlúva konečná a dobrovolná mezi námi Jindřichem z Hradce, najvyšším purkrabí Pražským, dědici mými nynějšími i budúcími s jedné, a Smilem, Jindřichem a Albrechtem bratřími z Lichtenburgka a z Bietova, dědici našimi nynějšími i budúcími strany druhé, a to taková: Jakož urozený pán pan Herrych z Lichtenburgka a z Bietova, otec náš milý dobré paměti, na mocné listy královské krále Jiřieho slavné

paměti, a krále Vladislava pána našeho najmilostivějšího ꝛc., králuov Českých a markrabství Moravských, zápis jest učinil urozenému pánu panu Jindřichovi z Hradce, toho času najvyššiemu komorníku královstvi Čěského, a jeho dědicóm; kterýžto zápis my Smil, Jindřich a Albrecht bratří z Lichtenburgka, synové svrchupsaného pana Herrycha z Lichtenburgka, viděli jsme, slyšeli a ve všech artikulích a klauzulích nikdyž neopravený a neporušitedlný skutečně shledali. Kterýžto zápis slovo od slova takto zní a svědčí:

Já Herrych z Lichtenburgka a na Bietově, i svými erby, vyznávám tiemto listem obecně přěde všemi, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti hudú, že jakož mi urozený pán pan Jindřich z Hradce, najvyšší komorník královstvie Čěského ꝛc., od najjasnějššieho knížete a pána, pana Vladislava krále Čěského a markrabie moravského ꝛc., pána našeho dědičného i najmilostivějšího, od JMti list pod majestátem JKMti vyprosil, abych statek svuoj, kterýž mám anebo míti budu, mnoho nebo málo, mohl za svého zdravého života anebo na smrtedlné posteli dáti anebo kšaftem odkázati osobě neb osobám, komužby se mně zdálo a líbilo; a také jakož týž pán sobě listy od najjasniejších kniežat a pánuov, pana Matyáše Uherského, Čěského ꝛc. krále a markrabie Moravského ꝛc. slavné paměti, a od pana Vladislava, krále Čěského a markrabie Moravského ꝛc., po JMtmi majestaty a na zámek Vranov na dědictvie a na jeho příslušenstvie k témuž zámku vyprosil, a ty oba listy mně a dětem mým s svú dobrú vuolí dal, svěřil: napřěd z takové přátelské dobré vuole já i moji erbové pánu již jmenovanému velmi děkuji. A já chtěje se jemu i s erby svými všiem dobrým pro takové dobrodiení zase jako příteli svému milému oplatiti, tiemto listem vyznávám, že já Herrych z Liechtnburgka svrchupsaný sám se, erby a budúcí své mocí listu tohoto zavazuji, aby se tomuto zřiezení, kteréž mocí listu tohoto řiedím, dosti stalo bez přerušenie.

Najprvé takto řiedím a tomu konečně chci: Jestliže by mne pán Buoh smrti neuchoval a erby i budúcí mé mužského pohlavie ode mne pošlých, tehdy aby zámek Vranov, Bietov i všecko zboží mé na pana Jindřicha z Hradce ꝛc. svrchupsaného dědičně i na jeho budúcí připadlo. Pakliby synové moji anebo erbové od nich pošlí živi zuostali mužského pohlavie, a ti chtěli zámek Vranov aneb Bietov anebo zboží k tomu příslušející komu prodati, zastaviti, dáti směniti aneb věniti kromě spravedlivého věna, já Herrych z Lichtnburka svrchupsaný vyznávám, že toho nebudú moci učiniti, leč prve na pána svrchupsaného vznesú; a pán již jmenovaný, budeli se jemu zdáti a líbiti, muož to zastúpiti penězi svými vedle slušnosti, však tak, aby moji erbové a budúcí k tomu dva nestranná vydali, a pán svrchupsaný také dva. A ti čtyřie co a puokud mezi nimi najdú a mocně vyřknú, přitom má zuostáno býti o všecky koupi, ač budeli se pánu častopsanému a jeho budúcím zdáti a líbiti.

A toto já Herrych z Lichtenburgka svrchupsaný znamenitě zavazuji: Jestliže by kdy na pána častopsaného za jeho zdravého života jaká taková potřěba přišla, a on mně anebo děti mé za to žádal, abychme ho na zámky své pustili, pro jeho velikú vieru, kterúž jest nám vokázal a nad námi věrně a pravě učinil, zavazuji sám se i své erby a budúcí, že zámkové naši mají jemu otevřieny býti proti všelikterakému člověku, kromě proti pánu našemu dědičnému nic. A také ho slibujem neopúštěti, duokudž nás stává, v takové jeho potřěbě. Paklibychom toho neučinili, jakož se tuto vypisuje, a pán nadepsaný skrze to k jakým škodám přišel, vyznávám, žě páně takové škody nebudú, ale mé Herrycha svrchupsaného a erbuov i budúcích mých.

A také toto znamenitě upevňuji a mocí listu tohoto zavierám; jestliže by po smrti mé synové anebo budúcí moji chtěli komu kolivěk ty dědičné zápisy na Vranov vydati, mimo pána svrchupsaného a jeho dědicuov, že žádný k nim práva nemá ani mieti muož, než pán svrchupsaný a jeho dědicové. I protož dělali by synové a nebo budúcí moji na ty listy dobré vuole, ještoby jinému svědčiti měly, nežli pánu častopsanému aneb jeho budúcím, to já Herrych z Liechtenburgka svrchupsaný mocí listu tohoto všecko mořím a v niveč obracuji, neb k tomu má žádná vuole nenie; ale ti listové aby zase na pána svrchupsaného spadli, neb je naň a na jeho budúcí mocně a dědičně přěvozuji, a dobrú vuoli, kterúž mně udělal, já jemu, jeho erbóm a budúcím zase dobrú vuoli tiemto listem dělám a dávám, jsa toho dobřě mocen.

A to vše, což se v tomto listu vypisuje já Herrych z Liechtnburgka svrchupsaný slibuji sám za se a za své erby i budúcí, že se pánu nadepsanému, erbóm a budúcím jeho v tom má věrně a pravě státi beze vší zlé lsti, forteluov a zmatkuov všelikterakých. Tomu všemu na potvrzenie a zdrženie já Herrych z Liechtnburgka svrchupsaný pečeť svú vlastní přivěsil sem k tomuto listu. A pro všecky věci vedle mne synové moji dva, Smil a Václav, těch věcí svrchupsaných na svědomie a na zdrženie pečěti své jsú přivěsili k tomuto listu dobrovolně, neb jsú při tom jednání byli. A pro lepšie pamět a širšie svědomie prosil sem urozených pánuov, pana Jana z Lomnice a na Mezeříčí, podkomořího markrabství Moravského, a pana Jana z Šumburgku, a urozených panoší Jiříka Hrobského z Sedlce, Václava z Myslína, hajtmana na Hradci, Jana z Osečan, a Bernharta z Kozlé, že jsú vedle mne a synuov mých pečěti své přivěsili k tomuto listu, však jim, jich erbóm a budúcím bez škody. Jenž jest dán a psán léta od narození syna božího tisícieho čtyřstého devadesátého, v úterý den svatého Gotharta. [4. května 1490.]

Pak my Smil, Jindřich a Albrecht bratří z Liechtnburgka, synové téhož pana Herrycha z Liechtnburgka, znajíce, že jsme povinni tomu zápisu dosti učiniti svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce, i k této smlouvě jsme přistoupili a to takto: Jestli žeby mne Smila pán Buoh smrti neuchoval bez dědicuov mužského pohlaví, tehda ten všěcek statek muoj, kterýžbych měl, spadni na Jindřicha a Albrechta bratří mé a dědice jich mužského pohlaví; a též jestli že by mne Jindřicha Buoh smrti neuchoval bez dědicuov mužského pohlaví, spadni statek muoj všěcek na Smila a Albrechta a na jich dědice mužského pohlaví; a rovně též jestližeby mne Albrechta Buoh smrti neuchoval bez dědicuov mužského pohlaví, spadni statek muoj všěcek na Smila a Jindřicha bratří mé a na dědice jich mužského pohlaví. Pakliby pán Buoh z nás tří dvú smrti neuchoval a jediný živý zuostal, tehdy náš všěcek statek má na toho živého přijíti a na jeho dědice mužského pohlaví. A ostavili-li bychme dcery po sobě, tehda po těch dcerách kteréhožkolivěk z nás bratří má dáváno býti po pěti stech zlatých uherských, a vajprava za dvě stě zlatých uherských; však tak znamenitě vymieňujíc, že věna všecka manželkám našim zpraviti mají ti nebo ten, na kteréhožby statky naše spadly; a bude moci z nás každý do tisíce zlatých uherských odkázati na smrtedlné posteli pod pečetí naší a jiných dobrých lidí, a komužby odkázal, tomu aby vyplněno bylo od napadníkuov.

A jakož pan otec náš v tom listu, kterýž jest učinil svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce a jeho dědicóm, kterýž jest v tuto smlúvu vepsán, znamenitě

vyznává, jestliže by nás pán Buoh smrti neuchoval bez dědicuov mužského pohlaví, že všecek statek náš má dědičně na pana Jindřicha z Hradce svrchupsaného spadnúti a na jeho dědice: k tomu my svrchupsaní Smil, Jindřich a Albrecht bratří z Liechtnburgka přistupujem, svolujem, přiznáváme se a túto smluvou naší tvrdíme, a slibujem za se i své erby, že to všecko zdržeti chcme beze všech vymyšlených forteluov, a to vyznáváme, že jest to pan otec náš mohl dobře udělati.

A já Jindřich z Hradce znaje takovú vuoli od svrchupsaných pánuov, že otce svého pečeti i některých jich bratří chtí dosti učiniti, v toto se jim dobrovolně podvoluji: Jestliže by svrchupsaných panuov Buoh smrti neuchoval, a nechali dcer po sobě, že z toho statku, kterýžby po nich na mne aneb na dědice mé spadl, mám po každé dceři jich dáti věna po tisíci zlatých uherských a vajpravy za čtyři sta zlatých uherských. A též také jestliže by mne Buoh smrti neuchoval a dědicuov mých, tehda z statku mého, kterýž v Moravě mám, každému z pánuov svrchupsaných má dáno býti po tisíci zlatých uherských od toho, ktožby ten statek muoj po smrti mé i dědicuov mých držel. Pakliby jeden z nich umřel a dva živi zuostali, tehdy těch tři tisíce zlatých uherských má dáno býti dvěma těm, kteříž by živí zuostali. Pakliby jediný z nich tří živý zuostal, tehdy ty tři tisíce zlatých mají dány býti tomu jednomu samému, kterýž živ zuostane. Pakliby Buoh všech tří smrti neuchoval, a dědici po nich zuostali mužského pohlaví, tehdy těm mají tři tisíce zlatých uherských vyplněni býti též, jako jim bratřím svrchupsaným.

Také my Smil, Jindřich a Albrecht bratří svrchupsaní, jestližeby kto z nás chtěl statek svuoj prodávati, toho nebudem moci bez vuole svrchupsaného pana Jindřicha z Hradce a jeho dědicuov učiniti, než najprvé máme jej a jeho dědice na to povědieti, a zač by jiný chtěl ten statek ujíti, jemu jej v tom a jeho dědicóm pustiti. A my Smil, Jindřich a Albrecht bratří z Liechtnburgka a z Bietova slibujeme za se i za své erby svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce i jeho dědicóm, že tomu listu pana otce našeho, kterýž jest v tuto smlúvu vepsán a nám pod pečetmi vydán, kterýž túto smluvú tvrdíme, ve všem dosti učiniti, jakož ten list v sobě zní a v tuto smlúvu vepsán jest, beze všech vymyšlených forteluov, krom těch listuov, kteréž nám pán svrchupsaný dal túto smluvú, což se dědictví na Vranov dotýče, těch nebudem povinni svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce ani jeho dědicóm zase navracovati. A jakož jest nám svrchupsaný pan Jindřich z Hradce ty mocné listy královské vydal, na kteréž jest pan otec náš ten list a zápis svrchupsanému panu Jindřichu z Hradce udělal, ty listy my i s dědici našimi slibujem jemu a jeho dědicóm zase vydati ku potřebě jich, kdyžby toho na nás požádali, beze všech vymyšlených forteluov.

Tomu všemu na potvrzení a zdržení na věčné časy my svrchupsaní Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, za se i své dědice, a Smil, Jindřich a Albrecht

bratři z Liechtnburgka a z Bietova, též za se i své dědice, pečeti své vlastní dali jsme přivěsiti k této smlúvě dobrovolně. A pro lepší paměť a jistotu toho prosili jsme urozených vládyk, Jiříka Hrobského ze Sedlce a na Radeníně, Václava Klouzala z Rynárce a na Slavíkovicích, Jana Zahrádeckého z Zahrádek a na Budiškovicích, a Václava Špetli z Prudic, hejtmana na Hradci, že jsú pečeti své podle nás přivěsili k této smlúvě na svědomie, však jim, jich dědicóm a erbóm bez škody. Stalo se dne a léta, jakož se svrchu píše.

Visí 8 pečetí, z nichž 7 jest zachovalých a osmá poněkud porušena.

215.

Jindřich z Hradce daruje obci Jindřichohradecké jitra za Plesberkem na zřízení rybníků.

V Jindř. Hradci 14. prosince 1506. Orig. perg. v městském museu.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice šťastně Amen. Všeliká opatrná rozšafnost v potřebných a užitečných věcech vtipem a domyslem lidským zřízená, zpuosobená, v budúcích potomních časech chvalitebnú pověstí ozdobena bývá, když se ty věci jednají a puosobí, kteréž napřed čest a chválu pro hodnost svú, a potom užitek nemalý v čas potřeby obecnímu dobrému přivodí. Poněvadž múdrému každému člověku potřebie jest a přislušie, přítomné věci jednati opatrně, a na budúcí pomněti, aby v rozličných a nenadálých potřebách svých spuosobenú a zřízenú opatrností každým prvním příhodám a přistojící zkáze odepříti mohli: I protož my Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, oznamujem tímto listem všem vuobec, tak nynějším jako budúcím, na věčnú paměť, že jsú předstúpili před nás opatrní purgmistr, rychtář a konšelé i starší z obce města našeho Hradce, věrni naši milí, a vznesli jsú na nás jakožto na pána svého dědičného, kterak též město naše Hradec velmi malými a skrovnými dûchody opatřeno jest, na kteréžto dûchody též město naše tak, jakožby na ně slušelo a potřeba kázala, opatrovati se nemuože; a při tom prosíce nás prosbú velikú a pokornú, abychom jim některá jitra naše a grunty za Plesperkem dáti ráčili, že oni chtí tu rybník jeden větší a druhý malý k obci a k opravě téhož města našeho Hradce na svuoj náklad udělati, a předkládajíce nám mnohé nedostatky téhož města.

My pak Jindřich z Hradce svrchupsaný znajíce jich potřebné, slušné, hodné a spravedlivé prosby, a na to potřebně myslíce, poněvadž my s dědici svými v tom městě a zámku seděnie a obydlé své máme, aby to město napřed ke cti nám a ku potřebě naší a potom všem obyvatelóm našim téhož města k ochraně a k opravě, pokudž možné jest, duochody některými opatřeno bylo, tak aby se lépe, potřebněji a dostatečněji opravovati mohlo; a také znajíc týchž měšťan našich i vší obce k sobě upřímú, věrnú a skušenú poddanost, že se ve všem k předkóm našim, tudíž i k nám věrně, pravě a skutečně ve vší povolné poddanosti vždycky zachovávají, a potom

i v budúcích časech že se též k dědicóm mým zachovati mají jakožto věrní a dědiční poddaní ku pánóm svým dědičným: s dobrým rozmyslem a s zdravú a rozváženú raddú k tomu jsme svolili, a mocí listu tohoto jakožto mocný a dědičný pán města toho i těch všech gruntuov k tomu přistupujem a svolujem, a jim purgmistru a rychtáři, konšelóm i vší obci, nynějším i budúcím, častopsaného našeho města Hradce na věčné budúcí časy ta jitra naše dědičná i ta miesta a grunty svrchupsané, na kterých jsú ten rybník jménem Holub udělali, a nad ním rybníček jménem Přibyl, kterýž jsme my jim z své zvláštnie milosti dali, puokudž jest naše vlastní dědicství, a pod Holubem rybníček jménem Srnec, kterýž dělati mají, dali jsme a dáváme dědičně tak, aby ty všecky rybníky, jitra i grunty mohli držeti a na ně s vodou z těch rybníkuov topiti, puokudž najdále budú moci, na dědicství našem.

A tuto jim zvláštní milost činíme, aby oni měštané naši Hradečtí, nynější i budúcí, žádného platu nám, dědicóm i budúcím našim z těch jiter, rybníčkuov a gruntuov našich nedávali, ani dávati a platiti povinni byli, nižádným obyčejem, než ten rybník veliký i menšie dva svrchupsaná s jitry a grunty drželi a požívali, a ty všecky puožitky nikam jinam, než na opravu města téhož a ku potřebě obecného dobrého obracovali s vuolí a vědomím naším, dědicuov a budúcích našich, jakž by mohli najlépe a najužitečněji, bez všeliké naší, dědicuov i budúcích našich všeliké svévolné překážky. Však tomuto chcem, aby on purgmistr, rychtář i konšelé nynější i budúcí města našeho Hradce povinni byli a k tomu je tímto listem i budúcí jich zavazujem, z těch rybníkuov, luk a gruntuov svrchupsaných aby nám, dědicóm a budúcím našim i vší obci počet řádný a slušný učinili, co kam a nač jsú naložili aneb pro obecné dobré téhož města utratili, aby nám i vší obci téhož města to známo, zjevné a vědomo bylo, že ti duochodové z těch rybníkuov nikam jinam nejsú obráceni, než na opravu města tohoto a pro obecní dobré.

Tomu na potvrzenie my Jindřich z Hradce svrchupsaný pečeť naši највětší rozkázali jsme přivěsiti k tomuto listu. A pro lepší jistotu toho prosili jsme urozeného pána pana Smila z Lichtmburgka a z Bietova a na Vranově, a urozených vládyk Štěpána z Počepic a Václava Špetli z Prudic, hajtmana našeho na Hradci, že jsú pečeti své podle nás k tomuto listu dali přivěsiti na svědomie, však jim, jich dědicóm a budúcím bez škody. Jenž jest dán a psán na Hradci leta božího pětistého šestého, v pátek před svatým Tomášem apoštolem.

Visí 4 zachovalé pečeti.

216.

Král Vladislav udílí Burianovi Trčkovi milost, aby nebyl se zboží zápisných splacován leč od duchovních k tomu oprávněných.

Na Budíně 21. ledna 1507. Orig. pap. Fam. Trčka.

My Vladislav z boží milosti Uherský, Český, Dalmatský ꝯc král, margkrabie

Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie, oznamujem tímto listem všem, že jest na nás vznesl statečný Burian Trčka z Lípy na Lipnici, věrný náš milý, oznamuje nám, kterak má a drží někderá zboží duchovní v zápisích předkův našich králův Českých i našich taky, a jmenovitě opatství Vilemovské, zboží Heralecké k arcibiskupství Pražskému příslušející, a kanovnictví téhož kostela, opatství Želivské, Dobrnice, Leština, Křesetice, Chrasť, Krupá, opatství Sedlecké i jiná zboží duchovní, podle znění zápisův císaře Zikmunda krále Českého, předka a praděda našeho slavné paměti, i jiných králův Českých, s jich příslušenstvím; prose nás, abychom jemu a dědicům jeho i budoucím jeho při držení a požívání zboží svrchupsaných někderú milost učiniti ráčili; tak aby ta zboží volněji, bezpečněji a svobodněji jmíti, držeti a jich požívati mohl. K jehožto prosbě nakloněni jsouce pro službý jeho, kderéž nám činil, činí a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem a radou věrných našich, mocí královskú v Čechách tuto sme nadepsanému Burianovi, dědicům a budoucím jeho při držení a požívání zboží svrchupsaných milost učinili a tímto listem činíme, tak aby on svrchupsaný Burian, dědicové a budoucí jeho ta zboží duchovní svrchupsaná všecka společně s jich příslušenstvím s dědici svými a budoucími měl, držal a jich požíval, nejsa s nich se všech bez své vůle od nás, budoucích našich králův Českých ani od žádného jiného člověka nižádným obyčejem splacován, leč od těch osob duchovních, kderýmž by ty vejplaty spravedlivě příslušely, tak však, aby ty osoby nemohly nadepsaných zboží na dílu jich vyplatiti, než všecka ta zboží svrchupsaná společně a nerozdílně, a to k svému vlastnímu jmění, držení a požívání, ti to učiniti mohou a moci budou, jinak nic, dadúc jim podle znění zápisův jejich napřed věděti; a po vyjití času vypovědělého položíce v moc jejich summy zápisné vcele a úplně, a oni je přijmouc, mají nadepsaným osobám duchovním hned a povinni budou těch všech zboží svrchupsaných s jich příslušenstvím postúpiti, a list tento i s jinými, kderéž by na to jměli, navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. Pakli by ta zboží svrchupsaná společně všecka a nerozdílně vyplatíc ty osoby duchovní, pod jakou koli barvou sami toho a těch zboží v držení a požívání nebyly, tehdy má a moci bude svrchupsaný Burian s dědici a budoucími svými to aneb ta zboží duchovní, kderáž by od nadepsaného Buriana, dědicův a budoucích jeho vyplatíc, jinému zastavili, od těch, kdož by to drželi a toho požívali, vyplatiti, dada jim summu jejich, v kderéž by to drželi; a vyplatíc to, mají to držeti a toho požívati tak dlouho a dodtud, jakož se svrchu píše, ač by to opět nadepsané osoby duchovní, jimž a kderýmž by ta vejplata těch všech zboží spravedlivě příslušala, k svému vlastnímu jmění a držení a požívání, jinému toho nezastavujíc, tak jakož se nahoře tím vším spůsobem píše, vyplatili. A kdož by list tento měl svrchupsaného Buriana nebo dědicův a budoucích jeho s dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu náleželo to všecko právo v listu tomto položené a zapsané. Tomu na svědomí pečeť naši královskú při-

věsiti sme kázali k listu tomuto. Dán na Budíně ve čtvrtek po svatém Fabianu a Šebastianu mučedlnících božích, leta božího tisícého pětistého sedmého, a království našich Uherského sedmnáctého a Českého třidcátého šestého.

Ad relacionem magnifici domini Alberti de Colovrat et in Libstein, superbi [sic] cancelarii regni Bohemie.

217.

Konrád z Krajku dovoluje Paulánům, aby vystavěli si klášter na panství Novobystřickém.

Na Bystřici 9. května 1507. Orig. perg. 254.

Já Kundrát z Krajku a na Bystřici známo činím tiemto listem všem vuobec, kdež čtěn nebo čtúce slyšán bude, že jakož nebožtík kněz Petr zákona a bratří Francisci de Paula, za pravý ty časy provinciál a korektor, aby mohl přijímati místa budúcím bratřím zákona svrchupsaného v těchto zemích; kdež zvuole boží zslíbilo se jest jemu místo na kruntech mých dědičných, jménem v Kundraci sem blíž k Bystřici, a tu jest kostel založen a udělán ke cti a k chvále svrchuvané Trojice Svaté a panně Mariji a svatému Janu Křtiteli, a k tomu příbytkové jejich, na kteréž oni list řečí latinskú ode mne mají, ten jest dostatečně opatřen pečetí mú, bratří mých a jiných dobrých lidí. A nad to sem jim nynie dal, vida, že jich přibejvá, aby tím lépe živnost mohli míti: Item nejprve kus lesu blíž jich pouště, na kterémž dřevě oni kříž mají, pokud jest jejich, od Albeře jdúce po pravé ruce až k příbytku jejich. V tom jim žádný sekati ani překážeti má. Také sem jim dal dva rybníčky v Praušlakách, čtyři rybníčky v Nejdeku, kteříž slovú Rubínovští, aby je drželi a měli po budúcí časy a jich užívali, dokadž tu zákon jich trvá. A za to nyní ani potom nebudú povinovati nic více činiti, než toliko to, když bych rozkázal jednú v rok službu činiti za předší a jiné příbuzné své. A když by mne pán Buoh neuchoval, tehdy každý rok den památný sjití mého s tohoto světa držeti mají vigiljimi a mšemi svatejmi; jakož já jim toho dobře věřím, že mne na modlitbách svých nezapomenú. I protož toho všeho na svědomí, což se svrchu píše, a pro lepší jistotu svú vlastní pečeť k tomuto listu přivěsil jsem; a připrosil sem urozených vládyk, Jiříka Hrobského z Sedlce a na Raděníně, a Štěpána z Počepic, že sú své pečeti vedle mé přivěsili na svědomí, však sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán na Bystřici leta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého sedmého, tu neděli po svatém Stanislavu.

K listině přivěšeny byly tři pečeti, z nichž jedna zachována.

218.

Jan Krychl z Ratiboře prodal kus loučky Pavlovi Myslivému ku kostelíku a poušti sv. Barbory blíž Děbolína.

Bez místa, 17. června 1507. Orig. perg. 255.

Já Jan Krychl z Ratiboře známo činím tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že s povolením urozeného pána Jiříka Hrobského z Sedlce a na Radeníně, v ty časy mocného otcovského poručníka pana Adama z Hradce JMti, i jiných ouředníkuov v ty časy na Hradci spravujících, a také s radú přátel svých i povolením sousedským prodal sem dobrovolně a mocí listu tohoto prodávám jakožto mocný hospodář svého vlastního gruntu kus loučky pod Hlubokým rybníkem k kostelu a k té poušti milé svaté panny Barbory opatrnému muži panu Pavlovi Myslivému, měštěnínu v Hradci, v ty časy správci a kostelníku téhož kostelíka a pouště svrchupsané, za sto groší míšenských, tak aby on toho kusu mohl a moci budú i budúcí kostelníci a pousteníci té pouště svaté panny Barbory užívati, a na tom kusu sobě haltýř udělati, jakžby se jim zdálo a líbilo, jako na svém vlastním. A toto jim povolenie dávám, aby sobě týž kostelník a pousteníci nynější i budúcí mohli a moci budú vodu vésti a strouhu udělati přes muoj grunt z Hlubokého rybníka až do toho haltýře na témž místě udělaného, bez překážky mé i budúcích mých všelijaké. A ten haltýř při témž kostelíku a poušti má zuostati na věčné časy budúcně beze všech platuov i všelijakých daní ouročních. Tomu na svědomie, pečeti své nemaje, prosil sem urozených pánuov pana Štěpána z Počepic, pana Ctibora Netonického z Nebilov, v ty časy hajtmana na Hradci, pana Jana Fayrara, v ty časy fišmajstra na Hradci, že jsú své pečeti za mne přivěsili k tomuto listu, sobě i svým dědicóm bez škody. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého sedmého, ve čtvrtek v oktáv Božího Těla.

Přivěšeny jsou tři pečeti, z nichž jedna porušena.

219.

Poručníci dětí Jindřicha z Hradce dlužni jsou peníze paní Dorotě z Hobzí.

Bez místa, 2. března 1508. Orig. perg. 257.

My Kateřina z boží milosti kněžna rozená z Sas, kněžna Minsterberská a hrabina Klatská; Anna z též milosti kněžna Minsterberská a hrabina Klatská; Petr z Roznbergka, Jiřík Hrobský z Sedlce a na Radeníně, mocní otcovští poručníci dětí a statku urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho purgkrabie Pražského, jistci a první dlužníci dluhu dolepsaného; a my Štěpán z Počepic, Hynek z Ousuší a na Vale, Ctibor Netonický z Nebilov, hajtman na Hradci, rukojmie jich, s nimi a za ně vyznáváme . . ., že jsme dlužni urozené vládyce paní Dorotě z Hobzí, vě-

řiteli našemu, pravého a spravedlivého dluhu dvadceti a pět kop groší českých, a sto a dvadceti zlatých uherských na zlatě i na váze pravých a spravedlivých, a šedesáte pět zlatých dobrých rýnských. Kterúžto summu a jistinu grošuov českých a zlatých uherských a rýnských máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všichni jednostajně, rukú společní a nerozdílnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu od druhých se nedělil, ani zaplacením svého dielu kterakkoli děliti se k odbytí mohl, dáti témuž věřiteli našemu na svatého Havla po dání tohoto listu najprv příštího aneb ve dvú nedělí potom konečně a hotovými groši českými a zlatými uherskými a rýnskými, tak jakož se svrchu píše, zaplatiti, bez zmatku a odporu i dalšieho prodlévánie všelikého. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Soběslavi]. A ktož koli tento list měl by . . . Dán léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého osmého, ve čtvrtek před přenesením svatého Václava, slavného dědice Českého.

Viselo 7 pečetí, z nichž 6 utrženo.

220.

Dobrá vůle daná Michalovi Slavatovi na dva listy, které svědčí na dům někdy Jindřicha z Hradce na Starém Městě Pražském.

Na Hradci 15. dubna 1508. Orig. perg. 258.

My Kateřina z boží milosti kněžna rozená z Sas, kněžna Minsterberská a hrabina Glatská; Anna z též milosti kněžna Minsterberská a hrabina Glatská, paní na Hradci; Petr z Roznbergka a Jiřík Hrobský z Sedlce a na Radeníně, mocní a otcovští poručníci dětí a statků někdy urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho purkrabie Pražského, oznamujem tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúcí slyšán bude, že jakož máme dva listy na pargameně, jeden od najjasnějšieho kniežete a krále pána pana Vladislava Uherského a Českého ɔc krále a markrabie Moravského ɔc, pána našeho milostivého, a druhý od múdrých a opatrných purgmistra, konšeluov i všie obce Starého Města Pražského, kteřížto listové svědčí na duom téhož někdy pana Jindřicha z Hradce, ležící v Starém Městě Pražském, v Caletné ulici vystavený, mezi domy někdy Matiáše písaře a úředníka desk zemských a Kubíka od Zlatého Jelena obapolně ležící, tak jakož tíž listové ty všeckny věci a svobody v svých zvláštních artikulech a klauzulech v sobě šíře a světleji ukazují a zavierají. Na kteréžto listy svrchupsané my nadepsaní poručníci dali jsme a mocí tohoto listu dáváme naši dobrú vuoli celú a svobodnú urozenému pánu panu Michalovi Slavatovi z Chlumu a z Košmbergka, tak aby on nadepsaný pan Michal mohl s týmiž listy učiniti, což by se jemu zdálo a líbilo, jako s svými vlastními, anebo jakoby témuž panu Michalovi ti listové svrchupsaní zejmena svědčili. A na svědomie věcí svrchupsaných pečeti naše vlastnie dali jsme přivěsiti k tomuto listu vědomě a dobrovolně. A pro lepšie a stálejší svědomie prosili jsme urozeného pána pana

Kundrata z Krajku a na Bystřici, a urozených vládyk Štěpána z Počepic, Hynka z Ausuší a na Vale, a Jana z Dobré Vody, že jsú vedlé nás a pečetí našich pečeti své vlastní dali přivěsiti k tomuto listu, sobě i svým erbóm bez škody; jenž jest dán na Hradci léta od narození syna božího tisícieho pětistého osmého, v sobotu před Květnú nedělí.

Všech 8 pečetí jest utrženo.

221.

Hradečtí poručníci vracejí Jakšovi Černému dva rybníky.

V Jindř. Hradci 17. prosince 1508. Orig. perg. 259.

My Kateřina z boží milosti rozená kněžna z Sas, kněžna Minsterberská a hrabina Kladská; Anna z též milosti kněžna Minsterberská a hrabina Kladská, paní na Hradci; Petr z Roznberka a Jiřík Hrobský z Sedlce, mocní otcovští poručníci dětí a statků někdy urozeného pána pana Jindřicha z Hradce, najvyššího purkrabie Pražského, oznamujem tiemto listem všem vuobec nynějším i budúcím, kdež čten neb čtúc slyšán bude: Jakož urozený pán pan Jindřich z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, skrze nějaké osočenie a zlou od lidí zprávu opatrnému Jakšovi Černému, měštěnínu v Hradci, dva rybníky jeho dědičné, kteříž leží v Lasenici, jeden větší a druhý menší, vzal a odjal jest; kdež potom týž pan Jindřich z Hradce, seznav jeho k sobě osočena býti, na tom jest byl, že jemu zase ty rybníky i dáti a navrátiti chce, ale smrtí jsa zachvácen, tomu jest dosti učiniti nemohl. Pak po smrti nebožtíka pána dobré paměti předstúpil jest před nás poručníky Jakeš Černý spolu s Kašparem zetěm svým, a prosili jsú nás prosbú pilnú a snažnú, abychom vzhlédnúc na jeho spravedlnost, jim ty rybníky zase dali a vrátili. My pak svrchupsaní mocní otcovští poručníci, majíc při sobě některé pány a dobré lidi, se vší snažností potřebně tu věc vážili jsme a rozjímali, a spravedliva jsme téhož Jakše i zetě jeho našli. I protož my svrchupsaní mocní otcovští poručníci, znajíce nevinu téhož Jakše a slušnú a spravedlivú prosbu, i také váživše úmysl nebožtíka pana Jindřicha z Hradce, že jest jim ty rybníky zase vrátiti chtěl, tímto listem jménem a mocí naší, i také pana Adama z Hradce a všech jeho dědicuov a budúcích, již dotčenému Jakšovi Černému a Kašparovi zeti jeho, dědicuom a potomkuom jeho ty rybníky svrchupsané mocně zase vracujem a dáváme dědičně, aby oni Jakeš i Kašpar zeť jeho s dědici a potomky svými ty rybníky měli, drželi a požívali se všemi těmi vodotočinami a spády, jakož od starodávna bylo, a je směnili, prodali, zastavili a s nimi učinili, jakožto s svými vlastními dědičnými, bez všelikteraké vymyšlené překážky naší, páně Adamovy z Hradce, dědicuov a budúcích jeho. Na potvrzenie, zdrženie a jistotu toho my svrchupsaní mocní poručníci otcovští své vlastnie pečeti jistým naším viedomím

dali jsme přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán na Hradci, léta božího tisícího pětistého osmého, v neděli před svatým Tomášem apoštolem božím.

Přivěšeny jsou 4 zcela zachovalé pečeti.

222.

Poručníci Hradečtí propůjčují duchovenstvu na panstvích jus testandi.

V J. Hradci 17. prosince 1508. Orig. perg. 260.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice štastně Amen. My Kateřina z boží milosti rozená kněžna z Sas, kněžna Minsterberská a hrabina Kladská; Anna z též milosti kněžna Minsterberská a hrabina Kladská, paní na Hradci; Petr z Roznbergka a na Krumlově, a Jiřík Hrobský z Sedlce a na Radeníně, mocní otcovští poručníci dětí a statků někdy urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, najvyššího purghrabie Pražského, oznamujem tímto listem všem vuobec nynějším i budúcím k věčnosti, že jsú předstúpili před nás poctiví a ctihodní kněžie, kněz Jan farář Hradecký, a kněz Václav farář Telecký, s některými jinými faráři, kaplany a oltářníky panstvie Hradeckého, Teleckého a Slavonického, a vznesli jsú na nás túžebně, kterak u velikém soužení postaveni jsú tak, že po jich smrti statkové jich v jich domích a dvořích bráni bývají od pánuov Hradeckých, od ouředníkuov jich proti právu duchovnímu a svobodám jich, a tady že se čest a chvála božská umenšuje; neb kněžie slyšíce o takovém obtížení kněžském, pod ta panstvie se netáhnú, a skrze to na službě boží častokrát obmeškánie a nedostatek bývá; při tom pokornými prosbami nás prosíce, abychme je z takového souženie vysvoboditi a při jich svobodách práva duchovního zuostaviti ráčili. My pak svrchupsaní poručníci jich obtížnost potřebně váživše, a jejich slušnú a spravedlivú žádost a prosbu znajíce, pro rozmnoženie kněžstva a služby božské rozšířenie na panství těch s dobrým rozmyslem a zdravú radú tuto milost všem farářům, kaplanuom a oltářníkóm, kteříž jsú na panství Hradeckém, Teleckém a Slavonickém v Čechách i v Moravě, nynějším i budúcím, k věčnosti činíme a tímto jim tuto svobodu dáváme, utvrzujem listem a upevňujem: že my jakožto mocní poručníci, ani pan Adam z Hradce, dědici a potomci jeho, ani budúcí páni Hradečtí, Telečtí a Slavoničtí nemají žádným vymyšleným právem ani kterú mocí statkuov odúmrtních, farářských a kněžských svrchupsaných bráti; než oni faráři, kaplané a oltářníci a jiní všichni kněžie svrchujmenovaní té svobody na věčné budúcí časy, což se zřízenie statkuov jich dotýče, užívati mají, tak jakož o takových věcech právy duchovními a otci svatými a zřízením církve svaté svoboda [illegible] e a kněžská ustanovena a opatřena jest, aby oni tu svobodu majíce a jí užívajíce, na ta panstvie se raději hrnuli, a tudy čest a chvála pánu bohu [illegible]címu, jeho přeslavné matce a svatým božím hojnější dála se a rozmáhala.

milosti a spravedlivého opatřenie svrchu vysloveného svrchupsaní sami faráři, oltářníci, kaplané i jiní všickni kněžie na všem panství Hradeckém, Teleckém a Slavonickém vděčni jsúce, v toto jsú se dobrovolně podvolili, že na každý rok ten pondělí po svatém Antonii všickni v Hradci býti mají; a ten den vigilii devieti leccí v kostele Matky božie u fary zpievati, a na zajtří mše zadušnie za pány Hradecké slúžiti oni i jich budúcí potomci tak na všaky na věčné budúcí časy. A kterýžby kněz, budto farář aneb oltářník, toho svévolně bez hodné a slušné příčiny a potřeby zanechal, ten každý této milosti skutečně užíti nemá. Na potvrzenie a zdrženie i věčnú jistotu toho my svrchupsaní mocní poručníci otcovští své vlastnie pečeti jistým naším vědomím dali jsme přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán na Hradci leta božího tisícího pětistého osmého, v neděli před svatým Tomášem apoštolem božím.

Při listině visí 4 zachovalé pečeti.

(Ostatek této sbírky viz v díle XI. Archivu Českého.)

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává **Jaromír Čelakovský.**

Uveřejnivše v předcházejícím devátém díle Archivu Českého na str. 455—560 nálezy a některé jiné zápisy soudu komorního z l. 1487—1491 (č. 564—792) ze dvou zachovaných nejstarších knih tohoto soudu, pokračujeme tuto v uveřejňování těchto právních památek našich. Dospějeme při tom v tomto díle k roku 1500, který tvoří důležité rozhraní jak vůbec v politických a právních dějinách naší vlasti, tak i v annálech soudu komorního. Soud ten královský nabyl v tu dobu větší ustálenosti i ohledně složení i ohledně působnosti své. Zároveň vnitřní uspořádání register při něm vedených značně se zdokonalilo. Vidí se proto býti potřebno promluviti zde o proměnách, které v těchto letech prodělal, jakož i zmíniti se o pramenech naší publikace, aby uveřejňované tuto památky starého soudnictví českého staly se srozumitelnějšími.

Jak už na jiném místě bylo vyloženo,[1]) do r. 1490 předsedal král Vladislav větším dílem osobně soudu komornímu, jenž od r. 1484 na hradě Pražském „v komoře" býval odbýván, a na tomto soudě zasedali s ním nejvyšší úředníci jakož i jiní členové královské rady (consilium d. regis), které sobě král sám z osob důvěry hodných, radou král. mu ponavržených, obíral. V letech 1480—1485 přibyly k nim ještě osoby na sjezdech krajských z rytířstva do této rady volené; takže se nějaký čas činil rozdíl mezi „velkou radou",[2]) ku které též vyslaní krajů náleželi, a užší neb „panskou radou", v které členové stavu panského měli převahu. Po r. 1485, kdy soud zemský opět zahájil svou činnost, přestalo dle všeho účastenství krajských radů v poradách rady královské a soudu komorního, kteréžto účastenství stavu panskému zajisté bylo proti mysli. Byl-li král zaneprázdněn, tu předsedal soudu komornímu obyčejně nejvyšší purkrabí Pražský[3]) aneb někdo jiný z vyššího úřednictva. Časem radové královští v nepřítomnosti krále provedli líčení pře a předložili pak králi návrh výpovědi ku schválení; časem ustanovoval král z rady anebo rada sama komisaře ze svého středu, aby mezi stranami mocnou výpověď učinili; časem žádáno i na soudě zemském za naučení, jakby pře měla se rozhodnouti.[4])

---

[1]) Srv. Archiv Český VII. str. 446—450.

[2]) Srv. nález z r. 1482 č. 382 v Archivu Českém VII. str. 566.

[3]) Srv. nálezy č. 310, 315, 316, 318, 319, 326, 361 atd. Též purkrabí hradu Pražského jako zástupce nejv. purkrabí přichází. Srov. č. 426 a 762.

[4]) Srov. nálezy č. 311, 327, 335, 353, 360, 367, 374, 378, 383, 416, 433, 434, 486, 516, 626, 637 a 657.

Při tom soud komorní zasedal po celý rok, aniž byly v ten čas určité dny v roce neb „roky“ ustanoveny, kdy měl zasedati.

Když pak král Vladislav zvolen byv za Uherského krále, v červenci 1490 opustil na delší dobu Čechy a dvůr svůj do Uher přeložil, tu jmenoval na svém místě čtyry zemské hejtmany: *Jana Jence z Janovic,* nejvyššího purkrabí Pražského, a *Voka z Rosenberka* ze stavu panského, a *Mikuláše mladšího Trčku z Lípy* a *Albrechta z Leskovce,* zemského podkomořího, ze stavu vládyckého, aby na jeho místě vedli správu země a aby také společně řídili soud komorní, povolávajíce k jeho sezením královské rady v Praze přítomné.[5]) Vyšší stavové na sněmě o suchých dnech postních r. 1492 shromáždění také k tomu přistoupili, aby soud komorní byl držán „před pány hejtmany království Českého a před pány raddami krále JMti“; avšak vymínili sobě při tom, aby ten soud byl toliko dvakráte v roce držán, jednou na den sv. Martina (11. listopadu) a podruhé dvě neděle před sv. Duchem (obyčejně v květnu), a aby na něm bylo při těch časech dvě neděle seděno.[6]) Usnesení toto sněmovní nebylo však zcela zachováváno. Z hejtmanů zemských setkáváme se v zápisech soudu komorního nejčastěji s nejvyšším purkrabím Janem z Janovic a někdy i s podkomořím Albrechtem z Leskovce jakožto předsedajícími tohoto soudu, kteří při tom nepřidržují se přísně dvou roků sněmem ustanovených, nýbrž rovnají s radou královskou spory dle potřeby i mimo čas uložený.[7]) Když pak hejtmané tito začali poněkud horlivější činnost projevovati, chtějíce staviti násilí a jiné rušení míru v zemi, a když i žaloby poddaných na vrchnosti k rozsuzování přijímali,[8]) tu vyšší šlechta, která ovládala soud zemský a po krajích sama chtěla neobmezeně hrdelní soudní moc neb „popravu“ vykonávati, kladla odpor konání soudní právomoci s jich strany,[9]) a dle všeho následkem jejího odporu poutuchla činnost komorního neboli vlastně „hejtmanského“ soudu v krátkém čase v nápadné míře. Aspoň z let 1494—1496 zachovalo se nám v registrech komorního soudu velmi málo zápisů. Příčina toho byla snad také ta, že strany vidouce málomocnost a snad i nesjednocenost hejtmanů zemských, utíkaly se se svými stížnostmi raději do Uher ke králi, jenž maje některé rady české při sobě, skutečně také nejednou spory, zvláště ze zemí přivtělených, tam osobně rozhodoval.[10])

Teprve když v únoru 1497 Vladislav navštívil Čechy a zde do července téhož roku prodlel, tu za jeho předsedání vyvinoval soud komorní zase vydatnější činnost, a i po odjezdu jeho do Uher *Petr z Rosenberka,* jejž byl jmenoval na svém místě nejvyšším hejtmanem zemským, snažil se pomocí soudu komorního hájiti řád a právo v zemi; avšak i on narážel na odpor na mnohých stranách. Nicméně sněm 15. června 1498 opět uzavřel, že „soud komorní má před se jíti“, doloživ k tomu, že „kdožby v komoře na kom právo ustál, má relací vzieti

[5]) Srov. Palackého Dějiny nár. č. V. 1. str. 313 a Archiv Č. V. str. 438.

[6]) Srov. Archiv Č. V. str. 446 a v tomto dílu Archivu Č. obecný nález č. 804.

[7]) Srov. nálezy č. 698, 710 násl., 817, 818, 834 atd. [8]) Srov. nál. č. 514, 691, 693, 708, 792 a 803.

[9]) Náleží sem dle všeho zpráva, kterou nám mistr V. ze Všehrd ve svých „Knihách Devaterých“ IX. 14 zachoval, že prý „před časy nedávno minulými chtěli nejedni a o to jsú i na sněmiech obecních nejednú mluvili, *aby se sami po krajiech súdili,* súdu zemského i jiných súdóv nechajíce.“ (Vydání Jirečkovo str. 453.) Souvisí s tím také časté žádosti, aby král opět do země se navrátil (Archiv Č. V. str. 447), jakož i časté odkládání pří na soudě komorním „až do šťastného vrácení krále“. (Zápisy č. 709, 728, 729, 747, 754, 765, 830.) Srov. též Palackého u. m. str. 371 a 373.

[10]) Srov. Archiv Č. V. str. 450 a 460 a v tomto díle nález č. 943. Všehrd na u. m. I. 2. asi r. 1495 též píše: „A kterážkoli pře před tiem súdem (komorním) konec vezme a nálezem KMti rozeznána bývá, ten takový nález píše se *v knihy súdóv královských.* A ty nálezy sekretář píše, když KJasnost sám súdí; když raddy KMti súdie, písař k tomu zjednaný.“ (Jirečkovo vydání str. 23.)

ke dskám, a potom má úmluvu vzieti od desk a právo před se vésti až k odhádánie".[11]) Ustanovením tím přikázáno je provádění nálezů soudu komorního menším úředníkům desk zemských, a po tomto opatření, kterým soud komorní uveden jest do odvislého postavení k soudu zemskému, následovala brzo jiná. Při té příležitosti ustanovil sněm, že k soudu komornímu má se poháněti o Svátosti a o sv. Martině,[12]) a přiznal soudu zemskému a také nejvyššímu hejtmanu výslovně právo, aby mohli zločincům udělovati milost a propouštěti je z vězení neb „věže", kteréhožto práva už také před tím na soudu komorním bylo užíváno. Vězňové neb lidé vzatí do kázně královské jsou totiž propouštěni časem z vězení k přímluvě „dobrých lidí" a „na závazek", když pod ctí a věrou slíbili, že přestanou svých zlých skutků, trestání nebudou ničím zlým vzpomínati a že purkrabímu v moc se postaví, kdyby se čeho zlého opětně dopustili.[13])

Petr z Rosenberka ale, nemoha po přání svém provozovati vládu v zemi, vzdával se už koncem r. 1498 úřadu hejtmanského a během r. 1499 málo se zdržoval v Praze, následkem čehož činnost soudu komorního opět přestávala.[14]) Vyšší stavové, sepisujíce zřízení zemské, vložili proto v listopadu 1499 do tak zv. zůstání Prešpurského článek, že „hejtman zemský, buď nynější neb budúcí, kterýžby na miestě JMti posazen byl, ten má v Praze býti a tu súditi a jinde nic."[15]) Na to však pan Petr z Rosenberka více nepřistoupil, nýbrž veza toto zůstání z rozkazu krále z Uher, aby je do desk vložil, psal 23. listopadu Henrychovi ze Švamberka, že „úřad hajtmanstvie vzdal z příčin hodných" a že soud komorní „nynie držán nebude."[16]) Ačkoli král Vladislav s ním i nadále vyjednával, aby úřad hejtmanský podržel, nemělo to žádoucího výsledku, poněvadž pan Petr žádal, aby mu královská komora se všemi zámky byla postoupena, by mohl výtržnosti v zemi potlačovati. Vzkazovalť tehdy králi, že nechce býti „malovaným hejtmanem a v tom zlehčenie pána svého očekávati a lehkosti a posměchu se dohejtmaniti".[17]) Následkem toho svěřil král na čas zase správu úřadu hejtmanského nejvyššímu purkrabí Pražskému Janu Jenci z Janovic a podkomořímu Albrechtu z Leskovce, kteří také o Svátosti r. 1500 vynesli větší počet rozsudků na soudě komorním.[18])

Mezi tím časem však podařilo se slavnému pánu českému *Vilému z Pernšteina*, jenž už 27. září 1490 byl doživotně ustanoven nejvyšším hofmistrem království Českého,[19]) vymoci

---

[11]) Srov. Archiv Český V. str. 488, též str. 498.

[12]) Král Vladislav jmenuje listem d. na Budíně 10. září 1498 Jana ze Sovojovic a na Novém Stranově radou královským a přísedícím soudu komorního, oznamoval mu jmenování to takto: „Tajno tebe nebuď, že k žádosti a prosbě pánuov, rytieřstva i všie obce České k tomu sme svolili, aby soud komorní dvakrát do roka držán byl, totižto na svatého Martina a o Svátosti; kterýžto soud poručili sme na miestě našem urozenému Petrovi z Rozmberka, hajtmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému, přidavše k němu některé znamenité z pánuov i také z rytieřstva. A protož žádáme vod tebe s pilností, aby pro vobecné dobré se měl a na časy již jmenované k těm soudóm aby přiježděl, a podle napřed psaného Petra a jiných soudcí k spravedlivému se podle rozumu svého přimlúval." (Orig. v archivu Třeboňském č. 3064.)

[13]) Srov. Archiv Č. V. str. 489 a nálezy č. 719, 720, 797, 817, 821, 862, 893 a 965.

[14]) Palacký u. m. str. 413. [15]) Archiv Č. V. str. 497.

[16]) Archiv Č. V. str. 517. Vladislav psal napotom z Prešpurka 20. prosince 1499 panu Petrovi: při sobě máš komorní registra, kteráž sú se před tvým i za tvého úřadu psaly i jednaly, p aby ty ta registra všecky, což budeš moci najspieš, u desk zemských položil, z té příčin z nich také vyhledalo, cožby pilného a potřebného bylo." (Orig. v archivu Třeboňském.)

[17]) Archiv Č. VI. str. 221. [18]) Palacký u. m. str. 418 a v tomto díle Arch. Č. zápisy č. 9

[19]) Archiv Č. VI. str. 524.

sobě majestát, v kterém král Vladislav jemu a jeho nástupcům v úřadě nejvyššího hofmistrovství přiznal právo předsedati radě královské i soudu komornímu v nepřítomnosti krále v zemi, jak prý „od starodávna“ nejv. hofmistři práva toho užívali. Bohužel neznáme důvodů pro toto tvrzení uvedených.

Následkem toho zřízení zemské, které bylo v březnu 1500 na sněmě přijato a v červenci téhož roku dotištěno, neobsahuje žádného článku o hejtmanu zemském; za to však v čl. 470 a 471 má takováto ustanovení: „Toto má hofmistr najvyššie královstvie Českého, nynější i budúcí, podle úřadu svého jednati a na práci mieti, tak jakž jest od starodávna bylo: Item, najprve soud komorní držeti má na hradě Pražském s radami k tomu jemu přidanými, kdyžby krále JMti v královstvie Českém nebylo, a listy puohončie k témuž soudu vydávati má, ktožby požádal; a též kdyžby král JMt, nynější neb budúcí, v zemi České byl, a ty soudy i také puohony najvyššiemu hofmistru královstvie Českého žeby poručiti ráčil, též to jednati má úřadem svým, jako bez JMti. A písař komorní má vždycky ustavičně býti v Praze, a má dobrý zachovalý své cti člověk býti, a má přísahu k tomu soudu učiniti; a to má pan hofmistr zemský, nynější i budúcí, opatřiti, a ten písař má vždycky nalezen býti na hradě Pražském aneb v páně hofmistrově domu. Item, podle zněnie desk najvyšší hofmistr má o chlapstvo súditi též jako maršálek najvyšší královstvie Českého, jakož to dsky zemské šíře v sobě ukazují. Item, najvyšší hofmistr pány a rytieřstvo v radě při králi JMti řéditi má, a na pány i na rytieřstvo v radě podávati, aby mluvili pořádkem k těm věcem, kteréž by v radě předloženy byly, a což by neřádného v radě viděl, to má řečí svú staviti . . . A toto jednánie a *tento majestát královský* ve dsky zemské vloženo jest z rozkázánie najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, Uherského a Českého ɔc krále.“ [20]) Kromě toho obsahuje zřízení v čl. 210 „přísahu pánův a vládyk do soudu komorního a do rady královské“ a v čl. 295 a 380 dosti podrobná ustanovení o řízení, kterého při soudu komorním má se užívati, při čemž se opakuje, že komorní soud „se nynie držeti má dvakrát do roka, jeden na svatého Martina a druhý na Svátosti“.[21]) Na nejbližším sněmě doplněny jsou tyto předpisy ustanoveními, že král má při soudu komorním „najméň dvanácte osob rad svých mieti,“ a že kdyby „který z úředníkuov a pánuov neb vládyk z soudu zemského se přihodil, kdyžby najvyšší hofmistr královstvie Českého, nynější neb budúcí, s raddami k němu přidanými soud držel, tehdy takové pan hofmistr zemský má v ten soud komorní vzieti, a jemu miesto vedle jeho povahy dáti“.[22]) Napotom při roku sv. Martinském 1500 předsedal soudu komornímu nejvyšší hofmistr Vilém z Pernšteina, jenž hodnost tu zastával pak po mnohá léta, až do r. 1514.[23])

Pokud se *působnosti* soudu komorního týče, vztahovala se do r. 1490 toliko na království České, po tomto roce i na země přivtělené, ačkoli tamější úředníci a stavové neradi viděli takovéto obcházení domácích soudů.[24]) Věcně příslušným byl pak soud komorní v těch případech, o kterých nedalo se prokázati, že náleží k rozsouzení některému výsadnému soudu, aneb které tento výsadný soud z kterékoli příčiny nemohl rozhodnouti. Následkem toho vyko-

[20]) Archiv Č. V. str. 226. [21]) Archiv Č. V. str. 120, 148 a 171.

[22]) Archiv Č. V. str. 172 a VI. str. 222.

[23]) Srov. Palackého Dějiny n. č. V. 1. str. 359, též V. 2. str. 272.

[24]) Srov. nálezy komorního soudu v rozepřích obyvatelů *Moravy* č. 842, *Opavska* č. 768, *Slezska* č. 841, 852, 857, 871, 878 a 879; *Lužice* č. 840, 861, 918, 920, 921, 941 a 943; též *Chebska* č. 390, 391 a 438, *Loketska* č. 340, 355, 409, 410, 416, 423, 525, 563, 586, 602, 606, 896, 910, 914 a 934 a *Trutnovska* č. 483, 514 a 693. K tomu v. Palackého u. m. V. 1. str. 413 a majestát slezský ze dne 28. list. 1498 v Grünhagenových a Markgrafových „Lehns- und Besitzurkunden Schlesiens“ I. str. 49.

nával soud komorní do r. 1485, pokud „práva nešla", působnost též soudu zemského, a když tento soud onoho roku opět svou činnost započal, byl soud komorní příslušným toliko v těch případech, které soudu zemskému a arci i zvláštním soudům nebyly výslovně vyhrazeny. Dle obecného nálezu z r. 1488 mělo se k zemskému soudu poháněti „o dědiny, zápisy a *všechny jiné věci,* kteréž k zemskému právu příslušejí";[25]) avšak tyto „jiné věci" nebyly nikde vypočítány. Hranice příslušnosti obou soudů, zemského a komorního, jako i soudů zvláštních v poměru k soudu komornímu,[26]) ostávaly následkem toho dosti nejisty a sporny. Stavové vyšší spatřujíce v neodvislosti a rozsáhlé kompetenci soudu zemského záruku své osobní svobody, starali se o rozšíření příslušnosti jeho, a následkem toho arci působnost soudu komorního v době Jagiellonské klesala. Konečně i soud komorní sám uznával, že kdykoli jde o *„velkou při",* zvláště jež se týká *hrdla neb statku,* má souditi soud zemský;[27]) sněm pak asi r. 1502 ustanovil, že o *čest* mohou se strany poháněti netoliko k soudu komornímu, jak se posud dálo, nýbrž i zemskému.[28]) Takovým způsobem soud komorní odkázán je na případy rušení míru zemského,[29]) v kterýchžto případech často sám provinilce z úřadní moci obsílal, a na rozmanité „menší pře", když se o ně strany před něho poháněly. Kompetence taková vyvinula se ale znenáhla, samo zřízení zemské z r. 1500 ještě obsahuje nápadně málo ustanovení o příslušnosti jak soudu zemského tak i komorního.

Proměny tyto ve složení a působnosti komorního soudu vysvětlují nám okolnost, že zápisy v nejstarších dvou registrech komorního soudu[30]) rozpadají se na několik oddílův a to:

1. *Na zápisy jdoucí od r. 1471 až do května 1490* (č. 1—697 a 977), z doby to pobytu krále Vladislava v Čechách (R. I. listy 1—157 a 310—316 a II. a. listy A. 1—M. 7.);

2. *na zápisy jdoucí od července 1490 až do května 1495* (č. 698—836), kdy čtyři hejtmané zemští a mezi nimi hlavně nejv. purkrabí Jan Jenec z Janovic předsedali soudu komornímu (R. I. list 165—228);

3. *na zápisy od dubna do června 1497* (č. 837—899), kdy král Vladislav za přítomnosti své v Čechách soudu komornímu předsedal (R. I. listy 234—258);

4. *na zápisy z prosince 1497 do května 1499* (č. 900—943) za hejtmanství Petra z Rosenberka (R. I. list 261—295) a

5. *na zápisy z května 1500* (č. 944—976), kdy soudu komornímu předsedali nejvyšší purkrabí Jan Jenec z Janovic a podkomoří Albrecht z Leskovce. (R. II. b. list A. 1—11.)

Až na třetí část register č. II., která obsahuje 28 rozsudků za krále Ludvíka od 29. července 1522 až do 14. března 1523 vynesených, bude materiál obsažený v prvních dvou zachovaných registrech soudu komorního v tomto dílu Archivu Českého vyčerpán. Zápisy z let 1471—1499 jsou v obou těchto registrech psány jednou význačnou rukou a to dle všeho

---

[25]) Archiv Č. VII. str. 450.

[26]) Srov. nálezy č. 295, 514 a 937, kterými se poněkud objasňuje kompetence *soudu dvorského,* č. 628 a 700 *soudu purkrabského,* č. 859 *úřadu desk zemských,* č. 879 *soudu podkomořího,* č. 782 *soudu duchovního,* č. 419, 511, 552, 643, 655, 665, 674, 675, 689, 715, 892, 897, 899, 960, 962 a 971 *soudů městských* a č. 417, 644, 691 a 968, též 691, 708, 721, 731, 792 a 803 *soudů vrchnostenských.*

[27]) Srov. nálezy č. 889, též č. 298, 463, 504, 506, 556, 560, 595, 621, 627, 640, 668, 671, 678, 681, 707, 767, 816, 822, 831, 832, 866, 885, 886, 891, 913, 919, 924, 926, 949, 952, 953, 957, 959 a 969.

[28]) Srov. zřízení zemské čl. 35 v Archivu Č. V. str. 28.

[29]) Srov. Archiv Č. V. str. 498 a 504, též nálezy č. 954 a 973.

[30]) Archiv Č. VII. str. 447.

rukou *písaře soudu komorního Václava (Libáka?) z Radověsic a z Kyje,* o kterém na počátku druhého registra zmínka se činí.[31]) Od r. 1500 začínají zápisy rukou jiného písaře. Setkáváme se pak v registrech kromě *nálezů, výpovědí neb rozsudků zvláštních, též s nálezy obecními*[32]), *s pamětmi*[33]), *se smlouvami*[34]), *se stannými právy, přísudky o škody, poklidy, odklady, hojemstvími*[35]), *s půhony*[36]), *s poručeními pře k zisku a ztrátě*[37]) *i se svědomími.*[38]) Kromě těchto register byla pak současně vedena *registra svědomí,* jež se nám ale nezachovala, a nejspíše i při královském dvoře v Uhrách psal sekretář královský *knihy soudů neb nálezů královských,* bohužel našim časům rovněž nedochované.

Rokem sv. Martinským 1500, kdy nejv. hofmistr Vilém z Pernšteina nastoupil úřad předsedy soudu komorního, začíná nový vzácný pramen, kterého bude se nám při publikaci naší po delší dobu přidržovati. Jest to skvostný tak zv. Pernšteinský rukopis, chovaný s opravdovou a oprávněnou pietou v Českém Museum pod sign. 24 A. b, na jehožto hřbetu čte se nápis „*Registra černá aksamitová,*" a na jehožto prvním nepaginovaném listě je překrásně vymalován znak Pernšteinský, který zdobí nadpis: „*Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistř královstvie Českého.*" Napotom následují v rukopise na 338 vesměs pergamenových listech nálezy soudu komorního *od listopadu 1500 do konce r. 1511,* které pan Vilém „se pány a vládykami krále JMti radami" v těch letech vynesl. Uspořádání však je tu jiné, nežli v registrech předcházejících. Nejdou totiž nálezy v chronologickém pořádku za sebou, nýbrž na listech 1—315 jsou zapsány půhony a nálezy v abecedním pořádku podle začátečních písmen křestních jmen původův, aby se tím spůsobem hledání v knize usnadnilo, a na listě 316—338 jsou ještě připsány pod nápisy „Práva stanná", „Nálezové stranní" a „Registra památná" některé jiné zápisy soudu komorního, které se nedaly zařaditi do oddělení předcházejícího.

Jest patrno, že tato registra Pernšteinská, jež citujeme pod č. R. III., nemohou býti původními registry soudu komorního z těch let, neboť v těch šly zajisté zápisy chronologicky za sebou, nýbrž že ona jsou uměle uspořádaným přepisem původních register, který pan Vilém z Pernšteina, chtěje po sobě zanechati památku svědomitého soudce, asi brzo po r. 1511 svým nákladem dal pořídit. Poněvadž původní registra, z kterých při tom bylo čerpáno, se nám nezachovala, jsme arci odkázáni výhradně na přepis Pernšteinský, a přirozenost věci toho žádá, abychom při uveřejňování zápisů register komorního soudu z l. 1500—1511 přidrželi se chronologického pořádku, jak jsme to posud také činili.

---

[31]) Archiv Č. VII. str. 524.
[32]) Srov. na př. č. 325, 341, 634, 671 a 804. [33]) č. 738, 764, 768, 835, 850, 862, 882 a 888.
[34]) č. 719, 789, 805, 808, 868, 907—909, 917, 928, 929 a 943.
[35]) č. 357, 358, 360, 701, 806, 837, 838, 872, 876, 890, 904, 913, 939 a 976.
[36]) č. 977. [37]) č. 740, 741, 743, 745, 867 a 913.
[38]) č. 319, 332, 699, 702—705, 711—713.

793.

Mezi Buškem Milešovským a Kunšem z Tloskova o hanění. 1491, 15. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Buškem Milešovským s jedné, a Kunšem z Tloskova pohnaným s strany druhé. Tak jakož jest pan Bušek vinil Kunše, pravě, žeby jemu na jeho čest vysoce sáhl, jej haněje a pravě, žeby on vymyšlený lhář byl, a žeby jej chtěl kázati v některých městech biřicem provolati a jej v tom oznámiti. Jakož pak pan Bušek na to svědky vedl, Jana Razického ze Vchynic, že jest jej tak těmi slovy Kuneš hanël a nazieval, a on Razický také vedle sebe svědomí jest okázal, kteříž sú od téhož Kunše to slyšeli, Jiříka z Polensk v Radovesiciech a Michala z Dondorfu, hajthmana na Bielině. A také týž pan Bušek postavil jest nad to viece svědomí, některé úředníky přísežné z města Lithoměřic, kdežto oni vyznávali, že jest on Kuneš pana Buška hanël a týmiž slovy nazýval. A on Kuneš proti tomu odpieraje pravil, že jest téhož pana Buška takovými slovy nehaněl ani na jeho cti dotýkal, ale na to jest žádného svědomí neukázal, než toliko sám osobú svú odpieral. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti vyslyševše jich žaloby i otpory s obú stran i svědomí, s pilností to váživše, takto o tom vypovídají: Poněvadž on pan Bušek to hodným svědomiem na Kunše provedl jest, že jej takovými slovy haněl, ale on Kuneš na pana Buška toho jest nedovedl, čiem jest jej haněl a nařiekal, aby jemu těmito slovy napravil: „Pane Bušku! Jakožť sem tě haněl, lhářem tě vymyšleným nazývaje, a že bych tě chtěl v některých městech biřicem kázati provolati a tebe v tom oznámiti, na tomť sem tobě řečí svú křivdu činil; nemámť já tebe za lháře, než mám tě za dobrého a ctného vládyku, jakož tě král JMt i páni a rytieřstvo v této zemi mají, a neviem na tě nic zlého. Protož prosím tebe pro Buoh, pro matku boží odpusť mi to, cožť sem v svých řečiech tobě křivdu učinil.“ — A také což se dotýče ženy téhož Kunše, ta jest takto panu Buškovi řekla: „Beru to k svému svědomí a k své cti a vieře, že sem o tobě nic zlého nemluvila ani tě za lháře mám, než mám tě za dobrého a ctného vládyku, jakož tě král JMt má i páni a všecko rytieřstvo v této zemi. A neviem na tě nic zlého.“ Actum feria III. post Martini anno etc. 91°.

Registra I. 212. b. Srv. výpověď č. 781 na str. 554 dílu IX. Archivu Českého.

794.

Mezi měšťany Domažlickými a Dobrohostem z Ronšperka o štuk kmentu. 1491, 16. listopadu.

Feria IV. post Brykczii. Týž den měšťané Domažličtí s panem Dobrohostem na tom jsú rozpuštěni od pána JMti etc.: Chce-li pan Dobrohost, aby Domažličtí člověku

jeho ten štuk kmentu navrátili, aby pan Dobrohost jim toho člověka v moc jich postavil, a oni jemu toho štuk kmentu mají zase navrátiti a k němu se mieti proti tomu podle práva.

Registra I. 210. b.

795.

Mezi Eliškou Lemberkovou a Janem Stranovským o moc a vyvozování z držení. 1491, 18. listopadu.

V té při a ruoznici, která jest vznikla mezi paní Elškú Lemberkovú s jedné, a panem Janem Stranovským s strany druhé. Tak jakož jest ho vinila, že jest na ni mocí sáhl, a ji i sirotka vyvozuje z drženie jejieho, z chalup vovčáckých a ratajských a z rybníčku a z záhumennice. Jakož pak táž Elška na to jest svědomí vedla Alše z Hostinného, že jest při tom postupování byl, když jest jí Janovský Rajšic postupoval se vším příslušenstvím, při tom také i těch obojích chalup, rybníčku i záhumní; jakož pak o tom viece svědkóv vyznává, že jest on nebožtík Roman bratru paní Elšky ty chalupy obojí na svój náklad stavěl, i také rybníček dělal a záhumnici tu držel bez překážky, a že sú mu ta byla přidána měštiště k polepšenie zápisným dědinám, na kterýchž jest on ty chalupy stavěl ot pana Dražického, dědického pána. A pan Jan Stranovský proti tomu odpieraje pravil: žeby se on nic mocí neuvázal, a že jest to dědictví jeho, a že jest on Roman muž její ani ona Elška toho v drženie nebyla; kdežto ona neodpierala, by téhož pana Jana to dědictvie nebylo, než že oni to v zástavě drží ot pána dědického, kterémuž jest to přileželo. A on pan Jan také některé svědky vedl, kdežto tíž svědkové někteří vyznávají náchylněji k straně druhé. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom rozkazují: Poněvadž Elška jest provedla dostatečně Alšem z Hostinného, že jest při tom postupování byl, když jest jí Janovský těch obojích chalup postupoval ot pána dědičného, i rybníčku i záhumnice, i jinými svědky, kdežto tíž svědkové vyznávají, že jest jim to přidáno k polepšenie zápisných dědin, a že jest on Roman to sám na své náklady stavěl, i rybníček dělal: aby on pan Jan všeho jí toho postúpil ve dvú nedělí, večiž jest se jí uvázal, a dále jí na tom překážky nečinil; než zdá-li se jemu dědictvie své vyplatiti vedle zápisu jich, pokudž jim ukazuje, to se jemu nezavierá. Actum feria VI. ante Elizabeth anno ut supra.

Registra I. 211. a.

796.

Mezi Mikulášem Lickem z Risenburka a bratřími Gdulinci o rukojemství. 1491, 18. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Mikulášem Lickem z Rysmburka s jedné, a Mikulášem a Jiříkem bratřími Gdulinci s strany druhé. Tak jakož pan Mikuláš Lícek puovod vinil je právě, žeby nebožtík strýc jich pan Petr

Gdulinec rukojmie byl v tom listu, kterýž svědčí Vylémovi z Dřiela a Machně ze Řtice ženě jeho na DC a XXXVI fl. ung., v kterémžto listu jistec byl slavné paměti král Jiří, v ty časy jsa zprávcí v této koruně; kterýžto list týž pan Licek má s dobrými vólemi, jakož pak dobré vuole i list to sami v sobě šíře ukazují. Kdežto jest týž pan Licek poháněl pana Petra Gdulince před úřad purgrabství Pražského pro to rukojemství a to jest registry okázal purgrabstvie Pražského, že jest k svému právu stával. Ale pan Petr Gdulinec nestával jest. Potom i dobrovolně sú se svolili před týmž úřadem státi pod tú pří stracenie. Kdežto opět týž pan Licek stál jest, ale pan Petr Gdulinec jest nestál, jakož pak to opět registra téhož úřadu vše ukazují. Potom po těch všech staných práviech vzal jest komorníka ot úřadu purgrabství Pražského podle práva a zřízenie země na uvázánie statku téhož pana Gdulince, kdežto týž pan Licek na to svědky vedl Matěje z Limburka, kterýž jest na to uvázánie s komorníkem jezdil ot nadepsaného úřadu. Při tom také i Jindřich Horyna jsa zavázán závazkem, tak jest vyznal, že jest on toho komorníka ot úřadu zjednal a na to i penieze dával k úřadu; a když se jest týž komorník zase navrátil, otázal se ho řka: Kterak si zjednal? A on řekl: že se jest podle práva uvázal. Také pan Licek některé jest svědomí pokázal, kterak pan Beneš Gdulinec po smrti nebožtíka pana Petra bratra svého o tu věc se jest na přátely dával a mocně na ubrmanech přestával, a roky sobě kladúce na čas jmenovitý pod tú pří stracenie, ktož by nestál. I tu tíž svědkové a ubrmani jsú vyznali, že jest pan Licek stál, ale pan Beneš Gdulinec nestál. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž on pan Licek jest to provedl, že se jest podle práva uvázal, a práva dovedl za živnosti téhož pana Petra Gdulince, komorníkem ot úřadu nadepsaného se uvázav v statek jeho podle zřízenie zemského toho času, a také že jest on pan Beneš po smrti bratra svého nedielného o to na přátely mocně se podával, jakož pak o tom svědkové široce vyznávají, to jest ten rozum, že jest jemu tiem povinen byl; protož z těch příčin dávají témuž panu Lickovi za právo. A oni Mikuláš a Jiřík bratří Gdulincové, poněvadž sú nápadníci po svém strýci i po otci svém a držitelé toho statku, že sú povinni panu Lickovi ten dluh zaplatiti a pečeti nebožce strýce svého dosti učiniti, jakož na jednoho rukojmí přísluší, aneb se s ním umluviti konečně ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Actum feria VI. ante Elizabeth anno etc. 91°.

Registra I. 211. b.

797.

Zavázání slibem Jindřicha Šůfa a jeho soudruhů, že se postaví před soud zemský.
1491, 16. prosince.

Jakož sú zavázáni byli slibem před soudem zemským pány JMtí pan Jindřich Šuof, Hroch z Zuotradovic, Jan z Třebešova, Michal Semín, Jan z Maličína, Jiřík

Peštal z Přievor, Vaněk z Janovic, Jiřík z Kopidlan a Matúš Škrovad tak, že sú slíbili svú čest a vieru postaviti se před pány zemskými JMtí v soudu zemském v pátek o suchých dnech adventních [15. června] létha etc. XCII°. I postavili sú se všichni na ten čas a den jmenovaný. Tu páni JMt ráčili sú jim toho stánie odložiti do pátku suchých dní postních najprve příštiech, a ony nadepsané osoby všecky slíbily sú pod závazkem svrchu dotčeným ctí a vierú pánuom JMti v moc na ten den postaviti se na hradě Pražském před soudem zemským; a toho závazku prázdni býti nemají, lečby je najvyšší pan purgrabie Pražský etc. JMt propustil rukú dániem anebo miesto JMti držiecí. Actum obligationis feria VI. quatuor temporum aduenthus anno etc. 92°.

Registra I. 204. b.

798.

Mezi Janem Zvířetickým a Andělem Zigmundem o rukojemství. 1492, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem Zveřetickým s jedné, a Angelem *) Zygmundem z strany druhé. Pravě týž pan Jan Zveřetický, že jest zaň slíbil k židu za XXXIV kopy, a že skrze ten slib židu za jistinu, za lichvu i za proležané dáti musil CXXXti zlatých vše uherských, a na to jest dvě kvittancí okázal. Proti tomu Angel otpieraje pravil, že jest pan Jan přiřekl židu ten dluh zaplatiti bez téhož Angela škod. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: aby on Angel té kvittancí, kteráž svědčí na CXXXti fl. ung., napřed dosti učinil ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých konečně. A když tomu dosti učinie, bude-li se zdáti Angelovi pana Jana Zveřetického z jakého rčenie viniti anebo z smlúvy, právo se jemu nezavierá. Actum feria II. die sancte Dorothee anno etc. 92°.

Registra I. 213. b.

*) Po straně: Anděl.

799.

Mezi Václavem Klusákem z Kostelce a Václavem Brouskem o věno. 1492, 7. února.

Feria III. post Dorothee. Václav Klusák z Kostelce a Václav Brousek na tom jsú rozpuštěni: Poněvadž Václav Klusák toho jest dostatečně neprovedl, by Václav Brousek slíbil za věno manželky jeho, z té příčiny páni JMt výpověď učinili: aby Václav Klusák jeho při pokoji o tom nechal.

Registra I. 214. a.

800.

Mezi Kerunkem z Lomu a Johankou Sosnovcovou o dluh. 1492, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Kerunkem z Lomu s jedné, a Johankú Sosnovcovú s strany druhé. Kdežto týž Kerunk vinil jest ji listem, kterýž

má s dobrú volí ot Marthy z Hradiště z padesáti kop grošóv českých, kterýžto list svědčí na neboštíka Jana Sosnovce, manžela jejieho, jakož pak týž list to všecko v sobě šíře zavierá a svědčí. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž nadepsaná Johanka jest v držénie statku po smrti muže svého Jana Sosnovce jakožto nápadnice toho statku, že má a povinna jest pečeti muže svého dosti učiniti a nadepsanému Kerunkovi těch padesáte kop grošóv českých dáti podle zněnie toho listu, a to ot dnešnieho dne ve dvú nedělí úplně pořád zběhlých konečně. Actum feria III. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 214. a.

801.

Smlouva mezi Ješkem z Krasoňovic a Jakubem z Konic o odkaz. 1492, 7. února.

Stala se jest smlúva přátelská a dobrovolná mezi Ješkem z Krasoňovic a Jakubem z Konic. Tak jakož jest týž Ješek vinil Jakuba z některých svrškóv, kteréž jest jemu poručila nebožka paní Dorotha z Sobučic; protož nadepsaný Jakub za ty všecky svršky dáti má Ješkovi najprve dvě krávě, patnádcte vovcí, ručnici, truhlu velikú jednu a druhú malú, dva stoly, a jiné všecky škody mají mezi nimi prominuty býti. A tomu všemu nadepsaný Jakub má dosti učiniti ot dnešnieho dne ve dvú nedělí konečně. A on Ješek má jej z toho dostatečně kvittovati, a k té smlúvě obě straně sú se dobrovolně přiznali. Actum feria III. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 214. a.

802.

Mezi Petrem Kořenským a Janem Štolcarem o list a škody. 1492, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Petrem Kořenským s jedné, a Janem Štolcarem s strany druhé. Kdežto Zdeněk z Němčic na místě Kořenského vinil jest Václava Hulmathu na miestě Jana Štolcara z listu a ze škod, a pravě, že by týž Štolcar list jeho u sebe zachoval, a on skrze to škody vzal jest, kterýžto list nesvědčí na Jana Štolcara, jakož pak to šíře ten list vše ukazuje. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypovídají: Poněvadž ten list, kterýmž Zdeněk viní Hulmatu, nesvědčí na Jana Štolcara, a týž Kořenský vinil jest z jistiny i ze škod pro to zadrženie, že pán JMt se pány v komoře krále JMti takových škod nepřisuzují, než bude-li Kořenský chtieti Hulmatu dále viniti, právo se jemu nezavierá. A když by pohnán byl často jmenovaný Hulmatha, tehdy ku právu státi má, a tu Kořenskému práv býti, tak jakož se jest registry purkrabstvie Pražského zapsal. Actum feria III. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 214. b.

803.

Mezi Petrem Hunšem z Brloha a měšťany Hradeckými spolu s jich podanými ze Stěžer a Plačic o moc. 1492, 17. března.

Petrovi Hunšovi. Létha etc. XCII°, v sobothu suchých dní postních. Jakož jest před pány JMtí Petr Huneš z Brloha vinil lidi Hradeckých měšťan z Stěžer a z Plačic, a pravě, že by jemu škody učinili, skopavše jemu tok vody na rybník kvaltem a mocí v této mírné zemi, a k tomu že by jej zhaněli. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti na tomto sú je ráčili rozpustiti, a stranám rozkázati: aby oni měšťané Hradečtí nadepsaného Petra při jeho zápisiech, kteréž v městských kniehách má, a kterýchžto také zápisuov král JMt majestátem svým ráčil potvrditi, zachovali; a ti lidé z Stěžer a z Plačic, kteřížto jsú jemu ten tok vody doluov strhli a zkazili, aby to ihned napravili bez prodlévánie, tak jakož jest prve bylo beze vší újmy, aby voda jako prve na rybník jíti mohla. A což se dotýče jiných škod a haněnie, to aby témuž Petrovi slušně od týchž lidí napraveno bylo, pokudž by se pánuom přátelóm, kteřížto sú té věci mezi nimi prve jednatelé byli, i týmž měšťanóm za spravedlivé zdálo. A ty lidi své již často dotčenie měšťané pro takovú moc a účinek neslušný, kterýžto sú učinili v této mírné zemi, mají skutečně tresktati, tak aby potom oni ani jiní o takovú věc pokusiti se nesměli. A pakli by ta věc k konci slušnému týmiž přáteli obojími přivedena nebyla dříve Svátosti najprve příští; tehdy Hradečtí měšťané ty lidi své z Stěžer a z Plačic před pánem JMtí na hradě Pražském postaviti mají konečně v pátek o Svátosti najprve příští beze vší odpornosti.

Registra I. 215. a.

804.

Snesení sněmu zemského na hradě Pražském o komorní soud. 1492, 21. března.

In memoriis vo komorní soud. Kniežata, domini barones et clientes na sněmu obecniem, kterýž držán jest na hradě Pražském tu středu po suchých dnech postních, na tomto jsú zuostati ráčili a vo to se konečně svolili, což se soudu komornieho dotýče, kterýž má před pány haytmany královstvie Českého a před pány raddami krále JMti držán býti, že týž soud také dvakrát do roka držán býti má, a to na tyto časy: jeden na svatého Martina a druhý dvě neděle před svatým Duchem, a k těm dvěma soudóm svrchupsaným aby se toliko poháněli. A takový řád při těch póhonech má zachován býti od těch, kteří poháněti budú: Najprve aby jmenoval, z čeho pohoní, a to aby v listu stálo i registry zapsáno bylo, a to proto, aby vědieno bylo, co jest puovod na pohnaném ustál, když by pohnaný nestál. A to aby každý věděl, ktož by koli k póhonu svému nestál, aby při svú ztratil. Ale ktož by pro nemoc aneb pro kterú jinú překážku státi nemohl, aby list mocný na zisk a na

ztrátu k soudu přieteli svému dal a jemu poručil, že to mocně býti má, jako by sám stál. A také ktožkoli by práv zuostal, buď pohnaný aneb puovod, před týmiž soudcemi, kteréžkoli škody a náklady, ješto by pro tu při vzal a je provedl, na jich schválenie panské ty škody jeden druhému aby dal infra duas septimanas od provedenie pořád zběhlých. A ktož by pak koli v tom své vuole užívati chtěl, ješto by na dědinách svobodných aneb zápisných měl, tomu každému aby se v jeho dědiny úřadem pana purgrabie uvázáno bylo do té summy, pokadž by provedl. A ktož by pak na dědinách svobodných aneb zápisných neměl, ten aby listem zatykaciem k tomu připraven byl a do vazby vsazen byl, aby se rozeznánie panskému dosti stalo. A takového žádný fedrovati ani zastávati nemá. A na tom soudu aby při těch časiech dvě neděli sedieno bylo; než k tomu roku, kterýž položen jest o Svátosti najprv příštie, k svým póhonóm aby každý stál. Nunctii super hoc ex parte dominorum et clientum et tocius sinodus fuerunt Puotha de Ryzmberg alias de Skal et de Sswihow, suppremus judex regni Boemie de dominis, et Albertus Ogierz de Oczjedielicz et de Lobkowicz de clientibus refferrentes premissa.

Registra I. 216. b. Srv. Archiv Český V. str. 446, kdež je uveřejněno poněkud jiné znění tohoto sněmovního zůstání.

805.

Smlouva mezi Janem Špetlí z Prudic a Kateřinou z Chřenovic o dluh. 1492, 6. května.

Smlúva. Stala se jest smlúva přátelská a dobrovolná mezi panem Janem Špetlí z Prudic na Žlebiech s jedné, a mezi paní Katheřinú z Chřenovic, vdovú po nebošťíkovi Burjanovi Litvínovi z Prudic, s strany druhé. Jakož má list hlavní na něho na CCCC kop grošuov českých, že má vydávati též paní Katheřině po sto kopách grošuov na roky rozdielné, to jest na svatého Havla najprve příštieho počnúc C kop grošuov českých, a odtudž v plném roce pořád zběhlém opět sto kop grošuov českých, a od téhož svatého Havla opět na svatý Havel v roce sto kop grošuov českých, a ostatních sto kop grošuov českých rozdielně dáti má, to jest v plném roce zběhlém od třetiech peněz počítajíce padesáte kop grošuov českých, a ostatních padesáte kop grošuov opět v plném roce pořád zběhlém. A ona paní Katheřina má dáti na každé penieze quittancí panu Špetlovi, kteréžkoli od něho vyzdvihne na ty časy jmenované. A ta smlúva stala se jest skrze urozeného pána, pana Jana z Janovic etc., haytmana královstvie Českého, a skrze urozeného pána, pana Puothu z Ryzmberka na Švihově, najvyššieho sudieho královstvie Českého, létha etc. XCII° tu neděli po Svátosti.

Registra I. 219. b.

806.

Mezi Novoměstskými spolu s Jandáčkem z Domažlic a Dobrohostem z Ronšperka o nedostiučinění nálezu. 1492, 8. května.

V té při a ruoznici, kdežto Novoměstští vinili sú pana Dobrohosta a Jandáček

z Domažlic, že by jim podle nálezu panského dosti neučinil. Tu páni JMt takto mezi nimi ráčili výpověď učiniti: Což se těch voluov dotýče, aby Novoměstští ty voly, což jich ještě pan Dobrohost má, od něho přijali, a pan Dobrohost aby jim je ihned vrátil, kdyžkoli po ně pošlí. A což se pak dotýče jiných voluov a vepřuov, kteréž jest prodal neb utratil týž pan Dobrohost, o to státi mají o suchých dnech letničniech najprve příštiech před menšími úředníky Pražskými. A když jim oni den a hodinu položí, a tu pokudž Pražané provedú, po čem jsú ty voly a vepře prodali, na schválenie týchž úředníkuov, to jim pan Dobrohost za ty voly dáti má ve dvú nedělí ot provedenie konečně. A což se pak škod dotýče, kdežto tíž Pražané pravili sú, že by vzali skrze takové dlúhé drženie u sebe těch voluov a vepřóv, to také ihned tu před týmiž menšími úředníky provésti mají. A tu což na schválenie týchž úředníkóv provedú, které sú škody skrze to vzali, ty má jim pan Dobrohost také všecky zaplatiti též ve dvú nedělí ot provedenie konečně bez vší odpornosti. Actum feria III. die sancti Stanislai.

Registra I. 217. b.

807.

Mezi měšťany Novoměstskými spolu s Jandáčkem z Domažlic a Dobrohostem z Ronšperka o škody. 1492, 10 července.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Nového města Pražského a Jandáčkem z Domažlic s jedné, a mezi panem Dobrohostem z Ronsperka, kterýž jest poslal Jiříka z Čěběva s listem mocným, s strany druhé. Tu pan Jan z Janovic etc. JMt se pány raddami krále JMti, maje při sobě úředníky Pražské menší, slyševše strany, kdežto oni Novoměstští a Jandáček podle prvnějšieho panského nálezu a rozkázánie provedli sú svědomiem, po čem sú ty voly a vepře prodali, kteréžto svědomie takto vyznává, že pár voluov prodali sú Jandáčkovi z Domažlic po XIII zlatých rýnských. A těch voluov bylo jest sto XXti a na to vráceno jest jich zase LXV voluov. I poněvadž sú oni Novoměstští a Jandáček to provedli, že sú pár těch voluov po XIII zlatých rýnských prodali, protož on pan Dobrohost za těch LXV voluov, kterýchž jest jim nevrátil, aby jim po XIII zlatých rýnských za pár voluov dal, a to ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Což se pak vepřuov dotýče, poněvadž sú to také svědomiem provedli, že sú jich kúpili LXX bez jednoho po LXXXV groších míšenských jeden vepř, a XV za XXIII kopy také míšenské, a z těch že jest jim žádného nevrátil: protož aby jim je také zaplatil též vedle jich pruovoduov, a to také ve dvú nedělí pořád zběhlú. Což se pak těch LXV voluov dotýče, kteréž jest jim vrátil po panském nálezu, tu Novoměstští s Jandáčkem pravili, že jest jim on pan Dobrohost těch LXV voluov vrátil, ale praviece, že sú zchuraveni a zahubeni, a pravíce, že sú je dobře pod jistinú dávati musili. Jakož pak svědomiem sú pro-

vedli, kteréžto najprv vyznává, že Martinovi Výškovi prodali dva voly za VII kop grošuov míšenských, Janovi a Kubšovi prodali jeden vuol za IV kopy bez XX grošuov míšenských, Matušovi vuol za III kopy a za XX grošuov míšenských, Matějovi dva voly za VI kop a za XX grošuov míšenských, Burjanovi vuol jeden za III kopy grošuov míšenských, Bohuslavovi z Čachrova dva voly za IV kopy grošuov míšenských, Mikulášovi [a] Petrovi Guglweytóm, Kuncovi, Wunarovi a Janovi Mozarovi XXXVIII voluov, pár po X a puol zlatém rýnském, a puol volu aby jim přidáno bylo, a Gwinarovi z Kouby X voluov za XLV zlatých rýnských, a purgrabí na Rúpov VI voluov za XVII kop grošuov míšenských. I poněvadž sú to také provedli svědomiem, že sú je níže pod jistinú XIIIti zlatých rýnských dávati musili pro to dlúhé těch voluov držení a zahubení: i protož aby jim on pan Dobrohost též dodal za každý pár, což by se na každý pár nedostalo, až do XIIIti zlatých rýnských, a to ve dvú nedělí ot dnešnieho dne pořád zběhlých. A jakož jest v nálezu panském prvnějšiem pozuostaveno o škody, aby tu ihned při témž pruovodu provedeny a okázány byly, tu on Zygmund Huolka provedl jest svědomiem, že jest CC kop u Lukaveckého a u Haldy sto kop grošuov míšenských vzal na úrok, aby ty voly, kteréž sú mu ot pana Dobrohosta pobrány, zaplatil; i protož aby on, pan Dobrohost, ty úroky, kteréž by přišly ot datum těch listuov na ty summy až do dvú nedělí ot dnešnieho dne pořád zběhlú, témuž Zykmundovi Huolkovi také ve dvú nedělí pořád zběhlú dal. A což se dotýče svědomie Jandáčkova, poněvadž jest on Jandáček hospodáře samého k tomu nepřipravil, aby jemu seznal, že jest se v tom sám obmeškal: že jemu Jandáčkovi těmi škodami on Dobrohost povinen nenie. A jakož též svědomie Zykmundovo Huolkovo vyznává, což se Víta a lékaře dotýče, že sú své diely peněz v židech bráti musili, i poněvadž sú nevyznali, co sú summy v židech vzali a kdy: i z té příčiny on pan Dobrohost jim Vítovi a lékaři těch lichev platiti povinovat nenie. Actum feria III. ante Margarethe anno etc. 92.

Registra I. 218. a. Srov. předcházející nález č. 806.

808.

Smlouva mezi Kateřinou z Kladrubec, a Jindřichem Sádlou z Kladrubec spolu s jinými o věno. 1492, 19. září.

Stala se smlúva přátelská a dobrovolná mezi paní Katheřinú, manželkú nebožtíka Hynka z Kladrubec, s jedné, o její věno i o všecku její spravedlnost, kterúž jest měla na tom statku nebožtíka téhož muže svého, a s Jindřichem Sádlú z Kladrubec, strýcem jeho, Votíkem Kamayckým, Janem Voseckým z Brloha, Voldřichem Štegarem a Baltazarem Lhotú z Dlúhé Vsi s strany druhé. Neb sú ti s plnú mocí byli ode všech jiných rukojmí, kteříž byli za téhož Hynka z Kladrubec, tak že za její za všecko právo dali sú jí CCC kop a XXti kop vše grošuov míšenských.

A jiné všecky věci mají mezi nimi s obú stran minuty býti. A ta se výpověď stala před pánem JMtí i před jinými pány raddami krále JMti v plném soudu v tu středu suchých dní svatého kříže létha etc. XCII°.

R. I. 219. a.

809.

Mezi Vilémem z Vřesovic a Zdeňkem Lvem z Rožmitála o dluh. 1492, 14. listopadu.

[Soud po sv. Martině.] V té při a ruoznici, kdež jest vinil pan Vylém z Vřesovic pana Zdeňka Lva z Rožmitálu, okázav kvittancí, kdežto Jan z Dobřenic kvittuje neboštíka pana Jana Ilburka z Vřesovic, otce jeho, z jistiny na jeho diel z padesáti zlatých uherských a škod z úrokuov XVII a puol zlatých uherských, a k tomu z proležaného z XXI a puol kopy grošuov míšenských, kdežto pan Jan Ilburk dáti jest musil, jsa rukojmí k nadepsanému Janovi z Dobřenic za najjasnější kněžnu a paní, paní Johannu, královnú Českú etc. slavné paměti. A také jest okázal kvittancí Rybského. Tu páni haythmané JMt s pány raddami krále JMti toto sú o tom rozkázati ráčili: že pan Zdeněk panu Vylémovi podle té kvitancí Rybského a podle listu, kdež okazuje, že pan Ilburk udělal se jest jistcem za kniežata, kdežto brali sú některé potřeby ot kupcuov kněžně Lidmille, sestře JJMtí, nic povinen nenie, poněvadž ten dluh zaplacen jest ot kniežat, jakož pak toho kvitancí ot nadepsaného pana Lva okázána jest. Než kvitancí, kterúž jest položil, Jana z Dobřenic, kteráž ukazuje, co jest dal na svój diel nadepsaný pan Ilburk za Její Mt královu, toho aby polovici pan Lev dal nadepsanému Vylémovi z Vřesovic, a to ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých konečně. Actum feria IV. post Martini anno etc. 92°.

Registra I. 220. a.

810.

Mezi Kateřinou z Jistebna spolu se synem Afrikem a Jiříkem z Hracholusk o vyplacení statku. 1492, 14. listopadu.

Katheřina z Zeystebna a Affrycus, syn její, s jedné, a Jiřík z Hracholusk z strany druhé, na tom sú rozpuštěni: Jestliže týž sirotek Affrycus chce ten statek v drženie mieti, kterýž mu příleží po otci jeho, aby on dal LXX kop nadepsanému Jiříkovi, kterýž ten statek v té summě zavazený a prodaný drží od rukojmí těch, kteříž tu summu dáti musili, jsúce za téhož Affryka otce rukojmí. A když on Affrycus bude toho statku v drženie, bude-li jej chtieti nadepsaná Katheřina, mátě jeho, viniti z přidánie věna svého ot otce jeho a manžela svého, ta se jí cesta nezavierá. Actum feria IV. post Martini anno etc. 92°.

Registra I. 220. b.

811.

Mezi Půdjankem z Tachova a Pavlem Studničkou o puštění práva na poslednějšího. 1492, 14. listopadu.

Páni haythmané JJMt Puodjanka z Tachova a Pavla Studničku na tomto rozistiti ráčili sú: Jakož jest Puodjanek žádal práva na Pavla Studničku, ale že jest ho nepokázal, by naň mělo slušně právo puštěno býti, protož ta věc aby tak stála. ɛž chce-li Puodjanek oč jiného co k Studničkovi mluviti, anebo se přátelsky smlúti, toho se jemu neháji. Actum ut supra.

Registra I. 220. b.

812.

Rozkaz Bohuslavovi z Ostrova o vydání listu. 1492, 14. listopadu.

Feria IV. post Martini. Páni haythmané JJMt s pány radami krále JMti čili sú rozkázati Bohuslavovi z Vostrova: aby vydal ten list, kterýž svědčí na CCL p grošuov míšenských Janovi, sirotku po nebožci Votíkovi z Loutkova, Zigmundovi Mikulášovi bratřím z Loutkova a strýcóm vlastním téhož sirotka, však tak, že oni gmund a Mikuláš již dotčený mají ten statek toho sirotka dostatečně opatřiti dckami ujistiti na svobodných dědinách, tak aby tomu sirotku toho statku neubývalo. dále oni chtie-li tomu dalšiemu poručenstvie, to aby sobě na králi JMti vyprosili.

Registra I. 221. a.

813.

Mezi Burjanem a Janem Vranovským o čest. 1492, 16. listopadu.

Burjan a pan Jan Vranovský na tom sú rozpuštěni: Poněvadž se obojí znají, sú byli služebníci ciesaře JMti a krále Římského a ta nesnáz mezi nimi tam nikla jest, i z té příčiny páni haythmané JJMt podávají jich, poněvadž zde v zemi ɔjíce před soudem nechtěli k přátelské smlúvě přistúpiti, aby se o to tam, kdež st mezi nimi ta nesnáz vznikla, hleděli. A poněvadž nadepsaný Burjan puovod po é cti stojí, jest-li by prve kterého Buoh neuchoval, než by o to rozeznánie bylo, to nemá jeho cti takové nařčenie k žádné škodě a újmě býti. Actum feria VI. st Martini anno ut supra.

Registra I. 220. b.

814.

Mezi Pavlem Skalským a Vilémem z Martinic o majestáty. [1492, 16. listopadu.]

Jakož jest pan Pavel Skalský stál před pány haythmany s panem Vylémem Martinic na Smečně o majestáty, kteréž má pan Pavel na Brníkov a na Uvání.*) ni haythmané JJMt takto o tom ráčili rozkázati: aby stáli v pátek o Svátosti

najprve příští [18. dubna 1493], a pan Pavel aby ty majestáty na týž den položil před pány, a viece bráti sobě hojemstvie nemá. A ta pře buď jmenována nebo nic, proto má pan Pavel ty majestáty položiti. A což se Mikuláše Křičovského dotýče, také pan Pavel Skalský má s ním státi o Svátosti a hojenstvie sobě bráti nemá.

Registra I. 221. a. *) Evaň u Libochovic.

815.

Mezi Dobrohostem z Ronsperka a měšťany Novoměstskými spolu s Jandáčkem o vyzdvižení peněz. 1492, 22. prosince.

Sabbato post Thome apostoli. V té při, což se dotýče pana Dobrohosta a měšťan Novoměstských a Jandáčka z Domažlic, jakož jest byl po dvakrát obsielán Zygmund Huolka, aby před pánem JMtí a pány radami krále JMti stál, i nestál jest. Tu pán JMt s pány radami krále JMti rozkázati sú ráčili: aby ty penieze, kteréž při úřadu leží, oni nadepsaní měšťané vyzdvihli, kteříž sú se súdili. A což se těch sta kop dotýče, jakož praví pan Dobrohost, že by předal, ty aby ležely až do suchých dní postních najprve příštích a do rozeznánie té pře.

Registra I. 221. b. Srv. nálezy č. 806 a 807.

816.

Mezi Zdeňkem Medkem a Bohuslavem Litovským o vyznání zločince. [1492, 22. prosince.]

V té při, co sě pana Zdeňka Medka dotýče, kdež jest některý zločinec naň některé věci vyznal na Hrádku, a mezi Bohuslavem Litovským, mají v úterý po svatém Jeronymu najprv příštiem [1. října 1493] před pány JJMtmi v soudu zemském státi o tu věc. A neuchoval-li by Buoh kterékoli strany, to nemá ke škodě panu Zdeňkovi nic býti, neb on po své cti stojí.

Registra I. 221. b.

817.

Propuštění z věže Sýkory z Rovenska, člověka Pavla Skalského z Jenšteina, na závazek. [1493, 22. ledna.]

Jakož jest byl vsazen do věže z rozkázánie pánuov zemských JJMtí Sýkora z Rovenska, člověk pana Pavla Skalského z Jenšteina, i slíbil jest týž pan Pavel v úterý den svatého Vincencia [22. ledna 1493] za toho člověka tak, že jej postaviti má, když by koli pán, pan Jan z Janovic, najvyšší purgrabie Pražský etc. JMt ráčil rozkázati, tehdy před JMtí má pan Pavel toho člověka postaviti anebo před pány zemskými, jestli by JMt rozkázal, a na ten zpuosob nadepsaný Sýkora z věže vypuštěn jest.

Feria IV. post Vincencii [23. ledna 1493] pan Jan z Janovic etc. JMt ráčil rozkázati panu Pavlovi, aby toho člověka postavil před JMtí v tu sobothu vo suchých dnech postních najprve příštích [2. března].

Registra I. 221. b.

818.

Mezi Jindřichem z Plavna, hejtmanem německých lén, a Kašparem Šlikem o urážlivá slova. 1493, 25. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest byla vznikla mezi panem Henrychem z Plavna a haythmanem krále JMti učiněném nad many, kteříž vně z země sú, a many těmi, kteřížto s ním v súdě sedají, s jedné, a panem Kašparem Šlikem s strany druhé. A to o tato slova, kdež jest pan z Plavna pravil, že by pan Kašpar k němu a k jeho súdcem mluvil, když jest na súdě s nimi ve Chbě seděl z rozkázánie krále JMti, kdyby na tom súdě viece múdrých bylo, že by viece mluviti chtěl; a dále pravě, že každý rychtář svobodný býti má, a každý vosel chovaj kůže své. Proti tomu pan Kašpar pravil jest, že se k těm slovóm zná, že jest je mluvil, ale že jest jimi pana z Plavna nedotýkal ani súdcí jeho, a že jest to mluvil k Cabicarovi z poručenie páně Václavova, strýce svého, a že on pana z Plavna za rychtáře nemá, než za haythmana, králem JMtí učiněného a vyhlášeného. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti vyslyševše stran žalobu i svědomí i také proti žalobě otpor, ráčili sú stranám přátelské smlúvy podati. A když sú strany nahoře dotčené k smlúvě přátelské přistúpily a k ní svolily a mocně na již jmenovaném pánu a heythmanu a na raddě královské jsú přestali, k výpovědi a k srovnánie přátelskému, nadepsaný pán etc. s radami nadepsanými tuto smlúvu mocnú a přátelskú činí a ji konečně vypovídají, a to takto: aby pan Kašpar Šlik, když král JMt v Čechách bude, aby k JMKské přijel a JMti krále prosil, aby jemu ráčil to odpustiti, což jest posměšně mluvil před súdem manským ve Chbě, kterýž jest byl pan z Plavna z rozkázánie královského vosadil. A také takto dále vypoviedajie: Což se těch slov dotýče, kteréž jest pan Kašpar Šlik mluvil, že kdyby tu viece múdrých bylo, že by viece mluviti chtěl, a že každý rychtář svobodný býti má a každý vosel varuoj kůže své: a poněvadž pan Kašpar sám svými slovy to praví, že jest těmi slovy pana z Plavna nedotýkal, ani jimi k jeho osobě mluvil, ani k súdcem jeho, mají jemu toho věřiti a to od něho přijíti. A což se toho listu dotýče, kterýž král JMt rytieřstvu a manóm kraje Chebského píše, kterak se mají při tom súdě zachovati, kterýž panu Václavovi duoleží jako purgrabí Chebskému, že by o něm král JMt nevěděl, a že by skrytě a tajně vyšel. A pan z Plavna proti tomu pravil a odpieral, že jest tak nemluvil a že jest ničiemž královské kanceláři nenařiekal aniž nařieká, a že jest řekl, jakž pak kolivěk jest ten list panu Václavovi přišel, že toho při tom nechává: a poněvadž pan z Plavna tak praví, má jemu toho pan Kašpar věřiti. Tu také pan heythman se pány a s radami krále JMti nic nenalézají, by tu z těch slov pana z Plavna jaká lehkost měla býti panu Kašparovi i panu Václavovi, což se toho listu dotýče. A což se pak Cabicara dotýče, poněvadž pan Kašpar to praví, že jest nic zvláštnieho neměl s ním činiti, než to, že jest jej napomenul z rozkázanie páně Vá-

clavova, strýce svého, aby na tom súdě neseděl bez vuole jeho, a že naň nic zlého nevie: to má Cabicar od něho přijíti. A dále jiné věci a záštie, kteréž sú mezi již dotčenými stranami o ty věci již dotčené vznikly, aby všecky minuly, a jinak aby dobrá vuole mezi nimi byla, a toho aby sobě ničiemž zlým viece nepřipomínali. A tuto smlúvu a konečnú výpověď strany sú přijely a ji oblíbily a slíbily ji sobě bez přerušenie držeti a podle nie se v skutku zachovati, jako na dobré pány a lidi sluší. Actum feria VI. die conuersionis sancti Pauli anno etc. 93.

Registra I. 222. a.

819.

Mezi Jiříkem, knížetem Saským, a Václavem Sathanéřem o věznění Hoka. 1493, 4. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi osvieceným kniežetem Saským, knězem Jiříkem JMtí s jedné, a Václavem Sathanéřem s strany druhé. Jakož rady nadepsaného kniežete JMti vinili sú téhož Václava Sathanéře, kterak by poddaný kniežecí jménem Hok byl u vězenie na zámku téhož Sathanéře, a potom i šacován; a při tom mluviece, že Sathanéř na knieže JMt nevznesl jest ani žaloval, by se jemu co dálo ot poddaných kniežete JMti, a by byl žaloval, že by se JMt k tomu ráčil mieti skutečně, aby jemu napraveno bylo, ač byl-li by jemu kto co povinovat. Týž Sathanéř pověděl jest, že sú se jemu škody veliké dály ot poddaných biskupa Meršperského, a nemoha toho déle trpěti, že jest svú česť ohradil. A také že týž Hok nenie poddaný kniežete Míšenského než biskupuov. Tu páni haythmané JMt a páni rada krále JMti, vyslyšavše žaloby i otpor, takto rozkazují: Poněvadž biskup Meršperský jest poddaný kniežete JMti, že týž Hok jsa pod biskupem, jest též poddaný kniežete JMti, a poněvadž týž Václav Sathanéř měl jest téhož Hoka na svém zámku u vězenie a potom šacován jest, a také že týž Václav Sathanéř nevznesl jest na pány haythmany zemské JMt, by se jemu co dálo ot poddaných kniežete JMti anebo ot kněze biskupa, aby o něho stáli, jakožto o poddaného krále JMti: protož aby týž Sathanéř konečně do svatého Martina najprve příštího to zjednal, aby nadepsaný Hok beze všech úplatkuov prázden a svoboden byl. Pak-li by toho nezjednal, ale v tom času aby ten šacunk nebo tu summu, což by týž Hok dal, u najvyššieho pana purgrabí Pražského v moc jeho na hradě Pražském položil konečně. A poněvadž jest týž Sathanéř poddaného kniežecieho k sobě přijal bez vědomí a povolenie pánuov haythmanuov JMtí a té věci na JMt nevznesl, z té příčiny páni JMt jej v svú kázeň berú. Actum feria III. ante Corporis Christi anno etc. 93.

Registra I. 223. a.

820.

Mezi Litvínem z Klinšteina a Vrackou z Velhartic o otevření věrné ruky. 1493, 5. června.

Jakož jest obeslána byla paní Vracka k žádosti pana Litvína a státi měla před

ny haythmany JMtí dnes v hodinu XItú a práva býti témuž pánu z toho, kdež st jej nařiekala pravieci, že jest jemu dala některé listy k věrné ruce schovati že jí věrné ruky otevřieti nechce. I nestála jest paní, ale pan Litvín stál jest okázal jest před pány spravedlnost svú, pravě, že jí tiem nic povinen nenie, z čehož st jemu paní Vracka vinu dávala, žádaje při tom opatřen býti. Tu páni haythmané Mt s pány radami krále JMti s pilností ohledavše spravedlnost téhož pana Litvína, lezli sú: že jí tiem, z čehož jest jej vinila, povinovat nenie, poněvadž jest on vajvodu té věci stál, ale ona k pruovodu jest nestála, a že jest neměla tiem nakati pana Litvína. A poněvadž jest svévolně k obeslánie táž paní Vracka nestála to obmeškala, z té příčiny páni haythmané JMt se pány radami krále JMti rozzali: aby paní Vracka ani jiný žádný v té věci pana Litvína tiem nenařiekali. ctum feria IV. ante Corporis Christi anno ut supra.

Registra I. 222. b.

821.

Propuštění Mikuláše Všejamského z Chlumu z kázně na závazek. 1493, 5. října.

Mikuláš Všejamský z Chlumu zavázal se jest pánu, panu Janovi z Janovic c., najvyššiemu purgrabí Pražskému a haythmanu královstvie Českého JMti registry nuov haythmanuov JJMtí: Což se toho tresktání dotýče, kdež sú téhož Všejamého v svú kázeň vzieti byli ráčili, že toho tresktánie ničiemž zpomínati nemá řečí i skutkem. Jestli pak že by v tom usvědčen byl, buďto že by které pohruožky nil nebo mluvil, anebo co skutečně učinil, tehdy najvyšší pan purgrabie Pražský Mt, když by jemu dal dvě neděli napřed věděti, tehdy se Všejamský zase stavěti á JMti pánuom na plném súdu zemském anebo najvyššiemu purgrabí Pražskému moc pod závazkem cti a vierú. A na to jest z kázně JMti pánuov súdu zemského opuštěn. Actum sabbato post festum Francisci anno etc. nonagesimo tercio.

Registra I. 223. b.

822.

Mezi Markétou z Hustiřan a knížetem Jindřichem o louku. 1493, 12. listopadu.

[S o u d o s v. M a r t i n ě.] Vedlé té pře, kdežto Markéta z Hustieřan viní vieceného kněze Jindřicha etc., že se jest jí uvázal v lidi a v lúku, rečenú Mužovka, mocí. A na to jest okázala svědomí, že sú jí lidé ti z rozkázánie muže jejieho věčenství slibovali, i také dovozujíc svědomiem, že by té lúky muž její v drženie l. Proti tomu Bušek z Libče na místě kněze Jindřicha odpieraje pravil jest, že by ž paní Markéta nikdy toho v drženie nebyla, než toliko do vuole kniežete JMti, hna se toho na svědomie také též paní Markéty. Kdežto ti lidé vyznávají, že by n Zahrádka řekl, že já vás v nopravě mieti budu, ale že knieže vrchní pán váš

jest. Tu páni haytmané JMt s pány radami krále JMti znamenavše, že by se ta pře dotýkala gruntuov zápisných, takto o tom rozkazují: Zdá-li se paní Markétě o to kněze Jindřicha před soudem zemským viniti, že se jí právo nezavierá. Actum feria III. post festum Martini anno etc. 93.

Registra I. 223. b.

823.

Mezi Markétou Košťálkovou a Václavem z Mečkova o nezdržení smlouvy. 1493, 13. listopadu.

V té při, kdežto paní Markéta Košťálka viní Václava z Mečkova z nezdrženie smlúvy, tu, kdež žádal jest jí, aby jemu dala dceru svú k manželství. A ta věc měla jest mezi nimi konána býti mezi hodem narozenie matky boží a svatého Václava pod propadeniem základu dvú stú kop grošuov českých, a že ona jest všemu dosti učinila, dvě neděli jemu napřed věděti davši podle smlúvy. Proti tomu Bořek z Dohalic ot Václava z Mečkova otpieraje pravil jest, že pro některú pilnú potřebu té věci žádal jest paní Markéty za odtah a že jest jí pojieti nebyl otporen. Tu páni haytmané JMt s pány radami krále JMti váživše duovody i otpory, takto vypoviedají: Poněvadž jest Václav z Mečkova do času jmenovitého slíbil dceru její pojíti a tomu jest v tom času dosti neučinil, že jest tiem základem dvěma sty kop grošuov českých paní Markétě povinen, a ten aby jí dal ot dnešnieho dne ve dvú neděli pořád zběhlých. Actum feria IV. post Martini anno ut supra.

Registra I. 224. a.

824.

Mezi Wolfem z Janovic a měšťany Prachatickými o dům odběhlého měšťana. 1493, 13. listopadu.

V té při, kdežto Zdeněk Lísa z Němčic na místě pana Wolfa z Janovic na Ryzmberce viní Prachatické z domu odběhlého, z kteréhož, praví, že jest zběhl Heršpan, někdy měštěnín téhož města Prachatic, po němž se k témuž domu pan Wolf praví mieti právo. Táhna se toho na svědomí, kdežto Petr z Újezda a Votík z Přílep vyznávají, že sú přišli k nebožci panu Smilovi, bratru téhož pana Wolfa, s Johanesem a rychtářem Teskú, kteří sú ku panu Smilovi, pánu svému, takto mluvili: „Milý pane, již jest dosti psáno ot VMti pánóm Pasovským i k Heršpánovi, a my jsme také psali, a poněvadž nechce k svému, my nevieme, by k němu byl kto spravedlivěji, než VMt“ tiem práva svého skrze jich vyznánie k tomu domu chtiece dovésti. Proti tomu Prachatičtí odpierajíc pravili sú, že pruovodu na to ani okázánie práva dostatečného k tomu domu neslyší žádného. Tu páni haytmané JMt se pány radami krále JMti uslyševše duovod i odpor s obú stran, takto vypoviedají: Poněvadž Johannes a rychtář Teska panu Smilovi právem ode všie obce toho domu nepřiřkli sú, než toliko sami zdánie své sú pověděli těmi slovy praviece, že nevědí, by kto

spravedlivěji měl býti k tomu domu, než pan Smil, protož pan Wolf dostatečného jest duovodu nepokázal, by jaké k tomu domu měl právo mieti. Actum fer. IV. post Martini anno ut supra.

Registra I. 224. b.

825.

Mezi Krištofem z Wartemberka a Jiřím Berkou z Dubé o projetí cla. 1493, 14. listopadu.

Jakož pan Kryštof z Warthmberka viní pana Jiřieho Berku z Dubé, že by jemu projiežděl clo se čtyřmi vozy. Tomu odpieraje pan Jiří pravil, že na to vajsady starodávní má. Tu páni haytmané JMt z té příčiny, že se pan Jiří na dcky táhne, té věci otkládají do Svátosti najprve příští, a k tomu času aby sobě výpis z desk, i což k tomu potřebie jemu bude, zjednal. Actum feria V. post festum Martini.

Registra I. 225. a.

826.

Mezi Petrem ze Šternberka a Janem Laufarem o ztrátu peněz. 1493, 14. listopadu.

V té při, kdežto pan Petr z Šternberka viní Jana Laufara z toho, že jest poslal po něm do Prahy Lte zlatých rýnských a s těmi zlatými rozkázal jest jemu jeti na Břežany, a on že jest jel jinudy, nežli jest jemu panem Petrem rozkázáno, ty zlaté ztratil jest, a z té příčiny o ty zlaté týž pan Petr k němu právem hledí, chtě je na něm zase mieti. Proti tomu Jan Laufar odpieraje pravil jest, že sú jemu na cestě zlodějsky vzaty, a že jest k ztrátě těch zlatých nevině a beze lsti přišel, a naděje se, že tudy bude moci bezpečně projeti, kudyž jest jel. Tu páni haytmané JMt s pány radami krále JMti, pováživše duovodu i odporu obojie strany, takto o tom nalézají: Poněvadž on Jan Laufar jinudy jest jel, nežli jemu pan Petr rozkázal, a v tom že sú ti zlatí jemu pobráni, že jest je povinen panu Petrovi zase navrátiti, a ty aby navrátil ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A poněvadž se to neshledává, by on Laufar v tom jakú lstí vuokol šel, že to cti jeho neškodí ani jeho dobré pověsti. Také jakož jest Laufar vinil pana Petra z toho, že by jej Laufara na jeho cti nařekl: tu pan Petr tázán jsa, praví-li co na Laufara, by co učinil, ješto by učiniti neměl, i pověděl jest pan Petr, že jeho ničiemž nedotýká, ješto by jeho cti škodilo. I protož páni haytmané JMt se pány Laufara při jeho dobré pověsti zuostavují. Actum feria V. post festum Martini anno ut supra.

Registra I. 225. a.

827.

Mezi Hronem a preláty hradu Pražského o dluh lidí z Přičevlích. 1493, 18. prosince.

Jakož jest stál před pánem JMtí Hron služebník pana Jana Dubeckého a vinil jest lidi pánóv prelátuov hradu Pražského z Přičevlích z osmi a puol kopy a ze

XIII grošuov vše míšenských dielu Svaty, sestry své. I přijal jest týž Hron za tu všicku sumu jmenovanú přátelskú smlúvú čtyři a puol kopy grošuov míšenských, a ty jsú jemu vydány ot nadepsaných pánuov prelátuov, a on se jest sám od sebe i od své sestry toho grunthu odřekl; a to pán JMt pro pamět ráčil jest v registra rozkázati znamenati. Actum feria IV. quatuor temporum adventus anno etc. 93.

Registra I. 225. b.

828.

Mezi Vaňkem ze Zámrsku spolu s Bavorem z Bošína a Václavem Slaškem z Bílé Hory o plnou moc. 1494, 14. dubna.

Jakož Vaněk z Zámrsku a Bavor z Bošína pohnali sú Václava Slaška z Bielé Hory, tu Václav z Zámrsku puovod stál jest ku právu svému a mocný list jest ukázal ot Bavora spolupuovoda, kterýmžto listem dává týž Bavor Vaňkovi Zámrskému plnú moc i právo na zisk i na ztrátu. Ale Václav Slašek pohnaný nestál jest, než poslal s listem Jakuba písaře z Maytha, v kterémžto listu vyznává, že se jemu nezdá odpoviedati jednomu poručníku, než když by oba dva před právem stála, že by tomu dosti učiniti chtěl podle práva, a na to že jest téhož Jakuba s plnú mocí poslal. Tu páni haytmané JMt se pány radami krále JMti povážívše obú listuov Bavora puovoda, kterýmž činí mocného poručníka Vaňka Zámrského, i listu Slaška pohnaného, nalezli sú: že on Bavor mohl jest to učiniti a moc spolupuovodu svému dáti. Ale poněvadž jest Slašek pohnaný nestál, a moci dostatečné listem svým témuž Jakubovi k soudu na zisk i na ztrátu proti puovodóm jest nedal, i z té příčiny páni JMt Vaňkovi a Bavorovi puovoduom dali sú za právo stané. Actum fer. II. post Reliquiarum anno etc. 94.

Registra I. 226. a.

829.

Mezi Jiříkem Pardubským a Lvem z Rožmitála o zprávu nemoci. 1494, 15. dubna.

Jakož jest Jiřík z Štěpánova před pány haytmany a radami krále JMti položil za nemocného Jiříka Pardubského proti panu Lvovi a na místě téhož pána proti Albrechtovi Rendlovi. Tu páni JMt ráčili o tom takto rozkázati: aby on Pardubský zajtra před súdem komorniem stál v hodinu XIIItú, jestliže páni súdu nezdadie. Pakli by páni JMt soud vzdali, tehdy nadepsaný Jiřík z Štěpánova tu nemoc Pardubského aby zpravil v pátek o suchých dnech letničních najprve příštích [23. května] v kaple u Všech svatých, tak jakož bude jemu pány v tom nalezeno a rozkázáno. A když by zpráva se stala, tehdy obě straně zase státi mají na den svatého Martina [11. listopadu].

Také jest týž Jiřík z Štěpánova položil Pardubského Jiříka za nemocného proti paní Atrzpachové a proti Jiříkovi z Rušinova. I též tiem všiem zpuosobem

páni haytmané JMt ráčili sú rozkázati a nalézti témuž Jiříkovi tu nemoc zpraviti na ten čas, jakož již toho dotčeno jest. Actum feria III. post Reliquiarum.

Registra I. 226. a.

830.

Mezi Buškem Milešovským a Mikšem z Loun o nezdržení rčení. 1494, 15. dubna.

V té při, kdež pan Bušek Milešovský puovod viní pana Mikše z Loun z nezdrženie rčenie, pravě, že by týž Mikeš z Loun řekl jemu Židovic vsi proti němu nekupovati. Proti tomu Mikeš pohnaný odpieraje pravil jest, že jest panu Buškovi jinak nepřiřiekal, než že té vsi nekúpí, dokudž týž pan Bušek s mistrem Prokopem z Habřiny a Severinem, měštěnínem Starého města Pražského, místa nevezme. A na to jest týž Mikeš okázal list krále JMti, kterýmž JMt téhož Mikše obeslati ráčil, aby do Prahy s penězi přijel k dokonání trhu s mistrem Prokopem a Severinem o tu ves pro nestánie páně Buškovo k obeslání krále JMti. Tu páni haythmané se pány raddami krále JMti, pováživše duovoduov i odporuov obojie strany, takto sú o tom ráčili rozkázati: Poněvadž se ta věc listu krále JMti dotýče, kterýmž se Mikeš panu Buškovi brání, že toho odkládají do ščastného vrácenie do země krále JMti. A když JMt v zemi bude, jestliže se panu Buškovi zdáti bude před JMKskú viniti Mikše, to se jemu nezavierá. Actum eodem die ut supra.

Registra I. 226. b.

831.

Mezi Jiříkem Peštalem a Arnoštem a Jiříkem Mihulemi. 1494, 15. dubna.

Na tom rozpuštěni sú Jiřík Peštal s jedné, a pan Arnošt a Jiřík Mihule s strany druhé, aby před soudem zemským stáli po suchých dnech letničniech najprve příštiech v úterý [27. května], a do toho času žádná strana těch lidí aby ničiemž neobtěžovali ani kterých poplatkuov s nich brali ani se v ně uvazovali, než ta věc aby tak v dobré míře stála mezi nimi až do času již jmenovaného. Actum ut supra.

Registra I. 227. a.

832.

Mezi Kunešem z Tloskova a Buškem Milešovským o nevydání zločince ku právu a o moc. 1494, 15. dubna.

Jakož jest Kuneš z Tloskova vinil pana Buška Milešovského, že by zločince jménem Burdu ku právu nevydal k rozkázánie pánuov JMtí. Proti tomu pan Bušek odpieraje pravil jest, že jest téhož Burdu vysokým slibem zavázal, aby se před pány JMtí postavil, a že jest v tu dobu ten jistý Burda nemocen byl, když jest panu Buškovi rozkázáno bylo jeho postaviti. A potom týž Burda z té nemoci nevstal, až

jest i umřel, a to jest i svědomím provozoval. Tu páni haytmané JMt s pány radami krále JMti nalezli jsú: Poněvadž jest při času obeslánie páně Buškova ot pánuov JMtí týž Burda v nemoci ležel, jakož jest to i sám Kuneš seznával, že jest to tak, a z té nemoci nevstal, až jest i umřel, že pan Bušek nepostaveniem toho člověka před pány Kunšovi vinen nenie. A kdež sú se obojí z moci vinili, páni haythmané JMt se pány radami krále JMti, vyslyševše mezi nimi ruoznice a nesnáze mnohé o učiněnie moci i o jiné věci, odkládají toho do úterého po suchých dnech letničniech najprve příštieho [27. května], aby před pány JMtí obě straně stály; a v tom času oběma stranoma se od pánuov haythmanuov přikazuje, aby se u pokoji skutkem i řečí zachovali do panského jich v té při dalšieho rozeznánie. Actum anno et die ut supra.

Registra I. 227. a. Srv. nález č. 793 na str. 447.

833.

Mezi knížetem Jindřichem a Mikulášem Gdulincem. 1494, 16. dubna.

Páni haytmané JMt se pány radami krále JMti té pře mezi knězem Jindřichem a poručníky JMti s jedné, a Mikulášem Gdulincem s strany druhé odložili s jich obojích volí až do úterého po suchých dnech najprve příštiech [27. května], tak že na ten čas obě straně státi mají se všemi potřebami. A dále žádného odtahu knieže JMt anebo ti, ktož by od JMti s mocí vysláni byli, nebudú moci sobě bráti. Actum feria IV. post Tiburcii anno ut supra.

Registra I. 227. b.

834.

Mezi Fajtem Eglefštanarem a Kryštofem Jichařem o čest. 1494, 28. května.

Léta etc. XCIV v středu před božiem tělem pan Jan z Janovic etc., najvyšší purgrabie Pražský a haythman královstvie Českého, ráčil rozkázati v registra znamenati: Jakož jest nařiekal Fayt Eglephsstanar Krysstopha Gichara pravě, že by strýce jeho jal, prve cti své proti němu neohradiv. I stál jest dnes i včera nadepsaný Krystoph Gichar před nadepsaným pánem ohlašuje se, že by Fayt Eglephsstanarovi práv býti chtěl; ale on Fayt jsa puovod pře a obžalovav Krystopha před pánem, jsa obeslán k témuž času k stánie skrze nadepsaného pana haytmana, i nestál jest. Protož jestliže by které strany Buoh smrti neuchoval prve, než by ta pře mezi nimi konec vzela, tehdy jemu Krystofovi Gicharovi to narčenie nemá ke škodě ani k újmě jeho cti býti, poněvadž po své cti stojí a chtěl jest rád jemu Faytovi práv býti.

Registra I. 228. a.

835.

Opověď Mikuláše Stolenského z Kopist o koupi tvrze Trmic právem manským. 1494, 8. října.

Létha etc. XCIV v středu po sv. Františku opověděl se jest před panem Janem z Janovic etc., hajtmanem královstvie Českého, Mikuláš Stolenský z Kopyst, že jest kúpil puol tvrze Trmic, kteráž jest manství krále JMti, a že by léno a všecku poddanost z toho rád králi JMti učiniti chtěl, pokudž právo ukazuje. I nadepsaný pán ráčil jest rozkázati to jeho opovídánie v registra pro paměť zapsati.

Registra I. 225. b.

836.

Mezi Burianem Labutí a Adamcem z Vítiněvsi o položení majestátu a spisů. 1495, 4. května.

V té při mezi panem Burjanem Labutí a na miestě jeho panem Maršem z Švambergka s jedné, a Adamem z Vítiněvsi s strany druhé. Kdež jej pan Mareš vinil, že by majestátu panu Burjanovi v moc nepoložil a těch spisuov, kdež jeho smluvní zápis to v sobě šíře ukazuje, a na to jest ten zápis ukázal. Proti tomu Adam odpieral pravě, že jest tomu dosti učinil. Tu páni hýtmané JMt se pány radami krále JMti duovoduov i odporuov obojie strany pováživše, takto jsú o tom ráčili rozkázati: Poněvadž jest Adam toho ničímž neprovedl, by tomu dosti učinil, aby ten majestát i ty spisy skažené, jakož ta smlúva ukazuje, panu Burjanovi v moc položil konečně od dnešnie[ho] dne ve dvú nedělích pořád zběhlých. Actum feria III. [sic] die sancti Floriani anno XCV°.

Registra I. 228. a.

Za krále Vladislava JMti, když jest JMt přijel z Uher do Čech a potom po JMti odjezdu*) za pana Petra z Rozmberka, JMti haythmana království Českého, od létha M°IIII^C^XCVII° až do létha M°IIII^C^XCIX° nálezové, vajpovědi a rozkazové jsou vloženi a vepsáni do těchto registr, jak se níže píše až do konce.

837.

Práva staná. 1497, 7. dubna.

T ě m t o j e s t d á n o z a p r á v o u s t a n é v k o m o ř e k r á l e J M t i l é t h a e t c. XCVII° o S v á t o s t i.

Kundrathovi z Gremheynn, puovodovi, dáno za právo ustané proti Heřmanovi z Petrovic, pohnanému.

---

*) Vladislav přijev přes Brno do Prahy 27. února 1497, pobyl zde do 11. července t. r., načež se odebral do Kutné Hory a odtud 22. července přes Pardubice odjel do Uher, ustanoviv pana Petra z Rosenberka nejvyšším hejtmanem království Českého. (Palackého Děj. n. č. V. 1, str. 393—418).

Panu Janovi z Wartnbergka a panu Janovi Březenskému dáno za právo ustané proti panu Jiřiemu Berkovi z Dubé, pohnanému.

Katheřině z Sekyřic, puovodovi, dáno za právo ustané proti panu Alšovi z Rysmburgka, pohnanému.

Prokopovi Piečkovskému, puovodovi, dáno za právo ustané proti Václavovi Doupovcovi, pohnanému.[1])

Janovi z Kladrubec, puovodovi, dáno za právo ustané proti Janovi z Merklína, pohnanému.

Panu Janovi z Wartnbergka, puovodovi, dáno za právo ustané proti panu Jiřiemu Berkovi z Dubé, pohnanému.

Jindřichovi Horynovi z Honbic, pohnanému, dáno za právo ustané proti Zygmundovi Baršovi z Kamenice, puovodovi.[2])

Janovi Firšicovi, pohnanému, dáno za právo ustané proti Voldřichovi z Vrbna, puovodovi.

Markétě z Horek, pohnané, dáno za právo ustané proti Katheřině z Walšteina, puovodovi.

Zachařovi z Pašiněvsi, pohnanému, dáno za právo ustané proti Alžbětě, puovodovi, odtudž.

Janovi Mazanchovi z Březnice, pòvodovi, dáno za právo stané proti Heřmanovi z Vojslavic.

Blažkovi střelci, puovodovi, dáno za právo ustané proti starším mistróm střelcovským z měst Pražských, Antochovi, Pavlovi z Horské brány, Matějovi kramáři a Janovi Chalupovi, pohnaným.

Ctiborovi z Bukovky, pòvodovi, dáno za právo ustané proti všem rukojmím za věno za Jiříka z Levína, pohnaným.

Ctiborovi z Bukovky, puovodovi, dáno za právo ustané proti Janovi Zdechovskému z Sekyřic.

Čeňkovi Sekyrkovi, pòvodovi, dáno za právo ustané proti měšťanóm Žateckým, pohnaným.

Jiříkovi Pelechovi z Prahy, pohnanému, dáno za právo ustané proti Johance Trčkové.

Jiříkovi Pardubskému, pòvodovi, dáno za právo ustané proti Soběslavovi z Krsovic.

Anně z Hustieřan, pohnané, dáno za právo ustané proti panu Jiříkovi z Kremže, puovodovi.

Panu Bohuslavovi Hassnšteinskému, pohnanému, dáno za právo ustané proti Váelavovi Satanéřovi, puovodovi.

Matiášovi mistru špitálskému, pòvodovi, dáno za právo ustané proti Janovi Šubovi z Humňan.

Ctiborovi z Chřenovic, puovodovi, dáno za právo ustané proti Hanušovi Bumu z Warnštorfu.

Jiříkovi Pánkovi, pohnanému, dáno za právo ustané proti panu Vylémovi Zui, puovodovi.

Řehořovi z Knína, puovodovi, dáno za právo ustané proti panu Jetřichovi Kolovrath, že jest nepostavil Kujala z Ředhostě, člověka svého, a proti panu Liovi z Klinšteina, že jest nepostavil Vávry Hrdiny, člověka svého. Actum fer. VI. die Floriani [5. května].

Registra I. 256. a. Zápisy [1]) a [2]) jsou mřežovány.

838.

Odklady pří. 1497, 7. dubna.

Hojemstvie, poklidové, odloženie pří zapsány při Svátosti ha etc. XCVII° do sv. Martina [11. listopadu].

Pan Zdeněk Lev s panem Krištofem z Gutšteina učinili mezi sebú poklid.*)

Pan Jetřich z Gutšteina vzal hojemstvie proti paní Zyguně hraběnce. [Jinou ou připsáno:] Ustála.

Pan Hynek z Jenšteina s Jiříkem z Jilovky učinili mezi sebú poklid.*) [Jinou ou:] Ustál.

Jan Bruona z Nezpečova vzal hojemstvie proti Albrechtovi Rendlovi.*)

Marta z Kařízka k roku odloženému s panem Litvínem.*)

Paní Atrzpachová, na miestě jejiem pan Atrzpach vzal hojemstvie proti dubskému.*)

Vylém z Mečkova vzal hojemstvie proti Ctiborovi z Bukovky.*)

Pan Jan z Janovic etc. s panem Janem a s panem Bernarthem bratřími Valšteina učinili mezi sebú poklid.*)

Kněz Mrzák vzal hojemstvie proti Jiříkovi Pardubskému.*)

Ctiborovi z Bukovky s Janem Zdechovským odloženo.*)

Měšťané Budějovští vzali hojemstvie proti panu Děpoltovi Popelovi.

Tobiáš z Rybieho na miestě měšťan Lounských s Janem Píkú učinili mezi i poklid.*)

Paní Zubová, na miestě jejiem s mocným listem Zdeslav Jeník z Mečkova, hojemstvie proti Hanušovi z Czedlicz.*)

Měšťané Novoměští vzali hojemstvie proti Bohuslavovi z Ertína.*)

Katheřina Majlova vzala jest hojemstvie proti Krištofovi Majlovi z Tuhnic.

Barbora z Jetřichovic vzala hojemstvie proti panu Mikulášovi z Říčan.

Panu Zdeňkovi Medkovi odloženo jest do pátku suchých dní najprv příštích května] a panu Bohuslavovi Litovskému, aby stáli před pány JMtí v soudu

zemském, a to z té příčiny, že jest řekl Bohuslav, když mu pan Medek práv bude, z čehož jej pohnal, tehdy že on hned bez puohonu tu přede pány panu Medkovi chce práv býti beze všech odtahuov, a k tomu že týž Bohuslav chce provésti, což sě toho Kraysy dotýče, že při tázání jeho o panu Medkovi žádné zmienky neučinil ani při smrti téhož Kraysy. A ten puovod že chce dobrými lidmi provésti a pány Pražany.

Pan Mikuláš starší Trčka, na miestě jeho Štefan Vrchota, vzal hojemstvie proti Alšovi Zruckému. [Po straně:] Ustál.

Tobiáš z Rybieho na miestě Matěje z Hostivaře vzal hojemstvie proti Rakovnickému.*)

Mnětický vzal hojemstvie proti Pardubskému.*)

Bartholoměj Buben vzal hojemstvie proti Barboře Hromádkové. Stánie druhý úterý po suchých dnech. [30. května].

Pan Jan Hassenšteinský vzal hojemstvie proti Fabianovi Ebrlovi.

Barboře Hromádkové odloženo do úterého po suchých dnech letničních [23. května] s panem Švamberkem.

Beneš z Toušec vzal hojemstvie proti Bejchorskému. Stánie ut supra.

R. I. 258. a. Zápisy *) jsou mřežovány. Prvních sedm zápisů je zapsáno též na l. 243 b.

839.

Mezi Vilémem Pergarem a Linhartem Cabicarem o postavení syna jeho. 1497 [asi 11. dubna].

V té při a různici, kdež Vylém Pergar vinil jest na miestě Hanuše Maléříka Linharta Cabicara z toho, že jest pohnán, aby syna svého před JMKskú postavil, a že by syn jeho syna ženy Vylémovy Pergarovy Hanuše Maléříka jal a šacoval a sobě k vuoli zapsal, pokudž sě mu zdálo, tak jako v žalobě své to jest šíře pověděl. Proti tomu Linhart Cabicar odporoval, že syna svého mocen nenie a že jest to bez jeho vuole a vědomie učinil. Proti tomu Vylém Pergar pověděl jest, že skrze něho Linharta Cabicara ta jest věc vznikla, že syn jeho Hanušovi Maléříkovi člověka zamordoval, a on vedle něho a s ním před právem Chebským jest stál, a že z jeho zámku vyjel syn jeho, když jest jemu člověka zamordoval. I žádal jest Linhart Cabicar na JKMti té pře odtahu, že by potřeb svých k uodpoviedání pohotově neměl. Tu JMKská se pány radú JMti ráčil jest té pře až do suchých dní letničních [17.—19. května] najprv příštiech odložiti, aby oboje strany se všemi potřebami stály, a on Linhart Cabicar aby slíbil pod svú ctí a vierú na ten čas před JMKskú státi aneb syna svého postaviti. A poněvadž o tom mordu, kterýž jest syn jeho, s ním jsa, s jeho zámku učinil, věděl, že jest skutek neslušný učinil, a vedle něho stával a slíbil, že v tom času pokojně sě zachovati má, jím sě jest synem svým neujistil, aby sě v tom pokojně zachoval. A v tom, večkolivěk jest šacován Hanz Maléřík, aby z něho žádný

šacunk brán nebyl od syna jeho do JMKské rozeznánie. Pakli by přes toto rozkázánie KMti s něho jaký šacunk vzat byl, že by o to k Linhartově Cabicarově statku hledieno bylo, a on to statkem svým že by platiti musil. Actum fer. III.

Ragistra I. 234. a.

840.

Mezi měšťany Zhořeleckými a Žitavskými o obapolná příkoří. [1497, před 19. květnem.]

V té při, kdež Gerličští žalovali sú, kterak se jest jim moc a kvalt stal od Žitavských, že sú mocí svú na ně sáhli, jim a lidem jich krávy i jiné věci pobrali, piesně o nich neslušné v městě svém zpívati dopustili, jakož pak v své žalobě té sú šíře pověděli. Proti tomu Žitavští pravili sú, že sú jim Gerličští moci veliké okazovali, cla z nich neobyčejná brali a veliká k obtížení velikému tomu městu Žitavě, piva jim osekávali, když vezli do Gerlicského kraje. A na to svědky vedli a ukazovali, i také list ukázali krále Vácslavuov o ta piva vezení i o cla, jakož pak v svém odporu šíře sú to pověděli. Na to Gerličští pověděli sú, že jim o to žádný rok složen nenie, než že jsú oni Gerličští z moci a z pychu a z pobrání žalovali na ně, a když jim o to rok složen bude, že jim Žitavským chtí rádi právi býti, táhnúce se také, že na to mají zápisy i ortele etc., a že jsú toho oni Žitavští neměli mocí hleděti. Než jestliže by se jim Žitavským co proti spravedlnosti od nich dálo, že sú měli krále JMt i foyta na JMti miestě i právo. Tu JKMt se pány a vládykami Své KMti raddami slyšev jich žaloby i odpory, tento rozsudek JKMt činí: Poněvadž sú Žitavští mocí svú na Gerlicské sáhli v pokojném královstvie, nezachovavše přikázání foytova pana Zygmunda z Wartmberka, že sú jim toho neměli učiniti, by na ně mocí svú měli sáhnúti; z té příčiny král JMt béře Žitavské v svú kázeň, a oni aby Gerlicským ty škody zaplatili. Což se pak ruoznice dotýče Žitavských o piva a o cla, o ty aby stáli od pátku suchých dní letničních najprv příštích ve třech nedělech pořád zběhlých [9. června] se všemi potřebami před králem JMtí, a JKMt nahlédna v jich spravedlnosti, ráčí jim konec učiniti spravedlivý. Actum létha MCCCCXCVII.

Registra I. 255. a.

841.

Mezi Hanušem knížetem Zahánským a Jindřichem knížetem Minsterberským o dluh.
1497, 26. května.

V té při mezi knězem Hanušem Zaganským s jedné, a knězem Jindřichem kniežetem Minstrberským a syny JMti z strany druhé. Jakož jest kněz Hanuš vinil z dluhu kněze Jindřicha a syny jeho, a na to list s pečeťmi ukázal, při tom prose krále JMt, aby jej ráčil při jeho spravedlnosti zuostaviti. Proti tomu kněz Jindřich s syny svými odpieraje mluvil, že některých potřeb k tomu súdu potřebných při sobě

nemají, prose, aby JKMt vedle práva a obyčeje koruny České ráčil jim toho prodlenie dáti, aby oni potřeby své k tomu súdu potřebné sobě zjednati mohli. Tu JKMt slyše jich žaloby, pře vedenie i také odpory, se pány a radami svými takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž podle práva, ktož pohnán jsa do komory JMti, žádá odtahu, že mu toho má přieno býti, toho chudý i bohatý užívá, že JMt toho súdu odkládá od dnešnieho dne do tří nedělí, tak aby oboje strana se všemi svými potřebami před JMtí stála, a tu aby kněz Jindřich s syny svými knězi Hanušovi práv byl a odpoviedal beze všech odtahuov. Pakli by která strana nestála, že proto JMt s radami svými ráčí vypovědieti, což spravedlivého jest. Actum feria VI. post Corporis Christi anno 1497.

Registra I. 234. b.

842.

Mezi Bítovskými z Lichtemburka a Lipoltem z Krajku o postoupení polovice Bítovce.
1497, 26. května.

V té při mezi pány Biethovskými z Lichtnburgka s jedné, a mezi panem Lipoltem z Krajku z strany druhé. Tu kdež páni Biethovští žalují na pana Lipolta Krajieře, že jim podle výroku páně hofrychtéřova na naučenie krále JMti sbožie jich puol Biethovce s jeho příslušenstvím postúpiti nechce. Proti tomu pan Lipolt pověděl, že jim postúpiti chce, než což provedú, že by k té polovici Biethovce příslušelo. Na to jsú páni Biethovští žádali, aby list ku při své, kterýž na to má, vokázal, na ten táhnúce sě, že ten to pokázati má. Tu král JMt se pány radú svú nahliedše v ten list, ráčili takto v tom najíti a rozkázati: Poněvadž pan Lipolt věda to, že ta věc jest v nároku od pánuov Biethovských, a přes to to jest kúpil, a list to světle ukazuje, co a s čím jest kúpil, aby jim toho všeho, což v listu zní, postúpil konečně ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. A bude-li je chtieti pan Lipolt z čeho viniti, tomuto nálezu dosti učině, právo sě jemu nezavierá. Než list tento kupu toho aby ležel u hofrychtéře, až sě tomuto nálezu dosti stane. A pan ofrychtéř daj pánóm Bietovským jeho vidimus, pokudž ten list v sobě zní. Actum fer. VI. post Urbani anno etc. XCVII.

Registra I. 235. a.

843.

Mezi kněžími kláštera Rokycanského a Zdeňkem ze Švamberka o zboží klášterní.
1497, [26. května].

V té při mezi kněžími kláštera Rokyckého z jedné, a mezi panem Zdeňkem z Švambergka na Rokycanech z strany druhé. Kdež jsú tíž kněžie žalovali, že by sě jim ve dvuor uvázal i v některé vsi a zbožie, kteréž k tomu klášteru příslušejí. Proti tomu ukázal jest pan Zdeněk zápisy své i císaře Zygmunda, kterak mu sě

Rokycany zapisují a Přimda, kdež sě zapisují jemu toliko Rokycany tvrz a městečko s jejich příslušenstvím od arcibiskupstvie, ale ten dvuor, kterýž k tomu klášteru jest, i s těmi vesnicemi v tom zápisu jemu sě nezapisuje. Tu král JMt se pány radú svú ráčil o tom takto rozkázati: aby týž pan Zdeněk od dnešnieho dne ve dvú nedělích pořád zběhlých toho dvoru s těmi vesnicemi a s jeho příslušenstvím postúpil týmž kněžím bez odporu.

Registra I. 235. b.

844.

Mezi Wolfgangem ze Švamberka a Krištofem, Henrychem a Jetřichem z Gutšteina o smlouvy svatební. [1497, 26. května].

V té při mezi panem Wolfgangem ze Švambergka s jedné, a pány z Gutšteyna, panem Kristofem, panem Henrychem a panem Jetřichem s strany druhé. Kdež jest pan Wolfgang vinil též pány Gutšteyny z smluv svadebních a z základu tisíce kop grošuov je napomínal, a na to ukázal smlúvu na pargaméně s visutými pečeťmi, pravě, že mu sě té smlúvě dosti nestalo, a to v tom, že mu jsú nejmenovali zámku Tachova ani Rabštýnu, kde by přijeti měl. Proti tomu páni z Gutšteyna odpírajíce pravili jsú, že jest jimi nesešlo a že jsú k tomu pohotově byli a na to náklad učinili, chtiece tomu vedle smlúvy dosti učiniti. A na to také smlúvu ukázali jsú, a praviece, nestalo-li sě čemu dosti, že ještě tomu přátelství [ne]odpierají, což v té smlúvě psáno jest. Tu král JMt s radami svými nahliedše v uoboje smlúvy, jednostajně a pilně je váživše, kdež v těch obojích smlúvách takto znamenitě stojí, i den ku oddání a k svadbě jmenován jest, avšak na takový zpuosob, aby k tomu dni a oddání zámek jeden ze dvú jmenován byl od pánóv Gutšteynóv, Tachov nebo Rabštýn, k té svadbě toho dne, jakož v té smlúvě psáno jest, a kterúž by stranú to sešlo, že má základ tisíc kop grošuov propadnúti, takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž oni páni Gutšteynové zámku jsú jednoho ze dvú, Tachova neb Rabštýna, nejmenovali, pan Wolfgang nevěděl jest, kde přijeti, to jest pány Gutšteyny sešlo, a z té příčiny páni z Gutšteyna panu Wolfgangovi jsú ten základ tisíc kop grošuov propadli.

Registra I. 235. b.

845.

Mezi Jindřichem Míčanem z Klinšteina a jeho bratrem Čeňkem o poručenství. [1497, 26. května].

V té při mezi panem Jindřichem Míčanem z Klinšteina s jedné, a mezi panem Čeňkem bratrem jeho z strany druhé. Kdežto pan Jindřich žádal jest, aby při poručenstvie sirotkuov*) nebožtíka bratra svého jako bratr starší zuostaven byl. Proti tomu pan Čeněk odpieraje pravil, že by mu to poručenstvie králem JMtí dáno bylo, žádaje tudy při tom poručenstvie zuostaven býti. Tu král JMt se pány radú svú váživše

tu věc, takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž pan Jindřich bratr starší jest, že jest bližší k tomu poručenství a zpravování těch sirotkuov, a toho poručenstvie JMt při něm nechává, tak aby von podle práva sirotku statek jeho statkem svým ujistil. Než jestliže by Buoh sirotkuov neuchoval, tehdy statek sirotčí na oba bratry jednostajně spadni. Také pan Čeněk panu Jindřichovi toho statku ve dvú nedělí aby postúpil a sirotky jemu dal a počet před úředníky menšími aby mu učinil též od dnešnieho dne ve dvú nedělí.

Registra I. 236. a. *) Původně v zápise tom mluvilo se toliko o jednom sirotku a pak to opraveno na sirotky.

846.

Pře o výplatu na Hříškov. [1497, 26. května.]

Jakož mají ruoznici o majestáty a o výplaty na Hříškov, aby to o svatém Jeronymě [30. září] okázali, k kterému klášteru ten Hříškov příslušie.

Registra I. 236. b.

847.

Mezi Janem Dovolem a Jindřichem Horynou o sirotka. [1497, 26. května.]

Král JMt se pány JMtí ráčili jsú odložiti Janovi Dovolovi s Jindřichem Horynú o sirotka, aby Horyna poručenstvie před JJMtí okázal a stál se všemi potřebami, a Jan Dovole též po svatém Jeronymě [30. září].

Registra I. 236. b.

848.

Mezi Hanušem Buckým a Zilvarem. 1497, 6. června.

Hanuš Bucký má státi před králem JMtí s Zylvarem vod pátku příštího ve třech nedělích [30. června]. Actum feria III. post Bonifacii.

Registra I. 243. b.

849.

Mezi Tímou z Koldic a Henrychem z Štarsfedle. 1497, 6. června.

Pan Koldic se panem Henrychem z Sstorsfeydle mají státi před králem JMtí od pátku příštího ve třech nedělích [30. června]. Actum feria III. post Bonifacii.

Registra I. 243. b.

850.

Zápis o vyplnění poručenství Václava Popela z Lobkovic. 1497, 7. června.

Král JMt a páni JMt ráčili jsú rozkázati znamenati: Co sě poručenstvie nebožtíka Václava Popela dotýče, kdež jest kšaft učinil s pečetmi visutými na pergameně, v kterémžto kšaftu jest zřiedil a rozkázal, aby za tisíc kop statek kúpen byl od po-

ručníkuov, a toho aby manželka nebožtíka Václava s sirotky užívala a jej držela, jakož ten kšaft šíře ukazuje: král JMt se pány ráčili tak rozkázati, aby oni poručníci v osmi nedělích konečně za svrchupsaných tisíc kop statek kúpili a Alžbětu s sirotky vedle kšaftu aby veň uvedli beze umenšenie. Relator dominus Spetle. Actum feria IV. post Bonifacii XCVII°.

Registra I. 236. b.

851.

Mezi Jindřichem z Plavna a Hanušem Kytlicem o výplatu hradu Špremberku. 1497, 8. června.

V té při mezi panem Henrychem z Plavna z jedné, a mezi Hanušem Kytlicem z strany druhé. Kdež pan z Plavna vinil od krále JMti pana Kytlice, žádaje výplaty na Špremberce, a zejména ty listy chtě vyplatiti, jeden, kterýž svědčí na pět seth kop grošuov českých, druhý list na dva tisíce kop grošuov českých a na osmdesát šest kop grošuov českých. Proti tomu pan Hanuš Kytlic odpieraje pravil, že nenie povinen výplaty na ta dva listy vzieti, než pravie, že má třetí list na tisíc kop grošuov českých, a že ti třie mají spolu vyplaceni býti. A na to ukázal list, kterýž svědčí na dluh na tisíc kop grošuov českých, ale zástavy sě Špremberské nic nedotýče. Král JMt s radami svými takto o tom ráčil rozkázati: že jest pan z Plavna povinen ty dva listy zaplatiti, kteréž svědčie na zástavu zámku Šprembergka, a viece nic; než jemu panu Hanušovi, kterýž list má na dluh na tisíc kop grošuov, právo sě nezavierá, chce-li o to k komu hleděti a tiem listem svého dluhu upomínati, poněvadž jemu král Ladislav toho listu potvrditi neráčil. Actum fer. V. post Bonifacii etc. XCVII.

Registra I. 237. a.

852.

Mezi knížetem Jindřichem a Vratislavskými o cla v Hundsfeldě a Hünichsfeldu. [1497, 8. června.]

V té při a ruoznici mezi knězem Jindřichem a syny jeho s jedné, a mezi Vratislavskými z strany druhé. Jakož oni Vratislavští ukázali jsú listy krále Jana i potomních mnohých králuov a najposléze list krále JMti, kterýmž listem JMt cla ve Hunczfeldě a Hynyffeldu složiti jest ráčil, tak aby viece věčně nebyla zdvihána na těch miestech. Proti tomu kněz Jindřich s syny svými ukázal jest výsadu někdy krále Jana, v kterémž kniežatóm Volešnickým mezi jiným toho dopustiti ráčil, aby sobě mohli cla nová vysaditi, a na to okázal list krále JMti, kdež JMt ten list krále Januov tvrditi ráčí a naň převoditi a na jeho syny, tak jakož ti listové to v sobě šíře držie. Tu král JMt a páni ráčili jsú jich listy, přelíčenie i odpory pilně vážiti a tak nalézají: Poněvadž král JMt jsa vrchní pán těch kniežectví i také držitel, ráčil jest ta cla složiti, a to dánie Vratislavských jest prvnějšie nežli kněze Jindřichovo, a on kněz Jindřich o tom dobře věděl, že jest král JMt ta cla zjevně složiti

ráčil prve, než jest knězi Jindřichovi ta zbožie zapsal, že oni Vratislavští mají při prvnějšiem dání krále JMti zuostaveni býti, a on kněz Jindřich těch cel užívati nemá, kdež jest je nynie vyzdvihl, než kteráž má starodávnie cla, při těch má zuostaven býti. A jestliže chce kněz Jindřich s syny svými k komu o ta cla mluviti a hleděti, právo mu sě nezavierá.

Registra I. 237. a.

853.

Mezi Chebskými a Komeraurem o moc. [1497, 8. června.]

V té při a ruoznici mezi Chebskými s jedné, a Gomeraurem z strany druhé. Kdež týž Gomerauar žaloval, že by naň mocí Chebští sáhli a jemu a jeho chudým lidem krávy a dobytky pobrali. Proti tomu Chebští pověděli jsú, z které příčiny musili sú to učiniti; že jsú jim zdi padly, majíce některé nepřátely, a že jsú ho obsýlali vedle jiných z kraje Chebského, aby jim s lidmi svými pomohl dělati vedle starodávnie zvyklosti a obyčeje. A na to ukázali jsú dva listy krále Václava a císaře Zygmunda výpověď, kdež je vtěluje zejména Kynšperk, Nayperk, Libšteyn, Neyhaus, Žeberk, Šenperk, Wildšteyn v krajině Chebské ležící a je připojuje k pomoci městu Chbu, jakož ti pak majestátové a výpověď to šíře ukazuje a zavierá. Proti tomu Gaumeraurar okazoval svědomie některých lidí, že nepamatují, by lidé od Wilšteyna Gummrauarovi kdy robotovali v přiekopiech Chebských, jakož těch svědomí mnoho ukázal. I také haytmanské listy ukazoval jest, kdež žádal jest, aby Chebští své spravedlnosti ukázali etc. Tu král se pány radami svými takto o tom rozkázati ráčil, nahlédše v ty listy krále Václava, v výpověď císaře Zygmunda i ve všecka svědomie: Poněvadž zjevně ti listové ukazují, že mají pomáhati témuž městu Chbu beze všie odpornosti, že JMt při tom Chebské nechává a zuostavuje, a že ta svědomie týchž lidí nemohú královských listuov přesvědčiti, a bude-li chtieti týž Gomerauer krále Janovým listem, na který sě táhl, že by jej Chebští měli, jaké spravedlnosti v čem dovésti, právo mu sě nezavierá. [Přípisek:] A k přímluvě krále JMti a pánuov, ne z práva, Chebští řekli jsú chudým lidem zasě navrátiti pobránie jich vedle zdánie rady Chebské, povážiece toho.

Registra I. 237. b.

854.

Mezi Jakubem Holešauerem a Janem Lobkovicem z Hassenšteina o glejt. [1497, 8. června.]

Jakub Holešaur z Míšně pohnav pana Jana Hassenšteinského, za gleytem stoje před JMKskú, toho gleytu na žádost páně Hassenšteinského zdáti jest nechtěl, a z rozkázánie panského [nedopsaná věta].

Registra I. 238. a.

855.

Paměť Henricha z Plavna o zámek Šenperk. [1497, 8. června.]

Item. Paměť. Pan z Plavna praví, že ten zámek Šenperk neslušie k Loketskému právu robotami a podělky. A oni pravie, že slušie. A že to s obú stran chtie pokázati.

Registra I. 238. a.

856.

Mezi Janem Lobkovicem z Hassenšteina a Jakubem Pehmem z Kadaně o list výhostní. [1497, 8. června.]

V té při mezi panem Janem Hassenšteinským s jedné, a mezi Jakubem Pehmem z Kadaně z strany druhé. Kdež týž pan Hassenšteinský vinil jest jej, že by jeho člověk nevyhoštěný byl. Proti tomu on Jakub odpieraje mluvil jest, že jest měl list výhostní, než že jest mu jej pan Hassenšteinský strhal. A Kadanští psali jsú králi JMti, že jest list výhostní měl. A k tomu ukázal jest svědomie Žateckých, že před nimi někteří seznávají, že jest se před nimi seznal pan Mikuláš Hassenšteinský, bratr jeho, že jsú jej všickni propustili. Tu král JMt s radami svými takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž on Jakub to dostatečně provodí, že jest propuštěný i vyhoštěný, a pan Hassenšteinský mu list ztrhal, že jest ho Jakub pana Hassenšteinského člověčenstvím prázden. Než což sě čtyř seth zlatých, kteréž jest pan Hassenšteinský z něho vzal, dotýče, zdá-li sě Jakubovi o to ku panu Hassenšteinskému právem hleděti, právo mu sě nezavierá.

Registra I. 238. b.

857.

Mezi Vratislavskými a syny Jindřicha Gerštorfa o puštění se vzatkem skrze zámek. [1497, 8. června.]

V té při mezi Vratislavskými s jedné, a mezi Heynczgersstorfarovými syny z strany druhé. Jakož jsú oni Vratislavští vinili téhož Henczgersstorfara, že by Šváb škodu vzatkem Vratislavským učinil, a on že by jej skrze zámek s tiem vzatkem pustil, a že jest jim s tiem nikady jinudy ujeti nemohl. Proti tomu synové jeho odpierajíc pravili, že jest jich otec toho ku pomoci Švábovi z úmysla neučinil, než že přijev v noci pravil jest, že jest kniežete Míšenského rada a že pro pilnú potřebu pána svého jede, a jestliže by tudy puštěn nebyl, že by pána svého o znamenitú věc připravil, a von že z té příčiny skrze zámek jej pustiti kázal. A když jsú Vratislavští téhož Heynczgersstorfara z toho vinili, tehdy on jest ku právu sě poddával i stával i zprávu za to učiniti chtěl, že jest nevěděl, by Švába skrze zámek pustil. Tu král JMt se pány radami svými takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž on Heynczgersstorfar zpraviti jest za to chtěl, že jsú to Vratislavští od něho přijieti měli za jeho živnosti,

z té příčiny, poněvadž jsú Vratislavští toho od něho za jeho živnosti přijieti nechtěli, synové jeho nejsú v tom Vratislavským nic povinni.

Registra I. 238. b.

858.

Mezi Lochovským a Jindřichem ze Semčic o dluh židovský. [1497, 8. června.]

V té při mezi Lochovským s jedné, a mezi Jindřichem z Semčic z strany druhé. Jakož Lochovský žaloval na Jindřicha, že on Jindřich dluh židovský k sobě přijal, kterýž jest byl Lochovský na králi JMti vyprosil. Proti tomu Jindřich odpieraje pravil, že jest to k žádosti Lochovského pro jeho dobré učinil, aby vsazen nebyl. K tomu odpieraje Lochovský ukázal čtvero svědomie, že jest sě před nimi žid Hořovský seznal, že jest to Jindřichovi poručil a jej daroval, aby mu toho dopomáhal, jakož to svědomie v sobě tu věc šíře ukazuje. Tu král JMt se pány radami svými takto ráčil o tom rozkázati a nalézti, aby on Jindřich Lochovskému jeho listy, co sě té pře dotýče, vrátil, a chce-li Lochovského z čeho viniti aneb koho jiného, právo sě mu nezavierá. A poněvadž on v súdu sedaje takovú věc k sobě přijímal proti zřiezenie zemskému, král JMt ráčil jej rozkázati slibem zavázati, a v súdu aby viece nesedal.

Registra I. 239. a.

859.

Mezi Jiříkem Čaplíkem spolu s Václavem Hlůžkem a mezi Burianem z Vřesovic o lidi v Lázci. [1497, 8. června.]

V té při mezi Jiříkem Czaplikem a Václavem Hluozkem s jedné, a mezi Buryanem z Vřesovic na Žluticích z strany druhé. A kdež tíž lidé vinili jsú téhož Buryana, že by jim otec jeho pan Jan dvory jich svobodné v Lázci pobral i statek i všecky svrchky, a praviece, že mu ti dvorové nepříslušejí; a na to ukázali list kupní. Proti tomu Buryan odpieraje mluvil, že jest to otec jeho učiniti mohl jako lidem svým dědičným a z gruntuov zběhlým. Proti tomu ti lidé odpierali, že jeho lidé dědiční nejsú a že to pokázati chtějí. Tu král JMt etc.: Poněvadž ti lidé jsú to dostatečně provedli, že pod páně Žlutického držením ani panstvím ti gruntové nejsú, než že jsú kúpeni od Milevského opata, z té příčiny aby pan Žlutický jim ty grunty, statek i svrchky všecky navrátil, neb za to dosti zaplatil, kteréž jest jim otec jeho pobral, konečně ve dvú nedělech pořád zběhlých. A což se člověčenstvie na těch lidech dotýče, když úředníci menší při sv. Jeronymě soud najprve zasedou, aby pan Žlutický bez póhonu provedl, že jsú lidé jeho dědiční, a tíž lidé aby zase provedli před týmiž úředníky, že jeho nejsú, a což jim úředníci najdú, na tom mají přestati.

Registra I. 239. b.

860.

Dání k manželství Alžběty, dcery Jana Boharynského. [1497, 8. června.]

Jakož přátelé postavili jsú sirotka před králem JMtí pannu Alžbětu, dceru nebožtíka Jana Boharynského, z té příčiny, že za ni třie dobří, urození a zachovalí lidé prosie k manželství, a o to sě nemohli srovnati, komu by měla dána býti. Král JMt s radami svými ráčil rozkázati: aby sě přátelé najbližší sjeli a jim o všech třech oznámili a jí k tomu, co by jejieho lepšieho bylo, radili. Poněvadž ona již léta má, komuž kolivěk bude při přítomnosti přátel chtieti a sobě ho zvolí, tomu aby ji dali.

Registra I. 239. b.

861.

Mezi měšťany Zhořeleckými a Žitavskými o piva vození a cla přivýšování. [1497, 8. června.]

V té při mezi měšťany Gerlickými z jedné, a Žitavskými z strany druhé. Kdež jsú žalovali Žitavští na Gerlické, co sě piva vozenie do jich kraje dotýče, i také že by cla přivýšili a nespravedlivě je s Žitavských brali, a tudy že to město velmi se utiská od Gerlických a tiem že chudnú. Jakož pak v širších sloviech to jsú položili v své žalobě*) a na to ukázali jsú list krále Václavuov, co sě piva vozenie dotýče. Proti tomu Gerličtí odpierajíc mluvili jsú, že mají výsadu od ciesaře Karla, že do toho kraje Kerlického žádný piva vézti nemá, a na to jsú ukázali krále Jiřieho výpověď, kterýž jich také při té výsadě ciesaře Karla nechává. Při tom také ukázali jsú výpověď krále Matyášovu, kdež jsú byli v nejednotu přišli s Žitavskými, Lubenskými a Kamenskými, a tu jsú slíbili a svolili sě pod svými dobrými vierami, všecko, což král vypovie mezi nimi mocně, na tom přestati, jakož ta výpověď šíře to v sobě zavierá a ukazuje, co sě těch piv dotýče, prosiece, aby při tom zuostaveni byli. Co sě pak cla dotýče, proti tomu Gerličtí odpierajíce mluvili jsú, že toho listu krále Václava Žitavští nikda jsú neužívali a že jsú s ním mlčeli, a že jest to list nedostatečný a nedokonalý, a že měla jich pečeť při něm býti a že nenie etc. Tu král JMt s radami etc. slyševše jich žaloby, odpory, pře vedenie i všecky listy, a to pilně váživše, takto nalézti ráčili a rozkázati: Co sě piva vozenie dotýče, poněvadž přestali mocně na králi Matyášovi JMti, že sě nehodí králi JMti tiem hýbati, a při té výpovědi a mocném svolení je oboje zuostavuje, aby sě při ní zachovali a sobě to drželi. Co sě pak cla dotýče, že JMt vedle výsad, kteréž na ta cla mají, obojí stranu zuostavuje, aby žádné z nich těch cel nepovyšovali, než jakž jest od starodávna bylo a což okázati mohú. A ten list, kterýž Žitavští mají krále Václavuov, že nenie dokonalý a pečeti jich Kerlických při něm nenie, a poněvadž dokonalý nenie, JMt na ten list nic jim přisúditi nemuože. Pakli co jiného na ta cla mají, aby to před foytem okázali, a von aby je o to srovnal, a nemohl-li by srovnati, aby tu věc na krále JMt neb na pány vznesl na plný súd. Co sě pak [pře] o vězenie a bitie a ose-

kánie piv, kteráž jsú mezi nimi byla, dotýče, tu věc král JMt porúčie foytovi svému, aby v tu věc nahlédl a je přátelsky smluvil a je vyslyšel, vezma dobré lidi k tomu. Pak-li by jich smluviti nemohl, aby to vše na krále JMt nebo na pány vznesl, a JMt o to ráčí jim rozsudek učiniti.

Registra I. 240. a. *) Za tím v rukopise přeškrtnuto: „A na to ukázali list krále Václavuov pod malú pečetí, a vedle toho arcibiskupa Pražského. Proti tomu Gerličtí pravili jsú, že toho listu krále Václava nikda jsú neužívali, a že jsú s ním mlčeli, a že jest to list nedostatečný a nedokonalý, a že měla jich pečet při tom býti a že nenie, a že mají staršie výsady.“ Srov. výpověď č. 840.

862.

Pamět o propuštění Jindřicha z Dvorů z věže. 1497, 11. června.

Létha etc. XCVII° v neděli před svatým Vítem král JMt ráčil jest v registra pro paměť rozkázati zapsati: že jest pan Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, vznesl na JMt, když jest Jindřich ze Dvoruov seděl u věži tři čtvrti léta pro dluh židóm puol druhého sta kop, že by pro ně v věži umřieti musil, že mu jiní rukojmie sě na statek vedli; i prosil jest téhož pána, aby s těmi židy o ten dluh smluven byl. I smluven jest o ten dluh s židem, že měl zaň šedesát kop dáti, a Jindřich Semčický aby sobě k ruce ten dluh do registr přijal, aby vedle jiných rukojmí v Jindřichuov statek sě uvázal, jakož jest pak také týž Jindřich Semčický učinil pro lepšie téhož Jindřicha ze Dvoruov s povolením páně. Král JMt s pány radú svú té věci při tom nechává, poněvadž sě jest s povoleniem páně Janovým z Janovic to stalo. Commissio propria domini regis.

Registra I. 240. b. Srv. nález č. 858.

863.

Naučení Beneši Sendražskému a Jaroměřským o dluzích knihami městskými zapsaných. [1497, 11. června.]

Kdež Beneš Sendražský vznesl jest s Jaromířskými o Kryštofuov statek a o Doroty ženy jeho statek, žádajíce od krále JMti i od pánuov naučenie, což sě dluhuov dotýče, kteříž dluhové na tom statku kniehami městskými zapsáni jsú, i Kryštof kteréž jest sě dluhy zvláštnie zdlužil. Tu jest Beneš Sendražský pravil, že jest sě on Kryštof na její statek dlužiti nemohl. A Jaromířští pravili jsú, že král JMt Krištofovi dal jest toho sirotka i s statkem, kdežto dánie krále JMti v kniehy své městské zapsali jsú, a praviec, že jest to u nich za právo, kdož sě koli přižení k statku, že jest společník toho statku s ženú svú. Tu král JMt s radú svú takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž Kryštof jest byl společníkem statku toho a veň dáním krále JMti vkročil, ti dluhové, kteříž jsú v kniehách městských zapsáni, vedle jich zápisuov, že mají najprve zaplaceni býti, a potom které jest sě Kryštof sám k své potřebě zdlužil, ježto mohú ti v městě Jaromíři hodně před právem provedeni býti, ti aby také z toho statku zaplaceni byli.*)

Registra I. 241. a. *) Za tím přeškrtnuto: od toho, ktož k tomu statku spravedlivost má.

864.

Mezi Jiříkem Školou a poručníky statku Maškova o rčení. [1497, 11. června.]

V té při mezi Jiříkem Školú z jedné, a mezi poručníky statku nebožtíka Maška z strany druhé. Král JMt s pány radami svými takto ráčil rozkázati: Poněvadž to Škola dostatečně provodí, že mu jest Mašek po smrti své řekl šubu kuní nepošitú lepší, než tu Šamlatovu měl, dáti, poručníci aby Školovi tu šubu dali ve dvú nedělech pořád zběhlých, poněvadž Maškuov statek držie.

Registra I. 241. a.

865.

Mezi Pražany a Čejkou o poručenství. [1497, 11. června.]

Páni Pražané a Čejka mají státi před králem JMtí v sobotu najprv příští [18. června]. A na tom sě rozešli, aby to vokázali, kteří jsú při tom čase konšelé na radě byli, když jest Evka umřela.

Item. Když by poručník utrácel, kterak mohú jiného udělati.

Item. Když sirotkóm poručník umře.

Item. Vdova kdy jest mocnú poručnicí a vdá se, trvá-li jí poručenstvie před sě.

Registra I. 241. b.

866.

Mezi Kunradem Stošem a Janem Hrabaní z Vlkanova o kšaft. [1497, 11. června.]

V té při mezi panem Kundrátem Stošem z jedné, a Janem Hrabaní z Vlkanova z strany druhé. Tu král JMt s radami svými porozoměv žalobě i odporóm, takto o tom rozkázati ráčil: Co sě kšaftu panie Katheřiny, manželky páně Stošovy, dotýče, to aby Pražané vedle práv svých spravedlivě rozsúdili, což k jich právu příslušie; kdež pak pan Kundrath viní Hrabani, že by mu sě v lidi jeho mocí uvázal, jakož v panie Katheřiny kšaftu to sě ukazuje, že jsú to lidé jeho, vo tu moc aby stáli před pány v súdu zemském v úterý po sv. Jeronymě najprv příštiem [3. října], a páni to slyšíc ráčie je vedle práva zachovati.

Registra I. 241. b.

867.

Mezi Kateřinou z Říčan a bratřími z Boskovic. [1497, 11. června.]

Paní Katheřina z Říčan při svú proti panu Jindřichovi a panu Janovi bratřím z Bozkovic poručila mocně k zisku i k ztrátě panu Zygmundovi z Chmelic, purkrabí hradu Pražského.

Registra I. 242. b.

868.

Smlouva mezi pány ze Šternberka a klášterem na Karlově o vsi Mrchojedy a Teplíšovice.
1497, 17. června.

Létha etc. XCVII° v sobotu po svatém Vítu stala sě smlúva dobrovolná mezi urozenými pány, panem Jiříkem a panem Janem z Šternbergka s jedné, a mezi kněžími kláštera svatého Karla s strany druhé. Jakož tíž páni z Šternbergka držie vsí Mrchojedy a Teplíšovice, na kteréž jsú sě tíž kněžie táhli, že týmž kněžím všecky poplatky a duochody z těch dvú vsí vydávati zúplna vždycky mají i se všemi užitky k těm vsem příslušejícími, a jiných všech příslušenství mají jim postúpiti, jako lesuov, luk, rybníkuov i jiných příslušností jich všech k těm vsem příslušejících, než toliko panstvie a opravu na těch vsech mieti mají do vuole krále JMti.

Registra L 242. a.

869.

Mezi Markétou z Plavna a Jetřichem z Gutšteina o sukni a vyplacení klenotů v židech.
1497, 19. června.

V té při mezi paní Markethú z Plavna z jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina z strany druhé. Kdež táž paní Markétha vinila jest pana Jetřicha, že by sukní od nie přijal a XX a sta zlatých jí na ni puojčiti měl, a vona že jest měla klenoty sobě v židech vyplatiti těmi penězi, a že jí nepuojčil než X zlatých, a vona že jest neměla klenotuov čím vyplatiti, že sě jí prostály, a sukni že jest jí bez jejie vuole rozdělal a s ní sě o ni nesmluvil. Proti tomu pan Jetřich odpieraje pravil, že jest od nie nic neměl než od Čichalovce, a že jest na jeho Čichalovcovu smlúvu vstúpil, že jest jí měl na ni dvadceti a sta zlatých puojčiti a s ní sě o ni smluviti měl, což by písař páně z Plavna vyřekl, zač by výš stála, že jí dáti má. Tu král JMt s radami svými takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž sě pan Jetřich k tomu seznal, že jest na Čichalovcovu smlúvu vstúpil a jí XX a sto zlatých puojčiti měl, a výše, zač by sukně stála, že jí zaplatiti měl, a k tomu jest ukázala poněkud svědomie, zač jest ta sukně stála: aby pan Jetřich jí za tu sukni dvě a puol sta zlatých rýnských dal ve dvú nedělech od dnešnieho dne, a paní Markétha z těch dvou a puol sta zlatých u pana Jetřicha té summy nech, v které jest klenoty na Piesku zastavila. A což před zástavú té sukně na ty klenoty lichvy přišlo, o to sě s židy sečtúci, aby na té summě toho panu Jetřichovi také nechala. Než což jest od té chvíle, jak jest pan Jetřich sukni vzal, lichvy na ty klenoty přišlo, aneb ještě přijde, dokudž jich nevyplatí aneb nezaplatí, tu lichvu pan Jetřich zaplať a jí ty klenoty vyplať a vrať ve čtyřech nedělích od dnešnieho dne. Pak-li by sě ty klenoty prostály, že by jich vyplatiti pan Jetřich nemohl, tehdy v které jest je paní Markétha summě zastavila, a což na to před zástavú té sukně lichvy přišlo, zač by ty klenoty lépe stály nad

tu zástavu a lichvu, a vona to paní Markétha provedla před úředníky menšími, to jí pan Jetřich daj. A nevyplatil-li by jí těch klenotuov a nevrátil ve čtyřech nedělích pan Jetřich, tehdy obě straně stuojiec před úředníky menšími od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech k tomu pruovodu, jakž sě nahoře píše, a ona vezmi list od krále JMti k těm židóm, u kterých jsú klenoty, jestliže jsú sě prostály, aby židé stáli před úředníky ve třech nedělech a jí seznali, co by jí bylo potřebie o těch klenotech. Actum feria II. post Viti.

Registra I. 242. a.

870.

Mezi Jiříkem Trautenbergerem a pány z Gutšteina o škodu otcem jich Burianem způsobenou. [1497, 19. června.]

V té při mezi Jiříkem Trautnbergéřem puovodem z strany jedné, a panem Kristofem, panem Henrychem a panem Jetřichem a bratřími jich mlazšími z Gutšteyna z strany druhé. Tu kdež jest Trautnbergéř žaloval, že by pan Buryan otec jich jemu škodu udělal a jeho chudým lidem, táhna na Štreypergéře, a že jest sě proti nim neohradil. A na to vedl jest svědomie dobrých lidí některých, i také některých městských, i také chudých jiných lidí, kteří jsú tu škodu vzeli, skrze to že by k velké škodě přišel. Proti tomu páni Gutšteynové odpierajíc pravili jsú, že otci jich panu Buryanovi na tom sě křivda děje, by témuž Trautnbergéřovi a jeho lidem jakú škodu učinil, a poněvadž naň jest netáhl, než na Štreypergéře, ani mu škody učinil neb rozkázal činiti, že mu sě jest nebylo potřebie ohrazovati. A na to jsú vedli svědomie, kteráž svědomie vyznávají, že jest na poli u vojště kázal volati, aby žádnému nepřekáželi než nepřieteli svému Štreypergéřovi, i mnohá jiná svědomie, kdež vyznávají, že škody jest žádné Trautnbergéřovi neudělal, prosiece, aby čest otce jich opatřena byla. Tu král JMt se pány radú svú, váživ jich svědomie, pře líčenie i odpory, takto ráčil nalézti: Najprv co sě ohrazenie páně Buryanova proti Trautnbergéřovi dotýče, poněvadž pan Buryan netáhl jest na Trautnbergéře, a kázal volati, aby žádnému jinému škoda se nedála než nepřieteli jeho, a stala-li sě komu, kázal vracovati a napravovati, že jest proti své cti tu neučinil.*)

Registra I. 242. b. *) Nález ten měl ještě tento dodatek, jenž ale je v knize mřežován a inkoustem zamazán: „Co sě pak těch škod dotýče, i rybníkuov skopánie jemu Trautnbergéřovi i jeho lidem, poněvadž žádné svědomie jmenovitě neukazuje, zač by ty škody stály, i chce-li ty škody jmieti, aby je zítra bohdá v jedenácte hodin přísahú na dvoře zpravil. A co sě pak jeho lidí sedlských dotýče, ti aby ve Chbě před purgmistrem a konšely téhož města za ty škody, kteréž jsú položili, přísahou na božiem umučení zpravili. A on Trautnbergéř ani lidé jeho za větší summu nebudú moci zpravovati než za tu, kterúž jsú položili, neb za menší vedle jich vuole mohú. I oni páni Gutšteynové, zač kolivěk ti lidé svou přísahou zpravie, od zpravenie jich v městě Chbě konečnè mají jim škody ty dáti a zaplatiti. Co sě pak Reytu dotýče, co jsú přikúpili, potom Anlosu, těmi škodami páni Gutšteynové jim nejsú povinni, neb Trautnbergéř v držení toho Reytu v ty časy jest nebyl. Poněvadž pan Buryan táhna na Streypergéře, neopatřil toho, že jemu Jiříkovi Trautnpergéřovi a jeho lidem a jemu nic škoda se stala, z té vinen nebyl . . . . (konec odříznut).

871.

Mezi Haugem purkrabím z Leistneku a Šindlem o manský statek Teichenau ve Slezsku. 1497, 30. června.

V té při mezi Haugem, purkhrabí z Leysneku, s bratřími svými s jedné, a mezi Šindlem z strany druhé. Tu kdež jest týž purkhrabie z Lesneku žaloval a vinil téhož Šindle, kterak statek jeho Teychnau drží bez práva, a na to pravie, že jest mu král Jiří pod léno to dal. Ukázal také na to krále Jiřieho list na též léno, a král Matyáš také jest mu léna podal na to zbožie, a potvrzenie téhož krále Matyáše ukázal na list krále Jiřieho i na to léno, a od krále našeho JMti též jest na to léno přijal i také na ty všecky listy potvrzenie týž purkhrabí z Leysneku, prose při tom zachován býti, a že jest toho nikudy neztratil. Proti tomu Šindl odpieraje pravil, že jest král Matyáš jako pán vrchní toho Teychnau to Hanušovi z Sulcu dal za jeho službu jakožto zbožie ztracené a připadlé na krále Matyáše, a on Šindl že jest je kúpil za své penieze; a na to ukázal list krále Matyášuov na též léno, kdež dává témuž Hanušovi z Sulcu to zbožie jakožto ztracené a připadlé na JMt, a tiem listem odvolává všecky jiné listy, moří a v nic obracuje, kteříž by kolivěk listové na to zbožie byli. Také jest okázal na to list krále Matyášuov, kdež manové Svídničtí pod svú pečetí ortel na to řiekají, jemu Hanušovi z Sulc za právo dávajíce, prose, aby při tom zuostaven byl, poněvadž jest za to své penieze dal. Proti tomu týž purkhrabie z Lezynku ukázal jest zasě svědomie měšťan Svídnických, kdež vyznávají, že týž purkhrabie z Lezinku dával jest povolenie k věnování na témž zboží jakožto pán téhož léna, a také ukázal jest v témž svědomí, že jest posýlal k Guklšteynovi, té chvíle hýthmanu v Dolejšie Zleště, prose pro Buoh, aby při svém spravedlivém věnu táž vdova zuostala a moc aby sě jí nedála; a týž Gukl z Šteynu vzkázal jemu zasě, nebude-li mlčeti a nenechá toho, že muší druhú hlavu v tobolce jmieti, jakož ta svědomie to v sobě šíře ukazují. Tu král JMt s pány radami svými váživ pře líčenie, listy, svědomie s obú stran, takto ráčil rozkázati o tom: Poněvadž purkhrabie z Leysneku léno jest od krále Jiřieho přijal a potvrzenie na to krále Matyášovo měl, prve nežli jest král Matyáš to jemu odjal a pryč dal, a v listu krále Matyáše sě nikdy neukazuje, by to purkhrabie z Leysneku kdy aneb čím ztratil ani sě to naň čím jiným provozuje, a krále Matyášovo potvrzenie purkhrabí z Leysneku jest staršie čtrnácti léty nežli Hanušovi z Sulc dánie téhož od krále Matyáše; z těch příčin týž purkhrabie z Lesneku nemohl jest toho ztratiti, neb ten statek jest odumřelý a připadlý na purkhrabí z Leysneku spravedlivě, ale ne na krále Matyáše, protož aby týž Šindl témuž purkhrabí toho zbožie Teychnau postúpil konečně ve čtyřech nedělích pořád zběhlých. A poněvadž týž Šindl své penieze za ten statek jest dal Hanušovi z Sulce, i chce-li k témuž Hanušovi týž Šindl neb jeho dědicové neb statku o to hleděti, právo mu sě nezavierá.*) Actum fer. VI. post Petri et Pauli.

Registra I. 244. a. *) Zde následoval ještě tento dodatek, kterýž však jest zmřežován: „A jakož manové Svídničtí Hanušovi z Sulc dali jsú za právo pro nestánie a v tom jsú sě vedle práva svého zachovali, to jim ke škodě býti nemá.“

872.

Mezi Henrychem z Štarsfedle a Tímou z Koldic. [1497, 30. června.]

Jakož jest pan Henrych z Štarsfedle pohnal podvakrát před krále JMt pana Tiemy z Koldic. Tu pan Koldic pohnaný k svému právu po dvakrát stál jest, ale pan Henrych puovod jest nikdá nestál. Z té příčiny král JMt se pány radú svú témuž panu Koldicovi pohnanému ráčil dáti za právo ustané proti témuž panu Henrychovi puovodovi.

Registra I. 244. a. Srv. odklad č. 849.

873.

Smlouva Jana z Popovic s Petrem z Popovic o dělení statku nedílného. 1497, 1. července.

Létha etc. XCVII° v sobotu po svatém Petru a Pavlu stala sě jest smlúva dobrovolná mezi urozenými panoši strýci nedielnými Janem z Popovic s jedné, a Petrem odtudž z Popovic z strany druhé taková, že Jan nadepsaný má statek děliti a Petr voliti. A dielčie cedule má Jan od dnešnieho dne ve čtyřech nedělích položiti, a on Petr má je hned přijieti a po přijetí v témdni má jednu Janovi zasě vrátiti, a von Jan též ve čtyřech nedělích od dnes má dluhy před úředníky menšími provésti až do XVIIIti seth kop míšenských.

Registra I. 245. a.

874.

Mezi Bohuslavem ze Svinar a měšťany Malostranskými o dluh souseda jich. [1497, 1. července.]

V té při mezi Bohuslavem z Svinar s jedné, a měšťany Malostranskými s strany druhé. Jakož týž Bohuslav vinil jest Malostranské, že by mu Reyšteynar, soused jich, byl dlužen devadesáte a čtyři kopy míšenské, a když sě jest v jeho statek uvázati chtěl, že by mu Malostranští přiřkli a za to slíbili, že mu mají dány býti, aby ten statek propustil, a na to jest svědomí ukázal. Proti tomu Malostranští mluvili jsú, že by mu tiem nebyli povinni z té příčiny, že jeho statek před rukama jest, aby k němu hleděl. Tu král JMt etc.: Poněvadž Malostranští přiřkli jsú mu a slíbili za to, že mu ten dluh má dán býti, aby ten statek téhož Reyšteynara propustil, a von na to jest jej propustil, že jsú Malostranští jemu Bohuslavovi tiem dluhem povinni a mají mu jej dáti ve dvú nedělech pořád zběhlých konečně, aneb sě oň s ním umluviti.

Registra I. 245. a.

875.

Mezi klášterem praedikátorův sv. Ducha a měšťany Plzeňskými o plat. [1497, 1. července.]

V té při mezi kněžími, konventem zákona predykatoruov z Plzně z kláštera sv. Ducha s jedné, a mezi měšťany Plzeňskými z strany druhé. Kdež tíž mniše vinili jsú je Plzeňské praviece, že jsú jim povinovati ten plat platiti, kteréž jsú se zapsali panu Václavovi, někdy biskupu Nikopolenskému, a panu Janovi bratřím vlastním platiti jmenovitě čtyři kopy grošuov českých, a též z některé louky při témž městě vinili je Plzeňské. A na to ukázali list Plzeňských svědčící na týž plat. Proti tomu Plzeňští odpierali praviece, že jsú toho platu Plzeňští ani jich předkové témuž klášteru nikdá neplatili, a že jest to list promlčelý a starý, a že naň žádné dobré vuole nemají vedle jeho zněnie. Tu král JMt s pány radami svými takto ráčil o tom rozkázati: Poněvadž ten list toliko biskupu a bratru jeho svědčí, a kdož by s jich dobrú volí ten list měl, a oni kněžie toho listu s dobrú volí nemají, ani jim ten plath jich konventu svědčí v témž listu, i jest to list promlčelý a žádné moci nemá, i nejsú Plzeňští toho platu tomu konventu povinovati dáti ani té lúky postúpiti. Actum sabbato post Petri et Pauli.

Registra I. 245. b.

876.

Mezi Kuncem Probstem a Janem Lobkovicem z Hassenšteina. [1497, 1. července.]

Jakož jest Kunc Probst pohnal před krále JMt pana Jana Hassenšteinského, i pan Jan Hassenšteinský na miestě svém k tomu jest poslal Jiříka Kfeléře s mocí. A Jiřík Kfeléř jest stál, ale Kunc Probst puovod k svému právu jest nestál; z té příčiny král JMt ráčil jest dáti panu Janovi Hassenšteinskému pohnanému za právo ustané.

Registra I. 246. a.

877.

Mezi měšťany Plzeňskými a Rokycanskými o jarmark v Rokycanech. 1497, 3. července.

V té při mezi měšťany Plzenskými s jedné, a Rokyckými z strany druhé. Jakož tíž Plzenští vinili Rokycké, že by tíž Rokyčtí měli výsadu na jarmark ke škodě jarmarku Plzeňských a proti jich starodávním výsadám, a při tom jarmarku že by clo neobyčejné brali. Proti tomu Rokyčtí odpierali jsú, že by na ten jarmark výsadu od krále JMti měli, při té prosiece býti zachováni. Tu král JMt s radami svými takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž ta výsada JMti jest ke škodě výsadě starodávní jich Plzenských, kterú jsú ukázali ciesaře Karla, že ten jarmark JMt Rokyckých zdvihá. Než chtie-li Rokyčtí toho obdarovánie JMti užiti, aby sobě ten jarmark volili dvě neb tři neděle před svatým Bartholomějem neb dvě neděli potom, jakž se

zdáti bude, než cla aby v branách ani na silnicích neb mostech potud viece nebrali tiem majestátem. Actum feria II. ante Prokopii anno etc. XCVII°.

Registra I. 246. a.

878.

Mezi obcí Píseckou a řezníky Píseckými o majestát těchto. 1497, 3. července.

Létha etc. XCVII° v pondělí před svatým Prokopem král JMt ráčil jest slyšeti konšely a všicku obec města Piesku s řemeslem řeznickým odtudž. Kdež konšelé a obec vinili jsú řezníky, že by sobě zjednali obdarovánie od krále JMti proti zvyklostem, obyčejóm a řádóm města toho ke škodě všie obci, chtiece užívati téhož práva jako Starého města Pražského řezníci. A řezníci téhož města Piesku pravili jsú, že sě zachovávají při Piesecких starodávním obdarování. I JMKská pro budúcí paměť ráčil jest rozkázati takto zapsati: aby žádné řemeslo jiných měst kromě Pražských neprosili JMti za majestáty na řemesla svá, ani budúcích králuov, a by pak prosili, že jim nebudú dáváni. Pak-li by kdy z nepaměti který dán byl, ten aby žádné moci neměl, než že je JMt při starodávném obyčeji města s řemesly ráčí zachovati. Napřed pan podkomoří, hofrychtéř a konšelé všech měst že mají všecka řemesla zpravovati vedle svých přísah, a při spravedlivostech a zvyklostech starodávních je zuostavovati a spravedlivě opatrovati, aby živnosť mieti mohli bez útisku všelikého obce. A řezníci Piesečtí aby ten majestát zasě vrátili a tak sě zpravovali, jakož sě nahoře píše, při svém řemesle.

Registra I. 246. b.

879.

Mezi Janem Šlechtou a měšťany Vodňanskými o nespravedlivý rozsudek. [1497, 3. července.]

V té při mezi Johannesem Šlechtú s jedné, a měšťany Vodňanskými z strany druhé. Kdež týž Johannes vinil jest je, že by bez přítomnosti jeho a jeho poručníka proti právu jeho o Psotkuov statek a ženy a dcery jeho rozsudek učinili. Proti tomu Vodňanští pravili jsú, že jsú proti právu svému nic neučinili, než že jsú ortel vedle výsad svých řkli, a že jsú před panem podkomořím výsadu svú ukazovali při přítomnosti Příbramově, poručníka Janova, kterúž výsadu i nynie na to jsú ukázali, že na najbližšieho přietele města spadati má, kdož bez poručenstvie sejde. Tu král etc.: Poněvadž ta výprosa zjevně ukazuje, aby ji pan podkomoří rozsúdil a o to spravedlivý konec, kdož by sě na to táhl proti výprosě, učinil, aby Vodňanští, když pan podkomoří u nich radu saditi bude, položili před ním výsadu svú i rozsudek také, a strana, kteréž jest tiem rozsudkem přisúzeno, aby také stála, a Jan Šlechta neb poručník jeho aby také s výprosou stál. A pan podkomoří vyslyše výsadu i rozsudek i obdarovánie královské, vo to mezi stranami spravedlivý konec aby učinil.

Registra I. 247. a.

880.

Mezi rytířstvem a many Svídnickými a opatem Matky Boží z Písku u Vratislavi o horu Sobotskou. 1497, 4. července.

V té při mezi rytieřstvem a many Svídnickými s jedné, a vopatem Matky Božie z Piesku u Vratislavi z strany druhé. Jakož rytieřstvo vinili jsú jej opata, kdež jest kúpil horu Sobotskú dědičně proti jich právóm a svobodám, táhnúce sě na výsadu někdy císaře Karla danú, prosiece krále JMti, aby ta věc, kteráž sě jest proti jich výsadám stala, byla jim napravena. Proti tomu vopat ukázal jest list, kdež král JMt panu Koldicovi horu Sobotskú dědičně dává, a toho jemu dopustiti ráčil, aby tu horu mohl prodati duchovniemu i světskému v témž právě. Proti tomu rytieřstvo ukázali jsú přiepis některaký svobod svých, ale listuov hlavních neokázali; jsúce tázáni, mají-li je, a pověděli, že jich zde nemají. Tu král JMt se pány radú svú takto o tom ráčil rozkázati, váživ jich pře líčenie i odpory: Poněvadž on vopat ukázal jest dánie královské na tu horu dostatečné, a oni rytieřstvo Svídnické pohnavše jej jako póvodové, měvše se všemi potřebami svými pohotově býti, nic jsú dostatečně proti tomu neokázali, že JMKská jeho opata a jeho konvent při té hoře zuostavuje podle zněnie těch zápisuov od JKMti vyšlých. Actum feria III. die sancti Procopii anno 1497.*)

Registra I. 248. a. *) Nález tento je mřežován a tudy nevyšel.

881.

Mezi zemany Svídnickými a biskupem Vratislavským. 1497, 4. července.

Jakož jest král JMt ráčil složiti rok zemanuom Svídnickým s biskupem Vratislavským, i biskup Vratislavský na svém miestě poslav k súdu, jest přistúpiti nechtěl. Král JMt ráčil jest té věci odložiti do Holomúce, aby obě straně se všemi potřebami stály od neděle příštie ve dvú nedělích [23. července] před JMtí. Pakli by která strana nestála, že JMt pro to ráčí, což by za spravedlivé bylo, mezi nimi vypovědieti. Actum feria III. die Procopii anno ut supra.

K témuž také dni Heyncz Czedlicz obeslán jest k žádosti kněze opata Libnského.

Registra I. 248. a.

882.

Mezi Martou z Chotýšan a Kateřinou z Dubé spolu se synem jejím o podací v Janovicích. 1497, 4. července.

V té při mezi Martou z Chotýšan s jedné, a Katheřinú z Dubé a synem jejím z strany druhé. Kdež táž Marta vinila jest Katheřinu a jejieho syna, že by do podacího svého kněze vpustiti nechtěli v Janovicích a ještě že nechtějí. Proti tomu ona Katheřina s synem svým odpierajíc, pravila jest, že z té příčiny toho učiniti

nechtěla, že jsú jí klíče vzaty, klenotové kostelní i truhlice knězova a jeho některé svrchky od též Marty. Tu král etc.: aby ona Katheřina s synem svým kněze do podacího v Janovicích osadním pustila, kteréhož by sě jí zdálo, a vedle starodávnieho práva aby osadnie zachovala, a táž Martha aby klíče k uosadě i se všemi klenoty zasě vrátila ve dvú nedělí, a pán poddací má klenoty opatrovati a vosadním rozkázati, aby též s jeho volí to opatrovali, aby sě těch klenotuov neumenšovalo.[1]) A truhlici knězovu i jiné svrchky, ty aby na kostel[2]) dány byly i s tiem se vším, což jest v truhlici bylo,[3]) poněvadž jest ten kněz tak s světa sešel. Actum feria III. die sancti Procopii anno MCCCCXCVII°.

Registra I. 249 b. Původně nález ten jináče zněl; avšak některá místa byla přeškrtána a opravena tak, jak se v textu čtou. Původní znění bylo: [1]) A pán poddací *i osadní aby ty klenoty opatrovali tak, jakž jsú od starodávna opatrováni.* A truhlici knězovu ꝛc. [2]) aby *Katheřině s synem jejím* dány ꝛc. [3]) v truhlici bylo, *neb jest týž kněz tak sešed s světa, mimo pána svého jiným odkazovati nemohl.*

883.

Mezi manem královským z Vrbna a nápravníkem tamtéž o krčmu. [1497, 4. července.]

Mezi manem královským z Vrbna s jedné, a nápravníkem odtudž z strany druhé. Jakož jsú měli ruoznici o krčmu, král JMt s radami svými takto o tom rozkázati ráčil: aby obojí šenkovali, poněvadž nápravník ode XLti leth jest šenkoval a nález obecní ukazuje, kdož ode XXXti leth provede, že má při tom zuostati. Než kdež královský man puol druhé kopy berně zemské platí, aby platil pět a čtyřidceti grošuov, a nápravník též XLV grošuov, aby té puol druhé kopy grošuov společně platili; než když berně obecnie nenie, tehdy nemají nikda toho dávati.*)

Registra I. 250. a. *) Původně začínal se rozsudek tento takto: „Jakož jest byla pře o krčmu u Vrbně, kdež manové pravili;“ avšak to přeškrtnuto.

884.

Pamět o přísaze manské bratří Koců z Dobrše stran Bystřice. 1497, 5. července.

Král JMt ráčil rozkázati znamenati, že Petr Koc a Jindřich bratřie z Dobrše mají přísahu manskú s manstvie Bystřice učiniti též jako Přibík Koc, bratr jejich. Actum feria IV. post Procopii etc. XCVII°.

Registra I. 247. a.

885.

Mezi pány z Bozkovic a Janem z Chlistova. 1497, 5. července.

V té při mezi panem Jindřichem a Janem bratřími z Bozkovic z jedné, a Janem z Chlistova z strany druhé. Král JMt ráčil tak rozkázati: že té pře JMt odkládá do súdu zemského, aby obě straně v úterý po sv. Jeronymě [3. října] v soudu zemském přede pány stáli se všemi svými potřebami bez póhonu, a vedle práva svědomie aby sobě vedli, a v pokoji sě do toho času zachovali obě straně.

A oni páni Bozkovci mají své penieze od purkrabie vzéti a mají po ně na Roudnici poslati bez újmy jich spravedlnosti. Actum feria IV. post Procopii.

Registra I. 247. b.

886.

Mezi Půtou Švihovským z Risenberka a pány Svojanovskými o škody. 1497, 5. července.

V té při mezi panem sudiem panem Švihovským s jedné, a pány Svojanovskými z strany druhé. Král JMt ráčil té pře odložiti do úterého po svatém Jeronymě [3. října], před pány se všemi svými potřebami bez póhonu aby stáli o ty škody, z kterých jest je pány Svojanovské pan sudí vinil, že jsú na Rúdnici je učinili. Actum feria IV. post Procopii etc. XCVII°.

Registra I. 247. b.

887.

Mezi Václavem z Roupova spolu s bratřími jeho a klášterem Chotěšovským o plat z městečka Dobřan. 1497, 5. července.

V té při mezi Václavem z Rúpova a bratřími jeho s jedné, a mezi převorou, pannami a proboštem Chotěšovským z strany druhé. Tu kdež jest nadepsaný Václav jménem svým a bratří svých ukázal list a majestát od krále JMti, kterýž jest sobě vyprosil Jan z Roupova na městečko Dobřany, aby mu platili LXX kop grošuov českých, jakož to ten list v sobě šíře ukazuje a zavierá. Proti tomu týž konvent odpieraje mluvil jest, že summy i berně, kteréž lidé jich platili a dávali jsú, jsú na těch zbožích kláštera zapsány králi JMtmi, předky krále JMti i také králem JMtí jiným osobám, a že ty summy v svých zápisiech držie mnozí páni a dobří lidé. A poněvadž jsú prve zapsány, že oni bratřie tiemto zápisem toho proti zápisóm prvním obdržeti nemohou, a konvent a jich lidé že jim toho nejsú platiti povinni. Tu král JMt se pány radú svú váživ jich žalobu i odpor, takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž prvními zápisy od předkuov JMti jsú ty summy i berně zapsány jiným osobám, a také sě toho ničímž nepokazuje, aby tu summu do komory krále JMti kdy spravedlivě platiti povinni byli, a výprosa jeho neukazuje než na summu královskú, kterúž do komory krále JMti platiti by měli: že jest tu vajprosu týž Jan z Rúpova na ty summy omylně udělal, a oni Dobřanští toho mu platiti nejsú povinni, protož ten majestát aby byl skažen. Actum feria IV. post Procopii.

Registra I. 248. b.

888.

Paměti o mlýny, vinice, úřad perkmistrův a tarmark v Praze. 1497, 5. a 6. července.

Král JMt ráčil jest pro paměť toto v registra zapsati rozkázati:

Najprve co sě mlýnuov dotýče, kdež sobě topením škodu činie, i JMt takto

čí rozkázati: aby konečně páni Pražané mlynářóm přísežným, kteříž na to přísahy ají, kázali, aby ve všecky mlýny nahlédli a v jezy, a to aby mierami opatřili, jakž l starodávna bývalo, aby sě lidem škody nedály, a to jináč aby nebylo změněno, ːb ve vší zemi o to sě křiky dějí. Actum anno 1497 feria IV. post Procopii . července].

Item o vinice a vo úřad pergmeystruov takto JMt rozkazuje, aby pergmeyrovi v jeho úřad žádný nesahal, a ten aby na Starém městě i na Novém i jinde udy vedle výsad svých aby napravoval a řiedil beze všie překážky všech lidí, újmy na jeho právu a výsadě aby sě mu od žádného nedálo. Pakliby ji kdo činiti ıtěl, že JMt přikazuje purgmistróm a konšelóm Staroměstským i Novoměstským, by mu proti tomu byli radni i pomocni. A pergmeystr má bez meškánie kázati ılati, aby všickni sě před ním seznali, a to aby sepsáno bylo pergmistrem, co kdo rží na které vinici strychuov, a to aby sě sepsánie stalo do svatého Václava pod racením své vinici od každého, kdož by sě neseznal. A jakž vína sebrána budou, ergmeystr má rozkázati všecky vinice změřiti konečně do svatého Martina, a kdež by koli tak nenašlo vedle sepsánie prvnějšieho, ten aby svú vinici ztratil bez milosti. jistoty všecky aby sobě kladli do knih pergmistrových a zapisovali, i všecky trhy iničné, a jinde nikděž.

Item co sě tarmarku dotýče, tu aby sě podle starodávnieho práva zachovávali nových šatuov aby nedali prodávati. Pakli by kdo prodávali, aby jim je brali na ch miestech, kdež ten tarmark starých šatuov bývá. A to aby páni Pražané zítra tom tarmarku dali provolati; a dadúc to provolati, jestliže by kdo potom nové ıty prodával, aby mu je brali a chudým a žákóm je rozdávali. Actum fer. V. post Procopii.

Registra I. 252. a.

889.

Mezi Hanušem Buckým a Zilvarem o čest, hrdlo a statek. 1497, 6. července.

V té při mezi Hanušem Buckým s jedné, a mezi Zylvarem z strany druhé. rál JMt s radú svú takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž jest pře veliká a znaenitá, ješto sě nálezuov obecních, cti, hrdla i statku dotýče, že JMt té věci do súdu mského odkládá, do úterého po svatém Jeronymě najprv příštiem [3. října]. A on ylvar aby svá oba člověky vyručil a na ten čas zasě postavil, a též Hanuš aby ého vyručil a na ten čas také postavil i druhého Marka. A pan Bernart Šumburk y také své lidi vyručil a na ten úterý postavil před pány, i toho také aby postavil, erý jest utekl. A ti v Svídnici mají býti tázáni, kteříž jsú z Slez, do toho času, což vyznají, aby před pány bylo ukázáno na ten čas. A Kozojedský a jiní dobří dé, kterýchž sě dotýče, aby též také na ten čas stáli se všemi svými potřebami,

a Zylvar a Hanuš aby k tomu tázání do Svídnice jeli, když by byli obesláni. Actum fer. V. post Procopii.

Registra I. 249. a. Srov. odklad č. 848.

890.

Mezi Nydlem a Sorštorfem. [1497, 6. července.]

V té při mezi Nydlem s jedné, a Sorštorfem z strany druhé. Král JMt odkládá jim toho na tento zpuosob, komuž koli JMt na svém miestě poručiti ráčí v tomto království Českém, kteráž strana bude položenie roku žádati, má jim rok od toho složen býti, komuž JMt poručiti ráčí.

Registra I. 249. a.

891.

Mezi Kalenicí a Václavem. [1497, 6. července.]

V té při mezi Kalenicí s jedné, a mezi Václavem z strany druhé. Král JMt ráčil jest té pře odložiti do úterého po svatém Jeronymě příštiem [3. října], aby před pány stáli v súdu zemském s tiem listem a potřebami svými.

Registra I. 252. b.

892.

Mezi Petrem Barchovským a měšťany Malostranskými o zástavě domu. [1497, 6. července.]

V té při mezi Petrem Barchovským s jedné, a měšťany Malostranskými z strany druhé. Tu kdež jest Barchovský vinil je Malostranské, že by mu kázali jedenmecítma kop dáti súsedu svému, an mu jich povinen nebyl. Proti tomu Malostranští odpierajíc pravili jsú, že jest duom ten, kterýž jest Rohlík Barchovskému zastavil na prostánie, nebyl prvniemu, kdož jest jej prodal, doplacen; a že jsú z té příčiny kázali Barchovskému ten duom doplatiti vedle práv svých. Proti tomu Barchovský pravil, že jest sě jich tázal, jestli jaký zápis na tom domu neb přípověď prvnie, a že jsú mu konšelé pověděli, že nenie. A na to ukázal svědomie. A Malostranští jsú sě k tomu seznali, než že sě jich netázal, doplacen-li jest ten grunt čili nenie. Tu král JMt s radami etc.: Poněvadž on Barchovský na právo Rohlíkovo podle prostánie v ten duom sě jest uvázal, a duom jest nebyl doplacen, že jsú Malostranští spravedlivě Barchovskému rozkázali ten duom doplatiti, poněvadž sě Barchovský o doplacení domu nic netázal.

Registra I. 252. b.

893.

Propuštění ze závazku Mikuláše Babického. 1497, 7. července.

Jakož jest byl slibem zavázán k ruce králi JMti Mikuláš Babický. I JMKská ráčil jest jej propustiti z toho slibu a závazku. Actum fer. VI. post Procopii etc. XCVII°.

Registra I. 253. a.

894.

Mezi Heřmanem z Petrovic a Folgnaury o vrácení kotlů. [1497, 7. července.]

V té při mezi Heřmanem z Petrovic s jedné, a Folgnaury z strany druhé. Král JMt s radami svými takto o tom ráčil rozkázati: aby Heřmanovi kotlové zasě vráceni byli, aby von jich požíval, poněvadž jich jest byl v držení a z toho nikda právem vyveden nenie. A jestliže Folgnaurové chtie o to k němu právem hleděti, právo mu sě nezavierá.

Registra I. 253. a.

895.

Mezi Hunšem a lidmi ze Stěžer. [1497, 7. července.]

V té při mezi Hunšem z strany jedné, a lidmi z Stěžer z strany druhé. Král JMt takto ráčil rozkázati: aby tíž lidé sobě svědomie zjednali od těch smluvcí, kteří jsú je smlúvali, a je okázali před prokurátorem naším u Hory, a on v ně nahlédna, má to na JMt vznésti a JMt jim rozkázánie a konec učiniti.

Registra I. 253. a. Srov. rozsudek č. 803.

896.

Mezi měšťany Loketskými a bratry Šliky z Holejče o klíče městské, o pobrané svobody a o přísahu. 1497, 7. července.

Jakož měšťané Loketští vinili jsú pana Quirina a pana Šebestiana bratřie Šliky z Holíče, že by jim klíčuov od města dáti nechtěli, které jsú jim vzali, a že by je přísahami a sliby dědicskými zavazovali, a voni že jsú zástavní, a že jsú jim jich svobody pobrali. Tu král JMt s radú svú takto o tom rozkázati ráčil. Poněvadž oni Šlikové jsú páni zámku i města, že mají vuoli při sobě klíčuov nechati aneb je mešťanuom dáti. Než co sě přísah a slibu dotýče, z toho slibu a přísahy dědické mají je propustiti a přísahou je zavázati, jako na zástavnie lidi slušie, a to takovou: „Přísaháme a slibujem pánu Bohu a všem svatým a urozeným pánóm, panu Quirinovi a panu Šebestiánovi bratřím z Holíče, pánóm našim milostivým a dědicóm jich a zastavným, věrnosť a poddanosť zachovati vedle zápisuov jich, jako na dobré lidi zastavnie slušie.“ A též také měšťané Varuov učiniti mají. A což sě těch výsad, kteréž jsú jim vzaty, dotýče, král JMt tuto milost týmž měšťanóm učiniti ráčí: což kolivěk pokázati mohú, že jsú prve měli, že jim to JMt navrátiti ráčí.

A co se těch souduov a ruoznic dotýče, kteréž jsú byly mezi týmiž Šliky a měšťany Loketskými a Varskými, těch aby týmž měšťanóm ničímž zlým nezpomínali, poněvadž jsú sě o své svobody soudili. Pak-li by jim to čím zlým zpomínali, že jim toho JMt neráčí lehce vážiti, než k nim sě mieti jako k neposlušným. Actum 1497, fer. VI. post Procopii.

Registra I. 254. b.

897.

Mezi purkmistrem a konšely Starého města Pražského a purkmistrem a konšely Novoměstskými o vápenici. 1497, 8. července.

V té při mezi purgmistrem a konšely Starého města Pražského s jedné, a mezi purgmistrem a konšely Nového města Pražského z strany druhé. Jakož též měšťané Staroměští vinili jsú je Novoměstské, že by vápenici drželi mocí, kteráž v jich mezech sedí, kteráž meze dělí město Staré a Nové. A na to ukázali majestát s zlatú bullí, kdež vysazuje, že jest příkop až do strúhy pravá meze, a že tu Staroměští od strúhy v přiekopě každého k svému právu berú, což kdo učiní. Proti tomu všemu oni Novoměští, což sě vápenice dotýče, odpierajíc pravili jsú, že tu vápenici v jich kniehách trhy zapisovali i kšafty odkazovali a berně k Novému městu vždycky že jsú od starodávna dávali, a na to všecko ukázali majestát císaře Karla, kniehy městský i registra na tu berni, že jie berú XIII grošuov. Tu král JMt se pány radú svú takto o tom rozkázati ráčil: Kdež Staroměští ukázali ciesaře Karla list, kterýžto zjevně ukazuje, že ta strúha za přiekopem jest pravá meze obojích měst, a ta vápenice poněvadž sedí v týchž mezech, že král JMt je Staroměstské při té vápenici zuostavuje, aby ji Staroměští zpravovali a řiedili, a trhové, kšafty i jiné věci aby v Staroměstských kniehy zapisovány byly. I poněvadž Novoměští užívánie berně z té vápenice od starodávna jsú mnohými registry starými provedli, že je Novoměstské král JMt při té berni zuostavuje, aby jie užívali na té vápenici s takovú výmienkú: Jakož Staroměští pravie, že by ta vápenice vysazena byla, že by ta berně na ní býti neměla, a že by Novoměští ty listy na rathouze zachovali a vrátiti jich nechtěli, i chce-li ten, kdož v té vápenici sedí, té berně prázden býti, aby jie nedával, aby to provedl, že jest vysazena a že ty listy Novoměští jsú u sebe zadržali. A když to koli provede, tehdy má té berně prázden býti. Actum sabbato post Procopii etc.

Registra I. 253. b. Nález ten potvrdil král Vladislav Staroměstským a Novoměstským majestáty d. na Horách Kutnách 21. července 1497. (Srov. Čelakovského „Privilegia měst Pražských“ str. 303 a 306.)

898.

Mezi Staroměstskými a řezníky Novoměstskými o plat z místa masného krámu. 1497, 8. července.

Kdež pak Staroměští vinie Novoměstské řezníky, že by bielého penieze z miesta krámu masného nechtěli dávati. Proti tomu Novoměští pravili, že oni Staroměští na to výsady nemají, než že jsú řezníci jich pro očistěnie miesta dávali za starodávna haléř, a nynie kerlický peniez. Král JMt takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž v majestátu Staroměstských nestojí o tom, by měl peniez dáván býti, než toliko haléř že jest od starodávna brán byl pro čištěnie miesta, že JMt je řezníky při témž haléři českém zuostavuje, aby jej dávali z krámu, poněvadž jsú tak prve platili. Actum in camera sabbato post Procopii.

Registra I. 254. a.

899.

Mezi Malostranskými a Staroměstskými o příspěvek na dláždění Malé Strany. 1497, 8. července.

V té při mezi Malostranskými s jedné, a Staroměstskými z strany druhé. Král JMt s pány radú svú takto o tom rozkázati ráčil: Aby Staroměští Malostranským dávali XXti kop grošuov českých ze cla, kteréž berú na bráně Strahovské podle jich privilegií, a Malostranští aby ty penieze obraceli na dlaženie, pokudž jich privilegia ukazují, aby město dláždili i před městem tak daleko, pokud těch peněz stačí, poněvadž jsú předkové KMti tu summu na to dlážděnie z toho cla dáti ráčili. A tíž Malostranští aby každý rok z těch peněz počet učinili panu podkomořiemu, purgmistr a konšelé Malostranští, přijmúc sami počet od těch, komuž to poručie. Actum ut supra.

Registra I. 254. a.

Registra rozsudkův v soudu komorním za vysoce urozeného pána, pana Petra z Roznberka, zprávci království Českého MCCCCLXXXXVIII. Než někteří jsou [roku] 1497 učiněni.

900.

Mezi Martou z Kařízku a Litvínem z Klinšteina o rukojemství za věno. [1497, asi v prosinci.]

V té při mezi Martou z Kařízku póvodem z jedné, a panem Litvínem z strany druhé. Tu kdež táž Marta vinila jest pana Litvína, že by jí za věno slíbil za Nykle muže jejieho proti třem kopám grošuov českým. Proti tomu pan Litvín odpieraje pravil, že sě k tomu zná, že jest rukojmí, ale ne sám, než s Jindřichem z Svárova. Tu pán JMt pan hýtman se pány radami krále JMti takto jsú ráčili nalézti: Poněvadž sě pan Litvín zná, že jest rukojmí s Jindřichem za to věno, aby jí ve dvú nedělí pořád zběhlých tři a puol [kopy] grošuov českých a XV grošuov dal, a vona o druhú polovici aby k rukojmí druhému hleděla vedle práva. A pan Litvín chce-li k statku Nykle, nebožtíka muže jejieho, hleděti, právo mu sě nezavierá, a k těm třem kopám, které jsú po ní jmenovány, též.

Registra I. 261. a.

901.

Mezi Děpoltem Popelem z Lobkovic a Budějovskými o základ. 1497, 16. prosince.

Létha etc. XCVII° v sobotu po sv. Lucii odloženo jest roku panu Děpoltovi s Budějovskými do úterého po suchých dnech postních [13. března 1498]. Tu při tom odložení pan Děpolt prosil jest pana hýthmana JMti, aby Budějovským ráčil rozkázati v registra zapsati, z čehož jej viniti chtie, aby věděl při tom času, k čemu

odpoviedati, neb jest mezi nimi byla hádka vo nějaký vomyl, což sě puohonu mezi nimi dotýče. I toto k prosbě páně Děpoltově zapsali jsú Budějovští: Chtie jej viniti ze XXX kop grošuov míšenských základu, kteréž jest vzal od Hrádka z Milíčína pro rukojemstvie, ješto vzieti neměl, kdež za ně slíbil, když jsú na právě Miličínském, jedúc z Prahy, obstaveni byli.

Registra I. 259. a.

902.

Mezi Bohuslavem z Ertína a měšťany Novoměstskými o dvůr v Nové Vsi. [1497, 16. prosince.]

V té při mezi Bohuslavem z Ertína s jedné, a měšťany Novoměstskými z strany druhé. Kdežto týž Bohuslav vinil jest měšťany Novoměstské, že by ze dvora u Veliké Vsi, kterýž on drží, chtěli z něho bráti mocí k záduší svatého Petra IV kopy platu, kterýchž on praví, že jim nenie povinen dávati, pravě, že jest ho neplatil, a žádaje na nich, aby pokázali, čím by ten plat na něm mieti chtěli a vysazenie jaké naň mají. Při tom jest okázal majestát krále Jiřieho slavné paměti, kterýmžto JMt ten dvuor zastavuje od kostela Pražského Mikulášovi z Rechmbergku a Petrovi z Vylémova, a naň dobrú vuoli, a že v tom majestátu nedotýče sě o žádném platu k svatému Petru. Proti tomu oni Novoměští odpierajíc pravili jsú, že od starodávna držitelé první k tomu kostelu ten plat platili, a že by týž Bohuslav pod ten plat ten dvuor kúpil. Na to ukázavše některá svědomie. A proti tomu Bohuslav ukázal ceduli trhovou, a že sě v ní nedotýče, by ten dvuor pod ten plat kúpil. Tu pán JMt pan hýtman s pány radami krále JMti téhož Bohuslava při tom majestátu zuostavují, aby Novoměští o ten plat na Bohuslava mocí nesáhali, poněvadž on jim ho neplatil v svém držení. Než chtie-li ho právem*) [viniti, cesta se jim nezavierá.]

Registra I. 261. a. *) Konec byl při vazbě uříznut.

903.

Mezi Janem Píkou a měšťany Lounskými o ves Blšany. [1497, 16. prosince.]

V té při mezi Janem Píkú z Prahy s jedné, a měšťany Lounskými z strany druhé. Tu kdež týž Píka vinil jest je Lounské, že by jemu nedali práva knih svých užiti ke vsi Blšanóm, kteréž by jemu jich kniehami zapsáno bylo, a že ta ves s tiem příslušenstvím k jich právu přislušie. Proti tomu oni Lounští odpierajíc pravili jsú, že v té vsi k tomu platu podle krále JMti nálezu právo mají. A na to ukázali nález krále JMti. Tu pán JMt pan hýtman s pány radami krále JMti ráčil sě jest Lounských otázati: chtie-li jej Píku k právu knih města svého připustiti, poněvadž k tomu právu ta ves Blšany příslušie, chtěl-li by on je neb koho z nich na jich právě s vysazením vyžšieho práva z toho zbožie viniti anebo z čeho jiného, chtie-li mu toho dopustiti. A voni k tomu Lounští dobrovolně jsú svolili, aby on mohl na

jich právě, kohož by chtěl, s vysazením vyššieho práva viniti. Při tom svolení je Lounské a Píku pán JMt zuostavuje. A když by koli Píka žádal od nich roku složenie, aby mu jej vedle práva svého složili.

Registra I. 261. b.

904.

Mezi Kateřinou Majlovou a Kryštofem Majlem o listy. [1497, 16. prosince.]

Kateřina Maylova v sobotu suchých dní příštích [10. března 1498] má položiti všecky listy před pánem JMtí, z kterých ji pohánie Krištof Mail, a vo tu při mají státi v úterý suchých dní postních příštích [13. března 1498] před pánem JMtí se všemi potřebami.

Registra I. 261. b.

905.

Mezi Janem Hassenšteinským a Jiříkem Uhlíkem o nářek svědomí. 1497, 16. prosince.

Jakož pan Jan Hassenšteinský nařekl jest svědomie Jiříka Uhlíka z Žatce, kdež jest svědčil Jakubovi Pehmovi z Kadaně před králem JMtí, kdežto vo tu při i nález sě jest králem JMtí stal. I pán JMt pan hýthman znaje, že sě dotýče nálezu krále JMti, ráčil jest to přetrhnúti a mezi panem Hassenšteinským a týmž Uhlíkem takto ráčil vypovědieti: že Jiřík Uhlík tiem svědomím proti své dobré pověsti nic jest neučinil, poněvadž JMti krále nálezem jest stvrzeno a přijato, a pan Hassenšteinský aby jeho Uhlíka v pokoji nechal. Actum sabbato post Lucie etc. XCVII°.

Registra I. 262. b. Srv. nález č. 856.

906.

Mezi Mikulášem Kafkou z Říčan a Barborou z Jetřichovic o smlouvu. 1497, 16. prosince.

V té při mezi panem Mikulášem z Říčan s jedné, a Barborou z Jetřichovic z strany druhé. Tu kdež týž pan Mikuláš vinil jest pannu Barboru, že by s ní smlúvu měl, že mu VIII^{c} kop grošuov českých dáti má, a von jí proti tomu XXXti kop do jejie živnosti vydávati má, to rozdielně, na svatý Jiří XV kop a na svatý Havel XV kop, a tak vždycky; než po její smrti že nebude toho povinen vydávati žádnému. A na to okázal svědomie smlúvcí mistra Martina, který byl farářem na Piesku, a Elšky sestry její. Proti tomu ona Barbora odpierajíc pravila jest, že jest s ním smlúvu měla, že jest měl statek zpravovati s ní, a vona napřed, čímž má neb mieti bude. A na to ukázala ceduli vyřezanú smluvní, kterúž má s Táborskými toho trhu, a tu pan Kavka že při sobě má; a při tom pravieci, že jest před mistry s panem Kavkú najposléz byla. A na to ukázala jest svědomie týchž mistruov, a v týmž svědomí takto svědčí, že by ruoznice byla mezi nimi o nějaké penieze, že jest chtěla panna Barbora XXX kop mieti, aby jí hned dal, a von že nechtěl než XV kop dáti, a tak

že jest ruoznice byla o zprávu, a tak že jsú sě v tom rozešli. Proti tomu pan Mikuláš pravil, že smlúvu poslední má s ní skrze mistra Martina a sestru její. A na to ukázal některá jiná svědomie, že jest ona sama pravila, že s panem Kavkú smlúvu má, a na to prosila, aby Táborským to bylo dáno znáti. Tu pan haythman JMt s pány radú krále JMti takto jsú ráčili nalézti: Kdež pan Kavka smlúvu mistra Martinovu a sestry jejie Elšky ukázal jest, že jest mu řekla dáti VIII^{C} kop grošuov českých, a von aby jí XXXti kop grošuov každý rok vydával rozdielně, jakož sě nahoře píše, a panna Barbora jest té smlúvě nic neodpierala, než toliko praviec, že jest pan Kavka jí té smlúvy nezdržel, a že jest měl zpravovati za ni a že jest nezpravoval, a na to ukázala Táborských smlúvu: i při té smlúvě pana Kavku zuostavují, aby panna Barbora panu Kavkovi těch VIII^{C} kop grošuov dala konečně ve dvú nedělí po svatém Jiří, aneb aby mu dobré vuole zdělala na listy, má-li které, při témž času až do té sumy. A pan Kavka aby jí to dskami ujistil, aby jí těch XXXti kop grošuov vydával každý rok, jakož sě nahoře píše, na vsi Přešťovicích a na rybníku, a k tomu aby zpravil vedle nie pan Kavka ten statek, jakž cedule toho trhu Táborských ukazuje. A to z té příčiny, poněvadž jest pan Kavka ceduli Táborských přijal k sobě. A tu zprávu má dokonati při témž času, když penieze od panny Barbory přijímati bude aneb listy.

Registra I. 262. b. Nález tento je mřežován. Srov. následující smlouvu č. 909.

907.

Mezi bratřími z Údrče a Žibřidem z Polomi o nezdržení smlouvy. 1497, 18. prosince.

Létha etc. XCVII° v pondělí po svaté Lucii z rozkázánie pána JMti, pana Petra z Roznbergka, haytmana královstvie Českého, jsúce vydáni k smlúvání stran Jana a Jiříka z Údrče, jedné, a Žibřida z Polomi strany druhé, pan Albrecht Rendl, prokurátor krále JMti, a pan Votík Kamýcký z Tropčic, smlúvu mezi nimi učinili jsú takovú: že o tu při, kdež jest Žibřid Polomec poháněl Jiříka z nedrženie smlúvy o rybník a nákladu sta kop grošuov, viece sě viniti nemají, a ten póhon a pře má mezi nimi zminúti o všecky věci i o škody.

Registra I. 262. a.

908.

Mezi Litvínem z Klinšteina a Martou z Kařízku o rukojemství za věno. 1497, 18. prosince.

Anno et die ut supra stala sě jest smlúva dobrovolná mezi panem Litvínem z Klinšteina s jedné, a mezi Martou z Kařízku z strany druhé, panem Albrechtem Rendlem, prokurátorem krále JMti, a panem Votíkem Kamýckým z Tropčic, takováto: že svrchupsaná Marta za své věno všecko, za kteréž jest jí rukojmí pan Litvín služebníkem svým, má přijieti IV kopy grošuov českých a pana Litvína z toho ani

druhého rukojmí věčně nenapomínati. A toho věna z úplna pro tuto příčinu vzieti nemá, že nejsúci poručnicí, statek nebo penieze nebožtíka muže svého některé brala jest, ješto jest jich bráti neměla.

Registra I. 262. a. Srov. výpověď č. 900

909.

Mezi Mikulášem Kavkou z Říčan a Barborou z Jetřichovic o smlouvu. 1497, 19. prosince.

Létha etc. XCVII° v úterý před suchými dny adventními stala sě jest smlúva dobrovolná mezi panem Mikulášem Kavkou z Říčan s jedné, a pannou Barborou z Jetřichovic z strany druhé, jsúce k tomu smlúvce vydáni od pána JMti pana Petra z Roznberka, hýtmana královstvie Českého, pan Mareš z Švamberka a pan Jan Špetle z Prudic, takováto: Jakož jest mezi nimi byla ruoznice o smlúvu, kterúž jsú mezi sebú byli předešlú učinili, i takto jsú je srovnali a na konec s jich dobrú volí smluvili: že jakož panna Barbora má list hlavní na Jana Hrušku a Johannesa, měšťany Táborské, na V^C kop grošuov svědčící, kterážto summa v zprávě jest týmž měšťanóm, na ten list má panna Barbora panu Mikulášovi a dědicóm jeho dobrú vuoli dostatečnú udělati konečně od dnes v témdni, a pan Kavka má statek dědičný ten, kterýž jest ona prodala týmž měšťanóm, zpravovati vedle nie. Než což sě poddacího kostelnieho dotýče, to má sama panna Barbora zpraviti, a ta zpráva má sě od pana Kavky státi. A když pan Kavka těch V^C kop dotčených k sobě přijme, tehdy na najprvnější svatý Havel neb svatý Jiří po tom přijetí přišlý hned jí Barbořе má dáti XV kop grošuov českých, a tak vždycky na každý svatý Jiří a svatý Havel po XV kopách grošuov českých do jejie živnosti a dále nic. A to jí má dskami ujistiti na vsi své Přešťovicích a na rybníku podle svědomie mistra Martinova o suchých dnech příštích. A ta zpráva nemá státi než do tří leth a do XVIII nedělí. A když ta létha a XVIII nedělí vyjdú, má panu Kavkovi zasě list jeho zprávní vrácen býti. Pakli by chtěl dskami zpravovati, toho má vuoli, a z zprávy má po třech léthech a XVIII nedělech propuštěn býti.

Registra I. 263. b. Srov. mřežovaný nález o téže při č. 906.

910.

Mezi Šebestianem Šlikem a měšťany Loketskými o udělání mříže před branou. [1497, 19. prosince.]

V té při mezi panem Šebestianem Šlikem s jedné, a měšťany z Lokte z strany druhé. Kdež týž pan Šebestian viní je Loketské, že by po rozsudku krále JMti udělali v městě před branú mřieži a planky před městem bez vuole jeho. Proti tomu oni Loketští odpierajíc pravili jsú, že jsú to pro lepšie města učinili a že jim jest králem JMtí rozkázáno, aby ten zámek opatrovali. Tu pan hýthman JMt se pány

radú krále JMti takto jest o tom rozkázati ráčil: Poněvadž král JMt pana Šebestiana i s bratrem při zápisích a panství zuostaviti ráčil, a Loket zámek i s městem aby opatrovali, aby sě skrze to škody do koruny nedály, i z té příčiny, aby se Loketští tu mřieži v nově udělanú a planky aby zbořili a bez vuole pánuov svých aby takových věcí před sě nebrali. A co sě rady sázenie dotýče, aby sě tak zachovali, jakož od starodávna bylo.*)

Panu Šebestianovi s Loketskými odloženo do úterého druhého po svatých dnech letničních [12. června 1498], aby stáli ode všeho města s mocí a se všemi potřebami, a zvláštně o sázenie konšel a planky a mřieži a o ty měšťany odtištěné od svých statkuov.

Registra I. 264. b. Nález svrchupoložený až po *) je mřežován. Srov. vejpovědi č. 896. a 914.

911.

Mezi Václavem Kolovratem z Košátek a židem Israelem o zastavení klenotů. 1497, 24. prosince.

Výpověď mezi panem Košáteckým a Israhelem židem. V té při mezi panem Václavem Kolovratem z Košátek strany jedné, a mezi Israhelem židem strany druhé. Kdežto týž pan Kolovrat zastavil nějaké klenoty témuž židu, jakož pak týž pan Václav Košátecký udělal na se list pod svú pečetí, jakož ten list sám v sobě šíře ukazuje a zavierá, aby týž žid mohl po vystánie času uloženého prodati ty klenoty vedle své vuole. A proti tomu pan Václav ukázal list královský, aby k těm klenotóm mohl bez přílišné škody přijíti, jakož ten list královský pak šíře v svých sloviech ukazuje a zavierá etc. Proti tomu Israhel ukázal list královský, kterýž zní a ukazuje, že týž Václav vyprosil sobě první list na králi JMti, o té smlúvě a zápisu nepověděv, kterýž jest pod svú pečetí udělal témuž židu, a na takovú žádost JKMt nevěda o takovém jeho zapsání, svoliti jest byl ráčil; ale poněvadž taková smlúva mezi nimi jest, že se JKMti zdá, aby tomu dosti pan Václav Košátecký učinil, jakož pak ten list, kterýž jest žid od krále JMti přinesl, šíře v sobě ukazuje a zavierá etc. A nad to nade všecko pan Václav před panem haytmanem a přede pány k tomu se jest seznal a pověděl, že chce zápisu a pečeti své dosti učiniti, než že má svědomie na žida, a že jemu řekl žid základu neodbývati a neprodávati, že toho opustiti nechce etc. Tu pan haitman se pány a s raddú, kterúž jest na ten čas měl, takto ráčil vypovědieti: Poněvadž pan Václav seznal se k zápisu a k pečeti své, a ty klenoty se vedle zápisu jeho prostály, a žid tak praví, že některé prodal, že jest to žid mohl dobře učiniti vedle zápisu, kterýž od pana Václava má. Zdá-li se panu Václavovi žida z jakého přiřčení viniti, právo se jemu nezavierá. Létha božieho tisícého čtyřstého devadesátého sedmého tu neděli u vigiljí narozenie božieho.

Registra I. 268. b.

912.

Mezi Krištofem Majlem z Tuhnic a Kateřinou Majlovou spolu se sirotky jejími o nevydání listův a majestátů. 1498, 16. března.

V té při mezi Krištofem Maylem z Tuhnic s jedné, a Katheřinú Maylovú a sirotky jejími z strany druhé. Kdež Krištof vinil jest ji Kateřinu z listuov a majestátuov nevydánie. Proti tomu Kamejcký od nie a od sirotkuov odpieraje pravil jest, že by jí manžel její Henrych ty listy dal na ten zpuosob, aby jich nevydávala, leč by sirotkuom dvě stě zlatých napřed dáno bylo, a vona že by věnem opatřena byla. A na to vedli jsú obojí svědomie. Kdežto pán JMt pan hýthman se pány radú krále JMti listy a majestáty pilně váživše a v ně nahliedše, kdež stojí v prvniem listu od mistra Špitálského, že ves Rolau zastavuje Mailová Jiříkovi a jeho dědicóm ve CC zlatých rejnských a ve XXX zlatých rejnských, a majestát krále Jiřieho, kdež JMt povolenie dává a připisuje mu sto zlatých rejnských, též jemu a jeho dědicóm, a druhej majestát krále JMti, pána našeho, kdež mu připisuje na též vsi jemu a jeho dědicóm III^C zlatých rejnských; poněvadž svědomie jich s obú stran jim k spravedlnosti jich neslúží a dostatečné nenie, a majestátové v sobě široce ukazují a světle, že sě zapisuje Jirkl Maydlovi a jeho dědicuom, a poněvadž dědici po něm zuostali, takto ráčili rozkázati: aby jsě tou vsí Rolau na póli rozdělili i užitky, a majestáty ty, kteréž na tu ves svědčie, aby je obojí k věrné ruce položili, kdež sě o to svolie. A jestliže by ta ves vyplacena byla, aby sě těmi penězi rozdělili na dva diely. A co sě Katheřiny věna jejieho dotýče, ta muož, zdá-li se jí, k synu svému o to hleděti. A ten rozdíl statku toho aby sě stal ve dvú nedělí pořád zběhlých. Actum feria VI. ante Oculi MCCCCXCVIII°.

Registra I. 265. a. Srv. odklad č. 904.

913.

Odklady a poručení pře. 1498, 13. a 15. června.

Feria IV. ante Corporis Christi [13. června] etc. XCVIII°.

Jaromířští měšťané mají konečný ortel vyřieci v té při, kteráž jest mezi kovářem jejich Jaromířských a kovářem Beneše Sendražského, s vysazením vyššieho práva konečně od dnes ve čtyřech nedělích.

Panu sudiemu odloženo roku s Klatovskými do úterého po sv. Jeronymě příštieho. [2. října].

Vojtěchovi Tvochovi odloženo roku do téhož času s Kulí.

Měšťanóm Dvorským odloženo s panem Jiřím Berkú do úterého po sv. Jeronymě, [2. října] a Dvorští aby sě po tom Holsovi ptali a jej postavili před pánem JMtí. Pak-li by ho mieti nemohli, aby sami stáli se všemi listy, kteří jsú jim o toho Holsu psáni.

Feria VI. post Corporis Christi [15. června] anno ut supra. Bohuchval s knězem proboštem Chotěšovským o tu při a ruoznici, kteráž jest mezi nimi o meze, mají vésti pana purgrabí na ty meze, a on aby vedle úřadu svého je zachoval a rovnal, a to do suchých dní příštích. Pak-li by jich srovnati tehdáž nemohl, aby tu věc na pány do súdu zemského vznesl a naučenie žádal a o tu věc mezi nimi konec učinil.

Pavel Malovec z Pacova při, kterúž má s Voldřichem Mléčkou, poručil jest močně k zisku i k ztrátě Václavovi z Olbramovic.

Registra I. 265. b.

914.

Mezi bratřími Šebestianem a Quirinem Šliky a měšťany Loketskými o udělání mříže před branou, o vybírání konšelův, o obraně silnic a o pouštění lidí zbrojných do města.
1498, 16. června.

V té při mezi panem Šebestianem a Quirinem bratřími Šliky s jedné, a měšťany Loketskými z strany druhé. Tu kdež páni Šlikové vinili jsú měšťany, že by po nálezu krále JMti mřieži vnitř města udělali, že by prve nebývala, a planky též že by nové před městem udělali, a že by konšely sami vybierati chtěli proti vuoli jich, a že by na silnice lidi k uobraně posélati nechtěli, a na město že by lidi zbrojné pouštěli a je chovali bez vuole jich. Proti tomu oni praviec odpierali jsú, že by tu mřieži a ty planky pro bezpečnosť města dělali, a též že by konšely od starodávna na radu vybierali. A na to ukázali některé paměti. A o silniciech praviec, že by pán nové gleyty zamyslil, a že povinovati nejsú těch provázeti, poněvadž pán od nich užitek béře, a že jest toho od starodávna na nich nebylo; a též že jsú lidi své dědičné k sobě na město pro nebezpečnosť pustili. Tu pan haytman JMť s krále JMti radú takto etc.: Najprve, co sě té mřieže a plankuov dotýče, poněvadž jsú to po krále JMti nálezu znovu udělali bez vuole pánuov svých, aby to zbořili ve dvú nedělích, rozkáží-li jim páni jich. A kdež sě vybieránie konšel do rady dotýče, aby to tak zuostalo, aby čtyřie vybierali, a když vyberou, aby ti pánu přísahu vedle práv udělali, a to vybieránie aby stálo do dalšieho rozkázánie krále JMti. A co sě na silnice jezdění dotýče, poněvadž jsú to gleytové panští, a z nich užitky berou, aby oni páni sami své služebníky s těmi gleyty posýlali. Také měšťané aby bez vuole pánuov lidí zbrojných na město nepouštěli. Actum sabbato post Corporis Christi [anno] XCVIII°.

Registra I. 266. a. Srov. nálezy č. 896 a 910.

915.

Mezi Bartoloměјem Bubnem a Barborou Hromádkovou o útěk zločince. [1498, 16. června.]

V té při mezi Bartholomějem Bubnem s jedné, a Barborou Hromádkovou z Nového města Pražského z strany druhé. Tu kdež jest vinila ona Hromádková

Bubna, že jest muž její s některými z Prahy nalezl v Kostelci zločinci svého Zygmunda, a žádal pana Bubna, aby sě jím právem opatřil a jím sě ujistil, a rychtář že by jej upustil, když mu v moc dán byl. A na to ukázala svědomie. Proti tomu on Buben odpieraje pravil, když jest žádán byl, že jest rozkázal rychtáři, aby tam šel, a čehož žádati budou, aby k tomu sě vedle práva měl. A když jest rychtář tam přišel, když jsú mu jej v ruce dávali, že jest rychtář řekl, že té moci nemá, aby mu sám dosti učinil, než aby mu pomohli do vězenie uvésti. A voni že jsú toho učiniti nechtěli. A když jej rychtář vedl, že mu sě vytrhl, a rychtář že jest jej honil a vod jedné loďky jej odtiskl, a v druhé že jest rychtáři veslem dal, až upadl. A na to ukázal některé svědomie. Tu pan haytman etc.: Poněvadž jest sě on rychtáři beze lsti z ruky vytrhl, a von jej honil, že jest rychtář tomu dosti učinil, a z té příčiny, poněvadž jest muž její nehonil ani pomohl rychtáři i svými tovaryši, že Buben ani rychtář jeho nenie té Barboře nic povinen. Actum etc. Než oboje strana aby sě naň s pilností ptala beze lsti, a kdež by jej nalezli, aby jej k právu drželi a skutečně k němu právem sáhli.

Registra I. 266. b.

916.

Mezi Petrem Stromeckým a mezi mistrem Špitálským s některými lidmi poddanými o loupež.
1498, 19. června.

V té při mezi Petrem Stromeckým s jedné, a mezi mistrem Špitalským a Janem Vlčihrdlem od lidí jich z strany druhé. Kdež týž Petr vinil Matějku a Matěje a Jana Jeronymovic a Kuorku, praviec, že by jej zmordovali a zsekali, a XV zlatých že by mu vzali, a že by do krčmy přišedše, zlatých nětco krčmářce schovati dáti chtěli. A na to ukázali některé svědomie, že by od krčmářky slyšeli. Proti tomu on mistr Špitálský s Vlčihrdlem od lidí svých odpierajíc pravili jsú, že tiem účinkem vinni nejsú, a že jsú u té krčmářky zbroji schovati dali, ale zlatých žádných. A na to vystavili svědka, že jest od krčmářky slyšel, že jsú jí žádných zlatých schovati nedali. Než mistr Špitálský pravil jest, že Černého syn jest na cestě byl při tom, když páně z Roznbergka člověk zabit jest. Tu pan hýthman etc.: Poněvadž Petr dostatečného svědomie na ně nemá, by mu ti lidé tiem účinkem vini byli, než toliko sám praví, že je skutečně zná, a Černého syn poněvadž jest podezřelý člověk a při tom mordu jest byl, a ten mord sě Petrovy pře nedotýče: pro takové podezřenie chce-li naň Petr vedle práva hradu Pražského uručiti, na Černého syna, má mu hned právo puštěno býti, a jeho tovaryšie mají doseděti, až sě právu konec stane, ve XIV dnech pořád zběhlých od dnes. Actum feria III. post Corporis Christi etc. XCVIII°.

Registra I. 267. a.

917.

Mezi bratry Leitoldy a Filipem Rybišem o udělání listu za věno. 1498, 19. června.

Smlúva mezi Leytolty a Filipem Rybišem. Létha etc. XCVIII° v sobothu před hodem slavným narozenie božieho stala se jest konečná smlúva a výpověď mocná mnú, Petrem z Roznberka, najvyššiem haytmanem královstvie Českého, mezi panem Janem a Jiříkem Leytolty bratřími s jedné, a mezi Rybišem Filippem strany druhé, a to taková, že nadepsaní Leytoltové mají jemu Rybišovi list udělati na IX^{C} zlatých rýnských za věno mateře své, a v tom listu má plněnie svědčiti od těchto vánoc najprv příštích v plném roce, a list má s hodnými rukojmiemi osmi býti, a leženie v Tachově nebo na Boru podle obyčeje země této, a zejména má státi, ktož by ten list měl s dobrú vuolí. A také nahoře jmenovaní Leytoltové mají jeho Rybiše ve sto zlatých zastúpiti a je dáti panu Krištofovi z Gutšteyna. Také toto mocně mezi nimi vypoviedám, že všecky škody a nechuti mezi nimi minúti mají, a von Rybiš nahoře psaný Leytolty z těch tisíce zlatých věna mateřě své kvitovati má, a voni Leytoltové mají list u mne na Krumlově ve dvú nedělí od datum tohoto listu položiti v moc mú, a týž Rybiš, když by list bral, má kvitancí u mne také položiti i tu dobrú vuoli, kterúžto od své ženy má. Actum ut supra.

Registra I. 268. a.

918.

Mezi bratřími Černohouzy a měšťany Zhořeleckými o nechuti. 1498, 19. června.

Mezi Černhawzy a Gerlickými MCCCCXCVIII°. In der sachen, so sich zwischen den gestrengen woltuchtigen Fabian, Michel vnd Hannsen Czirnhewser gebruder als klagern ires bruders halb Nickel Zirnhewsers an ainem, vnd mit den ersamen burgermaister, ratmannen vnd gemayner stat Gerlitz anders tayls irrung verhandten halden. Darumben in zw beder seit von mir Petern von Rosenberg, des konigreichs Beheim hawbtman, vnd aws sonder konigklicher beuelh ain tag yetz vergangen mantags nach Corporis Cristi [18. června] ain tag awfgelegt worden ist, vnd so aber die gross vnd beswar diser sachen vorhandten, haben die sachen yetz iren rechtlichen entschied nicht erlangen mugen, der vrsachen, das ich mich obgenant Peter von Rosenberg weyter rat darumb bey der konigklichen maiestat zw Hungern vnd Beheim etc., meinem gnedigisten herren, besuchen wil vnd sonder mit dem beschaid, wo ich sy zw beder seit awf sein andere bequeme zeit beschikhen vnd des tag und stelle benennen wurde, das sy alsdann mit allen, ytzt hat beschehen sollen, die gegen einander vor mein vnd anderen meiner beysitzer gegenwurtigklich erscheinen, vnd der mitler zeit awf bayden tayll mit worten vnd werkgen in frid vnd gemach verhalden, trewlich vnd an geferde. Geschehen am dinstag vor Johannis Baptiste nach Christi gepurd tawsendt vierhundert vnd in dem acht vnd newntzigisten jare.

Registra I. 269. b.

919.

Mezi Markétou hraběnkou z Hartenšteina a bratrem jejím Henrichem z Plavna o díl po otci i matce. 1498, 4. října.

Mezi paní Markrethú hrabienkú z Hartenšteyna a z Plavna a panem Henrichem z Plavna, bratrem jejie. V té při, kdež Margkréta hrabienka z Hartenšteyna a z Plavna vinila pana Henricha z Plavna a z Hartenšteyna bratra svého z dielu otcovského dědičného i po mateři své, a že jest sestře jejie, kteráž smluvena byla za lantkrabí, patnádct seth zlatých jmenováno bylo, jakož pak širšími slovy ona jest to pověděla. Proti tomu pan z Plavna pověděl jest, odpieraje, že slyší řeč od sestry své, ale pruovodu žádného, a že jest druhé sestry, kteráž jest byla za panem Mašťovským, šesti sty kopami míšenskými odbyl, a že po této také šest seth kop grošuov míšenských dal a vyplnil. A na to ukázal kvitancí a listy dostatečné od Hermana Šenka i od Margkréthy, manželky jeho, na šest seth kop grošuov míšenských, kteréž jest po ní dal a ji odbyl, jakož ty kvitancí šíře v sobě znie a zavierají. A poněvadž ona jsúc tázána od pana z Plavna, kterým právem toho chce hleděti ku panu z Plavna a na kterých gruntiech, pověděla jest, že právem českým a zde v Čechách. I takto pan haythman s raddú svú vypoviedá: Poněvadž pan z Plavna dostatečně kvitancí okázal na těch šest seth, kteréž jest paní dal, že při tom pana z Plavna nechává a zuostavuje; ale poněvadž ona na dědictvie se táhne, a také že by po té sestře lankrabině patnádcte seth jmenováno bylo, zdá-li se jí z toho viniti, toho aby právem zemským hleděla, poněvadž se dědičného dielu dotýče, to se jí nezavierá. Neb pan haythman o dědictvie v komoře nesúdí. Actum feria V. die sancti Francisci anno domini MCCCCLXXXXVIII°.

Registra I. 270. b.

920.

Mezi Sigmundem Děčínským z Wartemberka, fojtem Hořejší Lužice, a měšťany Zhořeleckými o dělání rybníkův, o vzetí jelena a překážky rybákům. 1498, 11. října.

V té při, kdež pan Sigmund Děčínský žaloval jest na Gerlické, což se rybníkuov dělánie dotýče na Gerlickém boru, že by mu dělníky sehnali a jim přimlúvali, nedadiece dělati. Druhý kus žaloval na ně týž pan Děčínský, že by mu jelen vzali na týmž Gerlickým boru. Třetie týž pán žaloval, že jsú mu rybákóm nedali loviti. Proti tomu mluvili jsú Gerličtí, majíce plnú moc, že jsú ku pánu posielali, žádajíc, aby nedělal, že oni k tomu spravedlnost mají, a že by jim to mnohými věcmi ke škodě bylo, tomu městu i té vší krajině, na rudě železné, na dříví k stavení i k palivu, na medu, na hamřiech, na lukách i na pastvách, a že mají na to obdarovánie od králuov JMtí, pánuov svých dědičných, jakož pak s uobú stranú v žalobách i v odpořích svých širšiemi slovy jsú obě straně žalovaly i odpieraly.

A na to jsú s uobú stranú svědky vedli a ukazovali. Kdež táhl se pan Děčínský na Václava z Sulejovic, kterýž jesti ohledoval z rozkázánie krále JMti diela těch rybníkuov i zatopenie lesuov a luk etc. Proti tomu Gerličtí jsú pověděli, že tomu věřie, že jest on ohledával i pověděl, jako na dobrého člověka slušie, kde jest jej jeho strana vodila a ukazovala, ale že jest jich žádný k tomu neobeslal, aby oni také při tom byli, že by ho byli také jináč vodili a své škody okazovali, prosiece při tom, poněvadž jsú tu nebyli, aby jim to ke škodě nebylo etc. Tu pan haithman se pány s raddú krále JMti ráčili jsú to vážiti, i také slyšiece pana Děčínského žádost, že když by to byl věděl, že má svědky vésti, že by se byl také v tom lépe svědky opatřil, takto v tom rozkazují: Poněvadž tíž Gerličtí nebyli jsú k tomu obesláni, aby při tom také byli, když jest týž Václav z Sulejovic z královského rozkázánie na to vyjiežděl, a také aby se panu Děčínskému nic neukrátilo v obmeškání svědomí, a aby grunt toho všeho dostatečnější mohl shledán býti, spuosobili jsú to, že bude od krále JMti psáno těmto osobám: Getzovi Wolfstorfovi z Prunderstorfu, panu Gasparovi Kekericovi, a měšťanóm dvěma z Lúka z raddy přísežné, zejména Ebrhartovi bakaláři a Weychovi též bakaláři, aby na to vyjeli na svatého Martina najprv příštieho [11. listopadu], a tu aby oboje strana byla s svými se všemi potřebami i s svědky na těch miestech, a oni mají obojie strany svědky vyslyšeti vedle práva, od nich přísahu přijmúc, od každé strany zvláště, tak když jedné strany svědkové od těch čtyř osob slyšáni budú, aby druhá strana při tom nebyla a toho, co oni svědčiti budú, neslyšela, a tak o ty věci obě straně i také svědky i přísahy obapolnie vyslyšíc a to všecko pilně na registra spíšiec, aby pečeťmi svými zapečetili a panu haithmanu JMti poslali; a o ty věci pan haithman stranám obojím rok pokládá tu sobothu před nedělí postní Letare najprv příští [9. března 1499], aby oboje strany stály před panem haytmanem, a tu pan haithman jim o to konec a miesto učiniti ráčí. Actum feria V. ante sancti Calixti, anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 271. b.

921.

Mezi rytířstvem spolu s pěti městy Lužickými a mezi Zhořeleckými o odvolávání před krále Českého, o soudní moc nad rytířstvem Zhořeleckého kraje, o svozování vody, o vození piva a o popravu nad obyvateli městeček. 1498, 13. října.

Mezi rytieřstvem a pěti městy a měšťany Gerlyckými. V té při mezi rytieřstvem a městy Budyšínem, Žitavú, Luben, Lowen a Kamenic s jedné, a mezi Gerlickými strany druhé. Tu kdež jsú tíž rytieřstvo s těmi městy žalovali na Gerlické, že jsú zřiezenie a závazek chtěli udělati, že jsú k Gerlickým poslali, aby v ten závazek a v jednotu s nimi také vešli a svú pečet také k tomu přivěsili, jakož pak šíře ty artikuli v tom spisu jsú znamenáni a vysloveni; mezi kterýmižto

jest jeden: jestliže by se přihodilo jaké nařčenie neb žaloba mezi nimi, aby to před foytem zemským od krále JMti daným rozeznáno a súzeno bylo a ortel aby tu vzat byl, a aby se strana žádná nemohla odvolati na krále JMt, na pána svého dědičného, a to na věčné časy aby sobě drželi bez přerušenie etc. Proti tomu Gerličtí odpierajíc pravili jsú, že by to bylo proti jich privilegiím a právóm a starodávným zvyklostem, kteréž jsú od králuov JMtí obdrželi; a na to jsú ukazovali privilegií, listy i zvyklosti některé své starodávnie, že vdycky jsú se odvolávali a odvolati mohli na krále České, pány své, kdež jaké ruoznice neb súdy mezi nimi byly jsú, před foytem nebo jinde v krajině té, a že z toho vystúpiti nechtie ani mienie, majíce krále JMt, pána dědičného, a pokoj a řád, a že by takový zápis jim mohl v budúcích časiech k dalším ruoznicem a k škodě býti, a tudy že by z svých privilegií a svých starodávních dobrých zvyklostí vyvedeni byli, a tudy také že by utištěni mohli býti od svých spravedlností, prosiece, aby při tom zachováni byli, jakž jest od staradávna bylo, a že se jim k tomu mimo své privilegií přistúpiti nezdá. Tu pan haythman se pány raddú krále JMti o tom jest takto rozkázati ráčil: Poněvadž Gerličtí odpírají takovému novému zápisu, kteréhož jsú prve neměli, aby se neměli odvolávati na krále, pána svého, že se panu haytmanovi a pánóm nezdá, jim toho také zavřieti a jich k tomu tisknúti, než při starodávních zvyklostech a jich privilegií je zuostavují, aby, což se dotýče cti, privilegií, majestátuov a rozsudkuov královských, kteréž mezi sebú mají, kdež by o to co spolu činiti měli, o takové věci aby se mohli odvolávati na krále JMt, kolikrát by jim toho potřebie bylo. Než což se jiných všech věcí dotýče, kteréž mezi nimi vznikají, by měli o to k súduom jezditi před krále nebo pana haithmana, majíce foyta a právo od staradávna zřiezené, a se k nákladuom s uobú stranú připravovati, takto v tom pan haithman se pány rozkazuje: aby tam o takové věci obapolně súzeni byli před panem foythem a rovně s uobú stranú přijímali vedle zvyklostí a obyčejóv starodávních. A jakož jsú sobě Gerličtí zjednali znova list a obdařenie od krále JMti, což se takového odvolávánie na JKMt dotýče, v kterýmž jest jedna klausule těmito slovy v německé řeči postavena: „Auch in anderen zwefelligen sachen," té klausule v takových potřebách nemají užívati, a ten list má panu kancléři zase vrácen býti, a bez té klausule má jim zase jiný list rovně takový v táž slova udělán a dán býti. A takoví závazkové a zápisy, kteříž jsú kolivěk skrze nadepsané rytieřstvo a města před se vzati a uděláni, aby dokonce mezi nimi minuli, zrušeni a v nic obráceni byli.

Item. Jakož se Gerličtí k tomu neznají, by co rytieřstva a měst na tom sjezdu v Budišíně dotýkali a proti nim učinili, a sami to znají, že se jest toho nestalo a toho že jsú neučinili, to aby tak při tom zuostalo. A jakož jest je pan foyth zavázal a zurukoval, ta věc aby mezi nimi zminula, a z toho závazku oni aby bez škody propuštěni byli; a ty věci mezi nimi aby zminuly a svoji dobří přátelé aby

byli. A jakož jsú rytieřstvo z Gerlického kraje žalovali, že by se obtěžovali póhonem, jakož slove německy heyschn, a tiem heyschen že by je viece obtěžovali, nežli jest od staradávna bylo, a viece sahali, nežli' královský rozsudek ukazuje. Proti tomu Gerličtí tomu odpierajíc pravili, že jsú toho od staradávna vždycky v užívánie byli, a na to ukázali list krále Jana JMti a některá svědomie. Tu pan haithman a páni dobře v paměti majíce, když jsú se súdili před králem JMtí, že jsú ukazovali listy krále Jana, ciesaře Karla i jiné své spravedlnosti, kdežto král JMt se pány ráčil jest vážiti i pilně v to nahlédnúti a na to výpověď a ortel udělati, kdež těch šest kusuov znamenitě se ukazuje: mord, lúpež, pálenie, zlodějstvie, chromota a zrada, kterýmižto pan haithman se pány hnúti nemuože, a tak rozkazuje, aby se v tom tak vedle toho rozsudku zachovali a rytieřstvo Gerlické aby se proti tomu rozsudku nezasazovali, a Gerličtí také aby přes ten rozsudek výše nesahali a té se výpovědi drželi beze všech výkladuov a tak, jakž sama v sobě zní. Pakli by kto o tak malú věc, kteráž tam na jich právě muož srovnána býti, ortele trpěti nechtěl, a tak se na krále odvolávaje anebo z rozsudku svrchupsaného vykročuje a jemu se zasazuje a dosti nečině, lidi k nesnázi a k nákladuom připravoval, a pan haythman se pány to uznal, tu věc mezi nimi slyše, takový každý má z toho kázán býti a škody a náklady druhé straně napraviti.

Item. Což se té vody dotýče, o kterúž jsú rytieřstvo žalovali na Gerlické, že by jim ji svozovali, a Gerličtí též také žalovali, že oni jim tu vodu strhají a svozují, ta věc má ohledána býti těmito čtyřmi osobami: Getzem Wolfstorfem z Prundersterfu, panem Kasparem Kekericem, a dvěma měšťany z Lúka z raddy přísežné, zejména Ebrhartem bakalářem a Weychem bakalářem. A jestliže by ti na ten čas býti nemohli, ale jinými přísežnými, kteréž by radda téhož města k tomu vyslala, kteříž mají na to vyjeti na sv. Martina najprv příštího a tu vodu ohledati a obě straně, každú zvláště, s jich potřebami vyslyšeti i jich svědomie, přísahu od nich přijmúc, a to všecko pilně spíšiec a pečetmi svými zapečetíc, panu haithmanovi poslati; a o ty věci pan haithman stranám obojím rok pokládá tu sobothu před nedělí postní Letare najprv příští [9. března 1499], aby stáli před JMtí na hradě Pražským, a tu JMt jim o to konec a miesto učiniti ráčí.

Item což se ruoznice o vezenie piva dotýče, toho při výpovědi krále JMti pan haithman se pány nechávají, aby pan foyth tu věc vyslyšel, a přidávají k němu pana Puotha z Ryzmberka, najvyššieho sudieho královstvie Českého, a pana Henrycha z Plavna, aby oni to mezi nimi ohledali, mezi vánoci a masopustní nedělí najprv příští [10. února 1499], a budú-li moci, aby je přátelsky srovnali. Pakli by nemohli srovnati, tehdy spišíce ty pře, aby zase před pana haithmana a přede pány přinesli v tu sobotu před nedělí postní Letare, a strany oboje aby tu na ten čas stály před panem haithmanem, a tu se jim o to spravedlivá výpověď má státi.

Item což se dotýče některých městeček, kteréž rytieřstvu přislušejí, jakož jsú Gerlščtí žalovali, že popravu tu mieti a vésti chtie, a že by k tomu práva neměli, a chtějíc, aby ty popravy složeny byly. Tu věc pan haithman se pány ráčil jest na tom postaviti, když pan sudí a pan z Plavna a pan foyth, jakož svrchu dotčeno jest, o piva s nimi jednati budú, aby tu ti, kohož se ta věc dotýče, také před nimi stáli, a oni aby obojí stranu vyslyšiec a v jich spravedlnosti a v první rozsudek královský nahlédnúc o to se pokusili, aby to také tu srovnáno bylo. Pakli by srovnati nemohli, tehdy aby to všecko i jich svědomie, kteráž by skrze strany tu vedena byla, vyslyšiec, dostatečně sepsali a před pana haithmana přinesli. A tu pan haithman na svrchupsaný čas jim o to také konec učiniti ráčí. Actum Prage sabbato ante festum sancti Galli anno domini MCCCCLXXXXVIII°.

Registra I. 273. a.

922.

Mezi Janem Šubou a Václavem Puškařem o nářek cti a o základ. [1498, 13. října.]

V té při mezi Janem Šubú s jedné, a Václavem Puškařem strany druhé přestali jsú na panu haythmanovi JMti k přátelské výpovědi mocně. Tu kdež Šuba vinil jest jeho Puškaře, že by jej na jeho cti nařekl, pravě, že by na hradě Pražském byl cti odsúzen; a na to ukázal některé svědomie i rozsudek, kterýž jest se před pány haythmany JMtí prve stal, v kterýmžto rozsudku znamenitě ukazuje se, že jest Šuba nic proti své cti neučinil. Proti tomu Puškař pravil jest, odpieraje, že jest jeho na jeho cti nedotýkal, táhna se také na svědomie. Pán JMt o ten kus takto mezi nimi vypoviedá: že jest věc vědomá podle prvnieho rozsudku i podle zachovalosti Šubovy, že jest proti své cti ani své dobré pověsti nic neučinil. A jakož Puškař odpierá tomu, že by jeho na cti nedotýkal, má to Šuba od něho přijíti. Item což se mezi nimi základu padesáti kop o nějaké krávy dotýče, pán JMt takto mezi nimi vypoviedá: Kterýchž jest dlužen Šuba XIII kop Puškařovi, aby mu je Puškař odpustil, a XII kop míšenských aby jemu přidal čtyři neděle po svatém Havle najprv příštím, a ten základ padesát kop aby mezi nimi zminul.

Registra I. 278. b.

923.

Mezi Janem Šubou a Václavem Puškařem o půtku a nadávku. 1498, 13. října.

Mezi týmiž. V té při, kdež vinil Puškaře Jan Šuba, že by se jemu pomoci brániti nechtěl na páně z Roznberka JMti zboží, a na to ukazoval svědomie, kterak jest se při tom měl, když jest ta puotka byla. A týž Václav Puškař proti tomu také ukazoval jest některé svědomie. Tu pán JMt takto o tom vypoviedá: že jest z uobojieho svědomie seznati ráčil, že jsú oba dva učinila při té puotce, co sta mohla, a že jest žádný z nich nic neučinil, což by jich dobré pověsti ke škodě bylo.

Item kdež týž Puškař také vinil Jana Šubu, že by mu lháře dával; a Jan Šuba proti tomu odpieraje pravil jest, že sem hájil cti své, kdež jest na mne pravil, že bych cti odsúzen byl. Pán JMt takto o tom vypoviedá: Poněvadž jest Šuba své cti těmi slovy hájil, že ta věc mezi nimi minúti má, neb jest také věc vědoma, že Puškař z úmysla na žádného křivdy nemluví a že se zachovával vždycky, co jest jeho cti a dobré pověsti příslušelo, a že jsú oboje strany o sobě z hněvu a z nelibosti mluvily, a to mezi nimi má všecko zminúti, a dobří přátelé aby spolu byli. Actum sabbato ante sancti Galli anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 279. a.

924.

Mezi Tvochem a Kulí o mučení člověka. 1498, 13. října.

V té při mezi Tvochem a Kulí. Kdež Tvoch vinil Kuli, že by člověka jeho vzal a dal mučiti, popravy nemaje proti zřiezení zemskému. A Kule odpieraje pravil, že jest jeho vzal z hodné příčiny a spravedlivě vedle jeho zaslúženie, že jest jeho dal tázati, ale Tvoch že takového zločinci zastává. Té pře pan haithman ráčil jest odložiti na raddu pánuov do súdu zemského do úterého po suchých dnech postních [26. února 1499], a tu pan haithman ráčí mezi nimi výpověď spravedlivú učiniti. Actum sabbato ante sancti Galli anno domini etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 279. b.

925.

Mezi Barborou z Mosazného a Kunátem z Dobřenic o dluh. 1498, 12. listopadu.

V té při mezi Barború z Mosazného s jedné, a mezi Kunátem z Dobřenic strany druhé. Kdež táž Barbora vinila jest Kunáthu ze sta kop grošuov českých bez pěti kop míšenských, že jí měl jistotu na to učiniti, a z XXI kop grošuov českých, kteréž Hanušovi Buckému ujistiti měl za koně a za škody, a do Hradce hospodáři patnádcte kop míšenských proleženého, o kteréž se s ním také smluviti měl. Proti tomu on Kunát pravil jest, že by tomu rád dosti učinil, ale že nemuož rukojmí mieti, než že chce jí statek svuoj dědičný vedle jiných dlužníkuov vzdáti, anebo sám se v moc dáti. Proti tomu Hanuš Bucký, poručník nadepsané Barbory, odpieral, pravě, že se jemu statku vedle jiných dlužníkuov, kterýmž jest on dlužen, Kunát přijieti nezdá, ani jeho samého přijíti nechce, vedle práva žádaje za opatřenie, poněvadž se jí k dluhu zná. Tu pan Petr z Roznberka, haithman královstvie Českého etc., JMt s raddú krále JMti takto o tom naleznúti ráčil: Poněvadž on Kunát se k té smlúvě a k dluhu zná, aby tomu ve dvú nedělí dosti učinil vedle smlúvy. Actum feria II. post sancti Martini anno domini MCCCCLXXXXVIII°.

Registra I. 280. a.

926.

Mezi mistrem Prokopem z Habřiny a Severinem měšťanem Pražským o dluh a spolek. 1498, 12. listopadu.

V té při mezi mistrem Prokopem z Habřiny s jedné, a mezi Severinem, měštěnínem Pražským, strany druhé. Kdež mistr Prokop viní jej z dluhu a spolku a zápisuov nepropuštěnie. Proti tomu Severin odpieraje pravil jest, že se desk zemských a zápisuov ve dckách dotýče, a že jest s plného súdu zemského poddán na některé pány k srovnání těch pří. Pan haithman JMt s raddú krále JMti takto o tom rozkázati ráčí: Poněvadž se desk zemských a zápisuov dotýče, a prve ta věc před súdem zemským byla, a poddáni jsú z rozkázánie pánuov JMtí na některé pány, aby oni sobě hleděli tu o to konec vzieti, kdež jsú poddáni, anebo súdem zemským zase, poněvadž se desk dotýče. Actum feria II. post sancti Martini anno ut supra.

Registra I. 280. b.

927.

Mezi Mikulášem a Duchkem Šváby a mezi Petrem Hrušovským o činění počtu z důchodů kláštera Matky Boží na Botíči. 1498, 12. listopadu.

V té při mezi Mikulášem a Duchkem Šváby s jedné, a mezi Petrem Hrušovským strany druhé. Kdež tíž Švábi vinili jej Petra, aby jim počet činil z duochoduov kláštera Matky Božie na Botíči, kdež jest držel a spravoval jej z rozkázánie krále JMti a duochody vybieral, a král JMt že jest jim toho kláštera postúpiti rozkázati ráčil, aby jej oni spravovali. Proti tomu on Petr odpieraje pravil jest, že jim povinen nenie počty činiti, a že od nich jemu nic nebylo poručeno, než král JMt že jest jemu jej poručiti ráčil, a komuž JKMt ráčí rozkázati počet činiti, že on jej chce rád činiti. Pan haithman JMt s raddú krále JMti takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž od Švábuov jemu poručeno nebylo, že jim nenie povinen počtu činiti, než komuž král JMt rozkázati ráčí počet přijímati, Petr bude povinen to učiniti. Actum feria II. post sancti Martini anno ut supra.

Registra I. 281. a.

928.

Mezi Janem Furšicem a jinými rukojmími a paní Kateřinou Čečelickou z Porostlé o kladení počtu. 1498, 12. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi Janem Furšicem, Benešem Sekyrkú, Bartholomějem Bubnem, Janem Sluzskem, Zdenkem Čečelickým a Martinem Sudú, rukojmiemi s jedné, a paní Katheřinú Čečelickú z Porostlé strany druhé. Stala se jest smlúva s jich obapolnú dobrú volí skrze urozeného pána, pana Děpolta z Lobkovic, a urozeného a statečného rytieře pana Jana Špetle z Prudic, jenž jsú vysláni z súdu komornieho

od urozeného pána, pana Petra z Roznberka, haithmana královstvie Českého etc., takováto, že jest svrchupsaná paní Katheřina takový závazek učinila těmito slovy: Berúc to na svú vieru, na svú duši, na svú česť i na svuoj stav vdovský, což jí kolivěk jest toho statku zuostáno, že to má sepsati od dnešnieho dne ve dvú neděl, což jest toho statku kam děla, aneb má po JKMti rozkázánie, a což toho dá vypsáno, to má položiti ve čtyřech nedělech pořád zběhlých od dnešnieho dne u Beneše Sekyrky, a on to má přijíti k své ruce i také k ruce jiných rukojmí, a což jest kolivěk ona paní Katheřina strávila obilé od smrti muže svého, to jsú jí rukojmie svrchu dotčení spustili dobrovolně. Actum feria II. post sancti Martini anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 281. b.

929.

Mezi Alžbětou z Jabloného a Bohuslavem Chotkem z Vojnína o plat a škody. 1498, 12. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi paní Alžběthú z Jablaného s jedné, a Bohuslavem Chotkem z Vojnína strany druhé o plat a některé škody. Stala se jest smlúva přátelská mezi stranami s jich obapolnú dobrú volí skrze urozeného pána, pana Děpolta z Lobkovic, a urozeného a statečného rytieře pana Jana Špetli z Prudic, jenž jsú vysláni z súdu komornieho od urozeného pána, pana Petra z Roznberka, haythmana královstvie Českého etc., takováto: Což se škod dotýče, s kterýchž jsú se vinili, ty jsú mezi nimi zminuly; a což se platu dotýče, kterýž má Chotek na některých dědinách, kterýchž jest v drženie panie Alžbětha, což jest zadržela platu, ten jest prominut. A k tomu jmenovaná paní Alžběta nebude povinovata ani jejie potomci platu z sebe platiti od svatého Jiří najprv příštieho až do plných pěti leth pořád zběhlých. Než po těch pěti letech jmenovaná paní Alžbětha neb jejie budúcí budú povini Bohuslavovi Chotkovi neb jeho budúcím ten plat platiti, však na míšenský groš, neb jest to tak znamenitě vymieněno a smluveno, a tak také tu summu platiti, jak majestát a dobrá vóle nadepsaného Bohuslava Chotka ukazuje. Actum die et anno, quibus supra.

Registra I. 282. a.

930.

Mezi Jiříkem synem Jakoubkovým od Hory a ženou jeho Reginou spolu s Markovou, tchyní jeho, o otrávení. 1498, 13. listopadu.

V té při mezi Jiříkem Jakubkovým synem od Hory s jedné, a mezi ženú jeho Reginú a Markovú mateří jejie strany druhé. Kdež týž Jiřík vinil jest je, že by jej otrávily nešlechetně; pakli by ho otráviti nemohly, že měly z statku jeho dáti sto zlatých, aby jeho zabily, a na to okázal se stráveného a zlámaného od trá-

venie na rukú i na nohách. Proti tomu poručníci jich Jan Sigl a Václav Bielek takto jsú mluvili, že jsú páni Horníci jim mluvili a radili, aby jeli do Čáslavě k Regině a mateři jejie, a jich aby se tázali a jim radili, aby raději z dobré vuole pověděly, než-li by kathu praviti měli, co jsú učinili o Jiříkovi, Jakúbkovu synu; a poručníci že jsú jeli do Čáslavě a pánuov Čáslavských žádali, aby je k nim pustili. A oni všedše k nim do vězenie, tázali se jich, aby radši pověděly, puokudž jsú vinny Jiříkem dobrovolně, a pověděli, že páni Horníci jsú přiřkli, jestliže povědie, že kathu v ruce dány nemají býti, puokudž jest na nich, ani k hrdlu že jim nestanú; a ony že jsú jim pověděly, že jsú jeho otrávily a prachu jemu daly v pivě, v kobliziech a v zufni. A oni že jsú s tú řečí jeli ku pánuom svým Horníkóm a pověděli, že jsú se k tomu seznaly, že jsú jeho otrávily; a páni Horníci že jsú šli k témuž Jiříkovi, praviec jemu, že jsú toho na ženě jeho a mateři jejie dobyli dobrovolně, že jsú se k tomu seznaly, že jsú jeho otrávily, žádajíc toho na něm, aby on jim o hrdlo nestál a kathu v ruce aby jich nedával, že jsú oni jim přiřkli, což jest na nich, aby pověděly, že jich nechtie kathu v ruce dáti ani jim k hrdlu státi. A on Jiřík že jest jim řekl, že on je chce tak zachovati s takovú vymienkú, aby ony u věži chovány byly do jeho smrti, a k nim aby žádný nemohl, než po provázku aby jim jiesti spúštěly, a když by on umřel, aby se jim také smrť stala. Tu pan haythman JMt s raddú krále JMti takto o tom rozkázati jest ráčil: Poněvadž páni Horníci jsú přiřkli, co jest na nich, že jsú oznámili psaním svým panu haythmanu, že oni jim chtie držeti jako ctní a dobří lidé, a též poručníci ohlašovali jsú se před súdem, že tomu dosti učiniti chtie, což jsú též Regině a mateři jejie přiřkli, i podle toho přiřčenie jich pan haythman se pány nechává, a že jsú páni Horníci i poručníci i také Jiřík svému přiřčenie dosti učinili jako ctní a dobří lidé. Než poněvadž táž Regina s mateří jejie muže svého jest tak nešlechetně a nekřesťansky strávila, na jeho zdraví o ruce i nohy jest připravila, pan haythman JMt i s raddú krále JMti ji Reginu i s mateří jejie pro takové nešlechetné skutky berú k popravě královské na hrad Pražský a jim jich právo podle proviněnie jich učiniti rozkázati ráčí. A oni Čáslavští aby je vydali na hrad Pražský bez meškánie, a to vydánie Čáslavským nemá jich právóm ani dobré pověsti k nižádné škodě býti. Actum feria III. die sancti Briccii anno domini MCCCCLXXXXVIII°.

Registra I. 283. a.

931.

Mezi farářem z Kladrub a Jetřichem z Vrbice o plat na Šáchově dvoře ve Vrbici.
1498, 13. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi knězem farářem z Kladrub s jedné, a Jetřichem z Vrbice strany druhé. Kdež týž kněz farář vinil jest jej Jetřicha, že by jemu plat nevycházel v Vrbici na Šáchově dvoře, a že by na něm měl platu ročnieho kopu, na sv. Havel puol kopy a na sv. Jiří puol, a že by on toho člověka s gruntu pro-

pustil a sám grunthu užíval a platu jemu platiti nechtěl, jakž jest jemu prve placeno, a k tomu že by chtěl vedle práva země České, aby jemu platil na groš český. A na to propuštěnie člověka ukázal jest svědka. Proti tomu on Jetřich odpieraje pravil jest, že jemu nenie povinen platiti toho platu, poněvadž člověka na gruntu nenie, a že on podle svého panstvie gruntu požívá; než když by grunt osazen byl, že by chtěl člověku tomu ten plat rozkázati vydávati po polúkopí míšenských grošuov, na sv. Havel puol kopy a na sv. Jiří puol kopy, tak pravě, že jest z toho gruntu prve tak placeno bylo kopa grošuov míšenských do roka. Pan haithman JMt s raddú krále JMti takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž on Jetřich ten grunth drží, toliko panstvie na něm maje, a kněz farář z Kladrub plat, že jest povinen Jetřich to opatřiti, aby knězi faráři ta kopa též jakožto prve placena byla na míšenský groš, anebo toho dvoru, na kterýmž kněz farář plat má, aby jemu postúpil s dědinami, lukami a se vším příslušenstvím. A zadržalé úroky aby jemu dal, poněvadž jest toho gruntu požíval, a to ve dvú nedělech pořád zběhlých. A kněz farář těch gruntuov i s dědinami aby dotud užíval, dokudž osazen nebude a jemu s něho nebude placeno. Než když by osazen byl a plat jemu vycházeti bude, tehdy aby toho grunthu zase Jetřichovi postúpil. Než kdež kněz farář viní, chtě mieti na český groš vedle svolenie zemského, aby mu po polúkopí grošuov placeno bylo na sv. Havel a po polúkopí na sv. Jiří, tak aby byla kopa grošuov českých do roka: i jestliže chce z toho viniti a na český groš mieti, aby toho hleděl právem zemským. Pakli chce Jetřich těch gruntuov sám požívati, tehdy aby knězi faráři ten plat vydával. Actum fer. III. sancti Briccii anno domini MCCCCLXXXXVIII°.

Registra I. 284. b.

932.

Mezi Vilémem Henygarem a Jetřichem z Gutšteina o dluh za sirotky. 1498, 14. listopadu.

V té při mezi Vylémem Henygarem s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteyna strany druhé. Kdež týž Henigar vinil jest pana Jetřicha z šestnácti kop dluhu za plod, za sirotky Prostiborské. Proti tomu Ulický, poručník páně Jetřichóv, odpieraje mluvil jest, že je panu Jetřichovi dáno poručenstvie od krále JMti na těch sirotcích, ale že ještě skrze relátora to poručenstvie ve dcky vedle práva zapsáno nenie, než že o těchto suchých dnech najprv příštích to sobě dokonati chce, a když dokoná, což kolivěk za právo jest o dluziech, že se tak zachovati chce. Pan haithman JMt s raddú krále JMti o tom takto rozkázati ráčil: aby pan Jetřich konečně to poručenstvie na tyto suché dni najprv příštie podle dánie JKMti sobě podle toho relátora dokonal, a pan Jetřich, poněvadž dluhu od těch sirotkuov Henygarovi neodpierá, aby ve dvú nedělech po suchých dnech najprv příštích těch šestnáct kop Henygarovi zaplatil. Actum feria IV. post sancti Briccii anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 286. a.

933.

Mezi Kateřinou z Hostouně a Jetřichem z Gutšteina o dluh. 1498, 14. listopadu.

V té při mezi Katheřinú z Hosthúně s jedné, a mezi panem Jetřichem z Gutšteina strany druhé. Kdež táž Katheřina vinila jest téhož pana Jetřicha ze čtrmezcietma kop míšenských a ze dčberu ryb, kteréž jest smlúvú za sirotky páně Sezemovy dala Elžce z Skytal. A na to ukázala jest svědomie té smlúvy též Elžky. Proti tomu Ulický, poručník páně Jetřichuov, odpieraje mluvil jest, že jest ona dala na sobě právo ustáti o tu summu, a by byla dala to panu Jetřichovi znáti, že se jemu zdá, že by byl toho dluhu obránil. Proti tomu ona Katheřina pravila, že jest tu věc na pana Jetřicha vznesla, že jest dluh spravedlivý, a on že jest řekl, že to chce opatřiti a neopatřil. A při tom táž Katheřina vinila jest z sedmi kop, že by jí pan Jetřich řekl od chovánie dětí dáti. A na to ukázala svědomie, že by panu Jetřichovi byla toho cedule dána, a on že jest řekl, že to chce opatřiti a tomu dosti učiniti. Proti tomu Ulický odpieraje mluvil, že mu o těch sedmi kopách nic vědomo nenie. Pan haithman JMt s raddú krále JMti o tom takto rozkázati ráčil: Poněvadž pan Jetřich sirotčí statek od panie přijal jest a jej drží, a dluh jest spravedlivý těch XXIV kop, a ona že jest jej smlúvú zaplatila, aby on pan Jetřich těch XXIV kop ve dvú nedělí paní zase dal. Než což jest paní dala škodám přijíti pro těch XXIV kop, v tom aby sama hynula. A poněvadž jest také táž Katheřina o těch sedm kop pravila, že jest jí je řekl dáti, a ceduli jí na to psal, že jí dáti chce, a to jest Henygar vyznal, že jest tu ceduli jemu Henygar od panie nosil, žádaje od nie, aby jí těch VII kop pán dal podle toho psanie, a pan Jetřich že jest tu ceduli přijal, pravě, že jest o těch všech dluziech poručil; a Ulický proti té ceduli neodpieral, než pravil, že jemu o tom nic vědomo nenie, než žádaje, aby v tom opatřen byl, jestli to dosti za svědomie; i poněvadž panie sama praví a poněkud provedla jest, že jest jí pan Jetřich skrze ceduli ten dluh dáti přiřekl, a ceduli zase přijal, a Ulickému, poručníku jeho, o tom vědomo nenie: aby to na pana Jetřicha vznesl, a bude-li pan Jetřich té cedule odpierati, aby proti paní a jejiemu svědomí to zpravil před panem haithmanem v pátek o suchých dnech najprv příštích v šestnádctú hodinu, v kterýmž mu miestě pan haithman rozkáže na hradě Pražským. Pakli pan Jetřich té ceduli neodepře a nezpraví, tehdy aby těch sedm kop paní dal od téhož pátku ve dvú nedělí. Actum feria IV. post sancti Briccii anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 287. a.

934.

Mezi Šebestianem Hofmanem a Krištofem spolu s Wolfgangem Hofmanem o statek sirotčí. 1498, 14. listopadu.

V té při mezi Sebastianem Hofmanem s jedné, a Kristofem Hofmanem a Wolf-

gangem Hofmanem bratřími strany druhé. Kdež týž Sebastian vinil jest je Kristofa a Wolfganga, bratří své, že jest s nimi přestal na panu Kašparovi Šlikovi, což on mezi nimi o diely vypovie, že se tak zachovati mají, a že jest on pan Kaspar mezi nimi vypověděl, aby on Kristof ten statek na tré rozdělil vedle práva jich, a Sebastian aby měl vuoli sobě vzieti jeden diel podle cedule, jakož toho výpověď páně Kasparova šíře v sobě vykazuje. A podle druhé výpovědi, kterúž jsú učinili mezi nimi Heintz Griess z Menczes, haithman na Teplé, Andres z Liechtnsstaynu v Gruenaw, že jsú tomu také jemu dosti neučinili, jakož ta smlúva a výpověď jich šíře v sobě vykazuje. A na to ukázal jest ty obě smlúvě a výpovědi nadepsané. Proti tomu oni Kristof a Wolfgang odpierajíc mluvili jsú: Jest-li to za právo, poněvadž sirotek leth nemá, aby jemu měl diel dán býti, žádajíc, poněvadž jsú k tomuto právu přivedeni, aby při tomto právu zachováni byli, ukazujíc svědomie, že by sirotek vedle tohoto práva let neměl. Proti tomu on Sebastian skrze přietele pravil jest, že vedle jich práv léta jemu jsú přiřčena, a přes to že jsú jemu řekli a podvolili se diel jeho dáti dobrovolně. Tu pan haithman JMt s raddú krále JMti o tom takto nalézti ráčil: Poněvadž oni Kristof a Wolfgang dobrovolně se podvolili, že Sebastianovi bratru svému diel dáti mají, jakož páně Kašparova Šlikova smlúva v sobě to ukazuje, a také což mezi nimi Heintz Griess z Menczes a Andres z Lichtnssteynu vypověděli jsú skrze páně Šlikovo rozkázánie, i při těch obú smlúvách aby nadepsaní Kristof a Wolfgang Sebastiana bratra svého zachovali a cedule dielčí ve čtyřech nedělech pořád zběhlých položili, a Sebastian, přijma ty tři cedule, aby jim zase ve čtyřech nedělech dvě vrátil a sobě třetí s svým dielem aby nechal. A poněvadž v těch obú smlúvách a vejpovědech sirotek opatřen nenie, aby na svým dielu a statku do svých rozumných let nehynul, to pan Šlik a smluvce nadepsaní i s těmi súdcemi, kteříž na tom právě Loketským sedají, aby opatřili sirotka, aby na svým dielu a statku do let svých rozumných nehynul, a to hned po přijetí dielu jeho. Actum feria IV post sancti Briccii anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 288. b.

935.

Mezi Lickem z Ryzmburka a Bohušem Kostkou z Postupic o postavení služebníka. [1498, 14. listopadu.]

V té při mezi panem Lyckem z Rysmburka a panem Bohuší Kostkú z Postupic. Jakož jest pan Kostka pohnán, aby postavil pana Borše a Sudličku před panem haithmanem JMtí: i poněvadž týž pan Boreš nenie služebník páně Kostkuov, zdá-li se panu Lyckovi, muože jeho samého pohnati. A Sudlička má provésti, že na zemi nic nemá na den Svátosti najprv příští [12. dubna 1499].

Registra I. 290. a.

936.

Mezi Ebrlem z Mostu a Janem z Lobkovic o nezdržení smlouvy. 1498, 15. listopadu.

V té při mezi Ebrlem z Mostu s jedné, a panem Janem z Lobkovic a z Hassyštayna strany druhé. Tu kdež týž Ebrle vinil jest téhož pana Jana z nezdrženie smlúvy, že jest mu měl pán puojčiti CXXX kop na míšensko na sv. Jiří nynie minulý až do plného roku, že jest jich měl Ebrle užívati bez úroku, a přijma k sobě summu, že jest je měl pánu ujistiti. A při tom kdež jest pán na jeho čest sáhl, pravě, že by on, jsa jeho poddaný, nešlechetně nad ním činil, a že by jsa purgmistrem, vzal ceduli svěřenú z kněh městských, a že ten nářek měl jest jemu pán listem svým napraviti, anebo před panem z Roznberka, haithmanem královstvie Českého, a před panem purkrabí Pražským najvyššiem ústně na cti jeho mu napraviti. Proti tomu on pan Jan odpieraje pravil jest, že jest jemu chtěl té summy CXXX kop na sv. Jiří puojčiti, a že jest o to k němu slal dobré lidi, a on že jest jich přijieti nechtěl; a na to ukázal svědka dobrého člověka. A také pravě, že jest mu chtěl jeho čest napraviti a před měšťany že jest mluvil, že jest on té cedule nevzal, ale on že jest toho přijieti nechtěl. Tu pan haithman s raddú krále JMti o tom jest takto rozkázati ráčil: Poněvadž se pan Hassyšteynský k té smlúvě zná, aby těch CXXX kop Ebrlovi ve dvú nedělech puojčil, a Ebrle aby jemu je ujistil rukojmiemi hodnými, a když on summu přijme a ujistí, aby pan Jan jemu té summy až do roka u něho nechal ote dne puojčenie a toho ujištěnie. A kdež jest jej pan Jan nešlechetností nařekl a vzetím té cedule svěřené z kněh městských, a potom uptal se toho, že jest on nic nešlechetného neučinil a cedule té nevzal, a sám to pan Jan praví, i má na tom Ebrle podle té smlúvy přestati, poněvadž pan Jan toho naň nepraví, a že jest Ebrle tu nic proti své cti neučinil a žádný jeho z toho věčně nemá viniti, neb se jest zachoval, jako na dobrého člověka slušie. Actum feria V. post sancti Briccii anno etc. LXXXXVIII°.

Registra I. 290. b.

937.

Mezi Kateřinou z Jistebna a Alšem z Želenek o manskou věc. [1498, 15. listopadu.]

Mezi Katheřinú z Jistebna s jedné, a Alšem z Želenek strany druhé. Pan haithman s raddú krále JMti takto o tom rozkázati ráčil: Poněvadž jest pod páně Hassyšteynského manstvím ten man, kteréhož ona viní, aby pan Hassyšteynský súd manský svými many i ciziemi osadil konečně mezi nynějším časem a suchými dny postními, tu aby se mezi nimi o ty věci konec stal. Pakli by se toho od pana Hassyšteynského nestalo, tehdy aby pan Hassyšteynský i s svým manem a táž Katheřina též na den Svátosti najprv příští [12. dubna 1499] před panem haithmanem stáli, a tu kým sejde, bude též Katheřině povědieno, co činiti má.

Registra I. 291. b.

938.

Mezi Reginou od Hory a manželem jejím Jiříkem o otrávení. [1498, 15. listopadu.]

Což se Reginy od Hory dotýče, pan haithman ráčil odložiti té věci do suchých dní najprv příštích [19. prosince] na naučenie panské, a muž jejie s těmito přáteli jeho aby na ten čas také zde stál. Pakli by sám státi nemohl, ale aby ti přátelé s mocí od něho stáli, kteříž jsú nynie s ním, a táž Regina i s matheří svú má do toho času zde doseděti.

Registra I. 292. a. Srv. nález č. 930.

939.

Mezi Kunrátem z Gremheimu a Vratislavem z Mitrovic o nářek cti. [1498, 15. listopadu.]

Kunrát z Gremhaymu a Vratislav z Mitrovic a ze Mníšku. Mezi Kunrátem z Gremhaymu s jedné, a Vratislavem ze Mníšku strany druhé. Pan haithman JMt s raddú krále JMti takto o tom rozkázati ráčí: Poněvadž Kunrát sedí a beze lsti státi nemuož, z té příčiny té se pře mezi nimi odkládá až do Svátosti najprv příští [12. dubna 1499]. A to odloženie jemu Vratislavovi, poněvadž po své cti stojí, nemá nic ke škodě býti.

Registra I. 292. b.

940.

Mezi Alšíkem z Valče a Fremutem z Krásného Dvoru o ptaní katem po cti. 1499, 27. února.

V té při, kteráž jest mezi Alšíkem z Valče a Vidhostic, a Fremutem z Krásného Dvoru a v Buškovicích. Kdež jest Alšík vinil téhož Fremuta, že by se kathem po jeho cti ptal tu na Buškovicích i na Rúdnici, a že by k tomu on Alšík obeslán nebyl ani synové jeho ani přátelé jeho, a o to že jest rozpisoval duotklivě o Fremuthovi, že mu toho učiniti neměl. Proti tomu Fremuth odpieraje pravil, že jest se zachoval vedle rozkázánie pana haytmana, kdež pan haithman psal jemu, že na toho zločince Plzeňští i jiní práva žádají, aby naň právo pustil; a na to list ukázal páně haythmanuov. Pan haytman JMt se pány ráčil to vážiti takto a výpověď mezi nimi učiniti: Poněvadž jest Fremuth rozkázánie páně haythmanovo učinil a že se Fremuth sám od sebe na to netázal, než toliko jiní práva naň žádali, že jest tu Fremut nic proti Alšíkovi neučinil, co by učiniti neměl; a takové psanie Alšíkovo k žádné škodě Fremuthovi na jeho cti nemá býti. A také zase, poněvadž Alšík vedle zřiezenie zemského od žádného nenie k tomu obeslán, jemu to na jeho cti nemá také nic ke škodě býti, co jest ten zločinec pravil bez jeho přítomnosti. Actum feria IV. post dominicam Reminiscere anno domini etc. LXXXXIX°.

Registra I. 293. a.

941.

Mezi Sigmundem z Wartmberka, fojtem Hořejší Lužice, a purkmistrem a radou Zhořeleckou o dělání rybníků. 1499, 26. května.

V té při mezi panem Sigmundem z Wartmberka a z Dětčína, foythem Hořejšie Lužice, a purgmistrem a raddú města Gerlice, což se dělánie rybníkuov dotýče etc. Poněvadž král JMt ráčil jest prve rozkázati panu Děčínskému, aby těch rybníkuov přestal dělati až do rozsudku a do rozeznánie, a JKMt ráčil o to rok složiti před pana haithmana královstvie Českého o těchto suchých dnech letničních nynie minulých, aby týž pan Děčínský i také Gerličtí stáli se všemi potřebami. Tu Gerličtí jsú přijeli a stáli k roku položenému, ale pan Děčínský státi jest zanetbal. I pan haithman JMt se pány raddú krále JMti slyšev žalobu Gerlických, takto jest o tom rozkázati ráčil: aby Gerličtí starodávnieho drženie svého užívali jako prve bez překážky páně Děčínského dotud, dokudž by z toho právem neb rozsudkem vyvedeni a rozsúzeni nebyli. A v tom oboje strany aby proti sobě pokoj zachovávaly a nižádnú mocí na se nesahaly. Actum Prage dominica die post sancti Vrbani anno domini MCCCCLXXXXIX°.

Registra I. 293. b. Srov. výpověď č. 920.

942.

Mezi Janem Merklínským a Jetřichem Šenkem o bitvu. 1499, 1. října.

V té ruoznici, kteráž jest mezi Janem Merklínským s jedné, a Jetřichem Šenkem strany druhé. Stojiec obojí [a] jsúc pohotově, puokudž dobrým přileželo, žádali pana haithmana královstvie Českého na miestě krále JMti za dvuor. Pan haithman JMt i se pány seznav, že jest ta ruoznice mezi nimi z lehkých řečí a příčin přišla, kdež žádný jeden druhému řečí ani ničímž na jeho čest ani dobrú pověst nesáhl jest, žádal jest na obú stranú na miestě JKMti, aby každá strana dva přietele vydala, kdež JMt sedie na tom se pány i s přáteli od nich s uobú stranú k tomu vydanými. Kdež jsú to panu haithmanu JMti i pánóm a přátelóm v moc dali, takto mezi nimi vypovědieti ráčil: že neznaje toho žádné hodné příčiny, aby se jim ta bitva dopustiti měla, že ji zdvihá a v nic obracie; a viděv od nich, že se k tomu oba dva měla jako dobří lidé tomu dosti učiniti, puokudž jsú byli spolu namluvili, a skutečně se k tomu měli, chtiec konati, jako dobrým příslušie, kdežto pan haytman JMt i se pány o každým jednom z nich to věří, že by se směl bíti i všecko učiniti, což dobrému rytieřskému člověku příslušie. A tato výpověď že má býti každému z nich bez újmy na jeho cti a dobré pověsti na budúcie časy, poněvadž jsú se k tomu ke všemu měli a hotovi byli, jako na dobré lidi příslušie. Actum feria III. post [sic] Remigii anno etc. LXXXXIX°.

Registra I. 294. b.

943.

Mezi Sigmundem z Wartmberka, fojtem Hořejší Lužice, a měšťany Zhořeleckými o dělání rybníků na boru Zhořeleckém a o jiné různice. 1499, 7. října.

V té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi panem Sigmundem z Wartmberka a z Dětčína, foythem Hořejšie Lužice, s jedné, a purgmistrem a raddú města Gerlice s strany druhé, což se dotýče dělánie rybníkuov na Gerlickým boru i také jiných ruoznic, kteréž jsú mezi nimi obapolně byly. Poněvadž ty věci mezi nimi skrze pana Henrycha z Plavna, foytha Dolejšie Lužice etc., přátelsky srovnány a smluveny jsú, a králem JMtí, pánem naším najmilostivějším, ta smlúva a srovnánie jest přijato, oblíbeno i potvrzeno; kdež JKMt poznav, že měštěné Gerličtí k tomu boru od ciesaře Karla i od jiných królóv Českých a kniežat Gerlických slavný paměti k užívání mnohých puožitkuov a duochoduov starodávné výsady, privilegia a spravedlnosti mají, kterýchžto duochoduov a užitkuov od dávných leth předešlých v držení a užívání byli jsú, a nynie také skutečně je drží a jich užívají, ráčil jest také při tom ten Gerlický bor z příčin hodných a slušných témuž městu Gerlici k věčnosti dědičně připojiti a dáti na věčnost, jakož list od JKMti pod pečetí JKMti týmž měšťanóm Gerlickým na to daný to všecko v sobě v širokých slovech držie a zavierá. I prosili jsú nadepsaní purgmistr a radda města Gerlice skrze některé spolupřísežné své na to od sebe vyslané urozeného pána, pana Petra z Roznberka, haythmana královstvie Českého etc. JMti, poněvadž ty ruoznice mezi nadepsaným panem Sigmundem z Wartmberka foithem etc., a mezi měšťany Gerlickými z zvláštnieho rozkázánie JKMti skrze pana haithmana JMt před súdem komorním zde na hradě Pražském slyšány jsú, a o těch věcech v registřích královských prve některé jednánie a rozsudci jsú zapsáni, poněvadž již ty věci, jakož svrchu dotčeno jest, mezi nimi srovnány a smluveny jsú a JKMtí oblíbeny a potvrzeny, a ten Gerlický bor se vším jeho příslušenstvím purgmistru a raddě i vší obci téhož města královským obdarováním dán a k věčnosti připojen jest, aby pan haythman JMt ten list královský i také při tom list nadepsaného pana Sigmunda foytha etc., kteréž jsú tu skrze viery hodný vidimus okázali, pro lepší paměť k věčnosti trvající v registra královská vepsati rozkázati ráčil. Tu pan haythman JMt té věci dostatečně porozuměv, poněvadž ta ruoznice mezi svrchupsanými stranami k konečnému srovnání přivedena jest skrze smlúvu svrchu dotčenú, kteráž jest od JKMti přijata, oblíbena a potvrzena, a svrchu dotčeným Gerlickým borem JKMt to město Gerlici obdařiti jest ráčil, tu věc sobě také JMt jakožto haythman královstvie Českého na miestě JKMti oblibuje, k prosbě a k slušné žádosti nadepsaných měšťan Gerlických to jest učiniti ráčil, a svrchu dotčený královský list i také páně Sigmunduov foythuov etc. v královská registra pro lepší paměť na věčný časy trvající vepsati jest rozkázal, kteřížto listové slovo od slova v německém jazyku znie takto:

Wir Wladislaus von gots gnaden in Hungern, Beheim, Dalmacien, Croacien, Ramen, Seruien, Gallicien, Lodomirien, Comanien, Bulgarien etc. konige, marggraue zw Merhern, herzoge zu Lucemburg vnd in Slesien, marggrauen zu Lausitz etc. bekennen offenlich vor menigklich, das wir dem edlen Sigmunden von Wartmberg awf Tetschen, obristem schenkhen des konigreichs zu Behmen vnd landuoite in Ober-Lausitz, vnserm lieben getrewen, awf seine bethe erleubet vnd zugelassen haben im vnd nachkomenden voiten vnsers marggrauethumbs Ober-Lausitz zu nutze vnd kunftiger besserung etliche teiche awf vnser landisheiden daselbst, die Gerlitzische heiden genant, zu bawen vnd anzufahen. Vnd als sich vns burger vnd gemeine stat Görlitz des beswert bedaucht, das wir dem wolgeboren Petern von Rosenberg, hawbtmanne vnsers konigreichs Behmen, entpholhen, die sache mit vnnserm rathe, herren vnd ritterschaft doselbst, zu uerhoren vnd zu entscheiden, sodann vns burger der genanten vnser stat Gerlitz in verhorung der sachen vor gemeltem vnnserm hawbtmanne vnd rathe, durch kaiserliche, konigkliche vnd fürstliche briue, auch andere glaubwirdige kuntschafte genueglichen angezaigt, beweist vnd awsgefürt haben, des in der durchleuchtigiste furste, herre Karell, Romischer kaiser vnd könig zu Beheim, vnser forfar löblicher gedachtnus, aus besonndern gnaden und fürgehender fürstlicher freiheit die gebrauchunge der hölzer inn vnser landesheiden doselbst, die Gerlitzische heiden genannt, zu vnser stat Goerlitz vnd irer einwoner notdurftigen bewen verlihen hat; auch das etwann die von Pentzig anfengklichen von konig Johann seliger gedechtnus awf ytzt gemelter vnser heyden zu leblichem lehen erworben vnd in lehen vnd geruglichen geweren hergebrocht haben, die dörren holtzer, stehnde oder legende, die este der abgehawen bewme, die mastunge mit wisen, wassern, lachen, den wolen genant, zusambt dem dritten tayle des einkommen von den newen eckhern, die darawf gemacht wurden, eisenstein, honigzins vnd jagt; sunderlich auch das solche teuche ane verletzunge vnd mergklichen obebroch angezeigt irer gerechtigkeit nicht kennden gebawet nach gehalden werden, vnd das dieselbige heyde durch vnmessige abehawung des bawholtzes, wiewoll mit kleinem gnyss vnnser ambtleute treffenlichen vorwüstet vnd geringert wurde, so das auch darawf durch obgedachten vnsern hawbtman vnd rath zu rechte erkannt wnd awsgesprochen, das die genant vnser stat Görlitz in besitzung vnd geruhlicher gewer derselbigen irer angezaigten vnd beweisten gerechtigkeit bleiben solle. Dieweile sie durch ein orteil vnd rechtlich erkenntnus nicht daraus gebracht wirt, hat der gemelte vnser lantuoit vnd lieber getrewer Sigmund von Wartmberg in bedacht desselbigen und awf frmitlichen vortracht, so der wolgebornne Heinrich, des heiligen Romischen reichs burggraue zu Meissen, graue zum Hartenstein, herre von Plawen, vnsers marggrauethumbs in Nider-Lausitz landuoit, vnser rath vnd lieber getrewe, zwischen im vnd vnsern burg[ern] zu Görlitz begriffen, soliche seine angefangene teichbewe genntzlichen nachgelassen vnd awf vns wolgefallen bewill[iget], das dieselbigen vnser burger die angezeigten heiden mit allen vnd ytzlichen nutzen gnyssen vnd einkomen zu tun vnd zu lassen, zu sich brengen vnd vor das einkomen, so er vnd seine forfarn darawf gehabt, im vnd seinen nochkomen voyten in Ober-Lausitz einen ewigen jarzins awf gemeiner vnser stat Görlitz einkomen vorschreiben solden. Förder haben vns die burger der mehrgenannten vnser stat Gerlitz glaubwirdig angezeiget, das die gemelten von Penzig vber vorberurte erbliche gerechtigkeit, die sie, als oben bemelt, anfengklichen von konig Johann awf der ganntzen vnser landissheiden, die Gerlitsche heide genant, erworben vnd in geruglichen geweren hergebrocht, ein stuckhe derselbigen heiden von der kleinen Tschirne bys an des von Hackhenborn grenitz, welhs man nw die Penziger heyde nennet, mit allen vnd ytzlichen nutzen, gnyssen vnd einkomen, so nach vnsern vorfaren,

konigen zu Behmen vnd hertzögen zu Görlitz, doran zugestanden, als ein pfandt vor seine namhaftige summe geldes in verschreibung erlanget vnd an sich gebrocht haben. Vnd haben vnns iren naturlichen erbhern vnd könig diemuetigklichen angeruffen vnd gebeten, nachdem wir in vormals alle dise oben berurte begnadungen vnd gerechtigkeit, die sie von gedachtem kaiser Karlen hergebracht vnd mit dem guete Pentzig von gemeltenn von Pentzig gekawft, gnedigklichen vorlihen, confirmiret vnd bestetiget hetten, das wir in vnd vnser stat, arm vnd reich daselbst, zu besserung die obgenannten heyden zwüschen den beyden Tschirnen gelegen, die nach die Gerlitzische heyde genant wirt, zusambt dem stuckhe von der cleine Tschirnen byss an des von Hackenborn grenitz, welhs man nw die Pentziger heyde nennet, mit allen vnd ytzlichen nutzen, gnyssen vnd einkomen aws bsonnder vnser gnad gnedigklichen geruchten erblichen zu leyhen vnd zu geben, inne zu haben, zu besitzen vnd nützlichen zu gebrauchen. Des haben wir angesehen solich ire fleissige vnd diemuetige bethe, auch die obgemelde ire manchfeldige gerechtigkeit, so sie allgereit doruffen gehabt, vnd darbey betrachtet ire stete trewe dinste, die sie vns vnd vnsern vorfaren königen vnd der cron zu Behmen offte vnd dickhe willig vnd nützlichen getan vnd furbas mehr tun sollen vnd mögen, vnd haben in darumben mit wolbedachtem muete, rechter wissen vnd zeitigem rathe vnserer edlen vnd lieben getrewen vnser cron zu Behmen die vorgemelten heyden, zwuschen beyden Tschirnen gelegen, die nach die Gerlitzische heyde genant wirt, zusambt dem stuckhe von der cleinen Tschirnen byss an des von Hackenborn grenitz, welhs man nw die Penziger heyde nennet, mit allen vnd ytzlichen iren nutzen, gnyssen vnd einkomen gelihen, gereicht vnd gegeben, leihen, raichen vnd geben in dieselben in craft dis briues von Behemischer konigklicher macht vnd als ein hertzog zu Gorlitz, furbass mehr zu ewigen zeiten erblichen inne zu haben, geruglichen zu besitzen vnd zu gebrauchen mit grunth, bodem, holtz, eckhern, weyden, wisen, wassern, wasserleufften, lachen, sehn, teuchen, teichsteten, fysschereyen, mölen, molsteten, hemmern, hemmersteten, eysen-steine, zinsen, forste, czeydl, weiden, wiltpanen, gerichten, rechten vnd allen andern nutzen, einkomen, zugehorungen vnd gerechtigkeiten, wie die namen gehaben mogen, zw allen reynen vnd grenitzen, wie die vor alders gelegenn vnd vns als einem konige zu Behmen vnd herzogen zu Görlitz zugestannden haben, nichtz hyndan gesatzt. Also das sie allenthalben damit, alls mit anderm irem eignen erbguete, nach iren besten erkenntnus in selbst vnde vnser stat Görlitz zu guete vnd besserung handeln, thun vnd lassen mogen, von vns vnd vnsern nachkomen, königen zu Behmen, iren ambtleuten vnd sunst von menigklich vngehyndert. Wann aber vnsere vnd vnser forfaren konigen zu Behmen lantuoite in Ober-Lausitz der vorberurten Görlitzischen heyden, so vil vns daran zugestannden, ambthalben gebraucht vnd genossen haben, vnd womit derzeit wir oder vnser nachkomen, könige zu Behmen, das stucke von der cleinen Tschirnen bis an des von Hackenborn grenitz, welhs itzt die Pentziger heyde genant wirt, gelöset hetten, desselbigen auch gleichermasse hetten gnyssen vnd gebrauchen mogen: erkennen, setzen vnd wellen wir, damit vnserm ambt vnd voite daselbst kein abebroch geschehe, das darkegen vnd zu ainer gnügsamen widerstattung obgedachte burger, die nw sein oder zukunfftig werden, aws gemainer vnser stat Gerlitz gnyssen vnd einkomen vnserm voite daselbst, der itzt ist oder in künnfftigen zeiten sein wirdet, verschreiben vnd alle[zeit] jerlichen awf sand Michelstag richten, geben vnd bezallen sollen fünffzig reynisch gulden jarliches zinszes. Vnd wiewol der obgenant vnser vorfar, kayser Karel, seliger gedechtnus, durch ein sonnder privilegium der genanten vnser stat Görlitz gegeben, das einkomen der voitey daselbst seiner koniglichen maiestat, dem königreich vnd der crohn zu Behmen eingelebet vnd vnscheiden-

lichen vereiniget hat, also das es von dem selbigen königreich vnd der cron zu Behmen nicht solle abgeglidert, entpfremdet, gescheiden oder yemants vorliehen, befolhen, vorsatzt, verkawft oder verwechselt werden; demnach dieweil wir dise widerstattung vor genugsam vnd vberflussig erkennen, vnd vff das die burger der egenanten vnser stat Görlitz die vorberürten heyden vor solicher vnmessigen abehawhung des bawholczes vnd schedlichen brenden, als sich mit irem grossem schaden bysher manfeltigklichen begeben, dester statlicher verhueten vnd bewaren mögen; auch damit sie derhalben hinfür wider mit vnserm vnd vnser nachkomen könige zu Behmen lantuoiten in Ober-Lausitz noch sunst mit imands in irrung, vnwillen vnd widerwertigkeit, als dissmals mit obgemeltem vnserm voite Sigmunden von Wartmberg gescheen, komen bedorffen, haben wir mit wolbedachtem muete, rechter wissen vnd guetem rate vnser edlen vud lieben getrewen aws Behemischer königklicher macht angezeiget priuilegium, sovil dise vorwandelunge betrifft vnd nicht weiter, awfgehoben, heben das auf hiemit gegenwirtiklichen vnd wellen, das solh nach kein ander vnser vorfaren konige zu Behmen vnd hertzogen zu Görlitz priuilegium, ordenung vnd geschefte diser vnnsere geben eynigerley verhynderung, obebroch oder schaden brengen sulle, sonder wir bekennen, setzen vnd wellen, das die gemelten vnser burger vnd gemeine stat Gorlitz bey diser vnser geben geruglichen sollen beleiben, vnd das ein yetzlich vnser vnd vnsere nachkomen, könige zw Behmen, voit in Obir-Lausitz an vor berurten jarzinse, den wir vor gnugsame vnd vberflussige widerstattunge erkennen, benuegig sein vnd sie in keinen wege hoher anziehen, besweren noch in einigen inhalt daran thun soll. Yedoch wellen wir vns, vnsern nachkomen, königen zu Behmen, vnd iren voiten in Obir-Lausitz, so die selbst jagen wellen, frey jagt vff allen vorberurten heyden furbehalten haben mit dem bescheyde, das wir noch sie nymandes fürder darauf zu jagen irlauben nach zulassen. Vnnd darumb gebieten wir allen vnd ytzlichen, dem ytzigen vnd zukönnftigen voiten in Obir-Lausitz, sunst auch allen vnsern vndertanen, die von Görlitz an diser vnser begnadung vnd gab wenig nach vil zu betrueben, darein nicht zu halden, daran wider vorhyndern, ze vorgeweldigen, sunst auch nymanden zu tun gestatten, sunder dabey hanthaben, schutzen vnd schirmen vnd hieran kein anders ze thun bey hechster vnser straff vnd vngenad meydung. Des zw vrkundt haben wir vnser königklich insigill hieran hengen lassen. Geben zw Ofen an mittichen vor Bartholomei, des heiligen zwelfboten,*) nach Cristi geburt vierzehen hundert vnd in dem newnvndnewntzigisten, vnser reiche des Hungrischen im newnten vnd des Behemischen in acht vnd zweyntzigisten jaren. Ad relationem magnifici domini Johannis de Schellenberg, regni Boemie cancellarii supremi.

Wir Sigmund von Wartmberg, herre zu Tetschen, des konigreichs Behmen obrister schenk, der Sechs Lande vnd stete, Budissen, Görlitz, Zittaw etc. voit, bekennen in disem vnsern offen brieffe allen, die en sehen, hören oder lesen, das wir awf gönnst vnd zulassen des durchleuchtigisten, grosmechtigisten fürsten vnd herrn, herrn Wladislawen, zu Hungern vnd Behmen etc. konigen, vnsers allergnedigisten herrn, vns und vnsern nachkomen, lantvoiten in Obir-Lausitz, zu guete etzliche teiche vf der Görlitzschen heyden zu bawen angefangen; vnd nachdem die ersamen burgermaister vnd rathmane der stat Görlitz in rechtlicher verhorung der sachen vor den edlen wolgebornen hern Petern von Rosenberg hawbtman vnd andern herren vnd ritterschaft der cronn zw Behmen durch kaiserliche, konigliche vnd fürstliche briefe, auch durch ander glaubwirdige kuntschafft angezaygett, das die gebrauchunge des bawholtzes darzu, das dörre holtz stehnde vnd legende, die este abgehawner bawme, die

*) 22. srpna.

mastunge, wesen, wasser, den dritten teyl des einkomens von den newn pflantzungen, honigzinse, eysenstein vnd jaget awf derselbigen heiden zwüschen den beyden Tschirnen vnd auch vff dem stucke von der cleinen Tschirnen bis an des von Hockenborn grenitz, das nw die Petsche heiden gnannt wirt, en vnd gemainer stat zustehet, auch das solhe angefangne teiche one verletzunge vnd abbruch der selbigen irer zustendigen gerechtigkeit nicht konden volbracht, nach mit wasser angelassen vnd gehalden werden, das vns der edle vnd wolgeborne herr Heinrich des heiligen Romischen reichs burggraue zu Meissen, graue zu Hartenstein, herre von Plawen, in Nider-Lausitz lantvoit, mit gemelten burgermaister vnd rathmannen angezeigter tewch-bew irrungen vnd gebrechen halben guetlich entscheiden vnd vereyniget hat der massen, das sie vns vnser darlegen getaner bewh nach reisenkost vnd zerung widerstatten, vnd sofern sie is an der königklichen maiestat, vnserm allergnedigisten herrn, erlangen mechten, hynfür zw ewigen getzeiten derselbigen heyde mit allen nutzen vnd gerechtigkeiten erblichen genyessen vnd gebrauchen solden, jedoch das sie vns vnd vnsern nachkomen, voiten in Ober-Lausitz, zu voller erstatung des einkomens, so sie bisher vff vorberurter heyden gehabt oder hinfür haben mochten, funffzig reynische gulden jerlicher zinse richten, geben vnd bezallen sollen, awf das hinfür angezeigter heyden halben zwuschen vns, vnsern nachkomen voiten vnd der stat Görlitz solh gezencke vnd widerwertigkeit, als itzt gescheen, nicht erwachse. Dieweil dann die konig-kliche maiestat, vuser allergnedigister herr, solhen entscheid zugelassen, bewilliget, vnd darawf dem gemelten burgermaister, rathmannen vnd gemeiner stat Görlitz die vorberürte Gorlitzische heiden zwuschen den beyden Tschirnen vnd das stucke von der cleine Tschirnen bis an des von Hackenborns grenitz mit allen vnd ytzlichen nutzen, geniessen vnd einkomen erblichen verlyhen vnd gegeben hat, haben wir auch ambts halben solhe gobe mit allem mit inhalde des königklichen briefes darüber ausgangen, den wir gesehen, gehort vnd gelesen haben, an-genomen vnd bewilliget; vnd nach dem durch dise verwandelunge vnd gnugsame wider-stattunge des einkomens der voite das ambt vns vnd vnsern nachkomen, voiten in Obir-Lausitz, nicht geringert, sonder gebessert wirt, wollen wir auch die gedachten burgermaister, ratmanne vnd gemeine stat Görlitz bey solher geben inhalts des konigklichen briefs daruber gegeben geruglichen bleiben lassen vnd vnsers vermogens sie darbey trewlichen schutzen vnd hanthaben. Doch so wollen wir vns als einem voite vnd nachkomen voiten awf den benannten heyden freye jaget, wenne vnd welhe zeit vns ader en das ebend, vorbehalden haben, nach laut des koniglichen lehenbriefs daruber awsgegangenen. Zw vrkunde haben wir egedachter Sigmund von Wartmberg etc. vnser insigel an diesen brief wissentlich lassen henngen. Der geben ist nach Cristi vnsers hernn geburt viertzehen hundert vnd im newn vnd newntzigisten jare mitwoch nach Mauricii.*)

Actum in arce Pragensi secunda feria post sancti Francisci anno domini mil-lesimo quadringentesimo nonagesimo nono.

Registra I. 295. b. Srv. vejpovědi č. 920 a 941. *) 26. září.

Rozsudkové k roku Svátosti [1. května] MD za urozeného pána, pana Jana z Janovic etc., najvyššieho purkrabie Pražského, a pana Albrechta z Leskovce, podkomořieho královstvie Českého.

944.

Mezi opatem kláštera Kladrubského a Burianem Muckovským z Švamberka o úrok faráři. 1500, 2. května.

V té při mezi knězi . ., opatem kláštera Kladrubského s jedné, a Buryanem Muckovským z Švamberka s strany druhé. Kdež týž opat sám od sebe pohnal téhož Buryana, že nedá lidem svým dávati úroka celého faráři jeho Kladrubskému. Proti tomu on Buryan odpieraje pravil, že jest jej on kněz opat sám toliko od sebe a ne ode všeho konventu téhož kláštera pohnal, žádaje pánuov JJMtí v tom za opatřenie vedle práva. Tu létha MD v sobotu den sv. Zygmunda Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti [takto vypovídají]: Poněvadž on kněz opat nadepsaný sám toliko od sebe a ne jménem a ode všeho konventu kláštera Kladrubského pohnal jest, z té příčiny ten puohon zdvihají.

Registra II. b. list A. 1. a.

945.

Mezi Kateřinou z Rohatic a Janem Vlašímským z Cimberka o přiřčení peněz. [1500, 2. května.]

V té při mezi Katheřinú z Rohatic s jedné, a Janem Vlašímským z Cymberka s strany druhé. Kdež táž Katheřina puovod pohnala jej Jana, i v žalobě vinila z přiřčenie padesáti kop gr., a na to vedla jest svědky, kteříž též o padesáti kopách svědčí. Proti tomu on Vlašímský odpieraje pravil, že Elška z Rohatic, sestra již pověděné Katheřiny, jsúc s ním v při, propustila jest jej z puohonu, a také že s ní o to rozsudek má, jakož vajpisové z desk, kteréž ukazoval, to v sobě zavierají. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž se to propuštěnie puohonu u desk nic této Katheřiny nedotýče, z té příčiny dávají jie Katheřině podle jeho Vlašímského přiřčenie a seznánie svědkuov k těm padesáti kopám za právo, a ty aby jí on dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých.

Registra II. b. list A. 1. a.

946.

Mezi Annou z Rohatic a Janem Vlašímským z Cymberka o přiřčení. 1500, 2. května.

Item Anně z Rohatic proti témuž Vlašímskému o túž věc a o takovúž sumu L kop dáno jest za právo v táž slova ut supra.

Registra II. b. list A. 1. a.

947.

Mezi Jiříkem Malešovským z Hustiřan a Eliškou Králickou z Krsovic o nářek cti.
1500, 2. května.

Létha božieho tisícieho pětistého v sobotu den sv. Zygmunda páni JJMti na plném soudu komorním ráčili rozkázati zapsati: Jakož Jiřík Malešovský z Hustiřan dává vinu Elšce Králicské z Krsovic, že Jan Barchovský na mučenie pravil jest na ni, že jest jej ona na to navedla, aby Malešovskému zámek jeho vypálil a jej nožem zabil. Ona odpierajíc pravila, že jí ten Barchovský jejie cti odsvědčiti nemuož, než on Malešovský že jest ji Elšku jímal, chtě ji šacovati a svú vuoli s ní mieti. Tu Jan z Janovic, najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto sú o tom rozkázati ráčili: Poněvadž jest Václav Králicský z Krsovic za ni za Elšku přiřekl, že ji na sv. Martina najprv příštieho [11. listopadu] před pány JJMt do komornieho soudu postaviti má, v tom času on Malešovský aby se na to jinak ptal, a doptá-li se čeho, že páni JJMt budú věděti, co z toho učiniti mají. A jakož ona Králicská skrze přietele svého pravila, že jest ji jal, chtě ji šacovati, že on Malešovský to jest dobře učiniti mohl, ji jíti a potom se ptáti, jakž jeho potřeba ukazovala, ne aby ji šacoval, i v tom jest proti své cti nic neučinil. To zapsáno létha MD v sobothu den svatého Zygmunda.

Registra II. b. list A. 1. b.

948.

Mezi kostelníky a osadou sv. Mikuláše Starého Města Pražského a Jiříkem Pardubským z Miletínka o nezdržení smlouvy. 1500, 2. května.

V té při, kdež kostelníci a osada svatého Mikuláše Starého města Pražského pohání Jiříka Pardubského z Miletínka z nezdrženie smlouvy, provodíce to svědomím, že k jich faře a k kostelu tu u sv. Mikuláše podle smlouvy mezi nimi učiněné pět a XL kop gr. míšenských jest povinovat dáti. Proti tomu on Pardubský odpieraje pravil, že nemá odkud těch peněz dáti, než když by penieze od pana Pernšteynského, kteréž mu za Pardubice dáti má, dány byly, že by je dáti chtěl, a že jest tak s nimi smlouvu měl. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský etc., a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto vypověděli a svrchupsaným osadním vedle jeho Pardubského podvolenie a podle vyznánie svědkuov dávají za právo; a on Pardubský aby jim osadním k svrchupsanému kostelu svatého Mikuláše těch pět a XLti kop gr. míšenských dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, poněvadž jest toho nikterakž neprovedl, by tepruv z těch peněz od pana Pernšteynského dáti měl. Stalo se létha a dne ut supra.

Registra II. b. list A. 1. b.

949.

Mezi Bohuslavem ze Sedlce a Janem Petružilkou o nevydání vepřův. 1500, 2. května.

Jakož Bohuslav z Sedlce pohnal Jana Petružilku, měštěnína Menšieho města Pražského, z nevydánie vepřuov podle obdarovánie krále JMti etc. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti: Poněvadž ta věc krále JMti a majestátuov se dotýče, JJMt ten puohon zdvihají, aby sebe právem zemským podle svolenie zemského hleděli, poněvadž krále JMti v zemi nenie. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 2. a.

950.

Mezi Jetřichem Vrbickým a Oldřichem Šatavou z Újezda o dluh. 1500, 2. května.

V té při, kdež Jetřich Vrbicský pohnal Oldřicha Šatavu z Újezda z osmi kop gr. míšenských. Tu on Šatava maje státi, poručil Janovi Červenkovi listem; kterýžto Červenka pověděl, že má list od téhož Šatavy mocný, aby na jeho miestě k soudu státi a jeho pře hájiti mohl. Proti tomu Jetřich puovod odpieraje pravil, že ten list ne proti Jetřichovi, ale proti Jiříkovi svědčí, prose pánuov JJMti v tom za opatřenie podle práva. Tu Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce etc. se pány a raddami krále JMti: Poněvadž ten list mocný ukazuje proti Jiříkovi a ne proti Jetřichovi, z takové příčiny dávají jemu Jetřichovi proti Oldřichovi Šatavovi pohnanému k těm osmi kopám gr. míšenských, o kteréž jest pohnal, za právo stané, poněvadž i puohon i list mocný na Jetřicha a ne na Jiříka ukazují. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 2. a.

951.

Mezi Václavem z Klenče a Ludmilou z Rismburku o rukojemství. 1500, 2. května.

V té při, kdež Václav z Klenče pohnal Lidmilu z Rysmburka, vině ji z toho, jakož jest dal za Václava Homúta muže jejieho sumu peněz v rukojemstvie, o kterúž se škodu táhne k statku jeho, kterýž jest po něm zuostal přes věno jejie, totižto na polovici nábytkuov a k tomu na obilé všecko, a on má již právo toliko k polovici těch nábytkuov, že jemu drží druhú polovici, a to obilé chtiec také bráti etc. Proti tomu ona odpierajíc mluvila, že v věně statek muže svého drží, a že jie věno i na svrchciech i na polovici nábytciech svědčí, a polovici nábytkuov že jest sirotčí. A ona že ty sirotky u sebe chová, a oni že žádných poručníkuov nemají, a on také že žádného dluhu neprovozuje a statek sirotčí mieti chce. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto vypoviedají: Poněvadž on Václav pohání, chtě

mieti statek sirotčí, a dluhy neprovedl ižádné, a sirotci poručníkuov nemají, by měli nač živi býti, z té příčiny ona Lidmila nenie povinna jemu Václavovi puovodovi toho statku sirotčieho vydati. Stalo se létha MD v sobotu den svatého Zygmunda.

Registra II. b. list A. 2. b.

952.

Mezi Janem z Gutšteina a Henrychem z Einsiedle o majestát na dobývání rudy. 1500, 2. května.

V té při mezi Janem z Gutšteyna s jedné, a Henrychem z Eynzydle s strany druhé. Kdež týž Jan témuž Henrychovi dává vinu, že sahá Ottovi hutníku jeho, kdež rudy dobývají etc., tak jakož puohon a žaloba šíře svědčí. Proti tomu Henrych z Eynzydle odpieraje pravil, že mu odpoviedati povinovat nenie, poněvadž se majestátuov královských dotýče. Tu Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce etc. se pány etc. ten puohon zdvihají, aby sebe hleděli právem zemským podle obecného nálezu, poněvadž krále JMti v zemi nenie. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 2. b.

953.

Mezi Janem Sádlem z Kladrubec a Mikulášem Ježovským z Lub o úkladnou vraždu. 1500, 4. května.

V té při, kdež Jan Sádlo z Kladrubec pohnal Mikuláše Ježovského z Lub, vině jej z mordu, že jest bratra jeho v mierné a pokojné zemi na svobodné silnici a proti právu úkladně zamordoval. Při tom od sebe, od syna bratra svého i ode všech přátel jeho pánuov JJMtí žádaje, aby naň jakožto na mordéře právo puštěno bylo. Proti tomu Ježovský odpieraje pravil, že jest se násilí svému brániti musil, odvolávaje se na soud a právo zemské. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti, vážíce pilně tu věc, i že se tak znamenitého mordu dotýče, JJMt té pře až do suchých dní letničních najprv příštiech [10. června] odkládají, že to na pány v soudu zemském vznésti chtí a s nimi to rozvážiti a vyhledati mají, k kterému soudu taková věc, k zemskému-li čili k komornímu slušeti má. A když ta věc bude rozvážena, tehdy obojím stranám při tom času to oznámeno a povědieno bude, k kterému právu a soudu budú mieti státi. A k kterémuž koli soudu Ježovskému ukázáno bude, tu má k tomu státi a dostáti. Než toto JJMt rozkazují, aby on Ježovský hned uručil vedle obecného nálezu, poněvadž se mordu dotýče, aby stál a dostál před právem k rozsudku, a základ mu menují pět seth kop gr. českých. Však toto uručenie všem právóm bez újmy a pohoršenie býti má. Stalo se létha MD v pondělí před svatým Floriánem.

Registra II. b. list A. 2. b. Při tomto nálezu po straně připsáno jinou rukou: Léta MDI. v sobotu po svatém

Jiří [24. dubna] obesláni sú rukojmie za Mikuláše Ježovského pod základem pět set kop gr. českých podle zněnie nálezu tohoto, menovitě tito: Buryan, Břeněk, Jan a Zdeněk bratří Ježovští z Lub a na Střeziměři a Purkarth z Zálezl a v Kydlinech, aby jeho Mikuláše Ježovského před pány a vladykami soudu zemského postavili, a to ten úterý ihned po suchých dnech letničních najprve příštích [8. června 1501], aby stál a dostál k témuž soudu, poněvadž se ta věc mordu dotýče."

954.

Mezi Ctiborem z Chřenovic a Hanušem Bucským z Warnsdorfu o dluh. 1500, 4. května.

Jakož Ctibor z Chřenovic pohnal Hanuše Bucského z Warnsdorfu z osmi kop gr. českých: poněvadž on Hanuš i své i po bratru manstvie má, z té příčiny páni JJMt ten puohon zdvihají, aby ho on Ctibor na právě manském hleděl, poněvadž ten dluh na listech nenie. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 3. a.

955.

Mezi Eliášem z Častrova a Mikulášem starším Trčkou z Lípy o otevření věrné ruky. 1500, 4. května.

V té při, kteráž jest mezi Eliášem z Častrova s jedné, a Mikulášem starším Trčkú z Lípy a z Vlašími s strany druhé. Jakož Zygmund Bareš z Kamenice, mocný téhož Eliáše poručník registry komorními zapsaný, na miestě téhož Eliáše vinil jest jej Mikuláše Trčku z věrné ruky, pravě, že jemu a manželce jeho on Eliáš svěřil domu a vinice v Starém městě Pražském, statku svého. A na to ukázal list jejie Trčkové pod jejie a jiných dvú dobrých lidí pečetmi, kterýžto list ona purgmistru a konšelóm Starého města Pražského těmito slovy psala: „Kterak slovutný Eliáš z Častrova na právě vašem zapsal jest a svěřil pánu mému i mně domu Hedvíkovského na trhu Ovocném a vinice hory Kantorka řečené," potom pak ten zápis převeden jest z domu Hedvíkovského na duom Pelechovský, ležící vedle školy Matky božie před Taynem, a v témž listu ona Trčková oznamujíc, že Eliášovi všecko právo, kteréž na tom domu a vinici má, propouští tak, jako by před nimi v raddě osobně stála, jakož ten list to všecko v sobě šíře ukazuje a svědčí. Dále ukázal Bareš list svědomie doktora Víta pod pečetí svrchupsaného Starého města Pražského, kdež týž doktor vyznává, že jest od Eliáše k nadepsanému Trčkovi byl poslán, aby na něm propuštěnie toho domu a vinice žádal, kterémužto doktorovi že jest Mikuláš Trčka pověděl, že jest to Jiříkovi Nakserovi poručil, aby on Eliášovi na jeho miestě to propustil, řka: „Však mi do toho nic nenie, a ktož mi kdy co svěřil, nad žádným sem nikdy nevěrně neučinil a nad ním také neučiním," jakož také týž list a to svědomie šíře svědčí. Při tom také list ukázal svrchudotčené Trčkové, v němž ona vyznává, že jest při těchto řečech byla. Proti tomu Jan Janovský na miestě a od jmenovaného Trčky pravil, že jest jeho Trčkuov té pře poručníkem od něho učiněným, a odpieral, pravě, že jemu Trčkovi od Eliáše nic svěřeno nenie a že

má ten duom Pelechovský právem Starého města Pražského na rathouze kniehami městskými dědicsky zapsaný. A na to ukázal vajpis pod pečetí městckú, kterýžto zápis jemu Trčkovi a Johance manželce jeho svědčí, žádaje, aby on Trčka při tom zápisu zachován byl, pravě, že žena nemá proti muži svědčiti, a také že jeden svědek žádný svědek. Zase proti tomu Bareš mluvil jest, že kdyby byl zápis, v kterém by stálo, že svěřená věc jest, nebylo by se voč súditi, ale že jest jim Eliáš svěřil, aby jim oběma svědčilo, jakož obyčejně zápisové bývají a svědčí, a také že tomu nevěří, než kdyby Trčka sám při tom byl, že by tomu svěřenie neodpieral a že by tu věrnú ruku odevřel. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce etc. se pány a raddami krále JMti vyslyševše jich s obú stranú pře líčenie, odpory i svědomie, takto o tom vypoviedají: Poněvadž on Zygmund na miestě Eliášově ukázal jest list od Johanky Trčkové, v kterémž se ona zná, že pánu jejiemu a jie ten statek svrchupsaný svěřen jest, a Pražanuom psala, že jemu Eliášovi jej propouští, jakož týž list ukazuje. A také doktor Vít měštěnín Starého města Pražského na svú přísahu svědčí, že jest k němu k Trčkovi od Eliáše o to poslán byl, a Trčka se před ním o tom svěřenie znal; a k tomu také list jejie Johanky svědčí, že jest při té řeči byla, a zápis nahoře dotčený z kněh Pražských k jejiemu seznánie svědčí a ukazuje, a v tom zápisu zřetedlně se neukazuje, by ten statek oni Mikuláš a Johanka zaplatili aneb nezaplatili: i z té příčiny, poněvadž on Eliáš v té při jest a jednoho toliko svědka má, a ona Johanka, kteréž zápis svědčí, k věrné ruce se zná, a Janovský proti Eliášovi a svědku jeho sám toliko na miestě Mikulášově odpierá, aby on Mikuláš Trčka tu věc proti nim vedle práva na hradě Pražském v kaple Všech Svatých v pátek o suchých dnech lethničních najprve příštiech [4. června] zpravil bez prymy, že jemu ta věc a ten častopsaný statek svěřen nenie, poněvadž jeho žena k svěřenie toho statku se zná. Pakli by zpraviti nechtěl, aby jemu Eliášovi ote dne té zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých toho statku konečně postoupil a jemu ruku věrnú odevřel. Stalo se létha MD v pondělí před svatým Floriánem.

Registra II. b. list A. 3. a.

956.

Mezi Francem Freizingarem a Ctiborem Braumem z Chomútovic o dostineučinění smlouvě. 1500, 5. května.

V té při mezi Francem Freyzyngarem s jedné, a Ctiborem Braumem z Chomútovic s strany druhé. Jakož týž Franc jeho Brauma pohání z dostineučiněnie smlouvy a zápisu, kterýž on od něho má, což se zahrady, kterúž jemu a jeho dědicóm prodal, dotýče, pravě, že jest mu slíbil, jestliže by od koho kterým koli právem z toho vyveden byl, že jej ve všem zastati a zastúpiti i jeho ze všeho vysvoboditi chce etc.

A na to ukázal list, kterýmž mu se týž Braum zapisuje, jakož týž list to v sobě šíře zavierá. Proti tomu Braum odpieraje pravil, že jest tu při u desk dvorských ztratil z té příčiny, že jest mu ty listy, kteříž na svobody té zahrady svědčí, k soudu vydati řekl i nevydal, a že jest jich měl provoditi, že to zahrada svobodná jest, ale neměl čím, jakož pak nynie ty listy pokázal, kteréž mu Franc k tomuto soudu položil, kteřížto listové na svobody té zahrady svědčí. Ukázal také nález od soudu dvorského, kterýmž té zahrady odsouzen jest. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto vypovídají: Poněvadž on Braum ukázal jest nález z desk dvorských, na kterýž se táhl, a pravil, že by tiem nálezem odsúzen byl proto, že jest neměl čím svobody té zahrady ukázati, a týž nález zřetedlně to v sobě drží a ukazuje, že on Braum proto té zahrady odsouzen jest, že neměl čím práva královského provoditi; i poněvadž v tom nálezu nestojí, by pro neprovedenie svobod na tu zahradu on Braum tu při ztratil podle zněnie těch listuov, ale že pro neprovedenie královského práva jemu na tu zahradu daného; z té příčiny dává se jemu Francovi podle jeho puohonu za právo, a on Braum aby tomu listu, kterýmž se jemu Francovi a jeho dědicóm zapsal, dosti učinil ve dvú nedělech od dnešnieho dne pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se létha MD v úterý den svatého Floriána.

Registra II. b. list A. 4. a.

957.

Mezi Reginou z Prahy a Annou Bohmickou ze Strážnice o uvázání se ve statek. 1500, 5. května.

V té při mezi Reginú z Prahy a Annú Bohmicskú z Strážnice. Kdež táž Regina vinila ji Annu, že jest se jie v statek jejie v Libliciech uvázala a jej drží, k kterémužto statku ona Regina že právo a spravedlnost má po smrti nebožtíka Jana z Strážnice, bratra též Anny. A na to ukázala kšaft téhož Jana. Tu Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce, podkomoří etc., se pány etc.: Poněvadž se ta věc dědin a zboží zápisného dotýče, z té příčiny JJMt ten puohon zdvihají, aby sebe právem zemským hleděli podle nálezu obecnieho. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 4. b.

958.

Mezi Marketou z Klinšteina a bratřími Šebířovskými o užitky z věna. 1500, 5. května.

V té při mezi Markethú z Klinšteyna s jedné, a mezi Petrem a Radslavem bratřími z Šebířova s strany druhé. Jakož táž Markétha pohnala jest jich Beřkovských z užitkuov, kterýchž sú užívali věna jejieho; tu Mikuláš Pecingar, manžel a mocný poručník jejie Marketin, vinil nadepsané bratří, že by užívali všech duochoduov na tom zbožie, na kterémž jest ona věno své měla, nedavše jie peněz, a položivše jí

u desk penieze, zase je vyzdvihli bez jejie vuole. A na to věno ukázal registřík, k tomu také ukázal přiepis kladenie těch peněz. Ukázal také i svědomí z toho zbožie, kteříž vyznávají, že některé vybieravše duochody, jemu Beřkovskému, svému pánu, užitky dávali. Proti tomu oni Beřkovští odpierajiece pravili, že sú jí hned po smrti bratra svého lidí postoupili, a ona že jest je Janovi Kokořínovi, otci svému, poručila. A na to ukázali svědomie. Zase proti tomu on Pecyngar pravil jest, že sú proto platuov z toho zboží a duochoduov požívali. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti slyševše jich s obú stranú pře líčenie, odpory, dsky i svědomí, takto o tom vypovídají: Poněvadž ona Markétha registřík na věno své ukázala a k tomu vajpis položenie i vyzdviženie peněz bez jejie vuole, a svědky postavila, kteřížto i s písařem vyznávají, že sú páni jich penieze jie Markéthě dáti schovati rozkazovali, a zase na sirotčí potřeby že sú páni dávali. A proti tomu oni Beřkovští nic neodpierali, by těch peněz na sirotčí potřeby neobraceli, ani také provedli, by ona čím toho věnného zboží užívala: i z té příčiny aby oboje strana stáli před úředníky Pražskými menšími od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, a tu což ona Markétha provede na schválenie týchž úředníkuov, že by oni Beřkovští jejieho zboží věnného požívali, to aby jí dali od pruovodu ve dvú nedělech pořád zběhlých. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 5. a.

959.

Mezi farářem Mělnickým Janem z Vratu a Petrem z Bystřice o položení listu. 1500, 5. května.

V té při mezi knězem Janem z Vratu farářem Mělnicským s jedné, a mezi Petrem z Bystřice, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež týž kněz Jan pohánie téhož Petra, aby list položil, kterýž svědčí na lán dědiny Brouskovi etc. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti: Poněvadž se ta věc dědin dotýče, JJMt ten puohon zdvihají. Stalo se v úterý den svatého Floriana létha ut supra.

Registra II. b. list A. 5. a.

960.

Mezi Janem Šubou z Humňan a starou radou Vodňanskou o bezprávné vězněnî. 1500, 5. května.

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a mezi Thomášem Lapkú, Mikulášem Kredusem, Janem Hluzejem i jinými, kteříž toho času, když Šimek, měštěnín v Vodňanech, úřad rychtářstvie tu v Vodňanech držal, na raddě konšelé byli, s strany druhé. Jakož on Jan Šuba vinil jest je, túž raddu, když jest byl na jich

právě staven od Příbrama, Ondřeje a od Šimka Dívčicského, a když sú před právem stáli, že sú jej ti vinili, že jest jich židu Mojžíšovi z rukojemstvie za lichvu nevyvadil. A on Šuba že jest před jich právem odpieral, že židu nic dlužen nenie, a že jest je vyvadil, a také že jest toho žida pro to vyvazené upomínání před úřad purkrabský na hrad Pražský pohnal, žádaje, aby při tom zachován byl. A bylo-li by úřadem nalezeno, že by židu povinovat byl, že je chce vyvaditi, ale že nic povinovat nenie. A přes to že sú mu toho příti nechtěli, ale musil se vyrukovati, aby k jich právu dostál, pravě, že jest žádal té raddy, aby ho k tomu nenutili bezděčně, proč jest staven, že židu nic povinovat nenie. Potom když jest k položenému roku k soudu státi měl, žádal jest pana Voka z Rozmberka, v ty časy haytmana královstvie Českého, že jest jim Vodňanským list psal, aby naň mocí netiskli, jakož pak téhož pana Voka list ukázal, kterýž k též raddě píše. Pravil také, že jest jim pan podkomoří rozkázal, aby jemu o to právo řkli. A při tom stání že jest pan Švamberk s ním poslal Purkartha Arnošta z Kestřan a Jana z Japic, purkrabí na Zviekově, k též raddě před to právo, žádaje na nich skrze ně, aby naň mocí nesáhali, že chce naň jakožto na poddaného svého spravedlnosti dopomoci; a oni že sú se na to neobrátili, než že mu do vězenie kázali a pověděli, že mu to ne právem říkají, ale zdáním svým, a aby hned uručil, aby jich sousedy vyvadil ve dvú nedělech anebo aby do vězenie šel. A také že jest prosil pro Buoh, pro právo a spravedlnost, aby mu právo řkli. A Purkarth a týž Jan z Japic že sú pro Buoh i pro spravedlnost také vedle Šuby prosili, aby mu právo řkli, a že jim z toho nic dobrého nevynikne, budú-li jej vězením k tomu tisknúti, a lidé že to budú věděti, že jej ne právem, ale mocí k tomu tisknú, a na to ukázal téhož Purkartha a Jana list svědomie. Proti tomu oni Vodňanští odpierajíce pravili, že sú mu právo řéci chtěli, ale že je on přistúpiti nechtěl, proto že Příbramuov syn na miestě otce svého moci nepokázal, a že sú jemu Šubovi žádné moci neudělali, než poněvadž jest staven byl od soused jich, že sú jej právem k tomu držali, a také že sú Šubovi toho podávali, aby se vyručil, a on že jest toho učiniti nechtěl. Na to ukázali list pod pečetí města jich, sami to v témž listu vyznávajíce ti, kteříž pohnáni od něho od Šuby sou, že jest se to tak dálo. Pravili také, že pro ty sousedy, kteříž za Šubu židu slíbili, jeden jich soused staven byl, a že jest se XIVkrát stavěti musil. Na kteréžto stavení ukázali list od Budějovských. Ukázali také některých svých soused svědomí, že Šuba řádně staven byl. Zase proti tomu Šuba odpieraje pravil, že jest staven byl v jich městě, a na to stavenie že jest žádal ortele, právě-li je staven čili neprávě. Oni pak nechtěvše ortele podle práva svého řéci, mocí jej do vězenie vzíti kázali, aby dal, an nic vinen nenie, a že proč sú jej ti rukojmie stavili, a že jest po tom stavenie té lichvy dáti nechtěl židu, neb mu jie povinen nebyl, a že žid sám vyznal, že jest prve o tu lichvu s ním smlúvu měl a že jest mu z ní nic nebyl povinen. A na to ukázal list svědomie Pešíka

z Bělé a Václava Vítka, měštěnína z Budějovic, kteříž vyznávají, že jest Šuba té lichvy nedal, pro kterúž jest staven byl, a žid se také k tomu seznal, že jest prve o to s ním smlúvu měl a že mu jie povinen nenie. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti, slyševše jich s obú stranú pře líčenie, i odpory, i svědomie, takto vypoviedají: Poněvadž jest Jan Šuba v Vodňanech právem staven byl, a žádal, aby mu právo rčeno bylo, právě-li je staven, aby mu o to právem ortel řkli, a k tomu také páně Vokuov list ukázal, kterýž jim psal, aby naň mocí nesáhali, a podkomoří královstvie Českého že jest jim také rozkázal, aby ortel právem řkli, a na to týž Šuba ukázal jest dostatečné svědomie, a Vodňanští tomu neodpierali, by ortel řkli, a dostatečně také toho neprovedli, by mu jej řéci chtěli, a v svém listu znamenitě vyznávají, že sú chtěli, aby se Šuba vyručil, aby jich sousedy vyvadil anebo aby do vazby šel; i z té příčiny: Poněvadž sú Vodňanští právem svého města Šubovi ortele neřkli, právě-li je staven čili neprávě, než pychem jej do vězenie vsadili, nutíce jej, aby židu lichvu dal, an nebylo právem rozeznáno, by mu dáti měl, jakož pak to Šuba provedl, že jest té lichvy nedal, pro kterúž jest staven, aniž jí povinen byl; a protož pro takový pych a nerčenie práva a pro Šubovo do vazby vsazenie nahoře jmenovaní páni s raddami krále JMti je Vodňanské svrchupsané, kteříž teď před soudem stojí a toho času nadepsaného na raddě byli, v svú kázeň berú; a nynější měšťané Vodňanští, kteříž nynie na raddě sou, aby ty také postavili, kteříž toho času napřed psaného na raddě byli, a těmto mocný list k této při dali, aby také na hradě Pražském v páně purkrabovu moc ve dvú nedělech postavili, aby také pro ten pych a nerčenie práva do kázně vzati byli. Stalo se v úterý den svatého Floriana.

Registra II. b. list A. 5. b.

961.

Mezi Litvínem ze Zahrádky a Adamem z Drahonic z dostineučinění smlouvě. 1500, 5. května.

V té při, kdež Litvín z Zahrádky pohánie Adama z Drahonic z dostineučiněnie smlouvy. A týž Adam proti tomu odpieraje pravil, že jest o tu věc prve právem zemským pohnán byl, a potom tepruv že jest jej sem k tomuto soudu on Litvín pohnal. A Litvín se k tomu znal, pravě, že jest pan sudí zemský ten puohon mezi nimi vymazati kázal. Adam zase pravil, že o tom vymazánie nic nevie. I z té příčiny páni JJMt ten puohon odkládají, aby strany stály před pány a vladykami na plném soudu zemském v úterý o suchých dnech najprv příštiech [15. června], a tu aby zvědieno bylo, proč jest ten puohon vymazán, poněvadž Adam praví, že jest o tom vymazánie nic nevěděl. A když tu povědieno bude, jak jest to a proč vymazáno, aby obě straně zde před pány JJMtí stály na den svatého Martina najprv příštieho [11. listopadu]. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 6. b.

962.

Mezi Hynkem z Waldšteina a Linhartem Krumpéřem o svěření věcí. 1500, 5. května.

V té při, kdež Hynek z Walšteyna pohnal Linhartha Krumpéře z Menšieho města Pražského, vině jej z svěřenie sukně a perel a něteo z kováníčka. I poněvadž on Linhart volá se doluov na Malú stranu ku právu, pravě, že jest tam tu sukni prve na právě byl položil; z té příčiny páni JJMt o tom tak rozkazují: aby strany tam stály na Malostranském právě, a konšelé aby jim od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých o to rok položili a právo řkli. A on Linhart pohnaný aby stál a dostál k témuž právu. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 7. a.

963.

Mezi Vojislavem z Kunšího a Vilémem Zubem z Landšteina a jinými rukojměmi o rukojemství za věno. 1500, 6. května.

V té při mezi Vojislavem z Kunšieho s jedné, a mezi Vylémem Zubem z Landšteyna, Janem Svitákem z Landšteyna, Václavem a Haškem bratřími z Vrabí, Vylémem Vrbíkem z Tismic a mezi Ctiborem Braumem z Chomútovic s strany druhé. Jakož nadepsaný Vojislav pohnal jich a je viní, že sú mu slíbili v smluvách svatebniech k ruce Anny, dcery jeho, za Jana z Tedražic za věno za puol třetieho sta kop gr. českých, a tomu že dosti nečiní; a na to vedl jest svědka Beneše z Hradce. K tomu také ukázal vajpis z desk a rozsudek králem JMtí a pány na plném soudu zemském mezi Reginú z Sázavy a knězem Jindřichem, kniežetem Minstrberským, učiněný, a na to žádal práva. Proti tomu nadepsaní pohnaní odpierajiece pravili sú, že se v tom, by slibovali, nepamatují. Z té příčiny Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž se oni pohnaní v tom nepamatují, by za to věno nahoře jmenované jemu Vojislavovi slíbili, aby to zpravili podle práva v kaple Všech Svatých na hradě Pražském v pátek o suchých dnech lethničních najprv příštiech [12. června]. Pakli by zpraviti nechtěli, tehdy aby jemu Vojislavovi těch CCL kop groš. českých dali ote dne zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se léta MD v středu po svatém Floriánu.

Registra II. b. list A. 7. a. K tomu po straně připsáno: „Létha božieho MD v úterý po sv. Františku [6. října] Jan Sviták z Landšteyna, Václav z Vrabí, Hašek z Vrabí a Ctibor Braum z Chomútovic pohnaní stojiece v kaple Všech Svatých na hradě Pražském k přísaze, přistoupili sú k tomu, že tomuto panskému nálezu tak, jakž v sobě zní, chtí dosti učiniti. A protož, poněvadž sú k tomu přistoupili, aby to věno dali od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, což na jich diely přieslušie. A poněvadž Vylém Vyrbík [sic] z Tismic, jeden z těch rukojmí, pohnaný k svému právu nestál, dáno jest Vojislavovi puovodovi proti němu za právo, aby také dal to věno, což přiesluší na jeho diel, ve dvú nedělech. Což se pak Vyléma Zuba z Landšteyna dotýče, poněvadž jej Jan Bohmicský z Bohmic za nemocného klade, aby on Vylém i on také

Bohmický stáli, a on Vylém aby nemoc svú zpravil podle práva v kaple Všech Svatých na hradě Pražském na zajtří svatého Martina najprv příštieho. — Létha božieho ut supra ve čtvrtek na zajtřie sv. Martina [12. listopadu] v kaple Všech Svatých na hradě Pražském. Poněvadž on Vylém Zub pohnaný po třikrát volán jsa k přísaze nestál jest, z té příčiny pán, pan JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteině, najvyšší hoffmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMtí raddami dali sú jemu Vojislavovi puovodovi za právo stané, což se jeho dielu dotýče. A on Vylém aby dal, což na jeho diel přiesluší, od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné."

964.

Mezi Havlem z Bytězu a Vodňanskými o postavení staré rady. 1500, 6. května.

V té při, kdež Havel z Bytězu pohnal purgmistra a konšeluov města Vodňan, aby postavili Václava Slaninu před panem heytmanem královstvie Českého i ty také, kteříž toho času na úřadu konšelském byli. Proti tomu on Slanina pravil, že sám stojí a že nevie, kterého létha žádá, aby postaveni byli, že on téměř každého létha na úřadě bývá. Tu Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce etc. se pány etc.: Poněvadž on Havel v puohonu jest nemenoval létha těch konšeluov, kteříž toho času na úřadě byli, a on Slanina téměř každého létha na úřadě býval, z té příčiny ten puohon zdvihají. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 7. b.

965.

Smlouva mezi Janem Šubou z Humňan a dvěma ze staré rady Vodňanské o pych. 1500, 6. května.

Mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a mezi Loužkem z Vodňan a Mikulášem Kredusem s strany druhé, stala se jest smlúva dobrovolná o ten nález, kterýž mezi nimi pány JJMtí na plném soudu komorním o pych učiněn, a to taková, že se oboje strany podaly na pana Petra z Rozmberka s takovúto výmienkú, jestliže by jich pan z Rozmberka nesmluvil, tehdy Jan a Mikuláš nadepsaní mají se zase ve čtyřech nedělech od dnešnieho dne v moc panu purkrabí na hrad Pražský stavěti v též miesto, odkud sú vyručeni. A ti Vodňanští, kteříž jsú byli moc dali těmto k soudu, jestliže svolí také na pana z Rozmberka a chtiece se smluviti s tím Šubú, aby též užili těch čtyř neděl jako oni nahoře psaní, než nesmluvili-li by se v těch čtyrech nedělech, mají se zase postaviti na hrad Pražský v moc panu purkrabí, též jako Jan Loužek a Mikuláš nahoře dotčení. Pakli by nechtěli k té smlúvě svoliti před panem z Rozmberka, tehdy Vodňanští mají postaviti ty nahoře psané, kteříž moc těmto k soudu dali, podle nálezu panského ve dvú nedělech. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 8. a. Srov. výpověď č. 960.

966.

Jindřichem Baurou spolu s Matoušem z Domaslavě a Mikulášem Skurským o dvůr v Různi. 1500, 6. května.

V té při mezi Jindřichem Baurú a Mathúšem z Domaslavě s jedné, a Mišem Skurským s strany druhé. Jakož puovodové vinili sú jej Mikuláše pohna-), že se jim nedal a nedá do dvoru v Ruozni uvésti podle jim dání Mandaleny, ry po nebožci Janovi z Košíře, dědičky téhož dvoru. A na to ukázali list vaj-toho dvoru, a také ukázali list již pověděné Mandaleny, kterýmž dává moc é všecko právo k tomu listu vajsadniemu, kterýž jie jest přišel po předciech ch. Proti tomu on Mikuláš pravil, že jest ona Mandalena s toho dvoru zběhla ısta ho nechala, a pan Jenec, pán jeho, že jest ten dvuor odběžný vzal jako vrchní a jemu jej za jeho službu dal. A také pravě, že v tom listu vajsadním, ž] na ten dvuor svědčí, [stojí, že] má s povolením vrchnieho pána ten statek án býti pod pokutou ztracenie všeho toho statku, jakož ten list to v sobě šíře erá. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, comoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto o tom vypo-ají: Poněvadž ona Mandalena své všecko právo dává k tomu listu vajsadniemu povolenie pána vrchnieho, a v tom listu vajsadním znamenitě to svědčí, že ten or manstvie jest, i poněvadž jest ona své právo bez povolenie páně dala, z té iny on Baura a Mathouš podle toho mocného listu od Mandaleny práva k tomu u nemají, než chce-li kto k tomu dvoru a k listu vajsadniemu právo mieti, právo nu nezavierá. Stalo se v středu po sv. Floriánu, létha ut supra.

Registra II. b. list A. 8. a.

967.

Václavem z Paběnic a Martou z Chotýšan o postavení člověka poddaného. 1500, 6. května.

V té při mezi Václavem z Pabijenic puovodem s jedné, a Marthú z Chotejšan ıanú s strany druhé. Jakož on Václav pohnal tuž Marthu, vině ji, že majíc roz-ınie od pana heytmana pana z Rozmberka, aby před ním postavila Šimonka, člo-ı svého, kterýž jest jemu škodu zlodějsky učinil, toho jest neučinila a jeho své-ě k škodě připravila, jakož ten puohon šíře svědčí. Proti tomu Jan, syn nade-ıé Marthy, jsa mocný poručník, odpieraje pravil, že to člověk jejie, pro kteréhož ıána jest, nenie a nebyl. Zase proti tomu Václav pravil, že jest ona toho člověka bú sem přivezla a na rukojmiech měla tehdáž, k kterémuž jest času pohnána , a jiem, tiem člověkem, vládla i statkem syna svého toho času. A syn jejie k tomu est znal, že jest ona mátě jeho v ty časy toho člověka s sebú měla. Tu Jan ınovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří krá-tvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž

ona Martha pohnaná toho člověka zde s sebú k času obeslanému měla v moci své a jeho jest nepostavila podle obeslánie páně heytmanova, z té příčiny jemu Václavovi puovodovi dávají za právo, aby ona Martha toho člověka Šimuonka na den svatého Martina najprv příštieho přede pány postavila, a z čehož jej častopsaný Václav viniti bude tu na ten čas, aby jemu ten Šimuonek podle puohonu prvnieho práv byl. Pakli by ho na ten čas nepostavila, aby ona z těch škod, kteréž jest on učinil, jemu Václavovi podle zněnie puohonu, což provede, práva byla na týž čas. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 8. b.

968.

Mezi Davidem Keřkem a Jindřichem Míčanem z Klinšteina o krčmu v Pátku. 1500, 6. května.

V té při, kdež David syn Keřkuov a Katheřina sestra jeho pohánějí Jindřicha Míčana z Klinšteyna, viniece jej, že jest statek jich, krčmu v Pátku, prodal. Jindřich Míčan proti tomu odpieraje pravil, že sú to gruntové sirotkuov, kterýchž on poručník jest, a on že jest pán gruntuov těch sirotčiech, a že jemu odtud na miestě sirotčím úroky platí. A k tomu se jest podával, že jim chce právo osaditi, a že oni to právo mají, že se o takové věci tam soudí. Tu Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce etc. se pány a raddami etc.: Poněvadž se ta věc gruntuov dotýče, z té příčiny ten puohon zdvihají. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 9. a.

969.

Mezi Zdeňkem ze Šternberka a Adamem z Drahonic o listy a majestáty. 1500, 6. května.

V té při, kdež Zdeněk z Šternberka a z Zbiroha pohnal Adama z Drahonic, aby stál s zápisy a s spravedlnostmi: Poněvadž se ta věc listuov a majestátuov dotýče, páni JJMt ten puohon zdvihají. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 9. a.

970.

Mezi Zdeňkem z Šternberka a Václavem z Brodec spolu s jinými o osazení soudu. 1500, 7. května.

V té při mezi Zdeňkem z Šternberka a z Zbiroha s jedné, a mezi Václavem z Brodec, Pavlem z Kozlan, Ottú z Losu a Kunradem z Grynheymu s strany druhé. Kdež týž Zdeněk z Šternberka pohnal jich, že sú mu slíbili za Piknu, že mu má osazeno býti, a tomu že se jest dosti nestalo. Jakož týž jeho Zdeňkuov puovoduov puohon těmi slovy tak v sobě svědčí. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti: Poněvadž v tom puohonu on Zdeněk nepoložil kajm a kde má jemu

osazeno býti, že by jemu nebylo osazeno podle smlúvy, z té příčiny pro nepoloženie, kde a kajm mělo osazeno býti, JMt ten puohon zdviehají. Stalo se ve čtvrtek před svatým Stanislavem létha MD.

Registra II. b. list A. 9. b.

971.

Mezi Ondřejem ze Stránec spolu se synem Václavem a Nyklem Rainlem z Lokte spolu s Nyklem Maizlem z Mostu o dluh. 1500, 7. května.

V té při, kdež Ondřej z Stránec, měštěnín města Žatce, s Václavem synem svým pohánějí Nykle Raynle, měštěnína z Lokte, a Nykle Mayzle, měštěnína z Mostu, viniece je z šesti seth zlatých rýnských, kteréž k nim v thovarystvo kupecské přidali sú: I poněvadž obojí měšťané a v městech usedlí sú, a tato věc mezi nimi jest městcká, z té příčiny Jan z Janovic etc. a Albrecht z Leskovce etc. se pány a raddami krále JMti ten puohon zdvihají, aby sebe městckým právem hleděli. Actum ut supra.

Registra II. b. list A. 9. b.

972.

Mezi Felixem Fictumem z Nového Šumburku a Václavem Sataněřem z Drahonic o vězení lidí. 1500, 7. května.

V té při, kdež Felix Fictum z Nového Šumburku pohánie Václava Sataněře z Drahonic z toho, že mu lidi vězel, tak jakož ten puohon šíře svědčí. Pravie také, že mu Sataněř jeho ještě jednoho člověka vězí jménem Andresa, rychtáře z Rájuov, bez jehožto přítomnosti on Felix súditi se nemuož. A zase Sataněř pohnal jeho Felixa, aby také postavil lidi své, zejména Kašpara Czynera, Václava Pecka a Vondráčka, rychtáře z Rájuov. Felix zase vinil jeho Sataněře, že po vyjití puohonu toho rychtáře vsadil, a podnes jej u vězenie má. A Sataněř pravil, že jest jej pro nevydánie základu vsadil. I takto Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti o tom rozkázati ráčí: aby on Sataněř toho Andresa na rukojmie dal, a Felix aby jej pod základem vyručil, a aby oboje strana s lidmi se všemi a se všemi svými potřebami podle znění puohonuov stály přede pány JJMtí na svatého Martina najprv přištieho, a tu což jim dále rozkázáno bude, tak aby se zachovali. Stalo se feria V. ante Stanislai MD.

Registra II. b. list A. 9. b.

973.

Mezi Jiljím Šteinpachem spolu s Hanušem Forrajtarem a Krištofem Hofmannem o svědomí. 1500, 7. května.

V té při mezi Gilgem Šteinpachem a Hans Forraytarem, puovody s jedné, a Krystofem Hofmanem z Minichshofu pohnaným s strany druhé. Jakož tíž puovo-

dové vinili sú jeho pohnaného z svědomí na ně od něho přinešeného k soudu komornímu před pana Petra z Rozmberka, v ty časy heytmana královstvie Českého. Proti tomu on Hofman pohnaný odpieraje pravil, že jest na ně nic nepravil a nepraví, a že nevie na ně než jako na dobré lidi. Tu pan Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce etc. se pány a raddami krále JMti takto mezi nimi vypoviedají: Poněvadž puovodové pravili, že sú chtěli svědomie ukazovati pánuov a dobrých lidí na ty svědky, i poněvadž v prvniem nálezu páně heytmanovu zřetedlně se ukazuje, kteří sú svědkové na svrchupsané puovody vedeni byli, že nejsú proti nim přijati, což se toho soudu nařiekánie dotýče, což sú oni častopsaní puovodové rozsoudili, že sú věrně a spravedlivě rozsoudili, a protož jim nenie potřebí těch svědomie, kteráž sú před námi měli, ukazovati, poněvadž prve o to konec. Actum feria V. ante Stanislai.

Registra II. b. list A. 10. a.

974.

Mezi Václavem Dobšem z Vesec a Heřmanem z Petrovic spolu s Jindřichem ze Zhudovic o nedokonání přátelské smlouvy. 1500, 7. května.

V té při mezi Václavem Dobšem z Vesec, puovodem s jedné, a Heřmanem z Petrovic a Jindřichem ze Zhudovic, pohnanými s strany druhé. Jakož týž puovod viní je pohnané z toho, že on Václav jsa v při a v soudu s někdy Janem z Vesec při soudu komorním, že sú jej nadepsaní pohnaní s toho soudu strhli, a řekše je o to přátelsky smluviti, vajpovědi mezi nimi neučinili etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu Heřman od sebe i od spolupohnaného odpieraje pravil, že sú té věci na se mocně nevzali, a že jest Jan z Vesec, s kterýmž on Dobeš činiti měl, již umřel. Tu Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti takto vypověděli: Poněvadž on Heřman a Jindřich pohnaní toho sú mocně byli na se nevzali, jakož puovod toho také neprovedl nikterakž, by oni to na se mocně vzali, a syn nadepsaného Jana z Vesce jest živ, z té příčiny oni pohnaní jemu puovodovi tu nic vini nejsú. Než zdá-li se jemu Dobešovi o to právem k komu jinému hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se dne a létha ut supra.

Registra II. b. list A. 10. b.

975.

Mezi Krištofem Hofmannem z Minichshofu a manželkou Jiljího Šteinpacha o dostiučinění výpovědi. 1500, 7. května.

V té při mezi Krystofem Hofmanem z Minichshofu, puovodem s jedné, a Gilg Ssteynpachovú manželkú pohnanú s strany druhé. Kdež týž Hofman pohání jie

Šteynpachové z té výpovědi, kterúž Kašpar Šlick mezi ním a touž Šteinpachovú učinil, že mu se podle té vajpovědi dosti neděje. I poněvadž se ta věc manuov dotýče, z té příčiny Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský, a Albrecht z Leskovce, podkomoří královstvie Českého, se pány a raddami krále JMti tento puohon zdvihají, aby sebe strany manským právem hleděli. A jakož praví, že manský soud tam osazen nenie, to aby oni manové na krále JMt vznesli. To zapsáno létha od narozenie syna božieho patnástistého ve čtvrtek před svatým Stanislavem.

Registra II. b. list A. 10. b. Za tím stojí poznámka: „Tento vajpis a rozsudek vydán a vypsán jest stranám, jichž se dotýče, z rozkázánie pánuov JJMtí nahoře jmenovaných na takový zpuosob, aby jej zapečetěný heytmanu do Lokte dali, a on aby jej vepsal do kněh manských podle rozsudku prvnieho. Actum ut supra."

976.

Staná práva. 1500, 7. května.

Létha a času ut supra. Feria V. ante Stanislai.

Henrych Širntinger ustál právo proti Mikulášovi Šlikovi, škod menoval padesáte kop gr. českých.

Mathes Hyserle z Choduov proti Vnrurovi.

Jan Litholt proti Krupecským menoval škod II a puol kopy gr. českých.

Mandalena Běškovcova proti Kunáčkové z Prahy, škod tří kopy gr. českých.

Wicemil z Tuboz proti Henrychovi Kaffunkovi.

Wicemil též proti témuž po druhé.

Jetřich Vrbicský proti Voldřichovi Šatavovi.

Zygmund Stružský proti Jarošovi z Sovojevic, škod menoval VII kop gr. českých.

Vosadní od svatého Mikuláše z Starého města Pražského proti Jiříkovi Pardubskému, škod X kop gr. českých.

Zygmund z Selče proti Jiříkovi Štýrsovi.

Jan Píka proti Lounským, škod menoval XXV kop míš.

Katheřina z Žeebnice proti Klubnaurovi.

Kunrát a Jost z Naydperku bratří proti Linhartovi a Oldřichovi bratřím z Czed[lic?].

Zygmund Bareš proti Hanušovi Waysdorfovi, škod menoval deset kop gr. českých.

Pavel Malovec proti Oldřichovi Mléčkovi.

Purgmistr a konšelé Tháborští proti Mirošovi.

Beneš z Sendražic proti Janovi Dietkovi, menoval škod X kop gr. č.

Mikuláš Žďárský proti Kadaňským.

Jindřich z Kolovrat Krakovský proti Mikulášovi Henygarovi, škod menoval X kop gr. českých.

Eliáš z Častrova proti Johance z Břežovice.

Eliáš z Častrova proti Johance Trčkové.

Kněží od svatého Michala v Lithoměřiciech proti Janovi Hurtovi, škod dvě kopy gr. českých.

Rynharth Pakosta proti Katheřině z Pruochodu.

Jiřík z Knína, Starého města Pražského měštěnín, a Mandelena manželka jeho proti Albrechtovi, Jiřiemu a Karlovi kniežatóm Minstrberským.

Jiřík týž proti kněžně Uršile Minstrberské.

Jan z Klenového proti kněžím Nepomucským.

Johanka z Cholpic proti Janovi z Otrádovic, škod menovala XXti kop gr. č.

Katheřina a Mandalena, dcery nebožtíka Kašpara Prantnera, proti Václavovi a Zygmundovi Hozelauróm.

Jan Crisostom, sekretář etc., proti Katheřině z Tuchotic Mihulové.

Jan Kauth z Tynišť proti Markvarthovi Mazancovi z Vesce, škod menoval XXIII kopy gr. českých.

Jan týž proti Janovi Mazancovi, škod menoval XXIII kopy gr. č.

Jan Kauth týž proti Stanislavovi Mazancovi, škod ut supra.

Barbora Hromádková proti Albrechtovi z Smiřic, škod XXti kop gr. č.

Martin Hromádka proti Janovi a Mikulášovi z Božetína.

Jan z Czyrnperku proti Přechovi z Češtic, škod pět kop gr. č.

Jindřich Krakovský z Kolovrat proti Rakovnickým, škod VI kop gr. č.

Jan Mostník proti Janovi Svojanovskému.

Oldřich Malovec proti Jiříkovi Maynušovi z Březnice, škod X kop gr. č.

Jan Fuka z Volšan proti Janovi z Otradovic, škod XV kop gr. č.

Václav Nosákovec proti Janovi a Mikulášovi bratřím z Červených Otradovic.

Václav týž proti týmž bratřím po druhé.

Jan Špetle z Prudic proti purgmistru a konšeluom města Dvoru, škod XXXti kop gr. českých.

Niklas Steinpach proti Michalovi Sspringarovi.

Petr Lewharth z Vidžina proti Jetřichovi z Kolovrat a z Buštěhradu.

Elška z Kolovrat proti Hynkovi z Martinic, škod L kop gr. č.

Jan Šuba z Humňan obdržal právo rozsudkem proti Vodňanským, po kterémžto rozsudku relací ke dskám vzal.

Jan Furšic z Nabdína proti Žatecským, škod V a puol kopy gr. č.

Aleš Zrucský z Chřenic byl pohnán od Chvala z Machovic. Tu jest týž Chval nestál; on Aleš pohnaný z takové příčiny [vzal] relací ke dskám, škod menoval deset kop grošuov českých.

Henrych Kro proti Wylémovi odtudž, škod menoval v relací puol třetieho sta
tých rýnských.

Franc Freyzingar vzal relací po právu obdržaném.

Kunrád z Grynheymu proti Burjanovi Lazarovi.

Registra II. b. list A. 11. a.

977.

Půhony k roku o Svátosti [18. dubna] r. 1488.*)

Prokop z Škrovady pohoní Chrudímské o svěřenie listu od bratra jeho. Mají
ti s listem i dobrú volí fer. II. post Svátosti. [21. dubna 1488.]

Pan Albrecht Brocenský pohoní pana Žeberka o krčmu. Stánie feria II. po
átosti, aby stál neb s plnú mocí poslal.

Jiřík z Grabovna a Jan Trúba z Javore pohoní Jana Špičky z Hrušovan.
 státi s listy, kteréž po ženě své pobral, fer. II. post Reliquiarum.

Oldřich z Turového pohoní Jetřicha Pernara z Šachova. Stánie feria II. po
átosti.

Pan Jan z Lomnice pohoní pana Jiříka z Kuřích Vod. Stánie feria II. post
liquiarum a na rukojmie koně a vuoz aby dal.

Pan Jan Žlutický pohoní pana Burjana Nečtinského o silnici v Chýši, o clo
Lubenci, o službu od kněze Otty. Stánie feria II. po Svátosti aneb aby poslal
plnú mocí].

Měšťané Žlutičtí pohonie pana Jindřicha a pana Jakuba bratřie z Vřesovic,
 se kšaftu otce jich dotýče, že odkázal na kostel XXti kop grošuov, druhé o děla,
ch, pavézy a střelbu, že tiem z města nemělo hýbáno býti, ale to k obraně města
stati. Stánie fer. II. po Svátosti.

Jan Běšín pohoní pana Jaroslava Zmrzlíka o lidi a o jiné věci. Stánie feria
 post Reliquiarum.

Týž Jan pohoní Buška Buzického a Haufa z Blatné k svědomie o pana Zmr-
ka. Státi mají fer. II. post Reliquiarum.

Týž pohoní Václava Sokolíka o krávy, kteréž mu na Lnáře vzaty. Stánie
a II. po Svátosti.

Balcar Pecingar z Bydžína pohoní pana Mikuláše Hassyšteyna, což mu pán
o dal, že mu se tomu dosti nestalo. Stánie feria II. po Svátosti.

Heřman z Března pohoní kněze Jindřicha o službu. Stánie fer. II. po Svátosti.

Pan Bohuslav Švamberk a pan Burjan Nečtínský společně pohoní Jindřicha

---

*) Půhony tyto uveřejňujeme dodatkem k výpovědem soudu komorního z r. 1488 v díle IV. „Archivu Českého“ na str. 465 a násl. uveřejněným.

Opozdila ze Strhař, aby spravedlnost svú okázal, čím drží pět dvoruov v Kurojedech a co drží u Velikej Vsi. [Později připsáno:] Odloženo jemu Opozdilovi.

Hynek Zádubský aby okázal svú spravedlnost, čím drží pět dvoruov v Damnově.

Mikuláš Stojmír aby okázal na VI a puol dvoru v Damnově.

Jan Hošťálek na II a puol dvoru v Damnově.

Mathěj Halér z Nemošic pohoní pana Licka, že přijav od něho penieze, statku jemu nepropustil.

Týž pohání Diviše Cholinku, že Petr, služebník jeho Holcuov, slíbil zaň za plod, a on ho nedbá vypraviti. Stánie v pondělí po Svátosti.

Bohuslav Břekovec pohání Přibíka Tluxy o pobránie, kterú jest škodu učinil strýci jeho Dobroničkovi a lidem jeho. Stánie feria II. po Svátosti.

Jindřich Vítha ze Rzavého pohoní Jana Čabelického pro nezdrženie smlúvy. Stánie feria II. po Svátosti.

Psáno Bohuslavovi Hrdiborovi, aby krčmu svú konečně proti Bázkově zastavil, a zdá-li mu se právo mieti, aby před JMtí to právo okázal, neb dal-li jemu JMt co, to JMt podle zprávy jeho učiniti ráčil každému bez škody. Actum fer. V. post Gregorii [13. března] ut supra.

Petr Sak z Bohuňovic pohoní Václava z Libanic a z Konárovic, aby stál s Janem, Skřivancovým synem, feria II. po Svátosti.

Týž pohoní Jiříka Malešovského, aby stál s listem, kterýmž sme psali, což se hlavnieho listu dotýče.

Jan z Klenového pohoní Jindřicha Koce z Dobrše, a má s sebú postaviti některé lidi. Stánie v pondělí po Svátosti.

Jan z Žeruovníka pohoní Žibřida Polomce, chce jej viniti z svěřenie peněz. Stánie feria II. po Svátosti.

Jan Makovský obeslán, aby stál s registry a všemi svými potřebami fer. II. po Svátosti, co se pana Dašického dotýče. Si non stabit, jus suum perdet.

Aleš z Semčic pohoní Jiříka z Oujezdce v Pěšicích o prodaj. Stánie fer. II po Svátosti.

Oldřich Žďárský z Chrastu pohoní Petra Chotka, že strýci jeho a jemu pobral v Křekovicích. Stánie feria II. po Svátosti.

Týž pohoní Jana Chotka o týž vzatek, a s sebú aby postavil Kuba Benátkovic, Zárubu Bebtavého, Martina Nováka a rychtáře z Ložek. Stánie feria II. po Svátosti.

Maruše Souška obeslána, aby s listem společním stála v pondělí po Svátosti, co se dotýče sirotkuov Dubanského a Ješkových. Aliter non faciendo stante mandatum.

Křištofor Košín pohoní o nezdrženie smlúvy Jiříka Ohništku. Stánie feria II. po Svátosti.

Hynek a Vojtěch, služebníci páně Kostkovi, státi mají feria II. po Svátosti s Hynkem Veselickým.

Jiřík Valkún pohoní pana Jiříka Křineckého. Stánie fer. II. post Reliquiarum.

Panu Zdeslavovi psáno, aby Malého postavil, což se Václava Cholpického dotýče, též feria II. po Svátosti.

Přebozský pohoní Václava Kladivo o haněnie. Stánie feria II. po Svátosti.

Pan Beneš Libšteinský pohoní pana Burjana o clo, aby spravedlnosti ukázal. Stánie feria II. po Svátosti.

Pan Burjan pohoní pana Žlutického o silnice, o clo, aby s listy svými stál feria II. po Svátosti.

Lukáš Podvinský pohoní Jana Bohmického a Vojtěcha v Hrušové. Stánie fer. II. po Svátosti.

Velvarští pohoní pana Jana a pana Čeňka Míčany. Stánie v pondělí po Svátosti.

Bohuslav a Burjan z Svojšína a Jiřík Ceběvský pohoní Linharta z Kozolup o haněnie ad feriam II. post Reliquiarum.

Jan Mudrák z Miličína pohoní Přibíka Operyáše ze Lhoty a Mikuláše z Sudimiřic, že jsú jemu na jeho zdraví chtěli škodu učiniti. Stánie fer. II. po Svátosti.

Pan Donínský pohoní Hulmaty, což se vzatku dotýče. Stánie fer. II. po Svátosti.

Michal písař páně Burjanuov pohoní pana Jeronyma Šlika o smlúvu, kterúž učinil mezi ním, a Brandburského, že se jemu dosti tomu nestalo.

Pan Heinrych z Plavna maje rok složený s Meči, co se Greszles a Ssonperku dotýče, že jsú měli státi na Středopostie [13. března 1488]. I tu on nadepsaný Plavenský jest stál, ale oni Mačové jsú nestáli; a pro jich takové neposlušné nestánie JMt král ráčil jest to kázati znamenati sabbato ante Letare anno etc. 88 [15. března 1488].

Ad mandatum domini regis.

Jan Bohmický pohoní Jana Mandelíka z Chrastu. Stánie fer. II. po Svátosti.

Kerunk pohoní Čáslavských. Stánie feria II. po Svátosti.

Materna z Květnice pohoní Václava Haldu o věna slíbenie. Fer. II. po Svátosti.

Dorota z Košín pohoní bratří svých Kristofora, Jana a Jiříka, a Jiříka Malešovského. Mají státi s listem svým rozdielčím fer. II. po Svátosti.

Burjan z Křivan pohoní Petra z Plotišť, že Appolon otec jeho v rukojemství zaň některú summu dal. Stánie fer. II. post Reliquiarum.

Pan Břeněk z Romšperka pohoní Jiříka z Říčan o slíbenie a rukojemstvie. Stánie feria II. post Reliquiarum.

Čeněk z Vyšehněvic pohoní Sigmunda z Srbec k svědomí. Stánie feria II. po Svátosti.

Čejkovi od Tváři rok složen s Ondráškem z Chrudimě. Feria II. po Svátosti.

Mikuláš Střela pohoní Španové o slib muže jejieho. Feria II. po Svátosti.

Marta z Horažděvic pohoní Levu Malovce z Libějovic. Stánie fer. II. po Svátosti.

Pan Litvín z Klingšteina pohoní Mydrocha o luh. Stánie feria II. post Reliquiarum.

Margréta Plzáková pohoní Vyléma Pardusa pro nezdrženie smlúvy. Stánie feria II. po Svátosti.

Jan Zachrastský pohoní Křištofora Košína k svědomie, a Hradeckým také psáno o jeho svědomie, a Dorothě Střelcové aby kázali státi. Feria II. po Svátosti.

Jitka z Nečtin pohoní Břenka ze Lhoty, že jest jí na její cti utrhal a k..vy dával a Heřmanovi synu jejiemu pankharty. Stánie v úterý po Svátosti. Actum die annuncciacionis [25. března]. [Jinou rukou:] Testes debent stare feria II. ante.

Jiříkovi Kramáři z Klatov s Černikovským Janem z Černperku položen rok opět feria II. po Svátosti.

Mostští pohonie Hanuše z Roddernu v Čepierozièch. Stánie feria II. post Reliquiarum.

Tíž státi mají týž den s Jiříkem Rodrcem.

Václav Valkún pohoní Jindřicha Loučenského o nezdrženie smlúvy. Stánie feria II. po Svátosti.

Pan Jindřich Rabštein obeslán, má postaviti Linharta Reychnšteynara, což se dluhu Špalterové do Normberka tkne, jakož Lantwurst má dobrú vuoli. Stánie feria II. po Svátosti.

Pan Bohuslav Švamberg pohoní Jana Šilbéře o dva dvory. Stánie v pondělí po Svátosti.

Štěpán Angel z Ronovce pohoní Jana Spitovského na Zdechovicích o plat k poddacie do Přelúčě. Stánie feria II. po Svátosti.

Želecký s Habartem mají státi feria II. po Svátosti.

Zdeněk Kopydlanský pohoní Jarka z Dohalic, že zaň v rukojemství své penieze dal. Státi mají feria II. po Svátosti.

Jindřich z Rabšteina pohoní Burjana z Gutšteina na Wartmberce o XLV kop za vinici. Stánie fer. II. po Svátosti.

Jiřík Pordubský pohoní Jana Makovského, že mu ranil služebníka s některými svými. Má státi i s těmi feria II. po Svátosti.

Purkhart z Kestřan pohoní Oldřicha z Kalenic; má s sebú postaviti člověka svého Zeydle. Stánie feria II. po Svátosti.

Pan Mikuláš Hasysteinský obeslán, aby s bratřími svými stál fer. II. po Svátosti.

Panu Litvínovi psáno, aby postavil Rozvoru feria II. po Svátosti, o Kristofa a k svědomí některé.

Kristof Vrátný k svědomí pohoní Matěje Zámečníka z Berúna ad feriam II. ut supra.

Týž pohoní Pabiana ve Zbiroze také k svědomí. Stánie fer. II. po Svátosti.

Michal hofmistr od Hory pohoní pana Jana Špitálského o podacie. Stánie feria II. ut supra.

Pan Kristof z Gutšteina o kováře z Kladrub má státi feria II. ut supra, i s panem Litvínem také.

Prokop Liška z Vysoké pohoní pana Jiříka z Pordubic, že mu se v lidi z Svitkova mocí uvázal. Stánie feria II. po Svátosti.

Sigmundt z Hořešovic ve Lhoticích pohoní Václava rychtáře a Šimona Duše z Mladého Boleslavi, že jsú jemu výboj nočně učinili. Stánie feria II. po Svátosti.

Jindřich Bazek pohoní Bohuslava Hrdibora o krčmu. Stánie feria II. po Svátosti. A má šenk staviti až do rozeznánie a s svú spravedlností státi.

Alžběta z Jablonné pohoní Chotka z Vojnína o věnné dědiny, kteréž příležie k dvoru Roztylóm.

Táž pohoní mistra Václava z veliké koleje a má postaviti s sebú Matěje z Mychle, jenžto též dědiny také drží. Stánie obojích feria II. po Svátosti.

Jan Špička z Horušan pohoní Jetřicha Kekuli o slib a obnovenie listu. Stánie feria II. ut supra.

Slavata pohoní Velvarských. Stánie feria II. po Svátosti.

Katheřina z Košině pohoní Václava Haldy. Stánie feria II. ut supra.

Pan Litvín k svědomie pohoní Zdenka Mtihavského a Pešíka ad feriam II. ut supra.

Michal z Vrchovišt hofmistr na Horách Kuthnách při svú poručil proti panu Janovi z Walšteyna, což se podacieho dotýče v Sačanech, k zisku i ztrátě panu Bohuslavovi Litovskému, prokurátorovi, a panu Janovi Kapúnovi z Svoykova. Actum feria I. ante Georgii [20. dubna].

Václav Pehm z Konobrs dal moc bratru svému, Tomas Pehmovi, k zisku i k ztrátě, což se dotýče Andresa Behma, syna jeho. Pakli by sám Tomas Pehm státi nemohl, ale že mu moc dává, že on muož jinému poručiti, komuž bude chtieti. Actum feria II. ante s. Georgii [21. dubna].

Pan Jan z Walšteyna poručil při svú proti Michalovi z Hory k zisku i ztrátě panu Maršovi z Švamberka. Actum feria III. ante Georgii [22. dubna].

LXXXVIII° o Svátosti odloženo.

Janovi Zruckému se panem Trčkú odloženo roku, co se krčmy dotýče, že mají na to výsadu neb svědomie postaviti starodávnie feria III. post quatuor temporum penthecostes [3. června]. Sabbato po Svátosti [19. dubna].

Knězi děkanovi Litoměřickému s Pieštským a formanem o vinici odloženo roku do svatého Martina [11. listopadu], a prve o to mají státi před Litoměřickými, kdež jim dadie týden napřed věděti, a na čem je zuostavie, mají to JMti dáti věděti.

Ulickému se panem Švamberkem odloženo roku až do úterého po suchých dnech [3. června], a tu aby stáli, že JMt ráčí.

Jiřík Valkún pohoní Jaroslava z Adlaru, že výpovědi královské, kteráž se stala, nedrží. Stánie die sancti Martini [11. listopadu].

Jan Malsyn a Mathěj ze Žlutic pohoní probošta Chotěšovského o ves Tlučím. Stánie na svatého Martina [11. listopadu]. Actum feria III. ante Georgii [22. dubna].

Týž pohoní oppata Kladrubského o ves Kbelany. Stánie die sancti Martini.

Panu Haškovi, Střézkovi a panu Černčickému odloženo roku do svatého Martina, že mají státi se všemi potřebami svými.

Panu Wintrberskému se panem Jindřichem Pachatickým roku odloženo do svatého Martina o silnice.

Stach Očedělský z Hrádku pohoní Jana Čejku a Annu z Makova, jestliže Sobinovi z Jindřichovic z statku právi nebudú, aby stáli v úterý po suchých dnech letničních [3. června].

Paní Jitce Janovské a Heřmanovi, synu jejiemu, odloženo roku s Břenkem Peyrykem do úterého po suchých dnech nynie příštích, aby obojí před JMKskú stáli se všemi potřebami svými. Actum feria IV. die sancti Georgii [24. dubna].

Pan Jindřich z Vřesovic pohoní pana Arnošta hrabí z Kleychu, má s sebú postaviti Fencle Mayera z Neydorfu a Filipa bratra jeho. Na svatého Martina stánie. Vzali IV koní člověku jeho.

Pan Jan z Trpiest pohoní Jitku z Nečtin. Stánie na svatého Martina. Viniti ji chce, což se Malovic dotýče.

Sigmundt z Krásného dvoru na Divicích pohoní Jeníka z Divic na Vinařicích, z čehož mu vinu dá, aby práv byl. Stánie na svatého Martina.

Purkhart z Kestřan pohoní k svědomí, co se Kalenice dotýče, Martina z Modliškovic a Margréty na Božovicích. Stánie die sancti Martini.

Jan Peniezek pohoní k svědomí Jindřicha Cukra, Petra z Mukoděl a Pruoši z Rakovníka, což se dotýče z leženie vyvazenie za Dubňanského. Stánie v pátek o suchých dnech penthecostes [30. května].

Nickl Žďárský pohoní Krištofa z Kadaně, že jej na cti zlúpil, a psáno Kadaňským, aby mu státi kázali die sancti Martini.

Panu Hasysteynskému Janovi psáno, aby Katheřině ze Ystebna v Heniksdorfě rozkázal spravedlivě učiniti Alšíkovi, Jiříkovi z Rakolusk a Otíkovi Kobylkovi, což se věna dotýče, kteréž jsú za muže jejieho dáti musili. Si non faciet, aby stála z jeho rozkázánie na svatého Martina.

Bohuslav Břekovec pohoní Přibíka Tluxy, jako prve psáno. Stánie die sancti Martini.

Panu Jindřichovi z Vřesovic s Žlutickými o to, což jim měl ve dcky vložiti, rok položen na sv. Martina, a mocí aby na ně nesahal. Actum fer. V. post Georgii [25. dubna].

Vylém Hromada pohoní Žofky z Žatce. Stánie die s. Martini.

Pan Burjan má spravedlnost svú okázati feria II. post quatuor temporum což se některých vesnic k Plasóm dotýče.

Linhart Reychnšteynar pohoní pana Donínského, chce jej viniti, že mu jest statek jeho pobrán při Žlutických. Stánie na svatého Martina. Datum feria II. post Trinitatis [2. června].

Jindřich Škomroch z Prčice pohoní Alše z Votic, že mu lidi zbil. Stánie die sancti Martini.

Václav Dvořecký pohoní Vodolena. Má státi s kšaftem die s. Martini.

Jiřík Oppl z Fictum pohoní Jiříka z Sebuzína o Mathiáše, člověka svého. Stánie die s. Martini.

Žibřid a Mikuláš bratřie ze Žďáru pohonie Jana, Sigmunda a Jindřicha též ze Žďáru v Dúpově o poručenstvie, jakož otec jich byl jejich poručníkem. Stánie na svatého Martina.

Kunrát Stoš s bratřími svými má státi před JMtí fer. V. post s. Viti [19. června].

Václav z Vrchlabie pohoní Petra z Vrchlabie z nezdrženie smlúvy. Stánie na svatého Martina.

Týž Václav pohoní pana Hynka Štěpanického z kvaltu, který mu se od něho stal, a o cestu nespravedlivú. Stánie die s. Martini.

Jan Trefík z Smrkovic a Příba, manželka jeho, pohoní o věno Jana Hřebenáře. Stánie die s. Martini.

Vracka z Velhartic pohoní o věno Jana Heršteinského. Stánie feria VI. post Jheronimi [3. října].

Jílek Kappl pohoní Albrechta Ivana z Trojan, že mu mocí syna u sebe drží. Stánie die s. Martini.

Jan Hýka z Stebna má státi die s. Mauricii [22. září], nepostúpí-li statku strýci svému Krištofovi z Stebna.

Adlička v Třeběvlicích pohoní Jaroslava Svimavce na Brložci. Stánie die s. Martini.

Kúta Václav se paní Johankú z Hořic, má státi feria VI. post Jheronimi [3. října], nestane-li se jemu podle smlúvy o jeho kmetičnu.

Racek z Pňovan pohoní kněze Jana, oppata Kladrubského, že mu Máře, kmetična jeho z Kladrub, ženu jeho zhaněla, aby se jí ujistil a před JMtí postavil die s. Martini. A svědomie, na kteréž se táhne, aby jí kázal na ten čas státi.

Tvoch pohoní probošta Dogzanského o dluh. Stánie die s. Martini.

Václav Bechynka pohoní Pieseckých o pobránie lesu, a že skrze to škodu na rybníku vzal. Stánie die s. Martini.

Mladota a Jan z Veselice pohoní Zdeně z Břešťan o smlúvy nezdrženie. Stánie ante sancti Jheronimi.

Piesečtí s spravedlností svú na polovici vsi Semčic se panem Zdeslavem mají státi die s. Martini. Má výplatu oň.

Budějovští pohoní pana Bohuslava Švamberka o haněnie. Stánie die s. Martini.

Katheřina s Vojtěchem z Hrušové a s rychtářem jeho odtudž státi má die Martini, ač nestane-li se jí dosti.

Anna z Václavi pohoní Jana z Vícova. Stánie die Martini.

Elška z Rohatec pohoní Jana Vlašímského. Stánie die s. Martini.

Fridrych Alšík pohoní Jana Špičku z Hrušovan, že mu řekl peněz puojčiti, non fecit. Stánie die s. Martini.

Týž o tu věc k svědomí pohoní Martina Zimu z Malinteřic a Vyléma Hlinského k témuž dni.

Jiřík z Hořetic pohoní Jakuba Koženého z Krbové. Stánie die Martini.

Pavel Velechovský pohoní k svědomí Jana Michálka a Havla klobúčníka, aby přijeli před úřad páně purkrabuov, což se dotýče listu na Holedeckého a jiné dobré lidi, a vyznali, co jsú svědomi, neb on státi má v úterý po sv. Prokopu [8. července] hora XVIII. Žateckým psáno.

Pan Václav z Ko[..]tus pohoní pana Jetřicha, bratra svého. Stánie die s. Martini.

Paní Čeňková pohoní Jana, syna svého v Kolíně. Stánie feria VI. post Viti [20. června].

Anna z Pantnova pohoní Jana Cukra z Tamfeldu, z dluhu jej viniti chce, a Jana Ulického z Plešic a Jiříka Ulického též z dluhu otce jeho. Stánie na sv. Martina.

Anna Šafránkova státi má s Leytoltem a s Štěňovským die Martini.

Táž pohoní Jana Pracka z Svinné z dluhu. Stánie den svatého Martina.

Václav Smysl z Branné pohoní o nezdrženie smlúvy Václava a Beneše z Zálužie. Stánie die s. Martini.

Habarth z Hortmberku a z Chval pohoní Jana Zápského. Stánie die Martini.

Šimon z Uotviny pohoní Jana z Pintic. Stánie die s. Martini.

Týž pohoní Jana z Racholusk a Posečie. Stánie die s. Martini.

Machna Michalova z Roztok pohoní o dluh pana Bořivoje z Donína, pana Jiřieho z Kuřích Vod, pana Burjana z Gutšteina na Wartmberce a pana Petra Bydžovského. Stánie die Martini.

Pan Sigmundt z Wartemberka na Děčíně pohoní pánuov Pražan z Starého města, pana Stibora Tovačovského, pana Jiříka Samuele, paní Smiřickú a Čáslavských. Stánie die s. Martini.

Registra I. 310. a. až 316. b.

Registra černá aksamitová za urozeného pána, pana Vyléma z Pernšteina na Helfenšteině, najvyššieho hofmistra královstvie Českého. K roku sv. Martina léta MD°.

978.

Mezi Jindřichem z Kolovrat a Jiříkem Ceběvským z Záduba o svrchky a nábytky a slovení rybníka v Touškově Hertmanově. 1500, 11. listopadu.

Jindřich z Kolovrat a na Krakovci pohnal Jiříka Ceběvského z Záduba. Vinil ho z svrchkuov a nábytkuov a z slovenie rybníka v Touškově Hertmanově. Vložen tento puohon za pana z Rozmberka heytmana ꝯc.

Léta božieho MD v středu den svatého Martina. V té při mezi Jindřichem z Kolovrat puovodem s jedné, a Jiříkem Ceběvským pohnaným s strany druhé. Kdež týž Jindřich vinil jej Jiříka z svrchkuov a nábytkuov a z slovenie rybníku v Touškově Hertmanově, a na to ukázal kšaft nebožtíka Ctibora z Wolšteyna, v kterémž mu Hostouň odkazuje, a tak praví, že i Touškov k tomu Hostouni od starodávna přísluší. Proti tomu Jiřík Ceběvský pohnaný odpíraje pravil, že v tom kšaftu Touškov jemu Jindřichovi odkázán nenie, a že ten Touškov jest zápisné zboží, a že mu se zdá, že mu odpoviedati povinovat nenie, poněvadž mu v kšaftu nic nesvědčie o témž zboží, táhna se toho na týž kšaft. Pán JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami takto o tom vypověděli: Poněvadž kšaft nahoře menovaný nesvědčí témuž Jindřichovi z Kolovrat na Touškov, z té příčiny on Jiřík Ceběvský jemu Jindřichovi odpoviedati povinovat nenie z těch svrchkuov podle tohoto puohonu. Dal památné.

Registra III. list 88. a.

979.

Mezi Čeňkem Míčanem z Klinšteina, spolu se Sigmundem Pětipeským z Krásného Dvoru a Janem Rajecským z Mírova, a Jindřichem Švikem z Lukonos o dluh. 1500, 12. listopadu.

Čeněk Míčan z Klinšteyna, Zigmund Pětipeský z Krásného Dvoru a Jan Rájecský z Mírova pohnali Jindřicha Šviga z Lukonos. Chtie ho viniti z dluhu, kterýž jest platiti počel, ale nedoplnil a nezaplatil.

Létha božieho MD ve čtvrtek na zajtřie svatého Martina v té při, kdež Čeněk Míčan z Klinšteyna, Zigmund Pětipeský a Jan Rájecský pohnali Jindřicha Švika z Lukonos, viníce jej z dluhu, že jest jim platiti počel a nedoplatil a nezaplatil. I poněvadž jich puovoduov žaloba s puohonem se nesrovnává, a jináč žalobu vedli, než puohon ukazuje, a k tomu že z registr a z počtu vinili a z toho nepohnali, z té příčiny pán JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami ten puohon zdvihají.

Registra III. list 43. a.

980.

Mezi Janem Píkou a radou města Loun o položení ortele z Magdeburka. 1500, 12. listopadu.

Jan Píka pohnal purgmistra a raddy města Loun. Vinil je z nezdržení smlouvy, aby stáli s ortelem, kterýž se jest stal v Maydburce mezi ním a Lídou, nevěstú jeho ɔc.

Léta MD ve čtvrtek na zajtří svatého Martina. V té při mezi Janem Píkú s jedné, a purgmistrem a raddú města Loun s strany druhé. Kdež týž Píka pohnal jich a vinil je z nezdržení smlouvy, aby stáli s ortelem, kterýž se jest stal v Maydburce mezi ním Píkú a Lídou, nevěstú jeho, pravě, že jest ustál právo na nich. Proti tomu oni Lounští odpírajíce pravili, že jest je pohnal z nezdržení smlouvy a v té nemenoval menovitě, v čem jsú mu té smlouvy nezdrželi, táhnúce se na nález obecní, kterýž to v sobě zavierá, že takový puohon nemá platný býti, poněvadž by se menovitě nemenovalo, v kterém kusu a v čem taková smlouva nedržala by se. A což se ortele dotýče, kdež pohnáni byli, aby s ním stáli, pravili sú, že ho nemají, a při tom pravíce také, že jest o věc městckú. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení i odpory: Poněvadž on Píka podle nálezu obecnieho v té smlouvě nemenoval, v čem a v kterém kusu oni Lounští nezdrželi sú mu té smlouvy menovitě, Jich Mt o tu smlouvu zdvihli sú. A poněvadž ortele toho nepoložili sú ani se v tom o Svátosti minulé [1. května] před soudem komorním opověděli, by ho neměli aneb by věc městská byla, než právo na sobě ustáti dali, takto Jich Mt rozkázali sú: aby oni Lounští jej ten ortel položili o Svátosti najprv příští před JMtí na plném soudu komorním, a že položiti jej povinni sú z té příčiny, že sú voň dali na sobě, jakož povědieno, právo ustáti.

Léta MD prvnieho v úterý po svatém Marku [27. dubna] purgmistr a konšelé Lounští pohnaní položili sú ortel v nálezu dotčený, a ten ortel vydán jest Janovi Píkovi puovodovi.

Registra III. list 123. a.

981.

Mezi Janem z Olbramovic a Ctiborem Martinickým z Chřenovic o postavení člověka pro krádež. 1500, 12. listopadu.

Jan z Olbramovic pohnal Ctibora Martinicského z Chřenovic, aby postavil člověka svého Barocha ze Lhoty. Vinil jej z věci zlodějské, kterúž jest učinil člověku jeho s pomocníky svými na hotových penězích, na šatech i na jiných věcech, kdež té škody pokládá za padesáte kop groší českých ɔc.

Léta božieho MD ve čtvrtek na zajtřie svatého Martina. V té při mezi Janem z Olbramovic s jedné, a Ctiborovým Martinicského člověkem Barochem ze

Lhoty s strany druhé. Kdež on Jan vinil jej Barocha z věci zlodějské, tak jakož puohon šíře svědčí, a na to týž Jan vokazoval svědomí. Proti tomu Bareš poručník Ctiboruov od člověka jeho Ctiborova odpíraje pravil, že to svědomí jeho Janovo nenie vedle práva, než že by ti svědci chtěli tepruv zprávu za to učiniti, a také že ti zloději svědčí, kteříž na toho Barocha vyznávají, kterýmž on odpírá, a žádaje, aby postaveni přede pány byli, že jim jakožto nevinný odpierati chce. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna a na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, takto o tom vypověděli: Poněvadž se tomu člověku Barochovi hrdla i cti dotýče, a také že on žádá, aby ti zločinci, kteříž naň vyznávají, postaveni byli, pravě, že jim jakožto nevinný odpierati chce podle práva, z té příčiny této pře až do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501] odkládají, aby strany zase stály na ten čas, a on Jan z Olbramovic, puovod, aby ty svědky nahoře dotčené, kteréž jest vedl, postavil před JMtí pány, poněvadž Bareš, Martinicského poručník, toho z práva žádá, a on Martinicský aneb on Bareš, poručník jeho, na jeho miestě aby také tiem člověkem Barochem ujistili se a jej na čas a den prve menovaný před pány Jich Mtí postavili.

Registra III. list 123. a.

982.

Mezi Linhartem Krumpéřem z Malé strany a Václavem z Vápenice o navrácení uschovaných loží. 1500, 12. listopadu.

Linhart Krumpéř z Malé strany pohnal Václava z Vápenice. Vinil ho ze dvú loží, kteréž jemu dal schovati, a on mu jich navrátiti nechce. Vložen puohon léta MD.

Léta božieho tisícieho pětistého ve čtvrtek na zajtří svatého Martina. V té při mezi Linhartem Krumpéřem z Menšího města Pražského s jedné, a Václavem z Vápenice s strany druhé. Kdež týž Linhart vinil jej Václava ze dvú loží tak, jakož týž jeho Linhartuov puohon šíře svědčí. I poněvadž jeho Linhartova žaloba s puohonem se nesrovnává, a jináč žalobu vedl než puohon ukazuje, JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenštayně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú.

Léta MD prvnieho v středu před svatým Anthoniem [13. ledna] dána jest relací ke dskám zemským Václavovi z Vápenice pohnanému na Linharta puovoda po puohonu zdviženém, po kterémžto zdviženém puohonu on Václav menoval škod šest kop grošuov českých a z těch vinil téhož Linharta před úředníky Pražskými menšími podle nálezu obecnieho.

Registra III. list 180. a.

983.

Mezi Mikulášem Trčkou ml. z Lípy a bratřími ze Skalky o propuštění člověka úročního. 1500, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal Jana, Albrechta a Jiříka bratří z Skalky. Vinil je, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází.

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy s jedné, a mezi Janem, Albrechtem a Jiříkem bratřími z Skalky pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil, že sú propustili Jakuba z Hrošky, kdež jemu skrze to úrok schází. I poněvadž se oboje strana na dsky táhne, že by na tom člověku plat mieti chtěli, táhnúce se toho obojí na dsky, pán JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: aby oboje strana stáli na Svátost najprv příští [23. dubna 1501] před JMtmi, a dsky aby obojí ukázali, že JMt dsky slyšeti ráčí, a srozumějí-li, že by JMtem to k rozeznánie přieslušalo, ráčí jim o to konec spravedlivý učiniti. Stalo se ve čtvrtek na zajtřie svatého Martina.

Registra III. list 183. a.

984.

Mezi Václavem a Prokopem Mladotami ze Solopisk a měšťany Litoměřickými o bezprávné vybírání cla z obilí. 1500, 12. listopadu.

Václav Mladota z Solopisk a Prokop odtudž, poručníci sirotkuov Píšťanských, pohnali měšťany Lithoměřické. Vinili je z toho, že se zboží Píšťanského berú cla z strychu obilé proti právu a spravedlnosti těch sirotkuov.

Léta božieho tisícieho pětistého ve čtvrtek na zajtří svatého Martina. V té při mezi Václavem Mladotú z Solopisk a Prokopem odtudž, poručníky sirotkuov Píšťanských, s jedné, a mezi měšťany Lithoměřicskými s strany druhé. Jakož oni Mladotové vinili je Lithoměřické, že se zboží Píšťanského berú cla z strychu obilé proti právu a spravedlnosti těch sirotkuov. Proti tomu oni Lithoměřičští odpírajíce pravili, že sú prve o tu věc před králem JMtí stáli v komoře a majestát před JMKskú okazovali na to clo, a tu že král JMt je při tom majestátu zuostaviti ráčil, a také že JKMt skrze pana hofmistra královstvie Českého pověděti kázal, chtie-li je Lithoměřické oni Mladotové z toho cla viniti, aby jich právem zemským hleděli, táhnúce se v tom na téhož pana hofmistra paměť. Pán JMt, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie: Poněvadž oni Lithoměřičští táhnú se na rozeznánie krále JMti, Jich Mt páni této věci odkládají, aby sobě to zje-

dnali a zpuosobili od času nynějšieho až do Svátosti najprv příští [23. dubna 1501], a to aby provedli na týž čas, že tak, jakož se nahoře píše, JMKskú bylo jim rozkázáno. Pakli by toho neprovedli, tehdy aby na ten čas svrchu menovaný jim Mladotóm odpoviedali. Stalo se léta a dne jako nahoře.

Registra III. list 269. a.

985.

Mezi Matějem Kožišníkem ze Žatče a Čeňkem ze Sedčic o svěření listu. 1500, 13. listopadu.

Matěj Kožišník z Zatče pohnal Čeňka z Sedčic na Bezděkově. Vinil ho z svěřenie listu, ješto jemu svěřil Jan Bezděrovec a Girgkl, kdež týž Matěj od nich spravedlnost má, k svěřenie toho, jakož to okázati chce.

V té při, kdež Matěj Kožišník z Zatče pohnal Čeňka z Sedčic. Vinil jej z svěření listu, kterýž jemu svěřil Jan Bezerovec a Girgkl, chtě tiem listem spravedlnost mieti, a pravě, že od nich spravedlnost k tomu listu má, a na to ukázal kšaft téhož Jana z Bezvěrova. I poněvadž on Matěj toho neokázal, by od toho Girgle právo měl k tomu svěřenie, z té příčiny pán JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú. Než chce-li on Matěj kterú spravedlnost k tomu listu mieti, právo mu se nezavierá. Stalo se v pátek den svatého Brikcí.

Registra III. list 183. a.

986.

Mezi Valšem ze Sedlčan a Janem Maršovským z Říčan o proleželé. 1500, 13. listopadu.

Valeš z Sedlčan pohnal Jana Maršovského z Říčan. Vinil ho z toho, jakož jest u něho ležal na některé lidi dobré, a řekl jest to proležalé zaplatiti, jakož jest na tom nětco zaplatil, ale ještě zuostal dlužen XLIII kop grošuov míšenských, kterýchž jemu zaplatiti nechce.

V té při mezi Valšem z Sedlčan s jedné, a Janem Maršovským z Říčan s strany druhé. Jakož on Valeš vinil jej Jana z toho, že jest u něho ležel na některé dobré lidi, a že jest to proležalé řekl zaplatiti, a nětco že jest mu zaplatil, a ještě mu dlužen zuostal XLIII kop grošuov míšenských ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí, a na to ukázal svědomí, kteréž seznává, že toho dluhu bylo LXXte $4^1/_2$ kopy grošuov míšenských. Proti tomu on Maršovský pohnaný odpíraje pravil, že jest jemu Valšovi listu toho u něho v hospodě nechal, a že ještě v základu má a se všemi rukojmiemi miesta nemá, než když s nimi miesto mieti bude, že mu zaplatiti chce. Zase proti tomu Valeš pověděl, že jest mu na jeho list nevěřil, než na přirčení, že mu zaplatiti chce. Pán JMt pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší

hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí: Poněvadž on Maršovský u něho u Valše ležal a trávil, a svědomí to seznává, že jest mu řekl zaplatiti a dáti, JMt páni vypověděli a rozkázali, aby on Maršovský jemu Valšovi těch XLIII kopy grošuov míšenských, jakož puohon ukazuje, a podle přirčenie svého dal a zaplatil konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých bez prodlévánie; a když mu zaplaceno bude, tehdy on Valeš jemu Maršovskému list jeho aby vrátil bez odpornosti. Stalo se v pátek den svatého Brikcí.

Registra III. list 269. a.

987.

Mezi sukna kraječi Starého města Pražského a mezi soukeníky a krajčíři Nového města Pražského o prodej suken. 1500, 13. listopadu.

V té při a nesnázi, kteráž jest mezi sukna kraječi z Starého města Pražského s jedné, a mezi soukeníky a krajčíři Nového města Pražského s strany druhé. Jakož sú oni sukna kraječi vinili je soukeníky a krajčí, že by proti vajsadám a majestátóm ciesaře Karla a proti potvrzenie krále Václava sukna na lokty měřená i šitá jinde prodávali, nežli tíž ciesařští majestátové ukazují, a na to již pověděné majestáty ukázali, žádajíce při nich zachováni býti. Proti tomu oni soukeníci a krajčíři odpírajíce pravili, že ciesař Karel JMt ty vajsady učiniti ráčil, ješto jest snad soukeníkuov v ty časy v Novém městě Pražském nebylo; při tom také pravíce, že oni sukna kraječi sami těch vajsad nezachovávali ani jich užívali, ale že sú oni soukeníci toho obchodu svého užívali a prodávali na lokty i šitá sukna v sukních i v jiných krojích, a že jest některý čas také o to byla ruoznice vznikla, že sú musili soukeníci jinam na plecech postavy nositi, a že by to řemeslo soukenické bylo nemohlo státi, kdyby měli v těch sklepiech sukna kraječuov prodávati, a že oni vynesouce málo, toliko což udělají, a lidé že neradi k nim k málu jdou, než k sukna kraječóm, kteříž mnohá a rozličná sukna mievají a na ně odevšud vezou, a že v jiných městech na soukeníky nevezou než toliko v jarmarky, ale na ně každý den, a že by to řemeslo konečně státi nemohlo. A také když sú ruoznici měli soukeníci s kabátníky Starého i Nového měst Pražských, tu rovnajíce je raddy obojieho města, vypověděli sú mezi krajčíři a kabátníky, kterak se při šití obojí zachovati mají, a v té vajpovědi přimínili soukeníky, aby oni také z sukna svého, kteréž dělají, nekrájeli a nešili z něho na tarmark, než aby krajčím šíti a dělati dávali, a na to jsú ukázali vajpověď obojích rad z Starého i z Nového měst Pražských. Ukázali také list práv krajčovských, pečetí Nového města Pražského tvrzený, v kterémžto listu tento artykul světle svědčí: že neřádně sukna šitá krajčíři na tarmarce brali. Také ukázali list krajčířuov, že mají sukně na tarmark bez falše šíti, tiem vším obojím dovozujíce,

že jsú proti vajsadám toho užívali. Zase proti tomu sukna kraječi pravili, že krajčíři Starého města Pražského proti těm jich vajsadám nových sukní na tarmark nedělají a v tom se tak zachovávají, a na to ukázali také list vajsadní pod pečetí Starého města Pražského, že nemají krajčíři nových suken na tarmarce prodávati. A nad to ukázali list Staroměstských pod jich městckú pečetí, v kterémž se přiznávají, že toho hájiti a brániti chtie a mají, aby sukně nové na tarmarce prodávány nebyly proti vajsadám ciesaře Karla a krále Václava, při tom také odpierajíce, že radda Novoměstská těch vajsad nahoře dotčených krajčířóm dávati nemohla jim sukna kraječóm ke škodě proti vajsadám ciesařským. A ta vajpověď, kterúž jsú Staroměští i Novoměští konšelé mezi krajčíři a kabátníky udělali a v tom i soukeníkuov dotkli o prodávání suken, nebyla jest mezi sukna kraječi, a že jsú ji obojí ti konšelé nemohli učiniti proti vajsadám ciesařským. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčenie, odpory i pruovody, takto o tom vypověděli a nalezli: Napřed, kdež sukna kraječi ukázali sú ciesaře Karla vajsady a krále Václava na ně potvrzenie, při těch vajsadách a obdarování ve všech jejiech klausulech a artykulech, jakž samy v sobě znějí, JMt páni je zuostavili, tak že oni sukna kraječi v těch ve všech kusiech, jakž ty ciesaře Karla vajsady ukazují a svědčí, zachovati se mají pod těmi pokutami v témž majestátě ciesařském položenými, kteréž nynějšiemu králi JMti i budúciemu králi svědčí, a když se v tom zřiedí a tak zachovají a zachovávati budou, tehdy mají to na purgmistra a raddu i na všicku obec Starého města Pražského vznésti a jim oznámiti; a oni purgmistr a radda i všecka obec když to v skutku shledají, že se tak oni sukna kraječi zachovávají, tehdy soukeníci i krajčíři nemají ani mieti budou jináč suken prodávati, nežli tak, jakož svrchu menovaný ciesaře Karla majestát ukazuje. Pakli by jináč, buď na tarmarce neb kde jinde, nežli ten majestát svědčí, prodávali, tehdy purgmistr a konšelé i všicka obec nadepsaní mají je a povinni budou tak obhajovati a brániti, jakž sú se jich předkové sebe i je zavázali a zapsali, jakož ten list jich Staroměstských, kterýž sú ukázali, v sobě zavírá. A ta vajpověď, kterúž sú raddy Starého i Nového měst Pražských mezi krajčíři a kabátníky učinili, přimínivše v ní soukeníky, nemá sukna kraječóm ke škodě býti; neb sú toho proti vajsadám ciesařským a proti zapsání svému, kdež se oni Staroměští ciesaři a jim zapsali, učiniti nemohli. Kdež pak purgmistr a konšelé Nového města Pražského krajčířóm vajsadu dali, aby sukně i jiný kroj, z nového sukna šitaj, na tarmarciech prodávali, toho také oni učiniti sú jim sukna kraječóm ke škodě nemohli proti vajsadám od ciesaře Karla jim svědčícím. Stalo se v pátek den svatého Brikcí.

Registra III. list 325. a. za nápisem „Nálezové stranní".

988.

Mezi postřihači Starého města Pražského a mezi soukeníky a krajčíři Nového města Pražského o postříhání suken. 1500, 13. listopadu.

V té při mezi postřihači Starého města Pražského s jedné, a mezi soukeníky a krajčíři Nového města Pražského s strany druhé. Kdež oni postřihači vinili je oboje, že by sami soukeníci i krajčíři sukna postřiehali i jinam postříhati dávali, jinam než do jich krámuov proti vajsadám jich, kteréž od ciesaře Karla mají, a na to téhož ciesaře Karla ukázali majestát. Proti tomu soukeníci i krajčíři odpírajíce pravili, že ani proti vajsadám ani proti nim nečiní a že nepostříhají, čehož postříhatí nemají. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, s obú stran pře líčenie, odpory i majestát, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž postřihači ciesaře Karla majestát ukázali sú, v kterémž zřetedlně stojí, že jinde nemá v Praze sukno postřieháno býti nežli v těch jich postřihačských krámiech, tak jakož ten ciesařský majestát v sobě šíře zavírá a ukazuje: i z té příčiny JJMt je postřihače při tom majestátu zuostavují, a oni postřihači ve všem tak, jakož ten majestát svědčí, zachovati se mají a mieti budou. A když se tak podle zněnie toho majestátu zachovávati budou, tehdy soukeníci a krajčíři proti nim postřihačóm, jakž ten ciesařský majestát svrchu dotčený svědčí, zachovávati se mají a jim překážky činiti nemají. Stalo se v pátek den svatého Brikcí.

Registra III. list 326. a.

989.

Mezi Alžbětou a Jarkou sestrami z Nemyšle a Janem Mitrovským o listy a peníze. 1500, 16. listopadu.

Léta tisícieho pětistého. Alžběta a Jarka sestry z Nemyšle pohnaly Jana Mitrovského odtud z Nemyšle, aby ty listy, kteříž někdy Bohuslavovi a Mikulášovi němým bratřím z Nemyšle svědčili a svědčí, i jiné listy, kteříž by byli jiným k ruce, ješto by týmž němým svědčili na penieze, k tomu také i penieze hotové, kteréž jest vzal, menovitě sto kop grošuov míšenských, u Václava Dvořecského z Olbramovic, ty a takové listy všecky a nahoře jmenované peníze aby položil přede pány v komoře ɔc, a z čehož by jej tu vinili, aby jim práv byl. Vložen puohon v sobotu den svatého Benedikta [21. března].

V té při, kdež Alžběta a Jarka sestry z Nemyšle poháněly Jana Mitrovského z Nemyšle, aby ty listy, kteříž někdy Bohuslavovi a Mikulášovi němým bratřím z Nemyšle svědčili a svědčí, i jiné listy, kteříž by byli jiným k ruce, ješto by týmž němým svědčili na penieze, k tomu také i penieze hotové, kteréž jest vzal, jmeno-

vitě sto kop grošuov míšenských, u Václava Dvořecského, ty a takové listy všecky a nahoře jmenované penieze aby položil přede pány ɔc, tak jakož puohon šíře svědčí. Při tom praviece nadepsané sestry, že k těm listóm a penězóm ke všem, kteříž nadepsaným bratřím svědčí, právo a spravedlnost po týchž bratří mají a mieti chtie, táhnúce se na smlouvu otcuov svých, kterúž s nadepsanými bratřími mají, v kteréžto smlouvě zřetedlně stojí, jestliže by se nezženili a zemřeli, že má ten statek jich na jich otce a na jich děti připadnúti, a ony že jsú těch otcuov děti a jich otcové i také nadepsaní jich strajcové že sú již zemřeli, po nichž oni právo a spravedlnost k statku tomu mieti chtie podle té smlouvy, a na to ukázali tu smlouvu, kteráž mezi otci jich a strajci učiněna jest. Proti tomu Jan Mitrovský pohnaný odpíraje pravil, že jsú to listové jeho, a že má smlouvu od nadepsaných němých bratří, a že jest tomu na devět leth, a ony že jsú tomu neodpieraly, a by pak které právo měly, že jsú je promlčaly. A na to ukázal smlouvu, kterúž mezi nimi Jan Špetle učinil. A také dále odpieral, což se těch sto kop grošuov míšenských dotýče, kteréž ony praví, že jest k sobě vzal, že jest jich sám k sobě nepřijal, než k ruce Jana Špetle a Václava z Olbramovic a sobě, a že mu se zdá, že sám k tomu odpoviedati povinovat nenie bez nich. Odpieral také, že by neměl a nevzal jiných peněz ani listuov po nadepsaných bratří. Zase proti tomu nahoře jmenované sestry odpírajíce pravily jsú, že sú listové byli a svědčili na tři sta kop bez desieti kop, a ti že sú byli dáni k věrné ruce nebožtíkovi Vítovi, a k tomu že často jmenovaní bratří z svých duochoduov nachovali a puojčili z nich dvadceti zlatých uherských Ruothovi, Smilovi dvadceti kop, Vidlákovi desieti kop, Třebomyslicskému dvadceti kop, Chvalovi nebožtíku padesáti kop grošuov českých, Tučapovi dvadceti kop grošuov českých a Václavovi z Olbramovic dali za své živnosti pět a padesáte zlatých, a ukázali na to téhož Václava z Olbramovic svědomí, kteréž to všecko v sobě šíře zavírá. Tu JMt pán, pan Vylém z Pernšteyna na Helfenšteyně ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory, svědomí i smlouvu, takto o tom vypověděli: Kdež ony sestry ukázaly sú otcuov svých smlouvy, v nichž znamenitě svědčí, že němí dieluov svých nemají mocni býti, dokudž by se nezženili, a jestliže by zemřeli nezženíce se, že jest měl jich statek na jich otce a na jich děti připadnúti, a kterúž sú smlouvu oni němí skrze Jana Špetli z Prudic s Janem Mitrovským o listy a o statek svuoj učinili, že jsú toho učiniti proti první smlouvě nemohli, poněvadž se nezženili a statku mocni nebyli. I poněvadž sú němí zemřeli a toto jsú dcery jich bratří němých zuostalé, z těch příčin a podle těch smluv páni JMt dávají jim puovodóm k těm penězóm a listóm po týchž jich strajcích němých za právo, poněvadž v smlouvě na děti svědčí, a také sú nic nepromlčely, poněvadž ti němí nedávno zemřeli, a on jest Jan Mitrovský sám pravil, že sú u jeho otce ty penieze i listy zuostaly, jakožto u naj-

poslednějšieho poručníka, a bratr jeho že jest je tu na otce jeho statku vzal a potom je jemu Janovi smluvou vydal, poněvadž jest ten statek na otce jeho statku zuostal a on k němu přišel, a ony nadepsané sestry k němu právo mají. I k čemuž se nadepsaný Jan zná, k listóm a k penězóm, že sú u něho a že jest vzal, ty aby jim sestrám vydal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých podle svědomí nadepsaného Václava, kterýž svědčí, co je těch peněz bylo. Ale poněvadž nesvědčí, by je on Jan vzal všecky, protož k čemu se nezná, aby to zpravil v pátek o suchých dnech postních najprv příštiech [5. března 1501] v kaple Všech Svatých na hradě Pražském. Pakli by nezpravil aneb zpraviti nechtěl, tehdy aby jim ty penieze a ten statek dal, jakož svědomí nahoře psaného Václava z Olbramovic ukazuje. Stalo se v pondělí po svatém Brikcí.

Registra III. list 1. a.

(Pokračování této sbírky viz v díle XI. Archivu Českého.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle desátém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526.
[Vy]dání upravil *Antonín Rezek.* Na stranách 1 až 120. (Tato část obsahuje dopisy z let 1478—1506.)

Str.

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *František Dvorský*. Na stranách 121—240. (Tato část sbírky obsahuje dopisy od 11. září 1526 do 12. pros. 1528.)

B. Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

B. XII. Jednání sněmovní a veřejná v markrabství Moravském od počátku 15. století až do přijetí krále Ferdinanda I. za markrabí Moravského roku 1527. Vydává Dr. *František Kameníček.* Na stranách 241 až 352. (Tato část sbírky obsahuje listiny z let 1412—1514.)

(Kusy, kteréž v tomto seznamu jsou zaznamenány drobnějším písmem, nenajdou se v tomto svazku vytištěny celé, než toliko regest z nich s odkazem k plnému jich vydání na jiném místě.)

C. Listiny soukromé.

C. XVII. Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1388—1529. Vydává *František Tischer*. Na str. 353—440. (Tato část sbírky obsahuje listiny z let 1482—1508.)

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na stranách 441—560.
(Zápisy z let 1491—1500.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

C i Ch.

E.

F.

G.

H.

L.

M.

N.

O.

S.

Š.

T.

U.

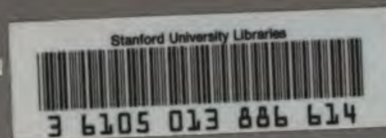
Rejstřík věcný.

Omyly.

Na	straně	86	řádek	6. zdola	místo	*Roznov*	čti	*Rožnov*
„	„	112	„	2. zdola	„	*1164*	„	*1160*
„	„	231	„	10. shora	„	*Kryštofovi*	„	*Kašparovi*
„	„	234	„	6. zdola	„	*Na Blatné*	„	*Na hradě Pražském*
„	„	273	„	6. shora	„	*v Nov. Městě za Vídní*	čti	*V Korneuburce*
„	„	313	„	3. zdola	„	*právo zemské*	čti	*právo městské*
„	„	403	„	4. shora	„	*1496*	„	*1495*
„	„	408	„	2. shora	„	*bratru svému Jindřichovi*	čti	*Jindřichovi z Hradce.*
„	„	496	„	8. shora	„	*v Nové Vsi*	čti	*ve Veliké Vsi.*

Cena tohoto dílu 6 zl.

TISKEM DR. EDVARDA GRÉGRA V PRAZE.

Stanford University Libraries
3 6105 013 886 614

